

Giới thiệu Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài

Thể loại: Thám hiểm, trọng sinh

Lúc trước cô là một thầy bói toán, nhưng chính vì chuyên nói dối ăn tiền mà bị người đánh chết.

Nhưng sau khi mở mắt tỉnh dậy, cô phát hiện bản thân đã quay về lúc năm tuổi. Và không lâu sau đó, cơ duyên đến, cô vì chiếc bình ngọc của Bồ Tát rơi trúng đầu mà mở ra Thiên Nhãn.

Sau khi Thiên Nhãn xuất hiện, cô bỗng chốc trở thành một thiên tài gặp qua là nhớ, tài năng càng ngày càng xuất chúng. Cô có khả năng nhìn thấu sinh tử, phúc họa của người khác qua tướng mạo, đồng thời có thể cải tử hồi sinh.

Đời trước, một mình cô sống cô đơn, gia đình tan nát, không nơi nương tựa. Đời này cô nhất định phải khiến vòng quay định mệnh biến đổi.

Kiếp trước, cô không có gì cả, bị người đời khinh khi, rẻ rúng. Kiếp này, cô quyết tâm trở thành một đại sư Huyền Học chân chính, cô muốn đứng trên đỉnh cao của thế giới, muốn trở thành một nữ anh hùng trong giới doanh nhân được mọi người suy tôn, ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Sống Lại Lúc 5 Tuổi

- Dám nói tao gặp vận đen à? Bà nó chứ, để hôm nay tao cho mày biết thế nào là vận đen! Anh em đâu, cho con nhỏ này biết tay đi!

Một người đàn ông bên má trái có vết sẹo, mặt mày hung dữ đang chỉ vào một cô gái gầy gò, nhỏ bé, ăn mặc quê mùa đang nằm run cầm cập trước mặt hắn.

- Xin tha mạng.

Cô gái mặt trắng bệch ôm lấy chân người đàn ông đó kêu khóc van xin thảm thiết.

- Xin hãy tha cho tôi, là tôi không biết trời cao đất dày, tôi sai rồi, ông chủ Hoàng là chân mệnh thiên tử, tài đức vẹn toàn...

Người đàn ông rút chân ra sau đó giơ chân đá cô gái té lăn ra đường, tiếp đến dùng chân đạp mạnh lên ngực của cô, khiến cô bị gãy vài đốt xương, đau đến nỗi cô nằm co quắp người lại, ánh mắt càng lộ rõ vẻ kinh hãi.

- Cái gì cũng không biết mà còn dám giả vờ làm thầy bói sao? Hôm nay để tao thay trời hành đạo, cho mày một trận nên thân. Người đâu, mau đánh chết con nhỏ này, sau đó đem vứt xác ở sau núi cho tao!

- Con ơi, con à, con ơi!

Dương Tử Mi lại nghe thấy tiếng kêu khóc bi thương quen thuộc, giống như tiếng gọi hồn vậy.

Mẹ?

Cô chết rồi nên cô mới thấy được người mẹ quá cố của cô ư?

Cô cố gắng mở mắt, đập vào mắt cô là gương mặt tiêu tụy xanh xao của Trương Tử Lệ, mẹ cô, kế bên là cha cô, Dương Thanh với đôi kính cận quen thuộc, ngoài ra còn có ông nội cô, Dương Bạch, dáng vẻ nghiêm khắc đang ngồi trên ghế, cạnh đó là bà nội cô, Tăng Tuệ, trên tay đang bế một đứa trẻ.

Cô... chết thật rồi sao?

Nên mới thấy được ông nội, bà nội, cha, mẹ và em gái quá cố sao?

Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Mái ngói cũ, bức tường đen, căn phòng tăm tối, tất cả đều giống như khi cô còn bé, thật kỳ diệu!

- Con ơi, con tỉnh rồi sao?

Mẹ cô thấy cô chớp chớp mắt, mừng đến rơi nước mắt, giang tay ôm cô vào lòng, giọng nức nhen...

Hơi ấm này!

Cảm giác rất thật!

Thậm chí cô còn cảm nhận được hơi thở và nhịp tim của mẹ mình.

Nếu là linh hồn thì cũng có hơi thở và nhịp tim sao?

Cô ngỡ ngàng mở to mắt, nhìn trân trân vào tấm lịch kế bên.

Ngày 26 tháng 3 năm 1992?

Đây không phải là ngày sinh nhật năm tuổi của cô sao?

Sao lại như vậy?

Mình đang mơ sao?

Cô giờ tay, phát hiện tay mình vừa ngắn vừa nhỏ, cúi đầu nhìn xuống thì thấy thân thể mình cũng nhỏ xíu, trên người còn mặc bộ đồ thêu hoa do bà nội may cho nữa.

Cô...

Sao vậy?

- Mẹ...

Cô cất tiếng và lại phát hiện giọng mình trở nên non nớt như giọng của một đứa trẻ.

- Con gái à!

Nghe giọng cô nói, Hoàng Tú Lệ nước mắt ngắn dài, xúc động nói:

- Tốt quá rồi, tốt quá rồi, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi, làm mẹ sợ hết hồn!

Cảnh tượng này rất đối quen thuộc!

Cô nhớ lại lúc cô năm tuổi, cô bị bệnh rất nặng, sốt hoài không bớt, sau đó hôn mê, khi tỉnh lại thì câu đầu tiên mẹ cô nói cũng là câu này.

Cô nhìn sang cha mình, thấy ông đang tháo cặp kính cận xuống và dùng tay lau nước mắt.

Còn bà nội thì đang chấp tay miệng lầm rầm tạ ơn Bồ Tát.

Ông nội thì thở phào ra, nhìn cô, sau đó đứng dậy đi ra cửa...

Tất cả giống y như cảnh tượng của ngày hôm đó!

Cô âm thầm véo lên bắp tay mình một cái, rất đau.

Đúng là không phải nằm mơ, cũng không phải cô đã trở thành vong hồn, mà cô đã trở về lúc cô 5 tuổi, mọi chuyện bắt đầu lại từ đầu!

Nghĩ đến đây, cô xúc động khóc òa lên.

Mẹ cô vội ôm cô vào lòng, vuốt lưng cô an ủi:

- Con đừng khóc, có mẹ đây!

Nghe câu đó, đột nhiên cô rùng mình nhớ lại.

Kiếp trước, khi cô lên sáu, đột nhiên nhà tan cửa nát, vô cùng bi thương!

Lần này, cô lại quay về lúc cô năm tuổi, còn đúng một năm là bi kịch đó xảy ra!

Cô sẽ lặp lại bi kịch của kiếp trước?

Nếu vậy, cô không muốn hồi sinh!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Bị Đập Trúng Đầu (1)

Sau khi khỏi bệnh, bà nội dẫn cô đến đạo quán trên núi để tạ ơn Bồ Tát.

Kiếp trước, cô đã không đi.

Còn giờ, cô muốn kiếp này phải khác với kiếp trước nên liền đi theo bà.

Đạo quán trên núi đó vẫn giữ nguyên dáng vẻ mà cô nhìn thấy lúc lên ba. Đó là một đạo quán cũ kỹ, các bức tường xung quanh vẫn còn lưu lại những dòng chữ màu đỏ của cái thời xóa bỏ sự mê tín của chế độ phong kiến trước đây, các dòng chữ đó là các câu khẩu hiệu đại khái ghi là lãnh đạo xxx muôn năm.

Tuy nhiên, không khí và môi trường xung quanh đạo quán lại rất trong lành.

Đạo quán được bao bọc bởi những hàng cây tùng, cây bách lâu năm. Không biết chúng đã được trồng từ khi nào nhưng cây nào cây nấy cũng cảnh lá xanh um, chim hót líu lo suốt ngày. Không khí trong lành khiến lòng người cũng nhẹ nhõm và thoải mái hẳn.

Sau khi vào đạo quán, bà nội liền thành khẩn khấn vái.

Còn cô, Dương Tử Mi năm tuổi thì hiếu kỳ quan sát xung quanh, sau đó phát hiện tuy là một đạo quán cũ nhưng các vách tường bên trong lại được vẽ, chạm trổ vô cùng tinh xảo. Các bức tranh trên tường màu sắc hài hòa, nét vẽ, chạm trổ đều rất khéo léo, nếu như không bị các khẩu hiệu bài xích mê tín kia làm cho xấu đi thì có thể nói chúng xứng đáng là một di sản văn hóa.

Cô vẫn nhớ, đạo quán này không biết vì lý do gì mà lại bị hỏa hoạn vào năm cô sáu tuổi. Lúc đó, cháy lớn đến nỗi cả một vùng trời sáng rực cả lên, mọi người trong thôn đều vô cùng hoảng sợ. Hơn nữa, cô còn nghe nói vị đạo trưởng duy nhất trong đạo quán này cũng mất mạng trong trận hỏa hoạn đó.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô bỗng dừng lại ở chỗ của vị đạo trưởng đang cùng bà nội cô sắp lễ vật lên bàn cúng.

Vị đạo trưởng mặc một đạo bào và chẳng vá chít, đầu búi tóc đạo sĩ, râu và tóc bạc phơ phơ, ngay cả một sợi tóc đen cũng không thấy. Tuy tóc đều đã bạc hết nhưng mặt ông lại hồng hào tròn lẳn chứ không nhiều nếp nhăn như bà nội, ánh mắt thì sáng long lanh chứ cũng không đục đục như mắt bà nội. Vì thế mà cô không tài nào đoán ra được ông ấy bao nhiêu tuổi, cô chỉ cảm thấy ông quả nhiên là một vị đạo sĩ có khí khái của các vị tiên nhân.

Vị đạo sĩ như thần tiên kia cũng bị chết cháy sao?

Nghĩ đến đây, cô bất giác cảm thấy sao mà thê lương, u ám quá.

Trước đây, cô thường gặp rất nhiều người thích hỏi về vận số, tương lai của mình khi cô chưa trở thành thầy bói chuyên lừa gạt người khác.

Giờ cô phát hiện, nếu có người biết trước được tương lai nhưng lại không thể thay đổi vận số thì quả là một chuyện vô cùng đau khổ.

- Con mau đến tạ ơn Bồ Tát đi, tạ ơn người đã phù hộ con tai qua nạn khỏi.

Bà nội thấy cô tâm hồn đang treo ngược cành cây thì lên tiếng nhắc nhở.

Cô bước đến bên bà.

Vị đạo sĩ nhìn cô, vẻ mặt vốn rất điềm tĩnh của ông đột nhiên trở nên kinh ngạc lạ thường, ông nhìn cô một hồi lâu.

Bị nhìn như vậy, Dương Tử Mi cảm thấy dường như là bị nhìn thấu hết nội tâm của mình vậy nên liền cụp mắt xuống, tránh ánh mắt của vị đạo sĩ kia.

.....

Bà nội bắt cô quỳ gối và khấu đầu trước mặt Bồ Tát.

Dương Tử Mi quỳ xuống bô đoàn, tuy cả đời cô không tin vào thánh thần gì cả nhưng lúc này đây, cô lại vô cùng thành khẩn.

Cô muốn cầu xin Bồ Tát phù hộ cho gia đình cô được khỏe mạnh, bình an, phù hộ cô kiếp này đừng trở thành cô nhi, không nơi nương tựa, phù hộ cô kiếp này có được vận số tốt chứ không bị thương, đau khổ như kiếp trước.

Cô vừa khấn vái vừa cúi đầu hành lễ vô cùng thành khẩn.

Sau khi khấu đầu ba cái xong, lúc ngẩng mặt lên nhìn Bồ Tát thì Ngọc Tịnh Bình trên tay bức tượng Bồ Tát kia đột nhiên rơi xuống, trúng ngay vào trán cô...

Ôi!

Một cú đập mạnh vào trán khiến cô choáng váng bất tỉnh, ngã lăn quay ra đất.

.....

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, vật dụng trên giường cũng hết sức bình dị, đơn giản, trên tường nơi cô nằm có một bức tranh đã cũ, kể bên còn có một kệ sách to, trên kệ là vô số các quyển sách cũ.

(Ngoài lề: Tại sao trong đạo quán lại có Quan Âm?)

Quan Âm là một vị Bồ Tát được thờ phụng trong rất nhiều cung quán của Đạo giáo. Quan Âm thường được gọi là Từ Hàng Đại Sĩ hoặc Từ Hàng Chân Nhân trong các đạo quán này. Đạo giáo thậm chí còn có một câu chuyện như sau: Quan Âm Bồ Tát vốn là một trong mười hai đệ tử của Thiên Tôn khởi đạo. Sau vì Phật Tổ Như Lai ở Tây Phương thấy Quan Âm cùng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Phổ Hiền Tôn Giả có duyên với Phật nên đã dẫn họ đến thế giới Tây Phương của mình. Tuy câu chuyện này có chút gượng ép nhưng lại rất giống với chuyện Lão Tử sau khi xuất quan đã cười Thanh Ngu đến Thiên Trúc để tiếp tục truyền đạo của Đạo giáo. Trí tưởng tượng của các đạo sĩ còn cần phải được bồi dưỡng thêm. Quan Âm Bồ Tát là hóa thân của Từ Hàng, Từ Hàng chính là Quan Âm, Đạo giáo gọi là Từ Hàng, Phật giáo gọi là Quan Âm thế nên Quan Âm là Bồ Tát trong Phật giáo và cũng là thần tiên trong Đạo giáo. Quan Thế Âm Bồ Tát trong Phật giáo được Đạo giáo gọi là Từ Hàng Chân Nhân. Từ Hàng Chân Nhân (Quan Thế Âm) được người người trên thế giới tôn kính dù là có hay không có đạo. Vì thế có thể nói, Quan Thế Âm là một vị Bồ Tát, một vị thần linh vượt qua ranh giới của tôn giáo. Trước nay, trong các Tiên Hạc Quán đều có Quan Âm Điện chuyên thờ cúng Quan Âm Đại Sĩ, mà Đạo giáo thường gọi là Từ Hàng Chân Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bị Đập Trúng Đầu (2)

“Chu Dịch”: “Tướng Thuật”: “Lục Nhâm Khóa”: “Ngũ Hành Tướng Thư”: “Suy Bối Đồ”: “Viên Thiên Canh Xung Cốt Ca”: “Pháp Tướng Thư”: “Ma Y Tướng Pháp”: “Băng Giám”: “Liễu Trang Tướng Pháp”: “Luận Hoành Cốt Tướng Luận”: “Thái Thanh Thần Giám”: “Thái Ất Chiếu Thần Kinh”: “Nguyệt Ba Động Trung Kỳ”: “Vương Quân Chiếu Thần Cự”...

Đối với một Dương Tử Mi mà kiếp trước đã làm thầy bói mà nói thì tên của những quyển sách này không xa lạ gì, chúng đều là những quyển sách có liên quan đến tướng số cả. Nhưng đối với cô những quyển sách này quá tinh thâm, sâu sắc, khó hiểu nên trước giờ cô chưa từng có ý nghĩ là sẽ đọc chúng.

Kết!

Cửa mở ra, lão đạo sĩ và bà nội cô lo lắng bước vào.

Bà nội thấy cô đã tỉnh lại liền tiến lại nắm lấy tay cô hỏi:

- Đầu con còn đau không?

Dương Tử Mi giờ tay sờ sờ vào trán mình.

Trán cô đang được băng lại bằng một mảnh vải trắng, vẫn còn đau âm ỉ, cô liền nhớ lại là trước khi ngã đi cô bị Tịnh Bình của tượng Bồ Tát rơi trúng đầu.

Sao mà số mình đen đui vậy, ngay cả lúc cúi đầu bái tạ Bồ Tát mà cũng xảy ra chuyện nữa, dù là đã hồi sinh nhưng sao số phận vẫn xui xẻo thế không biết!

- Bà nội ơi, hết đau rồi, bà nội đừng lo.

Cô nhìn bà nội nhoèn miệng cười, sau đó nói tiếp:

- Chắc là Bồ Tát thấy con chưa đủ thành khẩn nên mới đập vào đầu con như thế.

Nghe cô nói vậy, bà nội lo lắng tốt độ, mặt thất sắc, vội chấp tay lại, nhắm mắt làm rằm khăn vái:

- Đại cát đại lợi, cầu xin Bồ Tát tha lỗi cho cháu con, nó còn nhỏ, không biết gì cả, nếu có trách tội, xin người hãy trách tội con, con nguyện nhận tội thay nó.

Nghe bà nội cầu khẩn, Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng ảm áp hẳn.

Đây là bà nội của cô, bà nội mà cô hết mực thương yêu, sao mà cô lại chịu đựng được nỗi đau mất nội sau một năm nữa chứ?

Không!

Không thể nào!

Ánh mắt cô hướng về phía vị đạo sĩ kia.

Vị đạo sĩ cũng nhìn cô trầm ngâm suy nghĩ, không giấu được vẻ kinh ngạc. Đây rõ ràng là một cô bé mới năm tuổi nhưng sao ánh mắt lại chất chứa nỗi u buồn của một người trưởng thành cơ chứ. Lúc này ông đã hỏi sinh thần bát tự của cô, vốn là muốn xem vận mệnh của cô ra sao nhưng lại phát hiện vận mệnh cô rất rối loạn, không đoán được bất kỳ thứ gì, cứ như vận mệnh cô đang là một mớ hỗn độn chờ khai phá vậy, xem không thấy nhìn không rõ. Đây là lần đầu tiên ông thấy người có số mệnh đặc biệt như vậy.

Ngoài ra, bức tượng Bồ Tát đó ngày hôm qua ông mới kiểm tra xong đây thôi, cơ bản là không có hư hại gì, sao tự nhiên Tịnh Bình lại rơi trúng đầu con bé chứ? Hơn nữa, sau khi rơi trúng đầu cô, Tịnh Bình kia không biết biến đi đâu mất, trên tay tượng Bồ Tát cũng không có, ngay cả một mảnh vỡ trên đất cũng không, dường như bị tan biến vào không khí vậy.

Ông sống đến một trăm mười ba tuổi nhưng trước giờ chưa hề thấy hiện tượng nào kỳ lạ như thế.

Cô bé này, rốt cuộc là sao đây?

.....

- Phu nhân, bản đạo có chuyện muốn nói với phu nhân.

Bà nội là một tín đồ vô cùng thành khẩn, vị đạo sĩ kia giống như là thần tiên trong lòng bà, thế nên khi nghe vị đạo sĩ kia có chuyện muốn nói, bà liền đáp:

- Lão thần tiên, xin người cứ nói.

- Đứa cháu gái này của bà thiên bẩm xuất chúng, bản đạo rất thích nên muốn nhận nó làm đồ đệ, kế thừa truyền thống Đạo giáo ta, không biết ý phu nhân thế nào?

Lão đạo sĩ vô cùng thành khẩn nhìn bà nội.

Lão đạo sĩ muốn nhận mình làm đệ tử sao?

Dương Tử Mi nghe vậy vô cùng kinh ngạc, buột miệng nói:

- Con không muốn làm đạo cô!

- Vô Lượng Thiên Tôn, chỉ cần có lòng là được, chứ không nhất thiết phải thay đổi thân phận của mình, bản đạo trước nay đều muốn tìm một đệ tử để có thể kế thừa đạo pháp, mong con đồng ý làm đồ đệ của ta.

Lão đạo sĩ nhìn Dương Tử Mi nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bị Đập Trúng Đầu (3)

Bà nội có lẽ vì quá kinh ngạc nên cứ nhìn chăm chăm vào lão đạo sĩ, nói không nên lời.

Dương Tử Mi nhìn vị đạo sĩ rồi lại nhìn qua mấy quyển sách cũ kỹ cổ xưa trên kệ sách bên cạnh, ngược gương mặt ngây thơ của trẻ con lên và hỏi lão đạo sĩ:

- Đạo trưởng, con theo người học đạo, có thật sự là sẽ học được thuật thay đổi vận số, hóa dữ thành lành không?

Ánh mắt kỳ quái của lão đạo sĩ càng hiện rõ hơn.

Câu nói này nhất định không phải là từ miệng của một cô bé chỉ mới năm tuổi nói ra nhưng sự việc lại đang diễn ra trước mắt, đây rốt cuộc là đứa trẻ yêu

nghiệt gì không biết?

Lão đạo sĩ cúi người bế cô đến trước kệ sách, chỉ lên mấy dãy sách trên kệ nói:

- Đây đều là những tinh hoa Huyền Học do tổ tiên chúng ta để lại, bao gồm cả năm hệ thống là Sơn, Y, Mệnh, Bốc và Tướng, nếu con có tu vi nhất định thì đương nhiên có thể thay đổi vận số, hóa dữ thành lành.

Người mà kiếp trước từng làm thầy bói giả mười mấy năm như cô đây trước giờ không bao giờ tin vào thứ gọi là tướng số, cô cho rằng mấy thứ đó cũng như cô thôi, cũng chỉ là những thứ dùng để gạt người kiếm miếng ăn mà thôi.

- Xem bói, phong thủy, tướng số, mấy thứ này không phải là thứ mê tín, lừa gạt người khác thời phong kiến sao?

Dương Tử Mi cũng không bận tâm đến chuyện hiện giờ người khác nghĩ gì về tuổi tác của cô nên cứ tiếp tục hỏi.

- Mê tín của thời phong kiến sao?

Lão đạo sĩ cười lớn:

- Huyền Học thật sự là một loại triết học vô cùng tinh thâm, nó phối hợp với các lý luận, tri thức huyền hoặc mà khoa học không thể nào giải thích được từ sự điều hòa và phát sinh trên cơ thể con người, nó có lịch sử phát triển mấy ngàn năm, sao lại gọi là mê tín được chứ?

Lão đạo sĩ nói xong liền cảm thấy hình như lời mình nói cao thâm quá, ngay cả bà lão bên cạnh cũng ngỡ ngàng không hiểu ông đang nói gì nói chi là một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi thôi.

Nhưng ông phát hiện đứa trẻ đó hình như hiểu những gì ông nói, nó đang chớp chớp đôi mắt đen láy, ánh mắt trầm tư như ánh mắt của một người trưởng thành nhìn chằm chằm vào chồng sách trên kệ.

- Được! Vậy con theo người học Huyền Học!

Dương Tử Mi gật gù đầu, rồi tụt khỏi tay lão đạo sĩ, nói giọng kiên quyết.

Cô đã trải qua chuyện hồi sinh khó tin kia thì tại sao lại không tin Huyền Học được kia chứ? Tồn tại có nghĩa là hợp lý, nếu như nó đã có ảnh hưởng đến mọi người mấy ngàn năm nay thì mình hãy dùng con tim thành khẩn nhất để tin nó vậy, hơn nữa nó là thứ có đạo lý nên nhất định không giống như vị sư phụ kiếp trước của mình, chỉ dạy mình những thứ lừa gạt người khác mà thôi.

.....

Ở kiếp trước, tại thành phố A có một thầy bói rất nổi tiếng, mỗi ngày có rất nhiều người quyền cao chức trọng đến xếp thành hàng dài chờ ông coi bói, hóa dữ thành lành, phí xem bói rất cao, một lần coi thấp nhất cũng một trăm ngàn.

Cô vô cùng ganh tỵ với ông, trong khi mình ngồi ngoài đường cả ngày mà có khi đến cả một vị khách cũng không có, hơn nữa nếu có khách thì họ cũng chỉ chịu móc ra vài đồng trả cho cô thôi.

Lúc đó, cô không tài nào hiểu được tại sao đều là coi bói gạt người như nhau nhưng đãi ngộ sao mà một trời một vực như thế?

Giờ xem ra chắc vị thầy bói kia là bất thiên tài thực sự, là người có thể thay đổi vận số, hóa dữ thành lành, hóa dữ thành lành đại loại thế.

Lão đạo sĩ thấy cô đồng ý nên rất vui mừng, vội nói với bà nội:

- Đứa bé này nếu đã đồng ý theo ta học đạo, nhận ta là sư phụ, vậy thì sau này hãy cho nó ở lại trên núi, nếu rảnh ta sẽ dẫn nó xuống núi gặp mặt mọi người.

Bà nội nghe xong không biết phải làm thế nào.

Trong lòng bà, lão đạo sĩ chính là một vị tiên, ông muốn nhận cháu bà làm đệ tử, truyền đạo tiên cho nó, bà cảm thấy rất vui nhưng cũng rất lo lắng.

Nghĩ đến bị kịch xảy ra vào năm sáu tuổi của mình, Dương Tử Mi không biết có thể thay đổi không. Cô muốn trân trọng những thời khắc được ở bên người thân như lúc này chứ không muốn rời xa họ, sống xa nhà.

- Sư phụ, con không muốn cả ngày phải ở trên núi, con muốn được ở với người nhà của con, hay là vậy đi, sau này mỗi ngày con sẽ thức dậy lúc sáu giờ sáng để lên núi học, trưa về nhà.

Dương Tử Mi đưa ra đề nghị.

Có lẽ đã quen với cách nói chuyện người lớn của cô nên lão đạo sĩ cũng không còn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ dị nữa mà ngược lại lại đối xử với cô như một người trưởng thành. Ông nghĩ ngợi một hồi rồi gật đầu:

- Cũng được, chỉ là Huyền Học của chúng ta bác học tinh thâm, không phải một hai ngày là có thể học được, con không ở trên núi thường xuyên cũng

được, chỉ cần về nhà có thể hoàn thành bài tập ta giao là được rồi.

Dương Tử Mi không biết là sư phụ sẽ giao cho mình bài tập như thế nào nhưng cô tin ông sẽ không làm khó cô nên cũng gật đầu đồng ý.

Huống hồ, cô cũng muốn trong một năm này nhanh chóng học được chút ít gì đó để có thể giúp người nhà cô thoát khỏi trận hỏa hoạn kia, từ đó thay đổi vận mệnh bi thương của mình.

- Con có biết chữ không?

Sư phụ lấy quyển “Chu Dịch” từ trên kệ sách xuống hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Con biết chữ nhưng không nhiều!

Bà nội cô đứng kế bên nói:

- Lão thần tiên, cha của nó là giáo viên, biết nhiều chữ.

- Vậy thì tốt quá, hôm nay con hãy đem quyển sách này về nhà học thuộc, chữ nào không hiểu có thể hỏi cha con, còn nếu như có đạo lý gì không hiểu thì đến hỏi ta nhé!

Sư phụ cô dặn dò.

Dương Tử Mi nhìn quyển sách dày cộp đó có chút lo lắng nhưng lại không nói gì, chỉ nhận lấy sách từ tay sư phụ.

Nếu có thể thay đổi số mệnh, đừng nói là học thuộc một quyển sách cổ, cho dù là chuyện khó khăn hơn, cô nhất định phải làm bằng được.

- Vậy thì sáu giờ sáng mỗi ngày, ta sẽ chờ con trên núi!” Lão đạo sĩ nói xong liền ngồi xuống chiếc giường lúc này Dương Tử Mi nằm, nhắm mắt ngồi thiền, không để ý gì đến cô và bà nội nữa.

Bà nội kéo cô rời khỏi.

Về đến nhà, mẹ cô thấy trên trán cô băng một mảnh vải màu trắng liền ôm lấy cô hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Bà nội liền thuật lại tất cả mọi chuyện cho mẹ cô nghe.

- Con gái tôi, sao mà số phận đen đui, hết họa này đến họa khác vậy, tội nghiệp con quá!

Mẹ ôm chặt cô vào lòng, đau lòng nói.

Cảm nhận hơi ấm tình thương của mẹ, trong lòng Dương Tử Mi càng cảm thấy lưu luyến, bịn rịn hơn. Cô cũng dùng đôi tay bé nhỏ của mình ôm chặt lấy mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Mở Thiên Nhãn (1)

- Con gái à, để mẹ xem vết thương trên trán con có cần rửa sạch không.

Mẹ cô tháo miếng vải trắng đang băng trên đầu cô xuống, sau đó đột nhiên ngăn ra:

- O? Đây là vết thương sao?

- Bị rách một mảng lớn như vậy, không phải là vết thương thì là gì?

Bà nội đứng kế bên lẩm bẩm nói.

- Cha nó ơi, ông xem nè!

Mẹ cô thất thần gọi lớn, sau đó nói tiếp:

- Đây sao lại là vết thương được? Chẳng phải là một vết bớt đỏ sao!

Bà nội và cha cô liền chạy đến xem.

Quả nhiên, trên trán cô không phải là một vết sẹo mà là một cái bớt đỏ, cái bớt nhỏ nhỏ, có hình giống như một chiếc bình nhỏ vậy.

- Không thể nào, lúc đó rõ ràng là con bé bị bình Ngọc Tịnh của Bồ Tát rơi trúng đầu mà, còn chảy máu rất nhiều nữa.

Bà nội không giấu nổi vẻ kỳ lạ nói.

Hoàng Tú Lệ liền đưa tay sờ vào vết đỏ đó, rất trơn, giống như là vết bớt bẩm sinh vậy.

Thấy cả nhà đều kinh ngạc như thế, Dương Tử Mi cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cô liền chạy vào phòng, lấy cái kiếng của mẹ ra soi.

Quả nhiên, trên trán cô có một cái bớt nhỏ màu đỏ, giống như ai đó có ý chăm vào vậy. Cái bớt đó vô tình khiến cho gương mặt cô càng dễ thương và hoạt bát hơn.

Cô đưa tay lên sờ, không thấy đau chút nào.

Sao lại thế?

Cô quay trở ra, chỉ thấy cha cô đang khuyên bà nội và mẹ cô không nên tin vào mấy chuyện ma quỷ này nọ, ông nói đó chẳng qua chỉ là biến dạng của vết sẹo thôi.

Biến dạng của sẹo sao?

Dương Tử Mi đi ra khỏi nhà, ngồi lên một chiếc ghế đầu rồi giờ quyển “Chu Dịch” ra đọc.

“Vạn vật xuất hồ chấn, chấn, đông phương dã. Tề hồ tốn, tốn, đông phương dã; tề dã già, ngôn vạn vật chi khiết tề dã. Ly dã già, minh dã, vạn vật giai tương kiến, nam phương chi quái dã; thánh nhân nam diện nhi thỉnh thiên hạ, hướng minh nhi trị, cái thủ chư thử dã. Khôn dã già, địa dã, vạn vật giai trí dưỡng yên, cổ viết trí dịch hồ khôn. Đoài, chính thu dã, vạn vật chi sở thuyết dã, cổ viết thuyết ngôn hồ đoài. Chiến hồ càn, càn, tây bắc chi quái dã, ngôn âm dương tương bạc dã. Khâm già, thủy dã, chính bắc phương chi quái dã, lao quái dã, vạn vật chi sở quy dã, cổ viết lao hồ khâm. Cấn đông bắc chi quái dã, vạn vật chi sở thành chung nhi sở thành thủy dã, cổ viết thành ngôn hồ cấn.”

Cô vô cùng sốc khi thấy mình có thể đọc được những dòng chữ khó như vậy trong sách.

Tuy kiếp trước cô sống đến hai mươi tám tuổi nhưng vì không được học hành đến nơi đến chốn nên trình độ ngữ văn cũng chỉ là trình độ của một đứa bé lớp ba thôi. Nhưng lúc này, khi nhìn thấy những dòng chữ này, cô lại không cảm thấy xa lạ, thế nên cô liền đọc chúng một cách rất tự nhiên.

Còn nữa, cô phát hiện, lúc này chỉ mới đọc có một lần thôi, không ngờ lại nhớ hết.

Trí nhớ của cô tốt như vậy từ lúc nào?

Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là kết quả của việc trùng sinh sao?

Cô liền đọc thử hết nội dung của một trang sách, sau đó đóng sách lại, kết quả là cô có thể đọc thuộc hết những nội dung đó.

Cô thực sự là có khả năng đọc qua là nhớ rồi!

Cô... hình như biến thành thần đồng rồi!

- Ôi chao, thầy Dương!

Cùng với âm thanh the thé đó là một người phụ nữ trung niên, dáng người mập mạp, tóc bóng mượt gọn gàng, mặc chiếc áo màu đỏ tươi hoa hòe lòe loẹt cùng chiếc quần màu xanh dương, tay dẫn một đứa bé trai tròn ú xuất hiện ngay trước nhà cô.

Vừa nhìn thấy hai người họ, mắt của Dương Tử Mi lập tức nhú lại.

Người phụ nữ đó là Lương Như Hoa, vợ của trưởng thôn. Đứa bé trai kia là con của bà ta, tên Dương Tráng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 6: Mở Thiên Nhân (2)

Trong ký ức của cô, Lương Như Hoa là một người phụ nữ chua ngoa đánh đá, ý chồng mình là trưởng thôn nên không biết đã bắt nạt gia đình cô bao nhiêu lần rồi, đặc biệt là mẹ cô, lần nào cũng bị bà ta vô cớ mắng mỏ đến khóc luôn.

Thế nên, vừa thấy bà ta là cô liền cảm thấy chán ghét, cô trừng mắt liếc bà ta nhưng bỗng nhiên cô phát hiện khoảng không trên đầu bà ta xuất hiện một dòng chữ: Lương Như Hoa, sinh vào 7 giờ ngày 24 tháng 1 năm 1964, tính tình chua ngoa đánh đá, lòng dạ nham hiểm độc ác, chồng Dương Đức Minh, có một con trai tên Dương Tráng...

Cô vô cùng ngạc nhiên, cô muốn nhìn rõ hơn để chắc chắn rằng đó không phải là ảo giác nhưng một cơn choáng thoáng qua, cô lắc đầu một cái, hết choáng.

Sao vậy kia?

Cô thử nhìn Dương Tráng, quả nhiên, một dòng chữ xuất hiện trên đỉnh đầu nó: Dương Tráng, sinh vào 5 giờ ngày 5 tháng 4 năm 1987, cha Dương Đức Minh, mẹ Lương Như Hoa, không có anh chị em...

Tại sao lại như vậy?

Cô quay sang nhìn cha mình, Dương Thanh, nhưng lại không thấy gì.

Cô lại đưa mắt nhìn về phía em gái mình, Dương Tử Hi, đang nằm ngủ trên võng nhưng cũng không nhìn thấy gì.

Tại sao, tại sao khi nhìn hai mẹ con Lương Như Hoa thì lại xuất hiện hiện tượng đó?

Tuy nhiên, lúc cô muốn xem thêm nhiều hơn nữa thì trán cô nhức nhức, cảm giác choáng váng lập tức xuất hiện.

Lúc này, Lương Như Hoa kéo Dương Tráng ngồi vào ghế trước mặt Dương Thanh nói:

- Thầy Dương, hôm nay Tiểu Tráng nhà tôi bị bắt nạt ở trường, sao thầy lại không bênh nó mà còn trách nó vậy, thái độ của thầy vậy là sao?

Dương Thanh ngạc nhiên đưa tay đẩy đẩy cặp kính cận của mình, nói:

- Dương Tráng đánh bạn, nó bắt nạt bạn chứ có bạn nào bắt nạt nó đâu.

- Ôi, thầy Dương, tôi biết đó là cháu thầy nên thầy mới thiên vị như vậy. Thành Tráng nhà tôi ngoan thế, sao lại đánh bạn chứ?

Lương Như Hoa cười nham hiểm, sau đó liền đứng phắt dậy, chỉ tay vào mặt Dương Thanh, phun ra một bãi nước bọt, sau đó lớn tiếng la lối:

- Dương cận thị, nếu như không nhờ cha thằng Tráng thì ông có được vào trường dạy học không? Ông không mang ơn thì thôi, giờ mà còn bắt nạt thằng Tráng nữa!

Dương Thanh vẻ mặt đau khổ, không biết phải làm sao mới được. Ông chỉ biết đỏ mặt giải thích:

- Đúng là Dương Tráng đánh bạn trước mà.

- Dù là thằng Tráng nhà tôi có đánh bạn trước đi nữa thì cũng là do Dương Huy chọc ghẹo nó trước nên nó mới đánh, phải kiểm điểm thằng Dương Huy kia trước toàn trường và bắt nó xin lỗi thằng Tráng nhà tôi! Còn ông nữa, ông cũng phải tự kiểm điểm trước toàn trường, thừa nhận do mình dạy dỗ không chu đáo, thiên vị!

Dừng một chút Lương Như Hoa tiếp:

- Nếu không thì ông đừng hòng mà sống yên ổn ở Dương gia thôn này!

Nghe bà ta nói vậy, Dương Tử Mi vô cùng tức giận!

Cô nhớ là kiếp trước cũng xảy ra chuyện như vậy, lúc đó cha cô suốt đêm không ngủ, cứ thở dài lo lắng, mẹ cô phải khuyên răn hết lời.

Ngày hôm sau, cha cô đến trường làm kiểm điểm, còn thằng Dương Tráng kia tuy nhỏ nhưng đã hung hăng hống hách, đánh bạn không nói, còn thường xuyên lấy đá chọi cha cô nữa!

Nhưng cha cô chỉ biết nhịn mà thôi.

Cha cô sức khỏe yếu, không làm được những việc nặng nhọc cần nhiều sức. Tuy chỉ là thầy giáo dạy hợp đồng ở bậc tiểu học nhưng ít ra một tháng cũng được một trăm đồng tiền lương, tuy ít nhưng cũng có thể sống qua ngày.

Nếu như mất việc, ông không biết phải làm gì để nuôi sống gia đình, thế nên khi bị ức hiếp, ông chỉ biết nhịn.

Lúc đó Dương Tử Mi còn nhỏ, không hiểu được nỗi khổ nhục của cha mình.

Nhưng bây giờ, cô đã 28 tuổi rồi, cô hiểu tất cả mọi thứ, thế nên cô vô cùng tức giận. Ánh mắt nhìn nhục của cha cô giống như một con dao cứa vào tim cô.

Cô nghiêng răng thề rằng, cô nhất định sẽ bảo vệ gia đình mình, quyết không cho bất kỳ ai bắt nạt họ nữa!

Lương Như Hoa dẫn Dương Tráng ra về cùng với nét mặt huênh hoang chiến thắng!

Dương Thanh trong phút chốc như già thêm mười tuổi, ông thất thần ngồi phịch xuống ghế, về mặt thể lương ngược lên nhìn trời.

Dương Tử Mi đến cạnh ông, ngồi lên đầu gối ông rồi đưa tay quàng cổ ông, chớp chớp đôi mắt đen láy nói:

- Cha, cha đừng buồn, sau này con sẽ không để ai bắt nạt cha nữa đâu!

Dương Thanh cười méo xệch nhìn cô, cho là cô chỉ đang nói đùa thôi.

Đúng lúc ông nội cô từ trong nhà đi ra, thấy cô liền lên tiếng về bọc bọc:

- Nếu như mẹ con không liên tiếp sinh ra hai đứa con gái vô dụng thì nhà ta sao mà bị ức hiếp cho được? Nếu mẹ con vẫn không sinh được một đứa con trai thì sau này ngay cả miếng đất cắm dùi chúng ta cũng không có nữa là. Mấy hôm trước, trong thôn chia đất núi, họ nói chúng ta không có cháu trai nên không cho chúng ta miếng đất nào.

Ở những vùng nông thôn thập niên 90, quan niệm trọng nam khinh nữ ăn rất sâu vào suy nghĩ của mọi người. Nếu như không có con trai thì chắc chắn sẽ bị ức hiếp. Bây giờ, mẹ cô chỉ sinh hai đứa con gái là cô và em gái cô. Lúc sinh em, mẹ cô khó sinh, xuất huyết nhiều, mẹ bà đỡ đẻ xử lý không tốt, vệ sinh kém nên từ cung của mẹ cô bị nhiễm trùng. Bác sĩ nói cơ hội mang thai nữa hầu như không có.

Thế nên, ông nội cô, Dương Bách cũng rất không hài lòng về mẹ cô. Ông lúc nào cũng trách móc. Vì quan niệm trọng nam khinh nữ nên ông nội cô cũng không thương hai đứa cháu gái, đặc biệt là em cô, Dương Tử Hi. Ngày nào ông cũng mắng hai chị em cô là đồ vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trí Nhớ Siêu Phàm (1)

Ngày hôm sau, khi nghe thấy bà nội và mẹ thức dậy, Dương Tử Mi cũng thức dậy theo, chuẩn bị lên núi học.

Trẻ con vùng nông thôn thập niên 90 rất độc lập, chỉ cần biết đi biết ăn thôi thì chúng làm gì cũng không ai quan tâm lắm, bởi vì người lớn cũng bận rộn suốt ngày rồi.

Đến chân núi thì trời vẫn còn sớm, vẫn chưa đến sáu giờ, bóng dáng vị đạo trưởng kia cũng không thấy đâu thế nên Dương Tử Mi lên núi một mình.

Đường núi vắng lặng, vòng vòng vo vo, mờ mờ ảo ảo, sương sớm lăng lăng, tiếng côn trùng vang khắp nơi, chốc chốc lại có vài âm thanh kỳ lạ ghé rợn truyền đến.

Nếu là một đứa trẻ năm tuổi thì đã bị dọa sợ đến kinh hồn bạt vía rồi.

Nhưng Dương Tử Mi lại không sợ, cô đã là người của hai kiếp, hơn nữa kiếp trước còn là là người lưu lạc khắp nơi, trải qua rất nhiều sóng gió nên giờ ngoài việc sợ không thể thay đổi số phận ra những thứ khác cô đều không sợ.

Chỉ là chân của cô quá ngắn quá nhỏ, thể chất cũng yếu nên cô khá khó khăn khi phải leo núi.

Khi leo lên đến lưng chừng núi thì cô thấy lão đạo trưởng mặc bào xanh xuất hiện trước mặt, tay cầm phát trần, nhìn cô bằng đôi mắt trong suốt như lưu ly.

- Con... chào... sư... phụ..., con... đến... rồi...

Cô mệt đến nỗi thở không ra hơi nhưng vẫn vô cùng cung kính cúi người chào lão đạo trưởng.

Lão đạo trưởng lộ rõ vẻ thương cảm.

Lúc này, ông vốn định xuống núi đón cô nhưng thấy cô đáng người bé xíu xuất hiện ở chân núi từ sớm và bắt đầu đi lên núi nên ông cũng đứng đây chờ

cô đến. Thấy cô lê đôi chân nhỏ xíu của mình từ từ leo lên núi trong lòng ông vô cùng vui mừng.

Ông cảm thấy mình thật may mắn vì những năm cuối đời có thể nhận một đệ tử kiên cường và ý chí như cô.

- Sao con không chờ sư phụ xuống đón con? Con không sợ sao?

Lão đạo trưởng cúi người kéo cô đến gần hỏi nhưng khi ông nhìn thấy trên trán cô xuất hiện một vết bớt màu đỏ ngay chỗ cô bị binh Ngọc Tĩnh của Bồ Tát rơi trúng vào hôm qua thì ông vô cùng kinh ngạc.

Dương Tử Mi lắc lắc đầu nói:

- Con không sợ, con chỉ muốn nhanh chóng học được chút đạo hạnh thôi.

Cô nhìn lão đạo trưởng bằng vẻ mặt vô cùng mong đợi nhưng bỗng nhiên khoảng không trên đầu ông lại xuất hiện một hàng chữ lúc ẩn lúc hiện: Lý Ngọc Thanh, vốn tên Lý Tuấn Kiệt, sinh năm 1880, năm 1911 tham gia cách mạng Tân Hợi, năm 1919 tham gia phong trào Ngũ Tứ, năm 1937 tham gia kháng chiến chống Nhật, năm 1945 bắt đầu học đạo...

Sinh năm 1880?

Chẳng lẽ lão đạo trưởng đã một trăm mười hai tuổi rồi sao? Nhưng mặt của ông ấy hình như còn trẻ hơn nhiều so với ông nội chỉ mới hơn sáu mươi tuổi của mình nữa. Ngoài râu tóc bạc phơ ra, trên mặt ông một nếp nhăn cũng không có nữa.

Hơn nữa, tinh thần ông lại vô cùng minh mẫn, hoàn toàn không có chút gì là già yếu, chẳng lẽ là kết quả tu luyện học đạo cả sao?

Nghĩ đến đây, Dương Tử Mi càng quyết tâm theo ông học đạo hơn.

.....

Thấy cô đang nhìn chăm chăm lên đỉnh đầu mình, Ngọc Thanh đạo trưởng cảm thấy vô cùng kỳ lạ bèn hỏi:

- Cô bé, con đang nhìn gì vậy?

- Sư phụ, người bao nhiêu tuổi rồi?

- Vì sư một trăm mười hai tuổi rồi, con tin không?

Quả nhiên một trăm mười hai tuổi, xem ra, những gì mình thấy đều là thật.

Tại sao mình lại nhìn thấy những thứ đó? Tuy thấy không nhiều nhưng cũng thật là kỳ lạ, hơn nữa, cứ sau mỗi lần nhìn thấy xong là cô đều cảm thấy có chút choáng váng.

- Sư phụ, người trông còn trẻ hơn ông nội của con nữa đấy, một nếp nhăn cũng không có, là do sư phụ tu đạo nên mới trẻ vậy sao? Chẳng lẽ người quả thật là thần tiên, trường sinh bất lão như bà nội con nói vậy?

Dương Tử Mi ngây thơ hỏi liền một mạch không nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trí Nhớ Siêu Phàm (2)

- Ha ha, trường sinh bất lão thì không nhưng nếu tu luyện đạo thuật thì ít ra cũng có thể rèn luyện sức khỏe, kéo dài tuổi thọ.

Ngọc Thanh đạo trưởng cười đáp.

- Vậy con cũng muốn tu luyện.

- Đương nhiên rồi, vì sư sẽ từ từ giải thích tất cả năm thuật Sơn, Y, Mệnh, Tướng và Bốc trong đạo cho con, có luyện thành hay không còn phải xem tài năng thiên bẩm và tạo hóa của con nữa.

- Sư phụ, Sơn là gì?

Dương Tử Mi thắc mắc.

Ngọc Thanh đạo trưởng chậm rãi giải thích cho cô hiểu.

“Son” chính là một loại học vấn thông qua các cách như thực nhĩ, trúc cơ, huyền điển, chương pháp, phù chú... để tu luyện “thân xác” và “tinh thần”, giúp thân, tâm luôn khỏe mạnh.

Thực nhĩ là một cách tăng cường sức khỏe, trị bệnh bằng cách dùng thuốc bổ, rượu và những thứ đồ ăn thức uống chúng ta dùng hàng ngày.

Trúc cơ là một cách dùng thiền, tĩnh tọa để không chế tinh, khí, thần để có thể tăng cường thể lực cho bản thân.

Huyền điển là một cách tu tâm, dưỡng tính trên nền tảng tư tưởng của Lão Tử, Trang Tử.

Chương pháp là một cách tăng cường thể lực thông qua việc luyện võ.

Phù chú là một loại phép thuật thông linh, tu luyện, tác dụng chủ yếu của nó là tránh tà, trấn sát, hóa dữ thành lành.

Nói tóm lại, “Son” chính là một dạng học vấn tận dụng việc thiền, tu luyện, võ học, thực liệu để nuôi dưỡng nhân cách con người.

Nghe sư phụ giải thích xong, Dương Tử Mi vô cùng phấn khởi. Cô chắc chắn rằng sư phụ hiện tại của mình là người có học vấn uyên bác, không phải hạng kém cỏi, lừa lọc người khác như vị sư phụ ở kiếp trước kia của cô.

- Con chỉ mới năm tuổi thôi, là độ tuổi bắt đầu tu luyện Đạo Khí Thuật tốt nhất, giờ ta sẽ vừa lên núi vừa giảng giải cho con hiểu về Đạo Khí Thuật, con phải nhớ cho kỹ nhé.

- Dạ, con cảm ơn sư phụ.

Ngọc Thanh đạo trưởng niệm vài câu khẩu quyết.

Dương Tử Mi nhanh chóng đọc thuộc theo.

Ngọc Thanh đạo trưởng không ngờ trí nhớ của cô tốt như vậy, thế là ông lại tiếp tục đọc thêm vài câu nữa, kết quả, mỗi lần đọc xong là cô đều học thuộc ngay và đọc lại giống y như vậy, không sai một chữ.

- Có người từng dạy khẩu quyết cho con à?

Dương Tử Mi lắc lắc đầu trả lời:

- Đây là lần đầu tiên con nghe những câu khẩu quyết này đây.

- Chỉ nghe một lần là nhớ sao?

Dương Tử Mi gật gật đầu:

- Quyển Chu Dịch hôm qua sư phụ đưa cho con, con cũng thuộc lòng hết rồi.

Lần đầu tiên gặp cô, Ngọc Thanh đạo trưởng đã cảm thấy cô có gì đó rất đặc biệt nhưng lại không nghĩ cô là thần đồng. Văn tự trong Chu Dịch đều là văn tự khó, cho dù là sinh viên đại học muốn học thuộc lòng cả quyển sách như thế ít nhất cũng mất một năm, huống hồ đây chỉ là một đứa trẻ năm tuổi.

- Con đọc được hết tất cả chữ trong đó?

- Cha... con dạy con.

Dương Tử Mi không biết giải thích thế nào về trí nhớ siêu phàm của mình, cũng không biết tại sao mình lại có thể đọc được tất cả những chữ đó, cô lại càng không thể nói mình là người hồi sinh, sống qua hai kiếp được nên cô chỉ còn cách nói dối.

.....

Nhìn vào mắt cô, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng đoán được là cô đang nói dối.

Ông biết, lai lịch của cô nhất định là không như những người khác, nếu không, với tu vi của mình, sao ông lại không thể đoán ra được mạng số của cô chứ?

Có thể xem và học thuộc Chu Dịch chỉ trong một ngày, nhất định là bậc kỳ tài hiếm có.

Ông cũng không nói gì thêm, chỉ niệm tiếp khẩu quyết của Đạo Khí Thuật cho cô nghe. Để chắc chắn rằng cô quả thật có một trí nhớ siêu phàm, ông đọc liền một mạch khoảng mười phút không nghỉ, dường như tất cả khẩu quyết của Đạo Khí ông đều đọc hết ra, đọc xong thì cả hai thầy trò cũng vừa đến được Đạo Quán trên đỉnh núi.

- Cô bé, giờ con hãy đọc lại mấy câu khẩu quyết lúc nãy cho sư phụ nghe xem.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trí Nhớ Siêu Phàm (3)

Dương Tử Mi cũng không giấu giếm gì, cô liền đọc một mạch những câu khẩu quyết sư phụ vừa dạy, không sót một chữ.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng Ngọc Thanh đạo trưởng một lần nữa vô cùng kinh ngạc.

- Nếu con đã thuộc lòng khẩu quyết rồi, vậy giờ bắt đầu luyện Đạo Khí Thuật trong vòng một giờ nhé, sau đó vì sư sẽ dạy con đạo thuật khác.

- Dạ!

Lúc này, khi niệm những câu khẩu quyết đạo khí đó, Dương Tử Mi cảm thấy chúng hình như chứa đựng thứ gì đó rất kỳ diệu, thế nên cô cũng vô cùng háo hức được sớm luyện đạo thuật đó.

Khẩu quyết có nói, về tổng thể, đạo khí có thể chia thành ba cảnh giới đó là Đạo Khí Nhập Thể, Đạo Thần Quy Nguyên và Đạo Thần Hóa Cảnh. Còn về chi tiết thì lại chia thành hai mươi cảnh giới khác nhau, từ luyện gân cốt cho đến Bộ Nhập Hóa Cảnh, Chu Thân Hư Hóa và Không Nhi Phi Không.

Ngọc Thanh đạo trưởng dẫn cô đến một bờ hồ phía sau đạo quán, bảo cô ngồi trên một phiến đá màu trắng cạnh hồ, sau đó giải thích ý nghĩa và cách luyện của các câu khẩu quyết lúc nãy cho cô nghe. Sau khi giải thích xong xuôi, cô bắt đầu luyện phần nhập môn của Đạo Khí.

Còn ông thì ngồi ở giữa hồ, xếp bằng tu luyện, hoàn toàn không để tâm đến thời tiết mát lạnh trên mặt hồ vào buổi sớm mai.

Thấy sư phụ đã trong trạng thái suy tưởng, Dương Tử Mi cũng sắp xếp lại tâm trí vẫn còn đang nghĩ ngợi lung tung của mình, bắt đầu hít thở sâu theo chỉ dẫn của khẩu quyết.

Lúc mới bắt đầu, cô cảm thấy mọi thứ vô cùng xa lạ, nhưng chỉ sau một lúc, hơi thở cô bắt đầu đều đặn và có cảm nhận rất đặc biệt. Chỉ cần cô hít thở là cảm giác cả người mát lạnh, thân thể cô dường như đang hấp thu tinh hoa, linh khí của cỏ cây vậy. Khi thở ra, cô lại cảm thấy cả người vô cùng nhẹ nhõm, tưởng như cơ thể vừa mới bỏ được một vật gì nặng nề lắm. Cô cảm thấy huyết đàn điền của mình vô cùng thoải mái và nhẹ nhàng.

Cô bất giác chìm đắm vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất kỳ diệu này, quên hết mọi thứ đang diễn ra xung quanh.

Ngọc Thanh đạo trưởng tu luyện xong, bèn mở mắt nhìn Dương Tử Mi. Lúc này ông ngạc nhiên phát hiện ra, xung quanh cô như có một làn sương mờ ảo bao quanh, khiến cho cô lúc ẩn lúc hiện vô cùng kỳ lạ. Ông không ngờ rằng, thế gian này còn có người chỉ mới lần đầu luyện Đạo Khí Nhập Thể là đã có thể cảm nhận được linh khí của đất trời, của tự nhiên và đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất như thế.

Quả nhiên là kỳ tài!

Ông đứng dậy, tiến đến bên cạnh cô xem cô tu luyện.

Chờ khi Dương Tử Mi thoát khỏi cảnh giới kia thì trời cũng đã trưa. Cô đã tu luyện suốt sáu giờ đồng hồ.

Cô kinh ngạc nhìn ánh mặt trời đang chiếu những tia nắng chói mắt xuống khắp nơi, sau đó lại quay sang nhìn sư phụ khẽ hỏi:

- Sao thời gian trôi qua nhanh thế?

Ợt ợt!

Bụng cô đang réo lên âm ỉ vì đói, lúc này cô mới cảm giác mình đang rất, rất đói bụng.

Cô nhắm mắt nhìn Ngọc Thanh đạo trưởng, nũng nịu nói:

- Sư phụ, con đói bụng!

Ngọc Thanh đạo trưởng cúi người bế cô đi vào đạo quán, sau đó để cô ngồi xuống và mang thức ăn cho cô ăn.

Dương Tử Mi ăn liền tù tì ba chén cơm, hai đĩa rau xào đậu hủ và sáu quả táo mới cảm thấy no.

Có thể ăn nhiều như thế, cô cũng cảm thấy hoảng sợ chính bản thân mình, thế là cô lại ừ ừ hỏi sư phụ:

- Sư phụ, con còn tưởng luyện Đạo Khí thì không cần ăn cơm, giống như thần tiên vậy, chỉ cần hít không khí và uống sương sớm thôi là được.

Ngọc Thanh đạo trưởng nghe xong không nhịn được cười bèn gõ lên đầu cô:

- Hít không khí, uống sương sớm? Con mơ à, tuy nhiên trong các đời tổ sư gia của chúng ta cũng có vài người đã luyện đến cảnh giới chỉ hít không khí và uống sương sớm.

.....

- Há? Thì ra là có thật, vậy chẳng phải là đã thành thần tiên sao?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

- Không phải là thần tiên, chỉ là siêu thoát hơn những người bình thường khác một chút thôi.

- Mong là con cũng đạt được đến cảnh giới siêu thoát như vậy.

Dương Tử Mi vô cùng kỳ vọng. Nếu cô không cần ăn uống gì mà vẫn khỏe mạnh, vậy thì cô cũng không cần ngày nào cũng mặt ủ mày chau lo miếng ăn hàng ngày như kiếp trước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trí Nhớ Siêu Phàm (4)

- Vậy con hãy cố gắng tu luyện, con là kỳ tài, nhất định sẽ hơn các vị tổ sư của chúng ta.

Ngọc Thanh đạo trưởng nhìn cô một cách kỳ vọng và nói:

- Vì sư rất may mắn vì có được một đệ tử như con đây.

- Con cũng rất vui vì có thể báo người làm sư phụ.

Dương Tử Mi nói câu này vô cùng thật lòng.

Ngọc Thanh đạo trưởng khẽ cười sau đó bảo cô lấy bất kỳ một quyển sách trên kệ sách về nhà học thuộc.

Dương Tử Mi nhìn qua nhìn lại, cuối cùng đưa tay lấy quyển “Thuật Tàng” xuống.

Thấy cô chọn quyển sách này, mắt Ngọc Thanh đạo trưởng lại chớp nhẹ mấy cái nhưng ông cũng không nói gì, chỉ dặn dò cô:

- Về nhà chăm chỉ đọc sách nhé.

Dương Tử Mi gật gù đầu, chuẩn bị xuống núi.

Ngọc Thanh đạo trưởng sợ cô một mình xuống núi nguy hiểm, hơn nữa ông cũng còn vài điều muốn nói với cô, thế là ông nắm tay cô, dẫn cô xuống núi.

Trên đường đi, Ngọc Thanh đạo trưởng giải thích cho cô hiểu thế nào là Thuật Số. Qua lời giải thích của sư phụ, cô biết được rằng Thuật Số là một cách dựa trên lý luận về sự tương sinh tương khắc của âm dương ngũ hành để suy đoán sự may mắn hoặc xui xẻo của tự nhiên, xã hội và con người, là một trường phái chủ đạo trong phạm trù nghiên cứu của “Chu Dịch” bao gồm thiên văn, lịch pháp, số học, chiêm tinh, lục nhâm, thái âm, kỳ môn, chiêm hầu, bốc thệ, mệnh lý, tướng pháp, phong thủy, phù chú, xem ngày, tạp chiêm, thuật dưỡng sinh, thuật phòng trung, tạp thuật...

Nói tóm lại, nguyên lý cơ bản của Thuật Số chính là lý luận dịch học và âm dương ngũ hành, lấy các phương pháp dự đoán hình thái như bốc phệ, phong thủy, mệnh lý, tướng thuật, chiêm mộng, xem ngày, dùng quy luật vận hành tương sinh tương khắc của âm dương ngũ hành để suy đoán sự may mắn hoặc xui xẻo của con người; thông qua quan sát các hiện tượng của thế giới tự nhiên để suy đoán vận số của con người, sự vật, sự việc, nhà cửa, đất đai, thậm chí có thể đoán được cả số mệnh của cả đất nước nữa. Thuật số học là một bộ phận cấu thành quan trọng của văn hóa truyền thống Trung Hoa và có ảnh hưởng rất lớn đến chính trị, quân sự, văn hóa, khoa học kỹ thuật của Trung Hoa trong thời kỳ cổ đại. Đằng sau một nhân vật quan trọng trong lịch sử hoặc một sự kiện lịch sử nào đó cũng đều có bóng dáng của Thuật Số hoặc Thuật Thỏ. Có thể nói rằng, nghiên cứu Thuật Số Học là một lĩnh vực không thể thiếu khi muốn tìm hiểu và nắm vững văn hóa Trung Hoa, có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong quá trình nghiên cứu về lịch sử và văn hóa Trung Hoa một cách toàn diện.

Nghe nói thuật số học có bao gồm những dự đoán về số mệnh mà mình muốn học, bố trí phong thủy, hóa dữ thành lành... Dương Tử Mi vô cùng phấn khởi. Cô thầm khen mình thật thông minh khi chọn được một quyển sách quan trọng như thế.

Dương Thanh tan sở về nhà, mặt mày ủ rũ. Lưng ông vốn đã hơi cong nay dường như còn cong như tôm hơn vì vẻ thất thểu ủ rũ hiện tại. Nhìn ông cứ như quả cà héo, không có chút tinh thần nào cả.

Dương Tử Mi biết sở dĩ ông buồn như vậy là vì ông bị bắt phải nhận lỗi ở trường.

Thấy cha mình như thế, cô vội để sách xuống, chạy đến nắm lấy tay ông, chớp chớp mắt nói:

- Cha, cha đừng buồn, nhất định sẽ tốt lên thôi, bọn họ sẽ không còn ngang ngược như vậy được bao lâu nữa đâu.

Lúc này cô vừa xem quyển “Thuật Tàng”, sách nói, tướng sĩ có thể vận dụng phong thủy để hóa dữ thành lành, đồng thời cũng có thể khiến vận số của người nào đó trở nên tệ hại hơn.

Tuy nhiên, những gì mà cô học được hiện giờ không nhiều, cô cũng không hiểu hết được những thứ đó, nhưng cô tin rằng với tài năng thiên phú hiện tại của mình, cô nhất định sẽ nhanh chóng qua mặt những vị thầy bói lang bạt giang hồ kia.

Dương Thanh nhìn cô thờ dài, sau đó ngồi lên chiếc ghế đầu nhỏ kê bên hút thuốc.

Nhìn làn khói thuốc bay quanh quần, bao lấy gương mặt gầy gò, buồn rười rượi của cha mình, Dương Tử Mi lòng đau như cắt. Cô vội cầm sách lên đọc tiếp, thậm chí đến lúc ăn cơm, cô cũng không rời quyển sách, vừa ăn vừa đọc.

Còn đúng một năm nữa là đến ngày cả nhà gặp đại nạn, thế nên cô phải nhanh chóng nghiên cứu cho bằng được Thuật Số này để có thể dùng phong thủy trấn áp gia đình thôn trưởng vô lương tâm kia, để họ không nghênh ngang, hống hách bắt nạt gia đình cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mắt Phong Thủy (1)

“Thuật Tàng” là quyển sách bao gồm tất cả mọi thứ trong đó và vô cùng tinh thâm, những kiến thức và nội dung cần phải nắm nhiều vô kể. Tuy Dương Tử Mi có thiên bẩm hơn người nhưng một ngày cũng chỉ có thể tiếp thu được hơn mười trang sách thôi, hơn nữa đọc xong còn phải hiểu các điểm mấu chốt trong đó nữa.

Mấy ngày này, Dương Tử Mi vừa học thuộc “Thuật Tàng” vừa theo sư phụ học Đạo Học Thuật, ngày nào cũng bận rộn với việc học hành và đọc sách nên cô cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, mới đó mà đã nửa năm rồi. Trong nửa năm này, cô đã nắm vững được rất nhiều lý luận, kiến thức về thiên văn, lịch pháp, số học, chiêm tinh, lục nhâm, thái âm, kỳ môn, chiêm hầu, bốc thệ, mệnh lý, tướng pháp, phong thủy, phù chú, chọn ngày, xem bói, thuật dưỡng sinh, thuật phòng trung, tạp thuật... chỉ là cô vẫn chưa thực hành qua thôi.

Lúc này, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng quyết định dẫn cô theo học hỏi các kiến thức về bộ cục phong thủy trên thực tế.

Phong thủy, vốn là một thuật học về hình dáng đất đai, nhà cửa, là một cách khảo sát, đánh giá địa lý thực địa và còn có tên gọi khác là Địa Tướng, thời xưa gọi là Kham Dư Thuật. Tương truyền, sư tổ của thuật phong thủy là Cửu Thiên Huyền Nữ, đến thời Chiến Quốc, thuật phong thủy bắt đầu được hoàn thiện hơn. Thuật phong thủy là một huyền thuật có lịch sử lâu đời ở Trung Quốc. Cách gọi Thanh Điều, Thanh Nang cũng là một cách gọi khác của phong thủy, còn Kham Dư là cách gọi mang tính học thuật của nó.

Cách gọi phong thủy xuất phát từ cách gọi của Quách Phác thời Tấn trong đoạn văn sau: “Khí thừa phong tắc tán, giới thủy tắc chi. Cổ nhân tự chi sự bất tán, hành chi sự hữu chi, cổ vị chi phong thủy.”

Phong thủy chủ yếu chia thành hai loại là phong thủy dương và phong thủy âm.

Phong thủy dương là phong thủy dùng để chọn đất đai, nhà cửa để ở hay văn phòng làm việc cho người sống. Ngoài nhà cửa ra, còn phải chú ý đến những thứ xung quanh hoặc bày trí trong nhà như đường xá, nước thải, vị trí cửa, trục chính trong nhà, vị trí gian thờ, vị trí đặt Ông Táo, vị trí chỗ ngồi làm việc... khái quát hơn thì phong thủy dương là để chỉ cách xem xét, bày trí các phòng ốc, vật dụng, hoàn cảnh môi trường xung quanh của các tòa nhà ba tầng trở lên. Đương nhiên, cũng sẽ có các trường hợp ngoại lệ vì nguyên nhân địa lý đặc thù nào đó, trong đó bao gồm cả các nguyên nhân liên quan đến các nguyên lý phong thủy cao thâm của phong thủy âm. Phong thủy dương đóng vai trò vô cùng quan trọng trong việc thành, bại của tất cả những người trong nhà.

Phong thủy âm là phong thủy dùng để chọn nơi chôn cất cho người chết, bao gồm hướng núi, hướng nước, huyết vị, độ chôn nông hay sâu, ngoài ra còn phải chú trọng việc chọn ngày, giờ chôn cất sao cho hợp tuổi với người sống lẫn người chết cũng như tất cả các nhân tố liên quan đến vị trí huyết mộ như tinh tú, núi non... “Táng Kinh” có nói rằng, họa phúc của con cháu đời sau hoàn toàn quyết định ở nơi chôn cất của các thế hệ trước. Những nơi chôn cất tốt có thể giúp cho người chết được thanh thản, người sống thì giàu sang phú quý. Nói đơn giản hơn thì nơi an táng của người chết có ảnh hưởng rất

nhieu đến cuộc sống của người sống. Các bậc tiền nhân và con cháu đời sau là cùng một khí, cùng khí ấy có tương cảm. Xương cốt cần phải sinh khí thì người còn sống mới được hưởng phúc.

Tồn tại tức là hợp lý. Phong thủy học có ảnh hưởng cả ngàn năm đến đời sống của người dân Trung Hoa, thậm chí cho đến nay, phong thủy vẫn luôn được người người tin tưởng. Điều này cho thấy phong thủy không phải là một dạng mê tín của thời phong kiến. Ngoài ra, từ góc độ khoa học mà nói thì phong thủy chính là một loại khoa học về từ trường của trái đất, có ảnh hưởng rất lớn đến sự may mắn của con người.

Ngọc Thanh đạo trưởng dẫn Dương Tử Mi đến trước một ngôi mộ mới xây.

Vừa nhìn thấy ngôi mộ này, mắt Dương Tử Mi nhú nhú lại.

Cô biết, ngôi mộ này chính là ngôi mộ an táng ông bà của tên trưởng thôn Dương Đức Minh độc ác kia.

- Đệ tử à, con nhìn chỗ này đi.

Ngọc Thanh đạo trưởng đứng trước mộ rồi nhìn quanh nói:

- Nơi này thế núi hanh thông, sáng sủa, không khí, gió và mạch nước cũng đủ đầy, quả là một nơi có phong thủy âm rất tốt, thế nên con cháu của họ nhất định sẽ được giàu sang, phú quý.

Dương Tử Mi liền nghĩ ngay đến bốn anh em nhà trưởng thôn kia.

Anh trai cả của trưởng thôn là Dương Đức Kiệt, hiện đang là bí thư thành ủy thành phố A, anh ba Dương Đức Chí là phó chủ nhiệm tỉnh ủy, anh tư Dương Đức Khánh là doanh nghiệp có tiếng ở thành phố A, có khối tài sản thuộc hàng triệu phú, còn Dương Đức Minh vì vụ cải cách văn hóa kia nên không được đi học đến nơi đến chốn thế nên thanh thế cũng không hiển hách như các anh mình. Nhưng nhờ quan hệ của các anh nên một người tính tình độc ác, nham hiểm như ông ấy cũng trở thành trưởng thôn của Dương Gia thôn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Tà Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mắt Phong Thủy (2)

Chẳng lẽ, anh em họ sở dĩ có thể giàu sang, phú quý như thế chính là bởi vì tổ tiên của họ đã được an táng ở một mảnh đất tốt hay sao?

Cô nhìn chăm chăm vào ngôi mộ trước mặt.

Đột nhiên, cô phát hiện, dưới ánh mặt trời, hai luồng sương mù một trắng một đen xuất hiện trên mộ. Luồng sương mù trắng rất sáng, còn luồng sương đen thì lại rất đậm rất đậm, ngôi mộ kia thì lại nằm ngay chính giữa ranh giới của hai luồng sương mù này, xung quanh vẫn còn rất nhiều sương mù tiếp tục tập trung vào. Ngôi mộ giống như một con quỷ đang há to miệng nuốt chửng lấy những luồng sương mù kia nhưng sương mù xung quanh thì lại không ngừng kéo đến...

Thấy thế, cô chợt nhớ đến khí âm và khí dương mà lý luận phong thủy đã nhắc đến.

Nhà dương, là nhà dành cho người sống nên nơi ở cần phải có đầy đủ ánh sáng mặt trời, như vậy mới được may mắn. Còn nhà âm thì phải chọn nơi âm khí đủ đầy, tàng phong tụ khí để có thể nuôi dưỡng tinh khí của người chết, từ đó mới có thể tạo phúc cho các thế hệ con cháu sau này.

Vậy thì luồng sương trắng chính là dương khí, còn luồng sương đen chính là âm khí.

Ngôi mộ trước mặt cô lại nằm ngay giữa lần ranh tiếp giáp giữa hai làn khí này, là nơi tập trung rất nhiều âm khí nhưng cũng kề sát bên nơi có nhiều dương khí, từ đó đạt được trạng thái cân bằng âm dương. Quả nhiên ngôi mộ được xây trên một vùng đất tốt.

Do nhìn quá lâu nên đầu cô lại bị choáng, cô nhanh chóng chớp chớp mắt liên mấy cái.

Lập tức, luồng sương mù kia biến mất, trước mắt cô hiện tại chỉ là một ngôi mộ bình thường.

- Sư phụ, người làm sao để phân biệt khí dương và khí âm ạ? Có thể nhìn thấy chúng không?

Dương Tử Mi thắc mắc hỏi Ngọc Thanh đạo trưởng.

Ngọc Thanh đạo trưởng vuốt vuốt râu cười nói:

- Sư phụ không có mắt âm dương nên không thể nhìn thấy khí âm dương.

- Vậy sao người lại biết ngôi mộ này tàng phong tụ khí vậy?

- Dựa vào địa hình, thế núi xung quanh, với lại vì vì sư có tài năng thiên bẩm nên có thể đoán ra được.

- Ô, thì ra là như vậy.

Dương Tử Mi không muốn nói cho sư phụ biết là lúc này mình nhìn thấy hai luồng khí âm và dương kia, cô chỉ tiếp tục hỏi:

- Các tác động của con người có thể phá hỏng phong thủy không ạ?

Nghe cô hỏi thế, mặt Ngọc Thanh đạo trưởng đột nhiên nghiêm lại, ông trầm trọng nói với cô:

- Từ xưa đến nay, phá hoại mộ tổ tiên của người khác ngoài tổn hao nguyên khí của mình ra, còn là một chuyện rất phi đạo đức nữa. Nó sẽ làm cho người chết không thể yên nghỉ, người sống cũng không yên thân. Trừ khi, hậu thế của họ đều là những tên cường hào ác bá thôi.

Dương Tử Mi lại nghĩ đến hành vi và cách ăn ở của mấy anh em nhà trưởng thôn.

Trưởng thôn Dương Đức Minh là ác bá của một vùng, chuyên ức hiếp, bắt nạt người yếu thế hơn, ông ta có thể khiến cho người nào đó sống hoặc chết, còn chuyện hãm hiếp phụ nữ cũng đã làm nhiều vô số kể. Mỗi khi trong thôn có cô gái nào xinh xinh mới được gả về là ông ta liền cướp mất đêm đầu tiên của người ta, nhưng vì gia thế của ông ấy quá lớn mạnh nên mọi người trong thôn dù rất căm phẫn nhưng cũng không dám làm gì ông ấy.

Còn anh cả Dương Đức Kiệt đang làm bí thư thành ủy của thành phố A nọ thì cũng là một tay tham ô, ăn chơi khét tiếng ở thành phố A. Ông ấy có biệt danh là “Xe Bối Mốc”, dưới sự quản lý của ông ấy, thành phố A ngày càng hỗn loạn, không ra trật tự gì. Tuy vẫn thường xuyên có người xuống kiểm tra nhưng ông ấy đều có thể hóa dữ thành lành, tai qua nạn khỏi nên trước nay vẫn không có ai dám làm gì ông ấy, thế nên ông ấy càng ngày càng tác oai tác quái.

Anh ba của trưởng thôn vì công tác ở tỉnh ủy nên Dương Tử Mi cũng không rõ lắm. Còn ông anh tên Dương Đức Khánh kia thì cầu kết với anh trai của mình là Dương Đức Kiệt lũng đoạn lĩnh vực địa ốc, tài chính, điện nước, vui chơi giải trí, dịch vụ ăn uống của cả thành phố A. Hầu như không việc xấu xa nào mà không làm, khiến người dân thành phố A không khỏi kêu than. Người như vậy nhưng lại được nhận giải thưởng là thanh niên kiệt xuất, nhà từ thiện toàn quốc gì đó.

Cô khinh!

Vừa nghĩ đến những hành vi cũng như cách ăn ở của mấy anh em nhà họ, Dương Tử Mi vô cùng tức giận, chỉ muốn nhổ ngay một bãi nước bọt xuống đất.

Dù là thù chung hay thù riêng, cô cũng phải nhanh chóng phá hỏng phong thủy này, để gã trưởng thôn độc ác kia mau xảy ra chuyện, như thế mới có thể bảo vệ cả nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mắt Phong Thủy (3)

Ngọc Thanh đạo trưởng không để ý đến thần sắc và các diễn biến tâm lý của cô, ông chỉ tiếp tục dẫn cô đi về phía trước, đến trước một ngôi mộ nằm trên vùng đất cằn cỗi, bạc màu, xung quanh đều là cỏ khô, héo úa.

Ngôi mộ này cô rất quen thuộc, bởi vì đó chính là ngôi mộ tổ tiên của cô. Thanh minh năm ngoái cô còn cùng ông nội và cha cô đến đây tảo mộ.

.....

- Đệ tử à, con quan sát ngôi mộ này xem.

- Dạ, sư phụ.

Dương Tử Mi chú ý nhìn vào ngôi mộ, trong lòng cô có chút lo lắng, bồn chồn.

Một lúc sau, cảnh vật trước mắt cô dần thay đổi, cô chỉ thấy trên ngôi mộ của tổ tiên cô có một luồng sương mù màu đỏ thẫm, luồng sương mù này có hình của một con dao nhọn đang không ngừng đâm xuống mộ.

Đột nhiên cô cảm thấy tim mình như có gì đó đè lên, ngay sau đó cô lập tức nôn ra một ngụm máu, toàn thân cô không có chút sức lực, cô quy xuống đất.

- Đệ tử, con làm sao vậy?

Ngọc Thanh đạo trưởng thấy sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, lại nôn ra máu nên ông vội vã bắt mạch cho cô. Ông phát hiện mạch của cô rất yếu, giống như bị nội thương vậy.

Sao đột nhiên lại bị nội thương?

Ngọc Thanh đạo trưởng nghi hoặc nhìn gương mặt trắng bệch của Dương Tử Mi, tiếp đến ông nắm lấy tay cô, truyền nội công của mình cho cô.

Nhận được nội công của sư phụ, Dương Tử Mi mới thấy đỡ hơn chút. Cô bình tâm lại và tiếp tục nhìn vào khoảng không phía trên ngôi mộ tổ tiên mình. Nhưng luồng sương mù màu đỏ hình lưỡi dao kia đã biến mất, chỉ có ngôi mộ cô ủa đang nằm trơ trọi, đơn độc dưới ánh mặt trời chói chang kia.

Cho dù cô không học qua phong thủy đi nữa thì cô cũng biết rằng cảnh tượng mà cô thấy lúc này chính là hiện tượng rất rất xấu.

Chỉ trách một năm sau, cô tan cửa nát nhà, thì ra là do phong thủy của tổ tiên nhà cô có vấn đề.

- Đệ tử à, sao đột nhiên con lại bị nội thương vậy?

- Sư phụ, đây... là mộ tổ tiên nhà con.

Dương Tử Mi vẫn còn rất yếu, cô thều thào nói:

- Người thấy ngôi mộ này có vấn đề gì chưa ạ?

Mặt Ngọc Thanh đạo trưởng bỗng nhiên nghiêm trọng, ông nói:

- Đất ở đây khô cằn nên có thể thấy đây là một mảnh đất không có sinh khí, e là không thích hợp để an táng. Ngoài ra, nơi này thế núi đứt gãy, sinh khí thường sẽ chạy theo thổ mạch, nên một khi mạch bị đứt thì sinh khí cũng sẽ đứt theo. Hơn nữa, thế núi ở đây sừng sững mà lại không bằng phẳng, có nhiều khối đá kỳ dị, thế nên sẽ khiến đất ở đây sinh ra oán khí. Nên có thể nói đây là một mảnh đất xấu, người được chôn cất ở đây sẽ không thể yên nghỉ, còn người sống cũng bị ảnh hưởng theo, nhất định là sẽ...

Nói đến đây, ông không nói thêm nữa mà chỉ nhìn Dương Tử Mi bằng vẻ mặt thương xót, dường như ông đã dự liệu được số phận bi thương sau này của cô.

Dương Tử Mi cuối cùng cũng hiểu được luồng khí xấu màu đỏ thẩm hình con dao đó có ý nghĩa gì rồi.

- Sư phụ, vậy nhà con phải làm sao mới được ạ? Có thể hóa giải không?

- Nơi này hung sát quá mạnh, vì sư không đủ năng lực để hóa giải, chỉ có một cách duy nhất là dời mộ thôi! Đệ tử à, chút nữa sư phụ sẽ theo con xuống núi khuyên nhà con dời mộ!

- Con cảm ơn sư phụ!

- Nhưng mà cũng phải tìm sẵn một huyệt mộ tốt hơn mới được.

Nói đoạn, Ngọc Thanh đạo trưởng nhìn ra xung quanh, sau đó ông nói với cô:

- Nếu con đã thành thạo lý luận phong thủy rồi, vậy bây giờ con xem có thể chọn được một huyệt mộ long điểm, một huyệt mộ có phong thủy tốt để có thể phù hộ cho nhà con được bình an hay không.

Dương Tử Mi gật gù đầu. Cô liền dùng Đạo Khí Thuật để điều hòa lại nội thương lúc nãy, tiếp đến cô đứng dậy, bắt đầu đi tìm huyệt mộ có phong thủy tốt cho tổ tiên mình.

Ngọc Thanh đạo trưởng lặng lẽ đi theo sau lưng cô.

Cuối cùng, Dương Tử Mi dừng lại trên một mảnh đất nọ.

Mảnh đất này hướng Bắc có các dãy núi kéo dài vô tận, hướng Nam thì có những ngọn núi nhỏ, sườn đồi thoải thoải đối ứng, trái phải hai bên đều có núi non bao quanh che chở, chính giữa thì chính phụ rõ ràng, thế đất rộng rãi, thoáng đãng, lại có nguồn nước uốn lượn bao quanh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mắt Phong Thủy (4)

Cô thử nhìn chăm chú vào mảnh đất đó.

Quả nhiên, mảnh đất xuất hiện một luồng sương mù màu vàng đang lững lờ bao quanh, dấu hiệu của một mảnh đất tốt.

Cô nhặt một cành cây cắm lên nơi có luồng sương mù màu vàng đó để làm dấu, sau đó giả vờ “ngây thơ” nhìn Ngọc Thanh đạo trưởng hỏi:

- Sư phụ, con chọn nơi này, sư phụ thấy sao?

Thấy cô chọn mảnh đất đó, Ngọc Thanh đạo trưởng ngạc nhiên tốt độ.

Mảnh đất này ông cũng đã từng đến rồi, lúc đó ông cũng phải dùng la bàn để đo đạc. Nơi mà Dương Tử Mi dùng cành cây khô cắm lên làm dấu cũng chính là nơi mà ngày hôm đó ông đã chọn, không có chút sai lệch nào.

Cô bé này hoàn toàn không cần dùng đến la bàn mà chỉ dựa vào cảm giác là đã chọn được một mảnh đất tốt, chẳng lẽ cô bé có mắt phong thủy sao?

Thấy vẻ mặt sư phụ ra vẻ tán dương, Dương Tử Mi biết cô đã chọn đúng nơi.

Ngọc Thanh đạo trưởng cùng Dương Tử Mi xuống núi và đến nhà cô.

Trong nửa năm này, cả nhà Dương Tử Mi đã quen với việc sáng nào cô cũng lên núi để học đạo, ngay cả Dương Thanh, cha cô, cũng mất nhắm mắt mở cho cô đi học, còn ông nội cô thì lại càng không đoái hoài gì tới. Điều này cũng dễ hiểu bởi vì dù gì thì Dương Tử Mi cũng là chỉ là một đứa cháu gái, trong mắt ông, cháu gái chỉ là đồ vô dụng, thế nên học gì cũng được, ông không quan tâm. Hơn nữa, bữa sáng và bữa trưa cô đều ăn ở trên núi nên vì thế mà lương thực trong nhà cũng tiết kiệm được ít nhiều.

Còn bà nội và mẹ cô thì thấy cô ngày càng dễ thương, thông minh, lanh lợi nên đều tưởng là kết quả chỉ dạy của lão thần tiên nên không những không phản đối mà càng ủng hộ cô đi học.

Cả nhà Dương Thanh thấy lão đạo trưởng đi cùng Dương Tử Mi đến nhà, đều vội vàng ra đến tận cửa đón tiếp.

Ngay cả ông nội, ngày thường chẳng thèm quan tâm gì đến đứa cháu nội gái nhưng giờ thấy Ngọc Thanh đạo trưởng đến ông cũng vội vội vàng vàng tiếp đón, trò chuyện rất thân tình.

Ngọc Thanh đạo trưởng không phải là người thích nói chuyện phiếm, thế nên sau khi trò chuyện vài câu với Dương Bách xong thì ông lập tức vào chủ đề chính là ngôi mộ tổ tiên của nhà Dương Tử Mi.

Người vùng nông thôn rất tin vào phong thủy.

Khi cha của Dương Bách, cũng chính là ông cố nội của Dương Tử Mi mất, đúng lúc xã hội đang trong thời kỳ bài trừ mê tín dị đoan của thời trước, thế nên lúc đó nhà ai có cưới gả hay lễ tang gì cũng không dám mời thầy phong thủy đến xem, nếu không sẽ bị đầu tổ đến chết.

Cũng chính vì thế nên lúc cha mất, Dương Bách cũng lên núi, đến mảnh đất mà nhà mình được thôn phân cho, chọn đại một nơi sáng sủa, thoáng đãng để an táng cha.

Giờ, nghe Ngọc Thanh đạo trưởng nói đó là mảnh đất vô cùng xấu, người được an táng ở đó không những không được yên nghỉ mà còn ảnh hưởng đến cả người đang sống, ông cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Thế nên, ông vội vàng hỏi Ngọc Thanh đạo trưởng cách hóa giải.

- Nhà của mọi người trước giờ chưa bao giờ được yên ổn, người trong nhà thường hay đau ốm, bệnh tật, thậm chí sau này còn có thể gặp đại họa... tất cả những thứ này đều có liên quan đến huyết mộ đó. Cho nên, bản đạo thấy mọi người nên nhanh chóng dời mộ đi nơi khác, hơn nữa, bản đạo cũng đã chọn được một nơi tốt hơn, mọi người cứ yên tâm dời mộ đến đó.

- Cảm ơn đạo trưởng, cảm ơn đạo trưởng!

Dương Bách nghe xong, vô cùng cảm kích. Từ sau khi cha ông mất xong, sức khỏe của những người trong gia đình ông rất xấu, nay ốm, mai đau. Cưới được một đứa con dâu về, vốn con dâu cũng là một người mạnh khỏe, nhưng không biết tại sao lại mắc phải bệnh hậu sản, càng tệ hơn là cô con dâu này mãi vẫn không sinh được cho ông một đứa cháu trai.

Ông cũng từng nghĩ là có khi nào vì lúc cha mất, ông đã chọn đại một nơi để chôn cất mà không xem xét hay suy nghĩ gì nhiều nên giờ gia cảnh mới ra nông nổi.

Bây giờ, Ngọc Thanh đạo trưởng lại nhắc đến chuyện đó nên ông càng khẳng định những suy đoán trước đó của ông là đúng.

Sau khi trao đổi và chọn được ngày tốt để dời mộ cùng Dương Bách, Ngọc Thanh đạo trưởng lại dẫn Dương Tử Mi ra đứng trước cửa nhà cô, bảo cô xem phong thủy của ngôi nhà mình đang ở.

Dương Tử Mi nhìn chăm chú vào nóc nhà một lúc lâu, đột nhiên, cô nhìn thấy xung quanh ngôi nhà có một luồng âm khí màu xám bao quanh, hoàn toàn

không có một tia sáng nào, giống như một luồng khí chết vậy.

Đây là... âm sát khí?

Cô thở hắt ra một cái thật mạnh.

Trong Phong thủy học, nhà âm tuy quan trọng nhưng ảnh hưởng của nhà dương lại càng quan trọng hơn, bởi vì tất cả mọi hoạt động diễn trong hàng ngày của những người trong nhà như ăn uống, ngủ nghỉ, sinh hoạt đều bị ảnh hưởng bởi ngôi nhà mình đang ở.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mắt Phong Thủy (5)

Chẳng trách cả nhà cô trông lúc nào cũng thiếu sinh khí. Ba và ông nội cô thì có vẻ như thiếu sức sống, còn bà nội và mẹ cô thì lúc nào cũng than đau nhức tay chân mình mẩy, còn em gái Dương Tử Hi thì cứ hay khóc đêm, thì ra là do nhà cô có âm sát khí.

Nhưng âm sát khí này rốt cuộc là ở đâu ra?

Cô ngớ ngàng nhìn sư phụ.

Ngọc Thanh đạo trưởng dẫn cô vòng ra sau nhà.

Sau nhà cô có một ao cá nhỏ, cái ao cá này chính là cái ao mà một năm trước thôn trưởng Dương Đức Minh đã đào.

- Nhà tựa về hướng Nam, cửa hướng về hướng bắc, thủy hỏa tương trợ, khám chắn trung thông, vốn là một hướng nhà có phong thủy tốt, sẽ được phú quý, nhưng giờ lại có nước ở sau nhà, đây chính là hung tinh, phạm sát khí.

Ngọc Thanh đạo trưởng vừa nhìn cái ao cá sau nhà cô vừa thở dài nói, ngừng một chút, ông lại tiếp:

- Phong thủy nơi này vốn rất tốt, nhưng lại bị cái ao cá này và gốc cây khô trước cửa nhà kia phá vỡ phong thủy nên cả nhà con mới gặp nhiều tai nạn, bệnh tật như vậy, thậm chí còn có thể tan cửa nát nhà nữa.

Nghĩ đến chuyện tan cửa nát nhà của kiếp trước, trái tim bé nhỏ của Dương Tử Mi chợt run lên, cô vội hỏi:

- Sư phụ, có cách nào hóa giải không ạ?

.....

- À, cách tốt nhất là lấp cái ao cá này lại, và dời cây khô ở trước cửa nhà đi chỗ khác. “Mộc” ở trước cửa nhà vốn dĩ đã hình thành chữ “khôn”, mà đây còn là một cây khô không một chút sức sống nào, nên đã ảnh hưởng trực tiếp đến vận khí và sức khỏe.

- Nhưng ao cá này là của trưởng thôn, ông ta chắc chắn sẽ không chịu lấp cái ao cá này đâu ạ.

- Vậy thì chỉ còn có thể áp dụng biện pháp ngăn chặn sát khí, xây một vách tường ngăn cách giữa nhà và ao cá, ngăn sát khí từ bên ngoài vào, đồng thời nên trồng thêm một hàng thông để chúng có tác dụng điều hòa âm dương.

- Sư phụ, sư phụ có thể nói với ông nội con không?

Nghe sư phụ bảo rằng có cách hóa giải, Dương Tử Mi vô cùng mừng rỡ, cô vội vã nắm tay áo Ngọc Thanh đạo trưởng khẩn nài.

Ngọc Thanh đạo trưởng giờ tay vuốt vuốt đầu cô nói:

- Đương nhiên là được rồi, bản đạo sẽ không để cho cô học trò cưng của mình ở trong một nơi có âm sát khí như vậy đâu.

- Con cảm ơn sư phụ.

Dương Tử Mi có cảm giác là vận mệnh của cả nhà cô sẽ bắt đầu thay đổi kể từ ngày hôm nay.

- Vậy thì con phải chăm chỉ, siêng năng học hành để có thể kế thừa đạo thuật của vi sư, nhanh chóng tiếp thu, tiếp tục lưu truyền và phát triển Huyền Học thật sự sắp bị biến mất này nhé.

Ngọc Thanh đạo trưởng hiền từ và kỳ vọng nhìn cô nói, sau đó ông nói tiếp:

- Con phải cho mọi người biết rằng, Huyền Học không phải là thứ mê tín của thời phong kiến!

- Dạ.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

Sau khi Ngọc Thanh đạo trưởng lên núi, Dương Tử Mi cũng không thể chuyên tâm đọc sách. Cô muốn tiếp tục thử mắt phong thủy của mình. Thế là cô chạy một vòng quanh thôn, đến từng nhà quan sát, nhưng mỗi lần xem xong một nơi là cô lại bị chóng mặt, thể lực tiêu hao rất nhiều.

Khi cô ngược đầu lên nhìn nhà chú họ của mình thì đột nhiên cô nghe thấy có tiếng rít nhỏ nhỏ đang bay về hướng mình, cô vội vã né qua một bên.

Bịch!

Một hòn đá to bay về phía cô, sượt qua đầu và đập trúng vào gốc cây to ngay trước mặt cô.

Hòn đá to như thế nếu chọi trúng đầu thì không chết cũng sẽ bị té đầu chảy máu!

Cô quay đầu lại nhìn thì thấy hòn đá đó là do thằng nhóc mập Dương Tráng, con trai trưởng thôn ném.

Lúc này, Dương Tráng đang lè lưỡi trêu chọc Dương Tử Mi, sau đó nó lại cúi xuống nhặt đá ném tiếp về phía cô.

Dương Tử Mi đã tu luyện thuật đạo khí được nửa năm, thân thể cô trở nên nhẹ nhàng linh hoạt hơn nên không bị ném trúng, chỉ là cô vô cùng tức giận. Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà đã ngồng cuồng, hống hách như thế. Càng tệ hơn là mẹ nó, Lương Như Hoa, đang đứng kế bên nhìn mà không hề ngăn cản nó.

Dương Tử Mi tức giận mắng:

- Con heo mập kia, không biết rằng ném đá như thế sẽ gây chết người sao?

- Ô, cái con nhỏ vô dụng, mạng rẻ như bèo kia dám mắng Tiểu Tráng nhà tao à. Dù nó có ném đá mày chết đi nữa thì cũng đã sao nào.

Lương Như Hoa chống tay lên hông sườn béo mỡ của bà ấy, bắt đầu xúi con trai:

- Tiếp tục ném nó đi con, không có gì phải sợ hết.

Dương Tráng được mẹ khuyến khích nên càng thích thú hơn, nó tiếp tục nhặt đá ném liên tục vào Dương Tử Mi!

Dương Tử Mi tức quá cũng nhặt đá ném trả lại.

Cô là người luyện nội công, nên độ chính xác hiển nhiên là sẽ hơn người bình thường rất nhiều. Thế nên, hòn đá cô ném ra trúng ngay vào cánh tay của Dương Tráng nghe bốp một tiếng.

Dương Tráng đau đến nỗi khóc bù lu bù loa. Nó ngồi phịch xuống đất giãy nảy lên cứ tưởng như là có gì kinh thiên động địa lắm.

Lương Như Hoa thấy Dương Tử Mi dám ném trả con trai mình thì vừa đau lòng vừa tức giận. Bà ta nhanh chóng chạy về phía Dương Tử Mi, muốn bắt cô lại.

Dương Tử Mi đã leo núi và luyện đạo khí suốt nửa năm nay nên vốn dĩ cô chạy còn nhanh hơn thỏ nữa, Lương Như Hoa kia khó mà bắt được cô.

Nhưng hôm nay, lúc xem phong thủy ở mộ tổ tiên nhà mình, cô đã bị nội thương, lại thêm đôi chân hiện tại chỉ là đôi chân của một đứa trẻ mới hơn năm tuổi nên dĩ nhiên sẽ chạy không lại Lương Như Hoa. Cuối cùng cô cũng bị Lương Như Hoa tóm lấy và nhấc bổng lên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thiếu Niên Thần Bí (1)

- Bốp bốp bốp!

Sau khi Lương Như Hoa bắt được cô, bà ta liền dùng bàn tay to bản, béo tròn của mình tát ba cái liên tục vào gương mặt bé nhỏ của Dương Tử Mi. Ăn ba cái tát mạnh như búa bổ đó, đầu Dương Tử Mi choáng váng, hai má đỏ bừng bừng đau buốt.

- Đồ dễ tiện.

Lương Như Hoa tát xong liền ném cô xuống đất, sau đó vừa mắng vừa lôi thằng con trai quý tử của bà ta về nhà.

Dương Tử Mi nghiêng rặng, sờ sờ tay lên gò má vừa bị đánh đau của mình, đôi mắt đen láy của cô lóe lên sự căm phẫn tột độ!

Cô nhanh chóng đứng dậy chạy về nhà, kéo học tử, lấy ra bảy cây đinh sắt, sau đó chạy thẳng lên núi, đến ngay mộ tổ tiên của nhà trưởng thôn Dương Đức Minh.

Tuy sư phụ cô đã nói là phá hoại phong thủy mồ mã của tổ tiên người khác là một việc rất bất nhân, rất phi đạo đức nhưng Dương Đức Minh kia là một kẻ xấu xa, thế nên cô nghĩ diệt kẻ xấu cũng là một cách hành thiện!

Sau khi tìm thấy huyết tụ dương khí của mộ, cô liền dùng đinh sắt sắp thành Thất Sát Trận, sau đó cô vừa niệm chú vừa dùng đinh cắm xuống đất.

Nửa năm nay cô đã học rất nhiều về bùa chú nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô thực hành chúng trên thực tế!

Sau khi bày xong Thất Sát Trận, cô lại quan sát ngôi mộ đó một lần nữa. Hai luồng sương trắng đen vốn rất rõ ràng kia giờ đột nhiên vô cùng hỗn tạp, chúng như một bầy ruồi nặng bay tán loạn phía trên mộ.

Phong thủy của ngôi mộ đó rõ ràng đang từ may mắn, tốt lành dần chuyển thành phong thủy xui xẻo, tai ương.

Nếu như phong thủy nhà âm có liên hệ mật thiết đến họa và phúc của người sống đúng như lời sư phụ nói và những gì trong Thuật Tàng viết, vậy thì trưởng thôn Dương Đức Minh xấu xa kia, các người hãy nhận lấy hậu quả đi, hừ!

- A...

Lúc xuống núi, Dương Tử Mi đột nhiên nghe có tiếng kêu khe khẽ vang lên từ một bụi cây gần đó. Âm thanh nghe như tiếng rên của ai đó vậy.

Cô hiếu kỳ tiến đến bụi cây, nhưng chưa kịp đến gần thì đã cảm giác có một luồng khí lạnh xộc tới khiến cô rùng mình một cái.

Đây là một nơi hoang vu, thanh vắng, chẳng lẽ xảy ra vụ án giết người gì sao.

Cô căng thẳng nhìn ra xung quanh.

Bốn bề yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng chim thi thoảng vang lên.

Đúng lúc này, từ trong bụi cây, một cánh tay thông ra.

Cánh tay này có các ngón tay dài xinh xắn, móng tay cũng được cắt sạch sẽ nhưng lại trắng bệch trông rất đáng sợ.

Cô thở sâu, tiếp tục lấy dũng khí tiến về phía trước!

Chỉ thấy một thiếu niên mặc đồ đen tầm mười lăm tuổi, tóc đen, mày rậm, mũi cao, mi cong và dài đang cắn chặt môi, mặt nhăm thiêm thiếp, mặt trắng bệch đang nằm run rẩy trong bụi cây đó.

Dương Tử Mi vô cùng nghi hoặc.

Nơi thâm sơn cùng cốc này, sao lại xuất hiện một thiếu niên anh tuấn như vậy chứ?

Còn luồng khí lạnh kia thì lại xuất phát từ người của cậu ta.

Luồng khí lạnh xộc tới, Dương Tử Mi bất giác lùi lại vài bước, sau đó cô chăm chú nhìn qua thiếu niên kia.

Chỉ thấy có một luồng khí đen đang bao trùm trên đỉnh đầu của thiếu niên, thì ra là âm sát khí vào não nên cậu ta mới bất tỉnh và đau đớn như thế.

Dương Tử Mi đang không biết phải làm sao, có nên nhúng tay vào chuyện này không!

Nếu muốn phá giải âm sát khí thì phải dùng đến thuật pháp, nhưng trước giờ cô chưa từng làm qua, huống hồ sư phụ cũng đã từng nói nếu dùng thuật pháp thì sẽ tổn hao nguyên khí. Giờ nguyên khí của cô vẫn chưa ổn định, nếu không đủ sức thì không những không hóa giải được âm sát khí mà còn bị âm sát khí phản kích nữa.

Thôi vậy, hay là gọi sư phụ đến vậy.

Nhưng cô vừa đi được mấy bước thì nghe “ọc” một tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên kia đã nôn ra một ngụm máu đen, mặt càng trắng hơn nhìn rất đáng sợ.

Âm sát khí kia đang xâm nhập vào phổi tạng, nếu như không cứu thì thiếu niên kia coi như mất mạng.

Tuy không quen biết gì, nhưng cô cũng không nỡ thấy chết không cứu, nếu để thiếu niên khôi ngô thể kia về cõi vĩnh hằng thì thật sự quá đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thiếu Niên Bí Ẩn (2)

Cô nghiêng răng, quay đầu lại, quyết định tự mình thi pháp.

Nếu như có thể cứu được thì đó chính là vận may của cậu ta, còn nếu như không thì coi như mạng của cậu ta chỉ có vậy thôi!

Cô điều hòa khí tức, sau đó đứng bên cạnh thiếu niên chăm chú nhìn anh vài phút, hai tay giơ cao ngang ngực, bàn tay chắp vào nhau, người hơi nghiêng về phía trước, tạo thành thế Sư Tử Ấn, sau đó bắt đầu niệm chú...

Cỏ cây xung quanh đột nhiên xao động, một luồng khí màu trắng không ngừng chuyển động quanh người cô và liên tục hút lấy luồng khí màu đen đang lờn vờn trên đỉnh đầu của thiếu niên kia...

Khi luồng khí đen cuối cùng kia bị hút hết thì nguyên khí của Dương Tử Mi cũng tổn hao rất nhiều. Cô là đi, ngã xuống đất, bất tỉnh...

Khi tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trong lòng của ai đó trên một chiếc giường lớn vô cùng thoải mái.

Đây là...

Cô ngược lên nhìn, đập vào mắt cô là gương mặt tuấn tú của chàng thiếu niên kia. Thần sắc của cậu ta đã khá hơn rất nhiều và cậu đang nhắm mắt ngủ say.

Cô lại xoay mặt qua nhìn thì chỉ thấy chiếc áo ngủ của cậu ta mở ra, còn mình thì đang nằm gọn trong lòng cậu ấy, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được hơi thở và nhịp tim của cậu ta nữa.

Đột nhiên cô thấy cả người mình nóng ran lên.

Tuy hiện tại thân thể cô là thân thể của một cô bé mới năm tuổi, nhưng cô lại có một tâm hồn của một cô gái đã hai mươi tám tuổi.

Kiếp trước, do gia cảnh khốn khó, nên tâm trí cô hầu như chỉ nghĩ đến chuyện ăn no mặc ấm thôi còn chuyện tình cảm nam nữ đối với cô mà nói thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Đương nhiên, cô cũng có thích một người, nhưng chỉ là tình cảm đơn phương dành cho người ta thôi. Mỗi lần gặp người đó, cô chỉ biết âm thầm nhìn người đó đi ngang qua thôi chứ cũng không dám mơ tưởng đến chuyện người đó sẽ dừng lại bên cạnh cô.

Cũng chính vì vậy mà chuyện tiếp xúc thân thể giữa nam và nữ như hiện tại cô cũng chưa bao giờ trải qua, cho dù là chút ký ức tươi đẹp như cái nắm tay thân mật chẳng hạn, cô cũng chẳng có.

Nhưng giờ, cô lại đang nằm trong lòng của một người con trai, mặc dù người con trai này chỉ mới mười lăm tuổi.

Cảm nhận được cô đang cử động, đôi mắt có hàng mi dài cong cong của thiếu niên kia đột nhiên nhấp nháy rồi mở ra.

Đôi mắt của cậu đen láy, và lấp lánh như các vì sao trên trời, nhưng cũng có vẻ gì đó lạnh lùng, xa lạ.

Khi cậu cúi xuống nhìn vào đôi mắt to, đen tròn, trong vắt như nước của Dương Tử Mi thì vẻ xa lạ, lạnh lùng trong đáy mắt cậu lập tức biến mất mà thay vào đó là vẻ ấm áp, dịu dàng, thân thiện.

Dương Tử Mi bị ánh mắt đó hút hồn, cô ngẩn ngơ nhìn cậu ta.

Thiếu niên đó khẽ gặp gặp người, cánh tay đang ôm cô cũng siết nhẹ nhàng, ôm chặt cô hơn, và cũng để cô cảm thấy thoải mái hơn.

Dương Tử Mi đột nhiên bừng tỉnh, cô vội vàng đưa tay đẩy cậu ra, cô muốn ngồi dậy.

Nhưng cậu ta không cho, cậu càng ôm chặt cô hơn, thậm chí cậu ta còn dùng cằm của mình áp sát vào đỉnh đầu của cô, sau đó cậu hít một hơi thật sâu, cứ như thể là cậu đang ngửi hương thơm của một đóa hoa vậy, mặt cậu hiện rõ sự đam mê, say đắm.

Đây... thật sự là thân mật quá rồi!

Dương Tử Mi cảm thấy mặt mình nóng bừng bừng, tai cô đỏ ửng lên, cô vội vàng la lên:

- Buông tôi ra!

- Không buông!

Thiếu niên đó khẽ đáp, sau đó lại càng ôm cô chặt hơn, thậm chí cậu còn dùng đôi chân dài của mình kẹp lấy đôi chân bé nhỏ đang vùng vẫy kia của cô.

Trời ơi, sao cô chỉ mới có năm tuổi thôi vậy chứ, tay chân nhỏ xíu không có chút sức lực gì và hoàn toàn không thể phản kháng!

Cô không hiểu tại sao thiếu niên kia cứ muốn ôm chặt lấy cô như thế, không lẽ cậu ta bị biến thái sao?

Nhưng, trong mắt Dương Tử Mi, những người bị biến thái là những ông chú hèn hạ, thô tục, nhưng còn chàng thiếu niên này thì lại là một chàng trai khôi ngô, anh tuấn, đẹp và thuần khiết như một đóa anh đào vậy, hoàn toàn không có chút gì dung tục, hèn hạ như cô nghĩ cả.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thiếu Niên Bí Ẩn (3)

Có lẽ, anh ta đang coi mình như cái gối ôm nên mới thế!

Trời ơi, sao mà anh ta biết được mình có tâm hồn của một cô gái hai mươi tám tuổi được chứ?

Keng keng!

Chiếc đồng hồ treo tường phong cách Châu Âu vang lên hai tiếng.

Dương Tử Mi ngước đầu lên nhìn.

Hai giờ!

Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy ánh đèn bên ngoài lọt vào, chẳng lẽ bây giờ không phải là hai giờ chiều mà là hai giờ sáng sao?

Cả ngày không về nhà, cả nhà nhất định là đang lo lắng lắm đây.

- Buông tôi ra, tôi muốn về nhà!

Cô cố dùng sức đẩy chàng thiếu niên kia ra.

- Em có nhà sao?

Thiếu niên nhìn cô hỏi.

- Sao tôi không có nhà cho được chứ? Chẳng lẽ tôi là Tôn Ngộ Không chui từ trong đá ra à?

Dương Tử Mi vừa giận vừa buồn cười đáp.

- Anh tưởng em không có nhà nên còn đang định dẫn em đi đấy.

Thiếu niên áy náy nói.

Dương Tử Mi lúc này mới sợ hãi hỏi:

- Đây là đâu?

- Khách sạn Quân Duyệt ở thành phố A.

Dương Tử Mi nghe xong mới thở phào một cái, cũng may là vẫn còn ở thành phố A, trung tâm của thành phố A cũng chỉ cách thôn cô ở hơn mười cây số, chỉ cần ngồi xe hai mươi phút là đến.

Chỉ là, hiện đang là nửa đêm về sáng, sao mà ngồi xe được chứ.

Ở nhà chắc đang cuống cuống lên núi tìm cô chẳng?

Nghĩ đến đây, cô vô cùng lo lắng, lòng dạ rối bời, cô trách móc:

- Cũng tại anh hết, sao lại đưa tôi tới một nơi xa như vậy?

Thiếu niên nghe cô nói vậy, chỉ chăm chăm nhìn cô, sau đó lại ôm cô vào lòng, khẽ nói:

- Ngủ tiếp đi, trời sáng anh sẽ đưa em về.

Thành phố A vào năm 1992 so ra vẫn là một thành phố nghèo nàn và lạc hậu, trên đường vẫn chưa có taxi, phương tiện giao thông chủ yếu của mọi người vẫn là xe buýt và xe đạp.

Thế nên dù bây giờ Dương Tử Mi có muốn về nhà ngay cũng không thể về được.

Bây giờ chỉ mới có hai giờ sáng, còn lâu trời mới sáng, đành phải ngủ tiếp vậy.

Nhưng mà, sao cô lại để thiếu niên kia ôm cô ngủ hoài vậy được?

- Buông tôi ra, tôi muốn ngủ một mình.

Dương Tử Mi lại đẩy thiếu niên kia ra và nói.

- Không buông! Anh thích như vậy.

- Nhưng tôi không thích!

Dương Tử Mi gào lên.

- Em sẽ thích thôi!

Nói xong, thiếu niên đó nhắm mắt lại, hàng mi dày, dài cong vút khiến cho tất cả các cô gái đều phải ganh tỵ kia in bóng xuống gương mặt khô ngô của anh ấy.

Không lâu sau, hơi thở của anh trở nên đều đặn hơn, anh lại ngủ say.

Dương Tử Mi bị anh cuốn chặt lấy, cô không thể làm gì hơn, đành nhắm mắt ngủ tiếp.

Thật ra, cô thấy được ôm như thế này rất thoải mái, dễ chịu, hơn nữa trên người anh ta có mùi từng hương mà cô rất thích nữa.

Cô trấn trở một hồi nữa, lát sau cũng dần ngủ thiếp đi.

Khi cô mở mắt tỉnh dậy thì trên giường chỉ còn mình cô thôi. Cô vội vàng ngồi dậy, dụi dụi mắt, nhìn ra xung quanh, không thấy bóng dáng của thiếu niên kia đâu nữa.

Cô nhìn lên đồng hồ, hiện đã là bây giờ sáng!

Cô phải về nhà!

Nghĩ thế nên cô nhanh chóng xuống giường, vào nhà vệ sinh ngó ngó, cũng không thấy bóng dáng anh ta đâu, không biết anh ta chạy đâu mất rồi.

Thôi kệ, tự mình về cũng được.

Cô vừa mở cửa phòng, một cô phục vụ mặc đồng phục của khách sạn đang đứng chờ sẵn liền tiến đến nắm tay cô, sau đó dịu dàng ngồi xuống và đặt tay lên vai cô nói:

- Em gái, anh của em bảo chị đem đồ ăn sáng đến cho em, sau đó dẫn em về nhà, em đi theo chị nhé.

Dương Tử Mi nhất thời không phản ứng được anh của mình rốt cuộc là ai.

- Anh ấy đi đâu rồi?

- Anh em nói có việc gấp nên đi trước rồi.

Dương Tử Mi khẽ chau mày, lúc này cô chỉ muốn về nhà thật nhanh, để cả nhà cô không phải lo lắng cho cô nữa, cô nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

- Không ăn sáng sao?

- Chị mua mấy cái bánh bao cho em là được rồi.

- Ừm, cũng được.

Nữ phục vụ viên muốn nắm tay cô, nhưng cô liền phủi ra.

Cô không phải là một cô bé thật sự nên cô không quen bị một người xa lạ nắm tay như thế.

Nữ phục vụ viên thấy vậy cũng hơi kinh ngạc một chút, sau đó dấn dò cô dừng chạy lung tung, mà phải đi theo cô ta.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

Sau khi ăn xong mấy cái bánh bao, nữ phục vụ viên liền dẫn cô đến chỗ xe về Dương Gia thôn.

Vừa mới lên xe ngồi xuống thì cô nghe thấy đứa bé trai bên cạnh khóc ầm lên:

- Ông nội, con muốn siêu nhân biến hình, con muốn siêu nhân biến hình, nội không mua cho con, con sẽ khóc, hu hu hu...

- Mẫn Cường, đừng khóc nữa, ngoan, chờ khi nào chúng ta quay về thì nội sẽ mua cho con nhé!

Nghe thấy tên Mẫn Cường, Dương Tử Mi đột nhiên sựng lại và vội vàng quay sang nhìn.

Đứa bé trai khóc đòi đồ chơi kia cũng đang trạc tuổi cô, tuy còn nhỏ nhưng nhìn rất đẹp trai, tuấn tú.

Khi cô nhìn thấy nốt ruồi trên cổ trái của đứa bé đó, cô hoàn toàn sững người lại!

Quả nhiên là anh ta!

Giờ đây, cô lại gặp được Mẫn Cường, người đàn ông tuấn tú, đáng người cao ráo, khí chất cao quý mà cô vô cùng ngưỡng mộ ở kiếp trước kia giờ vẫn còn là một cậu bé trạc tuổi cô.

Trời ơi!

Cô không thể chấp nhận được chuyện này!

Thì ra, lúc nhỏ, anh ta cũng không có gì xuất chúng, anh ta cũng thích nhõng nhẽo, thích vùi quạ như những đứa trẻ khác vậy. Thật là khó mà tưởng tượng được.

Lúc này đây, cô đang dờ cười dờ mếu, vì cô không tài nào tưởng tượng được một đứa trẻ nhõng nhẽo vùi quạ đang ở kề bên mình đây sau này lại có thể trở thành một người đàn ông chín chắn, phong độ kia cơ chứ.

Cảm giác cô đang nhìn mình nên Mẫn Cường liền quay sang làm mặt ma với cô, thậm chí còn lè lưỡi dọa cô nữa, Mẫn Cường nói:

- Nhìn gì mà nhìn? Còn dám nhìn nữa là ta biến thành ma bắt đi bây giờ!

Nghe thấy giọng non nớt dễ thương của Mẫn Cường, Dương Tử Mi bỗng chốc bật cười. Lúc này đây, cô cảm thấy thế giới quả thật rất kỳ lạ!

Tuy nhiên, cô lại nghĩ, ông trời cho cô quay lại thời điểm này, có phải là muốn cô gặp được Mẫn Cường ngay từ lúc này để cô có thể vứt bỏ mối tình đơn phương đau khổ của kiếp trước kia?

Nghĩ đến đây, cô lại quay sang nhìn Mẫn Cường lần nữa.

Mẫn Cường trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục mè nheo đòi ông nội mua cho mình siêu nhân biến hình!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thần Toán (1)

Xe đi ngang qua Dương Gia thôn.

Dương Tử Mi xuống xe và từ chối không cho cô phục vụ kia đưa về nhà, tránh để người lớn trong nhà hỏi này hỏi nọ. Cô nghĩ, về đến nhà, nếu có bị hỏi chi bằng nói dối là ở chỗ sư phụ.

Về đến nhà, cô thấy ông nội và cha mình đang bàn tính chuyện xây vách ngăn, bà nội thì đang nhặt củi khô, còn mẹ thì đang cho em cô bú, mọi người hầu như không có vẻ gì là lo lắng, vội vã cả.

Thấy cô xuất hiện, mọi người vô cùng kinh ngạc.

- Ô, cháu nội, sao hôm nay con về nhà sớm vậy?

Bà nội cô vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

Xem ra, họ đều nghĩ tối qua mình ở lại đạo quán của sư phụ nên mới không lo lắng như thế, nhưng cô lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

- À... Hôm nay không cần học gì nhiều, nên con về nhà sớm.

Dương Tử Mi ngồi xuống trước mặt mẹ mình. Mẹ cô cho em gái cô bú xong liền để em vào võng và bảo cô trông em.

Em gái cô đang nằm trên võng mút mút ngón tay tròn tròn của mình, nhìn cô bằng cặp mắt ngây thơ, đen láy.

Dương Tử Mi đưa tay sờ vào gương mặt bé xíu dễ thương của em gái mình, em cô cười hắc hắc, vẻ rất vui và còn không ngừng giơ đôi tay bé nhỏ của mình lên nói chuyện ê a với cô nữa.

Nghĩ đến chuyện kiếp trước em gái mình chết thảm như thế, lòng cô bỗng nhiên thất lại!

Kiếp này, cô nhất định phải ngăn chặn tất cả những chuyện đó, cô phải để em gái mình khỏe mạnh lớn lên và ngọt ngào gọi cô hai tiếng “chị ơi”.

- Anh hai, anh hai, có chuyện rồi!

Chú cô, Dương Hà vội vàng chạy đến và vui mừng gọi lớn.

- Chuyện gì vậy?

Dương Thanh ngẩng đầu lên hỏi.

- Lúc nãy Lương Như Hoa bất cẩn rơi vào hố vôi, bị bỏng hết nửa người, đang được đưa vào bệnh viện.

Dương Hà phấn khởi báo tin.

Lương Như Hoa bình thường hồng hắc, ngang ngược nên đều bị cả thôn ghét.

Dương Thanh nghe xong, ông hoàn toàn không có vẻ gì là vui mừng phấn khởi, ông chỉ ừ hừ một tiếng rồi lại cúi đầu tính toán xem vách ngăn kia cần bao nhiêu vật liệu.

Dương Hà thấy vậy, biết là không thể tiếp tục nói chuyện phiếm gì nữa nên cũng buồn buồn đi về.

Dương Tử Mi nhớ là kiếp trước Lương Như Hoa không có bị tai nạn gì hết, giờ bà ta rơi vào hố vôi, nhan sắc bị hủy hoại, chắc là vì do cô đã phá phong thủy của mộ tổ tiên nhà họ đây.

Ba mươi phút sau, Dương Hà lại chạy đến, lần này anh lại la lên dường như phát hiện ra lục địa mới vậy:

- Trời ơi, trường thôn cũng xảy ra chuyện rồi, lúc nãy ông ta đưa vợ vào bệnh viện, xe đột nhiên mất thăng tông vào tường, nghe nói ông ấy bị thương rồi.

- Anh hai, anh nói xem, đây có phải là báo ứng không?

Dương Hà chạy đến kể bên Dương Thanh hỏi khế.

- Đừng nói bậy, coi chừng rước họa vào thân bây giờ.

Dương Thanh cảnh cáo em mình.

- Thôi được rồi, em không nói nữa, em chỉ thấy bình thường bọn họ cứ bắt nạt anh như thế nên mới nói để anh vui chút thôi, thật là.

Dương Hà nói xong, quay sang thấy Dương Tử Mi đang ngồi đọc sách bèn bước đến hiếu kỳ hỏi:

- Bé con, con đang xem sách gì vậy?

Dương Tử Mi khẽ cười đáp:

- Con chỉ xem đại thôi à.

- Ma Y Tướng Thuật?

Dương Hà thấy tên sách, liền nhe răng nói:

- Bé con, nghe nói con theo lão đạo trưởng trên núi học đạo, không lẽ con đang học mấy thứ bói toán mê tín của thời phong kiến này sao? Lại đây, con xem xem vận khí năm nay của chú thế nào đi.

Dương Tử Mi nhớ là kiếp trước Dương Hà sang Thâm Quyển làm việc, mua đi bán lại thế nào mà tích trữ được một thùng vàng, thậm chí còn mở một xưởng gia công gỗ lớn nữa, công việc làm ăn rất phát đạt.

- Không phải là chú đang chuẩn bị qua Thâm Quyển làm việc sao?

Dương Tử Mi giả vờ hỏi chú mình.

Dương Hà nghe thế, vô cùng kinh ngạc. Đạo gần đây, anh cũng đang muốn đi nơi khác kiếm tiền, nhưng ý nghĩ này anh chưa từng nói cho ai biết cả, ngay cả vợ anh cũng không biết. Anh không hiểu tại sao một đứa bé mới năm tuổi như Dương Tử Mi lại biết được chuyện đó, chẳng lẽ cô bé có thể xem tướng sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thần Toán (2)

Anh chỉ biết gật đầu, sau đó hỏi vói về mặt trông chờ:

- Vậy con xem xem nếu chú đến đó làm thì có suôn sẻ không?

- Dạ, trán chú cao, vầng trán rộng, chỉ cần chú có gan làm những việc mình muốn thì một năm sau chú sẽ kiếm được rất nhiều tiền đó.

Dương Hà nghe cô nói vậy, vui mừng khôn xiết. Gần đây, anh cũng đang do dự, không biết là có nên làm liều một chuyến không. Vào thời điểm năm 1992, những người đi nơi khác làm việc rất ít, hầu như mọi người quanh năm suốt tháng đều chỉ quanh quẩn với mấy mẫu ruộng của mình mà thôi.

- Dương Hà, con bé chỉ mới năm tuổi, biết gì đâu? Em đừng nghe nó nói bậy, ở nhà đang yên đang lành vậy, ra ngoài làm làm chi?

Dương Thanh ngồi kế bên nói.

- Anh hai, em thấy con bé nói đúng đó, nó đi theo lão đạo trưởng học đạo nên em nghe lời nó!

Dương Hà nói giọng chắc nịch, đoạn, anh lại quay sang hỏi Dương Tử Mi:

- Con thấy chú nên phát triển theo hướng nào thì tốt?

- Chú mạng thủy, lợi mộc.

- Trời ơi, con giỏi quá, chú mạng thủy mà con cũng biết luôn, vậy lợi mộc nghĩa là gì?

Dương Hà lại phẫn khởi hỏi tiếp.

Dương Tử Mi mím mím môi nói:

- Chú à, thiên cơ bất khả lộ, con chỉ có thể nói cho chú biết bấy nhiêu thôi, sau này chú sẽ hiểu thôi!

- Ha ha, con quả nhiên là có tiềm năng làm thầy bói, chú tin con!

Dương Hà phẫn chấn đưa tay xoa xoa đầu cô, sau đó đứng dậy về nhà bàn bạc với vợ chuyện đi nơi khác làm ăn.

Dương Hà vừa rời khỏi, Dương Thanh liền quay sang phê bình Dương Tử Mi:

- Con à, cha cho con đi theo lão đạo trưởng học không phải để con trở thành thầy bói lừa lọc người khác đâu, nếu con còn như vậy, thì đừng lên núi nữa, mà hãy theo cha vào lớp học dự bị đi.

- Dạ.

Dương Tử Mi không muốn tranh luận nhiều với cha mình, thế nên cô cũng ngoan ngoãn dạ vâng ra về rất nghe lời, nhưng khi thấy mặt cha cô đột nhiên đen lại, ánh đường sầm lại, lòng cô bỗng chùng xuống.

Cô cố gắng nhớ lại xem kiếp trước, thời điểm này cha cô gặp phải chuyện gì, nhưng có cố gắng thế nào cũng không thể nhớ ra được.

- Cha, hai ngày nay có phải là cha muốn ra ngoài không?

- À, ngày mai cha phải đến Cục Giáo Dục thành phố để làm chứng chỉ, sao con biết vậy?

Dương Thanh cảm thấy có chút kỳ lạ nên hỏi.

- Con xem tướng nên biết thôi.

Dương Tử Mi lo lắng nói tiếp:

- Cha, cha có thể chờ thêm hai ngày nữa rồi đi không?

- Không được, ngày mai nhất định phải đi.

- Nếu ngày mai cha đi thì sẽ có chuyện, hay là, cha nhờ người khác đi dùm đi.

Dương Tử Mi căng thẳng kéo áo cha mình khăn nài.

- Con bé này, lúc này vừa mới phê bình, giờ lại bắt đầu rồi, thật là, ngày mai cha nhất định phải đi, con qua bên kia chơi đi.

Dương Thanh cảm thấy cô rất phiền nên khoát tay bảo cô đi chỗ khác chơi.

- Con à, đừng làm phiền cha nữa, cha con ngày mai đến đó để làm chứng chỉ chuyển từ giáo viên hợp đồng sang giáo viên biên chế. Nếu như mọi việc thuận lợi, thì cha con sẽ trở thành giáo viên hợp đồng rồi, sau này cha cũng có thể mua áo mới cho con nữa.

Bà nội cô đứng kế bên nói.

Lúc này, Dương Tử Mi mới nhớ ra, kiếp trước, cha cô cũng đến thành phố A để làm chứng chỉ, kết quả là bị xe tông gãy một chân.

Phải làm sao đây?

Cô tuyệt đối không thể để cha mình bị thương được, nhưng cô không biết làm sao để ngăn ông lại!

Xem ra, chỉ còn cách hóa giải thôi!

Cô đi vào phòng, lấy ra một miếng giấy màu vàng và chu sa, để bùa chú có thể mạnh hơn chút nữa, cô liền cắn vào ngón tay mình, sau đó dùng máu của mình và chu sa, viết bùa chú lên miếng giấy màu vàng kia, vừa viết vừa niệm chú.

Khi viết bùa, tâm phải tĩnh, phải vừa viết vừa niệm chú, đồng thời phải viết liền một mạch, nếu không thì tấm bùa kia cũng vô dụng.

Dương Tử Mi viết tổng cộng năm tờ giấy mới gọi là xong tám bùa đó. Viết xong, nguyên khí của cô tổn hao nghiêm trọng, đầu toát mồ hôi đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thần Toán (3)

Đương nhiên là cô không thể trực tiếp đưa bùa cho cha mình được, bởi vì ông ấy nhất định sẽ không đeo.

Cô biết, mỗi lần cha cô ra ngoài làm việc gì đó thì ông đều mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen lúc ông kết hôn. Đây cũng là bộ đồ mà ông thích nhất trước giờ, bình thường ông đều không nỡ mặc. Thế nên ngày mai nhất định ông sẽ mặc bộ đồ đó để vào thành phố.

Nghĩ vậy, nên cô liền gấp lá bùa lại rồi âm thầm nhét nó vào túi quần của ông, cầu nguyện cho ông đừng phát hiện ra lá bùa đó.

Ngày hôm sau, cha cô quả nhiên mặc bộ đồ đó lên thành phố.

Có lẽ vì tác dụng của lá bùa nên vẻ u ám trên mặt ông cũng giảm đi phần nào, về mặt ông cũng có thần sắc hơn.

Ông vừa ra khỏi nhà thì Dương Hà cũng vừa đến, thấy Dương Tử Mi, Dương Hà vô cùng phấn khởi nói:

- Bé con, con quả nhiên nói như thần, con nói chủ lợi mộc, hôm nay đột nhiên có hai người đến tìm chủ, không biết tại sao họ lại thích cái cây Nam Mộc già trước cửa nhà chủ, sau đó họ nói trả chủ một ngàn đồng để mua cái cây đó, ha ha, chẳng ngờ vậy mà ta có vốn để ra ngoài làm ăn? Thật không ngờ, một gốc cây lại đáng giá đến thế.

Năm 1992, một ngàn đồng là một khoản tiền rất lớn. Lúc đó một giáo viên biên chế, lương một tháng cũng chỉ vồn vện ba trăm đồng thôi.

- Họ là ai vậy ạ?

Dương Tử Mi hiểu kỳ hỏi.

- Một người nhìn có vẻ rất giàu, còn người kia nhìn rất giống một thầy phong thủy, tướng số gì đó, tầm bốn năm mươi tuổi, ông ấy còn cầm theo la bàn đi vòng vòng quanh gốc cây trước cửa nhà chủ nữa.

Dương Tử Mi nghe vậy, cảm thấy rất thú vị, bèn theo Dương Hà đến đó xem.

Khi đến nơi, thì thấy trước gốc cây to chừng một người ôm trước nhà Dương Hà có một người đàn ông đang đứng. Người này mặc y phục bằng lụa tơ tằm kiểu nhà Đường màu đen, tuổi tầm sáu mươi, tóc hoa râm chải bóng mượt, trên cổ còn đeo một mặt dây chuyền hình Quan Âm làm bằng cẩm thạch đen, tay đeo một chuỗi hạt cẩm thạch màu đỏ, tư thái ung dung, hòa nhã.

Người còn lại thì mặc một bộ đồ kiểu nhà Đường màu trắng, khoảng hơn bốn mươi tuổi, tóc dài chấm vai, hơi mập, trong tay đang cầm một cái la bàn và đang nói gì đó với người kia, thần thái của người này có chút kiêu căng, ngạo mạn.

Để hiểu rõ hơn lai lịch của họ, Dương Tử Mi liền nhìn chăm chú vào người lớn tuổi kia khoảng một phút, lập tức trên đỉnh đầu ông ta xuất hiện một hàng chữ:

“”

Dương Tử Mi không lạ gì với cái tên Hoắc Văn Hoa này. Sau năm 1997, ông ta nhanh chóng trở thành tỷ phú quyền lực nhất ở Hong Kong, và chiếm vị trí thứ mười trên bảng xếp hạng những người giàu có nhất trên thế giới của Forbes. Còn ba người con trai của ông ta thì thường xuyên có scandal với các cô diễn viên. Kịp trước khi cô bày hàng xem bói, hầu như ngày nào cũng thấy tin tức liên quan đến họ.

Một tỷ phú của tương lai, hôm nay lại đến Dương Gia thôn để mua Nam Mộc sao?

Chẳng lẽ cây Nam Mộc này là dùng để làm quan tài cho người cha sắp mất của ông ấy sao?

Cô tiếp tục nhìn sang người đàn ông đang cầm la bàn và mặc đồ trắng kia:

“

Nhiều đó thông tin đơn giản quá, vẫn chưa đủ, thế là cô lại nhìn người đó lâu hơn một chút. Đột nhiên, hàng chữ kia biến mất, thay vào đó là cảnh Hoa Thiệu Quang kia bỗng nhiên bị một con chim ị trúng đầu, sau đó lại trượt chân ngã.

Cô vẫn muốn xem nhiều hơn, nhưng đầu bắt đầu choáng, cảnh tượng kia cũng dần mờ đi, trở lại với những gì đang diễn ra trước mắt.

Cô đưa tay sờ sờ lên đầu mình.

Cảnh tượng kia nghĩa là gì? Chẳng lẽ đó là điềm báo người đàn ông tên Hoa Thiệu Quang kia sắp gặp chuyện sao?

Đang lúc nghĩ ngợi thì cô chợt nghe Hoa Thiệu Quang la lên một cái, trên đầu ông quả nhiên có một bãi phân chim, ông vội vàng rút khăn tay từ trong túi quần ra lau nhưng không may là kẻ bên chân ông lại có một hòn đá, ông bất cẩn đạp trúng, trượt chân té nhào xuống đất.

Ông ấy có chút ngượng ngùng, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tư thái vốn có, mặt lại trở về với dáng vẻ kiêu ngạo thường thấy.

Dương Tử Mi rất vui!

Thì ra, cô còn có thể thấy trước được những chuyện sắp xảy ra nữa.

Thế là, cô lại nhìn sang Hoắc Văn Hoa, quả nhiên cũng có một cảnh tượng xuất hiện: Hoắc Văn Hoa đang cầm một cái điện thoại thập niên 90 nghe gì đó, mặt ông lộ ra vẻ bi thương tột độ, sau đó quỳ xuống khóc nức nở...

Cô chỉ có thể thấy được nhiều đó thì đầu cô lại choáng.

Tuy nhiên, cô cũng có thể đoán ra được là sở dĩ ông ấy khóc như thế, chắc chắn là vì nhận được tin cha ông mất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Thùng Vàng Đầu Tiên (1)

Quả nhiên, một lúc sau, chiếc điện thoại màu đen của Hoắc Văn Hoa reo lên.

Ông ta lấy điện thoại ra nghe, đột nhiên mặt ông trở nên bi thương, toàn thân run rẩy, sau đó quỳ rạp xuống đất, mặt hướng về phía Hong Kong cúi đầu lạy ba lạy, nước mắt dần dụa.

Thấy Hoắc Văn Hoa bi thương như vậy, Dương Tử Mi lại chợt nhớ đến cảnh nhà tan cửa nát của nhà mình, trong lòng cô bất giác cũng vô cùng bi thương, nước mắt cũng theo đó mà trào ra.

- Bé con à, sao con lại khóc vậy?

Dương Hà thấy cô khi không lại khóc như vậy mới hiểu kỳ hỏi.

Dương Tử Mi giờ tay lau nước mắt nói:

- Con thấy ông Hoắc kia buồn vì mất cha nên con cũng khóc theo.

- Ông Hoắc? Sao con biết ông ấy họ Hoắc? Con quen ông ấy sao?

Dương Hà kinh ngạc hỏi.

Giọng của anh ta rất lớn nên Hoa Thiều Quang và Hoắc Văn Hoa đứng gần đó cũng nghe thấy.

Hoắc Văn Hoa đứng dậy, lau lau nước mắt, sau đó nhìn Dương Tử Mi vẻ nghi hoặc.

Từ khi đến đây, ông chưa từng nói ra thân phận của mình, lại càng không ai biết cha ông vừa mới mất.

Cô bé này sao lại biết được cơ chứ?

Ông ta cứ nhìn Dương Tử Mi chăm chăm, và phát hiện Dương Tử Mi có gì đó rất đặc biệt. Đôi mắt to đen láy kia của cô hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ hiện tại của cô. Đôi mắt ấy như đôi mắt của một người trưởng thành, từng trải, đôi mắt đã trải qua rất nhiều biến cố trong cuộc đời. Ngoài ra, trên trán cô còn có một vết bớt màu đỏ, vết bớt này càng khiến cho gương mặt nhỏ bé của cô dễ thương và lạnh lùng hơn. Da cô thì trắng như sứ, cứ như muốn phát sáng vậy.

Mấy chục năm nay, Hoắc Văn Hoa đã gặp qua rất nhiều người, nhưng trước giờ vẫn chưa từng gặp đứa bé nào như Dương Tử Mi cả.

- Cô bé, con đến đây!

Hoắc Văn Hoa giờ tay vẫy vẫy Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chạy lại và ngược mặt nhìn Hoắc Văn Hoa, sau đó cất giọng non nớt nói:

- Ông Hoắc, xin chào, ông gọi con có việc gì ạ?

- Cô bé, sao con biết ta họ Hoắc?

Thấy Dương Tử Mi dạn dĩ, không rụt rè như các cô bé vùng nông thôn khác, Hoắc Văn Hoa càng hiểu kỳ hơn.

- Con bói ra đấy.

Dương Tử Mi cười nói.

Dương Hà lúc này nói xen vào:

- Ông đừng thấy nó còn nhỏ mà xem thường, nó là đệ tử của lão thần tiên trên núi đấy, xem bói đúng lắm.

- Ô? Còn nhỏ vậy đã học Dịch Học rồi sao? Thật hiếm thấy.

Tiếp đến Hoắc Văn Hoa quay sang hỏi Hoa Thiều Quang:

- Hoa đại sư, có thể bói ra họ tên của một người, có phải là một chuyện rất khó đúng không?

Hoa Thiều Quang nhìn Dương Tử Mi một cái.

Ông ta cũng phát hiện Dương Tử Mi có gì đó rất khác biệt, nhưng, ông không tin là một đứa trẻ còn nhỏ như vậy đã có thể am hiểu Huyền Học đến vậy, lại càng không thể bói ra được họ tên của một người xa lạ, một chuyện mà ngay cả bản thân ông ta cũng không thể làm được. Nghĩ vậy, nên Hoa Thiều Quang đáp:

- Chắc là cô bé từng thấy ông trên ti vi thôi.

Vào năm 1992, tài sản của Hoắc Văn Hoa vẫn chưa nhiều lắm, chỉ có ba mươi triệu nhân dân tệ thôi, cơ hội lên ti vi cũng rất ít, nên một cô bé nhỏ như vậy không thể nào biết ông qua ti vi được.

Nhưng, vì tôn trọng Hoa Thiều Quang nên Hoắc Văn Hoa cũng không nói gì thêm, ông chỉ tiếp tục hỏi Dương Tử Mi:

- Vậy con có thể bói ra được những thông tin khác của ông không?

Dương Tử Mi khẽ gật đầu nói:

- Ông đến từ Hong Kong và đang tìm nơi có phong thủy tốt để an táng cha ông.

Nghe cô nói vậy, Hoắc Văn Hoa hoàn toàn bị sốc.

Ông cùng Hoa Thiều Quang đến đây, đúng là đang cần tìm một nơi có phong thủy tốt ở quê nhà để an táng cha mình, ông mong có thể hoàn thành tâm nguyện của cha mình là được yên nghỉ ở quê cha đất tổ.

Khi đi ngang qua Dương Gia thôn, ông phát hiện ở đây có một gốc Kim Ti Nam Mộc, vốn là một loại gỗ tốt để làm quan tài, thế nên ông mới vào thôn và muốn mua cây Nam Mộc đó.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thùng Vàng Đầu Tiên (2)

Nghe Dương Tử Mi nói vậy, Hoa Thiều Quang cũng bắt đầu thấy nghi hoặc.

Ông ta nhìn cô dò xét, cứ như muốn tìm gì đó trên mặt cô. Nhưng sau đó ông ta phát hiện cho dù mình có cố gắng thế nào đi nữa thì hình như cũng không bao giờ nhìn thấy được gương mặt thật của cô.

Trước giờ, ông ta cũng chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như bây giờ!

Chẳng lẽ, cô bé này là kỳ tài Tướng Thuật bẩm sinh sao? Thế nên, sắc tướng mới kỳ lạ, mơ hồ như vậy?

- Cô bé, con có thể cho ta biết ngày sinh nhật của con không?

Hoa Thiều Quang hỏi.

- Để tôi cho ông biết.

Dương Hà nhanh nhẩu báo sinh thần bát tự của Dương Tử Mi cho Hoa Thiều Quang biết.

Hoa Thiều Quang nghe xong, liền giơ tay bấm bấm, nhưng ông ta phát hiện đầu mình như có ai nhét bã đậu vào, không còn minh mẫn như xưa nữa, thế nên càng không thể bói ra được gì.

Ông ta vội vàng dừng lại, không bói nữa, nhằm tránh tổn hao nguyên khí của mình.

Không thể bói ra được quá khứ, cũng không thể nhìn thấy được tương lai, ngay cả sắc tướng cũng không thể nhìn rõ, xem ra, vận mạng của cô bé này vô cùng kỳ lạ đây!

Là một người am hiểu, nghiên cứu sâu về Dịch Học, Hoa Thiều Quang biết, trên đời này chuyện kỳ lạ nào cũng có.

Nếu một cô bé đặc biệt lại thông minh lanh lợi như vậy có thể làm đệ tử của ông thì danh tiếng của ông chẳng phải càng vang xa hơn sao?

Hoa Thiều Quang được nhiều người ở Hong Kong, thậm chí là ở cả Đông Nam Á hết mực sùng bái. Bình thường, có không ít người muốn nhận ông ta

làm sư phụ nhưng đều bị ông ta từ chối. Không phải vì ông không muốn nhận đồ đệ, mà là ông cho rằng những người đó không đủ tư cách làm đệ tử của mình, ông không muốn họ hủy hoại danh tiếng của mình.

Thế là, ông liền đỡ bỏ về kiều ngạo thường thấy của mình, cúi người hỏi Dương Tử Mi:

- Cô bé, con có muốn làm đệ tử của ông không, muốn theo ông đến Hong Kong không?

Dương Tử Mi nghe ông ta nói vậy, bèn tròn mắt nhìn ông.

Năm 1992, Hong Kong vô cùng phát triển. Tốc độ phát triển của Hong Kong không có nơi nào ở Trung Quốc có thể sánh bằng. Thời đó, những người ở Trung Quốc, đặc biệt là những người ở vùng nông thôn đều xem Hong Kong như là thiên đường hạ giới vậy.

- Bé con à, con mau nhận lời đi, đến lúc đó chú cũng có thể được thom lây rồi.

Dương Hà vội vã lay lay Dương Tử Mi đang ngăn người đứng đó, sau đó nói tiếp:

- Cha mẹ con nhất định sẽ đồng ý thôi, đến Hong Kong, cơ hội tốt thế cơ mà.

Nhưng Dương Tử Mi lại lắc đầu. Một khi nạn kiếp nhà cô chưa được hóa giải thì cô nhất quyết không bao giờ rời xa người thân của mình.

Cô phải bảo vệ họ chứ không phải chỉ tìm niềm vui riêng cho bản thân mình!

- Không chịu sao?

Hoa Thiều Quang thấy Dương Tử Mi từ chối, nên vô cùng bất ngờ.

- Dạ, cha mẹ con ở đây, con không muốn xa nhà, cảm ơn lòng tốt của Hoa đại sư.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn Hoa Thiều Quang một hồi lâu, cô đột nhiên thấy cảnh họa sát thân của ông ta một năm sau đó, cô liền nhắc ông:

- Hoa đại sư, một năm sau ông sẽ gặp họa sát thân, ông nhớ chú ý tránh nạn kiếp đó nhé.

Tuy Hoa Thiều Quang cho rằng cô là kỳ tài nhưng khi nghe những lời này ông ta cảm thấy rất buồn cười.

Một cô bé còn nhỏ như vậy lại dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt một đại sư Dịch Học nổi tiếng như ông sao, vậy thì mặt mũi ông để ở đâu đây?

Nghĩ thế nên Hoa Thiều Quang lạnh lùng ừ một tiếng qua loa, sau đó chẳng thèm ngó ngang gì đến Dương Tử Mi nữa.

Hoắc Văn Hoa đứng cạnh bên nhìn, càng nhìn ông càng cảm thấy Dương Tử Mi rất khác thường. Những lời cô nói hoàn toàn không giống như lời của một đứa bé chỉ mới năm tuổi. Từng câu, từng chữ cô nói ra đều rất người lớn.

Dương Hà thấy Dương Tử Mi từ chối một cơ hội tốt như vậy liền mắng cô ngốc.

- Chú à, con có suy nghĩ của riêng con, chú đừng nói gì nữa.

Thấy Dương Hà cứ làm bầm hoại, Dương Tử Mi bực bội nói.

Dương Hà thấy Dương Tử Mi trừng mắt nhìn mình như vậy, lập tức cảm giác như có ma lực gì đó rất kỳ lạ, thế nên cũng nhanh chóng im miệng không nói nữa.

Cô không phải là con anh, nên anh cũng không có quyền can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thùng Vàng Đầu Tiên (3)

- Ông Hoắc, không biết ông còn muốn mua gốc cây này của tôi không?

Dương Hà đang muốn mau mau nhận được tiền để mấy ngày sau còn có ít vốn đến Thâm Quyến làm ăn nên cũng vội hỏi Hoắc Văn Hoa.

- Đương nhiên là mua rồi, nếu anh chịu giá thì tôi sẽ trả tiền cho anh trước, sau đó cho người đến đốn cây.

Hoắc Văn Hoa nhìn cây Nam Mộc trước mặt, lại nhớ đến cha mình, trên mặt đầy vẻ bi thương.

- Khoan đã!

Dương Tử Mi nói với Dương Hà:

- Chú à, đây là Kim Tì Nam Mộc, là một loại gỗ rất quý, từ xưa đến nay nó là loại gỗ dùng cho hoàng gia thôi, cũng là một loại gỗ làm quan tài rất tốt, thế nên nếu chỉ có một ngàn thì ít quá.

Dương Hà sợ lời của Dương Tử Mi nói sẽ dọa Thần Tài chạy mất nên liền kéo tay cô nói nhỏ:

- Bé con à, con đang nói lung tung gì vậy? Một ngàn đồng không ít đâu, bình thường một gốc cây chỉ bán được có mấy chục đồng thôi. Chú con phải dựa vào nó để kiếm chút vốn làm ăn đây!

- Chú à, chú tin con đi, gốc cây này ít nhất cũng hơn mười ngàn.

Thật ra, Dương Tử Mi cũng không rõ một gốc Kim Tì Nam Mộc đáng giá bao nhiêu tiền, cô chỉ nhớ kiếp trước, từng có người nói là Kim Tì Nam Mộc là một loại gỗ quý, giá trị của nó tương đương với vàng.

Gốc cây lâu năm này, ít ra cũng hơn một trăm tuổi, nếu dùng vật giá của năm 92 để tính thì cũng tầm hơn mười ngàn.

Dương Hà nghe xong, cảm thấy rất bối rối và sợ. Dương Hà thấy Dương Tử Mi quả là cô bé mạnh miệng. Thời đó, một căn nhà lầu ở vùng nông thôn cũng chỉ hơn mười ngàn thôi, thậm chí mười ngàn còn có thể mua được một căn nhà một trăm mét vuông ở thành phố.

Một gốc cây như vậy làm sao mà trị giá hơn mười ngàn được chứ?

Hoắc Văn Hoa và Hoa Thiều Quang nghe Dương Tử Mi nói thế liền đưa mắt nhìn nhau.

Kim Tì Nam Mộc là một loại gỗ rất quý hiếm, chất gỗ cứng, đẹp, hơn nữa lại rất ít trên thị trường. Thế nên có thể tìm được loại cây này ở đây quả nhiên là một kỳ tích. Hoắc Văn Hoa là người làm ăn, thấy Dương Hà không hiểu giá trị của cây nên ra giá một ngàn để còn để đức lại cho con cháu.

Nhưng không ngờ lại bị một đứa trẻ mới mấy tuổi phát hiện giá trị thật sự của gốc cây này.

- Ông Hoắc, nếu ông muốn làm quan tài tốt cho cha mình, thì gốc cây này là thích hợp nhất, sau đó ông có thể tìm một nơi có phong thủy tốt, tàng phong tụ khí để an táng cho cha ông. Có vậy, nhất định sau này cả nhà ông sẽ được giàu sang, phú quý. Không chừng sau này ông còn có thể trở thành tỷ phú hàng đầu thế giới nữa. Cho nên, nếu giá ông đưa ra không đến mười lăm ngàn thì chúng tôi cũng không bán gốc cây này cho ông đâu.

Dương Tử Mi bài bản nói.

- Con biết xem phong thủy sao?

Hai mắt Hoắc Văn Hoa sáng lên. Mấy ngày nay, ông và Hoa Thiều Quang đã đi khắp nơi nhưng mãi vẫn không tìm được một nơi thích hợp.

- Ừm, sự phụ con nói con có mắt phong thủy bẩm sinh.

Dương Tử Mi gật đầu đáp. Bây giờ cô chỉ mới năm tuổi, gia cảnh gia đình nghèo khó vậy cô cũng không biết làm sao để giúp, giờ thấy Hoắc Văn Hoa, đương nhiên là cô không thể bỏ qua cơ hội tốt này rồi. Tuy nhiên, Hoắc Văn Hoa có Hoa Thiều Quang đi theo, cô biết mình hiện còn nhỏ, nói gì người ta cũng sẽ không tin nên cô mới cố ý khoe tài năng đặc biệt của mình, có vậy Hoắc Văn Hoa mới có thể nhờ cô giúp ông ta xem phong thủy.

- Mắt phong thủy bẩm sinh sao? Hừ!

Hoa Thiều Quang đứng kế bên nghe cô nói xong liền lạnh lùng hừ lên một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Mới mấy tuổi đầu đã biết nói dối rồi, sau này nhiều lắm cũng chỉ là thầy bói gian dối thôi.

Kiếp trước vì bị nhiều người mắng là thầy bói gian dối nên khi nghe đến mấy chữ thầy bói gian dối này trong lòng Dương Tử Mi cảm thấy rất không thoải mái.

- Trời ơi, bé con à, con đừng làm mất hòa khí chứ, chú phải bán gốc cây này đây, ông Hoắc à, ông thấy sao?

Dương Hà thấy Hoắc Văn Hoa và Hoa Thiều Quang bắt đầu chuyển sang đề tài khác, lo là ảnh hưởng đến chuyện mua bán Nam Mộc của mình nên vội nói xen vào.

Hoắc Văn Hoa nhìn Dương Hà gật đầu nói:

- Được, mười lăm ngàn.

- Mười... lăm... ngàn?

Dương Hà cảm giác lờ lững mình như bị lú lại. Lúc này Dương Hà còn đang định nói là một ngàn nữa.

- Thật... sao?

- Nếu như anh còn không chịu giá đó thì chúng ta có thể thương lượng tiếp.

Hoắc Văn Hoa nói.

- Được rồi, tôi chịu giá đó.

Dương Hà sợ Hoắc Văn Hoa đổi ý nên vội vàng gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thùng Vàng Đầu Tiên (4)

Hoắc Văn Hoa lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, một lúc sau, một người trẻ tuổi, dáng người cao to, mặc áo sơ mi trắng, tóc tai gọn gàng mang theo một túi xách màu đen đến.

Hoắc Văn Hoa ra hiệu cho người trẻ tuổi đó đưa mười lăm ngàn cho Dương Hà.

Khi thấy một số tiền lớn như vậy đang nằm trên tay mình, tay của Dương Hà run run.

Trước giờ Dương Hà chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy!

Một tháng, nhiều nhất Dương Hà cũng chỉ kiếm được hơn một trăm đồng. Mười lăm ngàn này Dương Hà phải làm bao lâu mới kiếm được chứ. Nhưng bây giờ, số tiền lớn như vậy quả thật đang ở trong tay Dương Hà.

Dương Hà cẩn thận đếm từng tờ từng tờ một, vừa đếm vừa xem là tiền thật hay giả nữa. Đếm xong, mới phẫn khởi quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Bé con à, con là ngôi sao may mắn của chú, chú sẽ chia cho con một ít.

Dương Tử Mi cười cười đồng ý. Hiện tại, gia đình cô đang rất cần tiền, về lý mà nói thì Dương Hà phải cho cô một ít gọi là cảm ơn.

Dương Hà rút ra tờ một trăm đồng định đưa cho Dương Tử Mi, nhưng sau lại nghĩ chỉ có một trăm đồng thôi thì khó coi quá. Nếu không nhờ có Dương Tử Mi giúp thì anh cũng chỉ kiếm được có một ngàn thôi, thế nên ít ra anh cũng phải cho Dương Tử Mi một ngàn mới đúng. Nhưng vì Dương Tử Mi còn nhỏ, sợ đưa nhiều tiền vậy cho cô cô sẽ làm mất thế nên Dương Hà mới quay sang Dương Tử Mi nói:

- Bé con à, chú sẽ cho con một ngàn để cảm ơn con, nhưng chú sẽ đưa số tiền này cho cha mẹ con, để con không làm mất nó, hi hi.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu đồng ý. Nhà cô hiện đang cần tiền, lại phải xây vách ngăn, mấy chuyện này đều cần đến tiền. Tuy nhiên, cô cũng không tham lam, dù gì thì cây cũng là của Dương Hà, cô chỉ là đứng ra giúp chú mình thôi, thế nên một ngàn cũng đủ rồi.

Thấy cô không chút động lòng tham với từng xấp tiền trước mặt kia, Hoắc Văn Hoa càng thích cô hơn. Ông nghĩ, cô còn nhỏ như vậy mà đã biết lễ nghĩa, không tham lam nên càng cảm thấy cô là một cô bé phi thường, chắc chắn là có mắt phong thủy bẩm sinh.

- Cô bé à, con nói con có mắt phong thủy bẩm sinh, vậy con có thể giúp ông tìm long huyết không?

- Được chứ ạ, nhưng không phải xem miễn phí đâu.

Dương Tử Mi thẳng thắn nói.

- Ha ha, đương nhiên rồi. Nếu như con có thể giúp ông tìm được một nơi phong thủy tốt thì ông nhất định sẽ hậu tạ xứng đáng.

Hoắc Văn Hoa cười lớn.

Hoa Thiều Quang bên cạnh nghe vậy liền chau mày lại, vẻ mặt không vui.

Hoắc Văn Hoa là người làm ăn lâu năm nên giao tiếp, hành xử vô cùng khôn khéo. Nhưng lúc này, vì quá vội vàng nên ông quên mất là Hoa Thiều

Quang đang ở bên cạnh. Giờ thấy Hoa Thiều Quang không vui nên liền quay sang nói:

- Hoa đại sư, cô bé này rất quen thuộc địa hình ở đây, nếu cô bé có thể giúp thì chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức và thời gian. Cô bé chọn chỗ xong, tôi cũng phải nhờ đại sư kiểm tra lại tôi mới yên tâm được.

Nghe Hoắc Văn Hoa nói vậy, Hoa Thiều Quang mới không mặt nhăn mày nhó như lúc nãy nữa. Ông không tin là một đứa trẻ mới năm tuổi đầu lại có mắt phong thủy bẩm sinh. Nếu đúng là có thật, thì tuổi còn nhỏ như vậy thì cũng hiểu được bao nhiêu chứ?

- Thế này đi, tôi tìm phần tôi, con bé tìm phần của con bé, xem ai có thể tìm được một nơi phong thủy tốt hơn.

Hoa Thiều Quang sau đó nói giọng khinh khi:

- Chẳng qua chỉ là một thầy bói gian dối thôi.

Hoắc Văn Hoa bảo người thanh niên trẻ tuổi tên Lôi Chính vừa đến lúc này đi theo Dương Tử Mi, còn ông thì phải lo việc đốn cây làm quan tài để còn kịp chuyển về Hong Kong.

Đến chiều, Hoa Thiều Quang báo qua là đã tìm được nơi có phong thủy tốt.

Nghe xong, Dương Tử Mi cùng Hoắc Văn Hoa vội chạy đến xem. Dương Tử Mi đã đi hết mấy ngọn núi mà cũng không tìm thấy được một nơi có khí tốt, thế nên cô rất muốn xem nơi mà Hoa Thiều Quang tìm được.

Nơi mà Hoa Thiều Quang tìm thấy quả nhiên rất hợp với bố cục phong thủy.

Một nơi có phong thủy tốt, không những là một nơi đáp ứng được yêu cầu “Tứ Tượng Tất Bị” mà còn phải là nơi có đầy đủ các yếu tố như long, an sa, minh đường, thủy khẩu, lập hướng... những yếu tố này cũng chính là long, huyệt, sa, thủy, hướng mà các nhà phong thủy thường nói đến. Đất phong thủy tốt yêu cầu hướng bắc phải có các dãy núi kéo dài bất tận, hướng nam phải có các sườn đồi nhấp nhô xa gần kết hợp với nhau, hai bên trái phải phải có núi bao quanh bảo vệ, ở giữa thì nơi để an táng và cảnh vật trước mặt phải hài hòa, rõ ràng, địa thế bằng phẳng, rộng rãi đồng thời phải có sông suối uốn lượn xung quanh.

Nơi mà Hoa Thiều Quang chọn hoàn toàn phù hợp với tất cả những yếu tố này.

Thấy một nơi như vậy, người cũng có chút am hiểu về phong thủy như Hoắc Văn Hoa cũng vô cùng hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tìm Long Huyệt (1)

Dương Tử Mi nhìn chăm chú vào huyệt vị mà Hoa Thiều Quang tìm được, cô phát hiện trên huyệt vị có một luồng khí màu xám bay lờn vờn xung quanh chứ không phải là luồng khí trắng tượng trưng cho sự may mắn. Có lẽ đó là luồng khí thái cực hòa trộn giữa khí âm và khí dương nên mới có màu xám như thế.

Dương Tử Mi tiến lại gần hơn một chút, cô cảm thấy có âm sát khí tỏa ra liền vội vàng lùi lại.

Nơi này nếu chỉ nhìn địa hình bên ngoài thì quả đúng là một huyệt vị tốt nhưng tại sao lại có âm sát khí lờn vờn như vậy được?

Cô nhìn xung quanh và phát hiện ngọn núi đối diện có một chóp núi nhỏ nhô lên, tạo thành hình cung tên đâm thẳng vào huyệt vị.

Sa có nghĩa là núi xung quanh huyệt vị.

Quan niệm phong thủy cho rằng: sơn hậu nhân phi, sơn sấu nhân cơ, sơn thanh nhân quý, sơn phá nhân bị, sơn quy nhân tụ, sơn tâu nhân ly, sơn trường nhân dũng, sơn thúc nhân đề, sơn minh nhân đạt, sơn ám nhân mê, sơn thuận nhân hiếu, sơn nghịch nhân tư. Dáng núi thay đổi khôn lường, nhìn từ các góc độ khác nhau sẽ có những hình dáng khác nhau. Dáng núi thế nào, đẹp hay xấu, sáng hay tối đều tùy thuộc vào huyệt điểm. Huyệt điểm chọn tốt sẽ khiến núi xa thành gần, núi cao thành thấp, núi xấu thành núi đẹp, núi dữ hóa núi lành... Dáng núi muôn hình vạn trạng, chỉ cần đứng ở những vị trí khác nhau một chút thôi sẽ thấy núi khác ngay. Núi và nước tương liên với nhau, hỗ trợ, bổ sung cho nhau. Bao huyệt sơn có liên quan đến nguyên thần thủy, long hổ sơn có liên quan đến hoài trung thủy, cận án sơn liên quan đến trung đường thủy, ngoại triều sơn liên quan đến ngoại long thủy. Hai bên huyệt là thị sơn, có tác dụng chắn những luồng gió xấu. Còn các núi bao quanh phía sau là vệ sơn, bên ngoài chắn gió, bên trong tụ khí. Núi bao quanh trước huyệt vị là nghênh sơn, còn núi ngay đối diện huyệt vị gọi là triều sơn. Nước đến từ bên trái thì núi phải bên phải và ngược lại.

Chóp núi nhỏ như vậy quả nhiên không dễ dàng phát hiện. Nếu như Dương Tử Mi không có mắt phong thủy mà chỉ dựa vào những kiến thức phong thủy thông thường kia thì chắc chắn cô cũng sẽ cho đây là một huyệt vị tốt.

- Cô bé, thấy nơi này thế nào?

Hoa Thiều Quang đắc ý hỏi.

Hoa Thiều Quang cảm thấy mình rất may mắn vì không cần tốn nhiều công sức là đã có thể tìm ra được một huyệt vị tốt như thế này. Cho dù là từ góc độ nào đi nữa cũng có thể nói là hoàn mỹ.

- Hoa đại sư, không biết ông có để ý đến chóp núi nhỏ kia không?

Dương Tử Mi cười cười và giờ tay chỉ vào chóp núi đối diện.

Hoa Thiều Quang nhìn theo hướng tay cô chỉ và phát hiện một chóp núi hơi nghiêng ở phía xa, mặt ông biến sắc, sau đó vội vã dùng la bàn đi quanh huyệt vị rất lâu, cuối cùng ông xụ mặt xuống, ngại ngùng nói với Hoắc Văn Hoa:

- Ông Hoắc, suýt nữa là tôi sai rồi!

Hoắc Văn Hoa vẫn không hiểu chuyện gì, nhưng sau khi hỏi lại thì mặt ông cũng biến sắc.

- Cô bé, ông... phục rồi!

Hoa Thiều Quang khó khăn lắm mới nói với Dương Tử Mi:

- Ông đường đường là một đại sư Dịch Học và tự hào là đã sống nhờ vào Dịch Học mấy chục năm nay, nhưng cuối cùng lại không tỉ mỉ, kỹ càng, cẩn thận như một cô bé như con. Sau này, ông sẽ không xem phong thủy dùm ai nữa cả, để tránh làm hại người ta.

Là một vị đại sư danh tiếng, biết sai nhận sai, quả là rất hiếm thấy.

Dương Tử Mi thấy vậy, cũng không tỏ vẻ đắc ý gì, cô chỉ nhẹ nhàng nói:

- Ai cũng có lúc sai sót mà, Hoa đại sư không cần phải tự trách mình như vậy. Nhưng mà, sau này mong ông đừng tùy tiện nói người khác là thầy bói gian dối nữa.

Hoa Thiều Quang nghe xong vô cùng bối rối và ngượng ngùng, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Dương Tử Mi có thể nhìn thấy được nhược điểm của huyệt vị mà Hoa Thiều Quang tìm được khiến Hoắc Văn Hoa hoàn toàn tin là cô có mắt phong thủy bẩm sinh. Thế nên, Hoắc Văn Hoa nhìn Dương Tử Mi, kỳ vọng hỏi:

- Đại sư nhỏ, không biết đại sư có giúp ta tìm được huyệt vị tốt chưa?

Hoắc Văn Hoa đột nhiên chuyển sang gọi Dương Tử Mi là đại sư nhỏ, khiến cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng cô cũng thấy vui vì mình đã có chút thành tựu.

Ha ha, thật không ngờ cũng có ngày cô được gọi là đại sư chứ không phải là thầy bói gian dối!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tìm Long Huyệt (2)

Lúc Dương Tử Mi quan sát các dãy núi xung quanh thì phát hiện phía bên phải có một mảnh đất được một luồng khí màu vàng nhạt như sương sớm bao quanh. Cô nhìn kỹ một lần nữa thì phát hiện phía sau mảnh đất đó là một dãy núi trùng điệp với hình dáng vuông vức, đó chính là Thương Khó Sơn, rất tốt cho những người làm ăn và kinh doanh, buôn bán.

Hoắc gia là nhà kinh doanh nên huyệt vị kia rất thích hợp với họ. Huyệt vị đó có thể giúp cho việc kinh doanh của họ được thuận lợi, hanh thông hơn, giúp Hoắc Văn Hoa trở thành tỷ phú nổi tiếng sau này, ngoài ra còn có thể che chở cho các thế hệ sau.

Dương Tử Mi dẫn Hắc Văn Hoa và Hoa Thiều Quang đến nơi đó.

Hoa Thiều Quang cầm la bàn đi vòng quanh nơi đó mười mấy vòng, cuối cùng mới bái phục nhìn Dương Tử Mi nói:

- Nơi này, quả nhiên thích hợp nhất!

Hoắc Văn Hoa nghe xong vô cùng vui mừng hỏi:

- Có thật không?

Hoa Thiều Quang gật đầu đáp:

- Nơi này là Thương Khố Sơn, có lợi cho người làm ăn, cô bé nói rất đúng.

- Tốt quá rồi, cảm ơn đại sư nhỏ, cảm ơn đại sư nhỏ!

Hoắc Văn Hoa xúc động đến nỗi bé Dương Tử Mi lên xoay liền mấy vòng.

Cha của Hoắc Văn Hoa đã từ trần, nếu như không tìm được huyết vị thích hợp thì chắc chắn Hoắc Văn Hoa sẽ rất lo lắng.

Bây giờ, Dương Tử Mi đã giúp Hoắc Văn Hoa giải quyết vấn đề nan giải trước mắt nên ông đã có thể quay về Hong Kong để chu toàn hậu sự cho cha mình.

- Lôi Chính, chút nữa hãy về chung với đại sư nhỏ và gửi một trăm ngàn cho gia đình họ để cảm ơn.

Hoắc Văn Hoa dặn dò Lôi Chính.

Một trăm ngàn?

Dương Tử Mi không ngờ là Hoắc Văn Hoa hào phóng như thế, cho cô cả một trăm ngàn. Cô vốn nghĩ Hoắc Văn Hoa nhiều nhất cũng chỉ cho cô một ngàn thôi.

Cô không biết, Hoắc Văn Hoa đã bỏ ra hai trăm ngàn để mời Hoa Thiều Quang đến giúp, thế nên ông cho cô một trăm ngàn so ra cũng không đáng là bao.

Lôi Chính đưa túi tiền cho Dương Bách, Dương Bách run run đưa tay nhận lấy, suýt chút nữa là ngã xuống ghế.

- Đây là... tiền thật?

Hơn sáu mươi năm qua, Dương Bách chưa từng thấy qua nhiều tiền như thế.

- Dương lão gia, đây là tiền vừa mới rút ra từ ngân hàng, nên chắc chắn là tiền thật rồi.

Lôi Chính cười nói.

- Sao lại cho tôi nhiều tiền thế?

- Bé Tử Mi đã giúp ông Hoắc một việc rất quan trọng, đây là tiền công ông Hoắc trả cho cô bé, ông hãy nhận lấy.

Lôi Chính quay sang nhìn Dương Tử Mi đang chơi đùa cùng em gái mình bên cạnh nói.

- Giúp... gì chứ? Các người không phải muốn mua cháu nội của tôi chứ?

Dương Bá vừa nói vừa đưa túi tiền ra, sau đó lắc đầu nói tiếp:

- Tôi tuy nghèo nhưng không phải hạng người đem con cháu mình ra bán.

- Ha ha, không phải đâu, bé Tử Mi đã giúp ông Hoắc tìm được một huyết vị tốt, ông Hoắc muốn cảm ơn cô bé nên mới cho tiền thôi.

Lôi Chính cười nói tiếp:

- Dương lão gia, ông có một đứa cháu rất giỏi đấy, hãy thương yêu cô bé hơn!

Dương Bách vô cùng kinh ngạc, sau đó quay sang nhìn đứa cháu gái mà trước giờ ông đều nghĩ là đồ vô dụng kia của mình.

Trước đó, Dương Hà cũng đem đến đưa cho ông một ngàn, nói là để cảm ơn Dương Tử Mi đã giúp bán được cây Nam Mộc với giá cao. Lúc đó ông đã kinh ngạc lắm rồi, giờ lại có thêm một trăm ngàn nữa, một số tiền lớn đến kinh ngạc!

Đứa cháu này sao đột nhiên lại trở thành phúc tinh vậy?

- Cha ơi, bé con ơi, không xong rồi!

Dương Hà hốt hải chạy vào nhà nói:

- Đại Lý Đầu vừa nhận được điện thoại từ huyện thành nói là anh hai bị xe tông, hiện đang trong bệnh viện.

Dương Tử Mi nghe xong, cô giật bắn người, tim đập thình thịch!

Không phải là cô đã để bùa hộ thân vào túi quần của cha rồi sao? Sao cha cô vẫn không tránh khỏi tai nạn đó?

Dương Bách vẫn chưa hết kinh ngạc vì nhận được quá nhiều tiền thì lại bị tin đó làm chấn động.

Hoàng Tú Lệ đang múc nước ngoài giếng nghe xong giật mình, lao đảo, nếu như Lôi Chính không đỡ kịp thì có lẽ đã rơi xuống giếng rồi.

- Ông nội, bà nội, mẹ, mọi người đừng lo lắng quá, cha chỉ bị xe tông gãy chân thôi.

Dương Tử Mi nhớ đến chuyện xảy ra kiếp trước nên vội an ủi mọi người.

- Đúng, đúng, đúng, lúc này Đại Lý Đầu cũng nói anh hai chỉ bị tông gãy chân, không nguy hiểm đến tính mạng.

Dương Hà nhìn Dương Tử Mi về sùng bái nói:

- Bé còn giỏi quá, chuyện vậy cũng có thể đoán ra được!

Tuy chỉ bị gãy chân nhưng người thân cũng vô cùng đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Mua Đất (1)

Ông nội, bà nội cô đã lớn tuổi nên cũng không tiện chăm sóc cha cô, em gái cô thì đang còn bú sữa nên mẹ cô cũng không cách nào rời khỏi nhà được. May là Dương Hà, chủ cô, trước nay tình cảm cũng rất tốt với anh trai mình hơn nửa lần này nhờ Dương Tử Mi nên Dương Hà mới có thể kiếm được nhiều tiền vậy, thế nên Dương Hà cũng chủ động vào viện chăm sóc Dương Thanh.

Dương Tử Mi cũng muốn đi theo. Ban đầu, mọi người đều phản đối nói là cô còn quá nhỏ, trong thành phố thì người đông xe đông, sợ cô gặp nguy hiểm, nhưng cuối cùng vì cô kiên quyết đi theo nên cũng đành để Dương Hà dẫn cô theo.

Đến bệnh viện, thấy cha mình tiều tụy nằm trên giường bệnh, chân đang bó bột, Dương Tử Mi vô cùng đau lòng.

- Sao lại dẫn con bé tới đây?

Dương Thanh thấy cô liền trách móc hỏi.

- Anh hai à, anh đừng xem bé con là con nít nữa, nó giỏi lắm đấy. Hôm nay, nó giúp em kiếm được hơn mười ngàn, ngoài ra còn kiếm được cho cả nhà anh một trăm ngàn nữa đấy.

Dương Hà nghe Dương Thanh nói thế vội vã kể “chiến tích” của Dương Tử Mi cho anh mình nghe.

- Dương Hà, em đang đùa đúng không? Một trăm ngàn? Từ trên trời rơi xuống chắc?

Thấy anh mình còn nghi hoặc, Dương Hà bèn kể hết mọi việc diễn ra ở nhà cho Dương Thanh nghe.

Dương Thanh nghe xong liền kinh ngạc nhìn sang Dương Tử Mi.

Dương Thanh không ngờ là hàng ngày cô theo lão đạo trưởng lên núi học mấy thứ mê tín đó lại có thể kiếm được tiền.

Hôm nay, khi đến làm thủ tục chuyển đổi chứng chỉ ở Cục Giáo Dục, cũng vì ông không chuẩn bị sẵn bao lì xì nên đã bị nhân viên trong cục từ chối không cho làm. Do tâm trạng không tốt nên mới bắt cần bị xe tông gãy chân.

Chiếc xe đó tông người xong bỏ chạy, thế nên ông đang lo không có tiền trả viện phí.

- Cha à, cái quần hôm nay cha mặc đâu rồi?

Dương Tử Mi thấy cha mình đang mặc đồ bệnh nhân, cô liền nhớ đến lá bùa kia nên liền lên tiếng hỏi.

- Hồi sáng lúc ngồi xe, không biết sao quần bị vương đinh rách, nên lúc xuống xe cha đành phải mua một cái quần mới để thay.

Dương Thanh tiếc rẻ trả lời. Đó là chiếc quần mà ông thích nhất và trân trọng nhất, bởi vì đó là chiếc quần mà ông đã mặc khi kết hôn, ngoài ra đó cũng là chiếc quần tốt nhất mà ông có.

Chả trách cha không tránh được tai nạn này, thì ra là không mang bùa theo bên mình.

- Anh hai à, bây giờ nhà cũng có tiền rồi, anh hãy yên tâm ở đây đi, chờ khi nào chân lành chút rồi về, để tránh sau này không để lại di chứng gì. Giờ em dẫn bé con đi vòng vòng một chút.

- Cần thận đó, đừng để con bé lạc mất nhé.

- Trời ơi, em còn sợ người đi lạc là em chứ không phải bé con thông minh này đâu.

Dương Tử Mi vốn muốn ở lại bệnh viện chăm sóc cha mình nhưng cô cứ thấy âm sát khí trong bệnh viện nặng nề quá. Âm sát khí đó làm cô không thoải mái. Cô cảm thấy dường như trong bệnh viện, đâu đâu cũng có vong hồn lớn vờn nên mới quyết định theo Dương Hà ra ngoài.

- Bé con, chú dẫn con đến công viên chơi chứ không?

Dương Hà hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi lắc đầu. Cô không có chút hứng thú gì với các công viên của thành phố A. Kiep trước, không biết đã bao nhiêu đêm cô ngủ bò ngủ bụi trong các công viên đó.

- Vậy chú dẫn con đi dạo trung tâm mua sắm được không?

- Đi lòng vòng xem là được rồi ạ.

Dương Tử Mi rất muốn xem thành phố A hiện tại và thành phố A của năm 2013 khác nhau thế nào. Hơn nữa, cô muốn mua một căn nhà trong thành phố để người thân của cô có thể dọn đến đây sống. Có lẽ, như vậy mới có thể tránh được nạn kiếp của kiếp trước.

Cô phát hiện, trung tâm của thành phố A vào năm 1992 nằm ở khu phía tây, cũng chính là khu trung tâm cũ sau này còn hiện tại khu trung tâm mới vẫn là một nơi hoang vu, hẻo lánh và chưa phát triển. Ngay cả cao ốc thương mại sang trọng nhất của thành phố sau này bây giờ cũng chỉ là một nơi trồng rau thôi.

- Chú, chú hỏi dùm con xem nếu mua một miếng đất ở đây thì cần bao nhiêu tiền.

Dương Tử Mi chỉ khu đất mà sau này trở thành cao ốc thương mại kia nói.

- Bé con à, chỗ này hẻo lánh vậy, con mua đất ở đây làm gì?

- Con mua cho mẹ con trồng rau! Hơn nữa, giờ nhà con cũng đã có một trăm ngàn nên con muốn mọi người dọn đến đây ở để cha mẹ con không còn bị mấy người trong thôn bắt nạt nữa.

- Vậy con có thể mua trong khu trung tâm, ở đó một căn nhà cũng chỉ có ba mươi ngàn thôi.

- Chú hỏi dùm con trước đi đã.

Dương Tử Mi không muốn giải thích nhiều với chú mình.

- Thôi được rồi.

Dương Hà cũng không thể đối xử với cô như một đứa trẻ. Dù gì thì hiện giờ, cô nói gì Dương Hà đều cảm thấy đúng. Hơn nữa, với tính cách không an phận của mình, Dương Hà thấy trồng rau ở thành phố dù sao cũng tốt hơn làm ruộng ở nông thôn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Mua Đất (2)

Dương Hà là người có đầu óc nên đã nhanh chóng hỏi han được giá đất mà Dương Tử Mi muốn hỏi. Dương Hà cho Dương Tử Mi biết đất ở khu đó khoảng ba trăm đồng một mét vuông.

Nghe xong, mắt Dương Tử Mi sáng lên.

Kiếp trước, chuyện mà cô nghe nhiều nhất khi còn lang thang đầu đường xó chợ chính là giá nhà cao. Lúc đó, thu nhập bình quân đầu người ở thành phố A cũng chỉ ba ngàn thôi nhưng giá nhà trung bình cũng đã sáu ngàn.

Còn đất ở thì phần lớn đều có giá ba mươi ngàn một mét vuông, hướng hồ khu đất kia sau này lại trở thành trung tâm thương mại, đất ở đó quả nhiên là tắc đất tắc vàng.

Thế nên, sao mà Dương Tử Mi có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế?

Lúc quay về bệnh viện, cô liền nói ý định mua đất của mình cho cha mình biết.

Ban đầu, Dương Thanh nhìn con gái mình nghi hoặc, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng ông cũng gật đầu đồng ý.

Dương Thanh không phải là người không có đầu óc, chỉ là điều kiện hạn chế nên suy nghĩ cũng ít nhiều bị ảnh hưởng.

Hiện giờ, trong tay họ đang có một trăm ngàn. Lúc này, khi nằm trên giường bệnh, ông cũng đã nghĩ đến chuyện mua nhà ở thành phố, để cả nhà có thể dọn vào thành phố ở, tránh bị người trong thôn ức hiếp.

Thấy cha mình đồng ý, Dương Tử Mi rất vui. Nếu không, với một đứa trẻ mới năm tuổi như cô làm gì cũng không tiện.

Dương Tử Mi nói cho cha mình biết tình hình phát triển của khu đất đó đồng thời còn cho ông biết rằng một năm sau giá đất ở đó sẽ tăng lên gấp mười lần hiện tại.

- Con à, con có bị mắc bệnh hoang tưởng không? Sao con lại biết được một năm sau giá đất ở đó sẽ tăng gấp mười lần?

Dương Thanh phát hiện cách nói chuyện của cô không giống như cách nói chuyện của một cô bé chỉ mới năm tuổi. Những chuyện như xây dựng phát triển thành phố, công trình xây dựng... mà cô nói đến ngay cả bản thân ông cũng không hiểu, thế nên ông không hiểu tại sao một đứa trẻ chỉ mới mấy tuổi đầu như cô lại có thể hiểu được?

- Cha à, cha quên là con theo sư phụ học cách dự đoán tương lai rồi sao!

Dương Tử Mi giả vờ ra vẻ thần bí nói tiếp:

- Ông chủ Hoắc ở Hong Kong còn tin con, nên cha cũng phải tin con mới được!

Thấy ánh mắt to tròn nhưng cũng không kém phần kiên định và trưởng thành của Dương Tử Mi, Dương Thanh đột nhiên phát hiện hình như ý nghĩ và hiểu biết của mình không xứng với độ tuổi hiện tại. Dương Thanh không hiểu tại sao con gái mình mới chỉ học đạo có nửa năm mà đã có thể trở thành thiên tài như vậy.

Đúng vậy, người học rộng hiểu nhiều như ông chủ Hoắc kia còn tin con gái ông, hơn nữa còn cho nó nhiều tiền như vậy để cảm ơn nữa, vậy thì không lý gì ông lại không tin.

Hướng hồ, số tiền đó vốn là do cô kiếm được nên dù cô có đem tiền quẳng hết xuống biển thì cũng là chuyện đương nhiên.

Dương Thanh phải nằm viện một tuần. Vì trong bệnh viện có y tá chăm sóc, hơn nữa lại có Dương Tử Mi, Dương Hà không muốn bỏ lỡ cơ hội ra ngoài làm ăn nên cũng vội vàng xin phép anh mình về nhà, để Dương Tử Mi lại một mình chăm sóc cha cô.

Dương Tử Mi cũng không chịu ở yên trong bệnh viện. Cô xin cha mình cho ra thăm cỏ bên ngoài chơi nhưng thật ra là cô lại chạy ra ngoài phố ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ nọ.

Bất giác, cô đi đến một con phố chuyên bán đồ cổ và các tác phẩm nghệ thuật của thành phố A, đường Văn Lai.

Phố Văn Lai đã là trung tâm thương mại của thành phố A hơn mấy ngàn năm nay, các công trình kiến trúc trong phố đều vẫn còn giữ lại nét cổ xưa của các thế kỷ trước. Đến thời kỳ xây dựng đất nước, các công trình đó đều được xếp vào các di sản văn hóa cần được bảo tồn. Cũng chính vì vẻ cổ xưa vốn có đó mà cả con phố cũng trở thành đường chuyên bán đồ cổ và các tác phẩm văn hóa nghệ thuật. Thư họa, văn phòng tứ bảo, tác phẩm thủ công mỹ nghệ, hoa lá, chim chóc, cá, côn trùng... đều là những sản phẩm được mua bán chủ yếu ở đây. Đây cũng chính là một trong những điểm du lịch nổi tiếng của thành phố A. Rất nhiều người thích đến đây để chơi đồ cổ với hi vọng mình may mắn mua được một món đồ cổ quý hiếm với giá hời để có thể trở thành tỷ phú chỉ sau một đêm.

Kiếp trước, Dương Tử Mi cũng từng dọn hàng xem bói ở đây. Nhưng lúc đó cô thường xuyên bị xua đuổi. Thậm chí có một lần cô còn bị người trong đội quản lý đô thị đập vào lưng và đuổi đi bởi vì lúc đó ngay cả mười đồng để nộp tiền thuê chỗ cô cũng không có.

Nghĩ đến cảnh ngộ kiếp trước, Dương Tử Mi thấy sống mũi mình cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mua Đồ Cổ Giá Hời (1)

Phố Văn lai vẫn nhộn nhịp, náo nhiệt như thường ngày. Những người bán hàng hai bên phố luôn miệng rao bán và chào mời khách. Rất nhiều món hàng độc, lạ được bán ở đây. Một số thứ nhìn là biết hàng nhái, hàng giả, một số khác thì bị người bán cố ý làm cho cũ đi để lừa khách mua hàng. Nhưng cũng không loại trừ khả năng là có đồ cổ thật.

Đồ cổ thật hay giả đều phải xem khách mua hàng có biết cách phân biệt hay không thôi.

Dương Tử Mi nhớ lại có một lần ở đây xảy ra một chuyện mua được đồ cổ thật với giá hời chấn động. Chuyện là có một lão già đã bỏ ra ba trăm đồng để mua một món đồ bằng sứ Thanh Hoa, kết quả phát hiện đó là sứ Thanh Hoa thời Nguyên, trị giá cả triệu đồng. Sau lần đó, khắp thành phố cũng rộ lên phong trào chơi đồ cổ, tìm đồ cổ. Dù hiểu hay không hiểu gì người ta cũng khao nhau chơi với ý nghĩ không chừng số mình cũng sẽ may mắn như ông lão kia.

Dương Tử Mi cũng muốn thử, chỉ là lúc đó ngay cả tiền mua hàng giả cô cũng không có.

Giờ, trong túi cô có ba trăm đồng nên cô muốn xem thử số mình có may mắn vậy không.

Cô xem hết gian hàng này đến gian hàng khác, xem có thứ gì mà mình ưng ý không.

Tiếc là cô không hiểu gì về đồ cổ nên cô không tài nào phân biệt được cái nào là thật cái nào là giả.

Đến khi đến trước gian hàng của một người đàn ông trung niên, cô phát hiện trong mớ hàng hóa đen thui đang bày trên bàn kia hình như có một vật gì đó đang phát ra ánh sáng màu xanh. Cô cảm thấy rất kỳ lạ nên liền thò tay vào lấy món đồ đó ra.

Người bán hàng thấy cô là một đứa trẻ mới năm tuổi nên đã cản cô lại nói:

- Cô bé, đừng phá chứ, cha mẹ đâu?

- À, cha mẹ con ở bên kia.

Dương Tử Mi đưa tay chỉ đại về phía một cặp vợ chồng đang đứng gần đó nói.

- Đi chỗ khác chơi, đi tìm cha mẹ đi, đừng phá đồ của chú. Mấy thứ này đều là đồ cổ không đấy.

Người bán hàng khoát tay xua cô đi chỗ khác.

Dương Tử Mi thấy món đồ đang phát sáng kia là một chiếc vòng hoa bằng đồng mạ vàng, trên vòng còn dính bùn đất nữa.

Sao chiếc vòng hoa đó lại phát sáng nhỉ trong khi nó không có bất kỳ nguồn sáng nào để có thể phát sáng.

Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu nên lại càng cảm thấy hứng thú với chiếc vòng đó. Cô đánh bạo hỏi:

- Chiếc vòng hoa này bao nhiêu tiền?

- Cô bé thích chiếc vòng hoa đó à. Gọi cha mẹ đến đây ta sẽ cho họ biết giá.

Người bán hàng thấy có người muốn mua hàng nên cũng không màng tới chuyện cô chỉ là một cô bé mới năm tuổi nữa.

- Chú cho con biết giá là được rồi, con có tiền lì xì để dành. Nếu chú nói với cha mẹ con, cha mẹ con sẽ không mua đâu.

Dương Tử Mi giả bộ nói.

- Cô bé có bao nhiêu tiền lì xì?

- Chú không cần quan tâm là con có bao nhiêu tiền, chú chỉ cần cho con biết giá là được rồi.

Nếu như là người nào khác muốn mua chiếc vòng hoa đó thì người bán hàng chắc chắn sẽ nói giá trên trời. Sau đó là hàng loạt những câu nói dối kiểu như đó là đồ cổ được phát hiện từ năm nào năm nào... Nhưng giờ, với một đứa bé chỉ mới năm tuổi như cô thì có nói khoác cũng chẳng được gì. Hơn nữa, dù sao chiếc vòng hoa kia giá vốn cũng chỉ có một đồng rưỡi, nên bán mắc hơn vài đồng cho một đứa bé như thế chắc cũng không sao. Nghĩ thế nên người bán hàng mới giả vờ ra vẻ thần bí và giờ một ngón tay lên nói:

- Cô bé, đây là đồ cổ, chú thấy con thích nên cũng bán giá rẻ cho con, một trăm đồng, con có mua được không?

Rõ ràng là gạt con nít mà! Những người kẻ bên bắt đầu dùng ánh mắt khinh khi nhìn sang ông chú đang bán hàng cho Dương Tử Mi.

- Mặc quá, con nghĩ nó nhiều lắm là mười đồng thôi. Hôm qua con mới mua một món đồ chơi rất đẹp nhưng cũng chỉ có năm đồng thôi à. Chiếc vòng hoa này của chú vừa cũ vừa sứt mẻ nhưng giá lại cao như vậy, chú đừng tưởng con còn nhỏ mà gạt con, con không mua nữa đâu, hừ.

Thấy những người xung quanh đều đang nhìn mình với ánh mắt khinh khi, người bán hàng cũng bắt đầu cảm thấy có chút áp lực. Hơn nữa, mười đồng tính ra cũng đã có lời rồi nên ông ta vội vàng giả vờ nhăn nhó nói:

- Thôi được rồi, mười đồng thì mười đồng. Chú thấy con dễ thương như vậy nên bán lỗ cho con đây.

- Mười đồng có thể mua được rất nhiều kẹo, năm đồng thôi được không chú?

Dương Tử Mi chớp chớp đôi mắt “hồn nhiên, ngây thơ, dễ thương” của mình nhìn người bán hàng.

Thấy ánh mắt của cô, người bán hàng kia cảm thấy nếu không bán cho cô thì cũng như phạm tội gì đó vậy.

- Thôi được rồi, năm đồng vậy!

Vừa nói ông vừa nhét chiếc vòng hoa vào tay Dương Tử Mi, vẻ không cam tâm.

- Cảm ơn chú.

Dương Tử Mi mừng rỡ lấy ra năm đồng trả cho ông ta sau đó cầm chiếc vòng rời khỏi. Cô vừa đi vừa tìm xem rốt cuộc là tại sao chiếc vòng lại phát sáng, nhưng cô tìm mãi mà cũng không phát hiện được gì.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mua Đồ Cổ Giá Hời (2)

Mặc Hiền trên phố Văn Lai có khu dành riêng cho việc giám định đồ cổ. Ở đây có giám định sư chuyên nghiệp giúp giám định miễn phí cho khách hàng. Mỗi ngày, có rất nhiều người đem theo những món đồ cổ mà mình mua được đến đây nhờ chuyên gia giám định hộ.

Lúc này, một hàng người rồng rắn đang xếp hàng chờ đến lượt giám định.

Dương Tử Mi nhìn từng món đồ trên tay họ. Nào là bình hoa, chén sứ, và rất nhiều những thứ bằng đồng khác. Đột nhiên cô phát hiện một ông lão lớn tuổi phong thái nho nhã, trên tay ông đang cầm một chiếc lư Thiên Kê chạm hình long phụng bằng đồng, chiếc lư kia cũng đang phát ra ánh sáng màu xanh nhạt. Ánh sáng xanh đó yếu hơn ánh sáng xanh của chiếc vòng hoa mà cô mua được lúc này một chút.

Dương Tử Mi nhìn kỹ chiếc lư đồng và phát hiện bên ngoài lư đồng có màu tối mờ, hoàn toàn không phải là vật có thể phát sáng, chuyện này là thế nào?

Đang lúc nghĩ ngợi thì đến lượt giám định của chiếc lư đồng.

Ông lão trịnh trọng để chiếc lư đồng lên bàn và nói:

- Hãy giúp tôi xem đây có phải là chiếc lư đồng Thiên Kê chạm hình long phụng thường dùng trong cung đình nhà Thanh không.

Giám định sư đưa kính lúp lên soi soi vào chiếc lư đồng, vừa xem vừa nói:

- Chiếc lư này có hình dạng vừa giống như một chiếc cốc trà lại vừa như một nụ hoa mới hé nở, đường nét hài hòa, kiểu dáng trang nhã. Hoa văn chạm khắc trên lư nhìn tổng thể thì thấy như dáng vẻ của một mỹ nhân thời cổ đại đang e thẹn cúi đầu vậy, nét chạm trổ vô cùng tinh tế và sinh động, vừa đơn giản vừa sang trọng, chất liệu hoàn toàn bằng đồng một trăm phần trăm nên dù trải qua bao nhiêu năm lịch sử cũng vẫn giữ được màu sắc nguyên vẹn vốn có của nó. Đây đúng là đồ dùng trong cung đình thời nhà Thanh.

Giám định sư nói xong, những người quanh đó lập tức ồ lên ngưỡng mộ và hỏi ông lão kia đã mua được chiếc lư đó với giá bao nhiêu.

Ông lão vui vẻ giơ lên ba ngón tay, ý là đã tốn ba ngàn để mua chiếc lư đó.

- Là đồ dùng trong cung đình thời nhà Thanh, nếu đem đi đấu giá ít nhất cũng một trăm ngàn nhỉ?

Ông lão nhìn giám định sư hỏi.

- Chiếc lư này là thời Càn Long, là một tác phẩm của Trương Tam Khánh, giá thị trường hiện khoảng một trăm năm mươi ngàn.

Giám định sư trả lời.

Đám đông lại tiếp tục ồ lên vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ. Sau đó ai cũng muốn món đồ của mình có thể được giám định trước với hi vọng mình cũng mua được đồ quý hiếm giá hời như ông lão nọ.

Nhưng, những món đồ giám định sau đó đều là đồ giả, không có cái nào là thật cả.

Dương Tử Mi phát hiện, những món đồ cổ kia hầu như không hề phát sáng như chiếc lư đồng thật kia. Không lẽ vì là đồ thật nên mới phát sáng sao?

Dương Tử Mi nhìn lại chiếc vòng hoa bằng đồng mạ vàng trên tay cô và nghĩ điều đó có nghĩa là chiếc vòng tay cô mới mua được cũng có thể là đồ cổ thật?

Nhằm xác định sự suy đoán của mình, Dương Tử Mi tiến vào khu trưng bày của Mặc Hiên.

Mặc Hiên nổi tiếng vì kinh doanh đồ cổ thật. Nếu là đồ giả thì họ đều nói rõ trên các sách hướng dẫn của sản phẩm. Cho nên, danh tiếng của Mặc Hiên cũng thuộc hàng cao nhất ở phố đồ cổ này, giám định sư mà họ mời về cũng là giám định sư hàng đầu quốc gia.

Dương Tử Mi phát hiện, các món đồ cổ đang được trưng bày trong khu hàng thật trong Mặc Hiên hầu hết đều phát sáng. Những ánh sáng đó hoặc là xanh, hoặc là lam hoặc đỏ hoặc vàng, trắng, đen... Trong đó có một chiếc đỉnh nhỏ thời nhà Thương là phát ra ánh sáng xanh đậm nhất, ánh sáng đó tương tự như ánh sáng phát ra từ chiếc vòng hoa trên tay cô vậy.

Còn những món đồ trưng bày trong khu đồ giả thì hầu như đều không hề phát sáng.

Dương Tử Mi đã hiểu.

Nếu là đồ thật thì cô có thể thấy được ánh sáng do chúng phát ra, còn nếu là đồ giả thì sẽ không có bất kỳ ánh sáng nào. Chẳng lẽ đây chính là vật khí mà trong sách hay nhắc đến?

Nếu như cô có khả năng phát hiện đâu là đồ thật, đâu là đồ giả, vậy thì cô không phải là có thể trở thành Vua Mua Hàng Giá Hời rồi sao?

Nghĩ đến chuyện ba ngàn biến thành một trăm năm mươi ngàn của ông lão lúc nãy, gương mặt bé nhỏ của cô phần khởi hân.

Dương Tử Mi lập tức chạy ra và gia nhập vào hàng người đang xếp hàng chờ giám định kia.

Một người nọ thấy cô đứng xếp hàng, liền hiếu kỳ hỏi:

- Cô bé, bé đến đây làm gì thế?

- Con cũng muốn giám định đồ của con.

Dương Tử Mi mỉm cười ngây thơ, vừa nói vừa giơ chiếc vòng hoa nhỏ trong tay mình ra.

- Ha ha, một cô bé nhỏ như con mà cũng muốn phát tài à, cha mẹ con đâu?

Người đó khẽ cười nói.

- Có ai qui định là con nít không được phát tài đâu? Nói không chừng số con may mắn thì sao?

Dương Tử Mi ra về nũng nịu, liếc người đó một cái nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mua Đồ Cổ Giá Hời (3)

- Ha ha, cô bé này mạnh miệng thật. Vậy con nói chú nghe, chiếc vòng hoa của con mua với giá bao nhiêu?

Người đó cười lớn.

- Mắc lắm, năm đồng lận!

Dương Tử Mi hếch hếch mặt lên nói. Thần thái người lớn cùng với gương mặt nhỏ xinh, non nớt, dễ thương của cô khiến cho người nào nhìn thấy cũng muốn nựng một cái.

- Phải rồi, năm đồng, mắc lắm, ha ha.

Cạnh bên cũng có nhiều người cười ồ lên. Họ cảm thấy Dương Tử Mi là một cô bé rất thú vị.

Nhưng Dương Tử Mi cũng chẳng thèm để ý đến họ, chờ có kết quả giám định xong xem ai còn dám cười cô nữa không.

Những món đồ giám định trước cô đều là đồ giả. Bình hoa bằng sứ Thanh Hoa trị giá năm ngàn của người lúc nãy cười cô cũng bị giám định sư nói là đồ giả sứ Thanh Hoa thời Nguyên, giá cao lắm cũng chỉ một trăm đồng. Nghe giám định sư nói xong, người đó tức đến nổi đập vỡ ngay chiếc bình trước mặt mọi người.

Dương Tử Mi bé nhỏ đứng trước chiếc bàn cao cao trước mặt giám định sư. Giám định sư chỉ có thể nhìn thấy một bàn tay bé nhỏ, trắng trắng đang giơ một chiếc vòng hoa lên. Giám định sư thấy vậy bèn đứng dậy, cúi đầu nhìn Dương Tử Mi.

- Chú ơi, chú xem đùm con nhé!

Dương Tử Mi giọng non nớt nói.

Giám định sư vốn định bảo cô về nhà chơi, nhưng khi nhìn thấy chiếc vòng hoa cô đang giơ lên kia thì cảm thấy nó có gì đó rất đặc biệt nên cũng tiện tay đón lấy và xăm xoi kỹ lưỡng.

Giám định sư càng xem thì càng kinh ngạc. Tiếp đó liền lấy một quyển sách dày ra xem đi xem lại rất nhiều lần.

Thái độ của giám định sư khiến những người đứng xem xung quanh cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ.

- Không phải chứ? Chẳng lẽ cô bé này mua được đồ thật?

- Nghe nói mua có năm đồng thôi, không phải là đồ thật chứ?

- Một đứa con nít nhỏ tuổi vậy hiểu gì chứ, tôi không tin là cô bé may mắn vậy. Cô bé có thể mua được đồ thật dễ dàng như vậy thì chúng ta sao làm ăn được đây?

- Cũng khó nói lắm, thấy sắc mặt của Tổng đại sư có vẻ rất dăm chiêu, lúc này, khi giám định chiếc lư đồng kia cũng không căng thẳng như bây giờ.

Mọi người bàn tán xôn xao. Thấy giám định sư cứ xăm xoi chiếc vòng hoa đó cả nửa tiếng mà vẫn không có kết quả gì nên cũng bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn được nữa.

Một lúc lâu sau, giám định sư cẩn thận cầm chiếc vòng hoa đó và hỏi Dương Tử Mi:

- Cô bé, cha mẹ con đâu? Chú muốn trao đổi với họ một chuyện.

- Có chuyện gì chú cứ trao đổi với con là được rồi. Đây là món đồ con tự mua, không liên quan gì đến cha mẹ con cả. Hơn nữa, cha con bị gãy chân đang nằm trong bệnh viện nên cũng không đến đây được.

- Chuyện này phải trao đổi với người lớn mới được, nhà con còn người nào khác không? Hay để chú gọi điện thoại gọi họ đến nhé.

- Có phải chú muốn nói chiếc vòng hoa này là đồ thật không?

Giám định sư gật đầu.

Mọi người xung quanh bỗng nhiên đều thở mạnh ra.

Trời ơi, một món đồ trị giá năm đồng lại là đồ thật. Cô bé này quả nhiên may mắn.

- Tổng đại sư, chiếc vòng hoa này rốt cuộc lai lịch thế nào? Tôi thấy nó cũng không có gì đặc biệt hết.

Ông lão mua được chiếc lư đồng lúc này vẫn còn nán lại và hiếu kỳ hỏi.

- Đây là đồ đồng thời nhà Thương. Trước giờ giới chơi đồ cổ chúng ta đều cho rằng kỹ thuật mạ vàng bắt đầu từ thời Chiến Quốc, nhưng chiếc vòng hoa này hình như khiến chúng ta phải xem lại lịch sử của kỹ thuật mạ vàng.

Giám định sư phấn khởi nói tiếp:

- Đây chắc chắn là một món đồ quý hiếm và cũng là phát hiện mang tính lịch sử trong giới chơi đồ cổ!

Dương Tử Mi không hiểu ý của giám định sư cho lắm. Cô chỉ biết chiếc vòng hoa của mình có lịch sử lâu đời nên cũng sẽ rất giá trị.

- Vậy trị giá của nó bao nhiêu?

Có người hỏi.

Giám định sư lắc đầu nói:

- Món đồ này tôi không thể định giá được. Nếu ý nghĩa mở ra thời đại mới của nó được giới chơi đồ cổ thừa nhận thì nó là một món đồ vô giá, có thể đầu giá rất cao. Nếu lấy giá của các đồ đồng nhà Thương khác hiện tại để tính thì cũng khoảng ba trăm ngàn.

Mọi người lại thờ mạnh một cái nữa.

Ba trăm ngàn đối với người đương thời mà nói đã là món tiền rất lớn rồi. Giá nhà lúc đó là hai, ba trăm đồng một mét vuông, ba trăm ngàn có thể mua mười căn nhà diện tích một trăm mét vuông. Nếu ở thời điểm hiện tại thì đã thuộc hàng đại gia bất động sản rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 33: Mua Đồ Cổ Giá Hời (4)

Mọi người nhìn chiếc vòng hoa đó với vẻ trầm trồ ngưỡng mộ, như thể nó là một món đồ vô cùng quý giá mà tất cả họ đều muốn mang về nhà.

Đối với người thích chơi đồ cổ mà nói thì có được một món đồ bằng đồng thời nhà Thương với kỹ thuật mạ vàng xưa nay hiếm có như thế thì cũng không khác nào họ đang sở hữu một món báu vật vô giá.

Mọi người vừa ngưỡng mộ nhưng cũng vừa có chút ganh tỵ.

Tổng Huyền nhìn Dương Tử Mi nói:

- Cô bé, chiếc vòng hoa này của con rất quý hiếm, con còn nhỏ nên chú muốn trao đổi với người nhà con để mua lại. Giờ con có thể cho chú biết điện thoại nhà con được chưa?

Tổng Huyền là một người kinh doanh chân chính nổi tiếng, xưa nay chưa từng gạt ai, kể cả con nít, thế nên uy tín cũng vang xa trong giới kinh doanh. Lúc này, Tổng Huyền hoàn toàn có thể không thừa nhận giá trị của chiếc vòng hoa này, sau đó có thể dùng một, hai trăm đồng hoặc nhiều nhất là một ngàn để mua lại chiếc vòng của Dương Tử Mi. Nhưng Tổng Huyền không làm vậy, bởi vì nếu làm thế là đi ngược lại với nguyên tắc làm người của anh.

Nhưng bây giờ anh cũng không yên tâm đưa chiếc vòng quý giá đó cho Dương Tử Mi. Anh lo là sẽ có người nổi lòng tham và sẽ cướp mất chiếc vòng này, ngoài ra anh càng không thể giao dịch với một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi được.

- Cha con đang ở trong bệnh viện, nhưng chú có thể nói giá với con trước.

Kiếp trước Dương Tử Mi đã lê la ở đây rất nhiều lần nên cô biết Tổng Huyền là người rất có uy tín, vì thế cô cũng vô cùng yên tâm khi trao đổi với anh.

- Con có thể quyết định sao?

- Đây là món đồ con mua được, con muốn làm sao với nó cha con cũng sẽ không nói gì đâu. Tổng đại sư cứ đưa ra giá tốt một chút cho con là được, con nhận được tiền sẽ mang về đưa cho cha con.

- Tiệm của chú vừa nhỏ vừa không có lời nhiều, nên cũng không thể đưa ra giá quá cao cho con, chú nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa ra giá ba trăm năm mươi ngàn thôi.

Tổng Huyền nghĩ một chút mới nói. Anh tuy là người thành thật, nhưng cũng là người làm ăn nên giá anh đưa ra không cao cũng không thấp để hai bên có thể thương lượng giá cả đến khi cả hai đều thấy hài lòng.

- Tôi trả bốn trăm ngàn!

Bên ngoài đột nhiên có giọng của một người lớn tuổi truyền vào. Mọi người quay đầu nhìn ra cửa thì thấy một ông lão dẫn theo một đứa bé trai bước vào. Nhìn thấy đứa bé đó, Dương Tử Mi bất giác mở to mắt nhìn.

Đứa bé kia không ai khác chính là Mẫn Cương, người mà kiếp trước cô thầm thương trộm nhớ. Lần trước, lúc ngồi xe về nhà cô đã gặp qua một lần. Lần này không ngờ lại có thể gặp lại ở đây.

Tuy nhiên, hiện tại, Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cương với tâm trạng và ý nghĩ của một cô gái hai mươi tám tuổi, nên cô có cảm giác rất kỳ lạ.

- Hi hi!

Mẫn Cương hình như cũng nhận ra Dương Tử Mi nên vừa vào tới đã là lưỡi nhát ma cô.

Dương Tử Mi không hiểu tại sao mỗi lần Mẫn Cương gặp cô đều là lưỡi nhát ma cô.

- Ông Mẫn?

Tổng Huyền tuy không vui nhưng thái độ vẫn luôn tỏ ra kính trọng và lịch sự. Mẫn Ngọc Lâm là tình trường đã về hưu và rất có thế lực ở thành phố A, nên cũng không phải là người có thể đắc tội được.

Hơn nữa, giao dịch trong giới chơi đồ cổ trước giờ đều có qui tắc là ai ra giá cao thì người đó thắng.

Mẫn Ngọc Lâm tiến vào và khẽ cúi đầu chào nhưng ánh mắt thì lại nhìn chăm chăm vào chiếc vòng hoa trên tay Tổng Huyền.

Mẫn Ngọc Lâm là người đặc biệt say mê các món đồ đồng thời nhà Thương. Lúc này ông đứng bên ngoài, nghe Tổng Huyền nói chiếc vòng kia chính là một món đồ đồng với kỹ thuật mạ vàng trước nay chưa từng được nhắc đến trong lịch sử cổ vật nên đương nhiên ông không thể bỏ qua món đồ quý giá như thế. Hơn nữa, mấy năm nay, giá cả của đồ đồng thời nhà Thương cứ tăng liên tục không giảm.

Nghe có người ra giá bốn trăm ngàn, những người xung quanh càng xôn xao hơn và cũng không ngừng tiếc rẻ số mình không được may mắn như thế.

Nếu ra giá bốn trăm năm mươi ngàn thì Tổng Huyền cũng có thể chấp nhận giá này, bởi vì dù sao thì giá trị của chiếc vòng hoa kia trong tương lai có thể sẽ trở nên vô giá nên Tổng Huyền hoàn toàn có thể dùng nó làm bảo vật trấn tiệm.

Nhưng, Tổng Huyền cũng biết Mẫn Ngọc Lâm là người say mê đồ cổ thời nhà Thương, đồng thời cũng là một người bụng dạ hẹp hòi, nhỏ nhen, có thù ắt báo. Thế nên nếu anh ra giá cao hơn để tranh chiếc vòng đó với Mẫn Ngọc Lâm thì chắc chắn sẽ bị ông ấy báo thù. Nghĩ vậy, nên Tổng Huyền cũng đành từ bỏ cơ hội mua được món đồ cổ vô giá kia. Anh tiếc rẻ quay sang nói với Mẫn Ngọc Lâm:

- Đây là chiếc vòng của cô bé này, ông Mẫn muốn mua thì có thể trao đổi với cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mua Đồ Cổ Giá Hời (5)

Dương Tử Mi thấy được sự tiếc rẻ của Tổng Huyền, đồng thời cũng thấy được lòng tham của Mẫn Ngọc Lâm đối với chiếc vòng hoa của mình.

Cô không ngờ rằng, chơi đồ cổ lại có lời nhiều như thế, thậm chí cô cảm giác chơi đồ cổ kiếm tiền còn nhanh hơn cướp ngân hàng nữa. Hơn nữa còn là một giao dịch hợp pháp đáng hoàng.

Lúc trước, Dương Tử Mi muốn đầu tư vào đất đai. Nhưng giờ, nếu đầu tư vào đất thì lợi nhuận cũng chỉ gấp một trăm lần giá vốn, hơn nữa còn phải chờ chính sách này nọ. Nếu vậy, chỉ bằng mở một tiệm đồ cổ, cho cha cô làm chủ tiệm, vậy thì cả nhà cô chắc chắn không cần lo lắng vấn đề sinh kế hàng ngày nữa rồi.

Chiếc vòng hoa kia lại có ý nghĩa thời đại quan trọng như vậy, vậy thì bốn trăm ngàn cũng không đáng là bao. Nghĩ vậy nên Dương Tử Mi liền nói với Mẫn Ngọc Lâm

- Năm trăm ngàn, nếu ông muốn mua thì con bán cho ông, còn không thì con tạm gửi nó lại Mặc Hiên để bảo quản.

Nghe xong, chân mày của Mẫn Ngọc Lâm giật nhẹ, còn những người xung quanh thì trở mắt há miệng nhìn Dương Tử Mi như nhìn người ngoài hành tinh. Họ cảm thấy cô bé này quả nhiên mạnh mẽ thật.

Nhưng quan trọng hơn là, họ không ngờ một cô bé chỉ mới năm tuổi như thế mà đã có nhận thức rất rõ ràng về tiền bạc. Con cái của họ bằng tuổi Dương Tử Mi còn chưa biết tiền là như thế nào nữa, ngay cả đồ còn không biết mua nữa là. Còn Dương Tử Mi đây, một cô bé chỉ mới năm tuổi thôi mà đã biết giao dịch làm ăn với số tiền mấy trăm ngàn như thế.

Ánh mắt của mọi người bắt đầu đổ dồn về phía Dương Tử Mi. Khi nhìn kỹ cô, họ mới phát hiện da của Dương Tử Mi trắng lóng lánh như sứ vậy. Giữa trán còn có một vết bớt màu đỏ nhìn vô cùng sinh động. Ánh mắt thì chín chắn, trưởng thành, hoàn toàn không tương thích với độ tuổi hiện tại của cô. Ánh mắt đó khiến họ cảm thấy cô là một người trưởng thành trong hình hài của một đứa trẻ.

- Bốn trăm tám mươi ngàn.

Mẫn Ngọc Lâm nghiêng răng trả giá.

- Năm trăm ngàn, chắc giá, muốn mua hay không tùy ông.

Dương Tử Mi khẽ cười, nói tiếp:

- Ông Mẫn, tục ngữ có câu ngàn vàng khó mua được niềm vui, nếu ông vì tiếc hai mươi ngàn mà rước nỗi bức mình về cho mình thì đến lúc đó có hối hận cũng đã muộn.

Câu nói này của Dương Tử Mi đánh trúng tử huyệt của Mẫn Ngọc Lâm.

Đúng vậy, đã chịu ra giá bốn trăm tám mươi ngàn rồi thì còn tiếc gì hai mươi ngàn nữa chứ?

Lỡ như bị người khác mua mất thì ông hối hận cũng đã muộn.

Chỉ là, ông không tài nào hiểu được, một cô bé còn nhỏ như vậy tại sao lại có thể thông minh, tinh tường như thế.

Thấy dáng vẻ của Dương Tử Mi cũng cỡ tuổi cháu ông. Trong khi cháu ông suốt ngày chỉ biết đòi mua siêu nhân biến hình, mua xe đồ chơi thôi, quả thật khác biệt rất lớn.

- Thôi được rồi, năm trăm ngàn.

Mẫn Ngọc Lâm chỉ còn biết gật đầu chịu giá.

Dương Tử Mi cười tươi như hoa.

Một món đồ cô chỉ mua với giá năm đồng, giờ biến thành năm trăm ngàn, quả nhiên khiến người ra nằm mơ cũng phải mỉm cười nữa.

Những người xung quanh tiếp tục ganh tỵ các kiểu.

Tin một bé gái mua được đồ cổ giá hời cũng nhanh chóng truyền khắp phố đồ cổ, gây xôn xao dư luận.

Còn người bán hàng bán chiếc vòng hoa với giá năm đồng kia cho Dương Tử Mi khi nghe được tin đó cũng vô cùng tiếc rẻ.

Tuy nhiên, cũng nhờ thế mà gian hàng của ông khách kéo đến nườm nượp. Ai cũng muốn mua hàng của ông thế nên ông muốn ra giá cao cỡ nào cũng có người mua, tiền ông kiếm được cũng khá.

Nhưng, khi họ đem đồ mình mua được đến giám định thì đều là đồ giả cả, nên họ cũng chỉ biết chép miệng mà than rằng sao mình lại không may mắn như thế.

Dương Tử Mi nhìn tờ chi phiếu trị giá năm trăm ngàn do Mẫn Ngọc Lâm đưa cho, trong lòng vô cùng phấn khởi.

Vào năm 1992, số lượng triệu phú vẫn còn rất ít, cả thành phố A cũng không có mấy người. Nhưng Dương Tử Mi lại có được năm trăm ngàn chỉ trong phút chốc thôi nên cô cũng có thể được gọi là đại gia rồi. Với số tiền này, cô có thể mua nhà ở thành phố, có thể giúp cho cả nhà cô có đủ cơm ăn áo mặc, không cần phải suốt ngày canh cánh nỗi lo cơm áo gạo tiền nữa.

Dương Tử Mi nhảy chân sáo trên đường về bệnh viện.

Tổng Huyền lo cô có nhiều tiền như thế, sợ kẻ xấu làm hại cô nên cũng tốt bụng đưa cô đến bệnh viện gặp cha cô. Đương nhiên, anh cũng muốn xem xem là cha mẹ như thế nào mà lại nuôi dưỡng được một đứa trẻ thông minh lanh lợi như cô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chú Sẽ Chờ

Khi Dương Thanh nhìn thấy tờ chi phiếu trị giá năm trăm ngàn kia, ông kinh ngạc đến mức chút nữa là ngã xuống giường.

- Anh... Tổng, đây... không phải là thật chứ?

Dương Thanh hai tay run run cầm tờ chi phiếu, cẩn thận hỏi lại.

Thấy Dương Thanh, Tổng Huyền có chút thất vọng.

Người đàn ông trước mặt anh là một người gầy gò và nhìn rất yếu ớt, có thể nói là một người nông dân điển hình. Thấy dáng vẻ của Dương Thanh cũng không phải là hạng người thích giả vờ ngu ngốc gì nên Tổng Huyền vẫn không hiểu được một người như Dương Thanh làm sao lại có thể nuôi dưỡng

được một đứa trẻ lanh lợi, thông minh như Dương Tử Mi kia chứ.

- Ông Dương, là thật đấy, đó là số tiền bé Tử Mi kiếm được nhờ mua được đồ cổ thật đấy.

Tổng Huyền vừa nói vừa nhìn sang Dương Tử Mi đang đứng bên cạnh. Đột nhiên, anh có cảm giác người đang đứng bên cạnh anh kia không phải là một cô bé năm tuổi mà là một cô gái trưởng thành.

Nhưng khi chớp mắt nhìn lại thì vẫn chỉ thấy một cô bé năm tuổi mắt to tròn đang đứng đó.

Khi ánh mắt anh nhìn thẳng vào ánh mắt Dương Tử Mi, đột nhiên tim anh đập mạnh. Anh cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ khiến tim anh thất lại.

Anh cũng không hiểu tại sao mình lại có tâm trạng như thế, ngay sau đó anh nói với Dương Thanh:

- Ông Dương, tôi rất thích con gái của ông, nên muốn giữ cô bé lại theo tôi học tìm hiểu về đồ cổ, không biết có được không?

- Ô?

Dương Thanh nghe xong, kinh ngạc nhìn Tổng Huyền. Dương Thanh biết thân phận của Tổng Huyền, bởi vì mỗi lần đến thành phố A, Dương Thanh cũng thích đi dạo phố đồ cổ.

Mặc Hiền là tiệm đồ cổ lớn nhất ở thành phố A. Tổng Huyền không những là chủ tiệm mà còn là giám định sư nổi tiếng uy tín và được nhiều người trong giới chơi đồ cổ sùng bái.

Một người nổi tiếng như thế lại muốn nhận con gái mình làm đệ tử sao?

Không chỉ Dương Thanh, ngay cả Dương Tử Mi đứng cạnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Kiếp trước, Tổng Huyền còn không thèm ngó ngang gì đến cô. Còn cô thì ngược lại, cô cứ vừa bày hàng vừa nhìn anh cầm cúi giám định đồ cổ, lúc đó cô thấy ông chú trung niên này rất cẩn thận và nho nhã.

Đương nhiên, hiện tại Tổng Huyền không phải là ông chú trung niên nữa. Bởi vì thời gian đã quay trở lại hai mươi ba năm trước nên lúc này Tổng Huyền cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi thôi. Tổng Huyền của ba mươi tuổi có dáng người dong dong cao, tư thái ung dung, nho nhã như các nhà nho nhưng đồng thời cũng có sự tinh tường của người làm ăn.

Nếu như dùng cặp mắt và quan điểm của một cô gái hai mươi tám tuổi để đánh giá thì Tổng Huyền là người không kém cạnh ai, nhất là đáng về chăm chú, chuyên tâm lúc giám định đồ cổ.

Thấy ngành đồ cổ có thể kiếm được nhiều tiền như thế nên Dương Tử Mi cũng muốn học. Tuy cô có thể nhìn thấy vật khí của đồ cổ nhưng lại hoàn toàn không hiểu gì về giá trị cũng như lai lịch của chúng. Thế nên, nếu cô muốn đi theo ngành nghề này thì cũng phải bỏ công sức ra tìm hiểu mới được.

Nhưng mà, hiện cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết được Huyền Học mà sư phụ dạy, cô cũng không biết là nửa năm sau đó, kiếp nạn cửa nát nhà tan kia của mình có được thay đổi không.

Khi vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi kiếp nạn kia, cô vẫn không muốn rời xa người thân của mình. Nghĩ vậy nên Dương Tử Mi vô cùng cảm kích nói với Tổng Huyền:

- Cảm ơn chú đã yêu mến con như vậy, con cũng rất muốn theo chú tìm hiểu đồ cổ nhưng phải là một năm sau mới được.

Tổng Huyền nghe cô nói giọng chín chắn, chân thành như thế, anh cũng nhìn cô một hồi lâu, sau đó mới gật đầu nói:

- Được, chú sẽ chờ con!

Khi Tổng Huyền nói câu “Chú sẽ chờ con”, ánh mắt, giọng điệu, nét mặt của anh như đang nói câu “anh sẽ chờ em” với người yêu của anh vậy. Một câu nói vô cùng tình cảm

Dường như cũng cảm nhận được tình cảm của Tổng Huyền nên trái tim của một cô gái chưa từng trải qua mối tình nào ẩn giấu trong hình hài của một đứa trẻ năm tuổi của Dương Tử Mi bất giác loạn nhịp, hai tai cô ửng đỏ.

Thấy gương mặt trắng như sứ và dễ thương của Dương Tử Mi bất chợt ửng đỏ như vậy, Tổng Huyền liền đưa tay xoa xoa mái tóc đen nhánh của cô và cố ý lại lặp lại câu nói lúc này:

- Chú sẽ chờ con!

Mặt Dương Tử Mi càng đỏ hơn và vội vàng né tránh bàn tay đang xoa tóc cô của Tổng Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Ngũ Tệ Tam Khuyết

Dương Tử Mi tiễn Tống Huyền đến tận cổng bệnh viện.

Tống Huyền đi được vài bước lại quay đầu lại cười và nói với cô:

- Lần sau nếu có đến đây, nhớ đến Mặc Hiên chơi nhé.

Đúng lúc, một vết nắng chiếu đến chỗ Tống Huyền, khiến gương mặt anh như đang được một vầng kim quang bao quanh làm cho nụ cười của anh dường như càng hiền lành và tươi tắn hơn. Dương Tử Mi đứng đó thần thờ nhìn anh.

Người mà cô từng nghĩ thuộc một thế giới khác với mình, người mà cô không thể với tới ấy giờ lại mỉm cười thân thiện với cô. Cô đột nhiên cảm thấy được trùng sinh quả thật là điều kỳ diệu nhất trên đời.

Dương Tử Mi gật đầu, vẫy vẫy tay với Tống Huyền, sau đó quay vào bệnh viện.

Tống Huyền nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô dần mất hút sau cổng bệnh viện. Anh bỗng thấy tim mình trống rỗng, một cảm giác rất khó diễn tả thành lời.

Anh đưa tay sờ vào tim mình và cảm thấy kỳ lạ tại sao mình lại có cảm giác như thế. Không lẽ, một người ba mươi tuổi như anh lại có tình cảm đặc biệt với một đứa bé chỉ mới năm tuổi thôi sao?

A, sao lại như vậy được. Có lẽ là vì cô bé thông minh, đáng yêu quá nên anh mới có cảm giác đặc biệt như vậy thôi.

Tống Huyền xoay người lại. Vì trong lòng có chút bối rối nên anh quyết định đi bộ về Mặc Hiên. Ở Mặc Hiên, người đang chờ anh giám định đồ cổ hiện đã xếp thành một hàng dài thật dài. Thấy anh trở về, mọi người đều vui mừng đưa các món đồ trên tay của mình cho anh nhờ anh giám định dùm. Đường nhiên, cũng có rất nhiều người muốn dò hỏi tin tức của Dương Tử Mi.

Các câu hỏi về Dương Tử Mi, Tống Huyền chỉ cười mà không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào.

- Con à, rốt cuộc là con đã làm gì mà lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy? Không phải là con đã dùng thủ đoạn gì để gạt tiền của của người khác chứ?

Thấy Dương Tử Mi quay vào, Dương Thanh chất vấn.

- Cha à, là con may mắn mua được đồ cổ thật mà, con không làm gì hết.

Dương Tử Mi chớp mắt nhìn Dương Thanh nói tiếp:

- Cha, con nghĩ kĩ rồi, nếu mình đầu tư vào đất tuy là có thể kiếm tiền nhưng cũng rất phiền phức, chi bằng chúng ta kinh doanh đồ cổ. Chúng ta có thể mở một tiệm đồ cổ trong phố Văn Lai, như vậy sau này cả nhà mình cũng sẽ không cần lo lắng đến chuyện cơm, áo hàng ngày nữa.

- Con gái à, kinh doanh đồ cổ không phải là chuyện dễ dàng đâu. Phải là người học văn uyên thâm như Tống đại sư mới có thể làm được. Ít ra phải tinh thông đồ cổ, nếu không chắc chắn sẽ lỗ vốn. Lần này con có thể mua được đồ cổ thật với giá hời như thế cũng là do may mắn thôi, đừng suy nghĩ viễn vông nữa. Nhưng mà, Tống đại sư đã muốn nhận con làm đệ tử, vậy tại sao con phải chờ một năm sau mới nhận lời? Cha thấy con theo Tống đại sư học giám định đồ cổ vẫn tốt hơn nhiều so với theo đạo trưởng học mấy thứ xem bói mê tín kia.

Dương Thanh nhìn Dương Tử Mi nghiêm giọng nói tiếp:

- Một đứa con gái sau này bị người ta mắng là bà đồng, thầy bói lừa bịp này nọ thì còn ra gì nữa. Hơn nữa, từ xưa đến nay, bói toán được xem như là tiết lộ thiên cơ, những người làm nghề này sẽ phải gặp báo ứng, sẽ rơi vào tình cảnh Ngũ Tệ Tam Khuyết, cô độc, lẻ loi đến già. Cha không cần giàu sang phú quý gì, cha chỉ mong con có được một công việc đàng hoàng để sau này có thể sống vui vẻ, hạnh phúc thôi.

Nghe cha mình dạy bảo như thế, Dương Tử Mi cảm thấy vô cùng xúc động. Đây là cha cô, tuy không có tài cán gì nhưng ông vẫn luôn thương yêu cô, mong những điều tốt đẹp nhất cho cô. Nếu như kiếp trước ông không mất sớm thì cô cũng không phải cô độc một mình, lang thang đầu đường xó chợ như thế.

Ngũ Tệ Tam Khuyết mà cha cô nói đến cô cũng từng nghe sư phụ mình nhắc qua. Ngũ Tệ chính là “quan, quả, cô, độc, tàn” còn tam khuyết là “quyền, tiền, mệnh”. Cho nên, những thầy bói mà mọi người thường thấy phần lớn đều là những người khiếm khuyết về thân thể và phải cô độc một mình suốt đời. Họ bị như vậy chính là do họ đã tiết lộ thiên cơ, thay đổi vận số, dùng sự may mắn của mình để giúp người khác tránh khỏi tai kiếp.

Đương nhiên, những bà đồng, thầy bói lừa bịp kia là ngoại lệ. Những người này chỉ biết dùng ba tác lược của mình cùng những lời khuông sáo để lừa bịp người khác mà thôi.

Chương 37: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện (1)

- Á á á

Tiếng la hét của ai đó ngoài phòng bệnh đột nhiên truyền vào. Tiếng la đó như tiếng ma kêu quỷ hồn khiến cho tất cả mọi người bất giác rùng mình sợ hãi. Một vài người dừng cầm xông ngay ra ngoài tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra.

Mặc dù bị cha ngăn cản nhưng Dương Tử Mi cũng lên ra ngoài.

Lúc cô chạy ra, chỉ thấy ở cuối hành lang có một người phụ nữ gầy gò, mặc đồng phục trắng của bệnh viện, đầu tóc rũ rượi đang khua chân múa tay la hét điên cuồng. Máy cô y tá và bác sĩ thì đang vất vả giữ chặt chân tay của bà ta lại và tiêm cho bà ta một liều thuốc trấn tĩnh.

Nhưng, tất cả đều vô dụng, người phụ nữ kia vẫn la hét, vẫn múa máy tay chân một cách điên dại. Bên trong thân người gầy gò của bà ta cứ như là có một sức mạnh vô hình gì đó, máy cô y tá xông vào giữ chặt bà ta nhưng cuối cùng bà ta cũng vẫn vùng ra được.

Bà ta bỏ chạy lung tung trong bệnh viện. Người trong bệnh viện thấy bà ta xông tới vội vã tránh hết vào một góc.

Dương Tử Mi phát hiện có một luồng âm sát khí rất nặng bao trùm lấy người phụ nữ này nên thần trí của bà ta mới điên loạn như thế.

Vì nhìn quá chăm chú nên cô không phát hiện mình đang đứng ngay giữa đường. Khi người phụ nữ điên kia sắp tông phải cô, đột nhiên một cánh tay của ai đó giơ ra kéo cô vào.

Cô lao đảo người rồi ngã vào lòng của người đó.

Ấm áp và có mùi hương dễ chịu, quen thuộc.

- Ngốc thật!

Trên đầu cô truyền đến một câu trách mắng. Giọng nói đó là giọng của một thiếu niên đang tuổi mới lớn nhưng lại vô cùng êm tai. Giọng nói như tiếng đàn violon êm dịu khẽ rót vào tai Dương Tử Mi vậy.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, một đôi mắt to, dài, tròn mắt long lanh cùng gương mặt khôi ngô, anh tuấn đập vào mắt cô.

Là anh ấy!

Tìm cô đập liên hồi.

Từ sau khi tỉnh dậy trong khách sạn lần trước, cô và anh ấy không hề gặp nhau lần nào nữa. Không ngờ, bây giờ lại gặp nhau trong bệnh viện.

Nỗi vui mừng khôn xiết trào dâng trong lòng Dương Tử Mi, cô bỗng nở nụ cười thật tươi nhìn anh.

Thấy cô cười, anh tưởng như mình đang thấy một nụ hoa đang hé nở. Đôi tay đang ôm lấy cô càng siết chặt hơn.

Thời gian gần đây, anh phát hiện mình lúc nào cũng nhớ đến thân hình bé nhỏ mềm mại của cô. Tâm trí anh không quên được ánh mắt lấp lánh như sao nhưng cũng không kém phần chín chắn của cô.

Người phụ nữ điên kia lại bị vài cô y tá cao to giữ chặt lấy. Sau đó họ dùng một chiếc mền trói chặt bà ta lại.

- Thả ta ra, thả ta ra, ta muốn các người phải chết...

Người phụ nữ kia vẫn liên tục la hét điên loạn.

- Mẹ!

Một tiếng gọi trong trẻo, non nớt vang lên. Một bé trai vội vã vút ngay siêu nhân biến hình trong tay mình và chạy ù đến nhào vào lòng người phụ nữ đó rồi khóc òa lên.

Bé trai đó chính là Mẫn Cương!

Thần trí của người phụ nữ kia dường như hoàn toàn điên loạn, bà không nhận ra con trai mình. Bà ta không ngừng vùng vẫy, la hét, rồi đột nhiên giơ chân

đập mạnh vào ngực Mẫn Cương. Cú đập mạnh đến nỗi Mẫn Cương té văng sang một bên.

Mẫn Cương vừa đau vừa kinh sợ, nhưng vẫn tiếp tục ngồi dậy, xông vào ôm chặt lấy chân của người phụ nữ kia và khóc càng to hơn, vừa khóc vừa nói:

- Mẹ ơi, mẹ đừng như vậy nữa, con là Tiểu Cương đây mà, mẹ.

Tiếng khóc của Mẫn Cương khiến những người chứng kiến không khỏi xót xa. Họ cảm thấy tội nghiệp đứa trẻ mới mấy tuổi đầu đã phải chứng kiến cảnh điên loạn của mẹ mình.

Tim của Dương Tử Mi cũng run lên đau nhói.

Nếu đứa bé trước mặt không phải là Mẫn Cương mà là một đứa trẻ khác thì Dương Tử Mi vẫn cảm thấy vô cùng xót xa. Bởi vì, không ai thấu hiểu được hết nỗi đau mất người thân đau đớn đến nhường nào như cô.

Âm sát khí trên người mẹ của Mẫn Cương quá nặng. Dương Tử Mi không biết âm sát khí đó là điềm báo tử thần sắp đến hay là vì người phụ nữ kia bị trúng bùa chú của các tướng sĩ nào. Hoặc cũng có thể do cơ thể của bà ta quá yếu, nên khi đến một nơi có âm sát khí nặng như bệnh viện thì bị âm sát khí nhiễm vào và hóa điên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc (2)

Mẹ của Mẫn Cương bị trói lại sau đó được tiêm thuốc trấn tĩnh và thuốc an thần liều mạnh. Sau khi bà ta chìm vào giấc ngủ, nhân viên bệnh viện liền khiêng bà ta vào phòng bệnh đặc biệt.

Mẫn Cương ngồi ngoài cửa phòng bệnh khóc thút thít, ai đi ngang qua thấy cũng hết sức đau lòng.

Thiếu niên thấy Dương Tử Mi cứ nhìn Mẫn Cương với ánh mắt thương xót liền dùng tay xoay mặt cô lại để cô nhìn mình.

- Sao anh/em lại ở đây?

Dương Tử Mi và thiếu niên kia cùng đưa ra một câu hỏi.

Hỏi xong, hai người kinh ngạc nhìn nhau. Dương Tử Mi cảm thấy buồn cười nên cúi mặt cười khúc khích.

- Em nói xem, sao em lại ở đây?

Thiếu niên hỏi.

- Vậy anh cho em biết anh tên là gì trước đã.

- Long Trục Thiên, còn em?

- Tên hay ghê. Em tên là Dương Tử Mi.

- Ừm, Tử Mi.

Long Trục Thiên khẽ gật đầu.

Nghe Long Trục Thiên gọi tên mình như vậy, Dương Tử Mi đột nhiên thấy tim mình có chút xao động.

Cô lại ngược lên nhìn Long Trục Thiên.

Đúng lúc, Long Trục Thiên cũng đang cúi nhìn cô. Đôi mắt to dài vô cùng thu hút của Long Trục Thiên như những ngôi sao lấp lánh ẩn hiện trong tim cô vậy.

Dương Tử Mi vội vã tránh ánh mắt đó, sau đó vùng thoát khỏi tay Long Trục Thiên nói:

- Em muốn đến xem người phụ nữ kia thế nào. Bà ta hiện giờ rất giống anh lần trước, bị âm sát khí xâm nhập vào cơ thể.

- Em biết chuyện này sao?

- Nếu không biết thì lúc đó ai cứu anh?

Dương Tử Mi liếc Long Trục Thiên một cái sau đó đi đến chỗ Mẫn Cương.

Mẫn Cương vẫn đang khóc thút thít. Thấy Dương Tử Mi đến, bèn giương đôi mắt ướt đẫm nước mắt và tội nghiệp kia nhìn cô, bức bối hỏi:

- Định làm gì?

- Mình muốn xem mẹ của bạn thế nào thôi.

Dương Tử Mi không thêm đề ý đến thái độ khó chịu của Mẫn Cương, cô nhờ Long Trục Thiên bế cô lên để cô có thể quan sát bên trong thông qua cửa sổ kính của phòng bệnh.

Tuy bị ngăn cách bởi cửa sổ bằng kính nhưng Dương Tử Mi vẫn cảm nhận được khí lạnh của âm sát khí tỏa ra, cô bất giác rùng mình.

Dương tử Mi cố gắng tìm cho bằng được nguồn gốc của âm sát khí đó. Sau một hồi quan sát, cuối cùng cô cũng phát hiện trên tay mẹ của Mẫn Cương có đeo một chiếc vòng bằng huyết ngọc.

Chiếc vòng đó có màu đỏ thẫm như máu và sáng bóng. Tuy rất đẹp nhưng lại phảng phất một luồng khí màu đen rất kỳ quái. Dương Tử Mi thấy luồng khí màu đen kia tỏa ra từ chiếc vòng trên tay của mẹ Mẫn Cương, sau đó dần lan tỏa và xâm nhập vào toàn thân của bà ấy.

Hiện tại, trên thị trường chủ yếu có hai loại huyết ngọc. Một loại là đá có màu đỏ chỉ có ở những vùng băng tuyết trên Tây Tạng, loại đá này còn có tên gọi khác là Công Giác Ma Ca, mọi người quen gọi với cái tên là Huyết Ngọc Cao Nguyên. Vì loại đá này có màu đỏ đặc biệt nên mới có tên gọi như thế.

Loại thứ hai là loại huyết ngọc mà khiến ai am hiểu về nó cũng sẽ cảm thấy khiếp sợ. Loại huyết ngọc này không chỉ đơn giản là một loại đá bình thường, mà nó quả thật là một loại đá thấm máu thật. Dù là phi thủy, thạch anh hay là hoàng ngọc, chỉ cần thấm máu thì cũng sẽ trở thành huyết ngọc. Huyết ngọc trong truyền thuyết vốn là một loại đá có liên quan đến xác chết. Tương truyền, đó là một loại ngọc được dùng để an táng theo người chết. Khi khâu liệm, ngọc sẽ được nhét vào miệng của người chết. Nếu là người vừa mới chết không bao lâu thì có thể miếng ngọc được nhét vào miệng kia sẽ trôi xuống cổ họng người chết và nằm trong các mạch máu bên trong xác chết. Mấy ngàn năm sau, máu thấm dần vào miếng ngọc đó và trở thành huyết ngọc. Thông thường, những miếng huyết ngọc này đều được tìm thấy trong cổ họng của các bộ xương người và cũng là một loại ngọc vô cùng quý hiếm. Giá của một miếng huyết ngọc như vậy ít cũng vài ngàn, nhiều cũng vài triệu. Chính vì nó có giá trị cao như thế nên có rất nhiều nhà doanh nhân đã tạo ra huyết ngọc bằng cách làm tương tự nhưng cũng vô cùng bất nhân. Họ nhét ngọc vào miệng của những con chó, sau đó may miệng chúng lại. Những con chó đó bị ngọc làm cho ngạt chết, xác của chúng sẽ được đem đi chôn. Mấy chục năm sau, họ sẽ khai quật xác của những con chó này lên để lấy huyết ngọc. Nghe nói, dù là máu người hay máu chó cũng đều rất linh (Nếu là máu người thì càng tốt). Nhưng huyết ngọc hình thành từ máu chó có rất nhiều oán khí và sẽ gây ra nhiều bất lợi cho người đeo nó. Hiện tại, sở dĩ có nhiều huyết ngọc như vậy là vì những huyết ngọc đó đều được hình thành bằng các phương pháp nhuộm màu nhân tạo. Những loại ngọc này không phải là huyết ngọc thật và đương nhiên cũng không linh như huyết ngọc thật. Ngoài ra, hiện nay, trên thị trường vẫn còn một loại huyết ngọc nữa. Đó chính là bạch ngọc của Tân Cương. Loại ngọc này được nhét vào dưới lớp da của các con cừu để máu cừu có thể thấm dần vào ngọc. Mấy năm sau, người ta sẽ lấy những miếng ngọc đó ra và đem bán. Loại huyết ngọc này rất hiếm thấy xuất hiện trên thị trường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc (3)

- Tiểu Cương

Giọng trầm, ấm của một người đàn ông vang lên. Dương Tử Mi quay đầu lại nhìn, tim cô bất giác như ngừng đập.

Người đàn ông tướng dong dỏng cao, mặc bộ đồ tây lịch lãm, tóc chải gọn gàng, gương mặt điển trai, ánh mắt tràn đầy tình cảm, sống mũi dọc dừa, khóe miệng lúc nào cũng như đang mỉm cười hiền hòa đang đứng trước mặt cô giống y như bản sao của Mẫn Cương mà cô biết kiếp trước.

- Cha!

Mẫn Cương khóc òa lên nhào vào lòng người đàn ông đó. Cậu ôm cha mình vừa khóc vừa nói:

- Mẹ điên rồi, phải làm sao đây? Con chỉ muốn mẹ thôi, hu hu.

Thì ra, người đàn ông đó là Mẫn Thanh Hoa, cha của Mẫn Cương lúc còn trẻ. Chả trách hai cha con lại giống nhau như thế.

Mẫn Thanh Hoa ôm Mẫn Cương, sau đó ông lấy một chiếc khăn tay sọc xanh trắng từ trong túi quần ra nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Mẫn Cương và nói:

- Tiểu Cương, đừng khóc, mẹ sẽ khỏi bệnh nhanh thôi.

Ông ta ôm lấy Mẫn Cương và đau lòng nhìn chăm chăm vào gương mặt đau đớn của người vợ vốn thanh tú, xinh đẹp của mình đang nằm ngửa trong phòng bệnh đặc biệt kia.

Ông ta không hiểu người vợ vốn rất dịu dàng, hiền hậu của mình, Hoàng Thu Nhân, tại sao tối qua lại đột nhiên phát điên, cứ như là bị trúng tà gì đó vậy. Đang yên đang lành, tự nhiên tối qua lại xõa tóc, la hét ầm ỹ, thậm chí còn đánh người nữa.

- Hu hu, con muốn mẹ. Cha, con muốn mẹ mau khỏi bệnh, hu hu.

Mẫn Cương lại khóc không ngừng.

- Con có cách giúp bà ấy khỏi bệnh.

Dương Tử Mi cất tiếng nói.

Lúc này, Mẫn Thanh Hoa mới chú ý là có người bên cạnh. Ông quay đầu qua nhìn, chỉ thấy một thiếu niên gương mặt khôi ngô nhưng cũng khá lạnh lùng, mặc một bộ đồ đen và một cô bé trạc tuổi con trai mình đang đứng bên cạnh hai cha con ông.

Giọng nói vừa mới vang lên kia là của cô bé đó.

Bị ánh mắt chứa chân tình cảm của Mẫn Thanh Hoa nhìn chăm chăm vào mình, Dương Tử Mi cảm thấy lòng mình có chút xao động, cứ như là Mẫn Cương mà cô quen ở kiếp trước đang nhìn cô vậy. Cô đột nhiên cảm thấy hồi hộp, lưỡi cũng bắt đầu lú lại nói:

- Bà... ấy... bị... trúng... tà... cho... nên... mới...

Mẫn Thanh Hoa khẽ chau mày lại.

Mẫn Thanh Hoa trước giờ vốn là người theo chủ nghĩa duy vật, ông không tin những chuyện ma quỷ, tà thuật mê tín gì hết.

Hơn nữa, chuyện trúng tà này lại do một cô bé chỉ mới năm tuổi nói ra.

Thấy Mẫn Thanh Hoa không đoái hoài gì đến lời mình nói, Dương Tử Mi cũng không biết phải làm sao mới được.

Ông ta rất giống Mẫn Cương mà cô thầm thương trộm nhớ ở kiếp trước. Thế nên, trước mặt ông, cô vô cùng hồi hộp, đầu óc rối bời, không suy nghĩ được gì. Sự thông minh, lanh lợi thường ngày cũng biến đâu mất hết.

Lúc này, điện thoại của Mẫn Thanh Hoa reo lên. Ông bắt máy, sau đó chau mày nói:

- Cha, không phải cha cũng tin mấy chuyện trúng tà này nọ chứ? Thân thể của chúng ta như vậy, làm sao mà cha có thể tìm đạo sĩ đến làm phép được chứ? Người ta biết sẽ cười cho. Thôi, không mời đạo sĩ gì hết.

Người ở đầu dây bên kia cũng không bỏ cuộc, nói liên tục không ngừng.

Mẫn Thanh Hoa cũng không tiện nói nhiều với người đó, nên chỉ đành nói một câu:

- Tùy mọi người vậy.

Nói xong, ông lập tức tắt máy.

Đúng lúc, thuốc an thần tiêm vào người của Hoàng Thu Nhân cũng hết tác dụng, bà ta mở mắt, gương mặt trắng bệch không ngừng nhăn nhó. Phát hiện chân tay mình bị trói, bà ta chỉ biết la hét, kêu gào ầm ỹ khiến cho đáng sợ của bà ta càng đáng sợ hơn.

Mẫn Cương thấy vậy sợ quá lại khóc tiếp.

Thấy vợ mình như vậy, Mẫn Thanh Hoa đau khổ chỉ biết đập đầu vào tường.

Hoàng Thu Nhân sau một hồi vùng vẫy, la hét nên cũng dần thấm mệt. Cuối cùng bà ta chỉ còn cách nằm vật xuống giường, đôi mắt mở to trừng trừng nhìn một cách vô định. Lúc này, bà ta không khác gì một con rối vô hồn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc (4)

Mẫn Ngọc Lâm dẫn theo một vị đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh, tay cầm một thanh kiếm gỗ, gương mặt dài nhon, cằm có một chòm râu dê, đôi mắt xéch vôi vàng đến bệnh viện.

- Đạo trưởng, con cháu tôi ở trong này, ông hãy giúp tôi trừ tà cho nó.

Mẫn Ngọc Lâm sốt ruột nói với vị đạo sĩ kia.

Vị đạo trưởng nọ đáng vẻ kiêu ngạo, nói:

- Ông yên tâm đi, yêu ma quỷ quái gì cũng sẽ không thoát khỏi pháp nhãn của bản đạo đầu.

Dương Tử Mi rất muốn biết vị đạo trưởng kia rốt cuộc có nhìn thấy được âm sát khí trên chiếc vòng huyết ngọc kia không, nên cũng tiếp tục nán lại xem thế nào.

Long Trục Thiên đang bế Dương Tử Mi đột nhiên đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Ánh mắt anh đột nhiên sững lại, anh để Dương Tử Mi xuống và nói:

- Anh phải đi đây!

Nói xong, anh nhìn Dương Tử Mi một hồi lâu, sau đó vụt biến mất ở cuối hành lang bệnh viện như bóng ma vậy.

Dương Tử Mi nhìn chằm chằm theo hình dáng của Long Trục Thiên cho đến khi anh biến mất. Cô đột nhiên thấy lòng mình trống rỗng, nhưng rất nhanh, cô lập tức bị hành động của vị đạo trưởng kia thu hút lấy.

Vị đạo trưởng đó đang cầm bùa chú, thanh kiếm gỗ trong tay ông ta không ngừng vung qua vung lại. Ông vừa đi vừa niệm gì đó. Lúc thì nhảy căng lên như khí, thanh kiếm trên tay cũng đâm qua bên này, xọt qua bên kia cứ như là đang đánh nhau quyết liệt với ma quỷ gì đó.

Cảnh tượng trước mặt khiến Dương Tử Mi ngơ người ra.

Cô phát hiện, bùa chú mà vị đạo trưởng kia đang cầm không có tác dụng gì hết. Bùa chú đó không có bất kỳ màu sắc gì, chẳng khác nào một miếng giấy lộn. Còn mấy câu chú mà ông ta luôn niệm niệm kia chẳng qua cũng chỉ là những câu chú của Đạo Gia, hoàn toàn không có tác dụng trừ tà gì hết.

Rõ ràng là, vị đạo sĩ đó chỉ là một vị đạo sĩ giả, chuyên đi lừa người khác.

Đạo sĩ nọ đột nhiên làm ra vẻ run sợ, thanh kiếm gỗ trên tay ông ta cũng run lên bần bật và không ngừng đâm qua bên này, chìa qua bên kia. Cuối cùng, mặt ông mới bình thường trở lại vẻ như đã chiến thắng, sau đó ông dán một tấm bùa lên mặt của Hoàng Thu Nhân, vừa dán vừa niệm chú. Xong xuôi, ông lại ra về một mình ngồi xuống ghế.

- Đạo trưởng, tà ma bị đuổi đi hết chưa?

Mẫn Ngọc Lâm vẫn tưởng vị đạo sĩ kia biết trừ tà ma thật chứ hoàn toàn không ngờ là ông ta chẳng qua chỉ là đang diễn kịch cho mọi người xem thôi.

- Bản đạo một khi đã ra tay thì không tà ma quỷ quái nào mà không bị đuổi đi.

Đạo sĩ kiêu ngạo nói, sau đó đưa tay đòi tiền.

Mẫn Ngọc Lâm thấy Hoàng Thu Nhân nằm im ngủ, không la hét quậy phá nữa nên cũng tưởng là vị đạo sĩ kia đã trừ được tà ma nên liền lấy ra một ngàn đưa cho đạo sĩ.

Đạo sĩ đếm tiền xong liền thu kiếm đứng dậy nói:

- Hãy để cô ta nghỉ ngơi, đừng đánh thức cô ấy dậy, bản đạo đi trước đây.

- Cảm ơn đạo trưởng.

Mẫn Ngọc Lâm vui vẻ tiễn đạo sĩ ra tận cửa.

Đạo sĩ nọ vui vẻ mang theo một ngàn nhanh chóng biến mất sau cổng bệnh viện.

Nhớ lại kiếp trước mình cũng là thầy bói lừa gạt người khác để kiếm sống qua ngày, cuộc sống cũng không dễ dàng gì nên Dương Tử Mi cũng không

đánh vạch mặt vị đạo sĩ giả kia mà chỉ để ông ấy vui vẻ ra về.

Tuy nhiên, âm sát khí trên người Hoàng Thu Nhân cũng không giảm đi chút nào. Nếu cứ như vậy thì e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng của bà ấy. Dương Tử Mi không thể thấy chết mà không cứu.

Thế là, cô liền đẩy cửa bước vào.

Mẫn Ngọc Lâm nhận ra cô, ông nghi hoặc hỏi:

- Cô bé, sao lại đến đây?

- Ông Mẫn, nếu như ông thật sự muốn bà ấy khỏi bệnh con thấy ông nên tháo chiếc vòng huyết ngọc trên tay bà ấy xuống. Chiếc vòng này chính là nguồn cơn khiến bà ấy phát bệnh đấy ạ.

Dương Tử Mi thẳng thắn nói.

- Con biết gì chứ? Đừng tưởng con may mắn mua được đồ cổ thật thì cứ tưởng mình đã là chuyên gia. Đây chính là chiếc vòng huyết ngọc vô cùng quý hiếm, có ích cho tinh thần của người đeo chứ hoàn toàn không có hại gì hết.

Mẫn Ngọc Lâm cũng không ngần ngại nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tồn Thương Nguyên Khí (1)

- Thông thường thì đúng là huyết ngọc có lợi cho tinh thần của người đeo, nhưng vấn đề ở đây là chiếc vòng huyết ngọc này có nguồn gốc không sạch sẽ.

Dương Tử Mi thấy Mẫn Ngọc Lâm không tin mình nên cô cũng không giải thích gì nhiều, cô nói tiếp:

- Những gì cần nói thì con cũng nói hết rồi, tin hay không tùy ông. Nhưng con chỉ muốn khuyên ông một câu, đừng vì thiếu hiểu biết mà làm hại người thân trong nhà.

Nói xong, cô quay người bỏ đi.

- Cha, cha biết cô bé đó sao?

Mẫn Thanh Hoa nghi hoặc hỏi.

- À, Chiếc vòng hoa bằng đồng mà cha mới mua được là mua từ chỗ cô bé đó. Con bé tuổi còn nhỏ mà nói chuyện như người lớn ấy, không biết nó là thần đồng từ đâu chui ra nữa.

Mẫn Ngọc Lâm gật đầu nói. Nhưng ánh mắt của ông lại không rời khỏi chiếc vòng bằng huyết ngọc đang đeo trên tay của Hoàng Thu Nhân. Chiếc vòng có màu đỏ như máu, sáng lấp lánh. Chỉ là bàn tay đang đeo nó lại trắng bệch tạo nên sự đối lập đáng sợ.

Chỉ cách đây một tháng thôi, khi Hoàng Thu Nhân đeo chiếc vòng lên tay, rõ ràng là nó càng tôn thêm vẻ quý phái, sang trọng của bà ta. Bất kỳ ai thấy chiếc vòng này đều khen ngợi hết lời.

Chiếc vòng huyết ngọc này là quà kỷ niệm ngày cưới do Mẫn Thanh Hoa mang từ Tân Cương về tặng cho Hoàng Thu Nhân. Thế nên, Hoàng Thu Nhân cũng rất quý nó và luôn đeo nó trên tay không rời.

Mẫn Thanh Hoa cũng nhìn chăm chăm vào chiếc vòng đó. Không biết có phải vì tâm lý hay không nên càng nhìn Mẫn Thanh Hoa càng cảm thấy nó rất kỳ dị.

Một lúc sau, Mẫn Thanh Hoa đưa tay tuột chiếc vòng từ trên tay vợ mình ra, lập tức, vẻ u ám trên mặt Hoàng Thu Nhân cũng vui vẻ bớt đi chút, hơi thở cũng trở nên đều đặn hơn.

Tiếp đó, Mẫn Thanh Hoa đưa tay tháo miếng bùa trên mặt Hoàng Thu Nhân xuống, đưa lên mũi ngửi ngửi. Một mùi hương khó chịu xộc vào mũi khiến Mẫn Thanh Hoa bất giác chóng mặt và ngã lún ra giường. Chiếc vòng huyết ngọc trên tay rơi xuống đất nghe xoảng một tiếng và vỡ ra thành nhiều mảnh.

Thấy con trai mình đột nhiên ngất xỉu, Mẫn Ngọc Lâm cũng chẳng màng đến chuyện chiếc vòng quý giá kia bị vỡ, ông vội vàng chạy đi gọi bác sĩ.

Bác sĩ kiểm tra một hồi mới nói Mẫn Thanh Hoa bị trúng thuốc mê nên mới ngất xỉu như thế.

Còn Hoàng Thu Nhân thì cũng bị trúng thuốc mê giống Mẫn Thanh Hoa vậy.

Thuốc mê đó có trên lá bùa dán lên mặt Hoàng Thu Nhân lúc nãy. Do được tẩm thuốc mê nên khi ngủ trúng nó Hoàng Thu Nhân mới nhanh chóng rơi vào giấc ngủ như thế.

Lúc này, Mẫn Ngọc Lâm mới biết là mình đã bị gã đạo sĩ kia lừa.

- Nội ơi, nội xem này!

Mẫn Cương hoảng hốt nhìn vào chiếc vòng huyết ngọc đã bị vỡ vụn trên đất kia.

Chỉ thấy từng tia máu đỏ tươi chảy ra từ các mảnh vỡ của chiếc vòng đó. Sau đó tách một tiếng, những tia máu đỏ đột nhiên hóa thành khói biến mất.

Chuyện này...

Mẫn Ngọc Lâm thấy lạnh xương sống!

Chẳng lẽ cô bé đó nói đúng?

Tất cả những chuyện này đều là xuất phát từ chiếc vòng huyết ngọc này sao?

Cô bé đó rốt cuộc là người thế nào?

Dương Tử Mi trở về phòng bệnh của cha mình. Cô vừa gọt xong một quả táo đưa cho cha thì đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh luồng vào từ dưới chân, sau đó cả người cô lạnh run cứ như là bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên băng băng bắn vào.

- Ơc!

Cô nôn ra một ngụm máu đỏ tươi. Xương khớp khắp người cô trở nên đau đớn, lục phủ ngũ tạng như có vật gì nặng ngàn cân đè lên khiến cô vô cùng khó chịu. Tim cô như bị hàng vạn con rắn độc đang bầu vào cắn xé. Cô đau đớn ôm bụng ngã lăn ra đất.

- Con ơi, con sao vậy? Bác sĩ, bác sĩ ơi, mau cứu con tôi với!

Dương Thanh thấy Dương Tử Mi đột nhiên đau đớn như vậy thì cũng chẳng màng đến cái chân đang bó bột của mình. Ông liền nhảy xuống giường, cái chân vừa được bó bột không lâu trước đó lại gây thêm lần nữa. Ông té nhào xuống đất, cả phòng bệnh loạn cả lên. Bác sĩ, y tá vội vã chạy vào.

Bác sĩ vội vàng khám cho Dương Tử Mi. Nhưng kỳ lạ là bác sĩ không khám ra được cô bị bệnh gì. Điện tâm đồ cho kết quả bình thường, chỉ là tất cả xương cốt trên người cô đột nhiên lại gãy hết.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tổn Thương Nguyên Khí (2)

Trong lúc bác sĩ đang không biết làm thế nào thì Ngọc Thanh đạo trưởng đến.

Hôm nay, lúc ở trên núi, mí mắt ông giật liên hồi. Ông nhắm tính một hồi mới biết là Dương Tử Mi xảy ra chuyện nên mới vội vã đến thành phố A.

- Sư phụ!

Thấy Ngọc Thanh đạo trưởng, Dương Tử Mi yếu ớt gọi ông. Toàn thân cô bất động, lục phủ ngũ tạng vô cùng đau đớn, khó chịu.

Ngọc Thanh đạo trưởng kiểm tra kỹ lưỡng tình trạng của cô. Càng kiểm tra chân mày ông càng nhíu lại.

Rõ ràng là Dương Tử Mi bị tổn thương nguyên khí, thêm vào đó là âm sát khí trong bệnh viện quá nặng nên nhân lúc thân thể cô yếu ớt bèn xâm nhập vào người cô, thế nên xương cốt của cô mới bị gãy như thế.

- Đệ tử à, con đã dàn Thất Sát Đình Trận phải không?

Ngọc Thanh đạo trưởng nghi ngờ hỏi.

Nghĩ đến cách đây không lâu, cô đã bày Thất Sát Đình Trận để phá phong thủy của mộ tổ tiên nhà trưởng thôn nên Dương Tử Mi xấu hổ cúi mặt xuống

gật đầu thừa nhận.

- Ôi trời ơi!

Ngọc Thanh đạo trưởng chỉ biết thờ dài một cái, nói:

- Sư phụ đã nhiều lần nói với con trận pháp là thứ có thể giết người một cách vô hình. Chúng có thể phá phong thủy của người khác nhưng một khi gặp phải người có pháp lực cao hơn thì nó sẽ quay ngược lại làm tổn thương nguyên khí của người bày trận.

Chuyện tổn thương nguyên khí này người trong ngành Huyền Học đều biết cả. Thế nên, những người tinh thông Huyền Học đều có một luật bất thành văn là khi phá trận pháp của đối phương, họ sẽ cố gắng khử đi tất cả tác dụng có thể làm tổn thương nguyên khí của họ, nhằm bảo vệ sự an toàn cho người làm phép.

Quy định này vừa có thể bảo vệ người khác vừa có thể bảo vệ bản thân mình. Vì dù sao thì thiên ngoại hữu thiên, mình giỏi thì sẽ có người giỏi hơn, không ai dám bảo đảm là trận pháp của mình sẽ không bị người nào đó cao tay hơn phá vỡ.

Tuy nhiên, người phá trận pháp của Dương Tử Mi lần này lại không tuân thủ quy định này. Người này không những phá trận pháp của cô mà còn đan tâm muốn lấy mạng cô.

- Vậy... Con phải làm sao? Sư phụ, con không muốn chết.

Dương Tử Mi hoảng sợ nói.

- Có sư phụ ở đây, sẽ không sao đâu. Chỉ là hiện tại xương cốt của con đều bị gãy hết, nên con phải lên núi tu luyện ít nhất mười năm.

Ngọc Thanh đạo trưởng lấy một đồng tiền cổ đeo vào cổ Dương Tử Mi nói.

Vừa đeo đồng tiền cổ đó vào, Dương Tử Mi cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình cũng nhẹ hơn. Âm sát khí xâm nhập vào người cô lúc này cũng dần biến mất, cứ như là chúng rất kiêng dè đồng tiền cổ kia.

Dương Tử Mi lúc này mới thở phào một cái. Nhưng cơn đau do xương cốt bị gãy không ngừng trào lên khiến cô chảy nước mắt. Chỉ đến khi Ngọc Thanh đạo trưởng truyền khí cho cô thì cô mới cảm thấy đỡ đau hơn một chút.

Nửa năm sau.

Dương Tử Mi ngồi trên xe lăn nhắm tính ngày tháng.

Còn mười ngày nữa là đến ngày gia đình cô gặp nạn kiếp.

Vì xương cốt toàn thân bị gãy nên Dương Tử Mi đành phải ở trên núi tu luyện, người nhà cô cũng thi thoảng đến thăm cô.

Trong nửa năm này, cũng nhờ có tiền nên cha mẹ cô mới xây được một căn nhà phố, xây tường rào xung quanh, trồng thêm vài cây tùng, cây bách và bày phong thủy theo chỉ dẫn của Ngọc Thanh đạo trưởng, mộ tổ tiên của nhà cô cũng đã dời xong.

Âm dương điều hòa nên tinh thần của mọi người trong nhà cô cũng tốt hơn lên. Chứng bệnh hen suyễn của ông nội cô cũng hết, chứng phong thấp của bà nội cô cũng không tái phát nữa. Còn mẹ cô thì lại mang thai. Đây chính là chuyện mà kiếp trước không hề xảy ra.

Ngoài ra, cha cô cũng thuận lợi trở thành giáo viên biên chế, hơn nữa còn trở thành hiệu trưởng của trường tiểu học trong thôn.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp, chỉ trừ có cô là chưa hoàn toàn hồi phục.

Chỉ là không biết ngày đó, bi kịch có lặp lại không.

Dương Tử Mi vô cùng lo lắng.

Thấy cô buồn buồn, Ngọc Thanh đạo trưởng mới hỏi nguyên do.

Dương Tử Mi thấy sư phụ hỏi nên cũng không giấu giếm gì, cô bèn nói rõ sự tình cho Ngọc Thanh đạo trưởng nghe. Ngay cả chuyện cô hồi sinh cô cũng nói cho Ngọc Thanh đạo trưởng biết. Chuyện này làm Ngọc Thanh đạo trưởng vô cùng kinh ngạc.

Chả trách trước đó ông không đoán được tương lai và mạng số của cô. Thì ra cô là người chết đi sống lại.

- Kiếp nạn của nhà con vốn là do phong thủy của nhà âm và nhà dương gây nên. Giờ phong thủy cũng đã giải rồi, tất cả mọi thứ đều phát triển theo chiều hướng tốt hơn lên cho nên chắc chắn là bi kịch sẽ không lặp lại đâu.

Ngọc Thanh đạo trưởng trầm ngâm một hồi mới nói tiếp:

- Tuy nhiên, bánh xe số mệnh đôi khi cũng rất khó nói, hiện giờ cách tốt nhất là phải tránh được nguyên nhân gây ra nạn kiếp đó.

- Làm sao để tránh ạ?
- Nhà con hãy dọn lên núi ở, cho đến khi ngày đó qua đi.
- Bà nội và mẹ con chắc chắn là không có vấn đề gì, chỉ sợ ông nội và cha con không đồng ý thôi.
- Chuyện này để sư phụ lo. Họ chắc chắn sẽ đồng ý thôi.

Ngọc Thanh đạo trưởng cười nói.

Hi vọng mọi thứ sẽ thuận lợi như lời ông nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 43: Vẫn Không Tránh Khởi? (1)

Ngọc Thanh đạo trưởng quả nhiên đã dụ được cả nhà Dương Tử Mi dọn lên núi ở.

Khi xuống núi, Dương Bách hỏi Ngọc Thanh đạo trưởng có thể xem được cái thai trong bụng con dâu ông là trai hay gái không.

Nghe Dương Bách hỏi vậy, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng đưa tay bấm bấm một hồi, sau đó nói:

- Theo ý trời thì lần này mẹ của Tử Mi mang thai con gái. Tuy nhiên, cũng không phải là không thay đổi được. Ông cũng biết, sở trường của bản đạo là thay đổi số mạng mà.

Dương Bách nghe xong vô cùng hồi hộp, vội hỏi:

- Vậy xin hỏi đạo trưởng, làm sao mới có thể thay đổi số mạng được?

- Chuyện này không khó, chỉ cần mọi người đến đạo quán của bản đạo tĩnh tu nửa tháng. Trong nửa tháng này, bản đạo sẽ giúp làm phép thay đổi giới tính của đứa trẻ trong bụng từ gái thành trai để ông có cháu trai nối dõi.

Ngọc Thanh đạo trưởng vừa bấm bấm tay vừa nói.

Dương Bách nghe xong vô cùng mừng rỡ. Sau đó, ông lập tức bảo mọi người trong nhà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đến đạo quán thành tâm tĩnh tu nửa tháng.

Hiện đang vào hè, Dương Thanh cũng không phải đi dạy. Thế là cả nhà họ nhanh chóng mang theo ít đồ dùng sinh hoạt hàng ngày và dọn đến đạo quán ngay trong đêm.

Thấy cả nhà đều dọn lên núi ở, Dương Tử Mi vô cùng mừng rỡ, cô học hành, tu luyện cũng chăm chỉ hơn với hi vọng là có thể nhanh chóng hồi phục.

Lần này lên núi, Dương Thanh cũng đem sách giáo khoa từ lớp một đến lớp sáu cho Dương Tử Mi học.

Tuy cô đã học được rất nhiều thứ về chiêm tinh, bói toán nhưng Dương Thanh vẫn cho rằng là một đứa trẻ thì điều quan trọng là phải được đi học ở trường ở lớp đẳng hoàng, phải lớn lên cùng tập thể thì mới không trở thành người cô độc, lẻ loi.

Nhưng vì xương cốt của Dương Tử Mi bị thương, ít nhất cũng phải mười năm sau cô mới có thể đi lại được như bình thường. Nên thời gian này cô không thể đến trường để học như những đứa trẻ cùng tuổi khác. Vì vậy mà Dương Thanh hi vọng Dương Tử Mi có thể học được vài thứ trong bộ sách giáo khoa mà ông đem lên để sau này cô có thể vào trường học mà không gặp trở ngại gì.

Dương Tử Mi cũng ngoan ngoãn nghe theo lời ông.

Kiếp trước, tất cả người thân của cô đều gặp tai nạn và để cô lại một mình khi cô còn rất nhỏ nên cô hoàn toàn không có cơ hội ngày ngày vui vẻ cắp sách đến trường học, vui đùa cùng chúng bạn như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác.

Lúc đó, cô vô cùng ngưỡng mộ những bạn được đi học, được quây quần bên người thân của mình.

Hiện giờ, hàng ngày, ngoài việc đạo khí tu luyện để hồi phục xương cốt, trau dồi những kiến thức Huyền Học, Dịch Học do Ngọc Thanh đạo trưởng truyền thụ ra, Dương Tử Mi còn rất chăm chỉ lấy sách giáo khoa do cha cô mang lên ra học.

Ngữ văn của bậc tiểu học đối với cô mà nói thì không khó gì nhưng có vài kiến thức cơ bản cô cũng cần phải học hỏi thêm. Còn về toán cô cũng ngoan ngoãn bắt đầu học từ toán lớp một.

Không biết tại sao, tuy cô tư chất thông minh, nhưng khi đụng đến toán, khả năng lĩnh ngộ của cô lại không giỏi như những thứ khác mà cũng chỉ tương đương với những đứa trẻ bình thường khác thôi. Nếu muốn biết làm toán, cô cũng phải bỏ ra rất nhiều công sức, chăm chỉ học tập mỗi ngày.

Cả nhà cô sống quây quần bên nhau như thế thấm thoát cũng gần hết nửa tháng, ngày đặc biệt kia cũng sắp đến gần. Càng gần đến ngày đó, Dương Tử Mi càng thấy hồi hộp, căng thẳng. Cô lo là ngày đó bị kịch sẽ lặp lại.

Đêm trước ngày hôm đó, cô không tài nào ngủ được. Cô luôn túc trực bên cạnh cha mẹ cô, nhắc nhở họ dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì ngày mai họ tuyệt đối cũng đừng xuống núi, đặc biệt là cha cô, Dương Thanh.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, một giáo viên trong trường tiểu học trong thôn đến tìm Dương Thanh nói là cục giáo dục thành phố đến nghiên cứu, điều tra tình hình giáo dục tiểu học nông thôn, theo đó phòng giáo dục xã cũng rất xem trọng việc này nên có mở cuộc họp đặc biệt với hiệu trưởng tất cả các trường tiểu học trong toàn xã.

- Cha, hôm nay cha đừng xuống núi.

Nghe nói cha mình chuẩn bị xuống núi, Dương Tử Mi vội la lên.

- Con à, cha cũng không còn cách nào khác. Nếu cha không đi họp thì cha sẽ bị khiển trách cho xem.

Dương Thanh rất trân trọng chức vị hiệu trưởng hiện giờ của ông. Nếu lần này chủ nhiệm phòng giáo dục và xã trưởng biết được ông ở trên núi mà không đến dự họp thì họ nhất định sẽ phê bình ông, thậm chí ông có thể bị cách chức nữa.

Dương Thanh là một người rất sĩ diện nên ông nhất định không để ai phê bình hay cách chức mình được.

- Cha đừng đi, sẽ nguy hiểm đấy.

Dương Tử Mi lo lắng đến phát khóc. Cô chỉ biết đưa mắt cầu cứu ông nội, mong ông nội cô khuyên can cha cô giúp.

Dương Bách không những không giúp mà còn nói:

- Chỉ đi họp thôi mà, có gì nguy hiểm đâu? Đạo trưởng cũng đã cho cha con đeo ngọc hồ lô rồi, sẽ tai qua nạn khỏi thôi, không sao đâu.

Dương Tử Mi không thể nói với họ chuyện cô sống lại, lại càng không thể cho họ biết nạn kiếp mà họ gặp ở kiếp trước. Cô sợ nói ra, mọi người sẽ hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Vẫn Không Tránh Khởi? (2)

Dương Thanh là một người rất cố chấp. Chuyện mà ông đã quyết thì không ai cản được.

Ngọc Thanh đạo trưởng hiện cũng đã xuống núi giúp làm phép cho người ta nên Dương Tử Mi không biết làm sao để ngăn cha mình. Thấy cha sắp xuống núi, cô liền ngã xuống xe lăn, lăn mấy vòng dưới đất.

Dương Thanh thấy vậy chạy đến bế cô lên nói:

- Con sao vậy? Không sao chứ?

- Cha, con đau quá!

Dương Tử Mi cố ý giả vờ đau đớn, cô cũng kèm khi để mặt mình nhìn trắng bệch ra, mồ hôi tuôn đầm đìa, toàn thân yếu ớt không chút sức lực.

- Có bị thương ở đâu không? Để cha đưa con đến bệnh viện.

Dương Thanh quả nhiên vô cùng lo lắng.

- Cha!

Dương Tử Mi yếu ớt gọi ông, sau đó nắm tay áo ông nói:

- Con... không muốn đến bác sĩ, chỉ cần chờ sự phụ về là được. Con xin cha, cha đừng xuống núi có được không? Con xin cha đấy...

Dương Tử Mi chớp chớp đôi mắt to đen láy, đáng thương của mình cầu xin Dương Thanh. Dương Thanh thấy vậy cũng mềm lòng, trầm ngâm một lúc, cuối cùng ông cũng đành gật đầu đồng ý.

Thấy cha mình đã đồng ý không xuống núi nữa, Dương Tử Mi cười thầm trong bụng. Cô tiếp tục giả vờ đau đớn, yếu ớt và đòi Dương Thanh bế cô suốt.

Nhưng nào ngờ, vì tới qua không ngủ, thêm vào đó là được nằm trong lòng ấm áp của cha nên không biết từ lúc nào cô lại lả ra ngủ say sưa.

Chờ cho cô ngủ say, Dương Thanh nhẹ nhàng để cô xuống giường, dặn dò mẹ cô vài câu xong ông cũng xuống núi.

Khi Dương Tử Mi tỉnh dậy thì trời cũng đã tối. Vừa nghĩ đến cha mình, cô vội gọi to:

- Cha!

Hoàng Tú Lệ nghe tiếng cô gọi vội vàng chạy vào hỏi:

- Con gái à, con dậy rồi à? Sao vậy? Chỗ nào không khỏe?

- Cha đâu?

Dương Tử Mi có linh cảm không tốt.

- Cha thấy con ngủ say nên cũng xuống núi đi họp rồi.

Nghe xong, tim Dương Tử Mi thất lại.

- Sao mẹ không cản cha lại? Sẽ xảy ra chuyện cho xem.

- Con cũng biết tính cha con mà, mẹ sao cản được? Con à, cha con cũng chỉ đi họp thôi, không sao đâu mà.

Hoàng Tú Lệ không ngừng an ủi cô.

- Bây giờ mấy giờ rồi ạ?

- Tám giờ tối rồi.

Tim của Dương Tử Mi càng thất lại hơn, cô nhớ kiếp trước, khoảng bảy giờ rưỡi tối, cha cô treo cổ tự tử.

- Mẹ ơi, nhanh lên, mau gọi người đi tìm cha, canh chừng cha, nhanh lên!

Dương Tử Mi căng thẳng kéo tay áo mẹ cô giục.

- Con à, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Cha con lớn như vậy rồi, làm việc gì ắt cũng có chừng mực, cần gì phải có người canh chừng.

Hoàng Tú Lệ nghi hoặc hỏi.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng của Dương Đại Ngưu gọi vào:

- Hoàng Tú Lệ, có chuyện rồi, Dương Thanh treo cổ tự tử rồi!

Hoàng Tú Lệ nghe xong, hai chân lão đảo, ngã lả ra đất. Vì ngã mạnh nên bà bị động thai, chỉ biết nằm trên đất ôm bụng, mặt trắng bệch.

- Mẹ, mẹ ơi, mẹ!

Dương Tử Mi lo lắng gọi. Một lần nữa cô lăn từ trên giường xuống đất. Vì xương bị gãy nên cô không thể di chuyển được mà chỉ biết nằm một chỗ bất lực kêu khóc.

Lúc này, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng xuất hiện. Thấy vậy, ông liền chẩn mạch, châm cứu và đạo khí cho Hoàng Tú Lệ.

Nhưng, dù cố gắng thế nào thì vẫn không giữ được cái thai trong bụng Hoàng Tú Lệ.

Ngọc Thanh đạo trưởng điểm vào thủy huyệt của Hoàng Tú Lệ để bà có thể ngủ ngon. Sau đó để một miếng sâm lâu năm vào miệng bà để giúp điều khí, dưỡng thể.

Dương Tử Mi mặt trắng bệch. Chứng kiến mọi việc xảy ra, cô chỉ hận mình sao lại bất lực như thế.

- Sư phụ, cha con...

Chưa nói dứt câu, giọng cô nghẹn lại, nước mắt tuôn rơi.

- Xem ra, có nhiều nạn kiếp vẫn không tránh được. Vì con mà sư phụ cũng không đoán được tương lai, mạng số của tất cả những người trong nhà của con, ôi...

Ngọc Thanh đạo trưởng chỉ biết thờ dài nói.

Đột nhiên, Dương Tử Mi cảm thấy toàn thân cô lạnh buốt, cô vô cùng hoảng sợ.

Cô sợ mình sẽ lại trở thành cô nhi, không nhà không cửa, không nơi nương tựa. Nếu như không có người thân bên cạnh thì tất cả mọi thứ đều vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Vẫn Không Tránh Khởi? (3)

Ngọc Thanh đạo trưởng xuống núi. Ông phát hiện tuy Dương Thanh đã ngừng thờ nhưng mạch vẫn còn đập thoai thóp, chỉ là lúc có lúc không chứ không mất hẳn. Thế là, ông liền cứu Dương Thanh và đưa về đạo quán.

Thấy cha mình không sao, Dương Tử Mi cũng dần bình tĩnh hơn. Lúc này, cô chỉ biết một lòng thành khẩn cầu xin Bồ Tát phù hộ gia đình cô tai qua nạn khỏi, để cô không phải lại rơi vào cảnh cửa mất nhà tan như kiếp trước nữa.

Hoàng Tú Lệ tỉnh lại, thấy chồng mình vẫn còn sống nên cũng vô cùng mừng rỡ. Nhưng, ngay lập tức, bà phát hiện đứa trẻ trong bụng không giữ được nên cũng rất đau lòng.

Bà vốn rất kỳ vọng vào đứa con trong bụng lần này. Bà mong nó là một đứa con trai, có thể giúp nhà chồng nối dõi tông đường. Có vậy, cha chồng mới không nỡ bà là vô dụng, suốt ngày chỉ sinh ra mấy đứa con gái vô tích sự nữa.

Nhưng giờ, đứa bé đã không còn, hi vọng của bà cũng vỡ vụn theo.

Ngọc Thanh đạo trưởng thấy vậy, liền đưa tay lên bắm bắm, tính tính, sau đó an ủi nói:

- Vốn trong mạng số của cô không có đứa con này. Sở dĩ nó có mặt trên đời này là vì muốn giúp Dương Thanh tránh được nạn kiếp, giúp ông ấy chết đi sống lại, thế nên cô cũng đừng quá đau lòng. Bần đạo thấy, sau này cô còn có hai đứa con trai nữa.

Hoàng Tú Lệ nghe Ngọc Thanh đạo trưởng nói vậy liền nín khóc nói:

- Đạo trưởng, có thật là con sẽ có hai đứa con trai nữa sao?

- Đúng vậy. Cho nên chuyện quan trọng bây giờ là cô phải yên tâm tịnh dưỡng. Bần đạo sẽ giúp cô bốc thuốc để bồi dưỡng sức khỏe, giúp cân bằng âm dương. Cơ thể khỏe mạnh cũng sẽ dễ mang thai hơn.

Ngọc Thanh đạo trưởng gật đầu nói.

- Cảm ơn đạo trưởng.

Tuy vẫn rất đau lòng, nhưng dù sao vẫn còn hi vọng. Nghĩ thế nên Hoàng Tú Lệ cũng thấy khá hơn và mạnh mẽ hơn một chút.

- Sư phụ, có thật là mẹ con sẽ có thêm hai đứa con trai nữa không?

Có lẽ vì là người thân trong nhà nên Dương Tử Mi không thể dùng thiên nhãn của mình để thấy được quá khứ cũng như tương lai của họ. Thậm chí ngay cả bói toán, dự đoán cô cũng không thể nào thực hiện được. Nếu vẫn cố làm, nhẹ thì tổn thương nguyên khí, nặng thì tổn thương nguyên thần, vô cùng nguy hiểm.

- Chỉ cần bần đạo giúp điều trị, an dưỡng sức khỏe cho mẹ con, thì không có cũng sẽ có thôi.

Ngọc Thanh đạo trưởng mỉm cười thần bí nói.

Dương Tử Mi biết, sư phụ mình giỏi trung y. Cho nên chỉ cần ông nói có thể điều trị thì chắc chắn mọi việc sẽ ổn.

Trước đây, Dương Tử Mi cũng không để tâm đến Huyền Môn Y Đạo cho lắm. Cô chỉ biết chuyên tâm vào phong thủy, chiêm tinh, bói toán, bùa chú

này nọ thôi. Bây giờ, thấy mẹ bị hư thai ngay trước mắt nhưng cô lại không biết làm sao để giúp, lúc đó cô mới phát hiện những thứ mà cô cần phải học còn rất rất nhiều.

Cô phải giống sư phụ mình vậy, phải hiểu rõ tất cả mọi thứ về Huyền Môn, bao gồm cả lĩnh vực y thuật trong đó nữa.

Thấy Dương Tử Mi ý thức được tầm quan trọng của Huyền Môn Y Đạo, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng vô cùng vui mừng. Ông liền sắp xếp lại giờ học của cô, kiên trì, nhẫn nại dạy bảo cô từng chút từng chút một.

Bi kịch kiếp trước cũng dừng lại ở chuyện mẹ cô bị hư thai mà thôi.

Sau khi hồi phục, được Ngọc Thanh đạo trưởng răn dạy và quả trách, Dương Thanh mới hiểu ra tự tử vì lòng tự tôn của mình là một việc làm hết sức ngu ngốc, hơn nữa cũng chính vì vậy mà vợ ông mới bị hư thai.

Sau chuyện đó, cả nhà Dương Tử Mi tiếp tục ở lại trên núi thêm một tháng nữa. Mùa hè cũng qua, Dương Thanh lại đến trường giảng dạy như mọi ngày. Khi vào đến trường, ông phát hiện mọi người đều tin tưởng nhân phẩm của ông chứ hoàn toàn không tin vào chuyện bôi nhọ nhân phẩm do trường thôn kia ngụy tạo ra. Cũng chính nhờ vậy mà ông cảm thấy cuộc đời cũng còn nhiều thứ rất đáng trân trọng, thế nên tâm tư, cách suy nghĩ của ông cũng thoáng hơn, tâm trạng cũng thoải mái hơn lên rất nhiều.

Từ sau khi thấy được khuyết điểm của mình, hàng ngày, ngoài tu luyện đạo khí ra, Dương Tử Mi còn chăm chỉ theo sư phụ học Huyền Môn Đạo.

Thấm thoát cũng mười năm trôi qua.

Dương Tử Mi giờ đã mười lăm tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Học Sinh Chuyển Trường (1)

Lớp 9/5, trường trung học Nam Thành.

- Nghe nói lớp mình sẽ có một bạn mới chuyển trường đến.

Trần Lệ Lệ, một cô bé mặt dài, bình thường rất thích tám chuyện, mẹ là giáo viên trong trường, đang nói to với cô bạn Trương Lam cùng bàn với mình.

Mấy đứa bạn cùng lớp xung quanh đó nghe thấy cũng bắt đầu chộn rộn hẳn lên. Cả bọn tùm lại hiếu kỳ hỏi:

- Là con trai hay con gái vậy?

- Không biết, mẹ tớ không nói.

- Hi vọng là một cậu bạn đẹp trai. Máy đưa con trai lớp mình, nhìn riết phát chán luôn.

Lâm Lâm, cô bạn mê trai đẹp nói.

- Còn tớ chỉ mong sẽ là một cô bạn xinh đẹp, dịu dàng, để người khác không nói là lớp mình không có gái xinh.

Mã Gia Bảo nhanh nhẩu nói xen vào.

- Mã Gia Bảo, đều là bạn bè cùng lớp với nhau cả, sao cậu lại chê bai con gái lớp mình như vậy được. Còn không biết soi gương nhìn lại mình đi, cậu có tư cách gì nói bọn mình không xinh chứ?

Trương Lam liếc Mã Gia Bảo một cái sắc lẹm.

- O, mình chỉ nói sự thật thôi mà.

Mã Gia Bảo cũng không chịu thua, đáp trả.

- Đúng vậy, là sự thật chứ gì nữa, lớp mình không có ai xinh cả.

Cả đám con trai cũng phụ họa theo.

- Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa. Nghe mẹ tớ nói, học sinh chuyển trường kia từ dưới quê lên. Theo tớ thấy dù là con trai hay con gái thì dù mặt mũi

có xinh đẹp đến đâu cũng sẽ không có khí chất gì đâu, chắc cũng sẽ quê mùa, lấm lem lấm

Trần Lệ Lệ về mặt khinh thường nói.

- Dưới quê lên sao? Vậy chẳng thú vị gì nữa, sao không phải là một người đẹp trai, nhà mặt phố, bố làm to như Mẫn Cương ở lớp 9/1 nhỉ?

Mấy cô bạn khác liền tiếc rẻ nói.

- Đúng đó, Mẫn Cương đẹp trai thật. Học giỏi nè, thể thao giỏi nè, nhân phẩm tốt, gia cảnh cũng tốt nữa. Quả nhiên là bạch mã hoàng tử đúng chuẩn luôn.

Lâm Lâm đưa hai tay lên chống cằm, ra vẻ say mê, đa tình nói hùa theo.

- Thôi đi, Mẫn Cương chỉ có thể là thần tượng mà chúng ta ngưỡng mộ thôi, đừng ở đó mà mơ mộng, hoang tưởng nữa.

Trương Lam vừa nói vừa cú vào đầu Lâm Lâm một cái.

- Hoang tưởng? Ai nói là hoang tưởng chứ? Hôm trước Mẫn Cương còn nhìn tớ thật lâu, còn cười với tớ nữa kìa. Tớ thấy, chắc chắn cậu ấy thích điểm đặc biệt của tớ rồi.

- Ừa, ủa, đó giờ mới thấy người tự tin như vậy. Lâm Lâm, cậu bị bệnh hoang tưởng à? Người ta không phải nhìn cậu mà là nhìn Mộ Dung Nghiên, hoa khôi của trường đang đứng phía sau cậu thôi.

- Thật là, sao cậu lại đối xử tệ bạc với tớ như thế? Để tớ mơ mộng một chút cũng không được sao?

Lâm Lâm bắt mẫn nói.

- Lớp chín thiệt là chán, lần này có một đứa nhà quê đến cũng tốt, có cái để chúng ta chơi.

Trần Thanh Tiểu, cô bạn bình thường thích trêu ghẹo người khác nói một cách tinh ranh.

Mấy đứa con trai cùng lớp nghe nói bạn mới chuyển đến ở quê lên nên cũng hết hứng thú. Trong mắt chúng, con gái nhà quê không phải tay chân thô cứng, cục mịch thì cũng đen đui, sọc sệ, ăn mặc quê mùa không hợp thời, hoàn toàn kém xa với hình tượng nữ thần xinh đẹp mà chúng tưởng tượng. Thế là cả bọn liền quay sang nhìn Hoàng Nhất Phong đang ngồi một mình tỏ vẻ tội nghiệp vì sắp tới đứa bạn nhà quê kia sẽ ngồi chung bàn với nó.

- Con gái nhà quê thì đã sao? Tớ thích con gái nhà quê, giản dị, chất phác, hiền lành.

Hoàng Nhất Phong gào lên.

- Trời ơi, chưa gì hết là đã ra sức bảo vệ rồi. Nhưng, vậy cũng tốt, mùi bùn của nó rất hợp với mùi chồn hôi của cậu, cái này gọi là trời sinh một cặp đây nè.

Trần Tiểu Cường bắt đầu trêu.

- Cậu...

Hoàng Nhất Phong tức đỏ mặt, nắm chặt nắm đấm.

- Các cậu đừng quá đáng vậy, con gái người ta từ dưới quê mới chuyển đến đây học vốn đã căng thẳng và lo lắng lắm rồi. Là bạn cùng lớp với nhau, chúng ta phải giúp bạn ấy nhanh chóng hòa nhập với tập thể chứ không phải suốt ngày trêu ghẹo, bài xích. Hơn nữa, đem xuất thân, gia cảnh của người khác ra để làm trò đùa hoặc chê bai là điều không nên.

Lớp trưởng, Hạ Muội, đang ngồi trước mặt Hoàng Nhất Phong đột nhiên đứng dậy, nghiêm chỉnh nói.

Thành tích học tập của Hạ Muội trong lớp rất tốt, người xinh đẹp, làm việc gì cũng giỏi giang, nhà lại khá giả, hơn nữa tính tình cũng cởi mở, thân thiện, đối xử công bằng với tất cả mọi người. Thế nên tất cả các bạn trong lớp, dù là nam hay nữ cũng đều rất tin tưởng, khâm phục cô nên mới chọn cô làm lớp trưởng.

Hạ Muội vừa lên tiếng, tất cả đám bạn đang lao xao lúc này cũng im bật, lật đật cúi đầu giả vờ nhìn vào sách như đang chăm chỉ học bài.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Học Sinh Chuyển Trường (2)

Chuông vào học reo lên. Cả bọn trong lớp miệng cứ nói là không hứng thú với học sinh chuyển trường từ dưới quê lên nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng hiếu kỳ. Cả bọn cứ rón rón cổ ngó ra cửa chờ xem bạn học mới của mình rốt cuộc là người thế nào.

Mấy đứa ngồi gần cửa sổ hành lang đều không nhìn được, cứ ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn bên này, ngó bên kia.

Hành lang bắt đầu vang lên tiếng bước chân của giáo viên chủ nhiệm Tần Khải Văn. Máy đưa ngồi gần cửa sổ cũng vội vàng thụt cổ lại.

- Sao sao? Thấy chưa?

Đám bạn cùng lớp khác vội vàng quay sang hỏi dồn dập.

- Có giáo viên chủ nhiệm nên tớ không dám nhìn lâu, tớ cũng chỉ nhìn thoáng qua thôi. Tóc suông dài, mặc váy trắng, dáng vẻ yếu điệu, còn mặt thì nhìn không rõ, nhưng cảm giác rất có khí chất, hoàn toàn không giống con gái nhà quê tí nào.

- Không phải chứ? Không phải Lệ Lệ nói là con gái nhà quê sao?

- Mẹ tớ nói vậy mà.

Trần Lệ Lệ cãi lại.

Nghe nói là con gái tóc dài, mặc váy trắng, dáng vẻ yếu điệu, có khí chất nên cả đám con trai cũng hào hứng hẳn lên, háo hức chờ đợi giây phút học sinh chuyển trường kia xuất hiện.

Thân người cao to của giáo viên chủ nhiệm Tần Khải Văn xuất hiện ở cửa lớp. Lớp học vốn đang ồn ào, huyên náo bỗng nhiên yên ắng hẳn, cả lớp ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn.

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới chuyển trường đến. Các em hãy vỗ tay chào mừng bạn gia nhập vào tập thể lớp chúng ta nào.

Tần Khải Văn ngày thường vốn rất nghiêm khắc, nhưng hôm nay ngữ khí lại vui vẻ, phần khởi hơn bình thường rất nhiều.

- Hoan nghênh, hoan nghênh!

Cả đám con trai trong lớp bắt đầu hào hứng vỗ tay, mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa lớp học.

Còn đám con gái thì chỉ vỗ tay cho có, mặt mày ỉu rù, chán nản.

- Dương Tử Mi, mời vào.

Tần Khải Văn đưa tay hướng ra cửa lớp vẫy vẫy.

Một cô gái dáng vẻ yếu điệu, mặc váy trắng xuất hiện ở cửa lớp. Mái tóc đen, suông mượt dài đến thắt lưng, gương mặt thanh tú, đôi mắt to đen láy, long lanh xuất thần được tô điểm bởi vết bớt đỏ đặc biệt giữa trán càng khiến cho gương mặt của Dương Tử Mi như bừng sáng hơn, xinh đẹp hơn.

Nếu nói về ngoại hình, ngũ quan của cả khuôn mặt thì cô không bằng hoa khôi Mộ Dung Nghiên nhưng còn nước da thì Mộ Dung Nghiên kia không bì được với cô.

Dương Tử Mi có một làn da trắng hồng, mềm mịn như da của mấy đứa trẻ hơn nữa còn có chút gì đó lấp lánh khó tả. Có lẽ vì trắng quá nên quanh người cô cứ như có một lớp sương trắng mỏng bao phủ lấy, cảm giác như mộng như ảo.

Về mặt cô không có gì là sợ sệt hay lo lắng cả. Cô thản nhiên, điềm tĩnh đứng đó. Cặp mắt to, sinh động nhẹ nhàng nhìn khắp cả lớp một lượt, miệng khẽ mỉm cười, tư thái của cô như một đóa hoa bách hợp đang nở dưới ánh nắng ban mai vậy.

Cả đám con trai nhìn cô không chớp mắt. Bọn chúng tưởng như Tiểu Long Nữ trong Thần Điêu Hiệp Lữ xuất hiện trước mặt. Một vẻ đẹp thuần khiết, thoát tục mà chúng không thể tưởng tượng được.

Còn đám con gái thì tâm trạng bối rối, phức tạp hơn. Cả bọn đưa mắt nhìn chăm chăm vào đứa con gái đang mặc váy trắng hoàn toàn không giống như những gì mà chúng tưởng tượng. Nhìn thấy Dương Tử Mi, cả đám bắt đầu cảm thấy hổ thẹn vì suy nghĩ và lời nói của mình lúc này.

Ngay cả Tần Khải Văn cũng nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Lúc đầu, khi nghe hiệu trưởng nói sẽ cho học sinh ở quê mới chuyển trường lên vào lớp mình, Tần Khải Văn rất không vui. Dựa vào kinh nghiệm trước đó của mình, Tần Khải Văn cho rằng hầu hết những học sinh chuyển từ dưới quê lên đều rất tự ti, khó hòa nhập vào tập thể. Dạng học sinh này, nếu không phải là một sách thi cũng là học sinh cá biệt, cái gì cũng không chịu học, chỉ biết gây chuyện trong lớp thôi.

Nhưng, khi lần đầu tiên nhìn thấy Dương Tử Mi, Tần Khải Văn cũng như đám học trò nam trong lớp của mình kia, cứ tưởng là Tiểu Long Nữ đang xuất

hiện trước mặt mình. Một nét đẹp thuần khiết, thoát tục, nhẹ nhàng như một đóa hoa bách hợp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ngưỡng Mộ Và Đồ Kỵ

Cả đám nam sinh đưa cặp mắt vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ với Hoàng Nhất Phong khi Dương Tử Mi đi ngang qua mặt chúng và ung dung ngồi xuống bên cạnh Hoàng Nhất Phong.

Còn Hoàng Nhất Phong thì vô cùng hồi hộp. Cậu chỉ biết khoanh tay lên bàn, ngồi im, không dám nhúc nhích.

Trước đây, sở dĩ Hoàng Nhất Phong không có bạn cùng bàn là vì sĩ số lớp bị lẻ, nhưng nguyên nhân chính là vì cậu bị nặng mùi nên cả lớp không ai muốn ngồi cạnh. Thậm chí ngồi trước, sau, trái, phải gần bàn cậu cũng không ai muốn.

Bây giờ, Dương Tử Mi, một nữ sinh xinh xắn, thuần khiết như Tiểu Long Nữ, trên người còn thoang thoảng hương thơm nhẹ nhàng tự nhiên lại ngồi bên cạnh mình nên Hoàng Nhất Phong bắt đầu cảm thấy hết sức tự ti, không dám bắt chuyện với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi vì luyện Đạo Khí Thuật nên ngũ quan vô cùng nhạy cảm. Thế nên, cô đương nhiên là ngửi thấy mùi hôi trên người Hoàng Nhất Phong. Tuy nhiên, cô không tỏ vẻ chê bai gì mà chỉ quay sang nhìn Hoàng Nhất Phong mỉm cười một cái nói:

- Chào cậu, rất vui vì chúng ta ngồi cùng bàn.

- Chào... chào... cậu...

Hoàng Nhất Phong lắp bắp chào Dương Tử Mi, sau đó lại hồi hộp nói tiếp:

- Tớ... tên Hoàng Nhất Phong.

- Còn tớ tên Dương Tử Mi, sau này nhờ cậu giúp đỡ.

Thấy Hoàng Nhất Phong, cậu bạn cùng bàn có vẻ mặt trung thực, thẳng thắn nhưng lại luôn lo lắng vì mùi hôi trên người mình nên Dương Tử Mi cũng cố gắng tỏ vẻ thân thiện, dễ gần hơn.

- Cùng... nhau tiến bộ.

Hoàng Nhất Phong hồi hộp đến nỗi mồ hôi tuôn ra như mưa.

Mồ hôi càng tuôn ra nhiều thì mùi hôi trên người cậu ta càng nồng nặc hơn và bắt đầu tỏa ra khắp nơi.

Mấy bạn học ngồi gần đó bắt đầu đưa tay lên bịt mũi.

Hoàng Nhất Phong lo lắng đưa mắt nhìn Dương Tử Mi, cậu sợ mùi hôi trên cơ thể mình dọa Dương Tử Mi chạy mất. Hoàng Nhất Phong cảm thấy rất áp lực.

Nhưng cậu phát hiện Dương Tử Mi vẫn mỉm cười với cậu chứ không tỏ vẻ chê bai gì. Cứ như là cô không ngửi thấy mùi gì cả.

Thật ra, lúc này, Dương Tử Mi đã dùng cách để bịt khứu giác của mình lại cho nên bất kể là mùi hôi hay mùi thơm thì cô cũng chẳng ngửi thấy gì.

Giáo viên chủ nhiệm Tần Khải Văn bắt đầu vào bài học.

Tần Khải Văn phụ trách môn Ngữ Văn.

Tiết học này đúng lúc học ngay bài thơ Quan Thư trong Kinh Thi:

Nữ sinh trong lớp phát hiện khi đọc bài thơ này, giọng của Tần Khải Văn vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng và truyền cảm. Ngoài ra, đám nam sinh trong lớp cũng răm rắp đọc theo, không những thế, cả đám còn len lén đưa mắt nhìn Dương Tử Mi và cố ý đọc lớn giọng hơn một chút như muốn thu hút sự chú ý của cô.

Nữ sinh trong lớp bắt đầu có chút ganh tỵ.

Đặc biệt là hoa khôi của lớp, Lâm Y Đình.

Lúc trước, hầu như các nam sinh trong lớp đều nhìn trộm cô. Nhưng bây giờ, người mà họ nhìn trộm không phải là cô nữa nên cô cảm thấy lòng tự trọng của mình bị xúc phạm. Nhưng cô cảm thấy điều xúc phạm nặng nề nhất chính là giáo viên chủ nhiệm Tần Khải Văn, người mà cô thầm thương trộm nhớ bấy lâu nay hình như lại đang có tình cảm đặc biệt dành cho cô bạn mới chuyển trường đến kia. Cô phát hiện, Tần Khải Văn chốc chốc lại nhìn Dương Tử Mi bằng đôi mắt đầy tình cảm.

Lòng đỏ kị, ganh tỵ như một con rắn độc, dần dần cắn xé tim cô. Cô tức giận cắn môi mình mạnh đến nỗi suýt nữa thì chảy máu, trong lòng không ngừng mắng:

- Đồ con gái nhà quê chết tiệt, đồ con gái nhà quê chết tiệt.

Lần đầu tiên thấy không khí lớp học như thế này, Dương Tử Mi cũng cảm thấy vô cùng thú vị. Đây chính là điều mà kiếp trước cô chưa từng trải qua.

Chính vì thế cho nên mặc dù cô chỉ cần nhìn qua một lần là đã thuộc lòng bài thơ đó đồng thời hoàn toàn hiểu ý nghĩa của nó nhưng cô vẫn chăm chú lắng nghe thầy giải thích.

Thấy Dương Tử Mi chăm chú nhìn mình bằng đôi mắt to, đen láy và vô cùng thu hút kia, Tần Khải Văn cũng giảng bài hết sức xuất thần. Tiết học của anh vừa sinh động vừa thú vị khiến cho người nghe cảm thấy muốn được học nữa, học mãi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Châm Cứu Trị Bệnh (1)

Tan tiết, Tần Khải Văn vừa rời khỏi lớp học thì cả lớp ồn ào lên như cái chợ.

Rất nhiều nam sinh vây quanh Dương Tử Mi và bắt đầu giới thiệu họ tên này nọ. Thấy vậy, Dương Tử Mi cũng nhẹ nhàng mỉm cười đáp lại đồng thời cũng ghi nhớ tên và tướng mạo của từng bạn.

- Chào cậu, Dương Tử Mi. Tớ tên Hạ Muội.

Lớp trưởng Hạ Muội quay lại chào Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi thấy Hạ Muội thần sắc thanh tú, đoan trang, khẳng khái, chính trực, rất khác với các bạn nữ nhỏ nhen trong lớp nên Dương Tử Mi cũng có cảm tình với cô. Dương Tử Mi cười và đáp lại:

- Chào cậu, sau này nhờ cậu giúp đỡ.

- Mọi người đều là bạn bè với nhau cả, có chuyện gì nhất định sẽ giúp đỡ lẫn nhau thôi. Sau này, nếu có gì không quen hoặc không hiểu, cậu có thể hỏi tớ.

Hạ Muội cười nói.

- Cảm ơn cậu.

- Cậu cũng có thể hỏi tớ nữa. Tớ rất vui khi được giúp đỡ bạn bè.

Trần Tiểu Cường lớn tiếng nói.

Dương Tử Mi quay sang nhìn cậu ta, đột nhiên cô phát hiện ấn đường của Trần Tiểu Cường rất tối, son căn có màu xanh sẫm. Dương Tử Mi bắt đầu dùng thiên nhãn của mình nhìn cậu ta, trong đầu cô xuất hiện cảnh Trần Tiểu Cường bị xe tông ở một ngã tư đường nọ, máu chảy đầm đìa.

Dương Tử Mi khẽ chau mày lại. Là bạn bè cùng lớp với nhau nên cô cũng lên tiếng nhắc nhở:

- Trần Tiểu Cường này, lát nữa tan học tốt nhất là cậu đừng băng qua ngã tư đường nhé, nếu không sẽ gặp tai nạn đấy.

Trần Tiểu Cường nghi hoặc nhìn Dương Tử Mi, cậu ta không hiểu tại sao cô lại nói vậy.

- Dương Tử Mi à, sao cậu lại nói vậy với Tiểu Cường? Không lẽ cậu quen với cậu ấy? Biết cậu ấy mỗi ngày đều phải đi ngang qua ngã tư không có đèn xanh đèn đỏ kia?

Hạ Muội hiểu kỳ hỏi.

Dương Tử Mi chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Điều mà cô có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi. Cô không phải là Bồ Tát phổ thế nên không có nghĩa vụ giúp

người giải nạn, thoát nạn cho dù đó là bạn học của mình. Còn chuyện Trần Tiểu Cường kia có nghe lời cô nhắc nhở hay không còn phải xem số mạng của cậu ta nữa.

Chuông vào học reo lên. Hạ Muội thấy Dương Tử Mi không trả lời nên cũng không hỏi nữa. Hạ Muội chỉ cảm thấy đôi mắt đen láy kia của Dương Tử Mi dường như nhìn thấu tất cả mọi chuyện trên đời.

Thấy các nam sinh vây quanh bàn mình đều đã rời đi, Hoàng Nhất Phong lúc này mới thở phào một cái, nhưng cậu ta lại nhanh chóng quay về với vẻ lo lắng, hồi hộp vì mùi hôi cơ thể của mình.

Hoàng Nhất Phong sợ mùi hôi trên người mình sẽ bám vào cô bạn xinh xắn, thuần khiết cùng bàn kia nên cậu liền lấy vở ra viết một dòng chữ đưa cho Dương Tử Mi xem.

Xin lỗi cậu, tớ bị nặng mùi. Nếu cậu thấy khó chịu thì cậu có thể xin thầy đổi chỗ, tớ không có ý kiến gì đâu.

Dương Tử Mi thấy vậy liền đưa mắt nhìn sang Hoàng Nhất Phong. Chỉ thấy Hoàng Nhất Phong đang cúi mặt xuống bàn, ngay cả thở cũng không dám thở. Cô đoán là Hoàng Nhất Phong lo là bị chê bai nên cũng cảm thấy tội nghiệp cậu ấy.

- Tớ biết châm cứu. Nếu cậu tin tớ thì sau khi tan học có thể tìm một chỗ nào đó, tớ sẽ châm cứu chữa bệnh cho cậu, bảo đảm sẽ hết bệnh.

Dương Tử Mi cũng viết câu trả lời của mình vào vở.

Hoàng Nhất Phong đọc xong liền ngạc nhiên nhìn cô.

Ở thời kỳ mà trung y không còn hưng vượng và được nhiều người tin tưởng như hiện nay thì đối với mọi người mà nói, châm cứu chỉ tồn tại trên ti vi mà thôi. Những người thật sự hiểu về châm cứu không còn nhiều, trừ các thầy thuốc trung y lớn tuổi hiểu sâu biết rộng ra.

Vậy mà bây giờ, cô bạn cùng bàn chỉ bằng tuổi mình lại nói là biết châm cứu nên Hoàng Nhất Phong không kinh ngạc mới lạ.

Hoàng Nhất Phong nghĩ một hồi sau đó mới viết tiếp:

- Tốt quá, cảm ơn cậu. Nhưng, cậu có đem theo kim châm cứu không?

Dương Tử Mi nhìn Hoàng Nhất Phong gật đầu.

Từ sau khi mẹ cô bị sảy thai lúc cô năm tuổi đến nay, mỗi ngày cô đều chăm chỉ nghiên cứu y thuật nên lúc nào cô cũng mang theo kim châm cứu bên mình.

Trị bệnh cứu người khác với thay đổi số mạng. Trị bệnh là một cách tạo phước, làm càng nhiều càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Châm Cứu Trị Bệnh (2)

Sau khi tan học.

Hoàng Nhất Phong lấp bắp quay sang nhìn Dương Tử Mi đang cúi đầu thu dọn sách vở trên bàn nói:

- Bây giờ... cậu có thời gian châm cứu cho tớ không?

- Ừm.

Dương Tử Mi gật đầu. Cô cũng muốn nhanh chóng chữa khỏi bệnh cho Hoàng Nhất Phong, nếu không mỗi ngày cô đều phải bịt khướu giác của mình lại như vậy cũng không tốt.

Khi tất cả các bạn trong lớp đều rời khỏi, Dương Tử Mi ra hiệu cho Hoàng Nhất Phong cời áo ra.

Hoàng Nhất Phong cảm thấy rất ngượng ngùng khi phải cời đồ trước mặt cô bạn xinh xắn như Dương Tử Mi, thế nên cứ ngập ngừng không muốn cời.

Dương Tử Mi bắt đầu mất kiên nhẫn nói:

- Nếu cậu không cời thì tớ cũng không châm cứu cho cậu được. Vậy tớ đi về đây.

Hoàng Nhất Phong nghiêng rặng, sau đó cũng cười áo ra.

Mùi hôi cơ thể là do mồ hôi tụ lại dưới nách, lâu ngày phân giải thành mùi hôi tỏa ra khắp nơi. Thế nên Dương Tử Mi phải dùng kim châm cứu để làm thông thoáng kinh lạc, huyết đạo, có như vậy mới có thể chữa được bệnh.

Dương Tử Mi bảo Hoàng Nhất Phong nằm im. Cô lấy kim châm cứu từ trong cặp mình ra lần lượt châm vào huyết can du, phế du, quan nguyên, thần môn, trung quản, phong long, kỳ môn, khâu khư của Hoàng Nhất Phong. Động tác của cô vô cùng linh hoạt và thuần thục.

Hai mươi phút sau, Dương Tử Mi rút hết kim châm ra để lại ngay ngắn vào túi, rồi nói:

- Xong rồi.

- Nhanh vậy sao?

Hoàng Nhất Phong kinh ngạc nói.

Dương Tử Mi gật đầu. Lúc này, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng chụp hình lách cách vang lên.

Dương Tử Mi và Hoàng Nhất Phong cũng chẳng để ý, họ cho là người nào đó đang chụp hình ở bên ngoài thôi nên cả hai cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Hoàng Nhất Phong về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ xong liền giơ tay lên ngửi ngửi nách của mình. Cậu phát hiện mùi hôi nồng nặc trước đây đã giảm đi rất nhiều.

Không lẽ châm cứu có tác dụng vậy sao?

Hoàng Nhất Phong liền nhảy cẫng lên một hồi lâu để cơ thể mình tiết ra mồ hôi. Sau đó lại giơ tay lên và ngửi ngửi, cậu phát hiện nách mình không còn hôi như trước nữa.

Dương Tử Mi không về nhà ngay mà cô lại đến phố Văn Lai đi dạo.

Hiện đang là năm 2002, kinh tế cả nước đang phát triển nhanh chóng. Mức sống của người dân cũng bắt đầu được nâng cao, người giàu cũng nhiều hơn. Theo đó, người chơi đồ cổ cũng nhiều hơn rất nhiều so với trước đây, thậm chí chơi đồ cổ đã trở thành một làn sóng thời bấy giờ.

Từ sau khi mua được đồ cổ giá hời lúc năm tuổi đến nay, vì nguyên khí bị tổn hao, xương bị gãy nên Dương Tử Mi không thể xuống núi, do đó cũng không thể đến phố Văn Lai được.

Dương Tử Mi vẫn còn nhớ lời hứa theo Tống Huyền học tìm hiểu đồ cổ khi cô lên sáu tuổi năm xưa. Do cô không thực hiện được lời hứa của mình nên không biết giờ Tống Huyền có nhận ra cô không.

Mười năm trôi qua, vật đổi sao dời, có lẽ Tống Huyền cũng đã quên mình là ai rồi.

Dương Tử Mi nhớ là năm 2002 của kiếp trước, Tống Huyền cưới một người vợ vừa nét na xinh đẹp lại vừa đảm đang, sau đó còn có một cậu con trai vô cùng kháu khỉnh. Cậu bé với chòm tóc nhỏ đáng yêu ngày ngày chạy giỡn khắp phố Văn Lai.

Dương Tử Mi không đến Mặc Hiên tìm Tống Huyền mà cô lại tiếp tục tìm kiếm trong các sạp hàng đang bày bán hai bên đường kia xem có thể lại mua được đồ cổ giá hời như năm xưa không.

Cha cô đã tốn rất nhiều tiền để được chuyển công tác vào thành phố. Sau đó, nhà cô lại tốn thêm một trăm năm mươi ngàn để mua một căn biệt thự vườn ven sông. Mẹ cô sau khi sẩy thai quả nhiên lại sinh thêm hai cậu em trai, thế nên tiền tã sữa cũng là vấn đề đáng lo ngại.

Sáu trăm ngàn mà cô kiếm được năm xưa cũng sắp hết.

Giờ Dương Tử Mi phải nghĩ cách để kiếm tiền. Mua đồ cổ giá hời là cách kiếm tiền nhanh nhất, hơn nữa cô có thể nhìn thấy vật khí của đồ cổ, chỉ cần nhìn là biết thật hay giả ngay.

Dương Tử Mi liên tục tìm kiếm hơn mười mấy sạp hàng nhưng vẫn không tìm thấy vật nào phát sáng cả. Tất cả những món đồ đang được bày bán kia đều là đồ giả, thế nên cô cũng cảm thấy không có gì thú vị nữa.

Đang lúc cụt hứng, đột nhiên cô nhìn thấy một ánh sáng trắng lóa lóa lên, dường như có vật gì đó làm lóa mắt cô.

Dương Tử Mi bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra ánh sáng đó. Cô phát hiện ánh sáng trắng đó phát ra từ một sạp hàng dơ bẩn của một ông lão đang bày trên đường. Sạp hàng của ông lão kia chỉ có lều tèo vài đồng tiền cổ còn dính đầy bùn đất. Mấy đồng tiền đó dù là người không am hiểu gì về đồ cổ thì chỉ cần nhìn vào là cũng biết được đều là đồ giả cả, hơn nữa thủ công, hoa văn của chúng cũng rất thô.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tổng Huyền

Dương Tử Mi ngồi trước sạp hàng có vật đang phát sáng kia.

Ông chủ hàng lớn tuổi đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài, thấy cô có hứng thú với mấy món hàng của mình nên cũng tỉnh hẳn. Ông ba hoa nói rằng những món đồ mình bán đều là tiền cô, rất quý giá.

Ông ta còn đặc biệt chọn ra một đồng tiền đen thui, dơ bẩn, bên trên có khắc bốn chữ Đại Tề Thông Bảo đưa cho Dương Tử Mi và nói:

- Cô bé, cô bé có biết đồng tiền này không? Đại Tề Thông Bảo là một loại tiền đồng rất quý hiếm trên thị trường, do Nam Đường Quốc Chủ thời Ngũ Đại Thập Quốc đúc ra đây. Hiện chỉ còn hai đồng tiền thôi, giá rất cao. Còn đồng này là đồng thứ ba, ông chỉ bán cho người có duyên. Cô bé xem như là có duyên với ông nên ông bán rẻ chút vậy, ông bán cho cô bé ba mươi ngàn thôi.

Đại Tề Thông Bảo là tiền cổ do Nam Đường Quốc Chủ Từ Tri Cáo (Lý Thắng) thời Ngũ Đại Thập Quốc đúc ra. Lý Thắng là con nuôi của Từ Ôn nên mới có tên là Từ Tri Cáo và từng được Từ Ôn phong làm Tề Vương. Năm Dương Ngô Thiên Tộ thứ 3 (Công Nguyên 937), Từ phế Ngô và xưng đế, lấy hiệu Đại Tề và cho đúc Đại Tề Thông Bảo. Hiện Đại Tề Thông Bảo chỉ còn lại hai đồng. Một đồng bị mất một miếng trên góc trên phải nên được người trong giới chơi tiền cổ gọi là Khuyết Giác Đại Tề. Còn đồng còn lại phía trên có bốn lỗ nhỏ nên được gọi là Tứ Nhân Đại Tề. Khuyết Giác Đại Tề vốn được danh sĩ Giang Nam Đới Hi thời nhà Thanh lưu giữ, lúc đó đã có người đồng ý trả giá rất cao để mua lại nhưng Đới Hi không nỡ bán. Khi quân Thái Bình tấn công Hàng Châu, Đới Hi nhảy sông tự tử. Trước khi mất, ông đã giấu Đại Tề Thông Bảo cùng rất nhiều bảo vật khác dưới đất. Sau, hậu thế vì muốn có được bảo vật quý hiếm này mà đã tranh nhau mua nhà mà Đới Hi từng ở và khai quật rất nhiều lần nhưng đều không có kết quả. Còn Tứ Nhân Đại Tề thì được Đới Bảo Đình và Chu Khắc Tráng phát hiện trên quả cầu của trẻ con vùng nông thôn Phàn Dương ở Giang Tây chơi vào thập niên hai mươi của thế kỷ trước. Tuy Tứ Nhân Đại Tề không bị khuyết góc nhưng do được kết trên quả cầu nên bị khoan thủng bốn lỗ nhỏ. Sau Tứ Nhân Đại Tề được Trương Thúc Thuần mua lại với giá rất cao và bảo quản trong mật thất. Trương Thúc Thuần đặt tên cho mật thất lưu giữ Tứ Nhân Đại Tề là Tề Trai. Từ điểm này có thể thấy Trương Thúc Thuần yêu quý Đại Tề Thông Bảo như thế nào. Đại Tề Thông Bảo vô cùng quý hiếm và là một trong Ngũ Thập Minh Trân trong tiền cổ Trung Quốc.

Dương Tử Mi nhìn đồng tiền giả đen thui và không có chút ánh sáng nào kia cười nói:

- Ông à, con không thích lợi dụng người khác, vậy quý hiếm thế này ông hãy bán lại cho người khác vậy. Hơn nữa con là học sinh, lấy đâu ra nhiều tiền như thế.

- Vậy con có bao nhiêu tiền?

Ông chủ sạp hỏi.

- Con chỉ có ba mươi đồng thôi.

Dương Tử Mi đáp.

- Thôi được rồi, dù gì thì ông cũng chỉ bán cho người có duyên. Con xinh xắn, dễ thương vậy, xem như ta tốt bụng tặng cho con một món quà vậy. Ông bán cho con ba mươi đồng thôi.

Ông chủ ra vẻ tốt bụng, thật thà nói.

Dương Tử Mi lắc đầu tiếp lời:

- Hình của đồng tiền này con không thích, ông để lại bán cho người khác đi, con lựa cái khác.

Nói xong, Dương Tử Mi đưa tay lấy vật phát ra ánh sáng trắng kia lên xem. Vật đó có hình dáng rất đặc biệt, giống như một chiếc chìa khóa mà người đương thời hay dùng. Đó là một đồng tiền đầu hình tròn, thân hình lưỡi đao. Có điều, đồng tiền này rất dơ. Trên đầu tròn kia có một lớp đen thui như mực, giống như là đang giấu cái gì đó vậy.

- Cái này bao nhiêu tiền?

Ông chủ sạp thấy cô thích đồng tiền kia nên vốn cũng muốn hét giá cao một chút nhưng nhớ lại lúc này cô chỉ có ba mươi đồng, sợ nói giá cao quá sẽ dọa cô chạy mất nên vội vàng nói:

- Bán lỗ vốn cho con đây, ba mươi đồng thôi.

Dương Tử Mi cũng không muốn trả giá nữa nên lấy ba mươi đồng trong ví ra đưa cho ông và mang đồng tiền đó đi qua sạp hàng khác.

Nhìn bóng dáng Dương Tử Mi đi khuất trong dòng người trên phố, ông chủ sạp vừa vui mừng thấy ba mươi đồng trên tay vừa lẩm bẫm một mình nói:

- Hôm nay lại gặp được một đứa trẻ ngọc, đã quá, lại được ăn ngon rồi.

Dương Tử Mi dùng khăn tay cẩn thận gói đồng tiền vừa mới mua được kia lại. Cô có thể nhìn thấy vật khí của nó nhưng lại không biết giá trị của nó nên cô phải đến tìm Tống Huyền để nhờ giám định hộ.

Cô không vội vàng đến chỗ của Tống Huyền, bởi vì chỉ cần kết quả giám định được công bố thì tin cô mua được đồ cổ giá hời nhất định sẽ truyền khắp phố Văn Lai. Nếu vậy, cô muốn mua được thêm đồ cổ giá hời nữa sẽ rất khó. Nghĩ vậy nên cô thấy điều cần làm hiện giờ là lục lọi hết các món đồ trong tất cả các sạp hàng trước đã.

Ngoài đồng tiền kia ra, sau đó Dương Tử Mi còn tìm thấy bốn món đồ có vật khí khác nữa. Một là chiếc đĩa sứ hình hai con cá bị mẻ hết một góc, hai là một miếng ngọc nhỏ có khắc hoa văn, ba là một bức tranh hoa và cuối cùng là một bức tượng hình con hạc nhỏ xinh. Cô đã dùng hết ba trăm đồng để mua chúng.

Dương Tử Mi gói hết tất cả những thứ cô mua được và cho vào túi. Cô không muốn đưa hết một lần cho Tống Huyền giám định để tránh bị nghi ngờ. Cô nghĩ, tốt nhất là tự cô mò mẫm xem lai lịch của chúng ra sao thì sẽ hay hơn, sau đó chờ đến khi nhà cô cần đến tiền thì mới mang ra bán.

Hiện giờ, thứ khiến cô hiếu kỳ nhất chính là đồng tiền có hình dạng kỳ lạ kia. Bởi vì ánh sáng mà nó phát ra là ánh sáng trắng rất may mắn. Cô chắc chắn nó là một pháp khí may mắn thật sự.

Trước cửa Mặc Hiền vẫn có rất đông người xếp hàng chờ được giám định.

Dương Tử Mi đứng bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy Tống Huyền mặc một chiếc áo dài màu xanh và đang cầm cùi dùi kính lúp giám định một cái chén bằng bạch ngọc. Dáng vẻ của Tống Huyền rất chăm chỉ, mặt tuy gầy hơn một chút nhưng vẻ thư sinh, nho nhã vẫn như xưa. Điều khác biệt lớn nhất chính là tóc của Tống Huyền đã lấp ló vài sợi bạc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mỹ Nhân Như Ngọc

Dương Tử Mi nhìn vào cửa hàng.

Kiếp trước, sau khi Tống Huyền kết hôn, vợ của Tống Huyền thường hay ngồi cạnh xem anh giám định, sau đó chăm chú nghe anh giảng giải những kiến thức có liên quan đến cổ vật. Dáng vẻ hòa thuận, yêu thương, tôn trọng nhau của hai người họ khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Ít ra thì Dương Tử Mi của kiếp trước cũng rất ngưỡng mộ vợ của Tống Huyền vì đã cưới được một người chồng tốt.

Nhưng bây giờ Dương Tử Mi không thấy bóng dáng vợ của Tống Huyền đâu cả. Khi nhìn sắc tướng của Tống Huyền, Dương Tử Mi phát hiện đó là sắc tướng của người vẫn chưa lập gia đình.

Chuyện này là sao? Không lẽ số mạng của Tống Huyền cũng thay đổi?

Dương Tử Mi đứng xếp hàng phía sau, còn chín người nữa là đến lượt cô.

Khi Tống Huyền nhìn thấy một bàn tay thon dài, trắng như sứ giơ đến trước mặt, anh đột nhiên ngăn người ra. Dự cảm được điều gì đó, nên anh vội vàng ngẩng đầu lên nhìn. Khi nhìn lên, anh chỉ thấy một thiếu nữ tầm mười lăm tuổi, mặc váy trắng, gương mặt thanh tú, miệng nhoẻn cười đang đứng trước mặt nhìn anh. Tim anh bỗng nhiên như ngừng đập, một lúc lâu sau lại bắt đầu đập liên hồi, dồn dập.

Là cô bé! Đúng là cô bé!

Tống Huyền nhận ra Dương Tử Mi nhò vào vết bớt đỏ ở giữa trán cô.

Tuy giờ cô không giống lúc nhỏ lắm nhưng thần thái, đôi mắt thông minh lanh lợi kia không ai khác có thể sở hữu được ngoài Dương Tử Mi.

Người trước giờ vốn luôn điềm tĩnh như Tống Huyền phút chốc không thể điềm tĩnh được nữa. Mắt anh ánh lên niềm vui khó tả, cứ như muốn cuốn Dương Tử Mi vào vậy.

- Tử Mi, đến rồi à!

Tống Huyền cố gắng nén lại sự xúc động của mình. Anh hỏi Dương Tử Mi bằng ngữ điệu ôn hòa, nhã nhặn, từ tốn, thân thiện như lời hỏi thăm một người bạn cũ đã lâu không gặp vậy.

Nghe Tống Huyền hỏi vậy, trong lòng Dương Tử Mi cảm thấy ảm áp và có chút cảm động.

Thì ra Tống Huyền vẫn còn nhớ cô, hơn nữa vừa nhìn là đã nhận ra cô!

- Thật ngại quá, đã thất hứa mười năm rồi.

Dương Tử Mi ngại ngùng nói.

- Có đến là tốt rồi!

Tống Huyền đứng dậy, chấp tay nói với những người đang xếp hàng chờ giám định phía sau nói:

- Các vị, thật ngại quá, tôi có khách quý đến thăm, thế nên buổi giám định hôm nay chỉ đến đây thôi, các vị ngày mai hãy đến nhé.

Những người xếp hàng phía sau đều tỏ ra vô cùng thất vọng, có muốn mắng cũng chỉ biết mắng thầm trong bụng.

Trước khi được giám định giúp mà đắc tội với người ta thì cũng không được. Nếu như đem món đồ mình đã mua đến nơi khác nhờ giám định thì phí giám định cũng không rẻ, hơn nữa cũng không biết trình độ giám định của họ có giỏi như Tống Huyền không.

Thế nên những người kia chỉ đành im lặng rồi đi.

- Tử Mi, lên lầu nói chuyện nhé.

Tống Huyền dẫn dò nhân viên cửa hàng thu dọn đồ đạc xong liền dẫn Dương Tử Mi lên lầu.

Lầu 1 của Mặc Hiền được bố trí theo phong cách rất hoài cổ. Đồ gia dụng đều làm bằng gỗ đỏ, vài góc phòng còn được trang trí bằng mấy giò hoa lan, bộ ấm chén trà trên bàn cũng là loại ấm tử sa thượng hạng.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn khắp phòng. Cô phát hiện tất cả những đồ vật bày trí ở đây đều có vật khí, ngay cả một cái ống dất bút lông thôi cũng là đồ cổ.

Quả nhiên là người giàu có!

Dương Tử Mi âm thầm cảm thán!

Tống Huyền mời cô ngồi, sau đó dùng ấm tử sa pha trà mời cô uống. Trà cũng là loại trà Đại Hồng Bảo đắt tiền.

Tống Huyền từ tốn pha trà, tư thái vô cùng an nhiên, từng động tác đều hết sức nho nhã khiến Dương Tử Mi cảm thấy như đang được thưởng thức một buổi biểu diễn nghệ thuật vậy.

- Tử Mi, mời dùng trà.

Dương Tử Mi cầm tách trà lên, nước trà có màu vàng đậm, lá trà thì có hai màu đỏ, lục rõ ràng và có hương thơm thoang thoảng của hoa lan. Hương thơm ấy chỉ cần ngửi thôi cũng đủ khiến lòng người cảm thấy ngất ngây, say đắm.

Cô nhắm nháp trà trong tách. Lưỡi vừa chạm vào nước trà thơm lừng kia đã khiến cô có cảm giác như mình đang trong vườn Chi Lan ngào ngạt hương thơm.

Thấy Dương Tử Mi cúi đầu thưởng thức trà do mình pha, Tống Huyền chợt nghĩ đến một câu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Lấy Gì Để Đáp Tạ (1)

Hai người, một người pha trà, một người uống trà, hương trà thoang thoảng tỏa ra khắp gian phòng. Nếu như có người nào khác đang có mặt ở đây, nhất định sẽ cảm thấy cảnh tượng hiện tại như một bức tranh ảm áp vậy.

- Tử Mi, mười năm qua em đã đi đâu? Cuối cùng tôi cũng chờ được em!

Câu “” kia của Tống Huyền như chứa đựng một tình cảm sâu sắc khiến người nghe bất giác cảm động không nguôi.

Dương Tử Mi để tách trà trên tay xuống, ngược mắt nhìn Tống Huyền. Tống Huyền cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt chứa chan tình cảm.

Tìm cô bỗng nhiên xao xuyến.

“

“?”

Khi Dương Tử Mi gặp Tống Huyền, lúc đó cô chỉ mới là một cô bé năm tuổi thôi. Lúc đó Tống Huyền cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, sao lại có thể như vậy được chứ?

Nhưng sắc mặt của Tống Huyền hiện giờ cho thấy rõ ràng là anh đang chờ cô.

- Thầy Tống, thật ngại quá, do có chút biến cố nên xương của em bị gãy. Mười năm qua em phải ở nhà trị liệu, giờ mới có thể hồi phục hoàn toàn.

Dương Tử Mi áy náy đáp.

Nghe Dương Tử Mi nói cô bị thương, tim Tống Huyền bỗng nhiên thất lại và nhìn Dương Tử Mi bằng đôi mắt trĩu mến, thương xót. Anh đau lòng vì cô còn nhỏ như vậy đã phải chịu nỗi đau quá sức chịu đựng như thế. Lúc này đây, anh rất muốn ôm cô vào lòng nhưng lại không dám.

Hiện giờ, Tống Huyền đã ba mươi tám tuổi, còn Dương Tử Mi mới chỉ là cô bé mười lăm tuổi.

Mười năm nay, Tống Huyền đã từ chối rất nhiều mối duyên đến với mình, thậm chí còn từ chối luôn cả chuyện hôn sự mà cha mẹ anh sắp đặt cho anh mặc dù đối phương là một cô gái nét na, hiền hậu, xinh đẹp, dịu dàng.

Tống Huyền biết rất rõ là mình đang chờ một hình bóng bé nhỏ xuất hiện.

Bây giờ, hình bóng đó đã xuất hiện trước mặt anh, nhưng anh thì đã lớn tuổi.

“

Nghĩ đến câu thơ này, trong lòng Tống Huyền bất giác cảm thấy vô cùng buồn bã và tiếc nuối.

Anh không mong có thể được bên cạnh cô mà chỉ mong có thể được nhìn thấy cô bất cứ khi nào anh muốn.

Nghĩ đến đây, tâm trạng anh bỗng nhiên cũng thoải mái và vui vẻ hơn, nụ cười cũng hòa nhã hơn. Nụ cười hòa nhã kia càng khiến cho Tống Huyền trở nên thu hút hơn. Về thu hút của một người đàn ông chừng chạc, chín chắn khiến trái tim của một cô gái trưởng thành của Dương Tử Mi bất giác xao xuyến đến lạ lùng. Trong lòng cô bỗng nhiên nhớ đến gương mặt khôi ngô nhưng cũng rất lạnh lùng của chàng thiếu niên nọ.

Mười năm rồi.

“

Khi Dương Tử Mi đang ngẩn ngơ nghĩ về chàng thanh niên có tên Long Trục Thiên kia thì Tống Huyền vẫn đưa mắt nhìn cô chăm chú. Thấy cặp mi dài, cong vút như cánh bướm của cô khẽ chớp, Tống Huyền thấy như có gì đó khắc sâu vào tim mình khiến tim anh đập rộn rã không thôi.

Lúc này, Dương Tử Mi mới giật mình và phát hiện ánh mắt Tống Huyền đang nhìn mình, bất giác tai cô đỏ ửng lên, sau đó vội vàng lấy đồng tiền hình lưỡi đao mà cô mua được lúc này đưa cho Tống Huyền và nói:

- Thầy Tống à, thầy giúp em giám định xem món đồ này có phải là đồ cổ không.

Tống Huyền đưa tay đón lấy đồng tiền do Dương Tử Mi đưa cẩn thận xem qua, sau đó đứng dậy rút ra một chất gì đó. Tiếp đến Tống Huyền dùng tấm nhang xóa đi vết mực dính trên đồng tiền kia. Trên đầu tròn của đồng tiền dần hiện ra hai chữ có màu vàng óng ánh được viết theo kiểu Triện Thư, còn trên thân thì có ba chữ

“

Tống Huyền bỗng nhiên đọc ra mấy câu thơ. Hơn nữa giọng của anh còn truyền cảm hơn cả giọng đọc của Tần Khải Văn nữa.

Nhưng, Dương Tử Mi không hiểu tại sao Tống Huyền lại đọc câu thơ đó với đồng tiền kia.

Đồng tiền kia sau khi được Tống Huyền lau chùi sạch sẽ thì càng trở nên đặc biệt hơn, đẹp hơn, tinh tế hơn rất nhiều. Tuy nhiên, Dương Tử Mi không hiểu tại sao đồng tiền này lại không khác mấy chữ đại loại như Thông Bảo như những đồng tiền khác.

Vậy những chữ “kia rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

Một lần nữa, Dương Tử Mi cảm thấy kiến thức của mình quá nông cạn, lượng kiến thức mà mình tích lũy được chỉ như hạt cát trên sa mạc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Lấy Gì Để Đáp Tạ (2)

- Từ Mi, đồng tiền này em bán cho tôi giá một triệu được không?

Đôi tay thon dài của Tống Huyền nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên thân của đồng tiền kia, cứ như là đang vuốt trên làn da trơn mịn của người yêu mình vậy, vô cùng nhẹ nhàng và dịu dàng.

Một triệu ư?

Dương Từ Mi kinh ngạc tốt độ.

Cô biết đó là một đồng tiền có giá trị, nhưng lại không ngờ rằng nó lại cao giá đến như vậy.

- Thầy Tống à, đồng tiền này rốt cuộc có lai lịch ra sao? Còn Nhất Dao Bình Ngũ Thiên ý là gì ạ?

- Cuối thời Tây Hán, Vương Mãng, một người ngoại tộc của triều đình Tây Hán đã lập ra nhà Tân, nhà Tân này chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn sau khi nhà Hán khôi phục lại chính quyền. Năm Cự Nhiếp thứ hai (Năm thứ 7 Công Nguyên), Vương Mãng đã tiến hành cải cách chế độ tiền tệ và cho phát hành một loại tiền mới với tên gọi là Nhất Dao Bình Ngũ Thiên với ý là một đồng tiền này tương đương với năm ngàn. Nhất Dao Bình Ngũ Thiên này có gồm hai phần là đầu và thân, hình dạng như một lưỡi đao và được đúc bằng đồng. Đầu tròn của nó giống như các đồng tiền tròn lỗ vuông khác và có khắc hai chữ Nhất Dao chìm trên, dưới lỗ vuông kia. Hai chữ Nhất Dao này được khắc bằng vàng thiệt, vô cùng tinh tế. Thông thường một đồng tiền như vậy có chiều dài 7.3 cm, nặng 20-40 gam và có độ dày mỏng khác nhau. Phần thân của nó có ba chữ Bình Ngũ Thiên. Nhất Dao Bình Ngũ Thiên là loại tiền đồng mà nước ta dùng đầu tiên và cũng là loại tiền đồng duy nhất dùng vàng thật để khắc chữ lên thế nên mọi người thường gọi nó bằng cái tên Đao Mạ Vàng. Do nó được đúc bằng công nghệ hết sức tinh tế, hình dáng đặc biệt, lại vô cùng quý hiếm nên nó là đối tượng rất được những người sưu tập tiền cổ yêu thích, đồng thời cũng là thứ mà anh rất thích, đặc biệt là lại được mua từ tay của em.

Tống Huyền nói xong liền ngược lên nhìn Dương Từ Mi bằng ánh mắt nóng bỏng và dạt dào tình cảm.

- Vậy câu thơ lúc nãy thầy đọc, món quà trong câu thơ đó là chỉ Đao Mạ Vàng này hay sao?

Dương Từ Mi tránh né ánh mắt như thiêu như đốt kia của Tống Huyền, hiểu kỳ hỏi.

Tống Huyền gật đầu nói:

- Đó là một câu thơ trong bài thơ do nhà văn, nhà khoa học Trương Hoàn thời Đông Hán viết. Thời Đông Hán, mọi người không dùng Đao Mạ Vàng nữa, nhưng nó vẫn tồn tại như một di vật văn hóa cả các thời kỳ lịch sử trước, đồng thời cũng là một món quà hết sức quý giá mà những người yêu nhau dành tặng nhau.

Dương Từ Mi không ngờ là một đồng tiền đơn giản như vậy lại có thể là món quà lãng mạn để các cặp tình nhân dành tặng cho nhau.

Hiện tại, loại tiền đồng này lại giá trị như vậy, nếu ai đó đem nó tặng cho người yêu của mình thì đó không những là một chuyện vô cùng lãng mạn mà còn là một hành động vun tiền qua cửa sổ nữa. Món quà quý giá như vậy chắc hẳn cô gái nào cũng thích.

- Từ Mi, có thể bán cho anh không?

Tống Huyền hỏi Dương Từ Mi bằng giọng hết sức kỳ vọng.

Thấy Đao Mạ Vàng kia tỏa ra luồng khí màu trắng rất thuần khiết, Dương Từ Mi biết nó là một loại minh khí được nuôi dưỡng trong một vùng đất tốt lành, may mắn và có tác dụng hộ thân, trừ tà ma rất mạnh mẽ. Đây cũng chính là giá trị mà không tiền bạc nào có thể mua được.

Hơn nữa, đồng tiền này lại mang một ý nghĩa đặc biệt như thế.

Tống Huyền là một người tốt, là người đàn ông mà kiếp trước cô mơ được cưới làm chồng. Nhưng, ở kiếp này, cô chỉ có ấn tượng tốt với anh mà thôi, anh hoàn toàn không phải là đối tượng mà cô dành tặng Đao Mạ Vàng.

Thế nên, Dương Từ Mi không muốn bán đồng tiền đó. Dù có trả bao nhiêu tiền cô cũng không bán. Cô làm thế một phần cũng vì sợ Tống Huyền hiểu lầm tình cảm của cô và có thể chính vì sự hiểu lầm đó mà lỡ mất nhân duyên cả đời của anh.

- Thầy Tống à, thật ngại quá, đồng tiền này em không muốn bán, em muốn giữ nó lại để tặng cho người mà em muốn tặng thôi.

Dương Từ Mi thẳng thắn từ chối khiến Tống Huyền hiểu ra rằng tình cảm mà cô dành cho anh không phải là tình yêu giữa nam và nữ.

Nghe Dương Tử Mi nói xong, tim của Tống Huyền như có gì đó đang cầu xé, cảm giác đó không đau lắm nhưng lại vô cùng khó chịu.

Nhìn gương mặt xinh xắn và trắng như sứ của Dương Tử Mi trước mặt mình, Tống Huyền chỉ biết âm thầm gặm nhấm nỗi đau. Anh hận mình sinh ra quá sớm nên ngay cả dừng khí để theo đuổi cô anh cũng không có.

Vốn anh muốn mua lại đồng tiền kia để có thể mang theo bên mình, xem như là để an ủi cho nỗi khổ tương tư của mình. Nhưng không ngờ, ngay cả cơ hội như vậy cô cũng không cho, cô lại từ chối tình cảm của anh một cách rất thẳng thắn.

Tuy biết kết quả sẽ như vậy nhưng anh vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng, Tống Huyền càng sợ tình cảm của mình sẽ khiến Dương Tử Mi không dám tiếp cận anh.

Xem ra, anh cần phải làm gì đó khiến cô cảm thấy yên tâm hơn khi tiếp xúc với mình.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tin Tưởng Là Đủ

Đồng tiền kia không thể bán nên Dương Tử Mi lại lấy cái đĩa có hình song ngư kia ra đưa cho Tống Huyền nói:

- Thầy Tống, thầy giám định giúp em cái này.

- Ồ? Em vẫn còn thứ khác nữa à?

Tống Huyền kinh ngạc đưa tay đón lấy chiếc đĩa mà Dương Tử Mi đưa một cách cẩn thận, sau đó dùng kính lúp tỉ mỉ kiểm tra từng chút một.

Tống Huyền là người rất yêu thích đồ cổ. Thế nên chỉ cần chú tâm vào công việc giám định thì anh như quên hết mọi thứ xung quanh và cũng tạm quên đi nỗi đau bị từ chối tình cảm lúc nãy kia.

Dương Tử Mi rất thích nhìn dáng vẻ chăm chỉ làm việc của anh. Cô cảm thấy đáng về đó vô cùng nhỏ nhắn.

Tống Huyền để kính lúp xuống ngược lên nhìn Dương Tử Mi. Đúng lúc cô cũng đang nhìn anh khiến tim anh lại đập lổn nhịp. Anh nhanh chóng tránh ánh mắt của cô, cúi đầu vuốt nhẹ chiếc đĩa có hình song ngư kia nói:

- Đây là chiếc đĩa sứ trắng men mạ vàng hoa văn song ngư do Định Dao thời Bắc Tống sản xuất. Định Dao là một trong năm lò gốm sứ nổi tiếng thời Bắc Tống. Chiếc đĩa này có sáu góc tượng trưng cho sáu nụ hoa, miệng đĩa to, lưng gấp khúc, chân tròn và ngắn, bên trong và ngoài đĩa được tráng một lớp men trắng, chân cũng được tráng men, viền đĩa mạ vàng, bên trong lại được khắc hình song ngư vô cùng sinh động, tinh xảo, là một món đồ dùng trong hậu cung cung đình thời đó.

- Vậy nó đáng giá bao nhiêu tiền ạ?

Đây chính là vấn đề mà Dương Tử Mi quan tâm nhất.

- Giá thị trường khoảng ba trăm tám mươi ngàn. Nhưng nếu mang đi đấu giá có thể sẽ cao hơn. Giá cao bao nhiêu còn phải xem sở thích của người sưu tập nữa. Có người chỉ thích sưu tập những loại đồ sứ do Định Dao sản xuất thôi.

- Vậy thầy có định mua nó không?

Tống Huyền ngẩng đầu lên nhìn Dương Tử Mi nói:

- Tử Mi, hình như em có cảm giác rất đặc biệt với đồ cổ, chỉ là kiến thức vẫn còn chưa nhiều thôi. Hai ngày nữa thành phố A sẽ có một cuộc bán đấu giá đồ cổ, không biết em có hứng thú đi xem không? Chiếc đĩa này của em nếu em muốn bán với giá cao hơn thì anh có thể giúp em đấu giá trong buổi đấu giá hôm đó luôn, em thấy sao?

Nghe có bán đấu giá đồ cổ, Dương Tử Mi đương nhiên là muốn đi xem rồi, thế nên cô liền trả lời:

- Dạ muốn.

- Được, vậy chín giờ sáng ngày mốt, em đến đây, anh sẽ dẫn em đi.

Thấy Dương Tử Mi đồng ý đi cùng, Tống Huyền rất vui.

- Cảm ơn thầy.

Đoạn, Dương Tử Mi đưa mắt nhìn lên các kệ sách chuyên đề về đồ cổ trong phòng nói:

- Mười năm trước, thầy nói muốn chỉ cho em những kiến thức về đồ cổ, chỉ là em không giữ đúng lời hứa của mình, không biết giờ em có thể thực hiện lời hứa đó không ạ?

- Đương nhiên là được, em vẫn luôn được mong chờ.

Tổng Huyền cười tươi. Anh chờ câu nói này của cô lâu lắm rồi.

- Giờ em đang đi học, vậy sau này mỗi thứ bảy và chủ nhật em sẽ theo thầy học về đồ cổ, còn ngày thường em muốn mượn vài quyển sách về đọc thêm, vậy có được không?

- Ừm.

Tổng Huyền gật đầu sau đó đứng dậy lấy quyển Nhập Môn Thường Thức Và Giám Định Cổ Vật trên kệ sách đưa cho Dương Tử Mi nói:

- Em hãy xem quyển sách này trước, sau này từ từ học thêm các kiến thức khác sâu hơn.

- Dạ. Cảm ơn thầy.

Dương Tử Mi đón lấy quyển sách dày cộp kia và không quên cảm ơn Tổng Huyền.

- Tử Mi, chiếc đĩa này nếu muốn tham gia đấu giá thì anh phải đăng ký vào danh sách giám định trước mới được, nếu không sẽ không được mang vào nơi đấu giá đâu.

Tổng Huyền vừa nhìn chiếc đĩa vừa nói.

- Dạ, vậy thầy giúp em bảo quản ạ.

Dương Tử Mi rất tin tưởng nhân phẩm của Tổng Huyền. Cảm giác mà Tổng Huyền mang đến cho cô là sự tin tưởng tuyệt đối. Dù cả thế giới có lừa cô thì cô tin anh sẽ không bao giờ lừa dối cô.

- Cảm ơn em vì đã tin tưởng anh.

Thấy Dương Tử Mi hoàn toàn tin tưởng mình, Tổng Huyền rất đổi vui mừng.

- Thầy đáng được em tin tưởng ạ. Thầy là người có nhân phẩm, nhân cách cao quý nhất mà em từng gặp ạ.

Được cô khen ngợi, Tổng Huyền cảm thấy cả người lâng lâng nhẹ bỗng, tưởng như đang bay lơ lửng trên mây.

Chỉ cần cô tin tưởng anh, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cảm Ơn Vì Được Đoàn Viên

Dương Tử Mi rời phố Văn Lai về nhà.

Ông nội cô đang ngồi hút thuốc trên ghế mây, cha cô thì đang đọc báo, cô em Dương Tử Hi mười tuổi thì đang ngồi làm bài tập trên bàn, hai cậu em trai sinh đôi thì đang chạy giỡn đuổi bắt nhau, còn mẹ cô và bà nội thì đang bận nấu cơm trong bếp.

Mỗi khi nhìn cảnh gia đình đầm ấm như thế này, Dương Tử Mi cảm thấy sống mũi mình cay cay, trong lòng cô vô cùng cảm kích.

Cô cảm kích vì ông trời đã cho cô một gia đình ấm êm, hạnh phúc ở kiếp này chứ không phải là cô nhi như kiếp trước.

- Con à, hôm nay là ngày đầu tiên đi học, các bạn cùng lớp có bắt nạt con không?

Bà nội cô từ bếp đi lên, thấy cô đứng trước cửa liền bước đến hỏi.

- Dạ không có đâu nội, các bạn ấy đều rất tốt.

Dương Tử Mi cười nói, sau đó đưa tay lau lau mồ hôi còn đọng trên trán nội cô rồi nói tiếp:

- Đi học rất vui, con rất thích.
- Vậy thì tốt rồi, trước giờ con chưa từng đi học, nội chỉ sợ là con không thích ứng được thôi.
- Nội đừng xem thường con quá. Con giống như xương rồng Bát Tiên vậy, dù có bị quăng vào sa mạc cũng có thể nở hoa đấy.

Nói xong, Dương Tử Mi cời gậy đi vào nhà, cúi chào ông nội và cha cô.

- Con à, tuy con đã tự học xong chương trình của trung học cơ sở nhưng vẫn còn rất nhiều kiến thức con vẫn chưa học được, cho nên con phải chăm chỉ nghe thầy cô giảng bài trên lớp, biết chưa?

Dương Thanh dùng lời lẽ của một thầy giáo thường ngày nói với Dương Tử Mi.

- Dạ, con sẽ cố gắng học ạ.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Con gái con đứa, học nhiều lắm gì, dù gì thì sau này cũng lấy chồng sinh con thôi.

Ông nội cô vừa nhả khói vừa nói.

- Ông này, ông nói vậy là sao? Nếu không có Tử Mi, cả nhà chúng ta có được trở thành người thành phố, ăn ngon mặc đẹp thế này không? Tử Mi tuy là con gái, nhưng nó còn giỏi hơn con trai nữa, ngay cả Lão Thần Tiên cũng nói Tử Mi nhà ta là một thiên tài, sau này nhất định sẽ có rất nhiều thành tựu đấy.

Bà nội cô nói, vẻ bất mãn.

- Không cần thành tựu gì cả, mọi người bình an là được.

Dương Thanh ngồi cạnh bên tiếp lời.

Dương Tử Mi cười. Bởi vì rất trân trọng tình cảm gia đình nên dù ông nội suốt ngày chê bai cô là một đứa con gái vô dụng thì Dương Tử Mi vẫn không để tâm. Dù sao thì ngoài ông nội ra, những người còn lại đều thương yêu cô hết mực.

- Chị ơi, chị xem giúp em bài này làm sao?

Dương Tử Hi quay đầu sang gọi cô.

Dương Tử Hi càng lớn càng dễ thương, tròn tròn, bầu bĩnh như một nắm cơm vắt, đôi mắt to dài giống mẹ cô lúc nào cũng cười long lanh, giọng nói non nớt, nhõng nhẽo khiến ai cũng thương.

Mỗi lần nhìn thấy Dương Tử Hi, Dương Tử Mi vẫn không thể quên được thân thể thâm tím khi bị ngạt nước của em gái mình vào kiếp trước.

Thế nên, cô hết mực yêu thương em gái mình.

Dương Tử Mi ngồi kế Dương Tử Hi, kiên nhẫn giảng giải từng bài toán phức tạp cho em mình hiểu.

Sau khi giảng xong, Dương Tử Hi chớp chớp đôi mắt long lanh kia nhìn Dương Tử Mi vẻ sùng bái nói:

- Chị giỏi quá, bài toán khó vậy mà chị cũng giải được. Nếu em cũng thông minh như chị thì tốt quá.
- Tử Hi của chúng ta cũng rất thông minh mà, chỉ là em nhất thời không hiểu thôi.

Dương Tử Mi xoa đầu em gái mình nói.

- Chắc vậy.

Dương Tử Hi cũng gật đầu tán thành.

Mẹ cô gọi cả nhà đến ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong, Dương Tử Mi tiếp tục trò chuyện với mọi người trong nhà, sau đó mới về phòng. Vào đến phòng, cô liền cất hết những món đồ cổ mà cô mua được ở phố Văn Lai kia vào tủ, khóa lại cẩn thận, sau đó lấy quyển Nhập Môn Thuật Thức Và Giám Định Cổ Vật ra đọc.

Ghi nhớ đối với cô mà nói là một chuyện rất dễ dàng, hơn nữa, quyển nhập môn này đều là những kiến thức rất cơ bản và đơn giản nên chỉ cần xem qua một lần là cô hiểu ngay.

Khi sắp đến mười một giờ đêm, cô liền để sách xuống, lên sân thượng bắt đầu luyện Đạo Khí Thuật.

Nếu lúc này có ai nhìn thấy thì họ sẽ kinh ngạc phát hiện ra rằng có rất nhiều luồng linh khí từ khắp nơi đang không ngừng tụ về thiếu nữ mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng kia, cảnh tượng như mộng như ảo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Làm Bộ Ra Vẽ Thuần Khiết?

Vừa vào đến cổng trường, Dương Tử Mi phát hiện có rất nhiều người đang nhìn mình chỉ trỏ, che miệng to nhỏ gì đó với nhau. Họ nhìn cô với ánh mắt khinh thường và coi rẻ.

Dương Tử Mi cảm thấy có gì đó rất lạ nên mới chú ý lắng tai lên nghe.

- Đúng vậy, đúng là nó. Đừng thấy nó ra vẻ ngọc nữ thuần khiết mà lầm, đều là giả bộ cả thôi.
- Ủm, phóng đại quá, gan đến nỗi dám làm chuyện đó trong phòng học...
- Nghe nói ở dưới quê mới lên, chắc thấy mấy đứa con trai thành phố mình nên muốn dụ dỗ để đạt được mục đích đây...
- Thật ghê tởm..
- Đúng là đứa con gái không biết xấu hổ, làm bộ làm tịch.

Nghe thấy những lời khó nghe kia, ánh mắt Dương Tử Mi long lên, sát khí trên người bắt đầu tỏa ra.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn ra xung quanh, sau đó phát hiện trong một bụi cây nọ có một luồng âm sát khí đang tỏa ra.

Vốn dĩ ở những nơi dương khí rất mạnh như trường học thì âm sát khí như thế rất hiếm khi xuất hiện, thế nên cô không biết tại sao ở đó lại xuất hiện âm sát khí.

Cô âm thầm giơ tay bắt ấn và hút âm sát khí kia đến, sau đó búng luồng âm sát khí đó vào đầu gối mấy nữ sinh nói năng khó nghe nhất kia.

- Ui da!

Mấy nữ sinh kia đột nhiên cảm thấy đầu gối mình tê nhức, tiếp đến là loạng choạng té sóng soài, cắm mặt xuống đất, trông rất thảm.

Dương Tử Mi vốn muốn dùng âm sát khí để bịt miệng họ lại, khiến họ cả đời không thể nói chuyện được. Nhưng cô nghĩ, dù sao thì mấy nữ sinh kia cũng còn trẻ, không hiểu chuyện nên mới nhẹ tay, bỏ qua cho lần này.

Tiếp tục đi vào trường, Dương Tử Mi phát hiện ở bảng thông báo trường đang có rất đông người bu vào. Họ vừa coi vừa hôn hờ bàn luận không ngớt.

Lúc này, Hoàng Nhất Phong chui ra từ đám đông, mặt đỏ bừng bừng, trên tay cầm một tờ giấy gì đó. Hoàng Nhất Phong tức giận hét lên:

- Mọi người thật quá đáng, tớ và Dương Tử Mi không phải như vậy đâu, Dương Tử Mi cậu ấy chỉ là đang châm cứu cho mình thôi.
- Châm cứu sao? Xạo vừa vừa thôi. Ha ha, này, làm chuyện đó trong lớp chắc vui lắm hả?

Một nam sinh nét mặt quý quái hỏi Hoàng Nhất Phong.

- Là châm cứu thật mà. Dương Tử Mi giúp mình chữa chứng nặng mùi, không tin thì các cậu ngửi thử đi, tớ không nặng mùi như trước nữa đâu.

Hoàng Nhất Phong lớn tiếng giải thích.

- Chẳng lẽ XXOO có tác dụng chữa chứng nặng mùi sao?
- Ha ha ha...

Các nam, nữ sinh đứng xung quanh không ngừng cười chế giễu. Hoàng Nhất Phong tức đến nỗi bắt đầu xắn tay áo lên ra tay đánh người, đám đông kia bỏ chạy tán loạn.

- Nó đến rồi kìa!

Có người phát hiện ra Dương Tử Mi nên vội vàng la lên cho những người khác biết. Phút chốc, hàng loạt ánh mắt đổ dồn về phía Dương Tử Mi, sau đó là vô số những lời khó nghe tuôn ra từ miệng họ. Cho dù là nam hay nữ, lời nói của họ cũng vô cùng khó nghe.

Hoàng Nhất Phong lúc này cũng không rượt đánh người nữa mà vội vàng xông đến đứng chắn trước mặt Dương Tử Mi về che chở nói:

- Mọi người thật quá đáng. Tớ và cậu ấy thật là không có gì mà. Mọi người đừng si vả, bôi nhọ cậu ấy. Ai còn dám nói gì nữa thì tớ không khách sáo đâu.

Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, sau đó cúi xuống nhặt tấm hình Hoàng Nhất Phong làm rơi trên đất lên xem.

Người trong hình không ai khác chính là cô và Hoàng Nhất Phong.

Trong hình, Hoàng Nhất Phong đang cúi trần nằm trên bàn, còn cô thì đang cúi nhẹ người xuống, tay cô đang đặt trên vai của Hoàng Nhất Phong. Từ góc độ trong hình mà nói thì cảm giác hai người đang rất gần nhau, cứ như là cô đang nép sát người vào Hoàng Nhất Phong vậy.

Trên thực tế, lúc đó, cô đang vẽ mấy cây kim châm cứu trên lưng Hoàng Nhất Phong.

Cô tiếp tục xem mấy hàng chữ được chú thích ở phía dưới tấm hình kia, đại ý là đứa con gái nhà quê giả vờ làm Tiểu Long Nữ thuần khiết dụ dỗ bạn cùng bàn làm chuyện xấu trong lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nói Bậy Sẽ Bị Rút Lưỡi

Tất cả học sinh đang vây quanh kia bỗng nhiên cảm thấy không khí xung quanh trở nên lạnh hẳn, cứ như là có luồng khí lạnh thổi qua. Bất giác sống lưng họ lạnh cóng, da gà nổi lên sau đó run một cái.

Họ phát hiện, luồng khí lạnh này phát ra từ thiếu nữ mặc đồ trắng đang đứng trước mặt họ kia.

Dương Tử Mi lúc này đang khẽ mím môi, ánh mắt sắc lạnh nhìn mọi người, ánh mắt đó chẳng khác nào ánh mắt đang nhìn người chết vậy.

Tất cả mọi người đột nhiên đều đồng loạt lùi lại mấy bước.

- Dương Tử Mi!

Hoàng Nhất Phong gọi cô, sau đó nói:

- Cậu đừng buồn, tớ sẽ đến gặp thầy và giải thích hết tất cả mọi chuyện, mọi người chắc chắn sẽ hiểu thôi. Xin lỗi cậu, tớ khiến cậu bị vạ lây.

Giọng của Hoàng Nhất Phong khiến Dương Tử Mi chợt bùng tỉnh.

Lúc này, suýt nữa là cô động đến sát khí rồi.

Sư phụ đã nhiều lần nhắc nhở cô rằng, tuy các thầy pháp như họ có thể ra tay giết người mà không ai hay biết nhưng ít ra phải biết tôn trọng nguyên tắc của sinh mạng, nếu không, gây ra quá nhiều nghiệp chướng thì cuối cùng người lãnh hậu quả sẽ không ai khác ngoài bản thân họ.

Mấy học sinh kia không biết sự thật thế nào mà cứ nhiều chuyện nói xấu người khác quả thật rất đáng ghét, nhưng họ không đến mức phải bị chết. Lúc này, suýt nữa là cô vào đường ma đạo, cũng may là Hoàng Nhất Phong gọi cô tỉnh lại.

Ngón tay của Dương Tử Mi khẽ động đậy, cô thu tất cả âm sát khí mà cô vừa cảm vào những người kia lại. Tội chết có thể tha nhưng vẫn phải phạt họ.

- Phạm là người trần, nếu như dựng chuyện ly gián, phỉ báng người khác thì sau khi chết đi chắc chắn sẽ bị âm hồn nga quỷ banh miệng dùng kèm rút lưỡi.

Khi nói câu này, âm điệu, ngữ điệu của Dương Tử Mi như đang niệm chú vậy. Tuy không lớn lắm nhưng hầu như tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một.

Nói xong, cô xoay người bỏ đi. Bóng áo trắng thướt tha như không vướng chút bụi trần.

Những học sinh nói bậy lúc này đột nhiên thấy ớn lạnh. Họ cảm giác lưỡi mình cứng lại và như có vật gì đó đang không ngừng kéo giật lấy. Họ muốn nói gì đó nhưng lại không cách nào nói chuyện được.

Bỗng nhiên, họ nhớ lại câu mà Dương Tử Mi nói lúc nãy, sau đó vội vàng đưa tay lên bịt miệng mình lại. Họ sợ lưỡi mình bị âm hồn nga quỷ rút ra thật.

Một lúc lâu sau, lưỡi họ mới bình thường trở lại.

Họ nghĩ:

“

Càng nghĩ họ càng thấy sợ. Sau đó, tự thề rằng sau này sẽ không dám nói bậy nữa.

Hoàng Nhất Phong đuổi theo Dương Tử Mi và không ngừng xin lỗi cô.

- Không liên quan gì đến cậu cả, cậu không cần phải xin lỗi vì lỗi lầm của người khác.

Dương Tử Mi bực dọc nói.

- Xin lỗi, nếu như không phải do tớ thì mọi việc sẽ không thế này.

- Cậu chỉ là cái cỏ mà thôi, chuyện gì đến thì sớm muộn cũng đến.

Dương Tử Mi hờ hững nói.

- Tớ nhất định sẽ tìm ra người làm chuyện này!

Hoàng Nhất Phong nghiêng răng nói tiếp.

- Không cần tìm đâu, tớ biết là ai làm rồi.

Tuy chuyện có liên quan đến bản thân mình nhưng Dương Tử Mi không thể suy đoán ra được rốt cuộc kẻ tiểu nhân kia là ai. Nhưng hôm qua cô đã xem hết một lượt sắc mặt của tất cả bạn học cùng lớp, thế nên cô biết những ai đang rắp tâm ám hại bạn bè.

- Là ai?

Hoàng Nhất Phong nắm chặt nắm đấm, đáng vẻ như đang muốn đánh người.

Dương Tử Mi không trả lời mà chỉ tiếp tục đi vào lớp.

Trong lớp đang rất ồn ào. Hạ Muội đang cố gắng giữ trật tự trong lớp. Trên tay Hạ Muội là tấm hình và tờ giấy đã bị xé nát, cô không ngừng dùng thước gõ mạnh lên bàn nói:

- Nếu như để tớ biết là ai dám dựng chuyện để sỉ nhục Dương Tử Mi và Hoàng Nhất Phong thì tớ quyết không tha cho người đó. Nhất Phong đã nói rồi, Tử Mi chỉ là giúp cậu ấy châm cứu thôi, vậy mà lại bị nói là có quan hệ nam nữ bất chính, thật là quá quắt mà!

Dương Tử Mi chỉ im lặng đi vào lớp.

Thấy cô, Hạ Muội vội vàng chạy đến nói:

- Dương Tử Mi à, cậu yên tâm đi. Là lớp trưởng, tớ sẽ tìm ra thủ phạm và trả lại công bằng cho cậu.

- Cảm ơn cậu.

Dưới ánh mắt của tất cả các bạn trong lớp, Dương Tử Mi thản nhiên ngồi vào bàn và lấy sách ra học.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nghiệp Chương Tự Chịu

- Trời đất ơi, làm ra những chuyện như vậy mà còn thản nhiên như thế.

Trần Lệ Lệ đột nhiên la lên.

- Trần Lệ Lệ! Sao cậu lại nói bạn mình như vậy?

Hạ Muội đứng lên lớn tiếng chỉ trích.

- Tớ nói gì chứ? Tớ không nói gì hết, tớ chỉ nói bằng quơ vậy thôi, chẳng lẽ nói chuyện cũng có tội sao? Tớ chỉ nói... nói... nói...

Trần Lệ Lệ bỗng nhiên cảm thấy lưỡi mình tê lại, sau đó như có vật gì đó không ngừng kéo rút lưỡi mình ra. Cô vội vàng ngậm miệng lại nhưng có cố gắng thế nào cũng không ngậm lại được. Lưỡi của cô cứ thế bị kéo dài ra, nhìn rất đáng sợ.

- Lệ Lệ, sao cậu lại le lưỡi hù dọa người khác vậy? Không khác gì mấy con ma chết treo ấy.

Trương Lam thấy Lệ Lệ như thế liền chau mày nói.

- Tớ... tớ... tớ... tớ...

Trần Lệ Lệ liên tục nói ra mấy từ tớ tớ sau đó cảm giác lưỡi mình đau buốt, khiến cô vô cùng kinh sợ.

- Không lẽ lưỡi cậu bị trúng gió sao?

Trương Lam lo lắng hỏi.

- Tớ... tớ... tớ...

Mồ hôi không ngừng tuôn ra, Trần Lệ Lệ vội vàng bịt miệng chạy ra khỏi lớp đến văn phòng tìm mẹ cô. Nhưng sau đó cô lại phát hiện lưỡi mình lại bình thường như cũ.

“

- Lúc này mình nghe đứa con gái kia nói gì mà nói vậy thì sẽ bị âm hồn nga quỷ rút lưỡi. Kết quả là mấy bạn nói những lời khó nghe kia quả nhiên là như bị rút lưỡi thật ấy, sợ chết đi được. Cũng may là sau đó mọi người không sao, kỳ lạ thật.

- Chẳng lẽ có âm hồn nga quỷ rút lưỡi thật? Sợ quá đi, sau này có chết cũng không dám nói lung tung nữa.

Nghe hai nữ sinh đi ngang qua nói chuyện với nhau như thế, Trần Lệ Lệ sợ đến nỗi lại đưa tay lên bịt miệng mình lại.

Thật ra, Trần Lệ Lệ cũng biết là Dương Tử Mi không thể làm mấy chuyện kia với Hoàng Nhất Phong. Nhưng, cô vẫn không thể nào giữ mồm giữ miệng được, đặc biệt là lúc thấy đáng vẻ thân nhiên như không kia của Dương Tử Mi, cô lại càng đổ kị hơn.

- Nóng quá, nóng quá, tớ muốn cời đồ...

Lâm Y Đình, hoa khôi của lớp tự nhiên đứng dậy, vừa uốn éo nói vừa đưa tay lên cời nút áo của mình làm lộ áo ngực màu hồng ra ngoài.

Tất cả các bạn trong lớp phút chốc bỗng sững người, tròn mắt há miệng nhìn cô chằm chằm.

- Trần Tiểu Cường, nào, sờ thử xem.

Lâm Y Đình đột nhiên nắm lấy tay Trần Tiểu Cường sau đó kéo để lên ngực mình và không ngừng vuốt ve. Lúc này, Lâm Y Đình thở mạnh, miệng không ngừng phát ra những âm thanh như được thỏa mãn.

Cả lớp thở há ra, không hiểu sao Lâm Y Đình giống như bị trúng tà rồi làm ra những chuyện đáng xấu hổ như vậy.

- Tiểu Cường... tớ muốn..., nhanh lên...

Lâm Y Đình bắt đầu leo lên bàn của Trần Tiểu Cường, đưa hai tay vòng qua cổ của Tiểu Cường, tiếp đến không ngừng uốn éo người mình cọ cọ vào người của Trần Tiểu Cường kia.

Trần Tiểu Cường lúc này bị dọa đến sợ phát khiếp lên được.

- Lâm Y Đình, cậu làm gì vậy?

Hạ Muội lúc này mới la lên, sau đó xông đến lôi Lâm Y Đình đang uốn éo trên người Trần Tiểu Cường xuống.

Nhưng nào ngờ, Lâm Y Đình kia lại sà vào người của Lý Đông Lâm, ngồi lên đùi cậu ấy, kéo váy cao lên, hai chân dạn ra rồi đưa tay kéo dây kéo quần của Lý Đông Lâm xuống.

Lý Đông Lâm sợ đến nỗi đẩy mạnh Lâm Y Đình ra.

- Bình!

Đầu của Lâm Y Đình đập mạnh vào bàn. Vì đầu bị đập đau nên Lâm Y Đình lúc này mới bừng tỉnh. Cô phát hiện nút áo mình đều bị cởi bung ra hết, còn váy thì bị kéo cao lên đến bắp đùi, làm lộ ra chiếc quần chíp màu hồng.

Cô vội vàng nắm áo, kéo váy mình lại. Những hình ảnh diễn ra lúc này hiện lên trong đầu cô rõ như trên phim, cô có muốn quên cũng không thể nào quên đi được.

- Á á

Lâm Y Đình vừa thẹn vừa xấu hổ nên lập tức hét lên và chạy ào ra khỏi lớp. Mắt mặt đến nỗi muốn đập đầu vào tường cho xong.

Tất cả bạn học trong lớp đưa mắt nhìn nhau, không hiểu tại sao lại như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thầy Tổng Hôm Nay Rất Đẹp Trai

Hạ Muội nhặt chiếc cặp của Lâm Y Đình làm rơi dưới đất lên. Một chiếc máy ảnh kỹ thuật số từ trong cặp rơi ra.

Cảm giác có gì đó đáng nghi nên Hạ Muội liền mở máy ra xem những tấm hình đang lưu trong máy.

Kết quả, Hạ Muội phát hiện trong máy có hình của Dương Tử Mi và Hoàng Nhất Phong.

Thì ra, người chụp và dán hình để bôi nhọ người khác chính là Lâm Y Đình.

Hạ Muội nhìn sang Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi lúc này vẫn đang chăm chú cúi đầu làm toán. Thần thái hết sức an nhiên, cứ như là mọi ồn ào, lộn xộn xung quanh không liên quan gì đến cô vậy.

Hạ Muội đột nhiên cảm thấy trên người Dương Tử Mi như có sức mạnh thần bí gì đó đang tỏa ra vậy. Còn luồng sức mạnh đó cụ thể là gì cô cũng không rõ. Cô chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra cho Trần Lệ Lệ và Lâm Y Đình lúc này hình như đều có liên quan đến Dương Tử Mi.

Từ lúc Dương Tử Mi bước vào lớp cho đến giờ, Hạ Muội đều quan sát cô, nhưng Hạ Muội không thấy Dương Tử Mi có bất kỳ hành động gì.

Hạ Muội bất giác rung mình một cái.

Chuông vào học reo lên, Tần Khải Văn bước vào lớp. Tần Khải Văn đưa mắt nhìn về phía Dương Tử Mi. Anh phát hiện Dương Tử Mi bình thản ngồi đó chăm chú làm bài, sắc mặt cô hình như không có việc gì xảy ra vậy. Tần Khải Văn vô cùng kinh ngạc.

“

Tần Khải Văn ngưỡng mộ nhìn Dương Tử Mi như đang thưởng thức một đóa hoa Bách Hợp đang nở rộ trong sương vậy.

Hạ Muội đưa máy ảnh của Lâm Y Đình cho Tần Khải Văn đồng thời cũng không quên thuật lại mọi chuyện diễn ra lúc này cho Tần Khải Văn nghe.

Tần Khải Văn xem qua hình trong máy, gật đầu nói:

- Hành vi của Lâm Y Đình, thầy sẽ báo lên với trường để công khai xử lý. Nhưng những chuyện xảy ra lúc này chắc cũng chỉ là hành động bộc phát nhất thời trong lúc đầu óc hỗn loạn thôi, cả lớp đừng truyền ra ngoài, biết chưa?

Cả lớp đồng thanh dạ vâng đáp lời Tần Khải Văn. Về như là sẽ không nói chuyện đó cho ai biết.

Tuy nhiên, cũng vẫn có người không giữ mồm giữ miệng nói chuyện xấu của Lâm Y Đình cho các bạn lớp khác nghe. Một truyền mười, mười truyền một trăm, cuối cùng hầu như cả trường đều biết.

Lâm Y Đình cũng vì thế mà không còn mặt mũi nào để tiếp tục ở lại trường Nam Thành học nữa. Cô phải chuyển đến trường gần nhà ngoại mình để học.

Sau bao nỗ lực của trường, chuyện âm ỉ kia cuối cùng cũng được dập tắt. Dương Tử Mi cũng trở lại với cuộc sống thường nhật của mình.

Đêm trước khi diễn ra buổi bán đấu giá đồ cổ, Tống Huyền lo là Dương Tử Mi sẽ quên nên liền gọi điện cho cô đồng thời không quên dặn cô đến Mặc Hiên sớm một chút.

Ngày hôm sau, mới bảy giờ sáng, Dương Tử Mi đã có mặt trên phố Văn Lai.

Trên đường vẫn còn rất vắng người, vì tám giờ sáng các cửa hàng trên phố mới mở cửa kinh doanh.

Nhưng Mặc Hiền thì lại mở cửa rất sớm. Dương Tử Mi bước vào và thấy Tống Huyền đang chăm chú lau chùi cho một món đồ bằng sứ trong tiệm.

Hôm nay, Tống Huyền mặc một bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn kẻ sọc dọc màu xám nhạt, bộ đồ đó càng khiến cho thân hình của Tống Huyền trở nên cao lớn hơn. Chiếc cổ áo đơn giản kia càng làm nổi bật vẻ nho nhã, trí thức, chín chắn của Tống Huyền hơn.

- Thầy Tống hôm nay đẹp trai quá.

Dương Tử Mi suýt xoa cảm thán.

Được khen, Tống Huyền bất giác đỏ mặt, vui vẻ nói:

- Già rồi, từ đẹp trai để dành cho mấy cậu thanh niên trẻ tuổi kia vậy.

- Ha ha, thầy Tống đâu có già. Nếu có già thì cũng đẹp lão mà.

Dương Tử Mi cười đáp.

Dương Tử Mi nói vậy, Tống Huyền cảm thấy như lòng mình đang nở hoa, một cảm giác phấn khởi tốt độ len lỏi trong tâm trí anh.

Tống Huyền thấy Dương Tử Mi vẫn mặc chiếc đầm trắng đơn giản như mọi ngày liền nói:

- Tử Mi, những người tham gia buổi bán đấu giá thường mặc đồ rất trang trọng. Chiếc đầm trắng này của em đơn giản quá, thế nên anh đã chuẩn bị sẵn cho em một bộ đồ khác, không biết em có thích không.

Nói xong, Tống Huyền hồi hộp chờ Dương Tử Mi trả lời. Anh lo là cô sẽ không vui hoặc sẽ từ chối nhã ý của mình.

- Dạ được ạ. Thấy thầy ăn mặc trang trọng như thế em cũng thấy trang phục hiện tại của em không thích hợp lắm, cảm ơn thầy đã chuẩn bị đồ giúp em.

Dương Tử Mi vui vẻ đáp lời.

Lúc này Tống Huyền mới thở phào một cái. Tâm trạng anh lúc này đang rất vui, vui đến nỗi anh muốn hát ngay một bài hát nào đó để bày tỏ niềm vui trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Quan Tâm Chăm Sóc

Tống Huyền chuẩn bị cho Dương Tử Mi một bộ đầm phong cách cổ điển được vẽ bằng tay.

Bộ đầm này có nửa thân trên màu hồng nhã nhặn theo phong cách Hán phục với ống tay rộng và cài bằng nút dây, kết hợp với từng váy tơ lụa màu xanh lam nhạt, bên trên vẽ các họa tiết hoa lan xinh xắn xen kẽ với các đóa mẫu đơn đỏ theo phong cách thủy mặc. Dương Tử Mi vừa nhìn thấy đã thích.

Cô vào phòng thay đồ mặc bộ đầm do Tống Huyền chuẩn bị sẵn cho mình sau đó tay cầm đuôi váy dịu dàng, yếu điệu bước ra. Dáng vẻ nhẹ nhàng, thanh thoát đó như một bức tranh giai nhân đang cầm dù bước đi trong làn mưa phùn lất phất. Từng cử chỉ, từng hành động, từng đường nét trên gương mặt cô đều đẹp như một bài thơ vậy.

Trong quyển Nhân Gian Từ Thoại có câu:

“

Dương Tử Mi hiện tại cũng vậy. Bộ đầm cô đang mặc tuy rất đơn giản nhưng khi mặc lên người cô lại đẹp một cách khác thường. Tống Huyền ngay người nhìn cô không chớp mắt.

Lúc này, Dương Tử Mi mới cười nói:

- Thầy ơi, em mặc bộ này tham gia buổi bán đấu giá có hợp không ạ?

Tống Huyền vội vàng đáp:

- Rất hợp!

- Thầy mua bộ đồ này ở đâu vậy ạ?

Dương Tử Mi rất thích phong cách cổ điển như vậy nên cô muốn sau này sẽ mua thêm vài bộ giống như vậy để mặc.

- Là tự tay anh cắt may đấy.

Tống Huyền trả lời.

Dương Tử Mi kinh ngạc vô cùng. Cô nhìn kỹ bộ đồ mình đang mặc và phát hiện từng đường kim, mũi chỉ trên đó đều hết sức tinh tế, chẳng khác gì một tác phẩm nghệ thuật của một nhà thiết kế nổi tiếng.

Cô vốn nghĩ Tống Huyền chỉ giỏi việc giám định đồ cổ thôi, nào ngờ anh còn biết may quần áo nữa. Hơn nữa còn may được một bộ trang phục phức tạp và đẹp như thế này.

Kích thước của bộ đồ đó hoàn toàn vừa vặn với thân hình cô, cứ như là Tống Huyền đã đo đạc kỹ càng xong mới may vậy. Chẳng lẽ bộ đồ này chỉ trong hai ngày đã được may xong?

Hỏi ra mới biết, quả nhiên không sai.

Dương Tử Mi nhớ lại, kiếp trước, trang phục mà vợ Tống Huyền mặc hàng ngày đều là những bộ sườn xám vô cùng nhã nhặn và tinh tế.

“

Nghĩ thế nên Dương Tử Mi tò mò hỏi tiếp:

- Thầy Tống à, vậy thầy có biết may sườn xám không?

Tống Huyền khẽ gật đầu nói:

- Nếu như em thích sườn xám, lần sau anh sẽ may cho em. Em rất hợp với những kiểu trang phục cổ điển như thế này.

- Thầy bạn vậy nên em cũng không dám làm phiền thầy đâu ạ.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng từ chối. Cô cảm thấy mình đã nợ Tống Huyền quá nhiều.

Tống Huyền cũng không nói gì thêm mà chỉ bảo cô ngồi xuống để làm cho cô một kiểu tóc phù hợp với bộ đồ đang mặc trên người kia.

Tuy biết không nên tiếp xúc quá nhiều với Tống Huyền nhưng Dương Tử Mi lại không thể từ chối lòng chân thành của anh. Cho nên, Dương Tử Mi cũng đành ngồi xuống trước chiếc gương đồng cổ điển kia.

Tống Huyền lấy ra một cây lược gỗ nhẹ nhàng chải tóc cho cô. Thần thái của Tống Huyền vô cùng chăm chú và chuyên tâm, cứ như là anh đang cảm trên tay một món đồ cổ mà anh hết mực yêu quý vậy.

Dương Tử Mi nhìn Tống Huyền qua chiếc gương trước mặt, cảm giác từng động tác nhẹ nhàng từ tay Tống Huyền kia. Nếu nói như cô không chút cảm động thì hoàn toàn là giả dối.

Tuy nhiên, chỉ đơn giản là cảm động thôi. Tình cảm mà cô dành cho Tống Huyền tuyệt nhiên không phải là tình cảm nam nữ.

Tống Huyền bới lệch hết tóc cô ra sau, sau đó dùng một chiếc trâm bằng phi thúy tạo nhả vắt lên để cố định tóc. Vài lọn tóc còn lại để xõa tự nhiên xuống phía trước càng khiến cho cô trở nên xinh đẹp và tao nhã hơn.

Tống Huyền hài lòng nhìn Dương Tử Mi, cảm giác như anh đang nhìn một món đồ cổ bằng sứ do chính tay anh tỉ mỉ lau chùi, chăm sóc vậy. Một món đồ cổ tinh tế, tao nhã, xinh đẹp.

Không có cô gái nào là không thích đẹp cả, đặc biệt là các cô gái như Dương Tử Mi đây. Kiếp trước, cô suốt ngày lang thang đầu đường xó chợ lo miếng cơm manh áo của mình nên hoàn toàn không có thời gian và tiền bạc để chăm sóc, làm đẹp cho bản thân. Tuổi thanh xuân của cô cũng vì thế mà qua đi trong cảnh cơ hàn, nghèo túng kia. Thế nên trong lòng cô ít nhiều cũng cảm thấy hối tiếc.

Nhưng kiếp này mọi chuyện đã khác. Tuy nhiên, do xương bị gãy nên trước đó cô chỉ có thể ở trên núi dưỡng thương và hàng ngày mặc những bộ quần áo đơn giản nhất có thể. Lúc đó, cô như một đoá lan rừng vậy, đẹp thì có đẹp nhưng lại ít người thường thức.

Còn bây giờ, thấy mình được trang điểm không khác gì một nàng tiên trong truyện cổ tích kia, Dương Tử Mi cũng rất thích thú. Cô phấn khởi xoay liên mấy vòng trước gương.

Da của cô trơn láng, mịn màng và trắng hồng như sứ nên không cần tô son điểm phấn gì cũng xinh đẹp hơn người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Buổi Bán Đấu Giá Đồ Cổ (1)

Buổi bán đấu giá đồ cổ được tổ chức ở một khách sạn có sao duy nhất ở thành phố A, đơn vị tổ chức là một doanh nghiệp chuyên về đồ cổ. Những người tham gia buổi bán đấu giá này, ngoài các học giả và các doanh nhân yêu thích, am hiểu đồ cổ trong và ngoài nước ra, còn có không ít nhân vật tiếng tăm cấp thành phố, thậm chí cấp tỉnh đến tham dự nữa. Thế nên, chính quyền thành phố cũng vô cùng xem trọng buổi đấu giá này và đã dồn rất nhiều công sức, tiền bạc để bố trí đội ngũ bảo vệ dày đặc ở đây.

Những người vào hội trường đều mặc trang phục hết sức trang trọng. Nam thì đồ vest, nữ thì đầm váy đủ kiểu, cứ như là tham gia một buổi đại tiệc gì vô cùng long trọng vậy.

Quả nhiên, đây cũng chính là một buổi đại tiệc. Một buổi đại tiệc mà bất kỳ ai tham gia cũng có thể lợi dụng nó để tạo dựng quan hệ, thu vén lợi ích về cho mình.

Tổng Huyền là người có nhân cách tốt cũng như là người có trình độ giám định giỏi nên anh là nhân vật rất tiếng tăm trong giới chơi đồ cổ của thành phố A, thậm chí là nổi tiếng khắp tỉnh. Thế nên, khi Tổng Huyền vừa đến cửa hội trường đã có không ít người đến bắt tay, hỏi han.

Tổng Huyền lần lượt gật đầu chào đáp lễ, gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười thân thiện và ấm áp.

Dương Tử Mi đi cạnh Tổng Huyền đương nhiên cũng thu hút rất nhiều ánh mắt của những người khác.

Trong buổi đại tiệc hào hoa, sang trọng và có rất nhiều mỹ nữ này, so ra Dương Tử Mi cũng không phải xinh đẹp xuất sắc gì. Hơn nữa, tuổi cô còn nhỏ, cô lại không có được sự quyến rũ, hấp dẫn như các cô gái chín chắn kia. Tuy nhiên, với khí chất thanh tao, trong sáng, thoát tục của mình, thêm vào đó là phong cách ăn mặc rất hài hòa, nhã nhặn nên cô vẫn rất thu hút người đối diện. Đặc biệt là cô còn đang đi cạnh một người trước giờ chưa từng đi chung với bất kỳ cô gái nào như Tổng Huyền đây.

Một người thì chín chắn, nho nhã, còn một người thì dịu dàng, thoát tục. Nếu như không phải vì khoảng cách tuổi tác khá xa kia thì khi hai người đứng gần nhau, khí chất cổ điển toát ra từ hai người họ đẹp không khác gì một bức tranh thủy mặc vậy.

- Anh Tổng, vị này là...

Mộ Dung Vân Thanh, ông chủ của Ngọc Thạch Hiên, người khá thân với Tổng Huyền mạnh dạn hỏi.

- Học trò của tôi, Dương Tử Mi.

Tổng Huyền khẽ cười đáp. Sau đó quay sang Dương Tử Mi giới thiệu:

- Tử Mi, vị này là ông chủ của Ngọc Thạch Hiên, Mộ Dung Vân Thanh.

- Chào anh!

Dương Tử Mi ngoan ngoãn và lễ phép chào hỏi.

Mộ Dung Vân Thanh này, đối với người lang thang đầu đường xó chợ ở kiếp trước như Dương Tử Mi mà nói thì cũng không xa lạ gì. Nghe nói, Mộ Dung Vân Thanh xây dựng cơ nghiệp từ một viên đá. Viên đá đó chính là đá Vương Lục nổi tiếng trong giới đá quý. Cũng nhờ viên đá đó mà Mộ Dung Vân Thanh lập ra Ngọc Thạch Hiên với nguồn vốn vô cùng dồi dào. Ngoài ra, cô còn nghe đâu anh ta là xã hội đen. Thế nên không một ai dám động đến anh ta.

- Học trò nữ sao? Được đó.

Ngữ khí của Mộ Dung Vân Thanh nghe ra có vẻ chế giễu. Tuy nhiên, ánh mắt và thần sắc của anh ta lại cho thấy anh ta hoàn toàn không có ý mỉa mai gì, thế nên Dương Tử Mi cũng chẳng bận tâm lắm.

- Học trò nữ à? Khả khả, anh Tổng, nhìn anh quân tử như thế nào ngờ khẩu vị cũng khá đấy.

Một giọng nói the thé của ai đó từ đâu vang đến. Thì ra là Dương Kiến Minh, con trai độc nhất của bí thư thành phố Dương Đức Kiệt. Dương Kiến Minh kia tóc vuốt gel bóng láng và sắc mùi nước hoa, áo sơ mi hần đang mặc kia cổ ý cời ra hai cái nút. Hắn vừa ôm một cô gái mặc một chiếc đầm dây dạ hội màu hồng cổ trễ gọi cảm, vừa dùng ánh mắt đa tình không ngừng nhìn Dương Tử Mi khắp lượt.

Vừa thấy hắn, Dương Tử Mi lập tức cảm thấy buồn nôn, cứ như là ăn phải ruồi vậy. Ánh mắt cô cũng bắt đầu lạnh lùng hơn.

Tổng Huyền nghe vậy cũng có chút không vui, nhưng cũng lịch sự nói:

- Mong Dương thiếu gia hãy tự trọng một chút, chú ý lời nói của mình.

- Ha ha!

Dương Kiến Minh bỗng nhiên cười to nói:

- Tôi cần gì phải tự trọng chứ? Người cần phải tự trọng là anh Tổng đây mới đúng chứ? Cô bé này cũng chỉ khoảng mười lăm tuổi thôi. Anh Tổng à, đừng trách là tôi không nhắc nhở anh, dù đồ trẻ vị thành niên là có tội đấy.

- Anh... anh...

Ngoài đồ cổ ra thì Tổng Huyền trước nay không giỏi tranh luận, đôi co với người khác, đặc biệt là đối với những tên vô lại như Dương Kiến Minh kia. Thế nên Tổng Huyền chỉ biết đồ mặt tức giận mà thôi. Hơn nữa, anh sợ Dương Tử Mi bị tổn thương nên trong lòng càng căng thẳng hơn, lưỡi anh đột nhiên lú lại, không nói được tiếng nào.

Dương Tử Mi đưa tay vỗ vỗ lưng Tổng Huyền, ý là anh không cần lo lắng cho cô. Cô hoàn toàn không để tâm những lời mà Dương Kiến Minh nói.

Tổng Huyền quay sang nhìn vào đôi mắt đen láy và vô cùng trầm tĩnh của cô. Anh cảm thấy như có một sức mạnh gì đó khiến cho tâm trạng đang vô cùng xúc động của anh dần lắng lại.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Buổi Bán Đấu Giá Đồ Cổ (2)

- Thầy à, chúng ta vào thôi.

Thấy Tổng Huyền đã bình tĩnh lại, Dương Tử Mi bình thản nói với anh.

Tổng Huyền gật đầu và cùng cô đi vào sảnh trưng bày.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh luôn nhìn theo Dương Tử Mi và suy nghĩ.

Dương Kiến Minh bên này cũng nhìn theo bóng dáng của Dương Tử Mi và quyết tâm phải đoạt lấy cô cho bằng được:

- Con bé kia, nhất định ta phải đoạt lấy!

Mộ Dung Vân Thanh quay đầu sang lạnh lùng nhìn Dương Kiến Minh một cái, sau đó cũng tiến vào sảnh.

Sảnh trưng bày được bày trí hết sức xa hoa, lộng lẫy. Rất nhiều người trong sảnh đang vây quanh các khung kính trưng bày các món đồ cổ sắp được đấu giá kia.

Lần này có khoảng hơn một trăm món đồ cổ được đem ra đấu giá và được chia thành bốn khu lớn là thư họa, vật dụng quý hiếm, đồ sứ và ngọc.

Tổng Huyền dẫn theo Dương Tử Mi tỉ mỉ xem hết một lượt tất cả các món đồ đang được trưng bày kia. Vừa xem anh vừa giảng giải cho cô biết lai lịch, niên đại cũng như đặc trưng của từng món. Dương Tử Mi như được mở mang tầm mắt vậy.

Tại một khu trưng bày họ có rất đông người xúm xít xung quanh một vật gì đó đang được trưng bày trong tủ kính.

- Món đồ trưng bày ở đó chắc chắn là Ngọc Hương Lư thời Hán, món đồ cổ chủ đạo trong buổi bán đấu giá này.

Ánh mắt ám áp của Tổng Huyền cũng bắt đầu sáng lên và phấn khởi hơn, anh nói tiếp:

- Anh cũng muốn được tận mắt nhìn thấy nó.

Những người đang vây quanh thường thức Ngọc Hương Lư kia thấy Tổng Huyền đến bèn dạt ra nhường chỗ. Ai cũng nói là để Tổng đại sư xem qua.

Tổng Huyền mạnh dạn bước đến và giơ kính lúp lên xem.

Ngọc Hương Lư kia vô cùng tinh xảo và tao nhã. Cái nắp có hình đầu phượng hoàng được chạm trổ bằng ngọc, là một món đồ chuyên dùng của hoàng hậu thời Hán.

Tuy nhiên, Dương Tử Mi đột nhiên lại chau mày lại.

Luồng khí mà Ngọc Hương Lư kia đang phát ra là âm sát khí màu đen chứ không phải luồng khí may mắn màu trắng. Hơn nữa âm sát khí đó còn rất nặng. Mặc dù có khung kính bao quanh nhưng Dương Tử Mi vẫn cảm giác được âm sát khí của nó đang tỏa ra rất mạnh mẽ.

Rõ ràng là món đồ kia được khai quật từ các ngôi mộ, hơn nữa còn chứa đựng rất nhiều âm khí và oán khí. Nếu ai đó tiếp xúc quá nhiều với nó thì chắc chắn người đó sẽ mất cân bằng âm dương, tai họa bệnh tật liên tiếp, thậm chí là cửa nát nhà tan.

Lúc này, Dương Kiến Minh cũng từ đầu chen vào, ánh mắt lộ rõ vẻ tham lam nhìn Ngọc Hương Lư, giọng hống hách nói:

- Món đồ cổ này là của tôi, đừng ai tranh giành với tôi!

Nghe hắn nói, những người vốn muốn đấu giá Ngọc Hương Lư kia rất bất mãn nhưng cũng không biết làm gì hơn. Nếu muốn sống yên ổn ở thành phố A này thì tốt nhất là đừng đắc tội với vị công tử con trai độc nhất của bí thư thành phố kia. Nếu không, đừng hòng được yên thân sinh sống, làm ăn.

Dương Tử Mi nghe vậy trong lòng cô cũng mừng thầm.

Cô mong Dương Kiến Minh sẽ đấu giá được Ngọc Hương Lư kia. Nếu vậy, cô sẽ chúc mừng cả nhà họ bị mất cân bằng âm dương, gặp nhiều tai họa, tan cửa nát nhà.

Dương Tử Mi rất muốn ra tay trừng trị Dương Kiến Minh, nhưng cô cũng không thể làm gì hơn. Dù gì thì họ cũng là người cùng thôn, tuy không thân nhưng ít nhiều cũng có quan hệ huyết thống với nhau. Dương Tử Mi cũng không thể thi triển pháp thuật của mình lên người hắn, thế nên cô chỉ biết nuốt giận vào lòng.

Cô vốn rất căm hận cả nhà Dương Kiến Minh.

Kiếp trước, cô lâm vào cảnh tan cửa nát nhà là do trường thôn Dương Đức Minh gây ra. Kiếp này, cô bị tổn hao nguyên khí, xương cốt gãy hết, suốt mười năm không thể xuống núi thì là do ba của Dương Kiến Minh, bí thư thành phố Dương Đức Kiệt ban cho. Dương Đức Kiệt chính là người đã mời thầy pháp đến phá Thất Sát Trận của cô.

Thù này Dương Tử Mi nhất định phải báo, chỉ là thời cơ chưa đến thôi. Cho đến tận bây giờ cô vẫn chưa tìm ra được vị thầy pháp đã phá trận pháp của cô. Còn sư phụ cô, Ngọc Thanh đạo trưởng, thì lại không tiện ra mặt giúp cô, sư phụ cô nói ân oán của cô nên để cô tự giải quyết lấy.

Sau khi xuống núi, Dương Tử Mi nhiều lần tìm hiểu, hỏi han nhưng vẫn không tìm được thầy pháp đã phá vỡ quy tắc kia là ai, thế nên từ đó đến nay cô vẫn chưa báo thù được. Cô chỉ biết âm thầm nhẫn nhịn chờ thời cơ đến.

Nếu như Dương Kiến Minh mua được Ngọc Hương Lư kia về nhà thì không lâu sau đó cô sẽ nhận được tin vui từ họ.

Dương Tử Mi khắp khỏi kỳ vọng...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Gặp Lại Hoắc Văn Hoa (1)

Dương Tử Mi tìm thấy tủ kính trưng bày chiếc đĩa sứ song ngư của mình.

Một người đàn ông mặc một bộ đồ vest xám, cạnh bên là một phụ nữ trẻ với bộ đầm trang nhã, thanh lịch đang đứng trước tủ kính trưng bày đó. Cô gái trẻ kia hình như là thư ký, cô đang cầm bút viết ghi chép lại những lời dặn của người đàn ông nọ.

Dương Tử Mi cảm thấy người đàn ông này rất quen. Nhìn kỹ cô mới phát hiện thì ra là doanh nhân Hong Kong Hoắc Văn Hoa năm xưa cô đã từng gặp.

Mười năm rồi, Hoắc Văn Hoa không những không già đi mà ngày càng ra dáng của một doanh nhân thành đạt. Tuy nhiên, giữa trán ông lại xuất hiện một vết sáng màu đỏ, là sắc tướng của những người phạm phải đào hoa sát, thậm chí nếu xử lý không khéo họ có thể gặp phải họa sát thân nữa.

- Linh Linh, em biết người kia là ai không?

Giọng của Dương Kiến Minh lại vang lên.

- Không biết, hình như là người giàu có lắm thì phải.

- Ông ấy chính là người tổ chức cuộc bán đấu giá này, tỷ phú Hong Kong Hoắc Văn Hoa. Hôm qua anh và ba anh còn đến chào hỏi ông ấy nữa đấy.

Dương Kiến Minh dương dương tự đắc nói.

- Anh giỏi vậy, ngay cả tỷ phú Hong Kong mà cũng quen nữa.

- Dương nhiên rồi, anh là ai chứ?

Dương Kiến Minh cố ý đi đến bên cạnh Dương Tử Mi, vênh vác nói:

- Tất cả mọi người ở đây, hầu như ai anh cũng quen cả. Họ đều là những người có quyền có thế, nếu như anh không dẫn em đến đây thì sao mà em biết được thế nào là xã hội thượng lưu chứ.

Nghe Dương Kiến Minh nói thế, Dương Tử Mi cảm thấy buồn nôn.

- Nào, đến đây, anh dẫn em đến làm quen với tỷ phú Hoắc nào.

Dương Kiến Minh ôm cô gái có tên Linh Linh kia đi đến trước mặt Hoắc Văn Hoa sau đó nói về như thân thiết nói:

- Ông Hoắc, xin chào.

Hoắc Văn Hoa ngược mắt lên nhìn Dương Kiến Minh một cái, sau đó lại tiếp tục cúi đầu xem chiếc đĩa bằng sứ có hình song ngư kia.

Thấy Hoắc Văn Hoa chẳng thèm ngó ngang gì đến mình, Dương Kiến Minh cảm thấy rất mất mặt, hắn liền hét lên:

- Ông Hoắc, ông không nhận ra tôi sao? Tôi là con trai của bí thư thành phố đây.

- Nhận ra chứ, nhưng mong anh đừng làm phiền tôi.

Hoắc Văn Hoa hờ hững đáp.

Dương Kiến Minh vô cùng ngượng ngùng. Đúng lúc hắn quay sang lại nhìn thấy Dương Tử Mi đang nhếch mép cười mỉa mai mình nên hắn càng cảm thấy mất mặt hơn. Dương Kiến Minh giận dữ trừng mắt nhìn Hoắc Văn Hoa nhưng lại không dám làm gì. Dù gì thì Hoắc Văn Hoa cũng là người không dễ đắc tội, thế nên mặc dù rất tức giận nhưng Dương Kiến Minh cũng đành dẫn theo người phụ nữ của hắn đi qua tủ kính trưng bày khác xem.

- Ông Hoắc!

Dương Tử Mi đến trước mặt Hoắc Văn Hoa, khẽ cười chào ông.

Lại bị làm phiền nên Hoắc Văn Hoa ngược lên nhìn với vẻ mặt cau có. Ông phát hiện trước mặt mình là một thiếu nữ khoảng mười lăm tuổi, trang phục đơn giản nhưng tinh tế, khí chất tao nhã hơn người. Khi nhìn thấy đôi mắt to đen láy long lanh cùng với vết bớt đỏ đặc biệt giữa trán kia, hai mắt Hoắc Văn Hoa đột nhiên sáng lên.

Ông có ấn tượng sâu sắc về cô bé biết xem phong thủy và giúp ông tìm huyệt mộ cho cha mình kia. Hơn nữa, từ sau khi an táng cha mình xong, chuyện buôn bán, làm ăn của ông cũng vô cùng phát đạt, bất kể làm gì cũng thuận buồm xuôi gió và trở thành doanh nghiệp bất động sản lớn nhất ở Hong Kong. Mấy năm nay, ông cũng bắt đầu thâm nhập vào lĩnh vực đồ cổ. Từ sau khi bước chân vào ngành này, vận may cũng liên tục đến với ông, ông kiếm được không ít tiền từ chuyện kinh doanh đồ cổ kia. Nhờ vậy mà ông cũng trở thành một trong mười tỷ phú giàu nhất do Forbes bình chọn. Điều này quả nhiên hoàn toàn đúng với những lời Dương Tử Mi nói với ông năm đó.

Ông cũng từng mời thêm vài thầy phong thủy nổi tiếng đến kiểm tra lại nơi an táng cha mình, những thầy phong thủy kia ai cũng nói rằng đó là huyệt mộ tốt, có lợi cho việc làm ăn, buôn bán.

- Dương Tử Mi sao?

Hoắc Văn Hoa dò xét hỏi.

Dương Tử Mi bật cười đáp:

- Vâng ạ, ông Hoắc quả nhiên có trí nhớ rất tốt, chẳng trách làm ăn ngày càng phát đạt.

- Đều là nhờ phúc của con cả. Không ngờ hôm nay chúng ta lại có duyên gặp lại nhau, ông rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Gặp Lại Hoắc Văn Hoa (2)

- Con cũng rất vui ạ. Con thấy mạng số của ông, trong ba năm nữa tài sản sẽ tăng lên gấp đôi so với hiện giờ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ô? Đại sư nhỏ sao lại nói vậy?

Hoắc Văn Hoa lại gọi Dương Tử Mi là đại sư nhỏ.

- Lần này ông đến đây không đơn giản chỉ là để chơi đồ cổ thôi, đúng không ạ?

Hoắc Văn Hoa chỉ cười chứ không nói gì.

- Nhà đất ở Trung Quốc sắp tới sẽ lại có thêm một con sóng mới, ông Hoắc chắc chắn là đã lên kế hoạch hết rồi.

Dương Tử Mi khẽ cười nói tiếp.

Nghe cô nói vậy, Hoắc Văn Hoa cũng có chút kinh ngạc. Hoắc Văn Hoa vốn đánh giá cao sự phát triển trong lĩnh vực nhà đất ở đại lục và ông cũng chỉ mới âm thầm lên kế hoạch thôi chứ vẫn chưa công bố ra ngoài. Ông không ngờ kế hoạch của mình lại bị Dương Tử Mi nhìn thấu. Thế nên ông cũng nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt khác.

Dương Kiến Minh ở gần đó cũng để ý thấy Hoắc Văn Hoa đang vui vẻ trò chuyện với Dương Tử Mi, thậm chí thái độ của Hoắc Văn Hoa còn rất cung kính, khiêm nhường, cứ như là đang nói chuyện với một nhân vật tiếng tăm nào đó vậy.

Cảnh tượng đó làm cho Dương Kiến Minh cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Hắn bắt đầu nghi ngờ Dương Tử Mi là con cháu của gia đình thế tộc nào đó nên mới đi chung với Tống Huyền. Và vì là có xuất thân danh giá nên người nổi tiếng như Hoắc Văn Hoa kia mới cung kính nói chuyện với cô như thế.

Không chỉ một mình Dương Kiến Minh thấy, mà những người khác cũng thấy.

Trước đó, cũng có rất nhiều người đến bắt chuyện, chào hỏi Hoắc Văn Hoa, mục đích là muốn làm quen rồi tạo mối quan hệ với ông. Nhưng chỉ mới nói được vài câu thì lập tức bị ông tìm cách đuổi khéo. Không người nào có thể trò chuyện với ông quá ba câu.

Dù gì thì Hoắc Văn Hoa cũng là tỷ phú nổi tiếng. Thế nên chuyện ông tỏ thái độ và có hơi cáu gắt cũng là điều đương nhiên. Nghĩ vậy nên những người kia cũng cảm thấy không có gì đáng phải bận lòng.

Nhưng giờ, Hoắc Văn Hoa lại đang trò chuyện rôm rả và vui vẻ với cô gái đi theo Tống Huyền kia. Hơn nữa, chủ đề cuộc nói chuyện giữa họ hình như là về lĩnh vực mà Hoắc Văn Hoa đang kinh doanh chứ không phải là chủ đề thông thường mà các cô gái khác hay nói.

Thế nên, họ cũng bắt đầu suy đoán thân phận thật sự của Dương Tử Mi.

Tiếp đến, họ lại hướng mắt về phía Tống Huyền đang chăm chú quan sát một món cổ vật bằng sứ thanh hoa ở gần đó.

- Anh Tống, cô bé kia rốt cuộc lai lịch ra sao? Không phải là tiểu thư nhà khuê các nào đó ở thành phố lớn chứ?

Mộ Dung Vân Thanh là người hỏi đầu tiên.

Tống Huyền lúc này mới đứng dậy và nhìn sang Dương Tử Mi đang vui vẻ trò chuyện với Hoắc Văn Hoa ở đằng kia. Tống Huyền cũng cảm thấy nghi hoặc. Nhưng thấy Dương Tử Mi trò chuyện rất thoải mái và vui vẻ với Hoắc Văn Hoa nên Tống Huyền cũng thấy không có vấn đề gì lớn lao cả.

- Cô bé là học trò của tôi, còn gia cảnh cô bé thế nào, nói thật là tôi cũng không biết. Nhưng tôi có thể khẳng định là cô bé được sinh ra trong một gia đình rất bình thường.

- Ô? Vậy thì lạ thật.

Mộ Dung Vân Thanh thú vị nhìn sang Dương Tử Mi. Càng nhìn anh càng cảm thấy cô như một câu đố mà anh rất muốn tìm ra lời giải.

- Đại sư nhỏ, gần đây đại sư nhỏ có hoạt động gì không? Có còn giúp người khác tìm huyệt mộ không?

Hoắc Văn Hoa thấy đáng về thanh tú, thông minh, thoát tục của Dương Tử Mi, nếu như không phải đích thân ông đã trải qua, thì ông cũng không thể tin một cô bé như cô lại am hiểu về phong thủy đến như thế.

- Sau khi giúp ông tìm huyệt mộ xong, từ đó đến nay con vẫn chưa từng giúp ai xem phong thủy nữa. Nhưng, hôm nay có duyên gặp lại, con rất vui, thế nên con sẽ giúp ông xem tướng miễn phí.

Dương Tử Mi chớp mắt vui vẻ nói.

Hoắc Văn Hoa đương nhiên vẫn nhớ rõ thuật xem tướng thần kỳ mà năm đó Dương Tử Mi đã dùng để thấy được thân thể cũng như chuyện cha ông bệnh mất. Thế nên, khi nghe Dương Tử Mi nói thế, Hoắc Văn Hoa lập tức vui vẻ nhận lời nói:

- Cảm ơn đại sư nhỏ.

- Sắc tướng hiện giờ của ông cho thấy gần đây ông đang phạm vào đào hoa sát. Nếu như xử lý không khéo thì ông sẽ gặp họa sát thân, mong ông hãy cẩn thận.

Dương Tử Mi nhìn vào vết sáng màu đỏ ở ẩn hiện giữa trán Hoắc Văn Hoa nói.

Mặt Hoắc Văn Hoa đột nhiên biến sắc.

Hoắc Văn Hoa rất tin lời Dương Tử Mi nói. Ông tin cô có khả năng thông linh thần bí nào đó nên tuổi còn nhỏ như vậy mà đã tìm được huyệt mộ có phong thủy tốt, hơn nữa còn có thể đoán chính xác lai lịch của người khác nữa.

Bất kỳ ai, đặc biệt là những người thành công như Hoắc Văn Hoa kia thì chuyện sức khỏe của bản thân luôn được đặt lên hàng đầu, và họ rất sợ phải gặp họa sát thân.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thì Ra Là Con Gái Nhà Quê

- Đại sư nhỏ à, vậy có cách nào hóa giải không?

Hoắc Văn Hoa sốt ruột hỏi.

- Nếu như ông tin con thì con sẽ giúp ông hóa giải, còn nếu không tin thì ông có thể tìm người khác ạ.

Dương Tử Mi bình thản đáp. Bây giờ, cô không như kiếp trước nữa. Kiếp trước, vì muốn có khách nên cô thường xuyên nói dối và cố tình thổi phồng khả năng của mình lên để người khác tin, nhưng không ngờ là càng nói càng khiến người khác cảm thấy cô không khác gì một ả lừa gạt.

- Ông đương nhiên là tin năng lực của đại sư nhỏ rồi.

Thật ra, Hoắc Văn Hoa cũng biết là ông đang phạm vào đào hoa sát. Mấy ngày trước, trong một lần tiếp khách ông đã uống quá chén, sau đó cùng một cô diễn viên gọi cảm phát sinh quan hệ bất chính. Điều tồi tệ nhất là, cô mình tình kia lại là người tình của phó đường chủ Nghĩa Hòa Đường thuộc băng nhóm xã hội đen Tam Hợp Hội lớn nhất trong giới người Hoa.

Sau chuyện đó, Hoắc Văn Hoa phải đưa cho cô mình tình kia mười triệu để bịt miệng cô ta lại.

Tuy nhiên, ông vẫn thấy thấp thóm trong lòng nên mới đến Trung Quốc để tránh điều tiếng.

Mấy ngày nay, mi mắt của ông cứ giật liên hồi. Ông cảm giác có dự cảm không tốt nên rất muốn tìm một thầy tướng số để hóa giải nhưng tìm mãi vẫn không tìm thấy cao nhân nào. May cho ông là gặp được Dương Tử Mi trong buổi bán đấu giá này. Lúc này, Dương Tử Mi không khác gì là chiếc phao cứu sinh của ông.

Dương Tử Mi khẽ cười nói:

- Nếu đã vậy thì khi buổi bán đấu giá kết thúc, ông có thể tìm con.

- Cảm ơn đại sư nhỏ.

Nghe Dương Tử Mi nhận lời giúp mình hóa giải, Hoắc Văn Hoa vô cùng vui mừng nên mời cô cùng ông đi xem những món đồ cổ đang được trưng bày trong buổi bán đấu giá.

Mọi người thấy Hoắc Văn Hoa đích thân dẫn Dương Tử Mi đi thường thức đồ cổ, hơn nữa thái độ của ông đối với Dương Tử Mi hết sức cung kính nên họ càng không tin là Dương Tử Mi xuất thân trong một gia đình bình thường như Tổng Huyền nói. Họ cứ đinh ninh rằng Dương Tử Mi có lai lịch hơn người.

Ngay cả Dương Kiến Minh lúc này cũng bắt đầu cảm thấy chột dạ và không khỏi lo lắng những lời nói khiêm nhã của mình lúc này sẽ đắc tội với người không nên đắc tội.

Thật ra, hắn đã đắc tội rồi.

Bí thư thành phố Dương Đức Kiệt dẫn theo vài nhân vật chủ chốt trong ủy ban thành phố đến chào hỏi Hoắc Văn Hoa.

Để có thể thúc đẩy kinh tế của thành phố A cũng như cố gắng tạo dựng sự nghiệp chính trị vững chắc và có lợi cho mình, nên Dương Đức Kiệt rất mong là một doanh nhân giàu có như Hoắc Văn Hoa có thể đến thành phố A để phát triển và mở rộng sản nghiệp. Hơn nữa, trong lần gặp trước đó, Hoắc Văn Hoa cũng bày tỏ ý định này.

Thấy cha mình đến, Dương Kiến Minh bèn lấy lại vẻ kiêu ngạo lúc đầu và hất mặt lên đi theo sau lưng cha mình, đáng vẻ không khác gì cáo mượn oai hùm.

Dương Đức Kiệt nhìn thấy Dương Tử Mi đi cạnh Hoắc Văn Hoa nên cũng thắc mắc hỏi:

- Ông Hoắc, cô gái này là...

- Vừa nhìn thấy Dương Đức Kiệt, Dương Tử Mi đã thấy oán hận, nhưng vì có quan hệ huyết thống nên cô không làm gì được ông ta, mà chỉ biết âm thầm chờ thời cơ đến.

Tuy nhiên, ngoài mặt, Dương Tử Mi xem như không có gì xảy ra. Cô chỉ đứng cạnh Hoắc Văn Hoa và luôn nhovn miệng cười, vẻ tự nhiên như không.

Hoắc Văn Hoa còn chưa kịp trả lời thì giọng nói đầy kinh ngạc của một người đứng phía sau Dương Đức Kiệt vang lên:

- Đây không phải là con gái lớn của Dương Thanh sao?

Người đó là người của Dương Gia thôn, tên Dương Nhất Quốc. Hiện đang làm tài xế cho Dương Đức Kiệt. Hôm cả nhà Dương Thanh dọn đến thành phố, ông ta có đến thăm hỏi và cũng có gặp qua Dương Tử Mi.

- Dương Thanh? Con gái ông ta sao lại ở đây?

Dương Đức Kiệt bằng tuổi với Dương Thanh. Hai người là bạn cùng lớp vào những năm tiểu học.

- Chú Nhất Quốc, Dương Thanh là ai?

Dương Kiến Minh đứng bên cạnh cũng lên tiếng hỏi.

- Là người trong thôn, vừa mới dọn đến thành phố A để làm giáo viên.

Dương Nhất Quốc trả lời.

- Cô bé đó là con gái của ông ta sao?

- Đúng vậy, chú gặp qua cô bé một lần.

Vừa nghe xong, Dương Kiến Minh bèn bĩu môi ra vẻ khinh thường. Hắn vốn tưởng Dương Tử Mi là con cái gia đình thế tộc gì, thì ra chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái nhà quê. Suýt nữa là hắn bị đáng vẻ của Dương Tử Mi lừa.

Dương Kiến Minh cũng cho rằng Hoắc Văn Hoa sở dĩ thân thiện và cung kính với Dương Tử Mi như thế chắc hẳn cũng là có ý đồ muốn ném món lạ như mình.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Đấu Giá Bắt Đầu

Hoắc Văn Hoa quay sang nhìn Dương Tử Mi.

Mặc dù đang là tiêu điểm bàn luận của mọi người nhưng Dương Tử Mi vẫn bình thản, điềm nhiên như không, không tỏ vẻ gì, đồng thời cũng không muốn giải thích gì, cứ như mọi việc không liên quan gì đến cô vậy.

Thấy đáng vẻ không tính toán thiệt hơn của Dương Tử Mi, Hoắc Văn Hoa cũng không tiện giải thích thân phận thầy tướng của cô. Ông biết nếu nói ra cũng không ai tin, hơn nữa còn có thể khiến cô gặp rắc rối, thế nên ông cũng im lặng không nói gì.

Nghe nói Dương Tử Mi là con gái của Dương Thanh, một người đàn ông bạt nhuộc, hèn nhát trong mắt mình nên Dương Đức Kiệt cũng chẳng đoái hoài gì đến cô nữa. Dương Đức Kiệt cũng có ý nghĩ giống Dương Kiến Minh là Hoắc Văn Hoa chẳng qua chỉ muốn đổi khẩu vị chút thôi.

Dương Tử Mi không muốn đổi mặt với gương mặt khiến cô vô cùng oán hận kia nên cô quay người đi đến cạnh Tống Huyền.

Lúc này, Tống Huyền đang thưởng thức một miếng ngọc hình vân mây của thời Chiến Quốc. Miếng ngọc đó là bạch ngọc được điêu khắc vân mây đặc biệt chỉ có ở thời Chiến Quốc. Tống Huyền cứ sẫm soi miếng ngọc đó mãi, vẻ rất thích thú.

Tuy nhiên, Dương Tử Mi không phát hiện bất kỳ vật khí nào phát ra từ miếng ngọc đó ngoài tia sáng yếu ớt do ngọc phát ra.

Rõ ràng, đó là một miếng ngọc giả cổ nhưng lại được nói là đồ cổ thời Chiến Quốc.

- Thầy à, thầy thích miếng ngọc này sao?

Dương Tử Mi hỏi.

Tống Huyền gật đầu nói:

- Miếng ngọc này là một kiệt tác hiếm hoi của nhà điêu khắc ngọc nổi tiếng Đa Lâm thời Chiến Quốc. Anh cũng đang lưu giữ vài tác phẩm của ông ấy nên cũng đang muốn đấu giá miếng ngọc này về cho đủ bộ.

- Thầy à, nếu như nó là đồ giả thì sao ạ?

Dương Tử Mi nhắc nhở nói.

Tống Huyền ngẩn người ra nhưng sau đó cũng cười nhẹ nhàng nói:

- Tất cả những món đồ cổ được trưng bày ở đây đều đã trải qua giám định thật giả vô cùng nghiêm ngặt trước đó cho nên sẽ không ai dám làm giả đâu.

- Nếu là đồ giả được làm tinh xảo đến nỗi ngay cả giám định sư cũng không nhận ra thì sao?

—...

Tống Huyền nhất thời không biết trả lời sao cho phải. Đúng vậy, trên đời này không ai có được thiên nhãn để có thể phân định chính xác đâu là hàng thật đâu là hàng giả. Ngược lại, cách làm hàng giả thì ngày càng tinh vi hơn.

Chỉ là, Tống Huyền thấy bản thân mình quá quen thuộc với các tác phẩm của Đa Lâm. Lần này miếng ngọc kia cho anh cảm giác rất chân thực thế nên Tống Huyền cũng khó mà tin được nó là giả.

Tuy nhiên, Tống Huyền cũng tin là Dương Tử Mi không sai. Tống Huyền tin vào đôi mắt có thể phân biệt đồ cổ thật và giả thiên bẩm của cô. Từ sau chuyện cô nhận ra được chiếc vòng hoa kia là đồ cổ lúc chỉ mới năm tuổi là Tống Huyền đã cảm thấy cô rất đặc biệt rồi.

Buổi bán đấu giá bắt đầu, những người đến tham gia đấu giá đều vào chỗ ngồi theo số của mình.

Chỗ ngồi của Hoắc Văn Hoa ở ngay chính giữa, hàng đầu, nơi có góc nhìn rõ nhất. Bên phải Hoắc Văn Hoa là cha con Dương Đức Kiệt và các nhân viên tháp tùng theo. Bên trái là thư ký của Hoắc Văn Hoa và Mộ Dung Văn Thanh.

Tống Huyền và Dương Tử Mi ngồi hàng ghế thứ hai ngay sau lưng họ.

Món đồ được đem ra đấu giá đầu tiên là bộ tượng Phúc, Lộc, Thọ Hòa Điền thời Hán. Giá khởi điểm là một trăm năm mươi ngàn. Cuối cùng, Mộ Dung Văn Thanh mua được với giá năm trăm ngàn để dùng làm quà mừng thọ cho bà của anh ấy.

Món đồ cổ thứ hai được đem ra đấu giá chính là chiếc đĩa song ngư thời Bắc Tống của Dương Tử Mi với giá khởi điểm là hai trăm ngàn.

Hoắc Văn Hoa rất thích chiếc đĩa đó nên lập tức ra giá năm trăm ngàn trong lần đấu giá đầu tiên. Điều này khiến Dương Tử Mi không khỏi hồi hộp và cũng bắt đầu chuyên tâm theo dõi cuộc tranh đua về giá cả kia. Cuối cùng, với giá tám trăm năm mươi ngàn, chiếc đĩa kia thuộc về Hoắc Văn Hoa.

Dương Tử Mi cười tươi như hoa. Một món đồ mà cô chỉ tốn có mười lăm đồng để mua thôi nhưng giờ lại bán được rất nhiều tiền.

Có thể là những lời Dương Tử Mi nói lúc nãy nên Tống Huyền không tham gia đấu giá miếng ngọc hình vân mây kia. Đương nhiên, lý do một phần cũng do bí thư thành phố đấu giá đầu tiên nên mọi người cũng không tiện ra giá để tranh giành.

Thế nên, Dương Đức Kiệt chỉ tốn hai trăm ngàn để mua miếng ngọc hình vân mây đó, nhưng miếng ngọc đó lại là đồ giả!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Không Phải Giúp Mà Là Hại

Cuối cùng cũng đến lúc đấu giá chiếc lư hương bằng ngọc hình đầu phượng hoàng thời Hán kia.

Tất cả mọi người đều hết sức trông chờ. Cho dù là không đấu giá được nhưng có thể chứng kiến quá trình đấu giá kịch tính kia cũng đủ khiến cho những người có mặt cảm thấy hưng phấn và như được mở rộng tầm mắt.

Người chủ trì đấu giá đưa ra giá khởi điểm là hai triệu, với đơn vị tính của mỗi lần đấu giá ít nhất phải hơn giá khởi điểm một trăm ngàn. Điều này khiến không ít người thẳng thốt lẩn nhường mộ.

- Hai triệu một trăm ngàn!

Dương Kiến Minh là người đấu giá đầu tiên. Hắn vừa ra giá vừa đưa mắt nhìn ra xung quanh về muốn nói con trai của bí thư thành phố đã đề ý rồi thì đừng ai giành với hắn.

Hầu hết những người đến sinh sống, làm ăn ở thành phố A đều rất thức thời, thấy Dương Kiến Minh ra giá trước nên họ cũng không tranh giành với hắn làm gì. Tuy nhiên, đối với những người từ nơi khác đến, họ chẳng cần bận tâm Dương Kiến Minh là ai, hơn nữa, những người có thể tham gia vào buổi bán đấu giá này đều là những người có xuất thân không tầm thường cả, cho nên họ chẳng việc gì phải nhường hắn.

- Hai triệu hai trăm ngàn.

Mộ Dung Vân Thanh gờ số ra giá. Mộ Dung Vân Thanh là người kinh doanh về ngọc. Chiếc lư ngọc kia anh muốn mua về để làm vật trấn tiệm nên sao mà dễ dàng bỏ qua cho được.

Thấy Mộ Dung Vân Thanh giành với mình, Dương Kiến Minh rất bức dọc. Tuy nhiên, hắn cũng chẳng biết làm gì hơn vì cha hắn đã từng cảnh cáo hắn rằng ở thành phố A này, có một người không tiện đắc tội, người đó chính là Mộ Dung Vân Thanh. Tuy Mộ Dung Vân Thanh là người phát lên nhờ một viên ngọc, nhưng gia thế của anh ta lại không đơn giản như mọi người nghĩ. Mộ Dung Vân Thanh là người mà ngay cả Dương Đức Kiệt, cũng không dám tùy tiện đắc tội.

- Hai triệu ba trăm ngàn!

Dương Kiến Minh tiếp tục ra giá.

Mộ Dung Vân Thanh cũng không nhân nhượng. Anh liên tục ra giá. Cuối cùng giá được đưa ra đến mức năm triệu đồng, những người tham gia đấu giá khác cũng rút lui hết cả. Hiện chỉ còn lại một mình Dương Kiến Minh và Mộ Dung Vân Thanh vẫn không ngừng tranh đua nhau.

Dương Kiến Minh lúc này cũng bắt đầu vã mồ hôi, nhưng hắn lại không cam tâm từ bỏ. Trước đây, có thầy tướng số nói với hắn rằng, nếu như có thể đắc chiếc lư bằng ngọc kia trong nhà thì có thể chiêu dẫn phượng hoàng, giúp cho các cô gái trong nhà được hưởng cuộc sống cao sang, quyền quý.

Đối với cả nhà họ Dương mà nói thì điều đó rất quan trọng. Nó ngụ ý là đường quan vận của cả nhà họ sẽ ngày càng thăng tiến hơn. Hoặc dù đường quan vận không tiến thì ít ra con gái nhà họ Dương cũng có khả năng trở thành đệ nhất phu nhân.

Cho nên, Dương Kiến Minh quyết tâm phải mua cho bằng được chiếc lư đó. Nhưng không ngờ, hắn lại gặp phải người không biết sợ như Mộ Dung Vân Thanh đây.

Thấy giá của chiếc lư kia sắp vượt quá khả năng của Dương kiến Minh, Dương Tử Mi cũng bắt đầu lo lắng người mua được chiếc lư kia là Mộ Dung Vân Thanh chứ không phải là Dương Kiến Minh.

- Thầy ơi, thầy bảo người có tên Mộ Dung Vân Thanh kia bỏ cuộc đi ạ.

Dương Tử Mi khẽ nói với Tống Huyền. Tuy nhiên, câu nói đó cũng lọt vào tai Mộ Dung Vân Thanh.

Tống Huyền ngạc nhiên nhìn Dương Tử Mi. Quan hệ giữa Tống Huyền và Mộ Dung Vân Thanh vẫn chưa thân thiết đến mức độ đó.

Mộ Dung Vân Thanh khẽ quay đầu lại nhìn. Đúng lúc bắt gặp đôi mắt to đen láy và vô cùng thu hút của Dương Tử Mi, anh bất giác ngẩn ngơ, số đấu giá đang cầm trên tay anh cũng hạ xuống.

- Năm triệu một trăm ngàn lần thứ nhất.

Người chủ trì đấu giá tuyên bố.

- Năm triệu một trăm ngàn lần thứ hai.

- Năm triệu một trăm ngàn lần thứ ba.

Người chủ trì đấu giá vui vẻ nói tiếp:

- Chúc mừng vị này đã mua được chiếc lư ngọc hình đầu phượng hoàng với giá năm triệu một trăm ngàn.

Cuối cùng cũng mua được chiếc lư kia nên Dương Kiến Minh phấn khởi đứng dậy vỗ tay biểu thị sự chiến thắng.

Lúc này, Dương Kiến Minh cũng nghe được Dương Tử Mi bảo Tống Huyền khuyên Mộ Dung Vân Thanh bỏ cuộc nên hẳn tưởng Dương Tử Mi biết điều giúp đỡ mình.

Buổi đấu giá kết thúc, mọi người mang theo món đồ mình đấu giá được lục tục ra về.

Dương Tử Mi vì phải chờ Hoắc Văn Hoa nên bảo Tống Huyền về trước còn cô thì nán lại thêm chút nữa.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh tiến đến hỏi cô:

- Có thể cho tôi biết lý do không?

Dương Tử Mi nhướn miệng cười, hững hờ đáp:

- Lý do là nó không có lợi cho anh!

- Sao lại chắc chắn như vậy?

Mộ Dung Vân Thanh cảm thấy nụ cười của Dương Tử Mi rất bí hiểm, khó đoán, khiến người ta cứ muốn tìm lời giải đáp.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì. Đúng lúc này, Hoắc Văn Hoa cũng chào tạm biệt hết tất cả quan khách và tiến đến, cung kính nói:

- Đại sư nhỏ, thật ngại quá, để đại sư phải chờ lâu.

- Xin phép ạ!

Dương Tử Mi quay sang khẽ gật đầu chào Mộ Dung Vân Thanh và đi theo Hoắc Văn Hoa rời khỏi hội trường.

“

Mộ Dung Vân Thanh nghi hoặc nghĩ ngợi:

“

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chỉ Dẫn Phong Thủy Văn Phòng

Hoắc Văn Hoa có một văn phòng làm việc tạm thời tại khách sạn nơi tổ chức đấu giá.

Dương Tử Mi bước vào văn phòng này. Cô thấp thoáng thấy luồng khí màu vàng thoát ra ngoài, rõ ràng là tài lộc của văn phòng đang có vấn đề.

Cô nhìn hết một vòng bố trí của văn phòng và phát hiện tất cả mọi thứ từ vật trang trí nhỏ nhất trong văn phòng đều được bày trí và sắp đặt theo phong thủy. Phía trên nơi phát ra luồng khí tài lộc là một chậu châu báu, còn bàn làm việc thì cũng được đặt ở những vị trí rất tốt. Điều này cho thấy Hoắc Văn Hoa rất xem trọng phong thủy nơi làm việc và đã mời thầy phong thủy về để sắp đặt mọi thứ ở đây.

Phong thủy chủ yếu là cai quản tài lộc và đặc biệt linh nghiệm trong việc điều chỉnh tài vận. Phong Thủy Học cho rằng, những nơi có luồng khí may mắn sẽ mang lại lợi ích nhất định về sự gan dạ và trí tuệ của con người, từ đó ảnh hưởng đến sự thành bại, hưng vượng của sự nghiệp kinh doanh.

Cho dù là các cấp lãnh đạo trong các cơ quan nhà nước hay những người lãnh đạo bình thường, dù là chủ tiệm buôn bán nhỏ hay giám đốc công ty, văn phòng của họ đều có liên quan mật thiết đến cách bố trí của cả văn phòng.

Những chiếc bàn làm việc của những người đưa ra quyết sách như nhà lãnh đạo cấp cao, ông chủ, chủ tịch hội đồng quản trị, tổng giám đốc... thông thường đều được bố trí dựa vào hướng may mắn trong số mệnh của họ. Tức là, nếu như hướng may mắn của họ là hướng nam thì bàn làm việc của họ cũng phải quay về hướng nam, nếu hướng may mắn là hướng đông thì bàn làm việc cũng quay về hướng đông.

Còn những chiếc bàn làm việc của các cấp lãnh đạo tầm trung nhưng giám đốc, phó giám đốc thì dựa vào Mệnh Lý Tứ Trụ để tiến hành bố trí. Tức là nếu thiếu mộc thì bàn làm việc của họ phải hướng về hướng đông, nếu thiếu hỏa thì chỗ ngồi phải quay về hướng nam...

Đương nhiên, không phải ứng dụng phong thủy một cách cứng nhắc vào thực tế là được. Hướng của văn phòng, thậm chí hướng của bàn làm việc tốt hay xấu, thích hợp hay không thích hợp còn phải xem xét đến địa chất thủy văn, cảnh quang môi trường, khí hậu khí tượng, kết cấu nội bộ và các yếu tố trường khí của văn phòng.

Văn phòng của Hoắc Văn Hoa được bố trí rất tốt và cũng phù hợp với sinh thần của ông, giúp hưng vượng tài lộc. Vậy tại sao luồng khí tài lộc kia lại bị thoát ra ngoài chứ?

Dương Tử Mi quan sát kỹ lại một lần nữa và phát hiện ra nguyên nhân phát sinh vấn đề kia.

Đối diện nơi Hoắc Văn Hoa ngồi có treo một bức tranh sơn thủy được bọc bằng một tấm kính.

- Ông Hoắc, có phải gần đây việc đầu tư của ông ở Trung Quốc không được thuận lợi đúng không? Nhiều lúc, rõ ràng là tài vận sắp đến tay nhưng lại vụt mất vì những chuyện phát sinh ngoài ý muốn?

Dương Tử Mi hỏi.

- Đúng vậy, gần đây chuyện làm ăn không được thuận lợi cho lắm, cứ như là có gì đó cản trở vậy, chẳng lẽ...

Đôi mắt của Hoắc Văn Hoa đột nhiên sáng lên và kỳ vọng nhìn sang Dương Tử Mi. hỏi:

- Chẳng lẽ đại sư nhỏ đã biết được vấn đề phát sinh từ đâu?

- Vấn đề ở cách bố trí phòng làm việc của ông đây.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ở đây? Văn phòng này ông có mời thầy phong thủy đến để đích thân bố trí, sắp đặt, sao lại có vấn đề gì cho được?

Hoắc Văn Hoa nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi chỉ tay vào bức tranh sơn thủy kia nói:

- Cách bày trí ở đây vốn rất tốt, có lợi về mặt tài lộc, chỉ là bức tranh kia đã khiến cho nguồn tài lộc đó thất thoát ra ngoài.

- Thầy phong thủy kia nói là, núi có liên quan đến người còn nước thì liên quan đến tài lộc. Bức tranh kia vừa có núi vừa có nước, có thể giúp cho công việc được thuận lợi, tài vận hanh thông. Thế nên ông mới bỏ ra rất nhiều tiền để mời họa sĩ nổi tiếng vẽ bức tranh này và treo ở đây để vừa giúp sinh tài vừa để thưởng thức. Giờ, tại sao đại sư nhỏ lại nói nó làm thất thoát tài khí chứ?

- Treo tranh sơn thủy vốn không sai. Tranh sơn thủy có thể giúp sinh tài lại vừa có thể để thưởng thức. Tuy nhiên, không nên dùng kính để bọc lại tạo ra hiệu ứng phản quang chiếu thẳng vào bàn làm việc của ông. Đây chính là điều đại kỵ trong phong thủy của văn phòng này. Bức tranh này một là ông treo phía sau lưng mình, hai là phải đối mặt kính kia đi, đối thành chất liệu gì đó không phản quang. Nếu không, tài khí của ông sẽ tiếp tục thất thoát, làm việc gì cũng không thuận lợi.

Hoắc Văn Hoa nghe xong, mồ hôi đổ ra như tắm. Lúc đầu, do ông sợ bức tranh bị hỏng nên mới cho người dùng kính lắp vào nhằm bảo quản tốt hơn nhưng không ngờ tấm kính kia đã phạm vào điều đại kỵ trong phong thủy.

Cũng may là Dương Tử Mi đã chỉ cho ông biết nguyên nhân của vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Vẽ Bùa Hóa Sát

Hoắc Văn Hoa lập tức cho người đến tháo bức tranh sơn thủy kia xuống để đem đi bọc lại.

- Đại sư nhỏ, vậy còn đào hoa sát kia... giờ có thể phá giải được chưa?

Hoắc Văn Hoa vừa lấy khăn lau mồ hôi vừa hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi bảo ông cho người mua giấy vàng, bút, mực và chu sa vẽ, đồng thời chuẩn bị đầy đủ trái cây, rượu, hương đèn... để chuẩn bị vẽ bùa.

Bùa là pháp bảo trao đổi bí mật giữa người với thần linh cho nên không thể tùy tiện vẽ được. Cũng chính vì vậy mà thường có câu:

“

Có rất nhiều cách vẽ bùa, có bùa chỉ cần bấm tay niệm chú, trong lòng có thần là vẽ được, nhưng có bùa phải bày bàn cúng bái và niệm chú mới có thể vẽ được...

Bùa Đan Thạch Trấn Hung Ma Diệt Quỷ Băng Nghiên Thư là loại bùa thông hành tam giới, cho nên trước khi vẽ, người vẽ bùa phải đốt hương khấn vái, báo với trời đất, thần linh nguyên nhân cần phải vẽ loại bùa này.

Sau khi báo cáo xong, người vẽ bùa mới lấy giấy, bút mực hoặc chu sa ra, ngồi ngay ngắn, tâm vận khí và phải hoàn thành lá bùa kia chỉ trong một lần vẽ, tuyệt đối không được dừng lại nửa chừng. Khi vẽ bùa, người vẽ còn phải thổi khí vào bùa, đồng thời phải vừa vẽ vừa niệm chú.

Ngoài ra, lúc vẽ bùa, tay trái không cầm bút phải liên tục bắt quyết Nhật Quân, Nguyệt Quân và Thiên Cang. Nhật Quân Quyết: ngón trỏ thẳng ra và hướng lên trên còn bốn ngón khác thì cong lại. Nguyệt Quân Quyết: ngón áp út thẳng và hướng lên trên, các ngón còn lại cong lại. Thiên Cang Quyết: ngón trỏ thẳng và hướng lên trên, bốn ngón còn lại hơi cong vào. Mục đích của việc bắt Nhật Nguyệt Quyết nghe đâu là để hút chân khí âm dương của mặt trăng và mặt trời vào bùa, từ đó mượn uy lực của thần linh để trừ tà diệt ma, tăng sự linh nghiệm cho bùa. Còn Thiên Cang Quyết thì dùng để chỉ huy quỷ thần, mượn Thiên Cang Chi để dẫn cương khí vào bùa.

Sau khi vẽ bùa xong, ngòi bút phải hướng lên trên, chuôi bút hướng xuống và dồn tất cả tinh lực vào chuôi bút, sau đó dùng chuôi bút gõ mạnh ba cái lên bùa. Tiếp đến dùng Kim Cang Kiếm Chi chỉ thẳng vào bùa. Khi chỉ, ngón tay phải dùng lực để ngụ ý rằng uy nghiêm của thần lực đã được dẫn vào bùa. Cuối cùng đem lá bùa đã vẽ xong kia hơ qua hơ lại trên lửa ba lần thì nghi thức vẽ bùa mới xong.

Hoắc Văn Hoa nhìn thờ nhìn Dương Tử Mi đang chuyên tâm vẽ rồng vẽ rắn gì đó lên tấm giấy. Dáng vẽ của cô lúc này nhìn rất thần bí, không khác gì một vị thần thời viễn cổ vậy.

Lần này, Dương Tử Mi cũng thuận lợi vẽ xong lá bùa kia. Cô vẽ liền một mạch không ngừng cho nên lá bùa mà cô vẽ ra kim khí hưng vượng, linh khí đủ đầy.

Dương Tử Mi gấp lá bùa lại và bảo Hoắc Văn Hoa dùng túi đồ hình tam giác để đựng và mang theo bên người. Có vậy đào hoa sát kia mới được phá giải.

Lúc trước, Hoắc Văn Hoa ít nhiều cũng còn nghi ngờ năng lực của Dương Tử Mi vì thấy cô còn quá nhỏ. Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến các động tác và tư thế vẽ bùa của cô lúc này, sự nghi ngờ kia của Hoắc Văn Hoa hoàn toàn tan biến.

Hoắc Văn Hoa nhận lấy bùa và không ngớt lời cảm ơn Dương Tử Mi. Sau đó ông ký một chi phiếu trị giá năm trăm ngàn đưa cho cô xem như là cảm ơn.

Dương Tử Mi cũng không khách sáo nhận lấy.

Thông thường, các thầy tướng số, phong thủy đa phần là làm những chuyện thay đổi số mạng, tiết lộ thiên cơ, do đó họ ít nhiều cũng sẽ bị báo ứng nhất định, từ đó dẫn đến ngũ tặc tam khuyệt. Thế nên, sau khi làm xong những chuyện cãi lại lệnh trời kia, họ đều phải nhận thù lao để bù đắp cho những báo ứng mà họ phải chịu.

Những chuyện thay đổi số mạng như thế, Dương Tử Mi định sau này hạn chế lại. Nhiều nhất là hướng dẫn phong thủy, giúp người khác tránh được tai nạn rủi ro thôi, nhằm tránh rước họa vào thân cũng như liên lụy đến người nhà.

Hoắc Văn Hoa muốn đề thư ký của ông đưa Dương Tử Mi về nhà, nhưng cô từ chối.

Thành phố A không lớn. Từ văn phòng của Hoắc Văn Hoa đến nhà cô cũng chỉ mất hai mươi phút đi bộ. Cho nên Dương Tử Mi cũng muốn đi bộ để có thể nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, xem có phát hiện ra gì mới mẻ không.

- Cô bé, cũng xinh đấy, đi chơi với anh không?

Đang đi, bỗng nhiên trước mặt cô xuất hiện vài tên côn đồ. Cả bọn vừa hút thuốc vừa nhìn Dương Tử Mi dò xét, miệng thì liên tục phát ra những lời lẽ tục tĩu khó nghe.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Anh Ấy Đã Xuất Hiện!

- Tránh ra!

Dương Tử Mi vừa kiếm được năm trăm ngàn nên tâm trạng cũng khá tốt. Nhưng cô không ngờ là mấy tên xấu xa kia ở đâu đột nhiên xuất hiện phá hỏng tâm trạng của mình. Cô chau mày hết lớn.

- Ôi trời ơi, tính khí cũng không vừa nhỉ, anh thích em rồi đấy.

Gã thanh niên nhuộm tóc vàng, tên cầm đầu trong bọn, liền tiến đến định đưa tay sờ vào đôi gò má xinh đẹp, trắng hồng của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi xoay người tránh được hành động sàm sỡ kia.

Vì mới về xong bữa chủ nên cô cũng không tiện dùng phép. Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn bọn côn đồ đó nói:

- Đừng ép tôi ra tay!

- Ha ha!

Mấy tên côn đồ bật cười ha hả, hoàn toàn chẳng bận tâm gì đến lời nói của cô mà lại tiếp tục chọc ghẹo cô,

Tâm trạng vui vẻ trước đó của Dương tử Mi bay biến đâu mất, hơn nữa, Dương Tử Mi cũng không muốn tốn thời gian dây dưa với bọn chúng. Nhưng lúc này lại đang ở trên phố đông người, không có âm sát khí có thể dẫn dụng nên Dương Tử Mi chỉ còn cách dùng võ.

Rèn luyện suốt mười năm, bình thường cô chỉ độ sức với sư phụ của mình chứ cũng chưa từng so tài cao thấp với ai khác.

“

Dương Tử Mi bắt đầu đưa tay lên và bắt thế tấn công gã tóc vàng.

Gã tóc vàng nọ chỉ thấy một bàn tay thon dài, trắng muốt đang tiến đến trước mặt mình. Đột nhiên, khi gần đến trước mặt thì bàn tay nhỏ nhắn kia như biến thành một bàn tay khổng lồ nắm chặt lấy vai mình.

Vẫn chưa kịp phản ứng gì thì cả người hắn đã bị quật ngã nằm sòng soài dưới đất.

Sau đó, mấy tên anh em của hắn cũng lần lượt bị Dương Tử Mi ném như ném rác và chất thành đống bên vệ đường.

Nhìn đám côn đồ đang nằm dưới đất kia, Dương Tử Mi cười lạnh lùng nói:

- Đã nói rồi mà, đừng có chọc tôi. Sau này, tốt nhất là đừng đến tìm tôi báo thù.

Nói xong, Dương Tử Mi thân nhiên bỏ đi dưới ánh mắt kinh ngạc của những người đi đường.

Đến khi cô đi xa rồi, những người hiếu kỳ đứng xem mới bắt đầu thảo luận.

- Trời ơi, anh có nhìn thấy không? Cô bé lúc này không khác gì mấy vị cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp ấy, thoáng cái đã đánh cho bọn kia một trận to tã, thật thần kỳ quá.

- Thấy đáng vẻ của cô bé yếu ớt như vậy, sao lại có thể là cao thủ taekwondo được kia chứ?

- Đây gọi là chân nhân bất lộ tướng! Nếu như con gái tôi cũng có võ nghệ cao cường như vậy thì tốt quá rồi, sau này không sợ bị bắt nạt nữa.

- Không biết là con cái nhà ai mà lại xinh xắn như thế, chẳng khác gì nàng tiên bước ra từ trong tranh.

- Không phải là tiên chứ?

- Tiên sao?

Họ càng nghĩ càng thấy Dương Tử Mi giống tiên.

Lúc này, mấy tên côn đồ kia mới lồm cồm bò dậy.

- Anh Côn, chúng ta bị con bé đó đánh, có cần phải tìm anh Nam giúp chúng ta báo thù không?

Một tên côn đồ nọ hỏi gã tóc vàng.

Gã tóc vàng bị Dương Tử Mi đánh ngã lăn quay ra đất nên cũng cảm thấy vô cùng mất mặt. Cho nên, con giận kia e là khó mà nuốt nổi.

Một chiếc xe hơi hiệu Hummer H6 đang dừng bên đường. Một thanh niên khoảng hai mươi lăm tuổi, trang phục toàn màu đen đang ngồi trong xe. Thanh niên này dáng người cao to, tóc được chải ngay ngắn, ẩn dưới đôi mi dài, cong, xinh đẹp kia là một ánh nhìn lạnh lùng. Đôi tay thon dài của anh đang để

trên vô lăng xe.

Đôi mắt đen láy nhưng lại vô cùng uy nghiêm như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ của anh không rời khỏi cô thiếu nữ mặc trang phục cổ điển nhưng lại có thể dễ dàng đánh ngã cả bọn còn đồ đường phố cao to hơn mình, sau đó thần nhiên rời khỏi như không có chuyện gì xảy ra kia.

“

Lúc này, anh mới thu tầm mắt lại và định lái xe đi thì cửa xe đột nhiên bật mở. Gia Cát Lang mặc sơ mi trắng quỳ tây chui vào xe ngồi bên cạnh anh than thở nói:

- Một chết đi được, đi thôi!

Khi anh chuyển ánh mắt của mình nhìn về con đường trước mặt thì bóng dáng yếu điệu, thướt tha của thiếu nữ kia cũng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thiếu Niên Mẫn Cương

- Trục Thiên, đang nhìn gì vậy?

Gia Cát Lang liếc Long Trục Thiên và cảm thấy hiếu kỳ vì thần sắc buồn bã của Long Trục Thiên lúc này. Thần sắc đó trước giờ Gia Cát Lang chưa từng thấy qua.

Long Trục Thiên không trả lời mà chỉ đạp chân số lái xe đi. Trong đầu Long Trục Thiên lúc này vẫn không ngừng nghĩ ngợi đến một bóng hình năm tuổi cùng dáng vẻ thanh tú, thông minh của thiếu nữ lúc này.

“

Gia Cát Lang biết người bạn đang ngồi cạnh mình đây vốn là người ít nói nên cũng chẳng hỏi thêm gì mà chỉ nhắm mắt lại định thần nghỉ ngơi.

Gia Cát Lang hoàn toàn trái ngược với Long Trục Thiên. Anh có nước da trắng, mái tóc cắt ngắn màu nâu đen, bên dưới đôi chân mày rậm kia là một đôi mắt đa tình, sống mũi cao, đôi môi mỏng lúc nào cũng như nhoen cười, thêm vào đó là anh thích mặc trang phục màu trắng, nhìn không khác gì bạch mã hoàng tử đẹp trai, dịu dàng, nhã nhặn, gọi cảm trong truyện cổ tích vậy.

Chiếc Hummer H6 từ từ lăn bánh khỏi thành phố A và vun vút lướt trên đường cao tốc.

- Mẫn Cương, Mẫn Cương!

Phía trước đột nhiên vang lên một giọng ngọt ngào, dịu dàng của ai đó.

Nghe thấy cái tên khá đặc biệt đối với mình vào kiếp trước, tim Dương Tử Mi khẽ run. Cô ngược đầu lên nhìn.

Một thiếu nữ xinh xắn tầm mười lăm tuổi, dáng chuẩn như người mẫu đang mặc một chiếc áo sát nách và chân váy màu xanh lá cây nhạt, giày boot trắng cổ ngắn, mái tóc dài hơi gọn sóng phất phơ gọi. Gương mặt trắng nõn xinh đẹp kia có chút ửng hồng, đôi môi xinh đẹp như một nụ hồng khép hờ làm lộ ra hàm răng trắng sáng và đều tăm tắp.

Một thiếu niên cao, gầy đang đứng trước tiệm trà trước mặt thiếu nữ đó. Nghe có người gọi mình, thiếu niên nọ quay đầu lại nhìn. Thiếu niên này có nước da khỏe khoắn, gương mặt sáng sủa, khôi ngô, đôi mắt long lanh tinh cảm.

“

Nhìn thấy Mẫn Cương thời niên thiếu, tim của Dương Tử Mi không khỏi xao xuyến. Trong đầu cô lúc này không ngừng nhớ đến hình ảnh Mẫn Cương hay khóc nhè lúc năm tuổi cùng hình ảnh Mẫn Cương điềm đạm, chừng chạc lúc hai mươi tám tuổi kia.

Dương Tử Mi cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ, nhưng đồng thời cũng hứng khởi kỳ vọng. Thì ra, Mẫn Cương thời niên thiếu lại đẹp trai và rạng rỡ như một đóa anh đào vậy.

- Mẫn Cương, cậu muốn mua trà sao?

Thiếu nữ kia chậm chậm bước đến, vui vẻ hỏi Mẫn Cương.

- Ừm.

Mẫn Cương nhẹ nhàng gạt đầu và nở nụ cười khách sáo để đáp lại. Nụ cười đó cũng chỉ xuất phát từ phép lịch sự cơ bản mà thôi.

Thấy thái độ khá hồ hững, lạnh nhạt của Mẫn Cương đối với thiếu nữ kia, không biết tại sao, Dương Tử Mi cảm thấy tâm trạng cũng vui hơn ngày thường.

- Mẫn Cương, nhà tớ cũng mở tiệm trà, cậu muốn mua trà gì cứ nói, mình sẽ chọn trà ngon nhất để tặng cho cậu.

Thiếu nữ kia dường như không nhận ra thái độ hồ hững của Mẫn Cương nên cũng cười tươi hỏi tiếp.

- Mộ Dung Nghiên, cảm ơn cậu. Mình tự mua được rồi.

Mẫn Cương nói xong bèn quay sang nói ông chủ tiệm trà cần cho mình mấy gam Thiết Quan Âm.

Dương Tử Mi rất quen thuộc với tên Mộ Dung Nghiên này. Bởi vì ngày đầu tiên đến trường, đã có người so sánh cô với Mộ Dung Nghiên kia.

Ngoài ra, Dương Tử Mi cũng nghe không ít lời xì xầm bàn tán về chuyện Mẫn Cương và Mộ Dung Nghiên đang quen nhau. Các nam, nữ sinh trong trường đều nói hai người họ là trời sinh một cặp.

“

Dương Tử Mi cảm thấy có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Vị Khách Không Mời Mà Đến

Dương Tử Mi quay người rời đi. Khi cô quay người lại, đúng lúc Mẫn Cương cũng ngược mắt lên nhìn. Bóng dáng yếu điệu của cô lọt vào mắt Mẫn Cương.

Mẫn Cương từng nhìn thấy đáng vẻ xinh đẹp, dịu dàng trong bộ đầm trắng tinh khôi kia của cô lúc ở trường.

Anh lúc nào cũng có cảm giác cô rất quen, như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng lại không nhớ ra được là đã gặp cô ở đâu.

Phát hiện Mẫn Cương không nhìn mình, Mộ Dung Nghiên cũng hướng mắt nhìn theo và phát hiện Dương Tử Mi trong bộ trang phục mang phong cách cổ điển kia. Mộ Dung Nghiên bất giác bĩu môi về chê bai nhưng lại im lặng không nói gì.

Bởi vì Mộ Dung Nghiên biết, Mẫn Cương không thích các cô gái nói xấu sau lưng người khác.

Dương Tử Mi về đến nhà, vừa bước vào cửa đã thấy trong nhà có khách. Trên bàn là vài hộp quà, còn cha mẹ cô thì đang vui vẻ nói chuyện với khách.

Vị khách kia không phải ai khác mà là Dương Nhất Quốc, tài xế của Dương Đức Kiệt. Mọi người đều là người cùng thôn với nhau.

Thấy Dương Tử Mi về đến nhà, Dương Nhất Quốc liền tươi cười nói:

- Ha ha, Tiểu Mi về rồi sao? Mọi người đang nhắc đến con đấy.

- Con à, mau chào chú đi.

Dương Thanh thấy vẻ lạnh lùng, hồ hững của Dương Tử Mi nên vội vàng nhắc cô.

- Con chào chú ạ.

Dương Tử Mi ngoan ngoãn làm theo lời cha mình bảo.

- Ha ha, ngoan. Tiểu Mi càng lớn càng xinh đẹp. Trông không khác gì một đại tiểu thư con nhà danh giá. Chả trách con trai bí thư thành phố thích nó như vậy.

Dương Nhất Quốc cười nói.

Nghe vậy, sắc mặt Dương Thanh bỗng nhiên sa sầm lại, còn Hoàng Tú Lệ thì lo lắng đưa mắt nhìn sang Dương Tử Mi, sợ rằng ai đó sẽ cướp mất con gái của mình.

Dương Tử Mi khẽ chau mày và lập tức hiểu ngay ý đồ của Dương Nhất Quốc khi đến đây.

- Tiểu Mi, Kiến Minh rất thích con. Mấy món quà này là nó nhờ chú mang đến tặng con đấy. Đây là túi xách hàng hiệu trị giá ba ngàn, còn đây là chiếc đầm trị giá hơn một ngàn, đôi giày này giá tám trăm đồng, ngoài ra còn dây chuyền ngọc trai nữa. Bỏ ra nhiều tiền thế cũng đủ thấy Kiến Minh lần này đối với con là thật lòng. Nó muốn mời con tối nay đến Minh Châu Lầu uống trà.

Dương Nhất Quốc nói xong liền quay sang nói với Dương Thanh:

- A Thanh à, lần này ông may mắn rồi, có một đứa con gái xinh đẹp như thế, giờ nó được con trai bí thư thành phố thích như vậy, nên ông cũng sẽ nhanh chóng được thăng chức làm hiệu trưởng, sau đó vào Cục Giáo Dục, tương lai quả nhiên...

- Dương Nhất Quốc!

Dương Thanh giận đỏ mặt đứng dậy chỉ tay vào đồng hồ đang để trên bàn kia nói:

- Ông nói vậy là ý gì? Chúng ta đều cùng họ Dương cả, quan hệ huyết thống năm đời, sao ông lại muốn con gái tôi quen thằng phá gia chi tử Dương Kiến Minh kia chứ?

- Trời ơi, A Thanh à, đừng giận vậy chứ. Kiến Minh nó không phải muốn sinh con đẻ cái gì với Tiểu Mi cả. Huyết thống năm đời thì đã sao? Hai đứa cũng chỉ đi chơi với nhau hàng ngày thôi mà. Được đi chơi lại có nhiều tiền như vậy, sao lại không mừng chứ?

Dương Nhất Quốc cũng không vừa mà nói lại.

Dương Thanh và Hoàng Tú Lệ giận run người nói:

- Dương Nhất Quốc, muốn kiếm tiền theo kiểu đó thì ông về kêu con gái ông làm đi nhé. Con gái tôi không phải hạng người đó.

- A Thanh, Tú Lệ, hai người xúc động như thế làm gì? Sinh con gái không phải để nó kiếm tiền sao? Con gái tôi không xinh đẹp nên không có ai ngó ngang gì đến nó. Nếu không tôi đã bỏ nó vào thùng đem tặng rồi.

Dương Nhất Quốc mặt dày nói.

- Dương Nhất Quốc, ông có còn biết liêm sỉ không vậy? Ông mau đem hết mấy thứ này đi khuất mắt tôi! Ở đây không hoan nghênh ông!

Dương Thanh tức đến muốn ói máu.

- Dương Thanh! Đừng ra vẻ thanh cao, con trai của bí thư thích con gái ông là phước đức nhà ông rồi. Đừng tưởng là đến đây làm giáo viên thì được yên thân. Nếu như Kiến Minh không vui, thì ông phải cuốn gói trở về Dương Gia thôn thôi.

Dương Nhất Quốc hầm hầm nói.

- Dù tôi có cuốn gói về quê thì tôi cũng không bán con gái mình để hưởng vinh hoa phú quý!

Dương Thanh tức giận lấy hết mấy hộp quà trên bàn nhét vào tay Dương Nhất Quốc nói tiếp:

- Ông mau rút khỏi đây cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trời Sẻ Trừng Trị Kẻ Đê Tiện

Dương Nhất Quốc đưa mắt nhìn sang Dương Tử Mi này giờ vẫn im lặng không nói gì kia, sau đó chớp mắt nói:

- Tiểu Mi à, Kiến Minh tuy không giàu có bằng doanh nhân Hong Kong kia, nhưng nó lại đẹp trai, trẻ tuổi hơn, dám chi tiền nhiều hơn. Chú thấy, con đi với ông già cỡ tuổi ông nội con vậy chi bằng đi chơi với Kiến Minh còn hay hơn.

- Dương Nhất Quốc, ông nói cái gì?

Dương Thanh càng giận dữ hơn.

- Ôi trời ơi, A Thanh à, tôi nói gì con gái ông là người hiểu rõ nhất. Đừng tưởng con gái mình là một ngọc nữ băng thanh ngọc khiết, không chừng nó

cũng đã lên giường với lão già kia rồi. Lúc này tôi không nói là vì giữ thể diện cho các người thôi, có lòng tốt nhưng lại không được đền đáp gì hết!

Dương Nhất Quốc mĩa mai nói.

- Con à! Những lời ông ấy nói có thật không?

Dương Thanh nhìn Dương Tử Mi hỏi.

Hoàng Tú Lệ cũng lo lắng kéo tay Dương Tử Mi nói:

- Con à, con hãy cho mẹ biết là những lời ông ta vừa nói kia đều là giả cả đi. Con không phải là đứa con gái không biết xấu hổ như thế đúng không.

Ánh mắt nhìn Dương Nhất Quốc của Dương Tử Mi đột nhiên trở nên lạnh lùng khác thường.

Lập tức, Dương Nhất Quốc cảm thấy sống lưng mình lạnh cóng, như là có một lưỡi dao băng băng cứa vào vậy. Ông ta hoảng sợ đẩy cửa nói:

- Đi thì đi, để xem các người yên ổn được bao lâu.

- Chúng tôi yên ổn bao lâu thì tôi không biết nhưng tôi thấy ông sắp có chuyện rồi đó. Chuyện gì thì ông cũng rõ rồi đấy. Nể tình cùng là người cùng thôn với nhau, tôi chỉ nhắc ông một câu, coi chừng bị tai nạn xe đấy!

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Nói xong, Dương Tử Mi ném hết mấy thứ đang để trên bàn kia ra ngoài và đóng sầm cửa lại.

Dương Nhất Quốc vừa lăm bằm chửi vừa nhặt đồ lên. Trước giờ, ông luôn tự tin vào trình độ lái xe của mình nên nhất quyết không tin mình sẽ bị tai nạn xe.

Nhưng không ngờ, chưa đầy năm phút sau khi lái xe rời khỏi nhà Dương Tử Mi, không biết trời xui đất khiến thế nào mà ông ta lại tông thẳng vào đầu xe ben. Xương khớp gãy vụn và phải nằm trên giường bệnh suốt đời.

Dương Nhất Quốc bị tai nạn xe không phải do Dương Tử Mi trù ếm gì, chỉ là cô nhìn thấy được tai nạn sẽ xảy ra cho ông nên cô cũng chẳng cần ra tay dạy cho ông ta một bài học để làm gì.

- Con à, con hãy cho cha biết, thương nhân Hong Kong mà ông ta nói lúc này là thế nào?

Sau khi Dương Nhất Quốc rời khỏi, Dương Thanh nghiêm giọng hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi bực dọc nói:

- Cha à, Dương Nhất Quốc là người thế nào? Mấy lời ông ta nói cha cũng tin sao? Hôm nay con cùng với thầy Tống đến tham gia buổi bán đấu giá, đúng lúc gặp lại Hoắc Văn Hoa, thương nhân Hong Kong mà con đã giúp tìm huyết mộ cho cha của ông ta lúc năm tuổi nên mới chào hỏi ông ấy vài câu thôi. Sau đó còn giúp ông ấy hóa giải đào hoa sát, như vậy có gì sai đâu ạ?

- Hoắc Văn Hoa?

Lúc này, tiếng tăm của Hoắc Văn Hoa đã vang dội khắp nơi. Những người có chút hiểu biết hầu như đều nghe đến tên Hoắc Văn Hoa, cho nên Dương Thanh dĩ nhiên là biết Hoắc Văn Hoa là ai.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu.

Nhưng Dương Thanh vẫn nghi ngờ hỏi:

- Người ta là tỷ phú nổi tiếng, sao lại nhờ con hóa giải đào hoa sát gì đó?

- Bởi vì con gái của cha là một thầy tướng thuật thiên tài!

Nghe cô nói xong, Dương Thanh cũng không nói gì nữa. Dương Thanh vốn không tin vào mấy thứ phong thủy, tướng thuật gì. Nhưng từ sau khi đòi mộ đến nay, tất cả mọi thứ trong nhà dường như cây khô gặp được mưa xuân, bắt đầu thay đổi, chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp hơn và thuận lợi hơn. Bản thân ông cũng không ngừng thăng tiến trong công việc, vợ ông cũng sinh được hai đứa con trai đúng như lời Ngọc Thanh đạo trưởng nói. Thế nên ông cũng ít nhiều có cái nhìn khác về phong thủy và tướng thuật.

- Con à, nghe nói tên Dương Kiến Minh kia hư hỏng lắm. Là một thằng ăn chơi, lêu lổng. Giờ nó để ý con, vậy chúng ta phải làm sao đây?

Hoàng Tú Lệ lo lắng hỏi.

Dương Thanh cũng lo lắng không kém

Dương Thanh là người hiểu rất rõ tính tình và nhân cách của cậu quý tử nhà Dương Đức Kiệt kia và cũng nghe không ít chuyện treu hoa, gheo nguyệt, chơi bời của Dương Kiến Minh. Tháng trước, có một nữ sinh trung học bị Dương Kiến Minh cho người thay phiên cưỡng bức đến chết. Nhưng Dương Đức Kiệt một tay che trời, vì không muốn cha mẹ của cô gái kia khởi tố nên liền cho người tống họ vào bệnh viện tâm thần.

Đó là một bí mật mà hầu như cả thành phố A này đều biết.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt (1)

Trong một căn phòng VIP của Minh Châu Lầu, vài thanh niên mặc đồ sành điệu đang ngồi hút thuốc, uống rượu. Mỗi người đều ôm một cô gái ăn mặc mát mẻ, gợi cảm, trừ Dương Kiến Minh đang ngồi ở giữa ra.

- Dương thiếu gia, hôm nay ăn chay à?

Chu Dận, quý tử một nhà giàu mới nổi cười hỏi.

- Tôi giống người ăn chay lắm sao?

Dương Kiến Minh đang ngồi bắt chéo chân hút xì gà. Chỉ tiếc là hắn không có khí chất gì nên điệu bộ khi hút xì gà của hắn cũng chẳng ra dáng gì cả.

- Dương thiếu gia của chúng ta trước giờ khẩu vị cũng đặc biệt hơn người khác. Mà sao hôm nay lại một thân một mình vậy? Chẳng lẽ chút nữa sẽ có bất ngờ sao?

Hoàng Lâm, con trai của thị trưởng, một trong bốn công tử đào hoa của thành phố A tiếp tục thắc mắc.

Dương Kiến Minh vẫy vẫy tàn thuốc nói:

- Đang chờ hoa tươi đến. Đóa hoa đó còn rất non, để Dương thiếu gia ta thưởng thức xong sẽ nhường cho các người, ha ha.

- Ô? Là hàng mới à? Không phải là Dương thiếu gia đây muốn đụng tới hoa khôi trường Nam Thành Mộ Dung Nghiên đấy chứ? Con bé đấy là con cháu nhà Mộ Dung, chỉ được nhìn mà không được đụng vào đâu.

Những người cùng bàn khác cũng bắt đầu cảm thấy hưng phấn hẳn.

- Mộ Dung Nghiên cũng có gì đặc biệt đâu? Đóa hoa này của tôi còn tươi sắc hơn con bé đó nhiều. Da trắng mịn, mềm mượt như trứng gà bóc, chỉ cần nhìn thôi là đã thấy thèm rồi. Con bé đó ngay cả Hoắc Văn Hoa cũng thèm thường mà.

Đôi mắt lươn ti hí, gian xảo của Dương Kiến Minh khép hờ, tưởng tượng đến làn da trắng nõn của Dương Tử Mi, bản chất ăn chơi của hắn càng bộc lộ rõ hơn. Dương Kiến Minh nói tiếp:

- Hơn nữa, con bé đó còn là người cùng thôn với tôi, nên tính ra nó là em chú bác gì đó với tôi nữa, ha ha, các người thấy khẩu vị của tôi có đặc biệt không?

- Ha ha, tình anh em, quả nhiên ly kỳ, hấp dẫn!

Những người còn lại cũng bắt đầu cười lên một cách thô bỉ.

- Dương thiếu gia à, anh gọi cô bé mấy giờ đến? Chúng tôi đang rất mong đợi được gặp cô bé em họ của anh đây.

Chu Dận lại tiếp tục hỏi.

Dương Kiến Minh xem đồng hồ sau đó khẽ chau mày. Tiếp đến hắn lấy điện thoại ra gọi cho Dương Nhất Quốc. Vừa nghe đầu dây bên kia có người bắt máy, Dương Kiến Minh đã lớn tiếng mắng:

- Dương Nhất Quốc, ông làm việc kiểu gì vậy hả? Người đâu?

Lúc này, Dương Nhất Quốc vừa gặp tai nạn, bất tỉnh. Người nghe điện thoại là vợ ông ta.

- Dương thiếu gia ạ, Nhất Quốc anh ấy bị tai nạn rồi.

Vợ của Dương Nhất Quốc nói.

- Chết rồi sao?

- Gãy xương toàn thân, bác sĩ nói cả đời phải nằm trên giường bệnh, hu hu...

Vợ Dương Nhất Quốc khóc òa lên.

Dương Kiến Minh bực dọc cúp máy.

- Dương thiếu gia, sao vậy? Em họ của anh không đến nữa à?

Hoàng Lâm mĩa mai hỏi.

- Tài xế đến rước bị tai nạn xe.

- Vậy anh gọi điện thoại cho cô bé. Bảo cô bé ngoan ngoãn tự mình đến đây là được chứ gì.

Dương Kiến Minh nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng nên lật đật tìm số điện thoại của Dương Thanh.

Người nghe máy là Hoàng Tú Lệ.

- Tôi là Dương Kiến Minh. Mau gọi con gái bà, Dương Tử Mi đến phòng số 188, Minh Châu Lầu ngay. Nếu không, các người chuẩn bị cuốn gói cút về quê đi!

Dương Kiến Minh nói xong liền cúp máy.

Hoàng Tú Lệ mặt trắng bệch, sợ đến nỗi tay run cầm cập.

Đúng lúc Dương Tử Mi đang ở cạnh bên, thấy vậy mới hỏi:

- Mẹ, điện thoại của ai vậy ạ?

- Là Dương Kiến Minh. Lúc nãy nó nói là bảo con phải đến Minh Châu Lầu ngay.

Hoàng Tú Lệ vốn là người nhất gan. Vừa nói bà vừa loạng choạng ngồi xuống ghế, nhìn Dương Tử Mi nói tiếp:

- Con à, hay là chúng ta về quê vậy, ở thành phố này chúng ta không sống yên ổn được đâu.

Ánh mắt của Dương Tử Mi bắt đầu ánh lên vẻ lạnh lẽo.

Cô an ủi mẹ mình một hồi xong, liền nói dối là đi tìm Tống Huyền nhờ giúp đỡ.

Hoàng Tú Lệ biết Tống Huyền là cũng một người nổi tiếng ở thành phố A, nên khi nghe Dương Tử Mi nói vậy, bà cũng hỏi cô nhanh chóng đến tìm Tống Huyền.

Dương Tử Mi ra khỏi nhà và đi thẳng đến Minh Châu Lầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt (2)

Một thiếu nữ mười lăm tuổi, tóc xõa ngang lưng, váy trắng tinh khôi như một đóa hoa lan đang đứng trước cửa Minh Châu Lầu xa hoa, điểm lệ kia.

Vì dáng vẻ của Dương Tử Mi khá đặc biệt nên những người ra vào Minh Châu Lầu đều quay đầu nhìn cô với vẻ hiếu kỳ.

Họ phát hiện đôi mắt ngây thơ, long lanh như các vì sao trên trời kia của cô lại ánh lên vẻ lạnh lùng khác thường.

Tất cả họ đều lấy làm lạ là tại sao một cô gái tay yếu chân mềm, xinh xắn, đáng yêu như vậy nhưng ánh mắt lại lạnh lùng thế kia.

Dương Tử Mi bước vào Minh Châu Lầu. Dưới ánh đèn hoa lệ kia, làn da trắng như sứ của cô dường như cũng đang phát sáng.

- Xin chào, xin xuất trình thẻ hội viên ạ!

Cô bị nhân viên phục vụ chặn lại.

- Tìm người, tên Dương Kiến Minh.

- Thì ra là tìm Dương thiếu gia, mời cô đến phòng 188.

Nhân viên phục vụ nhiệt tình dẫn cô vào trong.

Sau lưng cô râm ran lời bàn tán của các nhân viên phục vụ khác.

- Trời, còn tưởng là nữ sinh ngây thơ, thuần khiết lắm. Thì ra chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi của Dương thiếu gia thôi. Hơn nữa, còn tự nguyện mò đến, đúng là không biết xấu hổ mà.

- Con gái bây giờ toàn là hạng như vậy thôi. Chỉ cần người ta cho ít tiền, dễ dàng vài tiếng là nhào vào thôi à.

Dương Tử Mi cũng chẳng bận tâm đến những lời nói mỉa mai kia.

Cô phát hiện, hầu hết mọi người đều thích bàn tán, nói xấu sau lưng người khác. Thế nên, đối với những người như vậy, cô không muốn bận tâm gì đến họ.

Minh Châu Lầu được trang trí vô cùng xa hoa, lộng lẫy, là một nơi dành riêng cho giới thượng lưu của thành phố A. Dương Tử Mi phát hiện, phong thủy của Minh Châu Lầu được bố trí rất tốt, lại nằm trên một mảnh đất tài khí dồi dào nên chả trách làm ăn phát đạt như thế.

Đương nhiên, trong một nơi đèn đuốc sáng trưng như thế cũng xảy ra không ít những chuyện đen tối, mờ ám. Cho nên, rất nhiều góc của Minh Châu Lầu vẫn lờn vờn âm sát khí, chỉ là các luồng âm sát khí đó bị luồng khí may mắn thịnh vượng kia lấn át nên mới không ảnh hưởng gì đến phong thủy của nơi đây.

Kiếp trước, Dương Tử Mi từng đứng trước cửa Minh Châu Lầu và hết sức ngưỡng mộ các nam thanh nữ tú ra vào nơi này. Lúc đó, cô cũng tưởng tượng một ngày nào đó mình cũng được vui chơi, mua sắm ở một nơi xa hoa, sang trọng như thế.

Nhưng, mức tiêu phí thấp nhất trong Minh Châu Lầu là ba ngàn, hơn nữa chỉ dành riêng cho hội viên, nên ước mơ của cô cũng vẫn chỉ là ước mơ mà thôi.

Giờ, cô đã được bước chân vào đây, nhưng sự ngưỡng mộ kia đã bay biến đâu mất. Có lẽ, do đã tu luyện suốt mười năm nên tâm thái của cô cũng bình thản và an nhiên hơn rất nhiều. Thế nên, những thứ xa hoa, vật chất kia đối với cô chỉ là phù du.

- Đến rồi ạ.

Nhân viên phục vụ gõ nhẹ cửa sau đó giúp cô mở cửa.

Dương Tử Mi đứng ngoài cửa phòng.

Mùi rượu bia, thuốc lá, xì gà cùng các mùi hỗn tạp khác quện vào nhau xộc vào mũi, khiến cô khẽ chau mày và nhanh chóng vận khí bịt khứu giác của mình lại.

Nhưng điều kinh khủng hơn là trong phòng hiện có một cặp nam nữ đang làm chuyện nhạy cảm trước mặt những người cùng phòng. Những người còn lại thì lại đang không ngừng reo hò, cổ vũ cho đôi nam nữ kia.

Thật sa đọa, hủ bại!

Khi bóng áo trắng của cô xuất hiện ngoài cửa, ánh mắt của Dương Kiến Minh, Hoàng Lâm, Chu Dận cũng lóe lên vẻ khao khát.

- Dương thiếu gia, đây là cô em họ mà anh nói đúng không? Giống Tiểu Long Nữ quá!

Hoàng Lâm, một kẻ trước giờ rất thích các cô gái thuần khiết, ngây thơ há hốc miệng la lên.

Mấy gã thanh niên khác cũng chớp mắt nhìn Dương Tử Mi, đặc biệt là làn da trắng hồng, nõn nà như đang phát sáng của cô. Tất cả bọn chúng đều đang nghĩ đến cảm giác sáng khoái khi được sờ vào làn da đó.

Thấy Dương Tử Mi đến, Dương Kiến Minh vô cùng đắc ý. Hắn ung dung ngồi dựa vào ghế salon, miệng ngậm xì gà, đưa ngón tay trỏ lên ngoắt ngoắt Dương Tử Mi, cười nham hiểm nói:

- Tử Mi à, mau đến đây ngồi cạnh anh nào.

Dương Tử Mi đang định đi vào thì đột nhiên giọng ai đó thốt lên phía sau lưng cô:

- Dương Tử Mi, sao em lại ở đây?

Không cần quay đầu lại nhìn cô cũng nhận ra giọng nói đó là của ai. Người đó không ai khác là giáo viên chủ nhiệm của cô, Tần Khải Văn.

Hôm nay, Tần Khải Văn được bạn mời đến Minh Châu Lầu và mới uống rượu xong, đang định đi về. Vừa ra khỏi phòng thì thấy Dương Tử Mi nên mới vui vẻ tiến đến hỏi thăm. Tần Khải Văn hiếu kỳ nhìn vào phòng và phát hiện những người đang ngồi trong phòng kia là các công tử đào hoa nổi tiếng ăn chơi sa đọa của thành phố A. Tần Khải Văn bất giác chau mày, ánh mắt nhìn Dương Tử Mi của Tần Khải Văn cũng bắt đầu có chút thất vọng.

Một cô bé thuần khiết, ngây thơ như Tiểu Long Nữ như thế, lúc này đây lẽ ra phải đang ngồi trên chiếc ghế mây màu trắng trong vườn hoa xinh đẹp đọc sách, uống trà chứ không phải là ở một nơi đây khói thuốc hỗn tạp như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt (3)

- Dương Tử Mi, em qua đây một chút!

Tần Khải Văn đưa tay định kéo Dương Tử Mi đi. Anh nhất định không để một cô gái như cô lại sa ngã vào môi trường hỗn tạp như thế.

Thấy vậy, Dương Kiến Minh giận dữ bật dậy, chạy ra cửa, trừng mắt nhìn Tần Khải Văn nói:

- Buông tay ra, cô ấy là của tao!

- Cô bé này là học trò của tôi, chỉ mới mười lăm tuổi thôi! Anh làm vậy là phạm pháp đấy.

Tần Khải Văn đứng chắn trước mặt Dương Tử Mi, nói:

- Phạm pháp sao? Ha ha! Tao chính là pháp luật đây! Còn mày là ai, chui ở đâu ra vậy hả?

Dương Kiến Minh vừa nói vừa phun khói xì gà vào mặt Tần Khải Văn.

- Tôi là thầy của cô bé, tôi có quyền bảo vệ học trò của tôi!

Tần Khải Văn biết rất rõ thế lực của Dương Kiến Minh ở thành phố A, nhưng anh vẫn không chút sợ hãi mà ngược lại còn can đảm bảo vệ Dương Tử Mi.

Đứng sau lưng anh, Dương Tử Mi vô cùng cảm động.

- Giáo viên sao? Ha ha, thì ra cũng chỉ là một thằng giáo viên quèn. Mày có tin là tao sẽ khiến mày không thể đi dạy nữa hay không?

Dương Kiến Minh nói xong, liền điếu xì gà đang hút vào cánh tay của Tần Khải Văn, nói tiếp:

- Biết điều thì rút khỏi đây cho tao, nếu không thì sẽ biết tay tao!

Tần Khải Văn không kịp tránh nên bị điếu xì gà kia làm phỏng cánh tay và khẽ kêu lên một tiếng. Nhưng anh vẫn hiên ngang bảo vệ Dương Tử Mi.

- Thầy à, chuyện giữa em và hắn em sẽ tự xử lý.

Dương Tử Mi không muốn liên lụy người khác, đồng thời cũng muốn bảo vệ người muốn bảo vệ cô.

- Tử Mi à, thầy không thể để em nhảy vào hố lửa như vậy được.

Tần Khải Văn cố chấp nói.

- Thầy ơi, người có thể khiến em nhảy vào hố lửa kia vẫn chưa ra đời đâu ạ.

Tần Khải Văn thấy Dương Tử Mi nói câu này với dáng vẻ hết sức tự tin và trưởng thành, chứ không ngông cuồng hay hiếu thắng gì nên cũng có chút kinh ngạc.

Anh không biết sự tự tin của Dương Tử Mi từ đâu ra.

Là giáo viên chủ nhiệm lớp, trước khi cô chuyển đến trường học, Tần Khải Văn đã biết gia cảnh nhà cô. Nhà cô từ dưới quê chuyển lên, cha là giáo viên tiểu học, mẹ là nội trợ.

Còn người mà cô đang đối mặt kia lại là con trai của bí thư thành phố A, một thể lực nổi tiếng gian ác, nham hiểm, một tay che trời.

“

- Từ Mi, em đừng để ý gì đến thầy giáo quyền này. Theo anh, anh sẽ thương yêu, chiều chuộng em hết mực!

Dương Kiến Minh đẩy Tần Khải Văn ra và vui vẻ giờ tay định nắm lấy tay Dương Từ Mi.

Ngón tay Dương Từ Mi khẽ động đậy, sau đó nhanh chóng dẫn dụng âm sát khí đang lờn vờn trong Minh Châu Lầu đánh vào cổ tay Dương Kiến Minh.

Dương Kiến Minh cảm thấy tay mình đột nhiên lạnh cóng, tê cứng, không tài nào nhúc nhích được.

Sư phụ cô từng nói, nếu dùng phép với những người có quan hệ huyết thống với mình thì bản thân mình cũng sẽ đau đớn như họ vậy. Thế nên trước giờ cô luôn nhịn và không ra tay với Dương Kiến Minh.

Cũng chính vì thân phận đặc biệt của Dương Kiến Minh nên Dương Từ Mi cũng không thể ra mặt dạy cho hắn một bài học thích đáng thế nên cô chỉ còn cách là dùng âm sát khí để làm tê tay của Dương Kiến Minh, khiến hắn hoảng sợ bỏ cuộc.

Cũng may là ảnh hưởng của âm sát khí kia đến cô không lớn, cô chỉ cảm thấy tay mình lạnh lạnh một chút rồi thôi.

Thấy tay mình tê cứng, Dương Kiến Minh tưởng bị chuột rút nên cũng không màng đến chuyện kéo tay Dương Từ Mi nữa mà cứ vẩy vẩy tay liên tục, nhưng cánh tay kia vẫn không cử động được. Hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này, một đám người từ một căn phòng khác bước ra. Một thanh niên nhuộm tóc vàng, dáng vẻ côn đồ trong đám người đó vừa nhìn thấy Dương Từ Mi thì mặt lập tức biến sắc và vội vàng quay sang một gã đàn ông cao khoảng 2 mét, tướng người béo tròn, trên mặt có vết sẹo dài, dáng vẻ bặm trợn, hung ác đi bên cạnh, nói:

- Anh Nam, chính là nó! Nó là người đã đánh bọn em!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Báo Thù Cho Kiếp Trước (1)

Lâm Đông Nam và những người khác nhìn theo hướng chỉ của Hoàng Côn. Chúng phát hiện người mà Hoàng Côn chỉ là một thiếu nữ tầm mười lăm tuổi, đáng người thanh mảnh, yếu ớt, hoàn toàn không giống như một người phụ nữ có thể ra tay đánh người.

- Tiểu Côn, mày có chắc con bé đó là người đã đánh mày không?

Một gã gầy còm đứng cạnh Lâm Đông Nam hỏi.

Hoàng Côn xấu hổ gật đầu nói:

- Chính là nó, đừng thấy nó nhỏ mà xem thường, nó là cao thủ taekwondo đó, có thể quật ngã người to gấp mấy lần nó đấy.

- Hừ, taekwondo quý sứ gì chứ! Để nó cho tao. Mà, nó đang làm gì vậy? Đó không phải là con trai của bí thư thành phố sao?

Gã gầy còm nắm chặt nắm đấm hùng hổ nói.

Lúc này, Tần Khải Văn đang kéo Dương Từ Mi đi.

Nhưng Dương Từ Mi không đi, bởi vì cô đã nhìn thấy Lâm Đông Nam, một trong những hung thủ đã đánh cô chết ở kiếp trước.

Tuy đã hồi sinh được mười năm nhưng Dương Từ Mi vẫn không thể quên được nỗi đau đớn mà cô phải chịu vào cái ngày mà cô bị cả đám người xúm lại tay đánh, chân đá đến chết kia!

- Thầy à, thầy tránh qua một bên!

Dương Từ Mi đẩy Tần Khải Văn qua một bên và bắt đầu tiến về phía Lâm Đông Nam. Mỗi một bước đi là hình ảnh của ngày đó lại hiện về, cảm giác đau đớn kia cứ như ồ ạt quay về trong tâm trí cô.

Hôm đó, trong số những tên đánh cô, Lâm Đông Nam là người đã đập gãy tay cô!

Cho nên bây giờ, cô muốn trả lại hấn gấp đôi.

- Ồ? Nó chủ động đến nộp mạng kìa!

Gã gãy kia nhìn Dương Tử Mi khắp lượt bằng ánh mắt dè xỏm nói tiếp:

- Nhìn cũng được đấy, nếu vào câu lạc bộ của chúng ta, nhất định sẽ là con át chủ bài cho coi.

- Anh Hâu, cẩn thận đó, nó ghê gớm lắm đấy.

Cảm nhận được luồng khí lạnh toát ra từ người Dương Tử Mi. Hoàng Côn bắt đầu cảm thấy lạnh sống lưng và nhớ lại cảnh bị Dương Tử Mi quăng như quăng rác mấy hôm trước.

Gã gãy kia nghe xong, liền cười khinh bỉ nói:

- Mày nói là công phu trên giường của nó chứ gì? Hê hê, đề tao thỉnh giáo nó coi sao!

Nói xong, hấn liền bước đến trước mặt Dương Tử Mi. Nhưng, chưa kịp mở miệng thì hấn đã bị Dương Tử Mi túm lấy vai, nhấc lên và quăng mạnh về phía Lâm Đông Nam!

Lâm Đông Nam chỉ kịp né người một cái, tránh được thân người của gã gãy kia. Gã gãy nọ cũng vì thế mà bị ném thẳng vào tường, hấn chỉ kịp la lên một tiếng, xương gãy thành mấy khúc.

Cảnh tượng trước mắt khiến Tần Khải Văn há hốc miệng. Anh liên tục dụi mắt, cứ ngỡ là những gì mình đang chứng kiến kia chỉ là ảo giác.

Dương Kiến Minh bên này cũng thấy rõ tất cả mọi chuyện. Khi thấy Dương Tử Mi ném gã gãy kia như ném rác thì cũng bắt đầu sợ hãi, bất giác lùi lại vài bước.

Những người trong phòng nghe tiếng động nên cũng nhào ra xem.

Dương Tử Mi tiếp tục tiến về phía Lâm Đông Nam. gương mặt cô vô cùng thản nhiên, khóe môi hơi nhếch lên vẻ như đang cười, nhưng ánh mắt thì sắc lạnh khiến những người xung quanh cảm giác như nhiệt độ giảm xuống một cách đột ngột.

Mấy tên phía sau Lâm Đông Nam thấy gã gãy nọ bị ném gãy xương nên cũng hùng hổ xông lên, vây lấy Dương Tử Mi.

- Không muốn chết thì rút hết ra!

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Là người tu đạo, nếu như không ai đụng đến mình thì mình cũng sẽ không đụng đến họ, không nên tạo nghiệp chướng và lòng thù hận. Mục tiêu hiện tại của Dương Tử Mi lúc này là Lâm Đông Nam chứ không phải là những người còn lại, thế nên nếu như những gã kia biết điều tránh ra một bên thì Dương Tử Mi cũng sẽ không làm hại họ.

Chỉ tiếc là bọn côn đồ như chúng lại không biết điều!

Với những người như thế, Dương Tử Mi cũng không cần khách sáo với chúng làm gì. Cô chỉ nhẹ xoay người một cái, cả bọn năm tên đang vây quanh cô kia lần lượt trở thành bao cát bay vèo vèo về hướng Lâm Đông Nam!

Lâm Đông Nam lúc này cũng nhận ra rằng mục tiêu mà Dương Tử Mi đang hướng đến chính là mình!

Thấy bọn đàn em cao to, hung hãn của mình từng tên từng tên không khác gì những con rối bị ném đến trước mặt, Lâm Đông Nam cũng vô cùng sốc. Nếu như trước đây không phải tận mắt chứng kiến một người cũng có võ nghệ cao cường như thế thì Lâm Đông Nam cũng sẽ không tin những gì đang diễn ra trước mắt mình kia. Một thiếu nữ đáng vẻ yếu ớt lại có thể giỏi võ đến thế.

Tay của Lâm Đông Nam bắt đầu sờ vào vật cứng cứng đang giắt ở lưng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Báo Thù Cho Kiếp Trước (2)

Đó là một khẩu súng nhỏ, khẩu súng mà mấy năm trước có người lén mang từ nước ngoài về cho Lâm Đông Nam để hấn làm vật phòng thân.

Người lén lộn trong giới xã hội đen như Lâm Đông Nam kia bất cứ khi nào cũng có thể mất mạng. Thế nên, võ nghệ có cao cường cỡ nào cũng không ích gì, chỉ bằng tự thủ sẵn cho mình một khẩu súng phòng thân.

Lâm Đông Nam biết thiếu nữ trước mặt mình đây là người luyện võ, hơn nữa võ nghệ cũng rất tinh thâm, giống với người mà hấn đã gặp trước đó.

Tuy nhiên, võ công có cao đến cỡ nào cũng sẽ không qua được súng đạn.

Dương Tử Mi này giờ vẫn không quên dùng thiên nhãn nhìn Lâm Đông Nam cho nên từng ý nghĩ, mưu đồ của hấn cô đều biết hết.

Phát hiện Lâm Đông Nam định dùng súng, còn mình thì cũng chỉ là một người bình thường chứ không phải mình đồng da sắt gì nên đương nhiên Dương Tử Mi sẽ không để Lâm Đông Nam dễ dàng thực hiện ý đồ của mình.

Khi Lâm Đông Nam vừa rút được khẩu súng trên lưng ra thì Dương Tử Mi cũng liền búng ra một luồng âm sát khí vào cổ tay của hấn.

Lâm Đông Nam cảm thấy cổ tay mình bắt giác tê cứng, cứ như là bị một lưỡi dao bằng băng sắc nhọn cứa qua. Luồng khí lạnh từ cổ tay bắt đầu lan dần ra cả cánh tay của hấn.

Khẩu súng trên tay hấn rơi xuống đất kêu cộp một tiếng.

Đúng lúc này, một bóng áo trắng cũng xuất hiện trước mặt hấn. Bóng áo trắng nọ như lướt nhẹ người một cái. Cánh tay trắng muốt khẽ giơ lên tóm lấy vai Lâm Đông Nam.

Lâm Đông Nam cảm thấy vai mình như có vật gì nặng ngăn cản đề lên. Rắc một tiếng, tay phải của hấn gãy vụn.

Chân Lâm Đông Nam chưa kịp đá ra thì Dương Tử Mi đã đi trước một bước. Chân cô khẽ nhấc lên, bàn chân mang giày sandal trắng của cô thoảng cái đã đặt lên đầu gối của hấn.

Rắc!

Đầu gối của Lâm Đông Nam lại gãy vụn. Chân bị gãy nên Lâm Đông Nam loạng choạng đổ người xuống, chân còn lại cố gắng chống lấy thân người đồ sộ của mình để không ngã lăn ra đất. Lâm Đông Nam đang quỳ trước mặt Dương Tử Mi.

Cảnh tượng trước mặt khiến những người còn lại vô cùng kinh ngạc. Mọi ánh mắt của họ đổ dồn về phía Dương Tử Mi.

Nhưng Dương Tử Mi lúc này vẫn thản nhiên như không. Đôi môi của cô mím lại vẻ như đang cười, chỉ là ánh mắt thì lại lạnh lẽo, cuồng nộ chẳng khác gì một con báo đang muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Trước đó, tất cả bọn họ còn tưởng cô là một thiếu nữ yếu ớt, hiền dịu như tiên nữ. Nhưng giờ, họ thấy cô không khác gì một tử thần đến từ địa ngục, cả người toát ra một sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Thấy động tác thuần thục, nhẹ nhàng của Dương Tử Mi, Dương Kiến Minh bắt giác rùng mình. Hai chân hấn mềm nhũn và lão đảo đứng không vững.

Dương Kiến Minh nghĩ, nếu như Dương Tử Mi cũng dùng những động tác như thế ra tay với hấn thì e là hấn đã sớm mất mạng.

Hoàng Lâm, Chu Dận, Trương Nhất Thiên bên này đưa mắt nhìn nhau và cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Lúc này họ mới hiểu ra rằng một thiếu nữ võ nghệ cao cường như thế, tuyệt đối không thể nào ngoan ngoãn trở thành đồ chơi trên giường của Dương Kiến Minh kia được.

Nhớ lại lúc này khi Dương Tử Mi lạnh lùng đẩy cửa bước vào, e là cô đã định ra tay với họ. Nhưng may là có thầy giáo ngốc kia xuất hiện kịp thời, và cũng may là Lâm Đông Nam xui xẻo trở thành vật thế thân nên họ mới thoát được kiếp nạn này.

Nghĩ đến cảnh Dương Tử Mi bẻ gãy tay và chân của Lâm Đông Nam kia, ba công tử đào hoa, phong lưu bọn họ cũng cảm giác như tay chân mình cũng đau như bị ai đó bẻ gãy vậy. Thế nên, họ cũng lần lượt đứng tránh xa Dương Kiến Minh ra nhằm tránh bị Dương Kiến Minh vạ lây.

Thấy Lâm Đông Nam đang quỳ trước mặt mình, nỗi đau đớn khi bị đánh gãy chân, tay của ngày đó lại ủa về khiến ánh mắt Dương Tử Mi càng trở nên lạnh lùng hơn. Ánh mắt ấy đang nhìn Lâm Đông Nam chằm chằm không rời.

Tuy bị gãy chân, tay nhưng dù gì cũng là một gã lén lộn trong giới giang hồ đã hơn hai mươi năm thế nên Lâm Đông Nam cũng không dễ dàng chấp thất bại dưới tay một thiếu nữ. Máu liều lĩnh của hấn nổi lên, hấn cắn răng, gồng mình hét lên một tiếng, cả thân hình đồ sộ của hấn lao về phía Dương Tử Mi chẳng khác nào một con bò tót đang háng tiết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Báo Thù Cho Kiếp Trước (3)

Dương Tử Mi nhẹ nhàng nhảy lên tránh được cú tông mạnh đó.

Cả thân người đồ sộ của Lâm Đông Nam theo đà tông thẳng vào Dương Kiến Minh đang đứng gần đó.

Thân hình nhiều năm phong lưu của Dương Kiến Minh làm sao chịu nổi cả núi thịt hơn một trăm ký của Lâm Đông Nam chứ?

Thế là, chuyện gì xảy ra cũng sẽ xảy ra. Cả người Dương Kiến Minh bị đè bẹp dí dưới đất, sống lưng của Dương Kiến Minh vang lên một tiếng rắc và gãy vụn. Còn gương mặt anh tuấn, sáng sủa của hắn cũng bị hàm răng bén nhọn của Lâm Đông Nam cắn phập vào.

Tiếng rên la thảm thiết lại vang lên. Tất cả mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía Dương Tử Mi.

Lúc này, Dương Tử Mi đang thản nhiên đứng nhìn Lâm Đông Nam và Dương Kiến Minh đang nằm rên la kia và nở một nụ cười mãn nguyện. Nụ cười đó khiến sự lạnh lùng trong đôi mắt cô cũng dần tan biến khiến mọi người cảm thấy như mùa xuân đang đến, hoa nở muôn nơi.

Dương Tử Mi vô cùng hài lòng với kết quả này.

Tiếp đến, cô đưa tay phui phui giấu vấy của mình rồi quay đầu bước ra cửa.

Những người xung quanh thấy cô tiến gần về phía mình cũng vội vàng tránh qua một bên nhường đường cho cô đi.

Khi cô đi ngang qua, họ chỉ cảm nhận được một hương thơm thoang thoảng, thanh nhẹ. Chiếc đầm trắng khẽ lướt qua họ, nhẹ nhàng như làn khói lam.

Tần Khải Văn sau một hồi ngẩn người ra cũng đã lấy lại sự bình tĩnh và vội vàng đuổi theo Dương Tử Mi.

- Dương Tử Mi!

Dương Tử Mi vội dừng lại. Gương mặt thanh tú như đang mỉm cười của cô quay lại nhìn Tần Khải Văn, ánh mắt của cô lấp lánh như những vì sao trên trời.

- Thầy Tần, còn chuyện gì nữa ạ?

Thấy Dương Tử Mi đã trở về với dáng vẻ dịu dàng ngày thường của cô, nếu như không phải lúc này tận mắt chứng kiến thì Tần Khải Văn cũng không thể tin là người đã cho Lâm Đông Nam một trận kia lại chính là cô.

Tần Khải Văn lo lắng hỏi:

- Dương Tử Mi, em... biết võ sao?

- Dạ, biết một chút ạ.

Nếu Tần Khải Văn đã biết rồi thì cô cũng không giấu nữa, nên cũng gật đầu thừa nhận.

“

Tần Khải Văn lo lắng nói tiếp:

- Tên Lâm Đông Nam kia không phải là một kẻ đơn giản. Hắn là xã hội đen thứ thiệt chứ không phải là dạng côn đồ đường phố bình thường, cho nên em sẽ gặp phiền phức đấy. Còn nữa, tên Dương Kiến Minh kia lại là con trai của bí thư thành phố...

- Cảm ơn thầy đã nhắc nhở, mấy chuyện đó em đều biết cả.

Dương Tử Mi bình tĩnh nói tiếp:

- Hôm nay em đã dám làm vậy thì chắc chắn em sẽ biết cách thu xếp.

Tần Khải Văn nhìn cô, thán phục thán:

“

- Thầy đừng lo cho em nữa. Em thấy khỏe miệng của thầy hơi hướng xuống, hai má không chút ánh sáng nào, cho nên mấy ngày này thầy phải cẩn thận, cảnh giác có tiểu nhân chơi xấu sau lưng thầy ạ.

Thấy sắc mặt của Tần Khải Văn không tốt, sắp gặp chuyện không hay, lại nghĩ đến chuyện lúc này Tần Khải Văn không ngại ngần đứng ra bảo vệ mình nên Dương Tử Mi cũng nhắc nhở anh vài câu.

Nghe Dương Tử Mi nói không khác gì lời lẽ của mấy ông thầy bói nói dói ăn tiền kia, Tần Khải Văn ngạc nhiên nhìn Dương Tử Mi không chớp mắt.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì nữa. Những gì có thể nói cô cũng đã nói hết rồi. Nếu Tần Khải Văn không tránh được cũng không sao. Lúc này cô cũng dùng thiên nhãn nhìn anh và biết được chuyện anh sắp gặp phải sắp tới cũng chỉ thiệt hại chút ít về mặt kinh tế thôi chứ không nguy hiểm gì đến tính mạng.

Dương Tử Mi còn có chuyện phải làm nên cũng không nói gì với Tần Khải Văn nữa mà chỉ vẫy tay chào anh nói:

- Vậy, em xin phép thầy ạ!

- Dương Tử Mi!

Tần Khải Văn lại đuổi theo cô hỏi:

- Em có thể nói rõ hơn được không? Tại sao em lại nói thầy phải coi chừng tiểu nhân?

- Trường sắp tổ chức bình chọn giáo viên ưu tú đúng không ạ?

Dương Tử Mi nhắc nhở Tần Khải Văn, sau đó nói tiếp:

- Thiên cơ bất khả lộ, em chỉ có thể nhắc nhở thầy nhiều đó thôi. Còn lại tự thầy suy nghĩ lấy. Em phải về rồi, hẹn gặp thầy ở trường ạ.

Nói đoạn, Dương Tử Mi vẫy tay chào tạm biệt Tần Khải Văn.

Tần Khải Văn đứng ngẩn người nghĩ:

“

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hận Thì Hủy Phong Thủy

Dương Tử Mi đến trước một ngôi biệt thự hai tầng được xây theo phong cách Châu Âu nằm cách biệt ở một nơi nọ.

Đây cũng chính là nhà của bí thư thành phố Dương Đức Kiệt. Dương Tử Mi dùng thiên nhãn nhìn ngôi nhà một lượt. Cô phát hiện nơi đây có luồng khí may mắn bao bọc lấy, âm dương lại điều hòa, phía sau nhà là núi Tường Hòa của thành phố A, trước mặt là một cái hồ lớn, cây cối trồng xung quanh cũng rất được chăm chút. Đa số chúng đều là những loại cây mang đến điềm may hoặc tích lũy khí tốt. Dưới góc độ phong thủy mà nói thì ngôi nhà này có một vị trí đáp ứng đầy đủ các tiêu chí về phong thủy của nhà đương.

Đương nhiên, trong thành phố hiện đại ở thời điểm hiện tại thì rất ít nơi nào có được một nơi có núi non, sông hồ bao quanh như những gì phong thủy nói. Nhưng Phong Thủy Học cho rằng, chỉ cần có đủ các yếu tố tương tự như núi non và sông hồ thôi thì cũng đủ để cấu thành một kết cấu phong thủy tốt. Thế nên, ở thành phố hiện đại, những tòa nhà xung quanh được xem như núi, còn đường xá thì tương tự như sông suối. Nếu như sau nhà có các tòa nhà cao để tựa vào, hai bên cũng có các tòa lầu cao chắn gió, trước nhà có đường xá đi ngang thì cũng có thể gọi là kết cấu Sơn Hoàn Thủy Bao.

Ngược lại, nếu như là một ngôi nhà nằm đơn độc một mình, không có các tòa nhà nào khác bao quanh để chắn gió hoặc nhà quá thấp, sức gió quá mạnh hoặc không khí tích tụ nhiều thì cũng cố gắng tránh. Nếu như nhà phía sau nhà mình quá thấp bé, quá ít thì cũng xem như là không có chỗ dựa vững chắc vậy.

Nhà cũng phải có kích thước phù hợp, không phải nhà càng to càng tốt. Nhà to hay nhỏ còn tùy thuộc vào số người ở trong nhà. Nếu như nhà to mà ít người ở thì nhà thiếu dương khí, âm thịnh dương suy, chủ nhà sẽ thường xuyên mắc bệnh này bệnh nọ, âm hôn trú ẩn trong nhà. Nếu nhà nhỏ mà người ở lại quá đông thì không gian lại chật hẹp, dương thịnh âm suy, tính tình chủ nhà cũng khá nóng nảy, việc thừa kiện, thị phi cũng nhiều.

Ngon núi Tường Hòa phía sau nhà Dương Đức Kiệt kia là một ngọn núi tự nhiên, sức mạnh rất lớn. Chả trách trong mấy sự kiện chính trị trước đây ông ta đều hóa dữ thành lành, con đường thăng tiến không chút chướng ngại.

Khi Dương Tử Mi năm tuổi, cô đã dùng Thất Sát Trận để hủy phong thủy của mộ tổ tiên nhà ông ta. Nhưng vì lúc đó pháp lực không đủ nên mới bị thầy phong thủy khác phá pháp khiến nguyên khí của cô tổn hại nghiêm trọng, xương cốt toàn thân gãy hết.

Bây giờ, nếu đã tìm đến nhà Dương Đức Kiệt thì Dương Tử Mi nhất định không bỏ qua cho họ.

Âm sát khí trong chiếc lư hương đầu phượng hoàng họ đầu giả được lần trước hầu như chưa có tác dụng gì lớn trong ngôi nhà đầy luồng khí may mắn kia, hơn nữa một phần âm sát khí còn bị hóa giải bớt nữa.

Cho nên, Dương Tử Mi không thể chờ đợi lâu hơn được nữa. Cô sợ cả gia đình độc ác kia vì muốn đối phó với cô mà sẽ làm hại cả gia đình cô. Thế nên cô phải nhanh chóng tìm cách khiến họ phải rơi vào cảnh khốn cùng.

Sau khi quan sát địa hình xung quanh ngôi nhà, Dương Tử Mi cũng tìm ra cách để phá giải phong thủy của ngôi nhà nọ. Đó chính là Phản Cung Sát.

Phản Cung Sát chính là những vật có hình vòng cung hướng vào trước cửa nhà, ví dụ như Phản Cung Thủy chính là sông suối trước nhà có hình vòng cung hướng vào nhà. Phản Cung Lộ chính là những con đường gấp khúc nằm ngay cửa chính của ngôi nhà. Hoặc ví dụ như những kiến trúc có hình vòng cung, hình tròn chẳng hạn như siêu thị, nhà thi đấu thể dục thể thao... Những ngôi nhà ở gần những công trình kiến trúc như thế đều sẽ bị phản xạ hình tròn.

Cần phải biết rằng, ảnh hưởng của Phản Cung Sát vô cùng nghiêm trọng. Những ngôi nhà phạm phải Phản Cung Sát thì những người sống trong nhà rất dễ gặp tai nạn dẫn đến mất mạng hoặc bị phá sản.

Nếu như trước nhà lại có thêm một con đường thẳng tiếp giáp với con đường hình vòng cung đồng thời con đường đó lại hướng thẳng vào cửa nhà thì sẽ hình thành nên Nhất Tiễn Xuyên Tâm Sát, vô cùng nguy hiểm.

Đương nhiên, quanh nhà Dương Đức Kiệt không có Phản Cung Sát tự nhiên như trong phong thủy nhắc đến. Nhưng không sao, Dương Tử Mi có thể tạo ra Phản Cung Sát đó.

Dương Tử Mi lại nhìn quanh nhà một lần nữa. Cô phát hiện trong nhà không có ai. Cô đoán, có lẽ do Dương Kiến Minh bị thương nên tất cả mọi người trong nhà đều vào bệnh viện để chăm sóc hắn. Đây cũng chính là cơ hội để cô ra tay.

Cách nhà Dương Đức Kiệt không xa là một công trường đang xây dựng, ở đó không thiếu gạch, cát.

Dương Tử Mi âm thầm đến đó lấy vài viên gạch cho vào túi ni lông, sau đó đào một cái hố hình vòng cung cách nhà Dương Đức Kiệt khoảng 30 mét. Tiếp đến cô để vài viên gạch vừa mới lấy được vào hố rồi lấp đất lại. Cuối cùng dùng tay vẽ bùa lên không trung, vừa vẽ bùa vừa niệm chú để dẫn âm sát khí xung quanh tích tụ vào hình vòng cung cô vừa tạo ra...

Mọi việc xong xuôi, âm sát khí Nhất Tiễn Xuyên Tâm nhân tạo cũng hình thành. Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để kiểm tra lại kết quả thì lập tức phát hiện một luồng âm sát khí màu đen đang hướng thẳng vào cửa chính của ngôi nhà kiểu Châu Âu hai tầng kia.

Dương Tử Mi hiện tại đã không còn là Dương Tử Mi như lúc năm tuổi nữa. Nếu như là thầy phong thủy bình thường không có thiên nhãn như cô thì chắc chắn sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của Cung Tiễn Sát do cô vừa tạo ra kia.

Ngày mai, mọi việc sẽ bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà (1)

- Dương Tử Mi?

Nhà Dương Đức Kiệt tọa lạc tại khu biệt thự Hoàng Minh của thành phố A. Thấy quang cảnh khu này cũng đẹp nên sau khi bày xong Cung Tiễn Sát, Dương Tử Mi cũng đi dạo lòng vòng khu này. Đang đi bỗng nhiên cô nghe ai đó gọi mình.

Quay đầu nhìn lại thì mới biết người gọi cô chính là lớp trưởng Hạ Muội.

Hạ Muội đang mặc một bộ đồ chuyên dành để đánh tennis màu trắng ngắn tay, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, hai má cô ửng hồng. Toàn thân cô toát ra vẻ thanh xuân của một thiếu nữ đang tuổi mới lớn.

Dương Tử Mi vốn có ấn tượng tốt với Hạ Muội nên khi gặp Hạ Muội, cô liền mỉm cười và chào hỏi:

- Chào cậu, lớp trưởng.

- Hi hi, đừng gọi tớ là lớp trưởng, gọi Hạ Muội được rồi.

Hạ Muội chạy đến đứng cạnh Dương Tử Mi hỏi:

- Từ Mi, nhà cậu cũng ở đây sao?

Dương Từ Mi lắc đầu. Những ngôi biệt thự ở khu này đều là những ngôi biệt thự vườn độc lập, tuy năm 2002 vẫn chưa nổi lên cơn sốt nhà đất nhưng những ngôi biệt thự ở đây ít nhất cũng hơn tám trăm ngàn. Thế nên nơi này chỉ dành riêng cho giới nhà giàu mà thôi.

- Vậy cậu đến đây tìm bạn sao?

- À, không phải, tớ chỉ đến đây đi dạo thôi.

- Vậy cậu đến nhà tớ chơi đi, nhà tớ ở bên kia.

Hạ Muội chỉ một ngôi biệt thự lát gạch màu đỏ cách đó không xa nói.

Thấy Hạ Muội nhiệt tình như thế, Dương Từ Mi cũng không tiện từ chối nên cũng theo Hạ Muội về nhà.

Nhà Hạ Muội trồng rất nhiều cây cỏ và hoa, không khí rất trong lành và sáng khoái.

Nhưng khi nhìn thấy cây dương xanh rì ngay trước cửa nhà Hạ Muội, Dương Từ Mi bất giác chau mày. Tiếp đến, cô dùng thiên nhãn nhìn qua một lượt ngôi nhà trước mặt và phát hiện một luồng khí màu xám đang lần quần quanh nhà, hơn nữa luồng khí màu xám kia lại xuất phát từ cây dương nọ. Nhưng cũng may là âm sát khí mà cây dương đó mang lại không nhiều lắm.

- Cây dương này trồng từ khi nào vậy?

Dương Từ Mi hỏi.

- À, tháng trước cha mình mới mang nó về trồng ở đây. Vì thấy dáng nó đẹp, cành nhiều, lá cũng nhiều, chỉ cần gió thổi qua một cái là lá của nó sẽ phát ra tiếng xào xạc xào xạc nghe rất vui tai.

Hạ Muội cười đáp.

“

- Hạ Muội, gần đây nhà cậu mọi việc đều ổn chứ?

Dương Từ Mi nhìn Hạ Muội hỏi.

Ánh mắt của Hạ Muội thoáng chút buồn bã, nhưng sau đó Hạ Muội liền nghi hoặc nhìn Dương Từ Mi hỏi:

- Cậu hỏi vậy là ý gì?

- Nếu như tớ nói tớ là một thầy phong thủy, tướng thuật thì cậu có tin không?

Dương Từ Mi nghiêm túc nhìn Hạ Muội hỏi.

- Hi hi, Từ Mi à, cậu đừng đùa nữa, cậu không giống thầy bói tí nào đâu. Cậu giống tiên nữ hơn.

Hạ Muội cười to nói.

- Cha mẹ cậu có ở nhà không?

Hạ Muội cảm thấy Dương Từ Mi rất kỳ lạ. Hết hỏi chuyện nhà giờ lại hỏi cha mẹ cô có nhà không, hơn nữa còn ra vẻ thần bí nói mình là thầy phong thủy, tướng thuật nữa.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên cầm theo cặp đựng hồ sơ màu đen từ ngoài cổng bước vào. Người đàn ông này dáng người cao to, hơi mập, ngũ quan rất giống Hạ Muội, chỉ là ấn đường của ông khá tối, chân mày hơi cụp xuống, vẻ mặt buồn bã, không vui.

- Cha, cha về rồi!

Vừa nhìn thấy người đàn ông đó, Hạ Muội liền mừng rỡ chạy ra đón và đưa tay đỡ lấy cặp tài liệu giúp ông.

- Ồ.

Hạ Quốc Huy kéo kéo cà vạt, ngũ khí của ông có chút mệt mỏi. Nhưng sau khi nhìn thấy Dương Từ Mi, ông cố gắng tỏ ra thoải mái và cười với cô, sau đó quay sang hỏi Hạ Muội:

- Bạn con đến chơi à?

- Dạ. Cha à, đây là bạn mới chuyển đến lớp con học, Dương Từ Mi.

Hạ Muội lại nhìn Dương Tử Mi và tiếp tục giới thiệu:

- Đây là cha mình.
- Con chào chú ạ!

Dương Tử Mi lễ phép chào hỏi đồng thời dùng thiên nhãn nhìn Hạ Quốc Huy. Cô phát hiện ông mới đánh mất một mối làm ăn lớn. Mối làm ăn này vốn sắp thành công nhưng không biết tại sao giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim cuốn mất khách hàng của ông khiến món lời cả triệu bạc của ông bay biến đâu mất.

- Chào con!

Hạ Quốc Huy tuy không vui nhưng vẫn lịch sự chào hỏi Dương Tử Mi. Ông cũng không quên nở nụ cười rạng rỡ mời cô vào nhà:

- Mời con vào nhà ngồi chơi, cứ tự nhiên như ở nhà nhé.
- Dạ, con cảm ơn chú.

Dương Tử Mi theo hai cha con nhà họ Hạ vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà (2)

Tuy Dương Tử Mi là bạn cùng lớp của Hạ Muội, tuổi cũng còn nhỏ, theo lẽ thì Hạ Quốc Huy cũng không cần đích thân tiếp đãi. Nhưng Hạ Quốc Huy vẫn nhiệt tình pha trà cho cô, cũng không quên hỏi thăm nhà cô ở đâu, cha mẹ làm gì.

Dương Tử Mi cũng không ngần ngại nói mình ở quê lên, cha là giáo viên tiểu học còn mẹ thì ở nhà nội trợ, không có việc làm.

Nghe nói cô xuất thân từ một gia đình bình thường, người giàu có như Hạ Quốc Huy không những không tỏ thái độ khinh khi gì mà ngược lại còn rất thân thiện và lịch sự. Hạ Quốc Huy cũng nhiệt tình cho biết công ty ông hiện đang cần tuyển thêm nhân viên, có thể tuyển mẹ cô vào làm. Công việc đó tuy lương không cao nhưng cũng khá thoải mái và nhẹ nhàng.

Cũng chính vì thái độ thành khẩn và luôn lịch sự đối đãi với tất cả mọi người mà Dương Tử Mi không nỡ để ông phải chịu sự dày vò, dằn vặt, thậm chí phũ phàng do cây dương kia mang lại.

- Chú Hạ à, không biết chú có tin phong thủy không?

Dương Tử Mi nhìn Hạ Quốc Huy hỏi. Cô phát hiện nhà họ Hạ và nhà Dương Đức Kiệt hoàn toàn khác nhau. Cách bày trí trong nhà họ Hạ không chú trọng phong thủy cho lắm, hoàn toàn theo phong cách thích sao thì làm vậy. Tuy nhiên, điều này cũng không ảnh hưởng gì bởi vì thế giới này vốn cũng tồn tại nhiều thứ không hợp lý nhưng cuối cùng cũng trở nên hợp lý. Chỉ là, tất cả mọi việc xảy ra cho nhà họ Hạ kia đều bắt nguồn từ cây dương nọ.

- Ha ha, sao con lại hỏi chú như vậy? Trước nay, đối với phong thủy, chú luôn quan niệm rằng nếu tin thì có, không tin thì không. Cho nên bình thường chú cũng không chú trọng lắm nhưng vẫn sống tốt sống khỏe đấy thôi.

Hạ Quốc Huy cười nói tiếp:

- Chẳng lẽ con có hứng thú với phong thủy? Phong thủy là một lĩnh vực vô cùng bác học và tinh thâm đấy.
- Dạ, con cũng chỉ có chút hứng thú thôi ạ. Con đã theo một vị đạo trưởng học và nghiên cứu phong thủy cũng hơn mười năm rồi nên cũng biết chút chút gọi là thôi ạ.

Dương Tử Mi thành thật nói:

- Ha ha, thật không ngờ đấy. Vậy con xem thử phong thủy nhà chú thế nào?

Hạ Quốc Huy qua quýt nói:

- Chú à, chúng ta tạm không nói đến vấn đề này. Có phải gần đây mọi việc đều trở nên khó khăn với chú đúng không ạ? Hơn nữa, chú còn vừa mới vượt mất một mối làm ăn lớn trị giá bạc triệu nữa đúng không ạ?

Dương Tử Mi không vòng vo nữa mà đi thẳng vào vấn đề chính.

- Ờ? Sao con biết? Không lẽ Hạ Muội kể con nghe sao? Cũng không phải, trước giờ chú không bao giờ nói chuyện này cho nó biết.

Hạ Quốc Huy nghi hoặc hỏi.

- Cha à, gần đây công việc không thuận lợi sao ạ?

Hạ Muội ngồi đó cũng lo lắng hỏi.

Hạ Quốc Huy gật đầu đáp:

- Ờ.

- Cha à, không sao đâu, rồi mọi thứ sẽ tốt lên thôi.

Hạ Muội an ủi cha mình.

Hạ Quốc Huy vỗ nhẹ vào tay Hạ Muội ý bảo cô yên tâm. Sau đó hiểu kỳ nhìn sang Dương Tử Mi hỏi:

- Tử Mi à, chuyện của chú, sao con biết vậy?

- Con thấy ấn đường của chú rất tối, sắc mặt u ám, bông mắt thâm quầng, điều này cho thấy gần đây chú gặp rất nhiều chuyện không vui, đâu đâu cũng gặp trắc trở, thậm chí vợ chồng có thể ly tán nữa.

- Dương Tử Mi, sao cậu lại nói vậy? Cha mẹ tớ tình cảm tốt như thế, sao lại có chuyện ly tán ở đây? Thật là, tớ thấy cậu kỳ lạ lắm rồi đó, sao cậu lại nói mấy lời chả khác gì mấy bà thầy bói gạt người vậy?

Hạ Muội lớn tiếng nói.

Nhưng sắc mặt của Hạ Quốc Huy thì có chút thay đổi. Gần đây, trong mắt người ngoài, vợ ông tuy không có gì bất thường nhưng vợ chồng với nhau hai mươi năm nay nên ông rất rõ vợ mình đang làm gì. Đạo này, vợ ông ăn diện hơn thường ngày, dáng vẻ rất khác lạ.

Vợ chồng thương yêu nhau hai mươi năm, cùng nhau vượt qua bao khó khăn, trắc trở mới có được sự nghiệp như ngày hôm nay, thế nên ông vô cùng thương yêu và trân trọng vợ mình. Cũng chính vì thế mà khi phát hiện vợ mình có điểm khác lạ, ông cũng cố không chấp nhận sự thật và cho là có thể do mình quá đa nghi.

Giờ, Dương Tử Mi nói thế, đột nhiên ông cảm thấy không an tâm. Hơn nữa, ông phát hiện đôi mắt đen láy kia của Dương Tử Mi như nhìn thấu lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà (3)

- Chú Hạ à, không biết chú có từng nghe câu trước nhà không trồng dâu, sau nhà không trồng liễu, trước cửa không trồng dương không?

Hạ Quốc Huy gật đầu nói:

- Trước đây có nghe qua. Nhưng chú cũng không để ý lắm. Chú thấy nó là mấy thứ mê tín của thời phong kiến, chẳng qua cũng chỉ là trồng cây thôi mà, không cần phải quan trọng như thế.

- Có thể con nói ra chú sẽ không tin. Tất cả những chuyện chú gặp gần đây đều là do cây Quý Phách Thủ kia mà ra cả.

- Nhà của tớ sao lại rỗng một loại cây có tên đáng sợ như thế? Tử Mi, chúng ta là bạn học với nhau, cậu đừng giả vờ làm thầy bói nữa.

Hạ Muội lại kêu lên.

- Quý Phách Thủ chính là cây dương. Lúc nãy cậu cũng nói là chỉ cần gió thổi một cái là lá của cây dương kia sẽ phát ra tiếng xào xạc xào xạc không phải sao. Thật ra, âm thanh đó chính là âm thanh kêu gọi ma quỷ, là nguyên nhân dẫn ma quỷ và âm sát khí tề tựu về mang đến những điều xui xẻo cho nhà cậu. Nhưng cũng may là thời gian trồng cây dương kia cũng không lâu nên luồng âm sát khí cực mạnh cũng chưa kịp hình thành. Hiện tại, cha cậu cũng chỉ mới gặp khó khăn trong việc làm ăn thôi. Dương, liễu hoa xinh lá đẹp nhưng lại là loài cây ong bướm đa tình, rất dễ làm tình cảm vợ chồng nảy sinh vấn đề, và thường thấy nhất là một trong hai sẽ ngoại tình.

Dương Tử Mi kiên nhẫn giải thích.

- Tử Mi, cậu không nói bậy đấy chứ?

Thấy Dương Tử Mi giải thích một cách rành mạch, rõ ràng như thế, Hạ Muội cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ. Dù gì thì Hạ Muội cũng chỉ mới là thiếu nữ mười lăm tuổi, chưa biết gì nhiều về thế giới bên ngoài nên hiếu kỳ cũng là điều dễ hiểu.

Còn Hạ Quốc Huy lúc này thì mặt biến sắc. Nghĩ lại mới thấy, tất cả những khó khăn mà ông gặp phải cũng bắt đầu từ lúc ông mang cây dương kia về trồng. Hơn nữa, kể từ ngày trồng nó, sức khỏe của ông cũng sa sút hẳn. Không lẽ âm sát khí mà Dương Tử Mi nói đã xâm nhập vào cơ thể ông sao?

Dương Tử Mi cười nói tiếp:

- Nếu chú tin con thì chỉ cần chuyển cây dương kia đi chỗ khác, còn không tin thì con cũng không biết giúp gì hơn. Nếu như không phải là bạn cùng lớp với Hạ Muội thì con cũng không nói những thứ này cho chú biết đâu. Hôm qua, con cũng mới xem phong thủy cho văn phòng làm việc của Hoắc Văn Hoa xong và nhận được một khoản phí xem phong thủy không nhỏ nữa.

- Hoắc Văn Hoa? Tỷ phú Hong Kong sao? Ha ha, Tử Mi à, cậu xạo vừa vừa thôi chứ. Nhân vật tiếng tăm như vậy, đừng nói là xem phong thủy, ngay cả gặp mặt còn khó nữa là.

Hạ Muội cười to nói.

Hôm nay, Hạ Quốc Huy cũng vừa nghe một người bạn làm ở ngân hàng nói với ông chuyện này. Nói là Hoắc Văn Hoa đã mời một thiếu nữ chỉ mới mười mấy tuổi đầu xem phong thủy giúp và còn trả thù lao năm trăm ngàn cho cô bé nữa.

“

Hạ Quốc Huy nhìn kỹ Dương Tử Mi lần nữa. Ông phát hiện ngoại trừ đôi mắt rất đặc biệt kia ra, cả người cô như toát ra khí chất gì đó rất khó diễn tả, có lẽ đó chính là linh khí mà mọi người thường hay nhắc đến.

Dương Tử Mi ngược nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ cơm chiều nên cô cũng đứng dậy nói:

- Chú Hạ, Hạ Muội, giờ con phải về nhà rồi. Chuyện cây dương kia, mọi người giữ lại hay chuyển đi thì tùy mọi người ạ. Nếu như chú thấy không nên giữ lại nó thì chú cũng đừng vội chặt nó đi. Dù gì thì nó cũng đã sống ở đó một tháng rồi, cũng có linh tính và trường khí nhất định. Nếu như chặt bỏ một cách bừa bãi thì trường khí sẽ bị đảo lộn, tai nạn có thể sẽ nghiêm trọng hơn. Thế nên tốt nhất là chú nên chuyển nó đến trồng trong công viên hoặc một nơi nào đó để nó có thể tiếp tục sống.

Nghe những lời Dương Tử Mi nói, Hạ Muội ngạc nhiên đến nỗi ngẩn người và quên cả chuyện đứng lên tiễn cô.

Nhưng Hạ Quốc Huy thì lại gật đầu nói:

- Cảm ơn con đã nhắc nhở, chú sẽ dời nó đi chỗ khác. À, con chờ chú một chút!

Nói đoạn, Hạ Quốc Huy đi thẳng vào phòng, sau đó đem ra một phong bì đưa cho Dương Tử Mi nói:

- Đây là phí xem phong thủy hôm nay của con, con hãy nhận giúp chú.

Dương Tử Mi từ chối nói:

- Hôm nay con chỉ nhân tiện nhắc nhở thôi ạ, khoản tiền này con không nhận được. Nhưng nếu như chú muốn con giúp hóa giải kiếp nạn thì lúc đó con mới thu phí ạ.

Thấy Dương Tử Mi từ chối, Hạ Quốc Huy cũng không ép cô nhận nữa, ông nói:

- Cảm ơn con, ân tình hôm nay chú luôn ghi nhớ.

- Hi hi, dạ không có chi đâu ạ.

Nói xong, Dương Tử Mi quay sang vẫy tay chào tạm biệt Hạ Muội vẫn đang đứng ngẩn người bên cạnh, sau đó đi thẳng ra cửa.

Lúc này, Hạ Muội mới bừng tỉnh, quay sang hỏi cha mình:

- Cha à, không phải là cha tin lời Tử Mi thật chứ? Cha còn đưa phí xem phong thủy cho Tử Mi nữa?

- Cha tin. Hơn nữa, con bé nhất định là người đã xem phong thủy cho Hoắc Văn Hoa.

Hạ Quốc Huy gật đầu nói. Nói xong, ông đi thẳng ra vườn, đến dưới gốc cây dương nhìn nhìn một hồi và lập tức lấy điện thoại ra gọi người đến chuyển cây dương đó đi.

Kỳ lạ là, sau khi cây dương kia được dời đi thì người khách từ chối Hạ Quốc Huy hôm qua hôm nay lại quay lại tìm ông và ký một hợp đồng làm ăn khác với số tiền khá lớn. Tiếp đó, việc làm ăn, kinh doanh của ông cũng thuận lợi, trôi chảy hơn.

Vợ ông thì cũng không còn tô son, đánh phấn, điệu đà và thường xuyên vắng nhà như trước đó nữa, mà lại trở về với vai trò vợ đảm mẹ hiền chăm sóc từng bữa cơm, giấc ngủ cho cha con ông. Chỉ là thi thoảng bà cũng có chút ngán ngao, u buồn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Nụ Cười Của Mẫn Cương (1)

Từ nhà Hạ Muội về, Dương Tử Mi đi ngang qua một sân bóng rổ nhỏ, trên sân có vài thiếu niên đang chơi bóng. Trong đó, thiếu niên mặc trang phục màu trắng, ngắn tay, thân hình cao to là nổi bật nhất. Từng động tác đánh bóng, cướp bóng của thiếu niên đó dưới ánh mặt trời dường như càng tràn trề sức trẻ hơn.

Thiếu niên đó chính là Mẫn Cương!

Được nhìn người mà kiếp trước mình thầm thương trộm nhớ hằng hái chơi bóng đối với Dương Tử Mi mà nói là một chuyện hết sức thú vị và lạ lẫm.

Trong ấn tượng ở kiếp trước của cô, Mẫn Cương thường xuất hiện trong những bộ vest lịch lãm cùng với cách ăn mặc theo phong cách chín chắn, trưởng thành. Lần trước, khi tình cờ gặp anh trên đường, anh cũng mặc sơ mi, quần tây trắng nhả nhện như thế.

Nhưng giờ, trang phục của anh không khác gì với những người khác. Cũng trang phục chuyên dành để đánh bóng, mồ hôi nhễ nhại chuyen bóng, ném rổ, cướp bóng.. hơn nữa anh còn chơi rất giỏi. Tất cả những điều này càng khiến Dương Tử Mi cảm thấy thú vị hơn và không rời đi. Cô ngồi trên một băng ghế đá kế bên sân bóng và chăm chú theo dõi từng cú tranh bóng của Mẫn Cương. Khóe miệng chốc chốc lại nhoẻn cười.

Sau khi hoàn thành một cú ném rổ thành công, Mẫn Cương đột nhiên cảm thấy hình như có ai đó đang nhìn mình. Quay sang nhìn thì phát hiện một thiếu nữ mặc trang phục màu trắng đang ngồi trên ghế đá nhìn anh, và lại đó còn là thiếu nữ kỳ lạ mà mọi người thường nhắc đến. Trong lòng Mẫn Cương bất giác cảm thấy vui vẻ hơn, động tác cũng dứt khoát và mạnh mẽ hơn.

Cướp bóng, tăng bóng, nhảy, ném rổ...

Phong độ vô cùng ổn định và nổi bật!

Mỗi lần ném rổ, Mẫn Cương đều ném rất chính xác, hơn nữa còn rất nhanh chóng, dứt khoát. Sau mỗi lần ném rổ thành công, anh đều không quên đưa tay lau mồ hôi trên trán mình.

Thấy dáng vẻ ướt đầm mồ hôi của Mẫn Cương, Dương Tử Mi nghĩ lúc này đây anh chẳng khác gì một con báo đốm rừng Amazon, nhanh nhạy và mạnh mẽ.

Đang lúc nghĩ ngợi vẩn vơ...

Bịch một tiếng, quả bóng rơi ngay dưới chân cô!

Mẫn Cương mồ hôi đầm đìa chạy đến cúi người nhặt bóng lên, sau đó không quên nhìn cô mỉm cười và nói:

- Chào cậu!

Nụ cười của anh rất hiền hòa, thân thiện, hàm răng trắng đều, hai đồng điều nhỏ thấp thoáng bên khóe miệng, đôi mắt một mí hóa thành hình cong cong như trăng khuyết, vô cùng dễ thương khiến trái tim Dương Tử Mi rung động.

Mẫn Cương chín chắn, chừng chạc khiến nhiều người ngưỡng mộ như thế không ngờ thời niên thiếu cũng hoạt bát, đáng yêu như thế.

- Chào... cậu...

Vì quá hồi hộp nên lưỡi Dương Tử Mi như lú lại, lắp bắp phát ra từng tiếng một.

- Cậu là Dương Tử Mi đúng không, tớ tên Mẫn Cương!

Mẫn Cương một tay ôm bóng, tay còn lại đưa ra định bắt tay làm quen với cô. Nhưng sau đó phát hiện tay mình vừa dơ vừa đầy mồ hôi nên anh ngại ngừng rụt tay lại.

Dương Tử Mi không ngờ là Mẫn Cương lại nhận ra mình. Không lẽ là ẩn tượng lúc năm tuổi sao?

- Mẫn Cương, đem bóng qua đây, đừng ở đó ghẹo gái hoài chứ.

Những người bạn chơi bóng cùng bắt đầu nhắc nhở.

Mẫn Cương ngai ngừng quay sang cười với cô. Khi ôm bóng chạy lại vào sân, anh cũng không quên quay đầu lại vẫy vẫy tay với cô.

Không biết có phải do hiệu quả của ánh mặt trời lúc xế chiều không mà động tác vẫy tay của Mẫn Cương dành cho Dương Tử Mi cũng đã trở thành một bức tranh vô cùng tươi đẹp đọng lại trong tâm trí cô.

Kiếp trước, anh cùng bộ vest lịch lãm và đôi giày tây bóng loáng vội vã lướt qua cô và chưa từng quay đầu nhìn cô lấy một lần. Lúc đó, cô tưởng như mình không khác gì những gốc cây ven đường khác, không có gì đáng để chú ý.

Nhưng giờ, Mẫn Cương lại cười và vẫy tay với cô nữa!

Thật tốt quá!

Dương Tử Mi cười ngẩn ngơ một mình và tiếp tục ngồi đó nhìn Mẫn Cương chơi bóng.

Biết là cô đang nhìn mình nên mỗi lần ném bóng vào rổ, Mẫn Cương không vẫy tay thì cũng đưa hai ngón tay hình chữ V ngụ ý chiến thắng hướng về phía cô.

Dương Tử Mi cảm thấy rất vui. Tâm trạng cô hiện tại không khác gì một cánh chim bồ câu được bay lượn tự do trên bầu trời. Đôi má đỏ hồng xinh xắn của cô dưới ánh mặt trời của buổi xế chiều càng thêm tươi tắn và xinh đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nụ Cười Của Mẫn Cương (2)

Đúng lúc này, một thiếu nữ xinh đẹp, thân hình cân đối cũng xuất hiện. Đó chính là hoa khôi của trường, Mộ Dung Nghiên.

Mộ Dung Nghiên mặc một bộ trang phục thể thao màu trắng, giày trắng. Tóc cột đuôi ngựa, dáng vẻ rất tự tin và xinh đẹp.

Mộ Dung Nghiên tiến thẳng vào sân bóng rổ.

Mấy thiếu niên đang hăng hái chơi bóng kia đột nhiên đều dừng lại và ngưỡng mộ đưa mắt nhìn Mộ Dung Nghiên, nữ thần trong lòng họ.

Mộ Dung Nghiên tự tin mỉm cười và vẫy vẫy tay với họ, sau đó nhẹ nhàng, yêu điệu hỏi:

- Không biết tớ có thể tham gia với các cậu không?

- Đương nhiên rồi, bọn tớ rất vui vì cậu có thể chơi cùng.

Mộ Dung Nghiên quay sang nhìn Mẫn Cương bằng ánh mắt vô cùng háo hức và kỳ vọng chờ anh lên tiếng.

Nhưng ánh mắt của Mẫn Cương thì lại đang nhìn về phía Dương Tử Mi đang đứng dậy rời khỏi.

Mộ Dung Nghiên cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương nghiêm trọng. Cô tức giận nghiến răng và nhìn chằm chằm về phía Dương Tử Mi đang chậm chậm rời khỏi sân bóng rổ. Gương mặt xinh đẹp của cô bắt gặp nhấn lại về khó chịu.

Thấy Dương Tử Mi rời khỏi, Mẫn Cương cảm giác mình như một quả bóng bị xì hơi, chẳng còn chút hứng thú nào. Thế nên anh cũng ném bóng cho bạn mình và nói:

- Các cậu chơi tiếp đi, tớ có chút chuyện cần làm.

Nói xong, Mẫn Cương nhanh chân đuổi theo Dương Tử Mi.

- Nào nào, Mộ Dung Nghiên, chúng ta chơi tiếp.

Một thiếu niên nọ ném bóng cho Mộ Dung Nghiên nói.

Nhưng Mộ Dung Nghiên lại tức giận ném bóng xuống đất, sau đó lạnh lùng xoay người bỏ về nhà, để các thiếu niên nọ ở lại sân bóng với vẻ mặt tiếc ngẩn tiếc ngơ.

- Dương Tử Mi, cậu định đi đâu thế?

Mẫn Cương đuổi kịp Dương Tử Mi, hỏi.

- Về nhà!

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cương với ánh mắt bất ngờ và đáp.

- Nhà cậu ở đâu?

- Đường Ven Sông.

- Tổ trường nhà cậu ở đây chứ.

Mẫn Cương thất vọng nói, nhưng sau đó lại tiếp tục:

- Cảnh ở đường Ven Sông rất đẹp, tớ cũng thường đến đó chạy bộ.

- Vậy à?

- Ờ!

Vì nói dối nên Mẫn Cương bối rối đưa tay gãi gãi đầu.

Đáng vẻ bối rối của Mẫn Cương vô cùng đáng yêu khiến Dương Tử Mi liên tưởng đến một chú gấu con dễ thương. Lúc này đây, cô rất muốn giơ tay sờ vào mái tóc ướt đầm mồ hôi trên trán Mẫn Cương.

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là ý muốn của cô mà thôi.

- Không nói với cậu nữa, tớ phải về nhà đây!

Cảm thấy không khí bắt đầu ngưng đọng nên Dương Tử Mi vẫy tay nói.

- Đường Ven Sông cũng gần đây, lại không có xe buýt đến đó, để tớ đạp xe chở cậu về nhà.

Mẫn Cương vội vàng nói.

Dương Tử Mi chớp mắt nhìn anh.

Có lẽ cũng cảm thấy mình tỏ ra quá thân thiện và nhiệt tình nên Mẫn Cương lại vô cùng bối rối, hai má và tai anh đỏ ửng lên sau đó lật đật giải thích:

- Chúng ta đều là bạn học với nhau cả, giờ trời cũng tối rồi, một mình cậu đi bộ về nhà không an toàn.

Nghe xong, Dương Tử Mi bật cười, nụ cười tươi tắn khiến đôi mắt to tròn, đen láy của cô lấp lánh hơn khiến trái tim Mẫn Cương bất giác rung động. Trái tim anh như một mặt hồ đang yên lặng bỗng chốc có ai đó ném một viên đá nhỏ xuống khiến cho nước hồ gợn sóng lăn tăn. Từng gợn sóng nhỏ nhẹ nhàng vỗ vào tim anh, khiến anh xao xuyến không thôi.

Mẫn Cương hồi hộp nhìn Dương Tử Mi. Anh sợ là cô sẽ từ chối.

- Vậy cũng được!

Dương Tử Mi vui vẻ trả lời.

Có thể ngồi phía sau xe để Mẫn Cương chở chính là tâm nguyện kiếp trước của cô.

Tuy nhiên, Mẫn Cương mà cô thấy kiếp trước thường lái một chiếc Mercedes sang trọng, hào nhoáng cho nên ước nguyện của cô lúc đó là được ngồi vào ghế cạnh bên tài xế của chiếc Mercedes kia.

Giờ, tuy chỉ là xe đạp nhưng Dương Tử Mi vẫn cảm thấy mãn nguyện, hơn nữa điều đặc biệt là Mẫn Cương còn là người chủ động mời cô.

Mẫn Cương bảo cô chờ anh một chút. Xong, anh chạy ù về nhà, chưa đến năm phút sau lại chạy một chiếc xe đạp đến, bộ đồ ướt mồ hôi lúc này cũng được thay bằng một bộ trang phục thể thao màu xanh dương khác.

Mẫn Cương thắng xe trước mặt cô, đôi chân dài của anh chống xuống đất, nhìn cô cười toe toét nói:

- Mời cậu lên xe, đây là con ngựa chiến của tớ.

Tim Dương Từ Mi lại khẽ rung động. Cô nhẹ nhàng ngồi vào sau xe của Mẫn Cường.

Mẫn Cường vui vẻ huýt sáo và nhấn bàn đạp chở cô về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Vẻ Khác Thường Của Long Trục Thiên

Dương Từ Mi ngồi sau xe của Mẫn Cường. Mũi cô không ngừng ngửi thấy mùi mồ hôi trên người anh, nhưng cô không hề cảm thấy khó chịu tí nào.

Cô ngược mắt nhìn sống lưng dài, mạnh mẽ của Mẫn Cường trước mặt, thấy tóc anh lay động trong làn gió đêm, những ký ức của kiếp trước lại bất chợt ùa về khiến cô tưởng như mình đang mơ.

Mẫn Cường đột nhiên vui vẻ cất tiếng hát, là bài hát Người Tinh Xe Đạp của Hậu Huyền:

“

Mẫn Cường hát rất hay. Giọng anh ấm áp và truyền cảm, nghe anh hát, Dương Từ Mi như quên hết tất cả mọi thứ xung quanh.

Lúc này, một chiếc xe Hummer H6 màu đen cũng xuất hiện trên đường của thành phố A.

Trong xe là Long Trục Thiên với trang phục toàn màu đen, người ngồi cạnh là Gia Cát Lang với trang phục toàn màu trắng.

Gia Cát Lang chán nản đưa mắt nhìn ra cửa sổ xe. Ánh mắt anh dừng lại trên đôi thiếu niên nam nữ mười lăm, mười sáu tuổi đang chờ nhau bằng xe đạp bên đường.

Nam thì khôi ngô, hoạt bát, nữ thì xinh xắn, dịu dàng, đậm trắng tung bay trong gió.

- Ôi, nhớ thời học sinh quá. Cái thời mà ngày ngày chạy xe đạp chọc ghẹo các bạn gái...

Cảnh tượng tươi đẹp, trẻ trung trước mắt khiến Gia Cát Lang bất giác cảm thán không thôi.

Long Trục Thiên đang lái xe kế bên cũng đưa mắt liếc đôi nam nữ kia một cái.

Thiếu nữ đang ngồi trên xe đạp kia đang quay lưng về phía anh. Thiếu nữ có vòng eo thon nhỏ, mái tóc đen dài nhẹ bay trong gió, chiếc đầm trắng khẽ bay làm lộ ra đôi chân thon dài và trắng đẹp của cô. Còn thiếu niên nọ thì lại đang vô cùng vui vẻ, sức trẻ tràn trề.

Ánh mắt của Long Trục Thiên đột nhiên thoáng chút âm đạm và buồn bã.

Anh không giống như Gia Cát Lang, tuổi thơ và thời niên thiếu của anh đầy trắc trở và u ám.

- Nhìn ánh mắt buồn bã của cậu, có phải là đang lạc lõng lắm, đúng không?

Bắt gặp ánh mắt u sầu của Long Trục Thiên, Gia Cát Lang bèn lên tiếng hỏi về trêu đùa.

Long Trục Thiên chẳng thèm để ý đến Gia Cát Lang. Anh hướng mắt về trước và tiếp tục lái xe đi, đôi môi của anh khẽ mím lại.

Đột nhiên, dường như nhớ ra chuyện gì đó, Long Trục Thiên liền đánh tay lái qua một bên, cho xe dừng lại bên lề đường. Sau đó vội vàng mở cửa phóng xuống xe. Đôi chân dài của anh bắt đầu tăng tốc đuổi theo đôi nam nữ thiếu niên nọ. Tốc độ của anh nhanh đến nỗi khiến người đi đường cảm thấy anh chẳng khác nào một tia chớp.

Gia Cát Lang ngăn người không biết đã xảy ra chuyện gì.

Gia Cát Lang không hiểu tại sao một người thường ngày vô cùng điềm tĩnh như Long Trục Thiên đột nhiên lại kích động như thế, không lẽ là thấy kẻ thù sao?

Tò mò, nên Gia Cát Lang cũng ló đầu ra cửa xe nhìn theo. Chỉ thấy Long Trục Thiên đang cố gắng đuổi theo đôi nam nữ thiếu niên trên xe đạp kia.

“

Gia Cát Lang đơ mặt nghĩ thầm.

Mẫn Cương đang đạp xe chạy bon bon trên đường. Bỗng nhiên, một bóng người vụt qua đứng chắn trước đầu xe không khác gì thần Tu La từ dưới đất chui lên.

Mẫn Cương vội thắng xe lại, hai chân chống xuống đất, nghi hoặc nhìn người thanh niên mặc vest đen, giày đen lạ mắt đang đứng trước mặt. Chỉ thấy thanh niên nọ như một con đại bàng đêm, cao ngạo, lạnh lùng, dũng mãnh và có gì đó khiến người khác cảm thấy e dè, ngần ngại.

Dương Tử Mi cũng bừng tỉnh sau những cảm giác ngọt ngào, lãng mạn kia. Cô ngước mắt lên nhìn, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sắc sảo của Long Trục Thiên cũng đang nhìn cô. Cô bất giác cảm thấy như mình bị nuốt chửng trong đêm tối.

Người thanh niên này rất quen!

Đáng người dong dỏng cao khoảng một mét chín, mái tóc đen được chăm chút kỹ lưỡng, cặp chàm mây rậm, ánh mắt sắc sảo, môi hơi mím lại, khuôn mặt khôi ngô, anh tuấn như được tạc ra vậy.

Long Trục Thiên lặng lẽ đứng chắn trước đầu xe đạp. Không gian xung quanh như ngưng đọng lại, cảm giác ngọt ngào, khó thở dần lan tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Cái Ôm Của Long Trục Thiên

Long Trục Thiên dần chuyển ánh mắt của anh vào vết bớt đỏ ở giữa trán của Dương Tử Mi.

“

“

Cảm giác của anh không hề sai!

Xa cách mười năm trời. Từ một cô bé con năm tuổi dễ thương, đáng yêu giờ cô bé đã trở thành thiếu nữ dịu dàng, xinh đẹp, thanh tú, da trắng như sứ tựa hồ như đang phát sáng. Tất cả mọi thứ đều thay đổi, chỉ có ánh mắt lấp lánh như sao cùng vết bớt đỏ đặc biệt trên trán là không hề thay đổi.

- Mi Mi!

Long Trục Thiên gọi tên cô. Giọng anh có chút nghẹn ngào xen lẫn vui mừng. Âm thanh của anh như tiếng vọng ngàn năm khiến trái tim Dương Tử Mi cũng đập lên rộn rã.

Cô đã nhận ra anh!

Bình thường, người nhà gọi cô là bé con, người ngoài gọi cô là Tử Mi, Tiểu Mi hoặc gọi luôn cả họ lẫn tên cô là Dương Tử Mi.

Nhưng chỉ có một người gọi cô là Mi Mi một cách thân thiết, đặc biệt như vậy!

Dương Tử Mi nhìn kỹ người thanh niên nọ!

Quả nhiên, đúng là Long Trục Thiên, thiếu niên khôi ngô mà cô đã cứu mười năm trước. Hiện tại, người thanh niên trước mặt cô đây đã không còn giữ lại vẻ đẹp thiếu thời khi xưa nữa mà thay vào đó là một gương mặt anh tuấn, cá tính, chững chạc, từng nét trên mặt đẹp như tạc tượng vậy. Đôi mắt với hàng mi dài, cong kia càng trở nên có thần và sắc sảo hơn. Cả người anh ta như một thanh kiếm cổ chất chứa nhiều bí mật chưa được khám phá. Khí chất của anh có thể khiến người khác cảm thấy ngọt ngào và kiên định.

Long Trục Thiên vội vàng bước đến phía sau xe, khẽ cúi người và giơ đôi tay rắn chắc của anh bế Dương Tử Mi xuống và ôm chặt vào lòng. Ánh mắt trước nay vẫn luôn lạnh lùng, lãnh đạm của anh cũng dần lóe lên những tình cảm ấm áp, ngọt ngào.

Mẫn Cương kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Anh cảm thấy cảnh người thanh niên cao to, lạnh lùng như đại bàng đêm kia vòng tay ôm chặt thân người nhỏ bé của Dương Tử Mi chẳng khác nào một bức tranh tình cảm sống động ngay trước mắt mình.

Bỗng nhiên bị ôm chặt như thế, lại nghe rõ từng nhịp tim đập của Long Trục Thiên, Dương Tử Mi cảm giác như sét đánh ngang tai, trái tim cô cũng đập rộn ràng, liên hồi.

Ký ức của cô quay trở về khoảnh khắc của mười năm trước, lúc cô cuộn người trong lòng anh ngủ ngon lành.

Long Trục Thiên ôm thân người bé nhỏ, mềm mại của cô trong lòng, anh cảm giác như đang có cả thế giới. Trái tim vốn lạnh lùng của anh bắt đầu đập lên rộn rã không thôi.

Sau một hồi kinh ngạc, Mẫn Cương cũng lấy lại bình tĩnh và bắt đầu chất vấn với ngữ khí khó chịu:

- Anh... là ai vậy?

Nhưng Long Trục Thiên không thèm quan tâm đến Mẫn Cương!

Sau đó, Long Trục Thiên bỏ Dương Tử Mi ra và đưa tay nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô rồi kéo cô đi.

Dương Tử Mi ngại ngùng quay đầu lại nhìn Mẫn Cương và an ủi anh nói:

- Là người tớ quen!

Quen sao?

“

“

“

Mẫn Cương nhìn vào bàn tay đang nắm chặt tay Dương Tử Mi của Long Trục Thiên.

Tay của người thanh niên kia thì to, dài, rắn chắc, còn tay của Dương Tử Mi thì mềm mại, trắng muốt, thon dài nằm gọn trong tay của thanh niên kia.

Trái tim Mẫn Cương như có thứ gì đó cắn xé, một cảm giác vô cùng khó chịu dần lan tỏa khắp người anh.

- Đi đâu vậy?

Lần đầu tiên bị một người khác giới nắm tay như thế, Dương Tử Mi cảm thấy rất không quen. Cô muốn rút tay ra nhưng không cách nào rút ra được. Ngược lại còn bị Long Trục Thiên nắm chặt hơn nên cô mới khó chịu hỏi.

Long Trục Thiên quay sang nhìn cô, im lặng không nói lời nào.

Sự im lặng đó khiến Dương Tử Mi cảm thấy có chút lo lắng và ức chế.

Tuy cô là ân nhân cứu mạng của anh nhưng anh lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén như thế!

Nếu cô là một cô gái yếu đuối thì chắc chắn sẽ bị ánh mắt của anh dọa đến phát khóc.

- Sau này không được ngồi sau xe để nam sinh khác chở nữa!

Long Trục Thiên không mở miệng thì thôi, nhưng một khi đã lên tiếng thì lại nói như ra lệnh khiến Dương Tử Mi không hiểu gì cả.

“

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ly Biệt Lần Nữa

Dương Tử Mi khẽ ngược mặt lên nhìn, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao?

Long Trục Thiên không trả lời cô mà lại tiếp tục hỏi:

- Số điện thoại di động là số mấy?

- Không có điện thoại.

Dương Tử Mi bình thần trả lời.

Năm 2002, điện thoại di động vẫn chưa phổ biến lắm và được cho là một mặt hàng xa xỉ. Thời điểm này, một chiếc điện thoại Nokia màn hình trắng đen bình thường thôi cũng đã hơn hai ngàn. Nếu là màn hình màu thì có giá hơn ba ngàn, hơn nữa phí thuê bao hàng tháng, phí gọi cũng rất mắc. Với thu nhập bình quân đầu người một tháng một ngàn như ở thành phố A hiện tại thì số người có điện thoại di động rất ít nên học sinh trung học dùng điện thoại di động cũng rất hiếm.

- Vậy làm sao liên lạc?

Long Trục Thiên hỏi tiếp.

Dương Tử Mi liền nói số điện thoại nhà của cô cho anh!

- Đây là số điện thoại di động của anh.

Long Trục Thiên đọc một dãy số cho Dương Tử Mi rồi nói giọng như ra lệnh:

- Nhớ kỹ đấy!

Dương Tử Mi có trí nhớ siêu phàm nên anh vừa đọc số xong cô liền nhớ ngay.

- Nhớ gọi điện thoại cho anh đấy, anh đang bận, phải đi trước đây.

Nói xong, Long Trục Thiên lại vòng tay ôm cô vào lòng, sau đó vội vã chạy về chiếc Hummer màu đen đang đỗ bên lề đường kia.

Dương Tử Mi ngẩn người nhìn Long Trục Thiên lái xe đi mất. Cô cảm thấy mọi việc rất kỳ lạ!

Mỗi lần xuất hiện là Long Trục Thiên đều rất mờ ám. Muốn xuất hiện là xuất hiện, muốn biến mất là biến mất, cứ như có phép vậy. Hơn nữa anh lại có một khí chất đặc biệt mà người khác không có. Mỗi lần gặp cô là hành động và ngữ khí của anh cũng rất kỳ lạ, cứ như là anh rất thân với cô vậy.

Long Trục Thiên ngồi vào xe.

Gia Cát Lang hiếu kỳ nhìn anh. Phát hiện gương mặt lạnh lùng trước giờ của Long Trục Thiên đột nhiên phần khôi hơn, vẻ lãnh đạm trong đôi mắt cũng bớt đi mấy phần.

Đương nhiên, càng kỳ lạ hơn khi lúc này Gia Cát Lang nhìn thấy Long Trục Thiên ôm thiếu nữ áo trắng kia vào lòng, sau đó còn nắm chặt tay nhỏ to gì đó. Điều này đối với Gia Cát Lang mà nói không khác gì Colombo phát hiện ra châu lục mới.

Từ trước đến nay, Gia Cát Lang cứ tưởng người bạn này của anh hoàn toàn chẳng đoái hoài gì đến người khác giới và chẳng có chút hứng thú nào với các cô gái hay bất kỳ thứ gì khác. Trong mắt Gia Cát Lang, Long Trục Thiên cứ như người ngoài hành tinh vậy.

Nhưng không ngờ, lúc này người bạn ngoài hành tinh của anh lại đuổi theo một cô gái. Không những thế còn ôm, nắm tay cô gái nọ ngay giữa phố đông người, sau đó quay về xe với vẻ mặt vui mừng, hớn hở như bắt được vàng kia.

Tất cả những điều này khiến Gia Cát Lang cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về thiếu nữ áo trắng nọ!

Anh đang rất muốn biết thiếu nữ kia rốt cuộc là người thế nào mà có thể khiến bạn anh xao xuyến, bận lòng đến vậy!

Long Trục Thiên chẳng thèm để ý đến ánh mắt dò xét của Gia Cát Lang. Anh chỉ chăm chú nhìn vào kính chiếu hậu, nơi phản chiếu hình ảnh của thiếu nữ áo trắng. Trong kính, hình ảnh thiếu nữ càng ngày càng nhỏ dần, nhỏ dần và biến mất theo tốc độ của chiếc Hummer sang trọng.

Hình ảnh của cô biến mất khỏi tầm mắt của anh khiến tim anh trở nên trống rỗng, giằng xé cứ như bị ai đó đục khoét vậy.

- Rốt cuộc cô ấy là ai vậy?

Gia Cát Lang không nhịn được nữa bèn lên tiếng hỏi.

- Đừng nổi máu phong lưu nữa, tuyệt đối đừng bao giờ có ý đồ gì với cô ấy.

Long Trục Thiên lạnh lùng liếc Gia Cát Lang một cái.

Gia Cát Lang cảm thấy như bị dao cứa vào, cảm giác như Long Trục Thiên đang xem anh như là người đang giành vợ với hắn vậy.

“

“

“

“

- Trừ khi cậu nói rõ với tớ là cậu yêu cô ấy, nếu không, tớ không dám đảm bảo là sẽ không có ý đồ gì với cô ấy đâu.

Gia Cát Lang cố ý trêu đùa nói.

- Cậu dám?

Long Trục Thiên lại liếc anh một cái sắc lẹm. Lần này ánh mắt càng lạnh lùng hơn.

Gia Cát Lang lật đật rút cổ lại, vẻ sợ hãi.

Anh quả nhiên là không dám!

Nhưng càng như thế thì Gia Cát Lang lại càng cảm thấy hiếu kỳ với thiếu nữ áo trắng kia hơn!

“

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Gặp Đồng Nghiệp Cũ

Thấy Long Trục Thiên đã đi khỏi, Mẫn Cương buồn bã đạp xe đến bên cạnh Dương Tử Mi. Anh rất muốn hỏi cô người thanh niên lúc nãy là ai nhưng lại không tiện hỏi. Dù gì thì hai người vẫn chưa thân lắm nên Mẫn Cương cảm thấy anh không có tư cách hỏi.

- Lên xe đi!

Mẫn Cương chỉ biết bảo Dương Tử Mi lên xe để anh chở về.

Dương Tử Mi đang định leo lên ngồi sau xe nhưng chợt nhớ lại câu nói lúc nãy của Long Trục Thiên thì cô như bị bỏ bùa, không dám leo lên xe của Mẫn Cương nữa.

Dương Tử Mi áy náy nói với Mẫn Cương:

- Cảm ơn cậu, tớ muốn đi bộ về, cũng sắp đến rồi.

- Vậy tớ đi với cậu!

- Không cần đâu, tớ muốn đi một mình.

Dương Tử Mi từ chối.

Sự thất vọng thoáng hiện trên gương mặt anh tuấn của Mẫn Cương. Mẫn Cương quay sang nhìn Dương Tử Mi một lát, sau đó nói giọng buồn bã:

- Vậy cũng được, cậu cẩn thận đấy, tớ về đây.

- Ừm, tạm biệt cậu.

- Hẹn gặp ở trường ngày mai!

Mẫn Cương cười miễn cưỡng, vẫy tay chào tạm biệt Dương Tử Mi xong anh liền đạp xe quay về.

Nhìn bóng dáng khuất dần của Mẫn Cương, Dương Tử Mi chỉ biết thở dài, sau đó chậm chậm đi bộ về nhà.

- Cô ơi, ấn đường của cô tối lắm, sẽ có họa sát thân đấy.

Đột nhiên, có người kéo áo cô lại nói.

Dương Tử Mi quay sang nhìn, lúc này cô mới phát hiện là mình đã đi vào một con đường chuyên bói toán. Hai bên đường có rất nhiều gian hàng bói toán. Mỗi gian hàng đều treo cờ trắng, trên viết mấy câu quảng cáo như chuyên coi bói, xem tướng, xem chỉ tay, tử vi, nốt ruồi, hóa giải kiếp nạn... đủ cả.

Đây cũng chính là con đường mà kiếp trước cô từng vật vạ kiếm sống qua ngày một thời gian dài. Thế nên những thầy bói, bà đồng bày hàng ở đây hầu như cô đều quen cả. Và người đeo kính đen giả vờ làm thầy bói mù đang kéo áo cô kia có biệt danh là Biết Đông.

Biết Đông có một người vợ tàn tật và đã mất sớm, để lại cho ông hai đứa con trai. Hai đứa con trai của ông ta lại rất bất hiếu, suốt ngày chỉ biết bài bạc, rượu chè và thường xuyên đến vòi tiền ông để tiêu xài. Thậm chí, những lúc say rượu, chúng còn đánh đập, chửi bới ông thậm tệ, rất tội nghiệp.

Kiếp trước, Dương Tử Mi thường hay bày hàng kế bên hàng của ông. Tuy giành khách với ông nhưng ông lại thấy cô tội nghiệp vì tuổi còn nhỏ mà đã phải đi làm thầy bói buôn chải như thế, nên lúc đó ông đã chỉ cô rất nhiều bí quyết nói dối để cô trở thành thầy bói lè đường.

Do kiếp trước nợ ông một ân tình nên Dương Tử Mi cũng không lật mặt ông mà chỉ giả vờ im lặng lắng nghe và tin vào mấy lời ba hoa của ông. Sau đó cô đưa cho ông năm mươi đồng coi như trả chỉ phí xem bói và mỉm cười ra về.

Biết Đông cảm tờ năm mươi đồng trên tay, sờ sờ, nhìn nhìn, sau khi biết đó là tiền thật, ông rất vui mừng. Ông còn tưởng mình đã câu được một con cá lớn nữa.

Thấy Biết Đông kiếm được năm mươi đồng như thế nên A Cường, gã thầy bói bày hàng kế bên cũng sinh lòng ganh tỵ. Hắn cũng cố ý quơ quơ chiếc gậy trong tay mình chặn Dương Tử Mi lại nói:

- Cô à, má cô ửng đỏ, mắt lấp liếm đa tình, tròng đen to hơn tròng trắng, đuôi mắt hướng lên, cô đã phạm vào đào hoa sát rồi, phải phá sát mới được. Nếu không sẽ bị hủy hoại nhan sắc. Nếu cô muốn phá sát, hãy đến tìm tôi. Tôi là người được thần linh chỉ dẫn trong mơ, có thể trao đổi, trò chuyện với thần linh và có năng lực biết trước thiên cơ...

Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn hắn đang cố sức khoác lác các kiểu.

Kiếp trước, A Cường chính là một trong số những người mà cô ghét nhất.

Hắn là một người ích kỷ, tư lợi và tham vật hơn nữa còn rất không tôn trọng quy luật của những người cùng ngành. Vì muốn giành khách nên hắn nhiều lần vạch mặt những người khác, thậm chí có một lần hắn còn cố tình dẫm đạp vào lá cờ xem bói của Dương Tử Mi nữa.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn xem A Cường, sau đó giễu cợt nói:

- Anh nói tôi phạm vào đào hoa sát, không biết anh có thể biết được sắp tới anh sẽ gặp chuyện gì không?

- Tôi là thần tiên sống nên đương nhiên là biết cách hóa dữ thành lành và hoàn toàn có thể giúp người khác, nếu cô không tin thì...

Chưa nói xong thì góc cây sau lưng hắn không biết mà xui quỷ khiến thế nào mà rắc một tiếng, một cành cây to đổ ập lên vai hắn khiến hắn ngã lăn ra xù.

Dương Tử Mi mỉm cười bỏ đi.

Cô không phải là thần thánh nên thấy người mà cô ghét gặp nạn, cô rất hả dạ!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Mộ Dung Vân Thanh (1)

Tầng thượng, Minh Châu Lầu.

Một người đàn ông đeo kính trắng viền vàng, mặc một bộ vest xanh, ánh mắt sắc sảo như đang cười đang ngồi trên một chiếc ghế xoay to màu đen bằng da thật, tay cầm remote chăm chú nhìn vào màn hình trước mặt.

Trong màn hình nọ, một thiếu nữ áo trắng đáng vẻ yếu ớt, yếu điệu lần lượt đánh ngã từng tên giang hồ cao to hơn cô gấp mấy lần. Ánh mắt người đàn ông đó trở nên u ám, nghĩ thầm:

“

Tiếp đó, anh ta thấy Lâm Đông Nam rút súng ra nhưng không hiểu sao khẩu súng đó lại rơi xuống đất, tay của hắn như bị cái gì đó kéo lại.

Anh ta bấm dừng lại ở đoạn này, sau đó lùi lại vài phân đoạn trước đó để xem cho kỹ và phát hiện tay của Lâm Đông Nam hoàn toàn không có vật gì giữ chặt hay tấn công cả.

Anh lại quay sang xem từng động tác của thiếu nữ kia, tay của thiếu nữ vẫn không phát ra bất kỳ vật gì. Chỉ là động tác tay của cô rất kỳ lạ, giống như

đang bắt ấn vậy.

“

Tim anh đập mạnh một cái.

“

Nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nên anh tiếp tục xem đoạn băng ghi hình và phát hiện ánh mắt của thiếu nữ áo trắng đột nhiên trở nên lạnh lùng hằn và dường như chứa đựng một nỗi bi thương vô hạn. Ánh mắt đó nhìn Lâm Đông Nam như đang nhìn kẻ thù.

Ánh mắt đó khiến anh nhớ lại ánh mắt của một con đại bàng bị thương lúc trước anh gặp ở Tây Tạng.

Tiếp đến, chỉ thấy thiếu nữ áo trắng kia nhẹ nhàng nhảy lên và xông đến trước mặt Lâm Đông Nam. Tay cô nắm lấy vai Lâm Đông Nam, còn chân thì đặt lên đầu gối hắn với một tốc độ kinh người, sau đó rắc... Tay chân Lâm Đông Nam gãy vụn.

Động tác vừa nhanh vừa hiểm độc, càng xem anh càng cảm thấy lạnh sống lưng.

Anh tạm cho màn hình dừng lại và rút một điếu xì gà ra hút. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào thiếu nữ áo trắng trên màn hình.

Lúc này, có tiếng gõ cửa. Một người đàn ông cao to, lực lưỡng như Lâm Đông Nam trong bộ vest đen bước vào, cung kính cúi người với anh nói:

- Mộ Dung đại ca, xin hỏi phải giải quyết chuyện của Lâm Đông Nam thế nào ạ?

- Lương Sâm, anh đã đến thăm Lâm Đông Nam chưa?

Mộ Dung Vân Thanh vừa gạt tàn xì gà vừa hỏi.

- Dạ rồi, xương vai phải và chân trái của hắn đều bị gãy vụn, hoàn toàn tàn phế.

- Lâm Đông Nam và thiếu nữ kia có thù oán gì với nhau sao?

- Lâm Đông Nam nói trước giờ hắn không quen biết gì với thiếu nữ đó. Chỉ là mấy hôm trước đệ tử của hắn là Hoàng Côn có đến tìm hắn và muốn nhờ hắn báo thù dùm. Người mà Hoàng Côn muốn báo thù lại chính là thiếu nữ kia. Nhưng chuyện báo thù vẫn chưa xảy ra, chúng chỉ mới bàn tính vậy thôi.

Lương Sâm đưa mắt nhìn vào ánh mắt bi thương, lạnh lùng của thiếu nữ trên màn hình, sau đó nói tiếp:

- Thiếu nữ kia hình như là có thâm thù gì với Lâm Đông Nam. Em cũng đã điều tra thân phận của con bé rồi. Con bé xuất thân từ một gia đình bình thường, tháng trước vừa mới từ dưới quê lên đây. Cha là giáo viên tiểu học, mẹ là nội trợ. Nếu nói có gì đặc biệt thì chỉ đặc biệt ở chỗ là người cùng thôn với bí thư thành phố Dương Đức Kiệt mà thôi.

- Người thanh niên bị Lâm Đông Nam đè bị thương là con trai độc nhất của Lâm Đức Kiệt đúng không?

Mộ Dung Vân Thanh hỏi.

- Dạ, Dương Kiến Minh đó sức khỏe vốn yếu, giờ lại bị Lâm Đông Nam đè gãy cột sống. Dương Đức Kiệt hiện đang rất tức giận và đang đòi kiện Lâm Đông Nam!

- Ha ha!

Mộ Dung Vân Thanh bật cười

- E là ông ta chưa kịp kiện cáo gì thì đã bị người khác kiện trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Mộ Dung Vân Thanh (2)

- Vậy là ý gì ạ? Dương Đức Kiệt kia gốc gác rất lớn, ông ấy ở thành phố A bao nhiêu năm nay nhưng đó giờ không một ai dám đụng vào ông ấy.

Lương Sâm nghi hoặc hỏi.

Nhưng Mộ Dung Vân Thanh chỉ cười mà không trả lời.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh vừa nhận được một cuộc gọi. Người gọi cho anh bảo rằng phải nhanh chóng cắt đứt tất cả mọi quan hệ lợi ích với Dương Đức Kiệt ngay.

Cuộc gọi đó cũng đủ để thấy lần này Dương Đức Kiệt khó mà thoát.

- Đại ca, chuyện thiếu nữ kia làm huynh đệ trong hội của chúng ta bị thương, anh thấy nên giải quyết thế nào?

Lương Sâm biết có một số chuyện không nên hỏi nhiều nên cũng chuyển sang chủ đề khác.

- Tạm cứ để đó, đừng đụng gì đến cô ấy.

Đoạn, ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên, anh nói tiếp:

- Lương Sâm, tôi cảnh cáo anh. Nếu chưa có lệnh của tôi, anh tuyệt đối không được manh động chỉ vì Lâm Đông Nam là đàn em của huynh đệ anh. Nếu không, tôi sẽ xử theo quy định của hội.

- Đại ca!

Lương Sâm bị nói trúng tim đen nên có chút không cam tâm phản kháng nói:

- Dù thế nào thì Lâm Đông Nam cũng là huynh đệ của chúng ta. Hắn bị đánh trọng thương ở Minh Châu Lâu trước mặt bao nhiêu người như thế, nếu như không đòi lại công bằng cho hắn thì e là khó mà khiến mọi người nể phục!

- Lương Sâm.

Ngữ khí của Mộ Dung Vân Thanh đột nhiên trở nên chậm rãi, khóe miệng cũng thấp thoáng nét cười, nói:

- Anh nghĩ là tôi phải cần anh chỉ dạy mới biết cách xử lý vấn đề hay sao?

Nghe ngữ khí cùng sắc mặt hiện tại của Mộ Dung Vân Thanh, Lương Sâm bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng. Mặt Lương Sâm biến sắc và vội vã khom người, cúi đầu nói:

- Xin lỗi đại ca, là em quá hấp tấp và nóng vội, sau này em không dám nữa.

- Nếu đã biết lỗi rồi, vậy để ngón tay út của tay trái lại được không?

Mộ Dung Vân Thanh nhẹ nhàng nhả ra một làn khói thuốc, nói tiếp:

- Trùng phạt vậy là nhẹ lắm rồi.

Lương Sâm mồ hôi đầm đìa, sau đó rút trong áo ra một cây dao nhỏ, nhắm mắt và cắt đứt ngón tay út bên trái của mình. Con đau xuyên thấu tâm can.

Tuy rất đau nhưng Lương Sâm cũng ráng cắn răng chịu đựng và dùng tay bịt để không cho máu chảy ra nhiều. Lương Sâm mặt trắng bệch nhìn Mộ Dung Vân Thanh chờ đợi.

- Mang theo ngón tay của anh ra khỏi đây mau!

Mộ Dung Vân Thanh bình thản nói. Ánh mắt ẩn phía sau cặp kính kia lạnh đến nỗi khiến người đối diện cảm thấy khiếp sợ.

- Cảm ơn đại ca.

Nói xong, Lương Sâm vội khom người nhặt lấy ngón tay của mình và nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Sau khi đặt điếu xì gà đang hút dở vào gạt tàn thuốc, Mộ Dung Vân Thanh bèn lấy điện thoại ra gọi cho Tống Huyền.

- Ha ha, anh Tống à, chào anh!

Ngữ khí của Mộ Dung Vân Thanh lúc này lại quay trở về với ngữ khí của một thương nhân bình thường, hoàn toàn không có chút tàn nhẫn và lạnh lùng như lúc nãy nữa.

- Ông chủ Mộ Dung, chào anh!

Giọng của Tống Huyền ấm áp, nhẹ nhàng, từ tốn, dễ nghe.

- Ha ha!

Mộ Dung Vân Thanh cười xỏ lời sau đó nói tiếp:

- Ngọc Thạch Hiên của tôi vừa mới nhập về một lô ngọc mới nên tôi định nhờ anh đến xem giúp. Không biết anh có thời gian không?
- Anh đã mở lời thì dù cho bận cấp mấy tôi cũng cố gắng thu xếp để đến.

Tổng Huyền tuy đáng về thư sinh nhưng dù gì cũng là người làm ăn nên làm chuyện gì anh cũng đều suy nghĩ rất thấu đáo và rất biết cách lấy lòng người khác.

- Ha ha, anh Tổng thật nghĩa khí quá. Không biết anh có thể dẫn theo cô học trò đáng yêu, thông minh, lanh lợi của anh đến không? Nể tình bạn bè lâu năm giữa tôi và anh nên tôi cũng muốn giúp anh một chuyện. Tối nay người của tôi có chuyến máy xe hàng từ Myanmar về, tôi biết anh trước giờ đều rất hứng thú với các loại ngọc, đặc biệt là ngọc thôi nên lần này tôi sẽ ưu tiên cho anh, thế nào?

Mộ Dung Vân Thanh cười nói.

- Cảm ơn anh đã quan tâm. Tối nay Tổng Huyền tôi sẽ đến đúng giờ. Còn Từ Mi có thời gian đi cùng không thì tôi phải hỏi lại mới biết được.

Tổng Huyền đang muốn gặp Dương Từ Mi nhưng lại không biết lấy cớ gì để gặp cô. Giờ, Mộ Dung Vân Thanh đã tạo cơ hội như thế nên anh cũng có cớ để gọi điện thoại cho Dương Từ Mi và nói là dẫn cô theo để học cách nhận biết các loại ngọc.

Vừa nghĩ đến đôi mắt to tròn, lấp lánh như sao của Dương Từ Mi thôi, Tổng Huyền cảm thấy tim mình nhẹ nhàng, bay bổng và ấm áp đến kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Con Gái Ngoan (1)

Vừa về đến nhà, nghe điện thoại reo nên Dương Từ Mi tiện tay bắt máy.

Nghe giọng cô, Tổng Huyền bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp. Sau khi trấn tĩnh lại, anh mới mở lời:

- Tiểu Mi, tối nay em có bận không?
- Dạ không ạ, có chuyện gì ạ?
- À, chuyện là vậy. Ngọc Thạch Hiên vừa nhập về lô ngọc mới nên muốn mời anh qua đó để xem qua. Anh định nhân dịp này dẫn em theo để học hỏi. Còn nữa, sẵn tiện cũng để chỉ cho em nhận biết một chút về ngọc thô.
- Dạ được ạ! Khi nào ạ?

Dương Từ Mi vui vẻ nhận lời.

- Giờ cũng bảy giờ rồi, khoảng tám giờ rưỡi anh đến đón em đi cùng.

Nghe Dương Từ Mi nhận lời, Tổng Huyền rất vui. Tim anh như đang nở hoa vậy.

- Dạ!

Sau khi cúp máy, Dương Từ Mi ngồi xuống cạnh bà nội đang ngồi đan áo len. Cô vừa cầm cuộn len trên tay vừa trò chuyện với nội một hồi.

Một lúc sau, mẹ cô, Hoàng Tú Lệ cũng đẩy cửa bước vào. Sắc mặt bà buồn bã, không vui, hình như là gặp chuyện gì đó.

- Mẹ, mẹ đi đâu vậy ạ?
- Mẹ con hôm nay đi tìm việc làm. Nhà đông người nên cũng không thể chỉ dựa vào đồng lương giáo viên mỗi tháng hơn một ngàn của cha con hoài được.

Bà nội cô nói.

Hoàng Tú Lệ mệt mỏi ngồi xuống ghế. Dương Từ Mi vội đứng dậy rót cho mẹ cô một ly nước, sau đó chạy vòng ra sau lưng bóp vai cho bà.

Trong lúc xoa bóp, cô âm thầm vận khí, truyền một chút nội lực vào cơ thể mẹ cô để giúp bà lấy lại tinh thần.

- Mẹ à, các em đều còn nhỏ, nếu mẹ đi làm, một mình bà nội không trông nổi tụi nó đâu.

- Nếu có thể tìm được việc thì mẹ sẽ gửi hai em trai con vào nhà trẻ. Từ Hi cũng mười tuổi rồi, không cần phải theo sát nó từng li từng tí như trước nữa.

Dừng một chút, Hoàng Tú Lệ lại thở dài nói tiếp:

- Tiếc là mẹ học hành không đến nơi đến chốn, biết chữ không nhiều. Ngay cả nhân viên vệ sinh bình thường thôi mà người ta cũng đòi trình độ trung học cơ sở. Mẹ không hiểu, cũng chỉ là quét nhà, quét sân, dọn dẹp này nọ thôi, đòi trình độ, bằng cấp để làm gì? Không lẽ trình độ, bằng cấp có thể quét nhà sao?

Nói xong, bà ngược lên nhìn Dương Tử Mi, dùng tay mình vỗ nhẹ vào tay Dương Tử Mi đang đặt trên vai bà nói:

- Con gái à, con phải cố gắng học hành. Phải thi đậu trường điểm thì sau này mới mong tìm được việc làm tốt và gả cho một người chồng tốt.

Dương Tử Mi nghe xong, chỉ biết nhoen miệng cười thật tươi.

Kiếp trước, cô cũng rất khó khăn vì bản thân không được học hành đàng hoàng. Lúc đó, cô muốn tìm một công việc ổn định để làm, nhưng khi biết ngay cả tấm bằng tốt nghiệp trung học cơ sở cô còn không có thì không ai chịu nhận cô vào làm chứ. Cô cũng từng nghĩ đến chuyện xin vào làm nhân viên vệ sinh nhưng vẫn bị từ chối. Những người tuyển dụng thường cho rằng, một người không có trình độ, bằng cấp gì thì tố chất nhất định rất thấp, dù có làm việc gì cũng sẽ hư bột hư đường.

Thế là, cô chỉ còn biết cách bày hàng bên lề đường làm thầy bói lừa gạt người khác mà thôi. Cũng chính vì vậy mà thâm sâu trong thâm tâm cô luôn mơ ước có ngày sẽ được vào trường để học như những người bình thường khác.

Bây giờ, ông trời cho cô sống lại. Tuy mười năm qua vì bị gãy xương nên cô không thể đến trường học như những bạn bè đồng trang lứa khác cho nên cô đang rất trân trọng khoảng thời gian mình được đến lớp như bây giờ. Cô quyết tâm thi đậu vào trường điểm để bù đắp lại sự hối tiếc của kiếp trước.

- Mẹ, nếu đã vậy thì mẹ hãy yên tâm ở nhà chăm sóc tụi con đi.

Dương Tử Mi cúi người ôm cổ mẹ nói.

- Tiền con kiếm được lúc trước xài gần hết rồi. Giờ chỉ có cha con đi làm thôi. Ở thành phố không như ở quê, cái gì cũng cần đến tiền. Con thì sắp lên trung học, tiền học phí cũng sẽ rất cao. Nếu chỉ dựa vào một mình cha con thì sẽ không đủ chi tiêu đâu.

Hoàng Tú Lệ rầu rĩ nói tiếp:

- Đều tại mẹ vô dụng, chút bản lĩnh cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Con Gái Ngoan (2)

- Mẹ à, nếu như trước đây con có thể kiếm tiền thì bây giờ con cũng có thể kiếm được tiền.

Nói xong, Dương Tử Mi liền lấy ra thẻ ngân hàng bên trong có tám trăm năm mươi ngàn có được trong lần bán đấu giá chiếc đĩa song ngư cách đó vài ngày đưa cho mẹ cô, nói:

- Trong đây có tám trăm năm mươi ngàn, đủ để cả nhà ta chi tiêu trong một thời gian. Với số tiền này, có thể gửi các em con vào trường mẫu giáo đắt tiền, như vậy mẹ cũng không cần phải lo lắng gì nữa hết.

Hoàng Tú Lệ kinh ngạc nhìn chiếc thẻ ngân hàng do Dương Tử Mi đưa cho. Bà nghi ngờ hỏi:

- Con à, con kiếm ở đâu ra nhiều tiền như vậy?

- À, mấy hôm trước con có mua được một món đồ cổ ở phố Văn Lai. Đây là tiền mà thầy Tống bán đấu giá món đồ cổ đó giúp con đấy. Là tiền chính đáng, mẹ cứ yên tâm mà dùng.

- Con gái của mẹ.

Hoàng Tú Lệ nhìn gương mặt xinh xắn của Dương Tử Mi, trong lòng bà cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bà không biết mình đã tích phúc bao nhiêu kiếp nên mới sinh được một cô con gái xinh đẹp, thông minh và nghe lời như thế. Thậm chí còn được Ngọc

Thanh đạo trưởng gọi là cô bé thiên tài nữa.

Nếu như không nhờ đứa con gái này thì không chừng cả nhà họ hiện vẫn đang còn ở dưới quê sống cuộc sống nghèo túng, bần hàn và bị người khác bắt nạt.

Bây giờ, cô con gái kia lại kiếm được một số tiền lớn. Số tiền này không những có thể giải quyết những khó khăn trước mắt trong nhà mà còn có thể giúp cả gia đình trở nên giàu có lên.

Nhưng, càng như thế, bà càng cảm thấy lo lắng không yên.

Trong suy nghĩ của Hoàng Tú Lệ, tiền thường đi kèm với họa. Bà rất lo là Dương Tử Mi sẽ mang họa đến cho gia đình.

- Con gái à.

Hoàng Tú Lệ kéo tay Dương Tử Mi, lo lắng nói:

- Sau này, con phải chuyên tâm, cố gắng học hành, theo thầy Tổng học các kiến thức về đồ cổ, sau đó tìm một công việc gì đó ổn định một chút để làm. Đừng cứ suốt ngày đi tìm mua đồ cổ giá rẻ gì nữa. Con còn nhỏ mà cứ như thế thì người khác sẽ ganh tỵ đấy, rồi sẽ...

- Mẹ...

Thấy ánh mắt đầy vẻ quan tâm, lo lắng của Hoàng Tú Lệ nên Dương Tử Mi cũng không đành lòng làm bà buồn thêm, thế nên cô chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu nói:

- Dạ, con sẽ nghe lời mẹ.

- Vậy mới ngoan chứ. Cha con thường nói, cây to hay gặp gió lớn. Tuy con từ nhỏ đã thông minh, khác người, nhưng con phải biết khiêm tốn. Bình thường dù là ở trường hay đi đến những nơi khác, con cũng không nên ra vẻ ta đây, hống hách. Có vậy mới không bị người khác ghét. Hôm nay, lúc mẹ đi tìm việc làm, mẹ nghe thím kia nói là con trai của tài xế công ty thím ấy không biết tại sao mà bị người khác đánh cho một trận ngay trên phố. Sau mới biết nguyên nhân là do cậu thanh niên đó cứ thích khoe khoang, ra vẻ ta đây có tiền nên mới đắc tội với người khác.

- Dạ, con sẽ khiêm tốn ạ.

Dương Tử Mi gật đầu về nghe lời.

- Vậy thì tốt. Mẹ biết con là một đứa bé ngoan ngoãn, nghe lời, làm chuyện gì cũng biết chừng mực.

Hoàng Tú Lệ hài lòng gật đầu nói.

Lúc này, Dương Thanh cũng về tới nhà. Còn chưa kịp tháo giày, ông đã lên tiếng, nói:

- Hôm nay có một vụ tai nạn giao thông xảy ra trên đường nhà chúng ta. Còn tưởng là ai, hóa ra là Dương Nhất Quốc.

- Là Dương Nhất Quốc sao? Bị thương thế nào?

Hoàng Tú Lệ hỏi.

- Nghe nói là tàn phế suốt đời.

- Giúp Dương Đức Kiệt làm nhiều chuyện xấu xa như thế, nhất định là bị báo ứng.

Bà nội cô ở bên cạnh đột nhiên nói xen vào.

Dương Thanh nhìn sang Dương Tử Mi, sau đó dùng ngữ khí nghiêm khắc nói:

- Con à, lúc trước con nói là hẳn sẽ bị tai nạn giao thông, chuyện lần này không liên quan gì đến con chứ? Dương Nhất Quốc tuy là kẻ xấu xa nhưng..

Dương Thanh chưa nói hết đã bị Dương Tử Mi ngắt lời:

- Cha, con là người tu đạo nên cũng sẽ không vì một số người nào đó mà tự tạo nghiệp cho mình đâu. Dương Nhất Quốc kia lại càng không đáng để con phải làm vậy. Tai nạn giao thông kia vốn là kiếp nạn trong số mạng của ông ấy, huống hồ con còn tốt bụng nhắc nhở ông ta nữa.

- Không phải con thì tốt! Tuyệt đối đừng bao giờ dùng những bí thuật mà đạo trưởng dạy con để đi hại người khác. Con gái của cha phải sống một cách đường đường chính chính mới phải.

Dương Thanh lại bắt đầu dùng giọng điệu của một giáo viên để dạy bảo Dương Tử Mi.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu.

Tuy nhiên, cô cũng không phải là người tốt một cách mù quáng. Cô có nguyên tắc của riêng mình. Người khác không đụng đến cô thì cô cũng không đụng đến họ. Một khi ai đó kiếm chuyện với cô thì cô nhất định sẽ trả lại họ gấp mấy lần những gì mà họ gây ra cho cô, chẳng hạn như nhà Dương Đức Kiệt hoặc kẻ côn đồ Lâm Đông Nam kia.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Sự Thăm Dò

Sau khi tắm xong, Dương Tử Mi thay một bộ đồ thể thao màu trắng và đi xuống nhà.

Chiếc xe hiệu Lincoln của Tống Huyền đã chờ sẵn trước nhà. Tống Huyền đang đứng tựa vào cửa xe, mặt hướng về bờ sông hóng gió, vẻ thư thả, thoải mái.

Trùng hợp, Tống Huyền cũng mặc một bộ đồ thể thao màu trắng. Hơn nữa kiểu dáng cũng khá giống với kiểu dáng của bộ đồ thể thao Dương Tử Mi đang mặc.

“

Dương Tử Mi cười thâm trong bụng. Cô chăm chú nhìn Tống Huyền một lát sau đó tung tăng chạy ra khỏi cửa gọi:

- Thầy Tống, em đến rồi đây.

Tống Huyền giật mình quay sang nhìn cô. Phát hiện cô cũng mặc một bộ đồ thể thao màu trắng giống mình, anh bèn nở một nụ cười âm ỉ. Trong lòng anh bỗng nhiên cũng gọn sóng lẫn tẩn. Con sóng lòng còn dào dạt hơn sóng trên sông nữa.

- Tiểu Mi, lên xe thôi.

Tống Huyền mở cửa xe mời Dương Tử Mi vào.

Dương Tử Mi vui vẻ ngồi vào xe.

Sau khi lên xe, Tống Huyền quay sang giúp cô cài dây an toàn, sau đó lái xe chở cô đến Ngọc Thạch Hiên.

Mộ Dung Vân Thanh mặc một bộ trang phục màu xanh kiểu dáng thời nhà Đường. Cặp kính trắng viền vàng không rời mắt, dáng vẻ rất nho nhã, phong độ. Không ai ngờ rằng, một người có dáng vẻ nho nhã như vậy lại là một ông chủ đối xử lạnh lùng, tàn nhẫn với đàn em của mình ở Minh Châu Lâu kia.

- Anh Tống, cô Dương, hoan nghênh hai người đến Ngọc Thạch Hiên!

Mộ Dung Vân Thanh niềm nở ra tận cửa xe để đón Tống Huyền và Dương Tử Mi. Sau đó đích thân anh dẫn hai người vào phòng khách và tận tay pha trà mời mọc.

Sau một hồi hàn huyên, Mộ Dung Vân Thanh quay sang Dương Tử Mi nói:

- Cô Dương, tới giờ tôi vẫn không hiểu tại sao hôm đó cô lại muốn tôi từ bỏ quyền đầu giá chiếc lư đầu phượng hoàng kia?

- Bởi vì chiếc lư bằng ngọc đó khai quật từ dưới đất lên.

Dương Tử Mi trả lời.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói:

- Đa số các cổ vật đều được khai quật từ dưới đất lên, khai quật xong, chỉ cần có người lau chùi, tẩy rửa chúng sạch sẽ là được, không nguy hiểm gì cả đâu.

- À, thế gian này có nhiều thứ nguy hiểm mà đôi khi anh không nhận ra thôi. Đương nhiên là tôi biết có rất nhiều cổ vật được khai quật từ dưới đất lên. Nhưng, đất cũng có đất tốt và đất xấu. Nếu có thể sưu tập và lưu giữ những cổ vật được khai quật từ đất tốt thì nó có thể mang đến sự may mắn và tốt lành. Ngược lại, nếu là cổ vật được khai quật từ đất xấu, huyết mộ thì thời gian nó ở trong đất càng lâu, sát khí của nó sẽ càng mạnh. Nếu như anh giữ những cổ vật đó trong nhà thì lâu ngày nhất định sẽ gặp họa. Nhẹ thì làm ăn không thuận lợi dẫn đến phá sản hoặc sức khỏe giảm sút. Nặng thì cửa nát nhà tan. Chiếc lư ngọc đầu phượng hoàng kia chính là vật được khai quật từ huyết mộ lên.

Dương Tử Mi giải thích.

Nghe cô nói xong, Mộ Dung Vân Thanh lại nhớ đến động tác bất ổn kỳ lạ mà cô dùng khi tấn công Lâm Đông Nam hôm đó. Anh tiếp tục hỏi:

- Cô Dương nói vậy, không lẽ cô am hiểu về phong thủy sao?

- Một chút thôi ạ.

Dương Tử Mi đáp.

- Vậy sao cô biết chiếc lư ngọc kia được khai quật từ huyết mộ?

- Có một số người vốn rất nhạy cảm với từ trường âm, dương. Tôi cũng là người như thế.

Dương Tử Mi cười nói.

- Cô Dương quả nhiên là kỳ tài. Không biết cô có biết các phép thuật thần bí thời cổ nào không?

Mộ Dung Vân Thanh hỏi một cách thăm dò.

- Tôi chỉ biết một chút về phong thủy, tướng thuật, bói toán thôi.

Dương Tử Mi khẽ cười nói tiếp:

- Nếu anh cần tìm hiểu thêm về vấn đề này thì tôi có thể giảm giá hai mươi phần trăm phí tư vấn cho anh.

Sự phụ cô nhiều lần dặn cô rằng tuyệt đối không được cho người khác biết là mình biết phép thuật. Nếu không bản thân cô sẽ gặp họa.

- Ha ha, anh Tổng à, cô học trò này của anh không hiểu về giám định đồ cổ nhưng lại biết phong thủy và tướng số, thật là thú vị quá.

Thấy Dương Tử Mi tránh né câu hỏi của mình, Mộ Dung Vân Thanh cũng không truy hỏi nữa mà quay sang cười nói với Tổng Huyền.

Tổng Huyền cũng cười đáp lại.

Lúc này, Tổng Huyền im lặng quan sát cuộc đối thoại giữa Mộ Dung Vân Thanh và Dương Tử Mi.

Anh phát hiện, từ đầu đến cuối, Dương Tử Mi luôn giữ thái độ bình thản để đối đáp. Gương mặt thoải mái, khoe miệng khẽ cười, cách nói chuyện từ tốn, tốc độ vừa phải và không hề tỏ ra e dè hay mất tự nhiên dưới ánh mắt sắc sảo của Mộ Dung Vân Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Âm Sát Khí Trên Ngọc

Mộ Dung Vân Thanh tuy bề ngoài nho nhã, dễ gần nhưng trên thực tế lại không khác gì một thanh kiếm sắc bén. Khi anh ta nhìn vào người khác, người khác nhất định sẽ có cảm giác như bị chèn ép, đè nén vậy.

Lúc này, anh ta cũng nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt như thế.

Nhưng Dương Tử Mi không chút sợ hãi mà ngược lại còn rất bình thản, ngay cả ánh mắt cũng không hề lộ chút vẻ sợ hãi nào.

Tổng Huyền thật sự không biết cô học trò nhỏ này của mình đã trải qua những gì và những điều cô trải qua đó kinh khủng đến mức nào mới có thể khiến cho cô có được thần thái như vậy?

Thật ra, ngoài chuyện được sống lại ra, Dương Tử Mi chưa từng trải qua phong ba, bão táp gì. Kiếp trước, ngoài chuyện mỗi ngày phải vật vạ ngoài đường làm thầy bói lừa lọc người khác để kiếm ăn ra, mười năm của kiếp này cô đều ở trên núi theo sư phụ học đạo.

Sở dĩ có được thần thái như ngày hôm nay là nhờ vào thời gian mười năm luyện đạo khí thuật của cô. Đương nhiên, điều quan trọng hơn hết chính là cô có sự tự tin hơn người. Sự tự tin của cô khiến cô cảm thấy mọi người đều như nhau. Cô không xem thường bản thân mình đồng thời cũng không đánh giá người khác quá cao. Thế nên cô luôn có cách đối nhân xử thế rất đúng mực.

- Anh Mộ Dung này, thời gian Tiểu Mi theo tôi học cũng không bao lâu, hơn nữa tôi cũng không chỉ dạy hết những kiến thức về cổ vật cho cô bé. Thế

nên cô bé mới vui vẻ cùng tôi đến đây để quan sát lô ngọc mà Ngọc Thạch Hiền của anh mới nhập về. Không biết bây giờ lô ngọc đó ở đâu? Tôi đang rất muốn xem đây.

Tổng Huyền tìm cách chuyển sang chủ đề khác.

- Ha ha, anh Tổng, anh đấy, tính mê ngọc vẫn không đổi chút nào. Được thôi, để tôi dẫn hai người đi xem.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói, sau đó ra về thần bí quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Tiện thể nhờ cô Dương giúp tôi xem thử lô ngọc này có phải khai quật từ huyết mộ không để tôi còn kịp thời xử lý chúng.

- Nếu muốn xử lý, anh có thể mời tôi, tôi cũng sẽ giảm giá hai mươi phần trăm cho anh.

- Ha ha, thú vị thật!

Mộ Dung Vân Thanh cười lớn. Sau đó anh ta dẫn Tổng Huyền và Dương Tử Mi vào một căn phòng bí mật được bày trí theo phong cách cổ điển vô cùng tao nhã.

Vừa bước vào phòng, Dương Tử Mi đã cảm thấy sống lưng lạnh lạnh. Cô đưa mắt nhìn căn phòng một lượt và phát hiện trường khí trong phòng rất hỗn loạn, luồng âm sát khí lúc ít lúc nhiều cứ lờn vờn khắp phòng.

Luồng âm sát khí này lại phát ra từ mấy miếng ngọc đang được trưng bày trong tủ kính kia.

Vừa nhìn thấy mấy miếng ngọc tinh xảo, đẹp mắt kia, Tổng Huyền dường như trở thành một người si tình. Anh rất muốn được tận tay sờ vào chúng.

- Thầy à, khoan đã.

Dương Tử Mi ngăn Tổng Huyền lại nói:

- Mấy miếng ngọc này đừng nên đụng vào chúng.

- Ồ, vậy là sao? Không lẽ chúng được khai quật từ huyết mộ mà lúc nãy cô Dương đã nói sao?

Mộ Dung Vân Thanh khẽ chau mày hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu. Bỗng nhiên, cô nhớ lại cảnh mẹ của Mẫn Cương phát điên vì đeo chiếc vòng huyết ngọc mà cô chứng kiến lúc cô năm tuổi.

Những miếng ngọc trước mặt cô hiện tại, có cái được làm thành trâm cài tóc, vòng đeo tay, hoa tai, mặt dây chuyền... hơn nữa còn là chung một bộ. Xem ra chúng được khai quật từ cùng một huyết mộ lên. Ngoài âm sát khí của huyết mộ ra, chúng còn tích tụ cả oán khí của cái xác đã từng đeo chúng nữa.

- Cô Dương, rốt cuộc là cô dựa vào đâu để nói chúng được khai quật từ huyết mộ và tích tụ khí xấu chứ?

Lai lịch của mấy miếng ngọc này, Mộ Dung Vân Thanh là người biết rõ nhất. Anh đã mua chúng từ mấy kẻ chuyên đạo mộ lên lút bán ra ngoài.

- Chỉ là cảm giác thôi!

Dương Tử Mi cười nói tiếp:

- Không biết anh có nghe qua chuyện mười năm trước, trong bệnh viện có một người phụ nữ đã phát điên vì đeo một chiếc vòng bằng huyết ngọc không?

- Người mà cô nói là Mẫn phu nhân đúng không?

Mộ Dung Vân Thanh nghi hoặc nhìn Dương Tử Mi, sau đó nói tiếp:

- Mười năm trước, lúc đó cô chắc chỉ mới năm tuổi thôi?

- Đúng vậy. Lúc đó, tôi cũng có mặt trong bệnh viện. Phát hiện Mẫn phu nhân phát điên là vì trên tay bà ấy đeo chiếc vòng huyết ngọc kia. Chiếc vòng đó sau đó bị bể nên bà ấy mới dần dần trở lại bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Diễm Báo

Nghe cô nhắc đến năm cô năm tuổi, Tống Huyền bỗng nhiên nhớ lại đôi tay bé xíu, trắng trắng tròn tròn cùng dáng vẻ nhỏ nhắn dễ thương của cô cầm một chiếc vòng hoa thời nhà Thương đến nhờ anh giám định. Nghĩ đến đó, anh bất giác nở nụ cười dịu dàng.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn Dương Tử Mi chăm chăm như đang cố gắng tìm kiếm dấu hiệu chứng tỏ cô đang nói dối.

Anh nghi ngờ là cô chỉ biết chuyện của Mẫn phu nhân qua những lời bàn tán của người khác mà thôi. Hơn nữa, anh không tin là trên đời này lại có vật mang âm sát khí như lời cô nói.

Đang định tiếp tục chất vấn thì đột nhiên một tiếng rắc vang lên. Miếng ngọc Quan Âm tổ truyền anh đang đeo trên cổ đột nhiên đứt dây và rơi xuống đất, vỡ ra thành mấy mảnh nhỏ.

Mộ Dung Vân Thanh ngẩn người không biết chuyện gì đã xảy ra.

Dương Tử Mi cũng ngẩn người, sau đó phát hiện một luồng âm sát khí thoát ra từ miếng ngọc Quan Âm bị vỡ kia.

Thì ra, miếng ngọc Quan Âm này đã giúp Mộ Dung Vân Thanh tránh được một luồng âm sát khí tấn công.

Ngọc là một vật có linh tính. Nếu đeo lâu thì nó sẽ cùng thờ, cùng sống với người đeo. Nếu một ngày nào đó nó bỗng nhiên vỡ vụn thì điều đó có nghĩa là nó đã giúp cho người đeo tránh được kiếp nạn gì đó. Đây cũng chính là lý do tại sao từ xưa đến nay rất nhiều người thích đeo ngọc.

Nếu nhìn từ góc độ khoa học thì nhiều loại đá quý thường có chứa những nguyên tố vi lượng có lợi cho sức khỏe con người, ví dụ như crom, sắt... Vì ngọc là vật có lượng khí tích tụ dồi dào nhất, thường xuyên đeo ngọc sẽ giúp cho các nguyên tố có lợi thuận lợi thẩm thấu vào cơ thể người thông qua các huyết vị trên da để từ đó giúp điều hòa âm dương, khí huyết, trừ bệnh và kéo dài tuổi thọ.

Có một số loại ngọc còn có những đặc trưng vật lý đặc biệt. Chẳng hạn như kim cương có thể hấp thu các bức sóng ngắn của mặt trời và khiến nó trở thành vật tích trữ tia tử ngoại lý tưởng giúp diệt vi khuẩn, virus cho người đeo. Hay như hoàng ngọc, thủy tinh cũng có hiệu ứng quang điện đặc biệt. Trong quá trình cắt hoặc gia công tinh khắc, hiệu ứng quang điện của các loại ngọc này sẽ tích tụ năng lượng từ đó hình thành một nguồn từ trường. Nguồn từ trường này tương đương với nguồn từ trường chính sóng của máy tính và có thể ảnh hưởng đến cơ thể người. Từ đó khiến các bộ phận trong cơ thể người trở nên điều hòa và hoạt động một cách chính xác hơn.

Theo ghi chép trong cuốn Thần Nông Bản Thảo Kinh, ngọc có tác dụng giảm căng thẳng, bực tức, nhuận phổi, nhuận giọng, giúp tóc mượt mà, ngũ tạng điều hòa, an thần, khí huyết lưu thông, thính tai... Hiện trên thị trường, đơn thuốc có chứa các nguyên tố vi lượng có trong ngọc hoặc dùng các nguyên tố đó để làm chất dẫn cũng rất nhiều.

Dân gian thường có thói quen đeo ngọc. Đeo ngọc vừa để tu tâm dưỡng tính vừa có thể tránh gió.

Nhưng đeo ngọc cũng phải có điều kiện nhất định. Có thể chọn các viên ngọc Lam Điền và ngọc Điền nhỏ để đeo. Hai loại ngọc này đều là những loại ngọc trong suốt nên sẽ có cảm ứng với hơi thở, nhiệt độ của con người. Đeo càng lâu càng có linh khí, giá trị cũng ngày càng cao hơn.

Mộ Dung Vân Thanh cúi người nhặt miếng ngọc Quan Âm đã bị vỡ kia với vẻ đau xót.

Đây là miếng ngọc gia truyền của nhà anh nên anh cũng đang định tìm người để phục hồi miếng ngọc đó lại.

- Anh Mộ Dung này, nghĩ tình chúng ta quen biết nhau, tôi thấy anh nên nhanh chóng xử lý mấy miếng ngọc này đi. Nếu không chúng sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với anh, với tất cả nhân viên trong tiệm của anh, thậm chí ảnh hưởng đến phong thủy của cả tiệm nữa. Hôm nay ngọc Quan Âm có thể đỡ đùm anh một kiếp nạn thì ngày nào đó âm sát khí kia cũng sẽ xâm nhập vào cơ thể anh. Lúc đó anh cũng không may mắn như bây giờ đâu.

Nói đoạn, Dương Tử Mi nhìn Mộ Dung Vân Thanh và phát hiện son căn của anh khá tối, trên người anh cũng phát ra một luồng âm sát khí. Hơn nữa, luồng âm sát khí kia hình thành từ rất nhiều linh hồn mà anh đã tàn nhẫn ra tay sát hại.

Luồng âm sát khí này vốn bị ngọc Quan Âm mà anh đeo che phủ mất nên trước đó cô không thể phát hiện ra chúng.

Nhưng giờ, ngọc Quan Âm đã vỡ, luồng âm sát khí kia cũng được dịp phóng thích ra ngoài và ẩn hiện trên mặt của Mộ Dung Vân Thanh.

Trước đây, Dương Tử Mi cứ nghĩ Mộ Dung Vân Thanh cũng giống như Tống Huyền, là một người nho nhã, tốt bụng. Nào ngờ, giờ cô mới biết anh ta là một người đã lấy đi rất nhiều mạng sống của những người khác.

Nghĩ đến đây, Dương Tử Mi bất giác lùi lại và tránh xa Mộ Dung Vân Thanh hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Phân Biệt Tốt Xấu

Mộ Dung Vân Thanh là một người khá nhạy cảm. Thấy Dương Tử Mi bỗng nhiên lùi lại, tránh xa mình hơn thì ánh mắt ẩn giấu đằng sau cặp kính trắng kia càng trở nên lạnh lùng hơn, anh nói:

- Miếng ngọc Quan Âm này là do cô làm vỡ đúng không?

Nghe Mộ Dung Vân Thanh chất vấn mình như thế, Dương Tử Mi khẽ chau mày lại, cảm giác muốn tránh xa Mộ Dung Vân Thanh cũng ngày càng mãnh liệt hơn. Cô cũng lạnh lùng đáp:

- Anh nghĩ tôi là người như vậy sao?

Mộ Dung Vân Thanh nhìn chăm chăm vào đôi mắt to đen láy và vốn lấp lánh như sao của Dương Tử Mi, nhưng vẻ như đang vô cùng phẫn nộ và lạnh lùng vì sự nghi hoặc của mình nên anh cũng nhận ra rằng sự suy đoán của mình đã sai.

Lúc này, anh không rời mắt khỏi Dương Tử Mi và phát hiện cô không hề làm động tác nào kỳ lạ cả. Các ngón tay cũng rất đỗi bình thường, không bắt ẩn. Chẳng lẽ, miếng ngọc Quan Âm của anh bị vỡ là vì đã đỡ giúp anh một kiếp nạn như lời cô nói hay sao?

Không hiểu sao, sau khi miếng ngọc Quan Âm bị vỡ, anh luôn cảm thấy trong lòng bất an, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của những người mà anh đã sát hại năm xưa. Đặc biệt là những đồng đội đã bị anh ra tay sát hại trong thời gian huấn luyện đặc biệt.

Mộ Dung Vân Thanh đưa tay xoa xoa ấn đường của mình nhằm trấn an tinh thần.

Lúc này, Dương Tử Mi cũng bắt đầu dùng thiên nhãn để nhìn Mộ Dung Vân Thanh và phát hiện có vài âm linh khí đang lờn vờn quanh người anh ta. Còn sắc mặt của anh ta cũng bắt đầu trở nên lo lắng, bất an.

“

Nghe vậy, nên Dương Tử Mi lấy một miếng ngọc hồ lô nhỏ trên người ra.

Miếng ngọc hồ lô này là do chính tay cô chạm khắc. Tuy không tinh xảo nhưng nó lại là pháp khí mà cô đã nuôi dưỡng trong đất lành năm năm nay nên có tác dụng trừ tà, hóa sát.

- Anh hãy đeo cái này vào đi.

Dương Tử Mi đưa miếng ngọc hồ lô đó cho Mộ Dung Vân Thanh nói.

Đối với người chuyên kinh doanh về ngọc như Mộ Dung Vân Thanh thì khi thấy miếng ngọc hồ lô màu xanh nhạt với chất ngọc bình thường, đường nét chạm khắc lại thô sơ, không tinh tế gì đang nằm trong lòng bàn tay trắng muốt, xinh đẹp của Dương Tử Mi kia mà nói thì anh thấy nó chẳng khác gì món đồ chơi của trẻ con.

Năm năm trước, khi chạm khắc miếng ngọc này, Dương Tử Mi chỉ mới mười tuổi. Thế nên, miếng ngọc hồ lô đó quả nhiên là đồ chơi của trẻ con.

Còn Mộ Dung Vân Thanh thì trước nay đều rất chú trọng ăn mặc và dáng vẻ bề ngoài. Anh lúc nào cũng có phong thái của một người thuộc giới quý tộc quyền quý, cao sang.

Giờ, muốn anh đeo một miếng ngọc hồ lô bình thường, thô ráp kia thì chẳng khác nào bắt anh chết vậy.

- Cảm ơn, nếu như ngọc hồ lô có thể trừ tà, hóa sát thì trong tiệm thì tôi cũng không tiện nhận miếng ngọc này của cô Dương.

Mộ Dung Vân Thanh khéo léo từ chối.

Dương Tử Mi cũng biết là anh ta đang chê miếng ngọc hồ lô của mình xấu xí và thô ráp.

Nếu như anh ta không cần thì cô cũng chẳng việc gì phải tặng cho anh ta nữa.

Phải biết là, để nuôi dưỡng được một pháp khí không phải là chuyện dễ dàng gì. Và cũng nên biết rằng những pháp khí đó không thể đo đếm bằng tiền được.

Đang lúc Dương Tử Mi định cất miếng ngọc hồ lô của mình lại thì Tống Huyền liền hỏi:

- Tiểu Mi, đây là miếng ngọc hồ lô do tự tay em chạm khắc sao?

- Dạ, em làm nó mấy năm trước rồi ạ.

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

Mắt Tống Huyền đột nhiên sáng lên, gấp gáp nói:

- Tiểu Mi, em có thể tặng nó cho anh không?

Dương Tử Mi nhìn Tống Huyền và nghĩ đến chuyện anh thường xuyên tiếp xúc với cổ vật nên chuyện gặp phải cổ vật bị nhiễm âm sát khí cũng không phải là hiếm. Nghĩ thế nên cô tiện tay lấy sợi dây đỏ trên bàn bên cạnh và xỏ miếng ngọc hồ lô đó vào. Tiếp đến cô lại thắt một nút thắt chuyên dùng để trừ tà hóa sát, âm thầm niệm chú để dẫn khí tốt vào miếng ngọc. Xong xuôi mới tặng miếng ngọc đó cho Tống Huyền.

Tống Huyền nhận được miếng ngọc cô tặng thì vui mừng khôn xiết và nhanh chóng đeo miếng ngọc đó lên cổ.

Nếu chỉ nhìn sơ qua thì miếng ngọc hồ lô kia ít nhiều cũng làm giảm đi khí chất và khí sắc thẩm mỹ của Tống Huyền.

Tuy nhiên, Tống Huyền lại không quan tâm đến chuyện đó. Anh rất vui. Anh vui vì miếng ngọc hồ lô đó là do chính tay Dương Tử Mi làm, nút thắt màu đỏ kia cũng do chính tay cô thắt.

Mộ Dung Vân Thanh ngăn người nhìn Tống Huyền hớn hờ đeo miếng ngọc hồ lô xấu xí, quê mùa lên cổ. Trong lòng anh ta bỗng nhiên có cảm giác thất vọng, thậm chí có chút hối hận vì đã không nhận miếng ngọc đó.

Tống Huyền vốn cảm thấy nhiệt độ trong phòng khá lạnh, nhưng sau khi đeo miếng ngọc hồ lô do Dương Tử Mi tặng cho thì anh không cảm thấy lạnh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ngọc Thô (1)

- Thầy à, giờ thầy có thể giám định lô ngọc đó rồi.

Thấy sau khi đeo miếng ngọc hồ lô kia vào, quanh người Tống Huyền được bao bọc bởi một luồng khí may mắn màu trắng, các luồng âm sát khí màu đen kia cũng sợ hãi tránh xa anh nên Dương Tử Mi cũng yên tâm bảo Tống Huyền tiến hành giám định.

Tống Huyền bắt đầu dùng kính lúp để giám định lô ngọc của Mộ Dung Vân Thanh. Sau một hồi xem xem, ngó ngó, anh vui vẻ quay sang nói với Mộ Dung Vân Thanh:

- Anh Mộ Dung à, mấy miếng ngọc này vốn là trang sức của các vị phi tần thời Hán. Mỗi một miếng như vậy đều có giá rất cao.

Mộ Dung Vân Thanh cười vui vẻ miễn cưỡng. Lúc này đây, anh chỉ cảm thấy tâm trạng đang hết sức hồi hộp, lo lắng. Cảm giác như từng lỗ chân lông trên người đều bị khí lạnh xâm nhập và chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi căn phòng hiện tại. Thế nên sau khi nghe Tống Huyền nói vậy, anh cũng nói ngay:

- Nếu anh Tống đã giám định xong thì chúng ta qua xem lô hàng ngọc thô vậy.

- Được.

Tống Huyền nở nụ cười ấm áp và để những món đồ giám định xuống, theo Mộ Dung Vân Thanh ra khỏi phòng.

Sau khi rời khỏi phòng, Mộ Dung Vân Thanh không còn cảm giác bị lạnh nữa, tâm trạng cũng khôi phục lại như thường.

Bởi vì bản thân anh đã sát hại quá nhiều người nên trước giờ đối với mấy chuyện thần thánh, ma quỷ anh cũng không tin. Nhưng cảm giác trong phòng lúc nãy là do tâm lý hay là do Dương Tử Mi giờ trò gì đó, anh cũng không thể khẳng định được.

Anh bất giác quay sang nhìn Dương Tử Mi.

Thấy gương mặt xinh xắn, dịu dàng, ánh mắt trong sáng hoàn toàn không có vẻ gì là ra tay ám hại người khác sau lưng kia của cô, Mộ Dung Vân Thanh chợt nghĩ chẳng lẽ trên đời này có chuyện âm sát khí, ma quỷ thật sao?

Đoạn, ba người họ đi vào phòng chứa ngọc thô.

Việc giao dịch, mua bán ngọc thô đã bắt đầu trở nên phổ biến và phát triển ở biên giới Trung Quốc và Myanmar từ mười mấy năm trước. Một viên ngọc thô chưa được mổ xẻ thì ngoài hình dạng và trọng lượng ra, không ai rõ bên trong nó là cái gì. Hiện nay vẫn chưa có trình độ khoa học kỹ thuật cao nào có thể đoán biết được bên trong viên đá thô ráp, tầm thường kia là phi thủy hay là loại đá quý nào khác. Cách duy nhất là tách lớp đá bao bọc bên ngoài của nó ra thì mới biết được nó là loại ngọc gì và đáng giá bao nhiêu. Thế nên, thông thường, những người mua bán ngọc thô thường dựa vào kinh nghiệm của mình cùng với các dấu hiệu nhận biết bên ngoài của lớp đá để tiến hành suy đoán và đánh giá rồi mới đưa ra giá. Mua về rồi, sau khi tách lớp đá kia ra có thể đó là một loại ngọc trị giá mấy chục triệu, nhưng cũng có khi bên trong chỉ là một loại đá bình thường không đáng giá một đồng. Đây cũng chính

là sự mạo hiểm trong việc kinh doanh ngọc thô. Một viên đá có thể khiến người ta trở nên giàu có chỉ sau một đêm nhưng cũng có thể khiến cho ai đó phá sản chỉ trong một đêm.

Ngọc thô được để ở căn phòng phía sau Ngọc Thạch Hiên. Lúc này, đã có vài người đến trước. Họ đều là những người nổi tiếng yêu thích ngọc thô.

Thấy Mộ Dung Vân Thanh và Tống Huyền đến, họ liền nhiệt tình chào hỏi và hàn huyên vài câu.

Còn Dương Tử Mi thì lại hiếu kỳ nhìn đồng ngọc thô kích thước to nhỏ đang để trước mặt. Cô phát hiện kích thước, bề mặt của chúng cũng khác nhau. Viên to, viên nhỏ, thậm chí có những tảng đá lớn đến nỗi cảm giác nặng hàng tấn.

Lô hàng ngọc thô kia nhìn bề ngoài chẳng khác gì mấy tảng đá cuội bình thường khác. Khó mà tin rằng bên trong chúng lại là đá phi thủy tinh đẹp, đắt tiền.

Cô thấy trên mỗi tảng đá đều có để giá cụ thể.

Như viên đá màu trắng chỉ to bằng quả bóng rổ cạnh chân cô đây lại có giá hai mươi ngàn. Còn tảng đá màu đen to bằng kích thước của một người kia thì lại có giá năm trăm ngàn.

Đương nhiên, cũng có mấy viên đá giá chỉ mấy trăm đồng.

Dương Tử Mi quả nhiên không hiểu gì về ngọc thô nên cũng không biết là họ dựa vào đâu để niêm yết giá như thế. Cô chỉ biết đoán bừa rằng những tảng đá, viên đá có giá càng cao thì tỉ lệ bên trong là một loại ngọc, đá quý nào đó sẽ càng cao.

Thấy có người sờ sờ vào mấy tảng đá kia, sau đó còn dùng kính lúp và đèn pin rọi vào chúng nên Dương Tử Mi cũng hiếu kỳ bắt chước họ đưa tay sờ.

Ngọc Thanh sư phụ từng nói cô có một thể chất rất đặc biệt, có thể cảm nhận được linh khí của đất trời và vô cùng nhạy cảm với đặc tính của vạn vật trên đời. Thế nên cô cũng muốn thử xem là mình có thể cảm nhận được linh khí mà sư phụ cô đã nói không.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Ngọc Thô (2)

Cô đưa tay sờ vào viên đá màu trắng trị giá hai mươi ngàn kia, hoàn toàn không có cảm giác gì. Cô lại tiếp tục sờ vào tảng đá giá năm trăm ngàn kia, cũng không cảm nhận được gì.

“

Dương Tử Mi bèn chớp chớp mắt nhìn chăm chăm vào mấy tảng đá kia nhưng cô vẫn không phát hiện luồng sáng vật khí nào của ngọc cả. Cô đoán là chúng được bao bọc bởi một lớp đá thô ráp bên ngoài nên ngay cả thiên nhãn của cô cũng không thể phát hiện được.

- Ông chủ Mộ Dung, chỉ nhiều đây thôi sao?

Một người đàn ông trung niên, dáng người hơi mập hỏi Mộ Dung Vân Thanh.

- Bên kia cũng có một ít, nhưng chúng chỉ là hàng giảm giá, chắc các anh không hứng thú.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói.

- Vậy tôi qua đó xem thử. Gần đây nguồn vốn thiếu hụt nên tôi cũng muốn mua ngọc thô giảm giá, xem có may mắn chút nào không.

Người đàn ông mập lùn nọ nói.

- Ông chủ Hoàng cứ tự nhiên.

Mộ Dung Vân Thanh vui vẻ nói.

Hoàng Hùng Viễn vội chấp tay cảm ơn và nhanh chân đi đến căn phòng chứa ngọc thô giảm giá dưới ánh mắt xem thường của những người khác.

Dương Tử Mi cảm thấy hiếu kỳ nên cô cũng theo chân Hoàng Hùng Viễn đến đó xem.

Căn phòng nọ có rất nhiều những viên đá nhỏ, bề mặt của chúng cũng cực kỳ xấu xí, thô ráp.

Người đàn ông trung niên tên Hoàng Hùng Viễn kia thấy cô đi theo nên quay sang nói:

- Cô bé, cô bé cũng muốn đến đây để thử vận may sao?

- Hi hi, cũng chỉ muốn xem thử thôi ạ.

Vừa nói Dương Tử Mi vừa quan sát nét mặt của Hoàng Hùng Viễn. Cô phát hiện ánh đường của ông phát sáng, mặt hồng hào. Điều này cho thấy gần đây ông đang rất may mắn. Thế là, cô bèn dùng thiên nhãn để tiếp tục quan sát ông.

Quả nhiên, cô thấy được cảnh ông tìm thấy được một viên ngọc phi thủy to bằng đầu em bé và được Mộ Dung Văn Thanh mua lại với giá hai triệu. Còn tảng đá chứa viên ngọc phi thủy kia ông chỉ mua với giá năm trăm đồng mà thôi.

Dương Tử Mi cũng thấy được viên đá chứa viên ngọc phi thủy kia là viên đá nào. Đó chính là viên đá đang ở ngay cạnh cô đây.

Cô bèn dùng thiên nhãn để nhìn và thấy có luồng sáng màu đỏ nhạt ẩn hiện phía trên viên đá đó.

Cô tiếp tục dùng tay sờ sờ vào nó. Tay cô bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí mát lạnh mà chỉ có các loại ngọc mới có lua vào lòng bàn tay mình.

Trong viên đá này có ngọc phi thủy trị giá hai triệu đồng!

Cô đang rất bồn chồn!

Hai triệu không phải là một số tiền nhỏ. Nhưng viên đá này là do cô dùng thiên nhãn tìm thấy được từ chỗ Hoàng Hùng Viễn nên cô không biết mình có nên đoạt lấy nó và cắt đứt đường tài vận của ông ấy hay không?

Cô lại phát hiện đường tài vận trên mặt Hoàng Hùng Viễn kia lúc sáng lúc tối, thay đổi không ngừng. Cô đoán, chắc là do bị ảnh hưởng bởi ý nghĩ của mình nên mới thế.

Sư phụ từng nói rằng, quân tử phải hành động và cư xử như quân tử. Là người học Huyền Học, tuyệt đối không nên dùng bản lĩnh của mình để cắt đứt vận may của người khác. Nếu không, nhất định sẽ bị báo ứng.

Viên ngọc thô này vốn là của Hoàng Hùng Viễn. Nếu giờ cô ngăn không cho ông tìm được nó thì không khác gì cướp mất vận may vốn thuộc về ông.

Nghĩ ngợi một hồi, cô liền quay sang nói với Hoàng Hùng Viễn:

- Ông Hoàng này, ông xem thử viên đá này xem. Có lẽ nó sẽ mang lại vận may cho ông.

Hoàng Hùng Viễn nghi hoặc nhìn cô. Ông không hiểu tại sao cô bé xa lạ như cô lại nói với ông như thế. Nhưng vì không tiện từ chối ý tốt của cô nên ông cũng dùng kính lúp và đèn pin mang theo bên mình để quan sát viên đá chỉ to bằng quả bóng rổ mà cô chỉ.

Dương Tử Mi lúc này cũng quay sang tìm kiếm các viên đá khác.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cô cũng phát hiện một luồng sáng màu lục khá đậm phát ra từ một viên đá chỉ to bằng nắm tay đang nằm trong góc phòng.

Cô nhặt viên đá đó lên.

Một luồng khí mát lạnh luồn vào lòng bàn tay cô, cảm giác rất thoải mái, dễ chịu.

Nhất định là nó!

Dương Tử Mi vui mừng nhặt viên đá đó lên. Khi quay đầu lại nhìn thì cô cũng phát hiện Hoàng Hùng Viễn cũng đang ôm viên đá lúc nãy cô chỉ đi ra khỏi phòng.

Cô lại nhìn một lượt đồng đá trong phòng. Sau khi chắc chắn rằng không có viên đá nào phát sáng nữa thì cô cũng mang theo viên đá của mình rời khỏi căn phòng nọ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Đánh Cược (1)

Bên ngoài đã có người bắt đầu tách đá.

Thấy Dương Tử Mi mang theo một viên đá ra, Tống Huyền bèn tiến đến hỏi:

- Em chọn được viên này sao?
- Hi hi, dạ. Em thấy hình dạng của nó rất lạ, giống như một quả trứng ngỗng vậy.

Dương Tử Mi cười đáp.

Tống Huyền chỉ cười chứ không nói gì. Sau đó anh quay sang nói với Mộ Dung Vân Thanh đang đứng kế bên:

- Viên đá này bao nhiêu, ghi sổ vào cho tôi là được!
- Xem như tôi tặng cô Dương Vây.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn viên đá trên tay Dương Tử Mi nói.

- Không được đâu ạ. Anh mở tiệm làm ăn, đâu ra đó rõ ràng vẫn tốt hơn.

Dương Tử Mi biết trong viên đá này có phi thúy đắt tiền nên không thể nhận không không như vậy được. Cô vội vàng lấy ra năm trăm đồng mang đến quầy thu ngân để thanh toán.

- Cô học trò này của anh quả nhiên không muốn nhận tấm lòng của tôi tí nào cả. Không lẽ cô bé sợ sau khi tách ra, bên trong có phi thúy thì tôi sẽ đòi lại sao?

Mộ Dung Vân Thanh vừa nhìn Dương Tử Mi vừa nói.

Tống Huyền chỉ cười và đưa mắt nhìn vào viên đá đang được tách ra kia.

Viên đá đang được tách ra đó có giá ba trăm ngàn. Viên đá có bề mặt khá đẹp, lại là đá trắng, có một gờ nổi bao quanh ở giữa. Người đang tách đá chính là Lý Đại Thành, một thương nhân kinh doanh bất động sản ở thành phố A và hoàn toàn không am hiểu gì về các loại ngọc và đá quý. Ông đến mua đá thô chỉ để thử cảm giác hồi hộp khi tách đá.

Lúc tách đá, ông ta cẩn thận từng chút một. Nhưng cuối cùng, thứ mà ông nhận được cũng chỉ là những vụn đá trắng bình thường mà không có bất kỳ ánh xanh nào khác. Rõ ràng là ông đã bị mất ba trăm ngàn chỉ trong phút chốc. Không cam tâm nên ông lại quay sang tiếp tục lựa viên đá khác nhằm lấy vốn.

Những người đã chọn xong đá cũng đang xếp hàng chờ đến lượt tách đá. Dương Tử Mi cũng đứng xếp hàng phía sau chờ đến lượt mình.

Người kế tiếp tách đá là Hoàng Hùng Viễn và viên đá mà ông ấy muốn tách cũng chính là viên đá mà Dương Tử Mi đã chỉ cho ông.

Thấy viên đá giảm giá mà Hoàng Hùng Viễn chọn được, những người xung quanh bắt đầu chế giễu, nói:

- Ông chủ Hoàng, không lẽ chuyện làm ăn của ông thất bát đến nỗi phải nhờ vào viên đá giảm giá này để khởi nghiệp lại sao?

Một người làm ăn cùng ngành với Hoàng Hùng Viễn nói.

- Khả khả, nói không chừng ông chủ Hoàng của chúng ta lại có thể lập được kỳ tích đấy. Mọi người hãy chờ xem.
- Ông chủ Hoàng, tôi đánh cược với ông là nếu viên đá này bên trong có phi thúy thì tôi sẽ không đòi nợ ông nữa. Còn không thì ngày mai ông hãy lo mà sang tiệm lại đi là vừa.
- Hay là, chúng ta cược một lần xem sao? Cược ông chủ Hoàng sẽ phát lên hay lại lãng phí tiền vào viên đá ấy.

Người nợ nói lớn.

- Đã vậy thì để tôi làm nhà cái. Cược thắng thì một ăn mười, còn thua thì một mất.

Mộ Dung Vân Thanh cười bước đến nói. Sau đó nhanh chóng gọi một thanh niên trẻ đến mở bàn cược.

Mọi người nhiệt tình tham gia đặt cược. Họ thấy viên đá kia là viên đá giảm giá, bề mặt lại xấu xí, thêm vào đó là gần đây Hoàng Hùng Viễn là người nổi tiếng xui xẻo. Không những làm ăn thất bại mà vợ con cũng bỏ ông mà đi. Người như vậy thì rất hiếm khi có được cơ hội đổi đời. Thế nên đa số họ đều cược là viên đá kia chỉ là viên đá cuội bình thường.

Dương Tử Mi chăm chú nhìn Hoàng Hùng Viễn, cô thấy ông đang cố gắng kềm chế cảm xúc của mình trước những lời nói châm chọc của những người khác.

Trước đây, khi ông ăn nên làm ra, thì những người kia lúc nào cũng xoi lời đón chào. Bây giờ, ông gặp khó khăn, chuyện làm ăn đi xuống nên họ cũng

bắt đầu trở mặt, quay sang chế giễu ông, bỏ mặc ông. Thậm chí có người còn cố tình làm khó và khinh thường ông.

Tuy nhiên, lúc Dương Tử Mi bảo ông chọn viên đá kia thì ông lại có dự cảm là vận may của ông đã đến. Còn cô thì có thể là quý nhân của ông.

Nghĩ vậy nên Hoàng Hùng Viễn không chần chờ gì và chọn ngay viên đá đó.

Dương Tử Mi thấy mọi người bắt đầu cá cược nên cô cũng mạnh dạn cược một trăm ngàn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Đánh Cược (2)

- Cô Dương, mọi người đều cược là ông ấy sẽ thua, nhưng cô thì lại cược ngược lại. Chẳng lẽ cô không sợ mất trắng một trăm ngàn đó sao?

Thấy cô cũng tham gia đánh cược, Mộ Dung Vân Thanh hiếu kỳ hỏi.

- Mẹ tôi nói, số đông đôi khi chưa chắc đã đúng. Giờ người đặt bên thua nhiều vậy nên tôi muốn đặt bên ít người hơn thôi. Anh hãy chúc tôi may mắn nhé.

Dương Tử Mi cười tươi nói.

Dáng vẻ ngây thơ, đáng yêu của cô quả nhiên lừa được rất nhiều người. Những người tham gia đặt cược đều nhìn cô với ánh mắt thương hại. Họ cảm thấy lạ là một cô bé xinh đẹp, sáng sủa như cô tại sao đầu óc lại kém cỏi như thế?

Thấy Dương Tử Mi ủng hộ mình, Hoàng Hùng Viễn nhìn cô vẻ cảm kích.

Tổng Huyền cũng theo Dương Tử Mi, đặt cược một trăm ngàn.

- Hai thầy trò nhà anh cũng đồng lòng quá nhỉ! Nhưng mà, tôi cũng muốn hai người thắng. Nếu không, nhà cái như tôi chắc thua sạch vốn luôn cho coi.

- Hiện tại, số tiền cược thua đã lên đến hai triệu, cao hơn gấp nhiều lần hai trăm ngàn của phía đặt thắng. Nếu như viên đá kia chỉ là viên đá cuội bình thường thì Mộ Dung Vân Thanh quả nhiên sẽ lỗ to.

Lúc này, đang định vung búa tách đá, không biết sao Hoàng Hùng Viễn lại dừng lại và lấy ra giấy tờ nhà đất trị giá một triệu đồng để lên bàn cược nói:

- Tôi cũng cược.

Mọi người đột nhiên im lặng và nhìn ông ấy bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Tất cả họ đều biết, nhà đất trị giá một triệu này là tài sản mà Hoàng Hùng Viễn đang định bán đi để trả nợ, và cũng là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của ông. Giờ, ông lại dám dùng nó ra để đánh cược, quả thật là quá liều lĩnh...

Trừ khi ông ấy chắc chắn rằng bên trong viên đá kia có phi thủy.

Tuy nhiên, đá thô là một thứ mà ngay cả những người cá cược giỏi nhất cũng khó mà dám khẳng định rằng bên trong nó có phi thủy. Vậy thì Hoàng Hùng Viễn dựa vào đâu để chắc chắn rằng bên trong viên đá kia là phi thủy quý giá chứ?

Mọi người lúc này đang mừng thầm trong bụng và chuyển sang nhìn Hoàng Hùng Viễn bằng ánh mắt khinh thường chen lẫn chế giễu.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói:

- Nếu thắng, thì tôi cũng lỗ to đây.

Cược một triệu nếu thắng thì nhà cái phải trả mười triệu!

Lúc này đây, Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy tội nghiệp cho Mộ Dung Vân Thanh.

Cũng vì số tiền đặt cược quá lớn nên lúc Hoàng Hùng Viễn tách đá, tất cả mọi ánh mắt và sắc mặt của mọi người đều trở nên hết sức căng thẳng.

Hoàng Hùng Viễn thở mạnh một cái để trấn tĩnh.

Trương lai thành bại sau này của ông đều phụ thuộc vào viên đá đó.

Ông mong là cô bé kia sẽ là ngôi sao may mắn của ông, giúp ông thay đổi vận số của mình. Nếu được như vậy thì sau này ông sẽ tôn thờ cô như một vị Bồ Tát sống.

Hoàng Hùng Viễn bắt đầu vung búa tách đá. Ông lần lượt bỏ hết các lớp đá bọc xung quanh ra. Đến nhát búa thứ mười thì đột nhiên một luồng sáng màu đỏ đậm xuất hiện trong lớp đá vụn màu trắng kia. Luồng sáng đỏ đỏ đỏ thẫm như ráng chiều vậy.

Mắt mọi người cũng bắt đầu sáng lên và kích động nói:

- Có phi thúy thật rồi, có phi thúy thật rồi!

Thấy luồng sáng màu đỏ xuất hiện, Hoàng Hùng Viễn cũng xúc động tột độ. Đôi tay đang cầm búa của ông cũng bắt đầu run lên.

Ông dùng nước tẩy rửa để làm sạch bề ngoài của vật thể màu đỏ kia. Sau khi được rửa sạch, màu đỏ của viên đá nọ càng lấp lánh hơn và xinh đẹp hơn.

- Là phi thúy đỏ trong suốt.

Mọi người nhón nháo cả lên.

Tổng Huyền quay sang nhìn Dương Tử Mi. Chỉ thấy cô vẫn bình thản, ánh mắt thoáng chút vui mừng, hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc vui mừng tột độ gì. Cứ như là cô đã đoán biết được là bên trong viên đá xấu xí kia có phi thúy vậy.

Đúng lúc này, Mộ Dung Vân Thanh cũng quay sang nhìn Dương Tử Mi và cũng có ý nghĩ giống như Tổng Huyền vậy.

Trước giờ, Mộ Dung Vân Thanh không hề tin vào mấy chuyện ma quỷ, bói toán, tướng số. Anh cho rằng mấy thứ đó chỉ là những thứ mê tín, gạt người. Hơn nữa anh cũng không tin là Dương Tử Mi lại có thể đoán được rằng trong viên đá kia có phi thúy.

Đến giờ, Mộ Dung Vân Thanh vẫn nghĩ Dương Tử Mi cũng chỉ mà may mắn đoán đại và trúng thôi.

Tuy nhiên, nếu chỉ là đoán đại thì thái độ thản nhiên, không có chút gì là vui mừng tột độ của cô trước chuyện một trăm ngàn đặt cược phút chốc trở thành một triệu kia thì nên giải thích thế nào đây?

Cô cũng chỉ là cô bé mới mười lăm tuổi thôi! Sao lại có thể giữ được sự bình tĩnh khó tin trước một chuyện như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Từ Chối

Viên đá quý của Hoàng Hùng Viễn cuối cùng cũng lộ diện. Đó là một viên phi thúy trong suốt to bằng đầu em bé quý hiếm. Viên đá có màu đỏ thẫm lấp lánh ánh vàng nhìn rất cao sang và quý phái.

Mọi người không ngừng trầm trồ. Ánh mắt khinh thường, chế giễu mà họ nhìn Hoàng Hùng Viễn cũng bắt đầu chuyển sang ngưỡng mộ lẫn ganh tỵ.

Đây là viên đá mà ông chỉ tốn có năm trăm đồng để mua nhưng kết quả lại có được một viên phi thúy cực phẩm. Vận may này quả nhiên hiếm thấy.

Ngoài ra, số tiền cược một triệu đồng kia của ông ta cũng biến thành mười triệu!

Lời to!

Không ít người bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã không cược là ông thắng!

Thấy mình may mắn mua được viên đá có phi thúy, nhớ lại những lời Dương Tử Mi nói với mình trước đó, Hoàng Hùng Viễn bất giác quay sang nhìn cô cười cảm động.

Dương Tử Mi cũng nhìn ông gật đầu.

Hoàng Hùng Viễn đột nhiên quyết định sẽ tặng viên đá phi thúy kia cho cô bé đã mang lại sự may mắn cho ông!

Lúc này ông đã cược được mười triệu. Số tiền này cũng đủ để giúp ông vượt qua khó khăn trước mắt.

- Một triệu.

Một thương nhân chuyên kinh doanh vàng bạc, đá quý ra giá nói.

- Một triệu mốt.

Có người ra giá tiếp.

- Hai triệu.

Mộ Dung Vân Thanh ra giá. Mộ Dung Vân Thanh thấy viên đá phi thủy kia quá đặc biệt nên muốn mua về để làm thành một chiếc vòng và vài món trang sức khác để làm vật trấn tiệm.

Nghe giá Mộ Dung Vân Thanh đưa ra, những người còn lại đều thở mạnh một cái.

Còn ánh mắt của Hoàng Hùng Viễn thì liên tục thay đổi.

Lúc này ông còn quyết định tặng viên đá phi thủy của mình cho Dương Tử Mi nhưng giờ có người ra giá hai triệu, số tiền lớn như vậy khiến ông không khỏi động lòng.

Nếu như có thêm được hai triệu này thì ông có thể mở rộng chuyện kinh doanh của mình thêm một chút để đưa sự nghiệp làm ăn của mình phát triển hơn lên.

Nhưng mà...

Ông quay sang nhìn Dương Tử Mi. Cô là người đã chỉ ông chọn viên đá kia, hơn nữa còn cuộc là ông sẽ thắng nên mới khiến ông có đủ dũng khí lấy giấy tờ nhà đất của mình ra cược.

Không ngờ là ông đã thắng!

Lúc này, khi quyết định tặng viên đá phi thủy cho cô, ông cũng không nói với ai. Đó chẳng qua cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua trong đầu ông thôi, thế nên ông hoàn toàn có thể nuốt lời.

Nhưng, lòng tâm ông lại biết rất rõ.

Nghĩ ngợi một hồi, ông bèn đem viên đá phi thủy kia đến trước mặt Dương Tử Mi thành khẩn nói:

- Cô bé, cảm ơn cô bé đã mang sự may mắn đến cho tôi. Tôi không biết lấy gì đền đáp nên chỉ biết tặng viên phi thủy này cho cô bé, mong cô bé hãy nhận cho!

Mọi người lại nhìn ông kinh ngạc.

Đây là một viên đá phi thủy đỏ lấp lánh ánh vàng hiếm hoi trị giá hai triệu. Nếu gia công này nọ thêm nữa thì giá trị sẽ càng cao hơn. Hoàng Hùng Viễn lại đem tặng viên đá quý giá đó cho một cô bé còn nhỏ như thế, chẳng lẽ vì bị vợ con bỏ nên ông ta muốn giờ trò trâu già đòi gặm cỏ non sao?

Dương Tử Mi cũng không ngờ là trong khi chính bản thân ông đang gặp khó khăn như thế nhưng ông lại không quên đáp tạ ân tình của người khác. Hơn nữa còn rộng rãi tặng luôn viên đá phi thủy đó cho cô.

Dương Tử Mi khoát tay và đẩy trả lại viên đá phi thủy về phía Hoàng Hùng Viễn, cười nói:

- Tấm lòng của ông tôi nhận nhưng quà thì không nhận được. Mong ông nhận lại cho.

Những người khác lại tiếp tục kinh ngạc tột độ.

Một vật trị giá hai triệu mà cô lại thản nhiên từ chối, không chút chần chừ, do dự gì.

Lúc này, mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía Dương Tử Mi. Họ phát hiện cô bé đang đứng trước mặt họ đây có vẻ đẹp thoát tục, da trắng như sứ, mắt to tròn đen láy và sáng lấp lánh như sao. Đôi mắt đó chỉ cần nhìn một lần là nhớ mãi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Cô Ấy Là Ai?

Điều quan trọng nhất là trên người cô ấy toát ra một khí chất bình thản, nhẹ nhàng, tự nhiên. Đôi môi đỏ thắm hơi héch lên vẻ như đang mỉm cười. Nụ

cười nhẹ nhàng đó khiến người khác cảm thấy thoải mái. Nó cứ như một làn nước mát tưới lên những trái tim không cần và nóng nảy của rất nhiều người.

- Cô ấy là ai vậy?

Có người hỏi nhỏ.

- Là học trò của anh Tổng đấy. Hôm bán đấu giá đồ cổ cũng thấy cô ấy. Lúc đó, Hoắc Văn Hoa còn đối xử với cô ấy hết mực tôn kính, hình như là cũng không phải là người có xuất thân bình thường.

Một người từng tham dự buổi bán đấu giá hôm nọ trả lời.

- Ngay cả Hoắc Văn Hoa cũng kính cẩn đối đãi sao? Vậy thì nhất định xuất thân từ gia đình quyền cao chức trọng gì lắm đây? Không phải là đại tiểu thư của quan chức nào đó ở trung ương chứ?

- Hình như là không phải. Hôm đó nghe lái xe của bí thư Dương nói cô ta là người cùng thôn với bí thư Dương. Gia cảnh bình thường, cha là giáo viên tiểu học vừa mới chuyển về đây dạy.

- Hà? Một gia đình như thế làm sao mà có một cô con gái có khí chất như thế? Thật là hiếm thấy!

- Đúng vậy, hơn nữa còn được Tổng Huyền và Hoắc Văn Hoa đặc biệt quý mến. Nhất định là có gì đó đặc biệt nên mới thế.

- Đúng rồi, hôm đó nghe nói Hoắc Văn Hoa mời cô ấy đến xem phong thủy văn phòng làm việc của ông ta, cuối cùng còn trả phí năm trăm ngàn cho cô ấy nữa.

- Xem phong thủy sao? Cô ta còn nhỏ như vậy mà đã am hiểu phong thủy rồi à? Không phải vậy chứ?

- Tôi cũng thấy không thể nào, chắc là người ta đồn đại vậy thôi.

- Hôm qua tôi có gặp Hạ Quốc Huy. Gần đây chuyện làm ăn của ông ta gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng hai ngày nay ông ấy như có thần tiên gì giúp đỡ vậy. Chỉ trong vòng một ngày mà đã ký liên tục ba hợp đồng làm ăn lớn, cứ như là thời thế chuyển đổi vậy. Nghe ông ta nói là sở dĩ như vậy là nhờ bạn học của con gái ông ta xem đùm phong thủy nhà đùm. Cô bé đó bảo ông ta dời cây dương trước cửa nhà đi nên vận may mới đến tới tấp như vậy.

- Linh vậy sao? Bạn học của con gái ông ấy là ai?

- Nghe nói chính là cô gái đã giúp Hoắc Văn Hoa xem phong thủy, cũng chính là cô ta.

Mọi người nghe vậy liền đổ dồn mọi ánh mắt về phía Dương Tử Mi. Không biết vì tâm lý hay do cảm thấy khí chất của Dương Tử Mi ngày càng đặc biệt mà họ có cảm giác như là thiếu nữ đang đứng trước mặt họ đây vừa nhìn thì không khác gì các cô bé hàng xóm, nhưng nhìn kỹ lại thì mới phát hiện cô điềm tĩnh, chừng chạc hơn nhiều so với tuổi mười lăm của cô, thậm chí có gì đó rất thoát tục.

“

“

Hoàng Hùng Viễn im lặng đứng nghe những người khác bàn tán. Chuyện của Hạ Quốc Huy ông cũng có nghe qua bởi vì hai người họ là những người bạn rất thân với nhau. Sáng nay, Hạ Quốc Huy còn gọi điện thoại đến bảo ông mời người đến xem phong thủy nữa.

Không ngờ, thầy phong thủy mà Hạ Quốc Huy nói lại chính là cô bé đang đứng trước mặt ông kia.

“

Nghĩ đến đây, Hoàng Hùng Viễn vô cùng xúc động. Ông lại đưa viên phi thủy về phía Dương Tử Mi nói:

- Cô bé, nghe nói thầy tướng số nếu giúp người khác hóa giải kiếp số, biến dữ thành lành thì phải nhận lại một số chi phí nhất định. Hôm nay cô bé đã chỉ dẫn cho tôi thế nên viên đá phi thủy này xem như là chi phí tôi trả cho cô, cô hãy nhận cho.

Mọi người nghe xong, lại thờ mạnh một cái nữa. Thì ra, Hoàng Hùng Viễn là do được cô chỉ dẫn nên mới gặp được vận may hiếm có như ngày hôm nay.

- Chi phí như vậy cũng nhiều quá, xin lỗi tôi không nhận được. Nếu như ông thật sự muốn trả thì chỉ cần trả cho tôi mười ngàn là được rồi.

Dương Tử Mi nói.

Thật ra, không phải cô không muốn nhận. Chỉ là cô có quy tắc của người tu đạo của riêng cô. Nếu như cô không chỉ dẫn thì viên đá phi thủy kia cũng thuộc về Hoàng Hùng Viễn. Cô chẳng qua là dùng thiên nhãn của mình và đoán được chuyện sắp xảy ra và dựa vào đó mà ra tay giúp ông thôi. Còn về chuyện ông ta có dùng khí lấy giấy tờ nhà đất ra cược theo cô thì cũng chỉ là do ông tin tưởng cô, hoàn toàn không liên quan gì đến cô cả. Do đó, nếu vì chuyện này mà cô nhận viên đá phi thủy trị giá hai triệu kia mà để sự phụ cô biết được thì ông không mắc cô là thứ thầy bói nói dối ăn tiền, đầu đường xó chợ mới lạ.

Thấy cô từ chối hai triệu và chỉ nhận mười ngàn thì có vài người cười thầm cho là cô ngốc. Nhưng cũng có người nghĩ cô có một phẩm chất cao quý, lương thiện, không tham lam, sân si.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Đùng Đắc Tội Với Thầy Tướng Số (1)

Thấy Dương Tử Mi nhất quyết không nhận viên phi thúy mình tặng, Hoàng Hùng Viễn chỉ biết khắc ghi món nợ ân tình đó vào lòng, sau đó bán viên phi thúy kia cho Mộ Dung Vân Thanh với giá hai triệu. Sau khi nhận được tiền, Hoàng Hùng Viễn liền chuyển trả cho Dương Tử Mi mười ngàn theo đúng mức giá cô yêu cầu. Tiếp đến lại cảm ơn cô rồi rít ròi mới rời đi để lao vào hành trình giải quyết khó khăn trong chuyện làm ăn của mình.

Hoàng Hùng Viễn vừa rời khỏi, Dương Tử Mi lập tức bị mọi người vây lấy. Ai cũng muốn nhờ cô xem phong thủy giúp.

- Cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi. Sau này nếu mọi người có nhu cầu về phong thủy, tướng thuật, bói toán, hóa dữ thành lành gì đó thì mọi người hoàn toàn có thể đến tìm tôi. Nhưng chuyện tiết lộ thiên cơ như thế rất tổn hao nguyên khí, nên mỗi ngày tôi chỉ có thể giúp được cho một người thôi chứ không thể nhiều hơn. Cho nên mọi người phải có lịch hẹn trước mới được.

Dương Tử Mi nói lớn.

Thật ra, nếu trong một ngày mà cô xem cho nhiều người thì cũng không có chuyện gì lớn lao cả. Cô nói thế là vì muốn giữ vẻ thần bí vốn có của việc bói toán, tướng thuật mà thôi.

- Vậy làm sao để liên lạc với cô Dương để hẹn trước đây?

- À, chuyện này...

Dương Tử Mi thoáng bối rối. Cô không muốn những người kia tìm đến nhà cô, làm phiền gia đình cô. Đương nhiên, cô cũng không muốn họ đến tận trường tìm mình, bởi vì cô chỉ muốn được đến lớp học như những bạn cùng lứa khác.

- Các vị có thể đến Mặc Hiên để liên hệ đặt lịch hẹn.

Thấy Dương Tử Mi khó xử nên Tống Huyền lên tiếng.

Nghe vậy, Dương Tử Mi vô cùng vui mừng, nói:

- Sau này, mỗi tám giờ tối, tôi sẽ đến Mặc Hiên chờ. Đến lúc đó, nếu mọi người có nhu cầu thì cứ đến tìm tôi.

- Vậy được rồi.

Xong xuôi, đám đông mới giải tán. Người thì quay sang tìm đá thô, người thì tiếp tục tách đá...

- Cô Dương, cô muốn tách viên đá này sao?

Sau khi tách liên tục vài viên đá thô nhưng vẫn không có kết quả gì, lại thấy Dương Tử Mi đang xếp hàng chờ tách đá, Lý Đại Thành hiếu kỳ hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Này này này, cô bé ơi, viên đá nhỏ thế kia thì có gì trong đó chứ? Đùng đứng đây chiếm chỗ nữa, để tôi lên trước vậy.

Một người đàn ông trung niên béo tròn mặc bộ vest trắng, thắt cravat hoa, tóc vuốt gel láng bóng, cổ đeo sợi dây chuyền vàng to, tay cũng đeo mấy chiếc nhẫn vàng to bự đứng ngay sau Dương Tử Mi đột nhiên lên tiếng nói.

Người đàn ông này là Cao Hữu Tài, là chủ mỏ than nhỏ của thành phố A. Mấy năm gần đây, ông ta khởi nghiệp nhờ vào mỏ than đó. Hiện tài sản của ông đã hơn trăm triệu và là một nhà giàu mới nổi điển hình.

Ông ta cũng chỉ mới đến lựa đá thô nên không biết chuyện của Hoàng Hùng Viễn trước đó và đương nhiên cũng không biết thân phận của Dương Tử Mi. Ông tưởng cô chỉ là một cô bé rảnh rỗi đến chơi cho vui vậy thôi.

- Ông chủ Cao à, cô Dương xếp hàng trước, còn anh đến sau nên anh phải chờ chứ.

Lý Đại Thành, người khéo ăn nói trên thương trường và cũng có mối quan hệ làm ăn với Cao Hữu Tài đứng bên cạnh lên tiếng.

- Ấy, sao anh lại nói vậy, tôi mua viên đá giả một triệu đồng và đang chờ để nhận phỉ thúy đây. Còn viên đá kia của cô bé này chỉ là đá giảm giá thì có đáng gì chứ?

Cao Hữu Tài thần nhiên cho là mình nên được tách đá trước.

- Ha ha!

Dương Tử Mi bật cười nói:

- Nếu như để ông tách trước thì cũng chưa chắc sẽ có được phỉ thúy đâu!

Nghe cô nói thế, mặt Cao Hữu Tài chợt biến sắc, ông ta nói về tức giận:

- Miệng mồm xui xẻo, mau im miệng lại đi. Lần này tôi nhất định sẽ ăn chắc.

- Ăn hay thua, ông nghĩ là ông có thể quyết định được sao?

Dương Tử Mi vừa nói vừa liếc ông ta một cái. Mũi cô vô cùng khó chịu vì mùi gel vuốt tóc nồng nặc kia, hơn nữa cô cũng không gấp gáp gì để tách đá nên cô liền ra khỏi hàng để cho Cao Hữu Tài chen ngang lên trước.

- Cô Dương, cô lên trước đi. Cô vào chỗ tôi vậy, tôi ra phía sau chờ cũng được.

Vừa mới ra khỏi hàng, Hoàng Minh, một thương nhân đứng trước cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đùng Đắc Tội Với Thầy Tướng Số (2)

Gần đây, Hoàng Minh thường cảm thấy trong lòng lo lắng không yên, như có điềm xấu gì đó sắp xảy đến. Thế nên ông vốn đang muốn tìm một thầy tướng số giỏi để giúp ông xem thử xem có vấn đề gì không. Lúc này, nghe nói Dương Tử Mi đã giúp Hoắc Văn Hoa xem phong thủy, ngoài ra còn giúp Hoàng Hùng Viễn chuyển đổi vận số nên ông đã nhanh chân đặt lịch trước với Dương Tử Mi.

Hoàng Minh là người khá tin tưởng vào Huyền Học và tướng thuật. Ông cũng cho rằng, trên đời này, người không được đắc tội chính là các thầy tướng số. Ông từng nghe ông nội của mình kể một câu chuyện rằng, trước đây, có một nhà nọ vốn rất nghèo. Một ngày kia, một thầy phong thủy tướng số vô tình đến nhà họ trú mưa và được nhà họ tiếp đãi tận tình, chu đáo. Nghĩ đến mối ân tình vì được tiếp đãi chu đáo kia nên thầy phong thủy tướng số nọ mới giúp họ bày trí lại ngôi nhà họ đang ở theo đúng phong thủy. Kết quả là gia đình kia bắt đầu làm ăn phát đạt, hầu như mọi việc đều rất suôn sẻ. Không bao lâu sau, cả nhà họ trở nên vô cùng giàu có. Sau đó, thầy phong thủy, tướng số kia gặp chút khó khăn về mặt tài chính nên mới đến tìm họ để xin họ trả phí xem phong thủy của mười năm trước. Tuy nhiên, nhà giàu kia lúc này lại trở mặt không chịu trả tiền. Vì quá tức giận nên thầy phong thủy, tướng số nọ mới thay đổi một chút phong thủy của nhà họ và kết quả là cả nhà kia gặp vô số những điều xui xẻo đến nỗi cuối cùng lại trở về cảnh nghèo túng như xưa.

Dương Tử Mi tuy còn nhỏ, đáng về lại không giống như các thầy tướng số đạo thuật cao thâm khác. Nhưng vì trước đó cô đã giúp Hoắc Văn Hoa, Hạ Quốc Huy và Hoàng Hùng Viễn thay đổi vận số thành công nên Hoàng Minh cũng không ngần ngại đến nhờ cô giúp mình. Dù sao thì Huyền Học cũng là thứ vốn không phải dựa vào kinh nghiệm mà chủ yếu là dựa vào linh khí của chính bản thân người đó. Dương Tử Mi lại là một người chỉ cần nhìn sơ thôi là đã cảm nhận được luồng linh khí đó. Hơn nữa, cô hoàn toàn không chút động lòng với số tiền hai triệu đồng do Hoàng Hùng Viễn đưa. Với phẩm chất không tham, sân, si đó của cô cũng đủ để Hoàng Minh tin tưởng cô là một thầy tướng số tài giỏi.

- À, cảm ơn ông Hoàng, tôi không gấp, ông cứ tách trước đi ạ.

Dương Tử Mi cảm ơn ý tốt của Hoàng Minh và đương nhiên cô cũng thấy rõ sự nịnh nọt của ông ấy dành cho mình.

Thấy thái độ của Hoàng Minh đối với Dương Tử Mi, Cao Hữu Tài cảm thấy rất kỳ lạ. Hoàng Minh là giám đốc chi nhánh ngân hàng Xây Dựng ở thành phố A, là một người vốn cũng có thân thế và địa vị, là người mà bất kỳ ai gặp cũng phải chào đón niềm nở, cúi đầu nhờ vả. Giờ, một người như vậy sao lại có thái độ kính cẩn, khiêm nhường đối với một cô bé thế kia?

Thấy lạ nên Cao Hữu Tài mới quay sang nhìn kỹ Dương Tử Mi hơn. Ông ta phát hiện cô bé lúc này đứng trước mặt ông kia là một cô bé có gương mặt xinh đẹp, thông minh, lanh lợi. Cũng chính vì thấy cô xinh đẹp, ngây thơ nên Cao Hữu Tài bụng ta suy bụng người, nghĩ là Hoàng Minh kia cũng là hạng trâu già đòi gặm cỏ non như mình. Bình thường, Cao Hữu Tài cũng thường bỏ tiền ra để đến các trường trung học tìm mấy bé học sinh trẻ trung để cặp kè với mình.

Hoàng Minh lúc này mới rời khỏi hàng, cười xỏ lời nói:

- Cô Dương thân phận cao quý như thế, sao tôi nỡ để cô xếp hàng lâu như vậy chứ? Tôi cao to, khỏe mạnh vậy, có chờ lâu chút cũng không sao, cô cứ lên trước đi.

Thấy Hoàng Minh đã nói vậy nên Dương Tử Mi cũng không tiện từ chối nữa.

- Vậy cảm ơn ông Hoàng.

Dương Tử Mi lịch sự cảm ơn.

Thấy vậy, Hoàng Minh vui mừng nói:

- Không có chi, ngày mai tôi còn phải nhờ cô Dương giúp đỡ cho.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Dương Tử Mi cười nói. Đoạn cô đứng vào chỗ của Hoàng Minh lúc nãy và tiếp tục chờ đến lượt mình được tách đá.

Những người tách đá trước đó đều chọn đá dựa vào lớp đá ngoài đẹp, hơi có màu xanh. Họ hi vọng có thể sẽ có được phi thủy, nhưng cuối cùng tất cả đều thất vọng náo nức vì xôi hỏng bỏng không.

Chính vì thế mà những người còn lại đều rất hiếu kỳ. Họ không biết viên đá chi to bằng quả trứng ngỗng mà Dương Tử Mi đang cầm trên tay kia có gì ở bên trong.

Người bình thường đều biết rằng, hầu hết các thầy tướng số chỉ có thể chỉ dẫn cho người khác mà thôi, chứ hoàn toàn không thể thấy được vận số của mình. Hơn nữa, chuyện mua đá thô này tuyệt đối không thể dựa vào tướng thuật, trừ khi họ là thần tiên.

Tuy nhiên, họ lại không biết là Dương Tử Mi khác với các thầy tướng số khác. Họ không biết là cô có thiên nhãn có thể thấy được luồng sáng do ngọc phát ra. Họ càng không thể ngờ rằng cô có một thể chất đặc biệt nhạy cảm và có thể trao đổi với linh khí của đất trời.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Vận May Hiếm Có (1)

- Tiểu Mi, em có cần giúp tách đá không?

Thấy Dương Tử Mi cầm búa và có chút do dự, Tổng Huyền tưởng là cô không biết tách thế nào bèn tiến đến hỏi.

- Dạ, cảm ơn thầy. Em có thể tự làm được ạ.

Lúc này thấy vài người tách trước nên Dương Tử Mi cũng đại khái biết được cách tách đá.

- Cô bé à, dáng vẻ của cô bé e là trời gả cũng không chặt. Muốn tách đá sao? Đùa à? Đừng làm tốn thời gian của ông đây nữa. Hay là cô bé ngoan ngoan về nhà cắt đậu hủ thú vị đi nhé.

Cao Hữu Tài đứng phía sau lại la lớn tiếng.

Đám đông nghe xong cũng cười ầm lên.

Tuy họ biết Dương Tử Mi biết xem phong thủy, nhưng tách đá đòi hỏi sức lực và kỹ thuật nên nếu chưa từng làm qua thì chắc chắn sẽ không thể nào tách được. Chính vì vậy mà mọi người đều nhờ những người thợ chuyên tách đá để tách.

Mặc mọi người bàn tán, Dương Tử Mi vẫn muốn tự mình cảm nhận được niềm vui khi tách được phi thủy nên cô quyết định tự tay mình tách.

Cô là người luyện nội công. Lúc trước, khi còn ở trên núi, vì muốn luyện sự kiên nhẫn cho cô mà sư phụ thường bảo cô mài và khắc rất nhiều thứ trên đá. Thế nên chuyện tách một viên đá đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Mọi người đang chờ để cười đùa cô nhưng họ lại phát hiện cách tách đá của cô vô cùng chuẩn xác.

Viên đá của cô vốn rất nhỏ nên phải tách cẩn thận từng chút một thì mới không làm ảnh hưởng đến phi thủy bên trong, nếu có.

Lúc này, chỉ thấy mấy mảnh vụn cô tách ra đều có độ dày như nhau, mặt cắt gọn gàng, từng nhát tách ra không khác gì các thợ tách đá chuyên nghiệp.

Khi tách đá, dáng vẻ của cô cũng hết sức điềm tĩnh, thần thái chăm chú của cô không khác gì một bức tranh thiếu nữ xinh đẹp.

Tổng Huyền nhìn cô say đắm.

Cô mang đến cho anh quá nhiều sự bất ngờ.

Mộ Dung Vân Thanh cũng chăm chú nhìn từng động tác của cô. Nếu như trước đó chưa xem đoạn băng ghi hình cô đánh người thì bây giờ anh cũng sẽ vô cùng kinh ngạc như những người khác vậy.

Anh đang rất hiếu kỳ. Không biết ẩn đằng sau dáng vẻ nhỏ nhắn, yếu ớt kia của cô là một nguồn năng lực to lớn đến nhường nào.

Cảm giác sắp gần đến viên phi thúy nằm ẩn bên trong viên đá nọ nên Dương Tử Mi cũng để búa xuống và bắt đầu dùng giấy nhám để lau chùi.

Lớp bụi kia được thổi sạch xong, chỉ thấy một luồng sáng màu xanh lục to hơn ngón tay cái một chút ánh lên trên tay cô.

- Có phi thúy sao?

Đám đông kinh ngạc tột độ!

Vì viên phi thúy kia bị bụi bám vào nên không ai rõ đó là loại phi thúy gì.

Dương Tử Mi cúi người để viên phi thúy nhỏ kia vào thùng nước rửa sau đó lại lấy ra. Lập tức, một luồng sáng màu xanh phát ra khiến mọi người chói mắt. Viên phi thúy rất đẹp, độ sáng đầy đủ, cứ như là tất cả tinh túy của màu xanh trên đời đều tập trung vào nó cả. Màu xanh đặc biệt cùng với bàn tay trắng muốt của Dương Tử Mi tạo nên một sự đối nghịch về màu sắc một cách rõ ràng. Trắng thì càng trắng, xanh thì càng xanh, một cảm giác vô cùng hoàn mỹ.

- Đây không phải là phi thúy Đế Vương Lưu Ly sao?

Hoàng minh chạy đến xem và hỏi hộp hỏi.

- Đúng vậy, chính là phi thúy Đế Vương Lưu Ly.

Mộ Dung Vân Thanh, người am hiểu về ngọc gặt đầu xác nhận.

- Phi thúy Đế Vương? Đúng là phi thúy Đế Vương sao? Trời ơi, không ngờ là hôm nay tôi lại có điểm phúc tận mắt nhìn thấy phi thúy Đế Vương.

- Đúng vậy, vận may này quả nhiên hiếm thấy!

Đám đông bắt đầu nhốn nháo cả lên. Ánh mắt của họ cũng bắt đầu ánh lên về ngưỡng mộ xen lẫn ganh tỵ.

- Hừm, phi thúy Đế Vương gì chứ? Cũng chỉ là viên phi thúy to bằng đầu ngón tay thôi, đáng giá bao nhiêu tiền đâu?

Cao Hữu Tài, người không am hiểu gì về các loại đá quý mà chỉ biết chen chân mua đá thô để kiếm vận may kia lại lên tiếng thể hiện sự kém cỏi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Vận May Hiếm Có (2)

- Ông chủ Cao, ngọc hay đá quý không giống như than của anh đâu. Không phải càng to thì càng nhiều tiền đâu. Đây là phi thúy Đế Vương, là một loại phi thúy cực kỳ quý hiếm. Bình thường nếu chỉ được thấy thôi đã là điểm phúc lắm rồi. Dù có tiền cũng không dễ gì mua được đâu. Tuy nó nhỏ như thế nhưng ít nhất cũng trị giá mười đến hai mươi triệu đấy, đúng không ông chủ Mộ Dung?

Lý Đại Thành nói lớn.

Mộ Dung Vân Thanh gật đầu.

- Mười... hai mươi triệu sao?

Cao Hữu Tài kinh ngạc nhìn viên phi thúy nhỏ nhắn mà Dương Tử Mi đang cầm kia. Ông ta không thể tin được là nó đáng giá mười đến hai mươi triệu.

Tài sản của ông cũng chỉ có một trăm triệu. Số tiền mười đến hai mươi triệu kia ông phải cực khổ bao lâu mới kiếm được, hơn nữa quá trình kiếm được

số tiền như vậy cũng chứa đựng bao nhiêu sự mạo hiểm.

- Mười lăm triệu!

Lý Đại Thành lập tức ra giá. Ông ta định mua viên phi thúy Đế Vương kia về để làm thành một miếng ngọc Quan Âm gia truyền của nhà mình.

Nghe đến giá mười lăm triệu kia, nhiều người bắt đầu nổi lòng tham và muốn giành lấy viên phi thúy trên tay Dương Tử Mi.

- Mười sáu triệu.

Có người trả giá cao hơn.

- Mười bảy triệu.

- Hai mươi triệu.

Mộ Dung Vân Thanh cuối cùng cũng ra giá.

Những người còn lại thở mạnh một cái.

Đây quả nhiên là một cái giá trên trời!

Họ thầm nghĩ tại sao bản thân mình lại không may mắn được như thế?

Hai mươi triệu là cái giá mà có khả năng mua được viên phi thúy kia, hơn nữa còn là giá do Mộ Dung Vân Thanh đưa ra nên những người còn lại cũng không dám ra giá tiếp. Hiện tại, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cũng không ngờ là viên phi thúy nhỏ xíu như vậy lại có giá cao như thế...

Chỉ là, cô rất có tình cảm với viên phi thúy này. Khi cầm nó trên tay, cô cảm giác được rằng nguyên khí của cô như có thể tương thông với nó, một cảm giác vô cùng dễ chịu và thoải mái.

Đây chính là thứ có thể làm thành một pháp khí may mắn. Cho nên có nhiều tiền cỡ nào cũng khó mà mua được.

Tuy cô cũng cần tiền nhưng hiện tại vẫn không phải là thiếu thốn lắm. Huống hồ, lúc này cô lại được một triệu đồng.

Tiền không có có thể kiếm, nhưng phi thúy một khi bán ra rồi thì khó mà tìm lại được.

Nghĩ thế nên cô cười nói:

- Xin lỗi, ông chủ Mộ Dung, viên phi thúy này tôi không bán. Tôi muốn giữ lại nó cho riêng mình.

Thấy cô từ chối, đám đông lại xì xầm tiếp.

Hơn nữa, thần thái của cô cũng vô cùng bình thản, ánh mắt kiên định, hoàn toàn không có chút gì gọi là quá vui mừng khi là chủ nhân sở hữu viên phi thúy Đế Vương kia. Thần thái đó của cô cứ như là thần thái của một người đã nhìn thấu hết tất cả mọi sự giàu sang, phú quý trên đời vậy.

- Vậy tôi cũng không giành lấy bảo bối của cô Dương, không bắt buộc cô phải bán nó nữa!

Tuy rất muốn mua viên phi thúy đó, nhưng đối với Mộ Dung Vân Thanh mà nói, có một thứ còn thu hút hơn viên phi thúy kia nhiều, đó chính là Dương Tử Mi.

- Cảm ơn anh!

Nói xong, Dương Tử Mi bỏ viên phi thúy kia vào túi quần của mình.

Mọi người thấy cô tùy tiện để viên phi thúy đắt tiền như thế vào túi quần nên cũng cảm thấy khó chấp nhận.

Nếu là họ thì họ sẽ mua ngay một chiếc hộp xinh đẹp, cẩn thận để viên phi thúy đó vào rồi đem cất vào két sắt.

Tuy nhiên, giờ viên phi thúy kia là của Dương Tử Mi chứ không phải của họ, nên cô muốn sao thì cũng kệ cô. Họ dù có thấy khó chịu thì cũng chẳng làm gì được.

Thấy cô chỉ bỏ ra có năm trăm đồng mà lại tách được một viên phi thúy giá hai mươi triệu, Cao Hữu Tài đưa mắt nhìn xuống viên đá thô mình mua với giá một triệu đồng kia. Ông ta tin là viên đá của ông nhất định là có phi thúy bên trong. Nếu vậy thì chắc chắn ông sẽ giàu to.

Thế nên, lúc này đây, ông ta đang rất muốn được tách nó ra.

Nhưng còn ba người nữa mới đến lượt ông.

- Này, các anh có thể nhường cho tôi tách trước không? Nếu được, tôi sẽ trả các anh mỗi người một ngàn xem như là phí nhường chỗ.

Cao Hữu Tài nói.

Những người khác quay sang liếc ông ta một cái.

Những người hôm nay có thể đến đây đa số đều là những người có chức, có quyền, có tiền cả chứ không phải là thị dân tầm thường. Cao Hữu Tài ra giá một ngàn làm điều kiện nhường chỗ, đó chẳng khác nào hạ thấp họ.

- Ông chủ Cao à, việc gì cũng phải có thứ tự trước sau. Tôi thấy tốt nhất là anh đem một ngàn đó phát cho các công nhân đào hầm than của anh đi.

Hoàng Minh cười chế giễu nói.

- Đúng đó, nếu Lý Đại Thành tôi có thiếu một ngàn đó thì hôm nay đã không đến đây rồi.

Thấy mọi người đều bất bình, Cao Hữu Tài cười lạnh lùng nói:

- Không nhường thì thôi. Trước sau gì tôi cũng sẽ có được phi thúy, nên cũng chẳng gấp làm gì, hừ.

Lại một trận cười chế nhạo vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Đây Mới Chính Là May Mắn Hiếm Thấy Thật Sự (1)

Cao Hữu Tài tách viên đá ông ta mua với giá năm trăm ngàn trước. Kết quả, viên đá kia không có gì bên trong, ngay cả một vệt màu xanh yếu ớt cũng chẳng có.

Ông ta bực dọc tách tiếp hai viên khác, nhưng vẫn không có gì.

Lúc này, ông đang rất tức giận và đang chuẩn bị tách viên đá cuối cùng và cũng là hi vọng cuối cùng của ông ấy.

Cao Hữu Tài biết, mọi người đang chờ xem trò cười của ông. Vì lúc nãy ông đã tuyên bố chắc nịch quá, nhưng giờ kết quả lại không như thế.

“

Vừa tách ông vừa thầm cầu nguyện.

Khi ông tách được một nửa thì Dương Tử Mi đột nhiên phát hiện một luồng sáng màu đen thẩm phát ra từ viên đá kia.

Xem ra, Cao Hữu Tài cũng không đến nỗi quá xui xẻo.

Cao Hữu Tài dồn hết tất cả mọi sự bực tức lên viên đá kia. Ông không ngừng bỏ mạnh vào viên đá đó. Đến tận chính giữa của viên đá mà vẫn không thấy chút ánh sáng nào tỏa ra nên ông ta bực mình bỏ mạnh thêm mấy nhát nữa.

Dương Tử Mi khẽ chau mày. Cô thấy thứ phát ra luồng sáng màu đen thẩm kia lẫn long lóc qua một bên và hoàn toàn không bị tách ra.

Cao Hữu Tài thấy mình cuối cùng vẫn không được gì nên lớn tiếng nói:

- Bà nó chứ, dám dùng đá giả để lừa người khác, hại ông tốn hết bao nhiêu tiền mà chỉ mua được mấy viên đá cuội.

Nghe ông ta nói thế, ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh lập tức sáng quắc lên, vẻ giận dữ.

- Ông chủ Cao, chơi đá thô vốn là vậy mà. Dù là người có kinh nghiệm nhiều năm thì xác suất có được phi thúy cũng chỉ là một phần ngàn mà thôi. Nếu không thì cũng sẽ không có cách nói một đạo địa ngục một đạo thiên đàng kia đâu. Thạch Ngọc Hiên trước nay đều nổi tiếng là uy tín chứ không như mấy hàng đá thô bày bán tùy tiện bên đường đâu. Thạch Ngọc Hiên không bao giờ làm giả để lừa ai cả.

Lý Đại Thành phản bác lại.

Lúc này, Cao Hữu Tài mới sực nhớ Mộ Dung Vân Thanh không phải là người đơn giản. Biết mình đã lỡ lời nên vội vàng cười xối lòi nói:

- Ha ha, ngại quá, ngại quá, lúc này vì quá nóng giận nên mới lỡ lời như thế, mong ông chủ Mộ Dung bỏ qua cho.

Mộ Dung Vân Thanh chẳng thèm để ý gì đến Cao Hữu Tài.

- Đồng đá vụn này thuộc về ai? Tôi muốn mua vài viên về luyện cổ tay.

Dương Tử Mi cúi đầu nhìn đồng đá vụn trên đất nói.

- Là của ông ấy.

Mộ Dung Vân Thanh đắm chiêu nhìn Dương Tử Mi đáp.

- Ông chủ Cao, ông bán cho tôi đồng đá vụn này với giá hai ngàn được không?

Dương Tử Mi quay sang hỏi Cao Hữu Tài.

Thấy cô hỏi, Cao Hữu Tài quay sang liếc cô một cái nói:

- Chỉ hai ngàn mà muốn mua thứ mà tôi đã bỏ ra một triệu để mua sao? Hừ, không bán, trừ khi cô trả tôi hai mươi ngàn!

- Vậy thôi. Dù sao thì tôi cũng chỉ muốn mua chúng về để luyện cách tách đá thôi. Nếu ông không đồng ý thì ông cứ mang chúng về.

Dương Tử Mi giả vờ chẳng thèm quan tâm và cúi đầu tìm lựa các viên đá khác.

Cao Hữu Tài nhìn đồng đá vụn trên đất kia và nghĩ ông mang chúng về cũng chẳng để làm gì. Bán giá hai ngàn, có còn hơn không.

- Thôi được rồi, bán cho cô giá hai ngàn vậy.

Cao Hữu Tài nghiêng răng nói.

Dương Tử Mi mừng thầm trong bụng nhưng mặt vẫn ra vẻ thản nhiên như không và lập tức chuyển khoản trả cho ông ta hai ngàn. Thanh toán xong xuôi, cô liền cúi người nhặt viên đá phát ra luồng sáng màu đen thẫm kia lên, sau đó dùng mấy mài đặt bên cạnh cẩn thận mài nó.

Một lúc sau, mọi người thấy viên đá màu trắng trên tay cô dần lộ ra sắc đen.

- Có phi thúy sao? Là phi thúy đen?

Lý Đại Thành lại chạy đến hỏi.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì, chỉ tiếp tục mài.

Đang định bỏ đi nhưng khi nghe Lý Đại Thành hỏi, Cao Hữu Tài liền quay lại. Thấy viên đá mà Dương Tử Mi vừa mua từ chỗ mình kia quả nhiên có phi thúy nên ông ta tức giận nói:

- Đó là đá vụn của tôi nên phi thúy phải thuộc về tôi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đây Mới Chính Là May Mắn Hiếm Thấy Thật Sự (2)

Mọi người nhìn ông ta bằng ánh mắt khinh bỉ!

- Ông chủ Cao à, lúc này tôi và ông đã mua bán, thanh toán xong xuôi hết rồi. Giờ đồng đá vụn này đã thuộc về tôi chứ không phải của ông nữa. Mọi người ở đây đều có thể làm chứng.

Dương Tử Mi phản bác lại.

- Cô biết rõ là trong đó có phi thúy nên mới lừa tôi bán nó cho cô với giá hai ngàn, sau đó một mình cô độc chiếm nó.

Cao Hữu Tài bắt đầu lớn tiếng nói, vẻ không cam tâm.

- Tôi biết rõ trong đây có phi thủy sao? Tôi dựa vào đâu để biết chứ? Nếu tôi biết đi nữa thì ông làm gì được tôi? Lúc này tôi có dùng thủ đoạn hạ lưu nào để ép ông bán đồng đá vụn này cho tôi không?

Dương Tử Mi cười nhạt nói.

-...

Cao Hữu Tài nhất thời nghẹn lời, không cãi lại được. Ông cảm thấy rất đáng nghi nhưng lại không biết đáng nghi chỗ nào.

Đám đông lại tiếp tục xầm xì bàn tán.

Dương Tử Mi không thèm để ý gì đến Cao Hữu Tài nữa mà tiếp tục mài viên phi thủy đen kia ra. Viên phi thủy đen kia cũng chỉ to bằng nắm tay của một đứa trẻ sơ sinh. Sau khi được rửa sạch sẽ thì mới thấy màu đen thẫm của nó rất đẹp, một màu đen trong suốt hoàn hảo khiến ai cũng xiêu lòng.

Cô vui mừng khôn xiết. Cô nhớ có lần đã đọc được một quyển sách cổ, quyển sách đó nói phi thủy đen có tác dụng trừ tà hóa sát rất cao, có thể giúp tránh và hóa giải tác động của các nguồn năng lượng xấu. Ngoài ra còn có tác dụng khử mùi độc đáo. Dù là đeo trên người hay để trong nhà thì nó cũng là một loại ngọc bảo hộ tốt nhất so với các loại ngọc khác.

Nhưng quan trọng nhất là nó có tác dụng rất lớn trong việc tu luyện nguyên khí.

Đương nhiên, trong cuộc sống hàng ngày, phi thủy đen rất hiếm thấy. Nhưng, loại Hắc Diện Thạch có tác dụng tương tự lại đang rất phổ biến và giá khá rẻ trên thị trường hiện nay. Bình thường, có thể đeo vòng Hắc Diện Thạch trên tay và nhất định phải đeo vào tay phải. Ngoài ra, trước khi đeo, phải tịnh hóa các năng lượng xấu có sẵn của nó cũng như các ký ức của chủ nhân đã sở hữu nó trước đó mới được. Và cách tịnh hóa đơn giản nhất là đem nó ra phơi dưới ánh nắng trước mười hai giờ trưa và tránh không được phơi quá lâu.

- Ô, quả nhiên lại là phi thủy lưu ly!

Mọi người nhìn viên phi thủy trên tay Dương Tử Mi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

- Cô Dương, viên phi thủy này cô có bán không? Nếu bán, tôi có thể trả giá năm triệu đồng.

Một người hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Có trả giá cao hơn tôi cũng không bán. Tôi muốn giữ lại để làm pháp khí, thật ngại quá.

Cao Hữu Tài thấy mình chỉ trong thoáng chốc đã đánh mất một viên phi thủy đen giá năm triệu nên ông ta càng tức tối hơn.

Ông phẫn nộ nhìn Dương Tử Mi, sau đó chỉ biết hằm hằm rời khỏi Ngọc Thạch Hiên.

Sau khi cất viên phi thủy đen vào, Dương Tử Mi cũng không chọn tiếp viên đá thô nào nữa mà chỉ ngồi một bên nhìn những người khác tách đá.

Tổng Huyền ngồi bên cạnh chăm chú nhìn cô một hồi lâu và cũng im lặng không nói lời nào.

- Thầy à, thầy không chọn sao?

Dương Tử Mi đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Hôm nay không có viên đá nào được mắt cả, nên không mua.

- Nhờ phước của thầy mà hôm nay em mới may mắn như vậy đây.

- Tiểu Mi à, có phải em có năng lực đặc biệt không?

Tổng Huyền cuối cùng cũng nhịn không được, hỏi.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Năng lực đặc biệt thì không, chỉ là em khá nhạy cảm với từ trường của vạn vật mà thôi.

Tổng Huyền nhìn sâu vào mắt cô. Đột nhiên, Dương Tử Mi phát hiện đường nhân duyên của Tổng Huyền bỗng nhiên nổi lên, cô cười nói:

- Chúc mừng thầy!

- Chúc mừng gì thế?

Tổng Huyền ngơ ngác hỏi.

- Thầy sắp lên xe hoa rồi. Đến lúc đó, thầy nhớ mời em nhé.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn quan sát Tống Huyền. Cô thấy người mà Tống Huyền sắp cưới kia chính là người vợ dịu dàng, thủy mị, nét na và vô cùng tâm đầu ý hợp với Tống Huyền kiếp trước. Chỉ là, kiếp này, hai người đến với nhau muộn hơn kiếp trước mười năm thôi.

- Thật vậy sao?

Giọng Tống Huyền thoáng chút buồn bã.

Mấy ngày nay, cha mẹ anh không ngừng hối thúc anh lập gia đình. Thậm chí còn dọa chết để ép anh. Hơn nữa, anh cũng muốn khi anh và Dương Tử Mi đi cùng nhau sẽ cảm thấy tự do, thoải mái hơn một chút, và cũng nhằm tránh để cô không vì tình cảm của anh mà trở nên xa lánh anh nên anh cũng gật đầu đồng ý cuộc hôn nhân kia mặc dù hai người cũng chỉ mới gặp nhau có một lần duy nhất.

- Dạ, đó chính là người vợ trời định của thầy đấy ạ. Hai người sẽ rất hạnh phúc đấy.

Dương Tử Mi gật đầu cười nói.

Tống Huyền chỉ mỉm môi, ánh mắt thoáng chút u buồn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Long Trục Thiên Chiếm Chỗ!

Về đến nhà, Dương Tử Mi đặt hai viên phi thủy vừa mới mua được vào tủ mà cô đã tạo kết giới, sau đó tắm rửa và chuẩn bị đi ngủ.

Vừa nằm xuống giường, một bóng đen từ đâu xuất hiện ở cửa sổ.

Dương Tử Mi lập tức cảnh giác, nhắm mắt giả vờ ngủ, tay bắt ấn.

Cảm giác của cô rất nhạy bén nên dù nhắm mắt nhưng cô cũng có thể cảm nhận được từng hành động của đối phương.

Khi bóng đen kia sắp tiến đến gần, cô đột nhiên ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

“

“

Tìm Dương Tử Mi đập thình thịch, cô tiếp tục giả vờ ngủ.

Long Trục Thiên nhẹ nhàng đến cạnh giường cô và nhìn cô bằng đôi mắt hút hồn của riêng anh.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu ngay vào mặt cô. Mái tóc đen mượt xõa trên giường, gương mặt thanh tú, trắng hồng, đôi lông mi dài, dày, cong đang khẽ lay động. Điều này chứng tỏ là cô đang giả vờ ngủ.

Long Trục Thiên cười khẽ và tiếp tục ngắm nhìn cô một hồi lâu. Bỗng nhiên, anh tháo giày và nhanh chóng leo lên giường nằm cạnh cô.

Dương Tử Mi giật bản mình, lật đặt ngồi dậy, hỏi khẽ:

- Anh muốn làm gì vậy?

- Ngủ chung với em!

Long Trục Thiên thân nhiên trả lời. Một tay anh gối đầu, tay còn lại giờ ra để lên gối của Dương Tử Mi, nói tiếp:

- Anh buồn ngủ rồi, ngủ thôi.

Dương Tử Mi nhìn anh bất đắc dĩ.

Giờ cô không còn là cô bé năm tuổi như trước đây nữa. Thân thể cô hiện tại là thân thể của một thiếu nữ mười lăm tuổi đang trong tuổi dậy thì, còn anh thì đã là một thanh niên chững chạc!

“

- Anh đi xuống đi!

Sợ làm ồn đến người nhà của mình nên Dương Tử Mi tiếp tục gọi khẽ.

Nhưng Long Trục Thiên không để ý gì đến những lời cô nói. Anh chỉ nhắm mắt lại, không lâu sau đã nghe tiếng thở đều đều của anh vang lên.

- Nay, anh không thể ngủ như vậy được!

Dương Tử Mi đưa tay giật giật vai anh nói nhỏ.

Nhưng Long Trục Thiên vẫn ngủ say sưa, không biết là ngủ thật hay giả vờ nữa.

Không còn cách nào khác, cô đành im lặng ngồi nhìn anh. Lúc này, cô phát hiện trên mặt anh đầy vẻ mệt mỏi, cứ như là mấy ngày rồi không ngủ vậy.

“

Dương Tử Mi hiểu kỳ nên muốn dùng thiên nhãn để quan sát anh, nhưng cô không nhìn thấy gì cả. Những gì mà cô nhìn thấy chỉ là một mớ hỗn độn chứ không như những người khác là có thể thấy được thân thể, quá khứ và tương lai của họ.

“

Cô xuống giường và dùng lục nhâm để bói nhưng cũng không bói ra được gì, thật kỳ lạ.

Dương Tử Mi ngồi lên chiếc ghế kế bên giường và nhìn anh chăm chú. Cô muốn thông qua sắc mặt hiện tại của anh để tìm kiếm thông tin có liên quan đến anh.

Nhưng cuối cùng, dấu vết gì cũng không tìm thấy, mà chỉ phát hiện anh rất đẹp trai. Đặc biệt là nét mặt khi anh đang ngủ.

Chân mày rậm, đôi mắt to dài, sống mũi cao, đôi môi hơi mím lại lúc nào cũng như đang cười và nhìn rất gọi cảm, khiến người khác muốn... hôn một cái.

Phát hiện mình có ý nghĩ không chính đáng như thế, Dương Tử Mi bất giác hồi hộp hẳn lên. Cô vội vàng ngồi thẳng người dậy và cố gắng trấn tĩnh tâm trạng hiện tại của mình.

- Mi Mi...

Long Trục Thiên đột nhiên gọi tên cô, sau đó anh trở người ôm lấy cái gối của cô vào lòng. Người anh hơi cong lại, mặt dán chặt vào gối. Lúc này gương mặt vốn khá căng thẳng của anh cũng trở nên thoải mái, thư thả hơn chút.

Tuy đang ôm gối chứ không phải ôm cô nhưng cô cảm thấy động tác đó của anh quả thật rất thân mật.

Càng nhìn, tai của Dương Tử Mi càng đỏ ửng lên.

Cô vội đưa tay nhặt chiếc mền bị rơi dưới giường lên đắp cho anh. Sau đó, thấy ánh trắng hôm nay sáng nên cô muốn nhân dịp này mang theo hai viên phi thủy kia lên sân thượng luyện đạo khí thuật để xem có rút ngắn được thời gian hơn không.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ngượng Ngùng

Ánh trắng sáng ngời.

Dương Tử Mi áp hai viên phi thủy vào hai lòng bàn tay của mình, tĩnh tâm tu luyện.

Quả nhiên, dưới sự giúp đỡ của hai viên phi thủy kia, thời gian tu luyện của cô rút ngắn đi rất nhiều, hiệu quả cũng tốt hơn.

Còn hai viên phi thủy nọ được nguyên khí của cô nuôi dưỡng nên xanh càng thêm xanh, đen càng thêm đen. Dưới ánh trắng sáng, chúng không ngừng phát ra luồng sáng và linh khí lấp lánh.

Cũng đúng lúc này, ở thành phố B, một ông lão tóc bạc, mặc trang phục nhà Đường màu đen, tay cầm một chiếc la bàn khá cũ kỹ làm bằng gỗ hoa lê đang đứng trên sân thượng của tòa nhà cao nhất ở thành phố B để xem sao.

Đột nhiên, cây kim la bàn trên tay ông bắt đầu chạy lung tung, cứ như là đang có chuyện gì lo lắng không yên vậy.

“

Ông nhìn chăm chú vào cây kim đang chạy lung tung không ngừng của la bàn kia vẻ khó hiểu và nghi hoặc.

Khi ông ngẩng đầu nhìn lên trời thì phát hiện các ngôi sao cũng đã có sự thay đổi. Một ngôi sao băng sáng chói đang rơi về phía thành phố A.

Ông nhìn theo hướng ngôi sao băng kia và phát hiện bầu trời của thành phố A cách đó không xa thấp thoáng một làn khói trắng, sau đó lại biến mất một cách nhanh chóng.

Tiếp đến, cây kim la bàn trên tay ông cũng bình thường trở lại, không còn chạy lung tung như lúc này nữa.

Tim ông thất lại!

Ông vội vã giờ quẻ bói toán, nhưng quẻ bói rất kỳ lạ. Dù bói thế nào thì kết quả cũng trở về như lúc ban đầu, không bói được gì cả.

Đây cũng chính là lần đầu tiên ông gặp trường hợp như thế.

“

“

“

Chuyện xảy ra lúc này nhất định là do tâm lý của ông mà thôi. Ông không tin là trên đời này lại có người có thể làm ảnh hưởng đến từ trường của đất trời được.

Khi luyện đạo khí thuật xong, cũng đã là ba giờ sáng.

Dương Tử Mi rón rén quay trở về phòng và thấy Long Trục Thiên vẫn đang ôm gối ngủ say sưa.

Tu luyện xong, cô cũng thấy buồn ngủ nên đành gục đầu ngủ trên chiếc bàn học kế bên giường.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên giường ấm áp, mùi hương quen thuộc thoảng qua mũi cô, trên đỉnh đầu hình như còn có hơi thở nhẹ nhàng của ai đó. Eo thì đang bị một cánh tay rắn chắc ôm chặt, còn một chân cô thì đang gác lên chân của ai đó.

Cô bừng tỉnh và vội vàng vùng khỏi vòng tay của Long Trục Thiên nhưng lại càng bị anh ôm chặt hơn.

- Nằm yên, nếu không anh sẽ la lên đấy.

Long Trục Thiên nói khẽ, đôi mắt to dài thoáng chút tinh nghịch và xảo quyệt.

Dương Tử Mi lập tức nằm im và không dám động đậy gì. Giờ đã là năm giờ sáng, mẹ cô cũng đã thức và đang chuẩn bị đồ ăn sáng trong bếp. Nếu như có động tĩnh gì thì mẹ cô sẽ phát hiện ra ngay.

Cô không biết làm gì hơn, chỉ biết trừng mắt nhìn anh một cái. Cô không hiểu, rõ ràng là cô ngủ ngồi trên bàn, sao tự nhiên giờ lại nằm trên giường?

“

Nghĩ đến đây, tai cô bắt giác đồ bùng lên. Cô ngưng ngừng xoay xoay người. Bỗng nhiên cô đụng trúng vật gì cứng cứng. Tuy ngăn cách bởi quần áo nhưng cô vẫn cảm nhận được sức nóng đang tỏa ra từ vật đó.

Long Trục Thiên khẽ kêu lên một tiếng, ánh mắt nhìn cô của anh càng say đắm và khó đoán hơn.

Dương Tử Mi đã sống qua hai kiếp nên tuy cô chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác giới nhưng cô cũng đã là phụ nữ trưởng thành. Thế nên mấy chuyện nam nữ kia dĩ nhiên là cô cũng biết. Vật lúc này mà cô vô tình chạm phải đương nhiên cô biết nó là gì.

Cô sợ hãi nằm im không dám nhúc nhích. Lúc này đây, cô chỉ cảm thấy mặt mình đang nóng hơn lên, tim đập thình thịch, cả người cũng cứng đờ lại.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Buổi Sáng Êm Dềm (1)

- Ngoan, còn sớm, em ngủ thêm tí nữa đi.

Long Trục Thiên hài lòng vươn tay ôm chặt cô hơn, cảm để lên đỉnh đầu thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng của cô. Lúc này đây, anh đang cảm thấy rất yên bình.

Mười năm trước, từ lúc gặp được Dương Tử Mi, mỗi lần được ở gần cô, anh đều cảm thấy rất thoải mái và quyến luyến.

Dương Tử Mi bị anh ôm chặt nhưng lại không dám động dậy và cũng không dám lên tiếng kháng cự.

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng thở của hai người. Một bình thản, một gấp gáp.

Hơi thở bình thản kia là của Long Trục Thiên, còn hơi thở gấp gáp là của Dương Tử Mi.

Không thể phủ nhận rằng, vòng tay của anh rất ấm áp, rất dễ chịu. Đôi tay anh đang ôm chặt lấy cô kia vô cùng rắn chắc và cũng rất kích thích cảm quan của một cô gái trưởng thành như cô.

Không lâu sau, tiếng thở đều đặn khi ngủ của Long Trục Thiên lại vang lên.

Dương Tử Mi chỉ biết cười đau khổ.

“

Cô định đẩy tay anh ra.

Nhưng không cách nào đẩy ra được. Cánh tay của anh cứ ghì chặt lấy cô không rời.

“

Vì không cách nào gỡ tay anh ra được nên cô chỉ biết tự an ủi bằng cách nghĩ là cho phép bản thân mình có cơ hội lợi dụng anh chàng đẹp trai vậy.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì mọi người đều nghĩ là Long Trục Thiên thuộc dạng trâu già gặm cỏ non. Nhưng trên thực tế, kiếp trước Dương Tử Mi hai mươi tám tuổi, cộng thêm mười lăm tuổi của kiếp này thì giờ cô đã bốn mươi ba tuổi. Giờ có một anh chàng đẹp trai hai mươi lăm tuổi bên cạnh thế này, nghĩ đi nghĩ lại thì trâu già gặm cỏ non kia chính là cô mới đúng.

Nghĩ đến đây, tim cô cũng yên bình trở lại. Sau đó, cô yên tâm cuộn mình trong lòng anh, nhắm mắt ngủ tiếp.

- Cháu gái à, dậy đi học thôi! Đã sáu giờ rưỡi rồi, sao hôm nay lại thức trễ vậy? Có phải là bị bệnh rồi không?

Bà nội cô đang gõ cửa gọi.

Dương Tử Mi chợt tỉnh giấc. Cô lật đặt mở mắt và thấy bên cạnh mình chỉ là chiếc giường trống không, còn Long Trục Thiên thì đã biến mất từ lúc nào.

“

- Nội ơi, con dậy liền đây. Tối qua ngủ trễ nên con dậy trễ chút, không sao ạ.

Dương Tử Mi vừa trả lời vừa ngồi dậy nhìn ra cửa sổ.

Một chiếc Hummer màu đen đang chậm chậm rời khỏi và mất hút ở góc đường.

“

Dương Tử Mi cảm rằm một câu, sau đó lật đặt thay đồ ra khỏi phòng. Lúc này, mọi người đều đã ngồi vào bàn và đang chờ cô ra để ăn sáng.

- Chị à, mau ngồi xuống đi. Hôm nay chị phải đưa em đi học đấy.

Dương Tử Hi thấy cô liền vẫy tay cười tươi nói.

- Được rồi!

Dương Tử Mi ngồi cạnh em gái mình.

- Chị, đây là trứng gà.

Dương Tử Hi tận tay đưa quả trứng gà đã bóc vỏ sẵn cho cô.

- Cảm ơn Từ Hi.

Dương Tử Mi đưa tay nhận quả trứng. Thấy gương mặt dễ thương của em gái mình, cô liền hôn một cái.

- Chị, đây là sữa em cho chị!

Dương Tử Vân, em trai cô, đưa ly sữa đang uống sang.

- Chị, em cho chị bánh mì!

Dương Tử Lô, đứa em trai song sinh khác cũng đưa bánh mì của nó cho cô. Đôi mắt to, đen láy nhìn cô kỳ vọng.

Dương Tử Mi đứng dậy, lần lượt hôn lên má hai đứa em trai của mình, nói:

- Chị thương các em nhất!

Mấy chị em bật cười vui vẻ.

Người lớn trong nhà thấy chị em tình cảm khăng khít như vậy nên cũng vui lây.

Đối với Dương Tử Mi mà nói thì niềm hạnh phúc hiện tại đến không dễ dàng gì. Thế nên cô luôn trân trọng nó.

“

“

Dương Tử Mi trầm nghĩ.

- Con à, hôm qua cha đã đi xem một cái tiệm nhỏ. Cha muốn mua lại cái tiệm đó để mẹ con mở tiệm bánh. Con thấy sao?

Dương Thanh lên tiếng hỏi. Tuy ông vẫn gọi cô như cách mà ông gọi cô lúc còn nhỏ nhưng giờ ông cũng đã xem cô như người lớn, vì dù gì thì tiền cần dùng cũng là tiền do cô kiếm được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Buổi Sáng Êm Đềm (2)

Dương Tử Mi quay sang nhìn mẹ cô đúng lúc mẹ cô cũng đang kỳ vọng nhìn cô và chờ đợi cô trả lời.

Xem ra mẹ cô đang rất muốn mở tiệm bánh. Cô nhớ mỗi lần đi ngang qua tiệm bánh của người khác, lúc nào bà cũng nấn ná dừng lại để nhìn cách làm bánh của những người thợ làm bánh trong tiệm.

Tuy hiện tại nhà cô cũng đã có tiền, mẹ cô cũng không cần phải làm gì cả, nhưng mở tiệm bánh chính là ước mơ của bà nên cô cũng không nỡ ngăn cản.

- Dạ được chứ ạ, nếu không đủ tiền, con vẫn còn tiền đây.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Con gái à, con đồng ý rồi sao?

Hoàng Tú Lệ mừng rỡ nhìn cô, xúc động hỏi.

- Chỉ cần mẹ thích là con đều đồng ý hết. Có điều, mẹ cũng đừng làm việc cật lực quá. Sau này, nhà mình ngày nào cũng có bánh ngon để ăn rồi.

Cô cười nói.

Dương Tử Hi cùng những người còn lại đều vỗ tay vui mừng.

- À, cháu à...Nội..

Dương Bách, ông nội cô đột nhiên có gì muốn nói nhưng cứ bối rối không nói hết ý.

Thấy ông lên tiếng, mọi người quay sang nhìn ông, chờ ông nói tiếp. Nhưng chờ mãi chờ mãi mà ông vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục hút thuốc.

- Ông nội à, ông định nói gì đúng không ạ? Ông cứ nói đi, con đang chờ nghe đây.

Dương Tử Mi chủ động hỏi.

- Hôm trước, ông nội con thấy trong thành phố có một câu lạc bộ người già nên ông ấy cũng định tham gia. Nhưng mọi người trong đó lại không cho, nói câu lạc bộ đó chỉ dành cho hội viên, một tháng phải nộp hai ngàn đồng tiền hội phí.

Bà nội cô lên tiếng nói giúp. Đoạn, bà quay sang nói với Dương Bách:

- Hai ngàn không phải là số tiền nhỏ. Thằng Dương Thanh mỗi tháng lương cũng chỉ hơn một ngàn. Ông à, nếu ông rảnh thì có thể đến công viên dạo chơi cho khuây khỏa, ở đó cũng có rất nhiều người cỡ tuổi ông thường chơi đánh bài, chơi cờ và hát xướng đầy thôi.

Dương Tử Mi biết câu lạc bộ người già kia. Câu lạc bộ đó là câu lạc bộ chỉ dành cho những người lớn tuổi giàu có hoặc cán bộ về hưu tham gia mà thôi. Các hoạt động cũng như chế độ trong đó cũng rất tốt, có thể giúp cho những người lớn tuổi không cảm thấy đơn độc hay buồn tẻ khi không có con cháu bên cạnh.

Tuy nhiên, niềm vui và sự thoải mái đó hoàn toàn dựa vào tiền do họ bỏ ra.

Sắc mặt của Dương Bách thoáng ửng đỏ, ông lẩm bẩm nói:

- Không phải con bé có thể kiếm được rất nhiều tiền sao? Tôi chỉ muốn tham gia một tháng để xem trong đó có gì ghê gớm không thôi. Mấy hôm trước tôi gặp Dương Hoàng, ông ta cứ khoe mẽ trước mặt tôi, còn nói tôi là nghèo hèn, ngay cả nhìn thôi cũng không đủ tư cách hướng hồ tham gia vào đó. Nghe ông ta nói thế, tôi bực mình lắm. Ông ta có thể cậy thế con trai mình là bí thư thành phố vậy sao tôi lại không thể dựa dẫm vào cháu nội của tôi được chứ?

- Trời ơi, ông ơi, ông đừng quên là lúc còn ở dưới quê, ngày nào ông cũng mắng là sinh con gái là đồ vô dụng hết sao. Giờ sao ông lại muốn dựa dẫm vào cháu gái mình để giễu võ giương oai chứ?

Bà nội cô chế nhạo nói.

Nghe thế, mặt Dương Bách đỏ bừng và chỉ biết cúi đầu lặng lẽ hút thuốc.

- Ông nội, bà nội à, mọi người yên tâm đi. Sau khi tan học về, con sẽ đến đó làm thẻ hội viên cho hai người. Người khác có thể vào thì chúng ta cũng có thể vào!

Dương Tử Mi nói.

- Cháu à, cần nhiều tiền lắm đấy, hai người một tháng hết bốn ngàn, vậy chẳng khác nào đốt tiền. Thôi được rồi, con chỉ cần làm thẻ một tháng cho ông nội con thôi còn bà nội thì không cần. Bà nội chỉ thích ở nhà nấu cơm, dọn dẹp và chăm sóc con cháu thôi.

Bà nội cô vội vàng nói.

Dương Tử Mi đứng dậy đi đến sau lưng bà, ôm vai bà nói:

- Nội, không phải lúc trước nội hay nói là muốn xem thử cuộc sống của các vị phu nhân ở thành phố thế nào sao? Dù sao thì ông nội cũng tham gia vậy thì bà nội cũng đi theo cho vui, sẵn tiện trông chừng ông nội luôn, để ông nội không có cơ hội lén phéng với các vị phu nhân khác nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Buổi Sáng Êm Dềm (3)

- Con bé này!

Bà nội cô phì cười.

Còn Dương Bách, ông nội cô thì chỉ ho khan một tiếng.

Dương Tử Mi cười vui vẻ và quay về chỗ ngồi. Cô ăn vội bữa sáng và chuẩn bị đưa Tử Hi đi học.

Dương Thanh cũng đi theo hai chị em, lo lắng nói:

- Con à, một tháng tốn bốn ngàn để ông bà nội tham gia câu lạc bộ, đúng là chẳng khác nào đốt tiền. Cha sợ nhà ta lo không nổi.

- Cha, cha đừng lo. Tất cả chi phí con sẽ lo hết. Hơn nữa, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày đều có khách đến nhờ con xem phong thủy, cho nên chắc cũng không đến nỗi thiếu thốn đâu.

Dương Tử Mi an ủi cha cô nói.

Sắc mặt Dương Thanh cũng trở nên nghiêm nghị hơn, ông nói:

- Con à, tuy nhà ta thiếu thốn nhưng cha vẫn mong là con sẽ không làm thầy bói gì đó, vậy không hay. Hơn nữa, chuyện tiết lộ thiên cơ, thay đổi vận số như thế nếu làm quá nhiều thì cuối cùng người gánh họa là mình thôi. Cha hi vọng con có thể lớn lên bình thường như các cô gái khác hoặc con có thể theo Tổng Huyền học về đồ cổ cũng được.

- Cha yên tâm đi, con sẽ biết cách bảo vệ mình mà.

Thấy cha quan tâm mình như vậy, Dương Tử Mi rất cảm động.

- Ôi...

Dương Thanh biết là cô sẽ không nghe lời ông nên ông chỉ biết thở dài một cái.

Dương Tử Mi nắm tay dẫn Dương Tử Hi đến trường. Sau khi thấy cô bé nhảy chân sáo vui vẻ vào trường xong, cô mới quay người đi về hướng trường trung học Nam Thành, nơi cô đang theo học.

Sau lưng cô, một chiếc xe màu đen đang đậu bên lề đường cách đó không xa. Một đôi mắt nọ đang nhìn cô rời khỏi. Người này sau đó xuống xe và đi vào trường.

Dương Tử Mi vừa đến cổng trường thì nghe có tiếng chuông xe đạp vang lên phía sau.

Mẫn Cương trong trang phục màu trắng cùng chiếc xe đạp màu đỏ dừng ngay trước mặt cô. Vừa dừng xe xong, Mẫn Cương nhìn cô nở nụ cười thật tươi.

Những tia nắng sáng chiếu rọi vào mái tóc bông bồng của Mẫn Cương, ánh nắng cũng khiến cho nụ cười của Mẫn Cương trở nên ấm áp và thân thiện một cách khác thường khiến Dương Tử Mi bất giác nghĩ ngay đến một vị hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích.

Đúng rồi, kiếp trước, Mẫn Cương chính là vị hoàng tử mà cô rất muốn được tiếp cận nhưng lại không thể tiếp cận được.

Giờ, Mẫn Cương vẫn không khác gì hoàng tử. Chỉ là, cô bây giờ đã không còn là cô gái bói toán thân phận thấp hèn như kiếp trước nữa.

- Tử Mi, lên xe đi, tớ chờ cậu.

Mẫn Cương nhìn cô kỳ vọng nói.

Câu nói của Long Trục Thiên ngày hôm đó cứ như bùa chú bám lấy cô thế nên cô cũng chỉ biết lắc đầu từ chối nói:

- Không cần đâu, cảm ơn cậu, tớ đi bộ vào là được rồi.

- Tuy đã đến cổng nhưng còn cách phòng học rất xa.

Thấy cô từ chối, Mẫn Cương thoáng buồn nhưng vẫn cố gắng thuyết phục.

- Tớ thích đi bộ hơn.

Dương Tử Mi vẫn kiên quyết từ chối.

Lúc này, rất nhiều nữ sinh vốn đề ý Mẫn Cương cũng đã tùm lại đứng nhìn. Thấy Mẫn Cương bình thường kiêu ngạo, không để ý gì đến họ kia giờ lại đang chủ động đối đãi tốt với Dương Tử Mi, lại còn bảo cô lên xe để chở nên họ cũng bắt đầu cảm thấy ngưỡng mộ và ganh tỵ.

- Cô ta là ai vậy?

Có người bắt đầu thì thầm hỏi.

- Chính là con nhỏ mà lần trước xảy ra vụ scandal kia đó. Nghe nói là hôm đó nó giúp bạn kia châm cứu.

- Ai mà biết được chứ? Nó mới chỉ mấy tuổi thôi, làm sao mà biết châm cứu chứ?

- Không biết, tớ cũng không dám nói bậy đâu. Lần trước mấy đứa nói bậy cứ như bị trúng tà vậy. Lười cứ như là bị ma quỷ gì đó kéo ra, ghê lắm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Buổi Sáng Êm Dềm (4)

- Tớ cảm thấy cô ta thật đặc biệt.

- Có gì đặc biệt đâu? Chỉ là xinh hơn chúng ta chút thôi, nhưng cũng không xinh đẹp và thời trang như Mộ Dung Nghiên.

- Mộ Dung Nghiên không phải là trước giờ rất thích Mẫn Cương sao? Nếu cô ta thấy Mẫn Cương chủ động muốn chở cô gái khác, không biết sẽ phản ứng ra sao đây?

Người nói câu này vẻ như đang cười trên nỗi đau của người khác.

- Đúng đó, ai cũng biết là Mộ Dung Nghiên thích Mẫn Cương, hơn nữa còn tuyên bố là không cho bất kỳ cô gái nào khác tiếp cận Mẫn Cương. Giờ, nếu biết chuyện này, không biết là Mộ Dung Nghiên có tức chết không nữa?

- Nhất định là tức chết rồi, tớ rất muốn xem gương mặt xinh đẹp của cô ta sẽ biến thành màu gì.

Họ không ngờ là đang lúc họ bàn tán xôn xao thì Mộ Dung Nghiên đang đứng sau lưng họ. Mộ Dung Nghiên lúc này đang cắn môi, mắt nhìn Dương Tử Mi tức lửa, sau đó quay người đi thẳng một nước vào trường.

Thấy Dương Tử Mi không chịu cho mình chở, Mẫn Cương cũng xuống xe đẩy bộ đi bên cạnh cô,

- Tử Mi, cậu mới chuyển đến đây học, có quen với môi trường ở đây chưa?

Mẫn Cương gọi chuyện hỏi.

- À, cũng quen.

Thấy nhiều cặp mắt đang ganh tỵ nhìn mình, Dương Tử Mi cũng chỉ biết âm thầm thở dài.

“

Đi được một đoạn thì Tần Khải Văn cũng đạp xe đến.

Thấy Dương Tử Mi và Mẫn Cương, Tần Khải Văn cảm thấy họ rất xứng đôi, cứ như tiên đồng ngọc nữ vậy.

Thấy vẻ dịu dàng, mềm mỏng của Dương Tử Mi, nếu như không phải hôm đó tận mắt chứng kiến cảnh kia thì Tần Khải Văn cũng sẽ không tin cô là người đã náo loạn Minh Châu Lâu.

Cũng nhờ cô nhắc nhở mà ngày tối hôm đó, anh lập tức nói với hiệu trưởng là mình muốn rút khỏi đợt bình chọn giáo viên ưu tú trong năm của trường và nhường cơ hội cho người khác. Đúng lúc, hiệu trưởng nhờ anh mở giúp hộp thư điện tử, lúc đó anh mới phát hiện là có một email gửi cho hiệu trưởng nói xấu anh cặp kè làm chuyện mờ ám với nữ sinh này nọ.

Tuy người gửi mail giấu tên nhưng từ địa chỉ IP anh cũng đoán biết được đó là một đồng nghiệp đang cạnh tranh với anh trong đợt bình chọn kia. Người này vốn là một người hẹp hòi, ích kỷ và xấu bụng, những gì mà anh ta muốn thì anh ta nhất định phải giành lấy bằng mọi cách.

Tuy những điều anh ta nói kia không đúng sự thật nhưng một khi chúng lọt ra ngoài thì dù có mưòi cái miệng cũng không thể giải thích được. Đến lúc đó, các phụ huynh, học sinh thích kiểm chuyện kia nhất định sẽ có ý kiến này nọ với anh..

Thế là, nhân lúc chưa ai phát hiện, anh bèn xóa ngay cái mail đó đi. Và cũng chính vì anh chủ động rút lui nên người đồng nghiệp kia cũng không làm gì nữa, tất cả vẫn bình yên như không.

Nếu như không nhờ Dương Tử Mi nhắc nhở thì chắc giờ anh đang phải đối mặt với rất nhiều lời chỉ trích. Đến lúc đó, đừng nói là giáo viên ưu tú gì, e là ngay cả chén cơm cũng khó mà bảo toàn cho được.

- Em chào thầy ạ.

Thấy Tần Khải Văn, Dương Tử Mi lễ phép cúi đầu chào và cũng không quên quan sát nét mặt của anh. Cô phát hiện khó khăn của anh đã được hóa giải nên cô cũng biết là anh đã nghe theo lời chỉ dẫn của cô.

- Chào em.

Tần Khải Văn cũng chào đáp lại, sau đó e dè nói tiếp:

- Cảm ơn em đã nhắc nhở thầy ngày hôm đó.

- Dạ không có gì đâu ạ. Chỉ là thầy tự mình nhận ra thôi. Giờ không có gì là tốt rồi ạ.

Dương Tử Mi cười thân thiện nói.

- Thầy có chuyện gì sao?

Mẫn Cương đứng cạnh nghe hai người nói chuyện, thấy lạ nên cũng lên tiếng hỏi.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn Tần Khải Văn, ý bảo anh đừng nói cho ai biết chuyện xảy ra ở Minh Châu Lầu.

Thấy vậy, Tần Khải Văn hiểu ý nói:

- Không có gì, chỉ là Dương Tử Mi đã giúp thầy một chuyện nên thầy cảm ơn em ấy thôi. Sắp đến giờ học rồi, các em mau vào lớp đi.

- Dạ, tạm biệt thầy ạ!

Dương Tử Mi và Mẫn Cương kính cẩn vẫy tay chào Tần Khải Văn xong liền chạy ù vào lớp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Cao Thủ Châm Cứu (1)

Dương Tử Mi vào lớp học, các bạn cùng lớp ngược lên nhìn cô một cái, ra vẻ không có gì khác lạ, sau đó lại cúi đầu chăm chú học bài.

Thấy cô đến, Hoàng Nhất Phong vui vẻ kéo ghế giúp cô.

- Cảm ơn cậu.

Dương Tử Mi khẽ cười nói.

- Không cần khách sáo, cậu giúp tớ chữa bệnh nặng mùi, tớ không biết cảm ơn cậu thế nào mới được đây.

Hoàng Nhất Phong nói về chân thành, thật thà.

- Cũng chỉ tiện tay thôi, chúng ta là bạn học, cậu không cần khách sáo như thế.

Lúc này, Hạ Muội ngồi phía trên cũng đưa cho Dương Tử Mi một mảnh giấy nhỏ.

“

Dương Tử Mi hồi đáp.

“

Hạ Muội cảm kích nhìn cô.

Đúng lúc, cô bạn học mặt đầy mụn trứng cá Hoàng Thu Nhân cũng đến chỗ Dương Tử Mi, cúi đầu lí nhí hỏi Dương Tử Mi:

- Dương Tử Mi, cậu có thể giúp mình trị... mụn trứng cá không?

Dương Tử Mi ngược mặt nhìn Hoàng Thu Nhân.

Hoàng Thu Nhân vốn có gương mặt rất xinh xắn, da cũng trắng, chỉ là trên mặt có quá nhiều mụn trứng cá nên vẻ đẹp vốn có của cô bị che lấp mất. Cũng chính vì bị mụn nên trước giờ cô rất tự ti. Cô thường cảm thấy hầu như tất cả mọi người trên thế giới này đều đang soi mói gương mặt đầy mụn kia của mình, nên trước giờ cô thường để tóc dài che hết gần nửa khuôn mặt. Bình thường cô cũng không dám tham gia hoạt động gì, nói chuyện cũng e dè

hơn các bạn khác.

Sau khi biết chứng nặng mùi của Hoàng Nhất Phong được Dương Tử Mi chữa khỏi, nên Hoàng Thu Nhân cũng thấy có chút hi vọng. Cô mong Dương Tử Mi có thể giúp cô nên mới lấy hết dũng khí chạy đến hỏi Dương Tử Mi.

- Đương nhiên là được rồi. Do tinh thần của cậu không được thoải mái một thời gian dài nên cơ thể mới sinh nhiệt và tích tụ dưới da hoặc trong các kinh lạc khiến cho khí huyết và mạch bị bít lại, không lưu thông. Lâu ngày các lỗ chân lông bị bít kia bị mưng mủ và trồi lên mặt gây mụn. Cho nên hoàn toàn có thể dùng châm cứu để đã thông huyết vị, giúp máu tuần hoàn tốt hơn để có thể thanh nhiệt giải độc.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

Nghe Dương Tử Mi nói thế, một nữ sinh trước nay vốn tự ti như Hoàng Thu Nhân cũng tự tin ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rỡ cảm kích nhìn Dương Tử Mi nói:

- Thật... thật sao?

- Ừm, trị mụn trứng cá cũng đơn giản lắm.

Dương Tử Mi gật đầu xác nhận.

- Vậy... Khi nào cậu có thể chữa mụn giúp tớ?

Hoàng Thu Nhân vội vã hỏi.

- Chỉ cần hai phút thôi. Giờ còn mười phút nữa mới vào học. Nếu cậu đồng ý thì bây giờ tớ sẽ châm cứu cho cậu.

Dương Tử Mi nhìn đồng hồ và đáp.

- Trong lớp luôn sao?

- Ừm.

Không phải Dương Tử Mi muốn khoe khoang tài châm cứu của mình mà cô chỉ muốn dùng sự thật để chứng minh chuyện giữa cô và Hoàng Nhất Phong nhằm tránh cho những người khác không phải bóng gió gì cô nữa.

- Vậy tớ phải làm gì đây?

Hoàng Thu Nhân hỏi hồi hồi.

- Cậu ngồi xuống đây là được.

Hoàng Nhất Phong vội nhường chỗ của mình cho Hoàng Thu Nhân.

Các bạn cùng lớp khác nghe Dương Tử Mi nói là sẽ châm cứu ngay tại lớp học nên cũng nhanh chân chạy đến xem.

Dương Tử Mi bình thản lấy bộ kim châm cứu ra để lên bàn. Sau khi khử trùng xong cô bảo Hoàng Thu Nhân hơi ngước đầu lên một chút và dùng kim lần lượt châm vào các huyết đại chùy và đốc mạch vài lần. Đốc mạch là dương kinh, là nơi kiểm soát các quá trình diễn ra trong cơ thể. Dương kinh là nơi rất dễ tích tụ nhiệt và chất độc trong người. Còn đại chùy lại là mạch tiếp giáp giữa thủ tam dương kinh và đốc mạch và còn có tên gọi khác là Chư Dương Huyệt. Nếu có thể đã thông khí huyết ở huyết này thì có thể giải nhiệt cho phổi và vị từ đó khiến nhiệt trong người cũng tản ra giúp cơ thể hoạt huyết, thanh nhiệt.

Trong mắt người khác, động tác của cô nhìn có vẻ đơn giản nhưng không ai biết rằng mỗi một kim cô châm vào đều tổn hao rất nhiều nội lực. Nguồn nội lực tổn hao kia còn nhiều hơn gấp mấy lần so với nguồn năng lượng bị tổn hao khi phải chạy cả ngàn mét nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Cao Thủ Châm Cứu (2)

Tuy nhiên, đối với Dương Tử Mi mà nói thì không hề gì.

Hai phút trôi qua, Dương Tử Mi rút hết tất cả các kim châm cứu ra. Cô bảo Hoàng Thu Nhân ngồi thẳng người lại, sau đó dùng hai lòng bàn tay đã được vận nội công áp của mình áp nhẹ lên mặt Hoàng Thu Nhân. Một lúc sau, cô nói:

- Xong rồi, hai ngày tới, chỉ cần cậu ăn uống thanh đạm, dùng nước ấm rửa mặt, nghỉ ngơi đúng giờ thì mấy nốt mụn kia sẽ biến mất.

Hoàng Thu Nhân vô cùng vui mừng.

Lúc này, khi Dương Tử Mi châm cứu cho cô, cô cảm thấy như có một luồng sức mạnh thần kỳ nào đó đang chạy khắp người khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

- Đơn giản vậy sao? Bình thường xem ti vi, thấy mấy bác sĩ đông y cứ nói là phải chữa trị mấy lần ngoài ra còn kết hợp với uống thuốc nữa. Còn cậu chỉ cần châm châm vài cái là xong rồi sao? Không phải lừa bịp người khác chứ?

Trần Tiểu Cường la lên.

Dương Tử Mi cười nói:

- Có lừa hay không chờ vài ngày nữa xem hiệu quả chữa trị là biết thôi mà. Còn mấy thứ khác, tớ có giải thích cậu cũng không hiểu.

Thông thường, khi châm cứu, cần phải theo một liệu trình nhất định. Nhưng Dương Tử Mi dùng khí để trị liệu nên hiệu quả và thời gian trị liệu của cô cũng khác. Đạo khí thuật mà cô thường luyện hằng ngày vốn đã có tác dụng chữa bệnh. Nếu như không phải là bạn bè thì cô cũng sẽ không tùy tiện dùng.

- Tớ tin Dương Tử Mi. Có hiệu quả hay không, tớ biết rõ nhất. Các cậu đừng nghi ngờ cậu ấy.

Hoàng Thu Nhân vừa sờ lên mặt mình vừa nói.

- Vậy chờ hai ngày nữa xem sao. Nếu lúc đó mặt cậu hết mụn thì tớ mới tin.

Trần Tiểu Cường lại la lớn.

- Ôn ào cái gì vậy? Chuông vào học reo rồi, còn tụ tập ở đó làm gì?

Đột nhiên tiếng của giáo viên tiếng Anh Cao Ngọc vang lên. Đám đông vội vàng giải tán, ai trở về bàn nấy.

Còn Dương Tử Mi thì cúi đầu thu dọn kim châm cứu lại,

- Đây là gì? Mấy cây kim này ở đâu ra?

Thấy một dãy kim châm cứu đang để trên bàn Dương Tử Mi, Cao Ngọc nghiêm giọng hỏi?

- Dạ, là kim châm cứu của em ạ. Lúc này em mới châm cứu giúp bạn.

Dương Tử Mi trả lời.

- Dạ đúng rồi đó cô, Dương Tử Mi lúc này châm cứu trị mụn cho Hoàng Thu Nhân. Lúc trước cậu ấy châm cứu chữa chứng nặng mùi giúp em nên giờ em đã hoàn toàn khỏi bệnh. Giờ em không còn bị nặng mùi nữa cô ạ.

Hoàng Nhất Phong lật đật lên tiếng.

- Hả? Châm cứu có thể làm lung tung như vậy được sao? Không cẩn thận sẽ chết người đấy?

Cao Ngọc hiểu kỳ nói tiếp.

- Cô ơi, Dương Tử Mi cậu ấy biết châm cứu thật mà. Cậu ấy đã giúp chữa khỏi bệnh nặng mùi cho Hoàng Nhất Phong đấy ạ.

Hạ Muội đứng dậy nói.

Thấy Hạ Muội cũng lên tiếng nên Cao Ngọc cũng không nghi ngờ như lúc này nữa.

Hạ Muội là học trò cưng của Cao Ngọc. Bình thường, thái độ cũng như cách cư xử của Hạ Muội rất nhiệt tình và thân thiện, lại hết sức công bằng nên Cao Ngọc rất thích. Vì thế lời nói của Hạ Muội cũng rất được tin tưởng.

Tuy nhiên, Cao Ngọc vẫn không thể tin là một cô bé còn nhỏ tuổi như Dương Tử Mi lại biết châm cứu.

“

Bản thân Cao Ngọc cũng bị một số bệnh, theo tây y chữa mãi mà không hết. Đến giờ, bà vẫn đang tìm bác sĩ giỏi để chữa bệnh cho mình nhưng tìm hoài không thấy.

Chứng nặng mùi của Hoàng Nhất Phong bà cũng biết. Trước đây, chưa đi đến gần chỗ ngồi của Hoàng Nhất Phong là mùi hôi kia lập tức xộc vào mũi bà. Nhưng giờ, hình như mùi hôi đó không còn nữa, chẳng lẽ Hoàng Nhất Phong đã khỏi bệnh thật sao?

Mắt Cao Ngọc bỗng nhiên sáng lên, sau đó bà ho khẽ một tiếng rồi đưa tay gõ gõ lên bàn của Dương Tử Mi nói:

- Dương Tử Mi à, mời em đến văn phòng của cô một chút, cô có tài liệu muốn đưa cho em.

- Dạ.

Dương Tử Mi nhanh chóng đứng dậy và đi theo Cao Ngọc đến văn phòng.

Sau khi vào phòng, Cao Ngọc mới hỏi khẽ:

- Dương Tử Mi à, em biết châm cứu thật sao?

Dương Tử Mi gật đầu. Lúc này, thông qua sắc mặt của Cao Ngọc, cô cũng biết là bà bị bệnh gì và cũng đoán biết được mục đích bà gọi cô đến văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Tán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Cao Thủ Châm Cứu (3)

- Vậy em có biết chữa bệnh phụ khoa không?

- Cô ơi, kinh nguyệt của cô cứ hết rồi lại có, có rồi lại hết hơn nửa tháng nay rồi đúng không ạ?

Cao Ngọc kinh ngạc hỏi:

- Sao em biết?

Dương Tử Mi cười nói:

- Mắt cô thâm quầng, sắc mặt nhợt nhạt, da mặt bị đồi mồi, giọng gấp khúc ngắt, vừa nhìn là biết là bệnh phụ khoa rồi ạ.

Cao Ngọc sờ lên mặt mình hỏi:

- Rõ vậy sao? Nhưng sao em biết là kinh nguyệt của cô hơn nửa tháng nay chưa hết vậy?

- Dạ, có thể nhìn và biết được thông qua khí sắc của cô ạ.

Giờ, Cao Ngọc hoàn toàn tin là Dương Tử Mi biết y thuật. Thế nên bà mừng như bắt được vàng và vội vàng nắm tay Dương Tử Mi hỏi:

- Vậy em có thể chữa giúp cô không?

- Dạ, bệnh của cô không khó chữa, nguyên nhân là do buồng trứng suy yếu sớm, tử cung bị lạnh nên kinh nguyệt của cô mới thất thường như thế, thậm chí còn có nguy cơ bị băng huyết nữa.

Những gì Dương Tử Mi nói hoàn toàn trùng khớp với những gì bác sĩ nói nên Cao Ngọc càng tin cô hơn, bà tiếp tục hỏi:

- Vậy khi nào em có thể châm cứu cho cô?

- À, châm cứu chữa bệnh này thì có chút phức tạp nên cần khoảng nửa tiếng. Chờ sau khi tan học, em sẽ đến ký túc xá giáo viên tìm cô ạ.

- Được được, cảm ơn em nhiều lắm.

Cao Ngọc vô cùng vui mừng. Sau đó, bà rút ra một tập tài liệu đưa cho Dương Tử Mi nói:

- Đây là tài liệu phụ đạo rất tốt, tiếng Anh của em còn yếu nên nếu như em có cần phụ đạo gì thì em cứ nói với cô nhé.

- Dạ, em cảm ơn cô, em sẽ cố gắng học tiếng Anh ạ.

Dương Tử Mi lễ phép nói.

Chương trình tiểu học đến trung học cơ sở, cô đều tự học. Hầu như tất cả các môn cô đều có thể tiếp thu một cách dễ dàng, nhưng chỉ có tiếng Anh là lại không được như các môn khác. Có học thế nào cô cũng chẳng khá lên được.

- Nếu như em có thể chữa bệnh giúp cô, thì người nên nói lời cảm ơn là cô mới đúng. Giờ chúng ta vào lớp thôi. À, chuyện cô tìm em để nhờ chữa bệnh, em đừng nói cho ai biết nhé.

Cao Ngọc vừa đứng dậy vừa nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi đáp.

Sau khi trở về lớp học, ngồi vào bàn, cả lớp thấy cô cầm một tập tài liệu trên tay, mặt cũng không có vẻ gì là buồn bã vì bị trách mắng nên cũng bắt đầu ganh tỵ nghĩ là giáo viên thiên vị cô,

Tiết học này, Cao Ngọc quả nhiên rất thiên vị. Ánh mắt của bà thường nhìn về phía Dương Tử Mi và cũng thường hay hỏi Dương Tử Mi này nọ. Mỗi lần cô trả lời xong, bà còn không quên nhắc nhở, nhận xét rất nhẹ nhàng. Cả lớp thấy vậy càng không ngừng đố kỵ hơn.

Dương Tử Mi cũng chỉ biết than thầm trong bụng:

“

Giờ ra chơi, một nữ sinh lớp khác xuất hiện ngay cửa lớp của Dương Tử Mi. Mọi người đều nhận ra, đó chính là Lam Chi Tinh, bạn thân của Mộ Dung Nghiên.

- Gọi Dương Tử Mi ra dùm tớ.

Lam Chi Tinh bực dọc nói với Trần Tiểu Cường.

- Muốn làm gì? Có phải hoa khôi lớp cậu ganh tỵ với Dương Tử Mi lớp tớ nên giờ muốn đến tính sổ chẳng?

- Ganh tỵ? Nó là cái gì mà phải ganh tỵ chứ? Có bằng móng tay của Mộ Dung Nghiên không? Tớ tìm nó là vì Mộ Dung Nghiên muốn nói chuyện với nó.

Lam Chi Tinh cười nhạt nói.

- Tớ thấy hai người họ không có gì phải nói với nhau hết.

Trần Tiểu Cường nói tiếp.

- Trần Tiểu Cường, cậu tránh qua một bên dùm cái đi, liên quan gì đến cậu chứ?

Vừa nói, Lam Chi Tinh vừa đẩy mạnh Trần Tiểu Cường qua một bên và vội vào lớp gọi lớn:

- Dương Tử Mi, ra đây đi!

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi bình thản đứng dậy đi ra cửa lớp.

- Tớ đi theo cậu!

Hạ Muội lo lắng kéo tay Dương Tử Mi nói.

- Không sao đâu, một mình tớ là được rồi.

Dương Tử Mi từ chối.

- Lam Chi Tinh và Mộ Dung Nghiên không có ý tốt gì đâu. Hôm nay Mẫn Cương đối xử tốt với cậu như thế, hai người đó nhất định là đang ganh tỵ và muốn đối phó với cậu đó.

Hạ Muội nói tiếp.

- Đối phó với tớ sao? Hai người đó không phải là đối thủ của tớ.

Dương Tử Mi kiêu ngạo đáp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120: Lòng Đố Kỵ Của Mộ Dung Nghiên Ganh Tỵ (1)

Thấy Dương Tử Mi đi ra, Lam Chi Tinh liếc cô mấy cái, khiêu khích nói:

- Cậu là Dương Tử Mi sao?

- Ừm, có chuyện gì sao?

Dương Tử Mi lãnh đạm hỏi.

- Hừ, cũng chẳng có đẹp đẽ gì cho cam!

- Nhưng cũng hơn những người ra vẻ cáo mượn oai hùm đấy.

Dương Tử Mi cười chế nhạo nói.

Mặt Lam Chi Tinh thoáng biến sắc. Tuy bình thường cô là bạn thân của Mộ Dung Nghiên nhưng cô rất ghét ai nói cô như thế. Cậu mà Dương Tử Mi vừa nói kia như một gáo nước lạnh hắt thẳng vào mặt cô.

- Cũng chỉ là đứa con gái nhà quê thôi mà. Mộ Dung Nghiên đang chờ ở dưới cây đa, cậu ta có chuyện cần nói. Còn không biết soi gương nhìn lại mình đi, vậy mà cũng dám cặp kè với Mẫn Cường.

Lam Chi Tinh bực tức nói.

- Nếu cậu ấy có chuyện cần nói thì kêu cậu ấy đến đây. Tớ không phải là con chó theo đuôi cậu ấy nên không phải gọi là đến đâu.

Dương Tử Mi nói xong quay người đi thẳng vào lớp.

- Dương Tử Mi, dám từ chối sao? Đến lúc đó đừng hối hận đấy?

Lam Chi Tinh hét lớn.

Dương Tử Mi chẳng đoái hoài gì đến cô ta và thản nhiên ngồi vào bàn của mình.

Hạ Muội quay xuống lo lắng nói:

- Nghe nói nhà của Mộ Dung Nghiên là xã hội đen. Tử Mi, hay là cậu nhin một chút vậy.

- Xin lỗi, trong từ điển của tớ không có từ nhin. Đừng lo, cậu ấy không dám làm gì tớ đâu.

Dương Tử Mi nhìn Hạ Muội cười nói.

- Ôi trời...

Hạ Muội chỉ biết thở dài một cái, nói tiếp:

- Dù thế nào đi nữa tớ cũng rất lo. Từ hôm nay và mấy ngày sắp tới, sau khi tan học tớ đưa cậu về nhà vậy.

- Tớ cũng đưa cậu về.

Hoàng Nhất Phong ngồi bên cạnh lên tiếng.

- Tớ nữa. Là nam sinh trong lớp, tớ nhất định không để cho nữ sinh lớp mình bị lớp khác bắt nạt.

Trần Tiểu Cường cũng xáp lại nói.

Lần trước, sau khi được Dương Tử Mi nhắc nhở là phải chú ý khi băng qua đường, nếu không sẽ gặp tai nạn, hôm đó tan học, Trần Tiểu Cường cũng không theo bạn băng qua đường như mọi ngày mà lại đi vòng lên cầu vượt. Kết quả là người bạn kia của cậu bị xe tông. Cũng may nhờ Dương Tử Mi nhắc nhở nên Trần Tiểu Cường mới tránh được tai nạn chết người kia. Thế nên từ đó đến nay, Trần Tiểu Cường cũng âm thầm cảm kích Dương Tử Mi.

- Đúng, đúng, đúng!

Các nam sinh khác cũng đồng thanh nói:

- Bọn tớ sẽ bảo vệ các bạn nữ lớp mình!

Nghe vậy, các nữ sinh hẹp hòi khác cũng trề môi vẻ đố kỵ. Nhưng, so với Dương Tử Mi thì Mộ Dung Nghiên kia mới chính là người mà họ ghét thật sự. Sở dĩ như thế là vì Mộ Dung Nghiên vừa xinh đẹp, học giỏi, lại là con nhà giàu. Quan trọng hơn hết là Mộ Dung Nghiên hiện đang là nữ thần trong lòng các nam sinh trong trường.

Chính vì thế mà khi thấy Dương Tử Mi ngang nhiên đối đầu với Mộ Dung Nghiên, họ cũng mừng thầm trong bụng.

Thấy các nam sinh trong lớp đều nhiệt tình như thế, Dương Tử Mi bất giác cảm động không thôi.

Kiếp trước, cô cứ lủi thủi một thân một mình và không hề có ai nói với cô là sẽ bảo vệ cô. Càng không có cảnh mọi người khí thế như thế chỉ vì cô.

Giờ, cô mới thực sự cảm nhận được sức mạnh cũng như sự ấm áp của tập thể là như thế nào.

Nếu như các bạn trong lớp đều muốn bảo vệ cô thì sau này cô cũng sẽ bảo vệ họ.

- Cảm ơn các cậu!

Dương Tử Mi đứng dậy, xúc động nói tiếp:

- Hôm nay tớ rất vui vì các cậu đối xử tốt với tớ như thế. Các cậu yên tâm, tớ có thể tự bảo vệ mình và không sợ ai cả.

Giọng của cô tuy không vang lăm nhưng cả lớp đều nghe rất rõ và có sức lay động rất lớn.

- Bọn tớ sẽ sát cánh cùng cậu! Ai bắt nạt cậu cũng là bắt nạt cả lớp chúng ta!

Hạ Muội đứng lên cao giọng nói.

Cả lớp cũng đồng thanh hưởng ứng theo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Sự Đố Kỵ Của Mộ Dung Nghiên (2)

Dương Tử Mi cảm thấy mắt mình nhòe đi, sống mũi cay cay.

Thấy vậy, Lam Chi Tinh cũng vội vàng bỏ đi.

- Sao? Nó không đến à? Hừ, dám lên mặt trước mặt tớ sao?

Mộ Dung Nghiên tức giận nói.

- Đúng vậy, nó xem thường cậu đấy. Nó còn nói là cậu là cái thá gì? Mẫn Cương không thích cậu mà chỉ thích nó thôi, rồi thì cậu đi chết đi... kiểu vậy đó.

Thấy Mộ Dung Nghiên tức giận, Lam Chi Tinh mừng thầm trong bụng nên cũng thêm mắm dặm muối vào.

Nghe xong, gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Nghiên khẽ nhăn lại.

- Vậy để tớ chống mắt lên xem cuối cùng người đi chết kia là ai!

Mộ Dung Nghiên nghiêng răng nói. Sau đó quay trở về lớp.

Lúc này, Mẫn Cương đang ngồi cạnh cửa sổ lớp học và cắm cúi làm bài tập. Mái tóc bông bênh phủ xuống vàng trán cao, thông minh của anh. Hàng mi dài hơi cụp xuống trông anh càng đẹp trai và nhỏ nhắn hơn.

Thấy khuôn mặt nghiêng đẹp trai đó của Mẫn Cương, Mộ Dung Nghiên không khỏi xao xuyến. Nhưng hình ảnh lúc sáng Mẫn Cương cười nói và cùng nhau đi bộ vào trường với Dương Tử Mi kia lập tức lại xuất hiện trong đầu cô khiến cho sự đố kỵ, ganh ghét của cô càng tăng lên gấp bội.

Từ trước đến giờ, Mộ Dung Nghiên luôn cho rằng Mẫn Cương là của cô và chỉ thuộc về cô. Ngoài cô ra, các cô gái khác đều không xứng với anh!

Tuy nhiên, Mẫn Cương trước nay cũng đối xử với cô rất lạnh nhạt, không khác gì bạn bè bình thường cả. Thậm chí còn khá giữ khoảng cách với cô và cũng nhiều lần từ chối rất nhiều lời mời của cô.

Cũng chính vì thế mà Mộ Dung Nghiên càng muốn chiếm hữu Mẫn Cương làm của riêng của mình!

Hơn nữa, cô còn cho rằng, sớm muộn gì Mẫn Cương cũng sẽ chấp nhận cô, vấn đề bây giờ chỉ là thời gian thôi.

Nhưng không ngờ, Dương Tử Mi ở đâu xuất hiện và quấy phá kế hoạch của cô.

Ánh mắt của Mộ Dung Nghiên không ngừng biến đổi. Chờ sau khi bình tâm và vui vẻ lại, cô mới đến trước bàn của Mẫn Cương, gõ nhẹ lên bàn và nở nụ cười hiền hòa, xinh đẹp như thiên sứ mà các nam sinh khác thường ngưỡng mộ.

Nghe tiếng động, Mẫn Cương ngược đầu lên nhìn cô một cái, sau đó lại cúi xuống tiếp tục làm bài.

Thấy Mẫn Cương chẳng thèm đoái hoài gì đến mình, trái tim của Mộ Dung Nghiên thất lại!

Cô cố gắng giấu đi sự hụt hẫng của mình, giả vờ mỉm cười nói:

- Mẫn Cương à, sắp đến buổi biểu diễn văn nghệ của trường rồi, tớ muốn bàn với cậu các tiết mục của lớp mình, không biết cậu có rảnh không?

Mẫn Cương vẫn cầm cúi làm bài, lạnh nhạt nói:

- Buổi diễn văn nghệ của trường trước giờ đều do cậu phụ trách nên cậu không cần bàn bạc với tớ. Tớ tin là cậu sẽ làm tốt thôi.

- Nhưng đây là buổi biểu diễn văn nghệ cuối cùng của những năm trung học cơ sở của lớp mình, nên tớ cũng muốn làm tốt nhất có thể. Nếu được, tớ muốn dàn dựng những tiết mục có trình độ cao và làm cả trường phải kinh ngạc. Cậu là lớp trưởng nên cũng có trách nhiệm tham gia đóng góp ý kiến này nọ chứ. Hơn nữa, bọn tớ còn đang để lại một vai cho cậu nữa đấy.

Mộ Dung Nghiên tiếp tục kềm nén nỗi buồn vì bị làm ngơ nói.

- Giờ chúng ta cũng đang ở lớp cuối cấp, sắp tới phải lo thi lên cấp ba cho nên nhiệm vụ quan trọng nhất hiện giờ là học chứ không phải hoạt động văn nghệ. Tớ thấy không cần làm gì hoành tráng cả, chỉ cần cả lớp tham gia một tiết mục hợp ca là được rồi.

Mẫn Cương nói.

Nghe xong, Mộ Dung Nghiên khẽ mỉm cười.

Hợp ca sao? Buổi biểu diễn văn nghệ hàng năm cũng chính là lúc Mộ Dung Nghiên tỏa sáng, cho nên sao lại có thể hợp ca đơn giản như vậy được?

- Mẫn Cương, cậu học giỏi vậy chắc chắn sẽ thi đậu vào trường điểm của thành phố cho nên sao cậu lại không tham gia vào các hoạt động của trường, lớp để giữ lại kỷ niệm đẹp của lớp cuối cấp chứ? Ngoài ra, tớ cũng rất muốn có thể được biểu diễn cùng cậu, cậu diễn vai hoàng tử còn tớ làm công chúa...

Mộ Dung Nghiên bắt đầu nhõm nhõm nói.

- Xin lỗi cậu, tớ không thích lên sân khấu biểu diễn, cậu chọn người khác đi. Tớ phụ trách phần hậu cần chăm lo cho các cậu là được rồi.

Mẫn Cương vẫn nói với thái độ thờ ơ.

Thấy Mẫn Cương liên tục từ chối, Mộ Dung Nghiên cũng không biết làm gì hơn. Cô không còn lời nào khác để khuyên Mẫn Cương tham gia biểu diễn với cô nên đành đi về chỗ ngồi của mình. Sự ghen ghét, đố kỵ với Dương Tử Mi cũng càng sâu sắc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Tòan Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Hóa Giải Phong Thủy Và Châm Cứu Chữa Bệnh Giúp Cô Giáo (1)

Sau khi tan học, Dương Tử Mi đến khu nhà ở của giáo viên để tìm Cao Ngọc.

Cao Ngọc đã chờ cô từ sớm. Thấy cô đến, bà liền chạy ra đón.

Vừa bước vào nhà của Cao Ngọc, Dương Tử Mi đã cảm nhận được sự ảm đạm trong nhà của bà. Cô đưa mắt nhìn quanh một lượt thì phát hiện rèm cửa sổ đang kéo lại che hết ánh nắng mặt trời nên dương khí trong nhà cũng rất yếu ớt.

Ngoài ra, Dương Tử Mi còn phát hiện cửa phòng ngủ lại đối diện với cửa nhà vệ sinh.

Cửa phòng ngủ đối diện với cửa nhà vệ sinh chính là điều cấm kỵ trong phong thủy. Phong Thủy Học cho rằng, nhà vệ sinh và nhà tắm là nơi để tắm và loại thải các thứ dơ bẩn trên người nên khí âm khá nặng. Đồng thời cũng là nơi sản sinh luồng không khí bẩn. Nếu cửa nhà vệ sinh đối diện với cửa phòng ngủ thì khí âm và khí bẩn kia sẽ xâm nhập vào cơ thể, ảnh hưởng đến sức khỏe của gia chủ.

- Dương Tử Mi à, em chuẩn bị xong hết chưa? Có thể bắt đầu châm cứu cho cô được chưa?

Cao Ngọc sốt ruột hỏi.

- À, cô thứ lỗi em nói thẳng. Nếu giờ em có chữa bệnh cho cô thì bệnh của cô cũng sẽ tái phát thôi.

- Ô? Tại sao? Chẳng lẽ không thể trị dứt bệnh được sao?

Cao Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Nếu muốn trị dứt bệnh thì cô phải thay đổi phong thủy nhà mình một chút mới được ạ. Cô không thấy là nhà của cô hơi lạnh hơn so với bên ngoài sao?

Dương Tử Mi nhíu mày hỏi.

- Ừm, cũng có chút, nhưng đây chính là vấn đề sao?

Cao Ngọc nghi hoặc hỏi.

- Vấn đề rất lớn đấy ạ.

Dương Tử Mi đưa tay kéo rèm cửa sổ ra và nói tiếp:

- Trước tiên, tấm rèm cửa sổ này cô không cần làm dày quá, tốt nhất là đổi thành loại rèm lá xích thoáng khí. Bình thường nếu không ngủ thì cô kéo rèm ra để ánh sáng có thể chiếu vào phòng.

- Chuyện này có liên quan đến bệnh tật sao?

- Dạ, sở dĩ con người bị bệnh là do mất cân bằng âm dương. Cô đã ở trong một nơi có khí âm trong một thời gian dài nên khí âm kia mới xâm nhập cơ thể, sức khỏe cô vì thế cũng bị ảnh hưởng. Ngoài chuyện kinh nguyệt không đều ra, cô còn thường xuyên cảm thấy đau lưng, nhức mỏi nữa đúng không ạ?

Cao Ngọc gật đầu xác nhận:

- Đúng đó, mỗi sáng thức dậy, cô đều bị đau lưng, đau vai và rất dễ bị mệt.

- Đó là do hoàn cảnh, môi trường sống trong nhà cô gây ra đấy. Ngoài tấm rèm này ra, cửa phòng ngủ của cô lại đối diện với cửa nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh là nơi tắm rửa, thải loại chất bẩn, là nơi tích tụ khí âm và các luồng không khí không sạch sẽ khác. Giờ cửa của nó lại nằm đối diện với cửa phòng ngủ của cô, nên các khí âm kia xâm nhập làm ảnh hưởng đến sức khỏe của cô đấy ạ.

Cao Ngọc mặt biến sắc, lẩm bẩm nói:

- Đây là ký túc xá giáo viên trường cấp cho nên bố cục và cách bày trí trong nhà vốn đã vậy, cô cũng không dám thay đổi. Vậy giờ cô phải làm sao đây?

- Không cần sửa cũng được ạ. Chỉ cần hóa giải là được.

- Hóa giải bằng cách nào?

Lúc này đây, Cao Ngọc không khác gì là một học trò đang cần giúp đỡ trong học tập.

- Có mấy cách sau đây. Một là có thể dùng một tấm rèm châu dài để treo trước cửa nhà vệ sinh. Và nhớ là phải chọn tấm rèm châu nào đẹp đẹp một chút ạ. Rèm đẹp vừa có thể tăng mỹ quan cho nhà vừa có thể hóa giải vấn đề cửa đối cửa đại kỵ kia. Còn không thì cô cũng có thể treo một tấm rèm cửa trước cửa phòng ngủ của mình. Sau khi vào phòng thì kéo rèm lại và đóng cửa phòng là được. Cách thứ hai là để các tiền đồng Ngũ Đế. Tiền đồng Ngũ Đế có rất nhiều tác dụng và mang lại hiệu quả rất lớn. Cô có thể để chúng ở ngoài cửa của cả hai phòng hoặc có thể để trong phòng cũng được. Rất nhiều người dùng cách này đấy ạ. Tiền đồng Ngũ Đế chính là tiền đồng của các thời Thuận Trị, Khang Hi, Ung Chính, Càn Long Và Gia Khánh. Chúng có tác dụng ngăn sát, phòng ngừa tiểu nhân, tránh tà ma và giúp tài vận hanh thông. Phụ nữ, con gái có thể dùng dây đỏ để xâu chúng lại thành một chuỗi và treo trên túi xách hoặc mang theo bên người để tránh tà ma.

Chương 123: Hóa Giải Phong Thủy Và Châm Cứu Chữa Bệnh Giúp Cô Giáo (2)

- Thứ ba là dán bùa Hải Thần Môn. Bùa Hải Thần Môn là một loại bùa chuyên khai vận và hóa giải vấn đề cửa đối cửa và có tác dụng rất lớn. Hiện đang là cách hóa giải chủ yếu mà nhiều người đang dùng. Ngoài ra, nó còn là một món đồ trang trí rất tốt, có thể làm cho không gian sống trở nên mỹ quan hơn.

- Thứ tư là có thể để một cái hồ trồng các loại cây thủy sinh ở giữa hai cửa. Nên chọn loại cây lá to, dày. Hoặc cũng có thể để ba chậu cây kiểng loại chuyên trồng trong nhà trong nhà vệ sinh. Các loại cây kiểng này có thể giúp điều hòa âm dương.

- Thứ năm là treo các loại trang sức hình tròn bằng vàng trước cửa nhà vệ sinh.

- Thứ sáu là treo hồ lô mở nắp trên ống nước trong nhà vệ sinh.

- Cô à, trong những cách đó, cô có thể chọn cách nào mà cô cảm thấy đơn giản nhất để làm. Tốt nhất là cô nên làm ngay, đừng kéo dài. Nếu không sức khỏe của cô mãi vẫn không khỏe lên được.

Dương Tử Mi nhìn Cao Ngọc nói.

Nghe cô nói có đầu có đuôi với về am hiểu như thế, Cao Ngọc chỉ biết nhìn cô kinh ngạc.

Là người tiếp thu nền giáo dục theo chủ nghĩa triết học đã mười mấy năm nay, có thể nói Cao Ngọc là một người theo chủ nghĩa duy vật. Trước giờ, bà không tin vào phong thủy và bói toán cho lắm. Bà cho rằng những thứ đó đều là mê tín, gạt người.

Bây giờ, nghe Dương Tử Mi nói vậy, bà cũng bắt đầu tin tưởng. Sức khỏe của bà vốn không có vấn đề gì. Nhưng từ khi dọn đến ký túc xá ở từ năm ngoái đến nay thì bà nay ốm mai đau. Không đau chỗ này thì đau chỗ khác, đến cuối cùng bùng trứng và tử cung cũng có vấn đề.

Thấy Cao Ngọc vẫn còn nghi hoặc, Dương Tử Mi chỉ biết âm thầm thở dài. Nếu như bà không phải là giáo viên dạy cô thì cô cũng không giúp bà xem phong thủy miễn phí làm gì.

- Cô ơi, em chỉ có thể giúp cô như vậy thôi. Cô có tin hay không thì tùy cô ạ.

Dương Tử Mi nói.

- Cô tin! Cô sẽ làm theo cách mà em chỉ.

Cao Ngọc vội vàng trả lời.

Nói xong, bà liền quay sang nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Tử Mi à, sao em lại biết mấy thứ đó vậy?

- Dạ, em theo một lão đạo trưởng học ạ?

Dương Tử Mi thành thật trả lời.

Cao Ngọc reo thầm trong bụng:

Đoạn, Dương Tử Mi bảo Cao Ngọc nằm xuống giường, cởi y phục và bắt đầu châm cứu cho bà.

Khí âm trong cơ thể Cao Ngọc khá nặng, thời gian ảnh hưởng lại lâu nên nếu muốn trị dứt thì phải dùng nguyên khí của cô để hỗ trợ. Thế nên Dương Tử Mi phải mất nửa tiếng châm cứu mới có thể thải loại hết khí âm trong cơ thể bà ra ngoài, giúp cân bằng âm dương, tử cung ấm và bùng trứng cũng trở lại bình thường như trước.

Trong quá trình châm cứu, Cao Ngọc cảm thấy cả người như được sưởi ấm bằng một luồng khí ấm áp, lực phủ ngũ tạng cũng thoải mái, điều hòa hơn. Bà cảm nhận được từng lỗ chân lông của mình như mở to ra, một cảm giác vô cùng dễ chịu,

Con đau bụng âm ỉ trước giờ cũng biến mất. Gân cốt cũng không đau nhức nữa.

Lúc này, bà mới hoàn toàn tin rằng Dương Tử Mi là cao thủ châm cứu. Bà may mắn lắm mới có thể gặp được một cô học trò như cô đây.

- Xong rồi ạ!

Dương Tử Mi rút kim ra hết, nói.

Cao Ngọc ngồi dậy, thư giãn gân cốt, cảm thấy cả người dễ chịu và nhẹ nhõm hơn nhiều. Cứ như là vết được gánh nặng hàng trăm ký vậy.

- Tử Mi à, cảm ơn em đã cứu cô! Nếu không nhờ em, không biết cô phải chịu đau đớn đến bao giờ nữa.

Cao Ngọc cảm động nắm tay Dương Tử Mi nói.

- Hi hi, dạ, không có gì đâu ạ. Cô là cô của em, là học sinh, em nên giúp cô mới phải. Sau này cô giúp em phụ đạo tiếng Anh là em vui rồi ạ.

Dương Tử Mi cười ranh mãnh nói.

- Không thành vấn đề, chỉ cần em sắp xếp thời gian, tối mỗi ngày cô đến phụ đạo cho em cũng được!

Cao Ngọc vui vẻ nói.

- Dạ, không cần cực vậy đâu ạ. Nếu cô có lòng thì sáng thứ bảy hàng tuần cô phụ đạo cho em một chút là em cảm kích lắm rồi ạ.

- Được thôi.

Cao Ngọc hào hứng nhận lời ngay.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Phản Cung Sát Đã Có Tác Dụng

Sau khi chào tạm biệt Cao Ngọc, Dương Tử Mi vội chạy đến câu lạc bộ VIP dành cho người lớn tuổi để làm thẻ hội viên cho ông bà nội của cô. Cô muốn họ được hưởng phúc khi về già.

Cô không để bụng chuyện trước đây ông nội vì trọng nam khinh nữ mà gọi cô là đồ vô dụng. Cô chỉ muốn kiếp này, cả nhà cô được vui vẻ, hạnh phúc.

Đến trước cửa câu lạc bộ nọ, đang định vào thì cô bị bảo vệ chặn ngay ngoài cửa:

- Này này, cô bé kia, chỗ này không được tùy tiện vào, đi chỗ khác đi.

- Anh à, em đến làm thẻ hội viên cho ông bà nội của em.

Dương Tử Mi không muốn dây dưa với anh ta nên cũng vào thẳng vấn đề,

Bảo vệ nhìn cô một lượt. Chỉ thấy cô đang mặc đồng phục của trường Nam Thành, tay xách chiếc cặp giá chỉ mấy chục đồng bán đồ đồ đồng ngoài đường, hơn nữa còn khá cũ. Tuy bình thường anh ta thường xuyên bị người khác khinh thường nhưng vì làm bảo vệ ở đây khá lâu nên cũng bị nhiễm thói khinh người như những vị khách thường xuyên lui tới đây vậy.

Anh bảo vệ nọ bực bội khoát tay, giọng khinh thường nói:

- Đùng đùa chứ, thẻ hội viên ở đây không phải ai cũng làm được đâu. Mau về nhà chơi đi, đừng cản trở công việc của người khác.

- Anh ơi, em muốn làm thẻ hội viên thật mà.

Dương Tử Mi cố gắng giải thích.

- Cô bé có biết là thẻ hội viên ở đây một tháng bao nhiêu tiền không?

Đoạn, bảo vệ đưa hai ngón tay lên ngón ngăm nói tiếp:

- Hai ngàn đấy. Thu nhập hàng tháng của cả nhà cô bé chắc cũng chưa đến mức này đâu nhì. Mau về nhà nói ông bà nội có rảnh thì ra công viên đi dạo, ở đó miễn phí, đánh một ván mặt chược cũng tốn có một đồng thôi à.

Đúng lúc này, một người lớn tuổi từ trong câu lạc bộ bước ra. Người này điệu bộ giàu có, sang trọng.

Vừa thấy người nọ, bảo vệ lập tức quay sang chào, cúi người xới lời hỏi han:

- Ông Dương, sao hôm nay về sớm vậy ạ?

Dương Tử Mi nhận ra người đó chính là Dương Hoàng, người cùng thôn với cô và cũng chính là cha của Dương Đức Kiệt.

Dương Hoàng chẳng đoái hoài gì đến anh bảo vệ kia mà vội vã đón xe rời khỏi.

Dương Hoàng vừa mới rời khỏi, lại có thêm hai người lớn tuổi về như cán bộ về hưu bước ra. Hai người vừa đi vừa thì thầm thảo luận:

- Nghe nói bí thư Dương vừa bị kiểm điểm, kỷ luật rồi.

- Bí thư Dương chỗ dựa vững vậy, chắc lần này cũng qua thôi.

- Khó nói lắm, lần này đích thân ủy viên kiểm tra, kỷ luật trung ương đến kiểm tra. Dù chỗ dựa của bí thư Dương có chắc thế nào đi nữa thì cũng chỉ trong phạm vi tỉnh thôi, làm sao đến tận trung ương cho được?

- Chúng ta chờ xem thế nào. Nghe nói cả nhà họ gần đây gặp khá nhiều chuyện xui xẻo. Con trai thì bị người khác đè gãy xương, giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện. Còn vợ thì hôm qua tự nhiên lại bị trượt chân, trúng gió.

- Nghe nói, tôi qua bí thư Dương còn bị xe tông nữa.

Hai người vừa nói xong thì nghe rầm một tiếng ở góc đường cách đó không xa. Mọi người nhìn qua mới biết chiếc xe mà Dương Hoàng đang đi đột nhiên bị rơi hết một bánh, chiếc xe mất thăng bằng nên ngã ngay xuống đường. Vì sự cố xảy ra bất ngờ nên Dương Hoàng đang ngồi trên xe cũng té lăn quay ra đất và đang ngồi rên rĩ.

Nghe và chứng kiến những chuyện xảy ra trước mắt mình, Dương Tử Mi không khỏi mừng thầm.

Phản cung sát mà cô bày ra kia đã bắt đầu có tác dụng. Xem cả nhà Dương Đức Kiệt kia sau này còn hống hách, ác độc nữa không!

Anh bảo vệ kia này giờ cũng cố căng lỗ tai lên nghe. Vừa mới nghe chuyện bí thư Dương bị kiểm điểm, kỷ luật thì anh ta cũng không che giấu nỗi sự vui mừng của mình.

Lúc này, lại có một người khác từ bên trong bước ra. Người này chính là Hạ Quốc Huy, cha của Hạ Muội. Ông cũng chính là một trong những nhà đầu tư của câu lạc bộ người cao tuổi này. Hôm nay, ông đến để xem tình hình hoạt động của câu lạc bộ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Em Gái Bị Bắt Cóc (1)

- Tổng giám đốc Hạ!

Bảo vệ vừa thấy Hạ Quốc Huy liền vui vẻ, khép nép chạy đến hỏi:

- Tổng giám đốc về rồi sao?

- Ồ, cực cho anh quá.

Hạ Quốc Huy thân thiện gật đầu chào đáp lại.

- Ha ha, không có cực khổ gì đâu ạ. Chỉ là mỗi ngày ngồi đây chặn những người không đủ tư cách và không cho họ vào thôi. Giống như cô bé kia, cứ nằng nặc đòi vào làm thẻ hội viên cho ông bà nội gì đó. Thật là chẳng biết trời cao đất dày gì cả. Đây là nơi mà ai cũng có thể tùy tiện vào sao?

Thấy Hạ Quốc Huy đối đãi tử tế với mình, bảo vệ nọ cũng vui vẻ gật đầu nói.

Nói xong, anh ta còn quay sang liếc Dương Tử Mi một cái.

Hạ Quốc Huy lúc này cũng nhìn thấy Dương Tử Mi. Vừa nhìn thấy cô, mặt ông đột nhiên vui vẻ hẳn. Ông vội bước đến chỗ cô, cười thân thiện hỏi:

- Tiểu Mi, con ở đây sao?

- Con chào chú ạ.

Dương Tử Mi lễ phép chào mà không hề ra vẻ là người đã từng giúp đỡ ông.

Bảo vệ thấy Hạ Quốc Huy quen với Dương Tử Mi nên mặt lập tức biến sắc. Anh ta vội vàng cười cười nói:

- Thì ra cô bé này quen với tổng giám đốc. Ha ha, chả trách nhìn có khí chất quá, ha ha.

- Tiểu Mi à, con đến đây để làm thẻ hội viên cho ông bà nội con sao?

Hạ Quốc Huy nhìn Dương Tử Mi hỏi. Sau ngày hôm đó, ông vẫn luôn muốn làm gì đó để cảm ơn cô. Giờ cơ hội đó đã đến nên ông rất vui.

- Dạ. Tiếc là anh bảo vệ này không cho con vào.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

Hạ Quốc Huy quay sang trừng mắt nhìn bảo vệ một cái.

Thấy vậy, bảo vệ kia cũng rút cổ lại. Anh ta nghĩ mình lần này chắc sẽ bị đuổi việc vì đắc tội với tổng giám đốc.

- Ông chủ, xin lỗi, tôi... tôi không biết cô bé quen với ông. Tôi thấy cô bé ăn mặc bình thường... nên tưởng cô bé đến phá phách. Tôi cũng chỉ muốn giữ gìn trật tự của câu lạc bộ thôi, tôi...

Anh bảo vệ lo lắng giải thích.

- Nhìn mặt bất hình dong, còn không mau xin lỗi cô bé đi.

Hạ Quốc Huy bắt đầu nghiêm giọng quở trách.

- Xin lỗi, xin lỗi, là do anh có mắt mà không biết thái son, mong em bỏ qua cho.

Bảo vệ lật đật cúi người xin lỗi Dương Tử Mi.

- Hi hi, anh cứ nịnh nọt người có tiền và khinh thường người khác như thế thì trước sau gì cũng gặp xui xẻo thôi.

Dương Tử Mi nói về chế giễu.

- Vâng, vâng vâng!

Bảo vệ gật đầu lia lịa.

Dương Tử Mi cũng không muốn so đo với anh ta nên quay sang nói với Hạ Quốc Huy:

- Chú Hạ à, giờ con có thể vào làm thẻ hội viên được chưa ạ?

- Không cần con đích thân vào đó đâu. Chú sẽ giúp con làm hai thẻ VIP vàng, hoàn toàn miễn phí. Sau khi làm xong, chú sẽ tận tay mang đến nhà con. Con không cần phải đến.

Hạ Quốc Huy vui vẻ nói.

Bảo vệ nghe vậy thì há miệng kinh ngạc, ngẩn người nhìn Dương Tử Mi. Anh ta đang không biết cô là người như thế nào mà tổng giám đốc của anh ta phải đích thân ra tay làm thẻ giúp như vậy, hơn nữa còn tận tay giao đến nhà. Điều quan trọng hơn là, hai cái thẻ định làm kia lại là thẻ hội viên vàng, hoàn toàn miễn phí. Loại thẻ đó chỉ có những người lớn tuổi dạng quyền cao chức trọng mới có được.

- Phiền chú vậy, thật ngại quá. Thẻ đó để con trả phí là được rồi ạ.

Dương Tử Mi ngại ngừng nói.

- Tiểu Mi, con thật là, sao con lại khách sáo với chú như thế. Lúc trước, con xem phong thủy giúp chú, chú còn chưa trả tiền cho con nữa mà. Giờ hai thẻ hội viên kia xem như là chú trả tiền xem phong thủy vậy, con đừng ngại.

Hạ Quốc Huy ân cần nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Em Gái Bị Bắt Cóc (2)

- Nếu chú đã nói vậy thì con cũng không khách sáo nữa, con cảm ơn chú ạ. Ông bà nội của con nhất định sẽ rất vui.

Dương Tử Mi cười nói.

- Đó là điều chú nên làm. À, con chờ chú một chút. Chú vào trong bảo nhân viên làm thẻ cho con, xong xuôi chúng ta đi ăn cơm, con thấy sao?

Hạ Quốc Huy nhiệt tình hỏi.

Dương Tử Mi nhìn đồng hồ, lắc đầu nói:

- Con cảm ơn chú, con không ăn cơm với chú được, giờ cũng trễ rồi, con phải về nhà ạ.

Giờ cũng đã đến giờ ăn cơm ở nhà. Dương Tử Mi không muốn lãng phí thời gian ở bên ngoài. Cô chỉ muốn trân trọng từng giây, từng phút được ở bên gia đình mình.

Về đến nhà, bà nội nghi hoặc nhìn sau lưng cô nói:

- Cháu gái à, Tử Hi đâu? Không phải con đến đón và dẫn nó đi chơi à?

- Đâu có ạ, Tử Hi trước giờ đều do nội đón về mà.

Dương Tử Mi bỗng có dự cảm không lành. Cô lo lắng hỏi:

- Bà nội, có chuyện gì vậy ạ?

- Không phải con đón sao? Hôm nay nội đến đón Tử Hi, nội chờ rất lâu mà không thấy nó ra. Hỏi cô giáo thì cô giáo nói là Tử Hi đã được đón về từ sớm rồi. Nội còn tưởng là con đến đón và dẫn nó đi chơi nữa chứ.

Bà nội cô cũng lo lắng nói.

- Cha và mẹ đâu ạ?

- Hôm nay cha mẹ con đi xem cửa tiệm rồi, không có thời gian đi rước đâu.

Bà nội cũng bắt đầu hoang mang. Bà lo lắng nắm tay Dương Tử Mi nói tiếp:

- Giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ Tử Hi bị người ta bắt cóc bán? Chúng ta báo công an thôi!

- Để con xem có phải cha mẹ rước em không.

Nói xong, đang định chạy đi thì đột nhiên điện thoại trong nhà reo lên. Cô nhấc máy, đầu dây bên kia là một giọng nam khà khà đã qua mấy biến âm:

- Tôi tìm Dương Tử Mi.

- Là tôi đây.

- Nếu muốn em mày được an toàn thì mau đem viên phi thủy Đế Vương đến đổi, nếu không thì... hừ hừ hừ.

Đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh hiểm ác.

Ánh mắt Dương Tử Mi sa sầm lại. Em gái cô bị bắt cóc đều do viên phi thủy Đế Vương Kia.

- Được thôi, nhưng tôi phải bảo đảm là em tôi đang an toàn.

Dương Tử Mi bình tĩnh nói.

Lúc này, đầu dây bên kia truyền đến giọng của Dương Tử Hi:

- Chị, chị ơi, mau đến cứu em...

Giọng nức nẻn của cô bé khiến tim Dương Tử Mi thất lại.

Em cô chỉ mới mười tuổi. Bị bắt cóc như vậy chắc nó hoảng sợ lắm.

Càng nghĩ, ánh mắt cô càng tối và lạnh lùng hơn. Lạnh một cách đáng sợ. Lạnh đến nỗi khiến bà nội cô đang đứng kế bên bỗng nhiên run mình một cái. Bà quay sang nắm tay cô hỏi, giọng lo lắng:

- Cháu gái à, họ nói gì vậy? Con đừng như vậy, nội sợ.

Dương Tử Mi cố gắng trấn tĩnh, sau khi mắt cô trở lại bình thường, cô liền quay sang cười vui vẻ nói:

- Nội ơi, không có gì đâu, Lúc này bạn của Tử Hi gọi đến nói là Tử Hi đang chơi ở nhà bạn nó.

- Thì ra là vậy, làm nội sợ hết hồn.

Bà nội cô thở phào một cái. Vừa thở vừa vỗ nhẹ vào ngực.

- Nội à, nội ở nhà, con đi đón Tử Hi về.

Dương Tử Mi khẽ ôm vai nội mình, nói.

- Ô, tụi con cũng đừng đi lung tung nữa. Cha mẹ con sắp về rồi, gần đến giờ ăn cơm rồi.

Bà nội cô không quên nhắc nhở.

Đoạn, Dương Tử Mi vào phòng lấy viên phi thủy Đế Vương ra, niệm chú và dùng tay vẽ bùa lên không trung. Tiếp đến cô ếm thêm bùa Ngũ Quỷ Truy Hồn lên viên phi thủy đó.

Phi thủy Đế Vương vốn hòa cùng nguyên khí của cô nên dù có ở đâu cô cũng cảm nhận được sự tồn tại của nó. Chỉ cần đối phương chạm vào nó là bùa chú lập tức sẽ có tác dụng. Nếu thời gian ngắn thì sẽ sinh ra ảo giác, như bị ngũ quỷ truy đuổi. Người nhất gan sẽ bị dọa đến phát khiếp, tinh thần cũng sẽ trở nên bấn loạn.

“Dám đụng vào em gái tôi sao? Về châu ông bà hết đi!”

Mất Dương Tử Mi tới lại. Nhưng khi ra khỏi phòng, cô lại mỉm cười vui vẻ như không có gì và vẫy tay chào nội mình.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Em Gái Bị Bắt Cóc (3)

Vừa chạy xuống lầu, Dương Tử Mi đã thấy chiếc Hummer màu đen của Long Trục Thiên đậu bên lề đường. Còn Long Trục Thiên thì mặc trang phục toàn đen, dáng người cao ráo, gương mặt đẹp trai đang đứng tựa vào cửa xe khiến không ít người đi đường chú ý.

Long Trục Thiên đang ngẩng đầu nhìn vào cửa sổ nhà Dương Tử Mi.

Hình như là cảm nhận được gì đó, anh thu tầm mắt lại và nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Dương Tử Mi xuất hiện trước cửa.

Ánh mắt của hai người đúng lúc chạm nhau.

Người nhảy cảm như Long Trục Thiên lập tức cảm nhận được sự lạnh lùng và sát khí trong mắt cô.

Anh đang định băng qua đường thì Dương Tử Mi đã nhanh chóng chạy đến trước mặt anh nói:

- Anh chở em đến một nơi.

Nghe vậy, Long Trục Thiên liền mở cửa xe để cô ngồi vào.

Dương Tử Mi cũng ngồi vào xe.

Sau khi ngồi lên xe, Long Trục Thiên vừa cho xe chạy vừa hỏi:

- Đi đâu?

- Chân núi Tường Sơn.

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Em gái em bị bắt cóc rồi.

Ánh mắt của Long Trục Thiên cũng tối lại. Anh nhấn ga, chiếc Hummer lao vút trên đường. Sáu phút sau, hai người cùng xe đã có mặt ở chân núi Tường Sơn.

- Để anh đi cùng em. Lỡ như có chuyện gì anh sẽ bảo vệ em!

Long Trục Thiên nói.

Dương Tử Mi lắc đầu từ chối:

- Không cần đâu, một mình em được rồi! Anh ở đây chờ em!

Nói xong, cô xuống xe và nhanh chóng đi lên núi.

Mất Long Trục Thiên khẽ nhú lại. Anh cũng xuống xe và lên núi bằng một con đường khác.

Anh đi nhanh thoắt thoắt, nhanh như một con báo vùng Amazon.

Dương Tử Mi vừa đặt chân lên núi thì đã bị tên canh gác phát giác. Tên này lấy ống nhòm theo dõi cô. Phát hiện cô chỉ đi một mình, dưới chân núi còn có một chiếc Hummer đen đang đậu.

Tên canh gác này cảm thấy chiếc xe kia chắc không liên quan gì đến cô nên cũng yên tâm hơn. Hắn chỉ muốn biết là cô có báo công an hay không thôi.

Lúc này trong điện thoại hắn cũng đã cảnh cáo cô. Nếu cô dám báo công an, thì bọn chúng bên này cũng sẽ ra tay.

Thấy đáng vẻ thướt tha, yếu điệu, xinh đẹp đang leo núi giữa chốn quanh hiu vắng bóng người như thế kia. Tên nọ cũng nảy sinh tà niệm. Hắn nhếch mép cười một cách nham nhở.

Dương Tử Mi bình thần leo núi. Tay không ngừng bắt ấn dự đoán tình trạng của em gái cô.

Dù là thầy tướng số cao minh thế nào cũng không thể đoán biết được vận mệnh của người thân của mình.

Vì quá lo lắng cho em nên Dương Tử Mi đành phải cố gắng tính toán. Chính vì thế mà nguyên khí của cô cũng bị tổn thương nghiêm trọng. Nhưng cũng may là cuối cùng cô cũng biết được là em cô đang rất an toàn và hiện đang ở hướng đông nam.

Trên đường đi, Long Trục Thiên đi ngang một lán trại còn sót lại khi Tường Sơn được cải tạo thời gian trước đó. Bên trong lều có tiếng khóc của trẻ con vọng ra. Nghe thấy tiếng khóc đó, anh liền đứng lại và lên đi vào trong.

Bên trong lều là một bé gái khoảng mười tuổi. Bé gái này miệng bị nhét giấy, mặt hoảng sợ tột độ, nước mắt lăn dài trên má. Vừa nhìn thấy anh, bé gái kia liền co rúm người lại, vẻ khiếp sợ.

Anh nhận ra đây chính là Dương Tử Hi, em gái của Dương Tử Mi.

Long Trục Thiên nhẹ nhàng bước đến, lấy miếng giấy đang nhét trong miệng cô bé ra nói:

- Đừng sợ!

Anh tưởng là giọng của mình đã nhẹ nhàng, mềm mỏng lắm rồi nhưng không ngờ là Dương Tử Hi nghe xong, sợ quá rồi ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Long Trục Thiên Ra Tay

Dương Tử Mi cuối cùng cũng đến nơi.

Gã đàn ông kia thấy cô đến một mình nên cũng không thèm cảnh giác gì. Hắn đeo mắt kính đen, đầu đội mũ rộng vành che gần hết khuôn mặt.

- Có đem đồ đến không? Không báo công an đó chứ?

Hắn khảo khảo hỏi.

- Không cần báo công an.

Dương Tử Mi bình tĩnh nói, sau đó cô lấy viên phi thúy Đế Vương ra để lên một tảng đá kế bên.

Nghe cô nói không báo công an nên tên nọ cũng không để ý gì. Ánh mắt của hắn lúc này đổ dồn vào viên phi thúy kia.

Dưới ánh mặt trời buổi chiều tà, viên phi thúy Đế Vương nọ càng lấp lánh hơn.

Vừa nghĩ, tên bắt cóc nọ vừa cười lạnh lùng. Sau đó cúi xuống lấy viên phi thúy kia lên.

Vừa chạm vào viên phi thúy kia thôi, một luồng khí lạnh đã luồn vào tay hắn, sau đó tiếp tục len lỏi vào người và xâm nhập vào não hắn.

Nhưng hắn vẫn không hay biết gì. Hắn bỏ viên phi thúy vào túi áo và nở nụ cười nham nhở nói:

- Cô bé, ở đây phong cảnh hữu tình, rất thích hợp để tâm sự. Hay là anh tâm sự với cô bé nhé? Được không? Anh đảm bảo là cả đời này chỉ yêu mình em, nuông chiều một mình em thôi.

Nghe giọng dụ dỗ của hắn, Dương Tử Mi cảm thấy buồn nôn. Cô cười lạnh lùng nói:

- E là anh không có tâm trạng để tâm sự thôi. Nói, rốt cuộc là ai đã thuê anh làm chuyện này? Nếu nói ra thì tôi sẽ giảm bớt nỗi đau mà anh phải chịu.

Nghe cô nói thế, gã bắt cóc kia cũng có chút kinh ngạc. Nhưng sau khi hiểu ra, hắn thấy những lời cô vừa nói kia chẳng khác nào một câu chuyện cười thú vị nên bèn cười lớn:

- Giảm bớt nỗi đau cho anh sao? Ha ha, em yên tâm đi, anh sẽ khiến em thoải mái và vui vẻ mà.

Chưa dứt lời thì một bóng người đã xuất hiện ngay phía sau hắn. Bình một tiếng, một cú đấm nặng ngàn cân đánh ngay vào ót của hắn ta.

Gã bắt cóc nọ người mềm nhũn như một miếng đậu hũ, ngã lăn ra đất. Hắn đau đến nỗi mắt mờ trưng trưng, toàn thân co rút lại.

Dương Tử Mi chớp mắt nhìn Long Trục Thiên đang đứng trước mặt cô. Chỉ thấy anh giận đến phát run, bộ đồ đang mặc trên người phát ra tiếng xột xoạt khi gió thổi qua, ánh mắt sắc lạnh như dao và đang nhìn chằm chằm vào gã đàn ông đang nằm lăn trên đất kia.

- Chị!

Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi, từ một lùm cây nọ, Dương Tử Hi liền chạy ào ra.

Thấy em mình đột nhiên xuất hiện, Dương Tử Mi hết sức vui mừng. Cô cũng giang rộng tay đón em mình.

Đúng lúc này, gã bắt cóc đang nằm dưới đất kia không biết từ đâu rút ra một con dao và đang định đâm về phía Dương Tử Hi.

Long Trục Thiên giờ chân lên...

Rắc!

Chiếc giày màu đen đập mạnh lên cánh tay đang cầm dao của tên đó. Xương tay của hắn cũng nát vụn dưới đế giày kia. Gã bắt cóc hét lên đau đớn.

Dương Tử Mi bế Dương Tử Hi lên.

Dương Tử Hi ôm chặt cổ cô, vừa khóc vừa nói:

- Chị, em sợ, hu hu, em sợ...

- Đừng sợ, có chị đây, không sao rồi.

Dương Tử Mi vỗ nhẹ vào vai em mình. Tay còn lại đặt lên đầu cô bé và niệm chú thôi miên để cô bé có thể chìm vào giấc ngủ và không bị hốt hoảng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười (1)

- Ầm con bé dùm em một chút.

Dương Tử Mi đưa Dương Tử Hi đang ngủ say trên tay cô qua cho Long Trục Thiên ẵm.

Long Trục Thiên nhẹ nhàng đỡ lấy Dương Tử Hi từ tay Dương Tử Mi và ôm vào lòng.

Dương Tử Mi tiến đến gần người đàn ông đang nằm bất tỉnh trên đất, cúi người thò tay lấy viên phi thủy Đế Vương từ trong túi áo của hắn ra, niệm chú để xóa đi các khí dơ sau đó bỏ vào túi mình.

Tiếp đến, cô nhặt một cành cây, chọc vào huyết vị của hắn để hắn tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, thấy Dương Tử Mi tiến đến gần với nụ cười thần bí, gã bắt cóc vô cùng khiếp sợ, định chạy trốn nhưng lại không thể chạy vì xương tay và xương cột sống của hắn đã bị gãy vụn. Lúc này đây, hắn chỉ biết thều thào nói:

- Mày... biết tao là ai không? Nếu mày dám làm gì tao, cả nhà mày sẽ chết.

- Ha ha! Anh tên Tăng Vượng, sinh năm 1982, nhà chỉ có một mình mẹ anh thôi, không vợ không con và cũng chỉ là một tên giang hồ lẻ đường xó chợ còn con.

Dương Tử Mi cười nói.

- Mày...Sao mày biết tao là ai?

Bị nói trúng thân thể và gia cảnh, Tăng Vượng vô cùng kinh ngạc. Hắn liền đưa cánh tay trái vẫn chưa bị thương của mình lên sờ vào chiếc kính đen trên mặt và phát hiện chiếc kính vẫn còn.

- Tôi không những biết gia cảnh của anh mà còn biết là mười năm trước anh đã cưỡng bức một nữ sinh khiến nữ sinh kia nhảy lầu tự tử nữa. Năm năm trước, anh còn trốn đến thành phố A này sau khi ra tay sát hại một mạng người. Trong năm năm này, anh đã gây ra vô số tội ác, giết người, cướp của, lừa gạt, bắt cóc... hầu như không có chuyện gì mà không làm.

Dương Tử Mi cười lạnh lùng và đứng dậy nói tiếp:

- Bây giờ tôi sẽ báo công an. Anh sẽ phải ở tù mục xương.

Nghe thế, Tăng Vượng thất kinh la lớn:

- Đừng báo công an. Tôi sẽ nói cho cô biết là ai đã thuê tôi làm chuyện này. Hãy tha cho tôi một con đường sống.

- Lúc này tôi đã cho anh một cơ hội rồi nhưng anh từ chối. Giờ thì đã muộn, không cần nữa. Tôi cũng đã biết người đó là ai rồi. Người đó không ai khác ngoài ông chủ mỏ than Cao Hữu Tài chứ gì? Hai người hẹn gặp vào lúc tám giờ tối nay ở Thúy Hương Lầu để giao hàng. Anh yên tâm đi, tôi sẽ đích thân đến đó thay anh giao hàng!

Dương Tử Mi thân nhiên nói tiếp.

Tăng Vượng lại thốt lên kinh ngạc:

- Sao... Sao cô biết?

- Không có gì mà tôi không biết cả.

Dương Tử Mi căm hận nhìn hắn nói tiếp:

- Tôi còn biết là những ngày tháng sau này của anh sẽ bị ma quỷ vây lấy, những oan hồn mà trước đây anh sát hại cũng sẽ bám theo anh cho đến khi anh chết mới thôi.

Cô chưa nói xong thì Tăng Vượng đã bắt đầu bị ảo giác.

Cô nữ sinh bị hắn cưỡng bức và nhảy lầu chết mười năm trước đang xoa tóc và giơ hai tay đòi mạng. Còn người bị hắn sát hại năm năm trước cũng đang cầm dao chém vào đầu hắn...

Nhưng, Dương Tử Mi sẽ không để hắn ta bị ảo giác và phát điên một cách đơn giản như vậy được. Cô muốn một kẻ xấu xa, ác độc như hắn phải đền tội cho những tội ác do mình gây ra suốt một đời mới thôi.

Cô đưa tay thu âm sát khí trên người Tăng Vượng và chỉ để lại một ít. Một ít âm sát khí còn lại trên người Tăng Vượng kia sẽ phát tác vào lúc nửa đêm.

- Đi thôi!

Xong xuôi, Dương Tử Mi quay sang nói với Long Trục Thiên và đón lấy Dương Tử Hi từ tay Long Trục Thiên.

Long Trục Thiên lắc đầu nói:

- Để anh.

Dương Tử Mi nhìn anh cảm kích. Sau đó hai người ẵm Dương Tử Hi xuống núi. Còn Tăng Vượng sau đó không lâu cũng bị công an đến bắt về.

Suốt thời gian xuống núi, Long Trục Thiên không rời mắt khỏi Dương Tử Mi. Lúc này, sự lạnh lùng trong đáy mắt của cô cũng tan biến đâu mất. Về điệu dáng, yếu điệu của cô khi bước xuống từng bậc thang khiến trái tim Long Trục Thiên không khỏi xao xuyến.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười (2)

Thấy cô đã trở lại đáng vẻ thân thiện, đáng yêu như trước đây, Long Trục Thiên bất giác nở nụ cười ảm áp.

Sau khi xuống núi, Long Trục Thiên đưa Dương Tử Hi cho Dương Tử Mi ẵm.

Dương Tử Mi đưa tay đón lấy thân người bé bỏng của em mình. Thấy Dương Tử Hi tuy đã ngủ say nhưng vẻ hoảng sợ trên mặt vẫn còn, tim cô thất lại. Cô lo lắng là chuyện hôm nay sẽ ảnh hưởng đến tâm lý sau này của cô bé.

- Nếu em lo lắng thì có thể mời các thầy thôi miên đến để giúp xóa đi chuyện hôm nay trong đầu con bé.

Thấy Dương Tử Mi có vẻ lo lắng không yên, Long Trục Thiên quay sang nói.

Dương Tử Mi từng học qua một loại bùa chú. Loại bùa chú kia có thể xóa đi ký ức trong đầu người khác. Tuy nhiên, trước giờ cô chưa từng dùng qua nên cũng không biết hiệu quả của nó thế nào. Cô lo là nếu dùng bùa chú đó trên người em cô thì sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của não bộ.

Thế nên cô không muốn làm vậy với Tử Hi. Cô chỉ mong là sau khi trải qua chuyện này, em cô có thể vượt qua những trở ngại về tâm lý để mạnh mẽ hơn lên. Nếu như không thể thì cô mới dùng đến cách kia.

Nghĩ ngợi một chút, cô đưa tay tháo đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo đang đeo trên cổ do sự phụ cô tặng xuống và đeo vào cổ em mình.

Khai Nguyên Thông Bảo không phải là loại tiền đồng cổ quý giá gì nhưng đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo mà cô đang đeo rất khác với những đồng tiền khác. Nó là một pháp khí may mắn rất đặc biệt, hơn nữa còn hấp thu nguyên khí của cô từ mười năm nay nên nó có tác dụng trừ tà và tăng sự dũng cảm cho người đeo.

- Em cũng tặng quà cho anh đi.

Long Trục Thiên đột nhiên lên tiếng.

Dương Tử Mi ngước nhìn anh hỏi:

- Anh muốn tặng gì?

- Em tặng gì anh cũng nhận.

Long Trục Thiên đáp.

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ lại đồng tiền đặc biệt mà lúc trước cô mua được ở phố Văn Lai. Lúc này đây, cô rất muốn tặng đồng tiền đó cho Long Trục Thiên.

Nhưng, sao cô lại tặng đồng tiền đó cho anh chứ?

Đồng tiền đó cô chỉ dành tặng cho người cô yêu thôi.

Bất giác, cô lại nghĩ đến Mẫn Cương. Nhớ lại nụ cười ảm áp như hoa anh đào của Mẫn Cương, tim cô cũng thấy ảm áp hẳn.

Nhớ lại kiếp trước, mỗi khi thầm gọi tên Mẫn Cương hay nhớ đến hình ảnh của anh là tim cô như bị mèo cào. Cảm giác rất khó diễn tả thành lời

Giờ nghỉ lại, cô đã biết cảm giác đó chẳng qua cũng chỉ là một cảm giác ảm áp bình thường đối với người mà cô trân quý.

Thấy Dương Tử Mi thoáng bối rối, Long Trục Thiên có hơi thất vọng. Nhưng anh cũng không nói gì nữa mà chỉ tiếp tục lái xe.

Xe dừng lại trước cửa khu nhà Dương Tử Mi ở. Long Trục Thiên cúi người định ẵm Dương Tử Hi lên nhưng đúng lúc má của anh lại vô tình chạm nhẹ vào má của Dương Tử Mi.

Thời gian như ngừng lại. Không khí trở nên đặc biệt đến bất thường.

Một cảm giác, tâm trạng khác lạ xuất hiện trong lòng của cả hai người.

Tim của Dương Tử Mi đột nhiên đập liên hồi, mặt và tai hơi ửng đỏ, hơi thở đột nhiên gấp gáp hơn.

Long Trục Thiên đưa mắt nhìn cô. Ánh mắt tràn đầy tình cảm của anh dường như muốn nuốt chửng cô vậy. Ánh mắt đó khiến Dương Tử Mi vô cùng bối rối, không biết phải làm sao cho phải.

- Cô bé ngốc!

Long Trục Thiên lên tiếng phá tan bầu không khí khó xử kia. Mọi việc cũng trở lại bình thường như lúc đầu.

Bị nặng là đồ ngốc, tâm trạng của Dương Tử Mi cũng bình thường trở lại và bắt đầu mắng thầm trong bụng.

Bốc!

Long Trục Thiên đột nhiên đưa tay búng nhẹ vào vàng trán trắng như sứ của Dương Tử Mi. Búng xong, anh khẽ cười. Nụ cười khiến ánh mắt trước nay vốn lạnh lùng khó đoán của anh kia cũng trở nên ảm áp hơn. Nụ cười khiến đôi mắt với hàng mi dài đẹp kia cũng nheo nheo cười theo vẻ rất thân thiện.

Dương Tử Mi phát hiện, nụ cười của Long Trục Thiên rất đẹp. Nụ cười nhẹ nhàng, ảm áp như ánh nắng đầu xuân kia khiến cả khuôn mặt của anh đẹp rạng ngời và cũng sống động hơn hẳn.

Tuy nhiên, nụ cười đó cũng nhanh chóng biến mất. Sau khi bé Dương Tử Hi ra khỏi xe, Long Trục Thiên lại quay lại dáng vẻ lạnh lùng, khó gần như về ban đầu. Ánh mắt ảm áp kia cũng không còn mà thay vào đó là sự sắc lạnh như mắt của một con đại bàng cô độc. Lúc này đây, anh bí ẩn không khác gì một thanh kiếm cổ chưa được tuốt khỏi vỏ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười (3)

Dương Tử Mi cũng bước xuống xe và ngẩng mặt nhìn Long Trục Thiên.

Khi ánh mắt anh chạm vào ánh mắt cô. Sự lạnh lùng kia cũng biến đâu mất, cứ như tuyết dần tan khi gặp ánh nắng mặt trời vậy.

- Đưa con bé cho em, em phải vào nhà rồi.

Dương Tử Mi tránh đi ánh mắt tràn đầy tình cảm kia, vừa nói vừa giơ tay đón lấy Dương Tử Hi và để đầu của cô bé tựa nhẹ lên vai mình.

- Em chờ chút đã.

Long Trục Thiên gọi cô lại, sau đó với người vào trong xe lấy ra một chiếc hộp còn mới toanh đưa cho cô nói:

- Của em nè!

Đó là một chiếc hộp điện thoại Nokia. Dương Tử Mi ngạc nhiên nhìn anh.

- Tặng em, vậy tiện liên lạc hơn.

Long Trục Thiên thản nhiên nói.

- Em tự mua cũng được mà, em cũng có tiền.

Dương Tử Mi lắc đầu từ chối nói.

- Em cứ mua của em còn anh thì vẫn cứ tặng thôi. Đừng khách sáo.

Long Trục Thiên cố chấp nói.

Dương Tử Mi vừa nghĩ vừa khẽ liếc Long Trục Thiên một cái.

- Nhận đi mà.

Thấy cô vẫn không chịu nhận món quà anh tặng, Long Trục Thiên có chút đau lòng nói.

Thấy đáng về tội nghiệp của anh lúc này, tim Dương Tử Mi bỗng nhiên đau như cắt. Đoạn, cô cũng đưa tay nhận lấy chiếc điện thoại kia.

Thấy cô đã chịu nhận quà, Long Trục Thiên vô cùng vui mừng. Anh không che giấu nỗi sự vui mừng trong lòng, cả gương mặt anh như bừng sáng, một nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên môi anh. Dương Tử Mi phát hiện, khi cười, hai bên khóe miệng anh còn có hai đồng điều nhỏ rất dễ thương nữa.

Nụ cười rạng rỡ như hoa mùa xuân kia của Long Trục Thiên khiến Dương Tử Mi ngẩn ngơ.

Dương Tử Mi vốn đã qua rồi cái thời đam mê các chàng trai đẹp, nhưng lúc này đây cô cứ ngẩn ngơ nhìn nụ cười rạng ngời và đẹp trai kia của Long Trục Thiên. Nụ cười đó khắc sâu vào tim và đọng mãi trong tâm trí cô.

Nhưng, nụ cười kia cũng biến mất rất nhanh, chỉ tồn tại vài giây thôi. Dương Tử Mi cảm thấy hình như cười là một món hàng xa xỉ đối với anh vậy.

Đương nhiên, lúc không cười, anh cũng rất đẹp trai. Sự đẹp trai lạnh lùng đặc biệt. Nét đẹp lạnh lùng đó của anh không phải là sự lạnh lùng giả tạo như các chàng trai khác mà là sự lạnh lùng toát ra từ bản chất lạnh lùng vốn có kia của anh.

Tuy không thể dùng thiên nhãn để nhìn thấy được thân phận và gia cảnh của anh, nhưng Dương Tử Mi cũng có thể đoán biết được phần nào cuộc sống cũng như những gì mà anh trải qua thông qua nét mặt của anh. Nét mặt của anh cho thấy, anh không khác gì một vị vua hùng bá thiên hạ, chỉ là con đường đăng cơ của anh gặp rất nhiều trắc trở và cũng lắm hiểm nguy.

Nghĩ đến những khó khăn, nguy hiểm mà anh phải trải qua, Dương Tử Mi bất giác thấy tim mình đau nhói.

- Anh đi đây, nhớ gọi điện thoại cho anh. Tối nay không ngủ với em được.

Long Trục Thiên nhìn Dương Tử Mi nói.

Nghe thế, lòng thương cảm mà cô dành cho anh lúc này cũng tan biến đâu mất. Cô chỉ liếc anh một cái.

- Anh đi đi, em cũng phải vào nhà.

Trùng mắt nhìn Long Trục Thiên xong, Dương Tử Mi quay người ấm em gái vào nhà.

Thấy cô đã lên lầu, Long Trục Thiên cũng ngồi vào xe và lái đi.

Nghe tiếng xe dần đi xa, Dương Tử Mi cảm thấy có chút lạc lõng.

Vào đến nhà, thấy Dương Tử Hi đang ngủ say, bà nội cô liền chạy đến hỏi:

- Tử Hi sao lại ngủ rồi? Con bé này thật là, mê chơi quá. Mười tuổi rồi mà còn dễ chị ẵm như thế. Cháu gái à, con mệt lắm không?

- Nội ơi, con không mệt. Tử Hi mệt quá nên con mới bảo nó ngủ một chút đấy ạ. Để con ẵm con bé vào phòng.

Dương Tử Mi khẽ cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Hạ Quốc Huy Đến Thăm Nhà (1)

-Ồ, vậy nội để com và đồ ăn lại cho con bé. Chờ con bé ngủ dậy rồi ăn vậy.

Bà nội cô gật đầu, sau đó nói tiếp:

- Cha mẹ con cũng sắp về rồi. Con ẵm em vào phòng xong ra dọn cơm giúp nội.

- Dạ.

Dương Tử Mi hồ hởi đáp, sau đó ẵm Tử Hi vào phòng.

Không biết có phải do tác dụng của đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo kia không mà nét mặt của Dương Tử Hi cũng dần bình thản lại như ban đầu, khóe miệng cũng thoáng nét cười.

Dương Tử Mi đưa tay xoa đầu em gái, sau đó niệm chú an thần để cô bé có thể ngủ lâu hơn một chút. Có như vậy cô bé mới nhanh chóng hồi phục, tinh thần cũng sẽ vững vàng hơn.

Mọi việc xong xuôi, Dương Tử Mi chạy xuống bếp giúp nội dọn cơm. Vừa dọn cơm xong thì cha mẹ cô cũng vừa về đến. Hai người họ tuy mệt nhưng cũng rất vui vẻ, đặc biệt là mẹ cô. Bà không che giấu nỗi sự háo hức và vui mừng khi sắp được mở tiệm bánh của riêng mình.

- Cha, mẹ về rồi à? Tiệm sửa chữa, trang trí thế nào rồi ạ?

Thấy cha mẹ về, Dương Tử Mi vội chạy ra đón và cầm đồ giúp họ.

- À, cũng sắp xong rồi.

Dương Thanh gật đầu nói. Tiếp đó, ông ngồi xuống ghế và đưa tay bóp vai mình.

Thấy thế, Dương Tử Mi chạy đến nói:

- Cha, để con mát xa cho cha!

Dương Thanh biết Dương Tử Mi mát xa rất giỏi. Mỗi khi mệt mỏi, chỉ cần được cô xoa bóp một chút là sự mệt mỏi cũng biến đâu mất. Tinh thần cũng như thể lực của ông như càng khỏe khoắn hơn, thế nên ông cũng để mặc cô mát xa cho mình.

Sau khi xoa bóp cho cha xong, Dương Tử Mi lại quay sang xoa bóp cho mẹ cô. Cô cũng không quên hỏi han tình hình trong ngày.

Lúc này, ông nội cô cũng về đến nhà. Vừa nhìn thấy cô, Dương Bách đã hỏi:

- Cháu gái à, hôm nay con đã làm thẻ hội viên cho nội chưa?

- Dạ làm rồi ạ. Sẽ có người mang đến ạ.

Dương Tử Mi cười đáp.

Dương Bách gật đầu hài lòng, nói tiếp:

- Con phải làm thẻ cho ông nội. Lúc nãy, ông nội nói cho mấy ông bạn của nội ở ngoài công viên biết, họ không tin là cháu gái của ông tài giỏi đến thế, còn nói là ông ba hoa, khoác lác nữa, hừ.

- Nội à, con đã hứa với nội thì nhất định sẽ làm được.

Vừa dứt lời thì tiếng chuông cửa nhà cô cũng vang lên. Dương Tử Mi chạy ra mở cửa và kinh ngạc khi thấy Hạ Quốc Huy xuất hiện ngay trước cửa nhà mình.

- Tiểu Mi, chào con.

Vừa nhìn thấy cô, Hạ Quốc Huy tươi cười chào hỏi.

- Con chào chú ạ. Mời chú vào nhà ạ.

Dương Tử Mi đón Hạ Quốc Huy vào nhà.

Thấy Hạ Quốc Huy, Dương Thanh và những người khác nhìn ông bằng ánh mắt nghi hoặc.

- Chào cả nhà, tôi là Hạ Quốc Huy, là cha của Hạ Muội, bạn cùng lớp với Tiểu Mi, hôm nay đến đây làm phiền mọi người, thật mạo muội quá.

Hạ Quốc Huy nhiệt tình chào hỏi mọi người.

- Chào anh, mời anh ngồi!

Tuy Dương Thanh không biết tại sao Hạ Quốc Huy lại đến nhà mình nhưng nghe nói ông là cha của bạn học của Dương Tử Mi nên cũng nhiệt tình chào hỏi lại.

Hạ Quốc Huy ngồi xuống ghế và đưa mắt nhìn quanh nhà một lượt.

Nhà của Dương Từ Mi trang trí rất đơn giản, không khác gì những gia đình bình thường khác. Tuy nhiên, không biết có phải vì tác dụng tâm lý không mà vừa vào nhà ông đã cảm thấy rất thoải mái, không khí trong nhà cũng tươi mới, trong lành hơn hẳn.

Thật ra, đây không phải là ảo giác của Hạ Quốc Huy. Không khí trong lành và thoải mái kia có được là nhờ Dương Từ Mi đã dùng bảy viên thủy tinh bày thành Thất Tinh Tự Trộn trong nhà. Thất Tinh Tự Trộn kia làm cho cả căn nhà mà cô ở luôn sản sinh và tụ hợp các luồng khí tốt, trừ tà, hóa sát. Tuy ở trong thành phố nhộn nhịp, náo nhiệt nhưng không khí trong nhà cô lại không khác gì không khí trong lành trên núi. Không khí này rất có lợi cho sức khỏe, thúc đẩy quá trình hoạt động của cơ thể người.

Tuy nhiên, cô vẫn chưa hài lòng lắm với Thất Tinh Tự Trộn của mình.

Một ngôi nhà có thể sản sinh và tích tụ khí tốt thật sự là những ngôi nhà đi liền với đất kiểu truyền thống xưa. Thế nên, gần đây, cô cũng đang cố gắng tìm kiếm xung quanh xem có thể tìm được một ngôi nhà như thế không.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Hạ Quốc Huy Đến Thăm Nhà (2)

Sau khi nhấp một ngụm trà do Dương Từ Mi đưa, Hạ Quốc Huy lấy hai chiếc thẻ VIP Vàng từ trong cặp của mình ra và đứng dậy đưa cho Dương Bách nói:

- Ông Dương à, đây là thẻ hội viên cao cấp của câu lạc bộ người lớn tuổi công ty chúng tôi, mong là sau này sẽ thường xuyên được tiếp đón ông và bà Dương ạ.

Dương Bách nhận thẻ. Ông xem đi xem lại mấy lần và cuối cùng chắc chắn đó chính là thẻ hội viên câu lạc bộ mà ông muốn tham gia.

- Chuyện này...

Dương Thanh ngạc nhiên hỏi.

- Anh Dương, tôi là một trong số những nhà đầu tư của câu lạc bộ đó. Hai chiếc thẻ này xem như tôi tặng cho ông bà Dương đây để làm phí dưỡng già.

Hạ Quốc Huy giải thích nói,

- Vậy sao được? Hai chiếc thẻ đó đắt vậy. Anh Hạ, cảm ơn anh rất nhiều, để tôi trả lại tiền cho anh.

Dương Thanh nghe xong, vội nói.

Hạ Quốc Huy khoát tay nói tiếp:

- Không đắt gì cả đâu. Đây chính là ân tình mà tôi nợ Tiểu Mi, hai chiếc thẻ này có đáng là bao đâu. Cả nhà cứ yên tâm nhận lấy.

Dương Thanh quay sang nhìn Dương Từ Mi. Ông không biết cô con gái lớn của mình đã làm gì mà khiến chủ cả như Hạ Quốc Huy đây phải đích thân mang đến tặng cho hai chiếc thẻ đắt tiền như thế.

Cầm hai chiếc thẻ trên tay, Dương Bách hết sức vui mừng. Ông quay sang nói với vợ mình:

- Bà này, lần này xem như là tôi có thể nở mặt nở mày với mấy lão kia rồi. Để xem Dương Hoàng kia còn dám chế giễu tôi là cả đời cũng không đặt chân vào đó được không. Ha ha.

- Dương Hoàng? Ông Dương nói Dương Hoàng, cha của bí thư Dương Đức Kiệt sao ạ?

Hạ Quốc Huy hỏi.

- Đúng là ông ấy. Ông ta nhờ vào tiếng tăm của con trai nên mặt cứ hếch lên trời, mũi phồng lên muốn bể luôn rồi, hừ.

Dương Bách nói xong, bực dọc nhả ra một ngụm khói đặc.

- Ha ha, nếu ông Dương không thích ông ấy, vậy thì sau này tôi sẽ cấm không cho ông ấy vào tham gia câu lạc bộ nữa.

Hạ Quốc Huy cười tiếp lời.

Dương Bách nghe xong, hứng khởi hỏi:

- Thật sao?

- Thật chứ ạ.

Hạ Quốc Huy nhanh chóng trả lời,

Dương Thanh ở kế bên cũng lên tiếng nói:

- Anh Hạ, anh đừng vì chúng tôi mà đắc tội với bí thư Dương. Chúng tôi không chịu trách nhiệm nổi đâu.

- Không sao đâu. Bí thư Dương cũng sắp không xong rồi. Thời vận khó nói lắm, lên voi xuống chó là chuyện rất đời bình thường. Huống hồ bí thư Dương cũng đã tác oai tác quái ở thành phố A này quá lâu rồi.

Hạ Quốc Huy cười nói.

- Anh nói vậy là sao?

Dương Thanh hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Chút nữa anh xem tin tức sẽ biết thôi.

Đoạn, Hạ Quốc Huy nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, chú còn chuyện phải làm, nên chú xin phép ra về, không làm phiền cả nhà con nữa. Lần sau nếu có dịp, chú sẽ dẫn Hạ Muội đến chơi.

- Dạ, chú đi cẩn thận ạ.

Dương Tử Mi tiễn Hạ Quốc Huy ra cửa.

Sau khi Hạ Quốc Huy rời khỏi, Dương Thanh nghiêm giọng hỏi Dương Tử Mi:

- Con à, rốt cuộc là con đã giúp gì cho anh Hạ vậy? Hai chiếc thẻ hội viên này rất đắt tiền đấy.

- Con chỉ giúp chú ấy xem phong thủy thôi ạ. Hai chiếc thẻ kia xem như là phí xem phong thủy mà chú ấy trả cho con ạ.

Dương Tử Mi đáp.

Dương Thanh rất lo lắng. Tuy ông biết con gái mình học phong thủy, tướng số là tốt nhưng ông không mong là con gái ông sẽ có gì khác biệt với những cô con gái của các gia đình khác. Nhưng điều mà ông lo lắng nhất chính là ông sợ cô sẽ bị ngũ tệ tam khuyết quán lấy, phải sống cô độc suốt đời không ai nương tựa.

- Con à, những chuyện như thế nếu có thể thì con cũng đừng nên làm. Sau này chúng ta mở tiệm bánh, nếu thuận lợi thì cũng có thể sống được qua ngày. Cha không muốn con tiết lộ thiên cơ quá nhiều để cuối cùng bị trừng phạt.

- Cha, phong thủy không phải là chuyện tiết lộ thiên cơ gì cả. Con sẽ cố gắng không xem bói, dự đoán hung kiết cho người khác ạ. Không sao đâu, cha đừng lo.

Dương Tử Mi giải thích.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng cô vẫn luôn lo lắng là cả nhà cô sẽ bị báo ứng thay cô nếu cô tiết lộ thiên cơ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Làm Gì Được Tôi (1)

Tại một căn phòng khá khuất bên trong Thúy Hương Lầu. Cao Hữu Tài đang sốt ruột ngồi chờ.

Trong hai căn phòng trước và sau phòng ông ta ngồi cũng đang có hai nhóm người đang lăm le hung khí chờ sẵn.

Hai nhóm người kia cũng là do Cao Hữu Tài bỏ tiền ra thuê nhằm tránh Tăng Vượng trở mặt không giao viên phi thúy Đế Vương mà ông thuê hấn cướp về cho ông.

Chiếc đồng hồ treo tường đã điểm tám giờ nhưng người vẫn không thấy đâu.

Cao Hữu Tài sốt ruột, đứng ngồi không yên. Sau khi nốc cạn ly rượu trên bàn, ông ta lấy điện thoại ra gọi cho Tăng Vượng nhưng đầu dây bên kia lại vang lên thông báo là ngoài vùng phủ sóng.

Nghĩ đến đây, Cao Hữu Tài tức giận đập bàn đứng dậy và định xông ra ngoài tìm Tăng Vượng, nhưng khi cửa phòng vừa mở, một bóng người mặc trang phục trắng yếu điệu lướt nhẹ vào.

Người đó chính là Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đứng đó. Làn da trắng, khỏe miệng khẽ cười, hai mắt sáng long lanh, vết bớt đỏ đặc biệt trên trán càng tăng thêm linh khí toát ra trên người cô.

Thấy cô, Cao Hữu Tài thoáng kinh ngạc và biết là mình đã bị lộ.

Tuy nhiên, ông ta không tỏ ra e sợ chút nào cả, ngược lại ông ta còn cười xởi lởi nói:

- Ha ha, cô Dương phải không. Hôm nay sao đúng lúc gặp cô ở đây vậy? Cô cũng đến đây ăn cơm sao?

- Không phải đúng lúc, mà là tôi có ý đến đây.

Dương Tử Mi điềm nhiên nói. Vừa nói cô vừa kéo ghế ra ngồi. Dáng vẻ hiện tại của cô không khác gì một vị khách đến ăn cơm bình thường khác.

Vì cô quá thân nhiên nên Cao Hữu Tài càng thêm lo lắng.

Cao Hữu Tài lại cười nói:

- Cô Dương, cô ngồi đây chờ chút, hôm nay tôi mời. Để tôi ra ngoài xem phục vụ đã đến chưa?

- Ông cứ tự nhiên.

Cao Hữu Tài đi ra khỏi phòng và quan sát xung quanh. Sau khi phát hiện không có gì bất thường thì ông liền lên vào một căn phòng khác sai người xuống dưới xem xét tình hình xem là Dương Tử Mi có dẫn theo đồng bọn nào đến không.

Gã được Cao Hữu Tài bảo đi do thám tình hình sau khi đi hết một vòng xong liền quay lại lắc đầu nói là nhân viên phục vụ thấy Dương Tử Mi đến có một mình thôi.

Nghe vậy, Cao Hữu Tài mới yên tâm hơn.

Cao Hữu Tài quay trở lại phòng và thấy Dương Tử Mi đang bình thản ngồi uống trà. Thấy ông đã quay lại, Dương Tử Mi cười nói:

- Ông chủ Cao, thật ra tôi có thể nói cho ông biết là tôi đến đây một mình, không có đồng bọn nào đi theo giúp cả. Thế nên ông không cần phải cho người đi kiểm tra làm gì cho mệt.

Cao Hữu Tài nghe xong, mặt thoáng biến sắc. Ông ta không ngờ là con bé đang ngồi trước mặt mình kia lại biết được tất cả những chuyện mà ông đã làm.

Nghĩ thế nên Cao Hữu Tài cũng chẳng tỏ vẻ gì là kinh sợ cả.

Cao Hữu Tài cũng kéo ghế ngồi xuống. Thấy Dương Tử Mi xinh xắn, trẻ trung ngồi trước mặt kia, ông ta bắt đầu nảy sinh tà niệm. Ông ta nghĩ nếu có thể bỏ tiền ra bao cô chắc chắn cảm giác khi được vuốt ve làn da trắng nõn nà kia của cô chắc rất sung sướng.

Dương Tử Mi lấy viên phi thúy Đế Vương từ trong túi ra đặt lên bàn hờ hững nói:

- Thứ mà ông chủ Cao muốn chẳng qua cũng chỉ là viên phi thúy này thôi mà, ông có cần phải bỏ ra nhiều tiền như vậy để thuê người bắt cóc em gái tôi như vậy không? Chỉ cần ông nói một tiếng là tôi sẽ tặng nó cho ông ngay.

Lúc này, ánh mắt của Cao Hữu Tài dán chặt vào viên phi thúy kia. Ông nhìn nó thèm thuồng và rất muốn chiếm làm của riêng của mình,

- Tăng Vượng đã bán đứng tôi sao?

Sau khi rời ánh mắt của mình khỏi viên phi thúy kia, Cao Hữu Tài nhìn Dương Tử Mi bực dọc hỏi.

Dương Tử Mi khẽ cười nói:

- Không có.
- Vậy sao cô biết?
- Chỉ cần tôi muốn biết thì không có gì là không thể biết cả.

Mắt Dương Tử Mi thoáng lên sự sắc lạnh đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Làm Gì Được Tôi (2)

Cao Hữu Tài cười lớn nói:

- Xem ra cô Dương đây cũng ngông lắm.
- Là do tôi có tiền mà!
- Ha ha...

Cao Hữu Tài lại cười to nói:

- Trước giờ tôi tự cho mình là người tự phụ nhưng không ngờ là một đứa con gái bình thường như cô Dương đây lại còn tự phụ hơn cả tôi nữa. Tiền sao? Cũng đúng, cô có thể nhờ vào gương mặt xinh đẹp, kiểu điểm này để sai bảo bọn đàn ông làm việc cho cô mà...

Mắt Dương Tử Mi khẽ nhú lại.

Chỉ tiếc Thúy Hương Lâu là một nơi đông người qua lại, dương khí hưng vượng nên không dẫn được âm sát khí. Nếu không, Dương Tử Mi đã sớm bị miệng Cao Hữu Tài lại rồi.

Trong ý nghĩ của Cao Hữu Tài, ông ta cho rằng sở dĩ Tăng Vượng không đến giao dịch với ông là vì Tăng Vượng kia đã bị Dương Tử Mi mê hoặc, sau đó đã nói hết mọi thứ cho cô biết nên cô mới tìm đến đây.

- Ông chủ Cao, nếu ông muốn lấy viên phi thủy này thì tôi sẽ đưa nó cho ông. Nhưng mà ông phải trả cho tôi hai mươi triệu mới được. Ông cũng biết là hôm đó Mộ Dung Vân Thanh cũng muốn mua nó với giá hai mươi triệu nhưng lại bị tôi từ chối mà.

Dương Tử Mi bình thản nói tiếp.

- Hai mươi triệu sao? Nhiều nhất là mười triệu thôi, nếu không...

Cao Hữu Tài bỏ dờ câu nói.

Đoạn, ông ta vỗ tay ba tiếng.

Hai nhóm người ở hai phòng kế bên nghe tiếng liền bước vào. Hai nhóm người nọ dáng vẻ bặm trợn, tay lăm le hung khí, chỉ chờ có lệnh là sẽ ra tay.

Có tổng cộng mười hai tên như thế!

Cao Hữu Tài này giờ vẫn không ngừng quan sát sắc mặt của Dương Tử Mi. Ông ta muốn dọa cho cô sợ để cô bán rẻ viên phi thủy kia cho ông. Nhưng nhiên, cướp thì ông ta không dám, vì dù gì thì đây cũng là xã hội có luật pháp đảng hoàng.

Kết quả là, nhìn mãi mà ông ta thấy Dương Tử Mi vẫn điềm nhiên như không. Vẫn khẽ mỉm cười, cứ như là không biết mục đích của đám người giang hồ mà ông vừa gọi ra kia vậy.

- Ông chủ Cao, ông gọi nhiều người đến như thế, một đứa con gái như tôi sẽ sợ khiếp vía mất thôi.

Ngoài miệng tuy nói thế nhưng Dương Tử Mi vẫn không tỏ vẻ gì là khiếp sợ cả.

- Biết sợ thì tốt. Chỉ cần cô đồng ý bán nó cho tôi với giá mười triệu thì họ cũng sẽ không làm gì cô đâu. Còn không, thì tôi cũng không dám đảm bảo là họ sẽ tha cho cô. Mấy người này đều là bọn lưu manh, giang hồ đầu đường xó chợ, không có nhân tính đâu.

Cao Hữu Tài dọa dẫm nói.

- Hi hi.

Dương Tử Mi cười, nói tiếp:

- Nếu như tôi còn không có nhân tính hơn bọn họ thì phải làm sao đây?

Cao Hữu Tài không ngờ là Dương Tử Mi lại có phản ứng như thế, ông vội đáp:

- Con nhóc, không phải là mày phải làm sao mà là có thể làm gì mới đúng. Ông đây là người thành thật, có thể bỏ ra mười triệu để mua viên phi thúy bé tẹo kia là đã hời cho mày quá rồi, biết điều tí đi.

- Tôi rất muốn biết nếu như tôi không biết điều thì ông làm gì được tôi.

Dương Tử Mi chạm tay vào viên phi thúy và bắt đầu xoay vòng vòng nó trên bàn.

Thấy Dương Tử Mi đang xoay viên phi thúy như xoay con quay kia, Cao Hữu Tài kinh hãi nói:

- Dừng lại! Không được làm vậy với phi thúy!

- Ồ? Tôi chỉ xoay viên phi thúy của tôi thôi, có liên quan gì đến ông chủ Cao sao?

Vừa nói, Dương Tử Mi vừa xoay viên phi thúy nhanh hơn.

Trong mắt người khác thì cứ như cô đang chơi trò xoay phi thúy. Nhưng thật ra cô đang muốn phát tán âm sát khí bên trong viên phi thúy kia ra ngoài. Hiện tại, luồng âm sát khí kia đang âm thầm xâm nhập vào cơ thể của từng người có mặt trong phòng. Chỉ là bọn họ vẫn không hay biết gì mà thôi.

Cao Hữu Tài vốn đã xem viên phi thúy đó là của mình nên mỗi lần thấy Dương Tử Mi xoay nó thì tim ông như nhảy ra ngoài. Ông ta lo là nếu như lỡ tay thì viên phi thúy nọ sẽ rơi xuống đất vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Báo Ứng

- Cạch!

Viên phi thúy dừng lại. Đám người trong phòng mặt đột nhiên biến sắc, họ cảm thấy như có cái gì đó đang len lỏi vào người họ vậy.

- Ông chủ Cao, ba mươi triệu. Nếu ông không đồng ý thì tôi về vậy.

Dương Tử Mi nhặt viên phi thúy lên và nắm chặt trong tay, đứng dậy cười nói tiếp:

- À, quên nói cho ông biết là tôi vừa mới ăn cơm ở nhà xong nên cũng không tiện nhận lời mời ăn bữa cơm do ông chủ Cao đây mời.

- Đứng lại! Mười triệu và để viên phi thúy lại.

Cao Hữu Tài tức giận hét lớn.

- Mười triệu? Ha ha, ông chủ Cao à, tôi vừa nói là ba mươi triệu đấy thôi. Ông mua được thì tôi bán, còn không thì tôi về.

- Ba mươi triệu? Mơ hả. Hôm nay nếu như mày không muốn bán thì cũng phải bán. Các anh em, mau chặn con nhóc này lại.

Cao Hữu Tài đập bàn hét lên một tiếng.

Mười hai tên giang hồ đang đứng chờ sẵn kia nghe lệnh xong liền đứng chặn không cho Dương Tử Mi đi. Từng tên từng tên cố ý khoe cơ bắp sẵn chắc của mình.

Dương Tử Mi khẽ cười nói:

- Xem ra, ông chủ Cao muốn dùng luật giang hồ của mô than để đe dọa tôi đây mà. Ông có biết là tôi ghét nhất người nào đe dọa tôi không?

- Đe dọa thì đã sao? Có bản lĩnh thì cứ bước ra khỏi cánh cửa này đi!

Cao Hữu Tài đắc ý nói.

- À, chuyện còn con vậy cũng không cần bản lĩnh gì đâu, có chân là đi được thôi mà.

Nói xong, Dương Tử Mi đưa tay búng búng gấu áo, như là đang phui bụi vậy. Nhưng thật ra, hành động đó của cô chính là đang điều khiển âm sát khí.

Mười hai tên giang hồ đang đứng chắn trước mặt cô kia bỗng nhiên như bị trúng tà. Bọn chúng cảm thấy cả thân người mình như bị thứ gì đó giữ chặt lấy, không nhúc nhích được.

Lúc này, Dương Tử Mi mới giơ tay búng nhẹ về phía họ. Cả đám người kia ngã nhào xuống đất chẳng khác gì mấy bức tượng bằng đất.

Thấy thế, Cao Hữu Tài vô cùng kinh ngạc, ông ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đang muốn đuổi theo Dương Tử Mi, nhưng ông ta đột nhiên thấy trước mặt mình hình như có rất nhiều người đang giơ tay về phía ông rên rỉ nói:

Ông ta nhận ra, những người đó chính là những người đã chết khi mở than của ông xảy ra sự cố.

Ông ta sợ đến nỗi hét lớn một tiếng, sau đó đâm đầu chạy ra khỏi phòng. Nhưng mặc cho ông chạy thế nào thì các oan hồn kia vẫn cứ đuổi theo và đòi bóp cổ ông. Ông ta chỉ biết chạy mãi chạy mãi, đến khi sức cùng lực kiệt và ngất xỉu mới thôi...

Tuy nhiên, mỗi lần tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thì ông ta cũng chỉ thấy những oan hồn đó. Ông sợ đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên, tinh thần sa sút. Ông đã nhiều lần tìm thầy pháp, thầy tướng đến giúp ông trừ tà, bắt quỷ nhưng đều không có kết quả. Cuối cùng, ông ta dùng hết tài sản của mình mới được một thầy tướng khá giỏi về mới giúp trừ hết âm sát khí trên người ông ta ra. Sau lần trừ tà đó, tuy không còn bị ảo giác nữa, nhưng ông ta cũng từ một người giàu có trở thành một kẻ nghèo túng, bần cùng. Vợ con ông ta sau khi vợ hết một mớ tài sản thì cũng bỏ ông ta mà đi.

Sau khi rời khỏi Thúy Hương Lầu trở về nhà, Dương Tử Mi vào phòng Dương Tử Hi và gọi cô bé dậy.

Vừa tỉnh dậy, Dương Tử Hi đã hoảng sợ rúc ngay vào lòng cô, run rẩy nói:

- Chị, em sợ, em sợ.

- Tử Hi, đừng sợ. Có chị ở đây, không ai dám bắt nạt em đâu. Giờ mọi thứ đã qua hết rồi, chuyện xảy ra trước đó chẳng qua chỉ là một con ác mộng thôi, biết không?

Dương Tử Mi ôm em mình vào lòng, vỗ nhẹ lưng của cô bé nói.

Được Dương Tử Mi vỗ về, an ủi, Dương Tử Hi cũng dần bình tĩnh lại. Cô bé ngược đầu mắt lên nhìn chị mình, tin tưởng nói:

- Chị ơi. Vậy sau này em sẽ không sợ nữa. Em biết chị em là giỏi nhất, chị nhất định sẽ bảo vệ em.

- Ừm, em phải dũng cảm lên, không phải sợ gì cả.

Dương Tử Mi vui mừng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Tổng Huyền Sắp Kết Hôn

- Dạ, Tử Hi nhất định sẽ dũng cảm, gan dạ giống chị vậy, Tử Hi sẽ bảo vệ Tử Lôi và Tử Vân.

- Tử Hi, chuyện xảy ra hôm nay em đừng nói cho cha mẹ biết nhé. Chị sợ cha mẹ sẽ lo lắng, biết chưa?

- Dạ, em biết rồi!

- Nếu như mỗi khi nhớ lại mà em vẫn còn thấy sợ thì em đưa tay xoa xoa vào đồng tiền này. Đây chính là bùa hộ thân của chị, giờ chị cho em để nó có thể bảo vệ em được bình an. Sau này dù em ở đâu, chị cũng sẽ biết được chỗ em ở.

Dương Tử Mi nói.

Dương Tử Hi đưa tay sờ vào đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo đang đeo trên cổ, bổi rỗi nói với Dương Tử Mi:

- Chị cho em bùa hộ thân này rồi vậy còn chị thì sao? Em không cần đâu, chị cứ giữ đi. Sau này Từ Hi sẽ dùng cảm mà, sẽ không sợ chuyện gì nữa đâu.

Dương Từ Mi cười và ôm em gái vào lòng, nói:

- Cô bé ngốc nghếch à, chị có thể làm một bùa hộ thân khác, không sao đâu. Từ Hi phải dùng cảm lên, chỉ có dùng cảm thì mới có thể chiến thắng mọi thứ.

- Dạ.

Dương Từ Hi gạt đầu, tay nắm chắc đồng tiền, ánh mắt ngây thơ thoáng lên sự kiên định hiếm thấy.

Sau khi về phòng mình, Dương Từ Mi đột nhiên nghe tiếng chuông reo, cô giật mình nhìn xung quanh mới phát hiện thì ra là tiếng chuông điện thoại cho Long Trục Thiên tưng.

Vì quá bận nên đến giờ cô vẫn chưa có thời gian mở hộp ra xem, chỉ đem về phòng và để nó qua một bên.

Điện thoại không ngừng reo. Dương Từ Mi mở hộp và lấy điện thoại ra.

Màn hình điện thoại hiện lên tên: Thiên Thiên.

Nhìn thấy hai chữ này, Dương Từ Mi chỉ muốn đập đầu vô gối cho xong.

Dương Từ Mi bắt máy.

- A lô.

Giọng trầm trầm của Long Trục Thiên vang lên từ đầu dây bên kia.

- A lô, là em đây.

Dương Từ Mi đáp.

- Em ra ngoài à?

Long Trục Thiên hỏi.

- Ừm, đi xử lý Cao Hữu Tài, giờ mới về.

- Vậy em nghỉ ngơi đi, chúc ngủ ngon.

Nói xong, không chờ cho Dương Từ Mi chúc lại thì Long Trục Thiên đã cúp máy cái rụp.

Lúc này, Dương Từ Mi mới nhìn kỹ chiếc điện thoại mình đang cầm trên tay. Đó là một chiếc điện thoại Nokia màn hình màu. Năm 2003, điện thoại màn hình trắng đen rất phổ biến, còn điện thoại màn hình màu là thuộc dòng điện thoại mới, cao cấp, giá khoảng sáu ngàn.

Kiếp trước, Dương Từ Mi sống đến năm 2013, thời điểm mà tất cả mọi người đều có điện thoại di động, chỉ có mình cô là không có. Lúc đó, tuy không có điện thoại nhưng cô cũng thấy bình thường. Vì đối với cô mà nói, kiếp trước, cô không có bạn bè, người thân nào để liên lạc cả. Hơn nữa, mỗi ngày cô chỉ biết bày hàng bán hàng này nọ để kiếm ăn thôi, sao có dư để trả tiền điện thoại hàng tháng mấy chục đồng chứ?

Thế nên, điện thoại di động đối với Dương Từ Mi mà nói vẫn là một thứ rất mới lạ.

Dương Từ Mi lật sách hướng dẫn sử dụng điện thoại ra đọc, tìm hiểu tất cả các tính năng xong xuôi, cô liền gọi điện thoại cho Tống Huyền.

- A lô, xin chào!

Giọng ấm áp của Tống Huyền vang lên.

- A lô, dạ, em chào thầy ạ. Em là Từ Mi.

- Ô? Tiểu Mi sao? Em mua điện thoại rồi sao?

Nghe thấy giọng của Dương Từ Mi, Tống Huyền thoáng bất ngờ nhưng cũng rất vui. Anh xem lại số điện thoại hiển thị trên màn hình thì thấy báo là số điện thoại lạ.

- Dạ.

- Vậy tốt quá, sau này muốn tìm em cũng tiện hơn rồi. Anh đang định gọi điện thoại cho em đây.

Tổng Huyền nói.

- Thầy tìm em có chuyện gì sao ạ?

-...

Tổng Huyền im lặng một lát mới nói:

- Tiểu Mi à, anh sắp kết hôn rồi, ngày mốt là ngày cưới của anh.

- Ô, tốt quá, chúc mừng thầy. Thầy nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Dương Tử Mi chân thành chúc mừng Tổng Huyền.

-...

Tổng Huyền lại tiếp tục im lặng, cuộc trò chuyện giữa hai người đột nhiên trở nên nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà (1)

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ lại mười năm trước, lúc còn trong bệnh viện, Tổng Huyền đã nói với cô là:

Lúc đó, cô có cảm giác mình như là vợ của Tổng Huyền vậy.

Tuy nhiên, cảm giác đó chỉ thoáng qua thôi. Trước giờ cô biết Tổng Huyền không thuộc về cô. Cô cũng chỉ xem anh như một người thầy, một người anh thân thiết chứ không có tình yêu nam nữ với anh. Thế nên, cô đã sớm buông tay để anh trở về với mỗi nhân duyên vốn thuộc về anh kia.

Sau khi gác máy, Dương Tử Mi lấy đồng tiền Kim Thác Dao trong hộp ra.

- Mỹ nhân tặng ta Kim Thác Dao, ta biết lấy gì để báo đáp đây!

Dương Tử Mi bất giác đọc câu thơ mà trước đây Tổng Huyền đã đọc cho cô nghe. Vừa đọc cô vừa nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng, cô độc của Long Trục Thiên, nghĩ đến hình ảnh anh đòi cô tặng quà chẳng khác một đứa trẻ là bao.

Hình ảnh của hai người này lần lượt xuất hiện trong đầu khiến cô cảm thấy bất loạn. Càng nghĩ càng rối nên cô chỉ biết thờ dài và để đồng tiền kia trở lại vào hộp. Đang định chuẩn bị lên sân thượng luyện công thì bỗng nhiên cô nghe tiếng chuông cửa vang lên.

- Ai vậy?

Cả nhà cô đều đã đi ngủ, giờ bị tiếng chuông cửa đánh thức nên Dương Thanh có chút bực dọc trở dậy mở cửa.

Một người đàn ông lạ mặt đang đứng trước cửa, anh ta hốt hải hỏi:

- Xin hỏi, cô Dương Tử Mi có ở nhà không?

Nghe có người tìm, Dương Tử Mi vội vàng chạy ra và nhìn người đàn ông nọ với vẻ nghi hoặc.

- Cô là cô Dương sao? Mời cô mau theo tôi, Mộ Dung Vân Thanh hiện đang rất nguy hiểm.

Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi, người đàn ông nọ vội nói.

- Mộ Dung Vân Thanh là ai? Gặp chuyện nguy hiểm thì tìm con gái tôi làm gì?

Dương Thanh đứng chắn trước mặt Dương Tử Mi, vẻ cảnh giác. Đoạn, ông nói tiếp:

- Hơn nữa, giờ cũng khuya vậy rồi, nó là con gái, có thể giúp được gì chứ?

- Tôi cũng không rõ. Ông Dương, Mộ Dung Vân Thanh là ông chủ của Ngọc Thạch Hiên. Anh ta vừa bị trúng tà nên mới bảo tôi đến tìm cô Dương đây. Mong cô Dương nể tình quen biết mà cứu anh ta.

Người đàn ông nọ nói.

- Được rồi, anh chờ tôi một chút.

Không cần nắm tay Dương Tử Mi cũng biết là Mộ Dung Vân Thanh đã bị trúng tà và nhớ lại lời cảnh báo của cô nên mới cho người đến tìm cô.

Dù sao thì cô và Mộ Dung Vân Thanh cũng xem như là quen biết nhau. Nên cô không thể khoanh tay đứng nhìn như vậy được.

- Con à, để cha đi với con.

Dương Thanh vội vàng nói.

- Cha, buổi tối nhiều sương, cha đừng lo, một mình con cũng được rồi. Nếu cha đi theo cũng không giúp được gì đâu.

Dương Tử Mi ngăn không cho Dương Thanh theo. Đoạn, cô vội vã rời khỏi nhà.

Đến Ngọc Thạch Hiên, Dương Tử Mi được người dẫn vào chỗ ở của Mộ Dung Vân Thanh.

- Cút, các người cút hết đi!!!

Còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng của Mộ Dung Vân Thanh hét lên cùng nhiều tiếng đồ đạc bị đập vỡ.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn vào trong, cô chỉ thấy một luồng âm sát khí màu đen đang lờn vờn trong phòng của Mộ Dung Vân Thanh. Thậm chí, rất nhiều luồng âm sát khí bên ngoài cũng đang không ngừng đổ dồn về đó, cứ như là trong phòng có vật gì đó hút lấy chúng vậy.

Dương Tử Mi vội vàng lấy ra bảy đồng tiền cổ mà cô mang theo trên người và nhanh chóng bày thành Thất Tinh Đẳng Sát Trận xung quanh nơi ở của Mộ Dung Vân Thanh. Tiếp đến cô dùng tay vẽ bùa để chặn các luồng âm sát khí bên ngoài vào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà (2)

Đang định vào trong thì đột nhiên bên ngoài có hai người vội vã đi vào.

Một người là một phụ nữ khá lớn tuổi, ăn mặc quý phái sang trọng, người còn lại là một người đàn ông lớn tuổi, mặc một bộ Đường phục màu xanh trắng, tay cầm la bàn và xấu chuổi, dáng vẻ thần tiên, thoát tục.

Vừa nhìn thấy người đàn ông nọ, mí mắt Dương Tử Mi giật liên hồi.

Đó chính là người mà kiếp trước khi làm thầy bói lẽ đường cô rất ngưỡng mộ. Người mà giới quý tộc, nhà giàu phải xếp hàng chờ. Xem một quẻ phải tốn một trăm ngàn, thầy tướng số nổi tiếng của thành phố A, Giang Mông Nhiên.

- Giang đại sư, ông hãy xem giúp xem con trai tôi nó bị gì, hình như là bị trúng tà.

Nghe tiếng Mộ Dung Vân Thanh không ngừng la hét từ trong phòng vọng ra, Mộ Dung phu nhân lòng dạ rối bời và nhìn Giang Mông Nhiên kỳ vọng nói.

- Phu nhân hãy yên tâm, chỉ cần Giang Mông Nhiên tôi ra tay thì không có tà ma quỷ quái nào mà không trừ khử được.

Giang Mông Nhiên tự tin nói.

- Vậy thì tốt quá. Tôi biết Giang đại sư pháp thuật cao thâm nên mới vội đến tìm đại sư.

Đoạn, Mộ Dung phu nhân nhìn thấy Dương Tử Mi, bà khẽ chau mày và quay sang hỏi Tiêu Cường, người dẫn Dương Tử Mi đến:

- Cô này là ai?

- Phu nhân, đây chính là thầy tướng số mà ông chủ bảo tôi mời đến ạ.

Tiêu Cường vội đáp.

- Thầy tướng số sao?

Mộ Dung phu nhân nhìn Dương Tử Mi một lượt.

Trước mặt bà chỉ là một cô bé khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, trên người đang mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, gương mặt thanh tú, dáng vẻ dịu dàng. Tuy đôi mắt tràn đầy linh khí nhưng lại không giống dáng vẻ của một thầy tướng số gì cả.

Giang Mông Nhiên nghe nói Dương Tử Mi là thầy tướng số nên đưa mắt liếc cô một cái, khinh thường nói:

- Giờ ngay cả mấy con heo, con mèo cũng dám mạo nhận là thầy tướng số chúng tôi để lừa gạt người khác, chả khác nào sỉ nhục các thầy tướng số chân chính như chúng tôi đây vậy.

- Ai cho các người làm vậy. Giờ Giang đại sư đã đến, những người không phận sự đều tránh qua một bên hết đi, đừng làm lỡ việc của Giang đại sư. Còn không mau vào trong xem có giúp được gì cho Giang đại sư không.

Mộ Dung phu nhân tức giận trách mắng Tiêu Cường.

- Dạ, phu nhân.

Tiêu Cường không dám cãi lời nên chỉ biết quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Cô Dương, ngại quá, cô chờ chút ạ.

Dương Tử Mi vẫn bình thản chờ đợi mà không hề tỏ thái độ bức bối vì bị người khác xem thường.

Cô cũng muốn xem thử người mà kiếp trước cô từng ngưỡng mộ kia rốt cuộc tài giỏi thế nào nên cũng yên lặng đứng sang một bên quan sát.

Giang Mông Đạt thấy bên ngoài đã được bày Thất Tinh Trận, mắt ông khẽ nhú lại và quay sang nhìn Dương Tử Mi một cái.

Tuy nhiên, đối với ông mà nói, Thất Tinh Trận chỉ là một trận pháp cơ bản của các thầy tướng số nên chuyện cô biết bày Thất Tinh Trận cũng chẳng có gì là đặc biệt.

Tiêu Cường mở cửa phòng.

Dương Tử Mi nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong phòng đang có bảy, tám âm hồn đang lờn vờn xung quanh Mộ Dung Vân Thanh. Các âm hồn đó oán khí rất nặng, sát khí cũng nặng không kém. Chả trách cả căn phòng đều toát ra luồng khí màu đen sậm.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh hoàn toàn mất đi dáng vẻ thư sinh, nho nhã, phong độ của ngày thường. Đầu tóc anh ta rối bời, quần áo trên người bị xé rách toí tã, trên mặt còn có vài vết xước, sắc mặt tiêu tụy, hai mắt đỏ bùng và đang điên cuồng đập phá một chiếc ghế trong phòng.

Giang Mông Nhiên định bước vào thì đã vội lùi lại, quay sang nói với Mộ Dung phu nhân:

- Quả nhiên là bị trúng tà. Giờ anh ta phát điên rồi, phải trói anh ta lại thì tôi mới có thể làm phép được.

Mộ Dung phu nhân bảo Tiêu Cường tìm thêm vài thanh niên cao to đến để trói Mộ Dung Vân Thanh lại. Nào ngờ, lần lượt từng người đều bị Mộ Dung Vân Thanh ném thẳng ra ngoài. Lúc này đây, không ai có thể là đối thủ của anh ta.

- Giang đại sư, làm sao đây? Giờ nó đã bị trúng tà nên mạnh lắm. Đại sư cứ để vậy và làm phép trừ tà giúp nó được không? Chi phí bao nhiêu tôi trả cho đại sư gấp mười lần.

Mộ Dung phu nhân khẩn thiết nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà (3)

Trả phí gấp mười lần, tính ra cái giá mà Giang Mông Nhiên được trả để trừ tà cho Mộ Dung Vân Thanh là một triệu.

Nghe vậy, hai mắt Giang Mông Nhiên sáng lên. Ông cũng không quan tâm là hiện tại Mộ Dung Vân Thanh đang phát điên nên lật đặt cầm la bàn tiến vào bên trong.

Giang Mông Nhiên phát hiện kim la bàn ông cầm trên tay đang chạy loạn xạ, cứ như là bị thứ gì hồi thúc vậy.

Thấy tình hình có vẻ xấu nên ông ta vội vàng lấy xâu chuỗi đang cầm trên tay giơ lên vừa lần lần tràng hạt vừa niệm chú.

Thấy vậy, Dương Tử Mi chỉ biết lắc đầu cười.

Cô không nhìn thấy bất kỳ nguyên khí hộ thể nào toát ra từ trên người của Giang Mông Nhiên. Hơn nữa, những câu thần chú mà ông ta đang đọc kia cũng chẳng phải là thần chú gì mà chỉ là những câu do ông ta tự bịa ra thôi.

Dương Tử Mi không ngờ là Giang Mông Nhiên nổi tiếng kia lại không khác gì cô của kiếp trước. Chẳng qua cũng chỉ là một thầy bói gạt người. Hơn nữa còn là một thầy bói lừa gạt cao cấp. Cô không hiểu tại sao lại có nhiều người bị ông ta gạt đến thế.

Mấy âm hồn mà Dương Tử Mi thấy được nhờ thiên nhãn của mình vừa cảm nhận được sự tồn tại của xâu chuỗi trên tay Giang Mông Nhiên thì chúng lập tức bỏ Mộ Dung Vân Thanh ra và xúm qua chỗ Giang Mông Nhiên.

Các âm hồn kia có lẽ khi chết oán khí khá nặng nên âm sát khí mà chúng mang theo cũng mạnh mẽ khó lường.

Bựt!

Xâu chuỗi trên tay Giang Mông Nhiên đột nhiên đứt dây, các chuỗi hạt rơi lộp độp xuống sàn nhà.

Tiếp đó, Giang Mông Nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh đang vây lấy mình. Ông ta bất giác rung mình một cái. Sau đó, cảm giác như có rất nhiều người đang xông vào cầu xé quần áo của ông khiến trang phục ông đang mặc trên người cũng rách toạc một đường.

Giang Mông Nhiên hoảng sợ giơ la bàn lên hướng về các phía.

Tuy là một kẻ lừa gạt nhưng chiếc la bàn ông ta đang cầm trên tay kia lại là một chiếc la bàn tốt. Là một pháp khí tích tụ rất nhiều khí tốt.

Thấy la bàn xuất hiện, các âm hồn nọ cũng tỏ ra khiếp sợ, buông Giang Mông Nhiên ra và lại quay sang tiếp tục vây lấy Mộ Dung Vân Thanh, không ngừng cầu xé người anh ta.

Sau khi thoát thân, Giang Mông Nhiên lật đật chạy ra khỏi phòng. Ông ta sợ đến nỗi giày bị rơi mất một chiếc mà không dám quay lại nhặt, áo quần xóc xếch. Vừa chạy ông ta vừa la thất thanh:

- Có ma, có ma...

Mộ Dung phu nhân, Tiêu Cường và những người có mặt đưa mắt nhìn nhau.

Tiêu Cường tiến đến chặn Giang Mông Nhiên lại nói:

- Giang đại sư, nếu bên trong có ma thì đại sư hãy đuổi chúng đi đi, sao lại chạy ra đây?

Thấy tình cảnh hiện tại, Dương Tử Mi mới búng tay một cái để dẫn chút âm sát khí vào đầu gối và sống lưng của Giang Mông Nhiên.

Giang Mông Nhiên đột nhiên cảm thấy sống lưng mình lạnh lạnh. Ông ta hết sức kinh hãi và muốn tiếp tục bỏ chạy. Nhưng càng muốn chạy thì chân ông lại càng cứng lại, bịch một cái, ông ta té lăn ra đất.

- Đi đi, đi đi, bọn ma quỷ kia đừng đến gần ta, oan có đầu nợ có chủ...

Giang Mông Nhiên không ngừng khoát tay và hét lớn. Sắc mặt ông ta trắng bệch, mồ hôi đầm đìa. Dáng vẻ rất buồn cười.

Dáng vẻ ông ta như thế, kẻ ngồi nhìn là cũng biết ông ta chẳng qua cũng chỉ là một kẻ lừa đảo.

Trước đây, sở dĩ ông ta có thể lừa gạt nhiều người như thế là bởi vì ông ta đã cho rất nhiều tay chân của mình đi điều tra, tìm hiểu thông tin, gia cảnh của những khách hàng của ông. Thế nên, muốn được ông xem bói thì phải hẹn trước ít nhất một tháng. Trong một tháng này, có gì mà không tra ra được chứ?

Khách hàng thấy ông nói về gia cảnh, tuổi tác, tình trạng của mình chính xác như thế nên cũng tin răm rắp.

Hơn nữa, chiếc la bàn và xâu chuỗi mà ông hay cầm trên tay kia cũng chính là vật đã truyền được mười tám đời, vốn là hai pháp khí trừ tà hóa sát dùng trong các trường hợp bình thường nên mọi người mới xem ông ta như thần thánh vậy.

Giờ, âm sát khí vây lấy Mộ Dung Vân Thanh không phải là âm sát khí bình thường mà là âm sát khí được hình thành từ oán khí và sát khí của các âm hồn thuộc ngũ hành tam giới nên sát khí của nó rất mạnh. Chính vì vậy mà Giang Mông Nhiên mới bị dọa đến hồn vía lên mây như thế.

Tiêu Cường nhìn Mộ Dung phu nhân nói:

- Phu nhân, giờ phải làm sao đây?

Mộ Dung phu nhân lúc này mới quay sang nhìn Dương Từ Mi, sau đó quay sang nói với Tiêu Cường:

- Cô ta không phải là anh mời đến hay sao? Để cô ta vào xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà (4)

Tiêu Cường tiến đến cười ngược nói với Dương Từ Mi:

- Cô Dương, giờ chỉ biết trông cậy vào cô thôi.

Dương Từ Mi đứng im.

Cô không phải là người nhỏ nhen, hẹp hòi nhưng cô cũng chẳng phải là người không biết tỏ thái độ.

Lúc này Mộ Dung phu nhân còn muốn đuổi cô đi, nhưng giờ thì lại muốn nhờ cô giúp đỡ. Trên đời này đâu có chuyện dễ dàng như thế?

Thấy cô đứng im không làm gì, người lớn tuổi và hiểu sự đời như Mộ Dung phu nhân kia cũng hiểu ra nguyên nhân vì sao cô không nhúc nhích gì. Nghĩ đến thái độ cũng như những lời nói lúc này bà nói với cô nên sắc mặt bà cũng thoáng chút bối rối, ngại ngùng.

- Cô Dương, cô là do ông chủ mời đến, phu nhân không biết, mong cô đừng trách. Hi vọng cô có thể nể tình quen biết với ông chủ mà giúp ông ấy một lần. Khi ông chủ tỉnh lại nhất định sẽ rất biết ơn cô.

Tiêu Cường thấy tình cảnh khó xử bèn vội giải thích.

Mộ Dung phu nhân không biết Dương Từ Mi có bản lĩnh gì nên dĩ nhiên đến giờ bà vẫn không thể hạ mình cầu xin cô giúp đỡ.

- Không cần cảm ơn đâu, giúp người khác là chuyện cần làm, huống hồ tôi còn nhận được số tiền mà tôi cần nhận.

Nếu như không phải mặt Mộ Dung Vân Thanh càng ngày càng đen và cần nhanh chóng trừ tà, nếu không khó mà bảo toàn tính mạng thì Dương Từ Mi cũng quyết chờ cho đến khi Mộ Dung phu nhân lên tiếng nhờ vả cô.

- Chỉ cần có thể cứu con trai tôi, bao nhiêu tiền tôi cũng trả.

Mộ Dung phu nhân lên tiếng nói.

Dương Từ Mi khẽ cười. Cô không sợ bị quỵ tiền. Là một thầy tướng số thật sự, cô có rất nhiều cách khiến người khác phải tuân thủ thỏa thuận của hai bên.

Đoạn, Dương Từ Mi tiến vào phòng và bảo Tiêu Cường đứng bên ngoài chờ. Sau khi bước vào phòng, cô đóng cửa lại...

Từ khe hở nhỏ giữa hai cánh cửa, Tiêu Cường chăm chú nhìn vào bên trong. Chỉ thấy Dương Từ Mi đang không ngừng dùng tay vẽ gì đó lên không trung, vừa vẽ vừa niệm chú. Tuy đứng bên ngoài nhưng Tiêu Cường vẫn cảm nhận được không khí trong phòng có gì đó rất bất thường, cứ như là đêm trước khi có bão lớn ập đến vậy...

Trong mắt những người không hiểu chuyện, họ sẽ cảm thấy hành động của Dương Từ Mi hiện tại là đang giả vờ nhưng thật ra là cô đang dùng nguyên khí của mình để chiến đấu với các âm hồn kia.

Mấy âm hồn nọ oán khí nặng, lại rất tạp nham, nên cô phải tốn rất nhiều nguyên khí mới có thể thu được hết oán khí và sát khí do chúng mang theo, sau đó biến chúng thành những âm hồn không còn khả năng tấn công người khác và quỳ phục dưới chân cô.

- Thiên linh linh, địa linh linh, hỡi các âm hồn, oán khí, vong hồn, ngạ quỷ... hãy nghe lệnh ta, mau chóng quay về nơi dành riêng cho các ngươi và hãy mau chóng siêu thoát...

Niệm chú xong, Dương Từ Mi lại đưa tay vẽ bùa lên không trung, sau đó dùng phép để đưa những âm hồn đó trở về nơi thuộc về chúng...

Lúc này, mặt Mộ Dung Vân Thanh cũng ngày càng sáng lên, vẻ u ám trước đó không còn nữa. Mộ Dung Vân Thanh thở hắt ra một cái và ngồi phịch xuống ghế. Căn phòng của anh giờ đây bốn bề lộn xộn, quần áo thì rách tả tơi, còn thân thể anh thì đờ đẫn, mệt mỏi vô cùng.

Mệt mỏi, yếu ớt là điều đương nhiên, bởi vì anh đã chiến đấu với các âm hồn kia cả ngày trời. Nếu đổi lại là người khác thì đã kiệt sức và mất mạng từ

lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn (1)

Mọi việc xong xuôi, Dương Tử Mi cũng thấy trong người khá mệt mỏi nên cũng ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Nhưng cô lại phát hiện có một cây nhang to đang được đốt ở góc tường.

Cô nhú mày hỏi:

- Anh đốt nhang bái thần trong phòng à?

Mộ Dung Vân Thanh cười ngượng nói:

- Tôi làm sao mà biết cúng ai chứ. Là do mẹ tôi thấy ngọc Quan Âm gia truyền bỗng nhiên bị vỡ, bà cứ nói là trong phòng có tà khí thế nên mới đốt nhang trong phòng tôi để trừ tà.

- Mẹ anh có nói rõ là mời vị thần nào đến không?

- Không, chỉ là đốt nhang rồi nói là trừ tà thôi.

Dương Tử Mi không biết nói gì hơn. Chả trách mà các luồng âm sát khí bên ngoài cứ dồn dập tụ về đây, hơn nữa còn rất lộn xộn. Nguyên nhân chính là từ đây mà ra.

Bình thường, người người nhà nhà cũng thường hay đốt nhang. Nhưng nhang không thể đốt lung tung được.

Đốt nhang cúng bái thần thánh, bao gồm cả những người của thế giới bên kia, thật ra cũng giống như chuyện mời khách của người trần vậy. Mời ai, mời đến làm gì cũng đều phải nói cho rõ!

Khi đốt nhang, hai tay phải cầm nhang để ngang ngực, mắt nhìn thẳng vào bàn chân đốt nhang, mặc niệm ba lần gọi vị thần mà mình cần mời đến. Ngoài ra, cũng cần nói rõ là mời đến làm gì. Ví dụ như mời đến ngồi chơi, mời uống rượu, hút thuốc, ăn trái cây, uống sữa, ăn cơm... Ngoài các thức ăn mặn ra thì những thứ mà con người thường hay ăn, thần thánh cũng sẽ ăn. Đốt nhang mời thần đến thần nhất định sẽ đến, cho dù có cảm nhận được hay không. Nếu như không gọi tên vị thần mà mình cần mời thì có đốt nhang cũng như không. Thần phải mời từng vị một. Nếu không gọi tên từng vị thì họ đương nhiên sẽ không đến. Không giống như người bình thường, chỉ cần hô lên một tiếng mời cả nhà ăn cơm là mọi người đều vui vẻ nhập tiệc. Quy tắc trong thế giới quý, thần không giống như trên trần gian. Nếu không gọi tên họ thì họ sẽ không ăn.

Tuy nhiên, nếu như chỉ đốt nhang mà không nói rõ tên vị thần cần mời thì điều đó có nghĩa là ai cũng có thể đến. Ai ngửi thấy mùi thì đến tham gia thôi. Cũng giống như chuyện phát cơm từ thiện cho những người dân gặp nạn vậy, nếu như không nói rõ là cho ai thì tất cả họ sẽ tranh nhau lấy, trật tự sẽ bị phá vỡ.

Chuyện đốt nhang mà không mời thần cũng giống như thế.

Cho nên, cây nhang trong phòng Mộ Dung Vân Thanh kia chính là nguyên nhân dẫn dụ các âm hồn, mà quý tộc nham tề tụ về. Chúng đến đây xong, lại phát hiện Mộ Dung Vân Thanh bị âm sát khí nhập thể nên mới tranh nhau để nhập vào.

Dương Tử Mi gọi Mộ Dung phu nhân vào và nói rõ nguyên nhân cho bà biết, đồng thời cũng không quên quở trách bà một chập.

Biết được con trai mình bị trúng tà là do lỗi của mình, Mộ Dung phu nhân vô cùng kinh hãi. Lúc này đây, bà không còn là một vị phu nhân cao sang, quý phái như trước đó nữa mà như là một học trò nhỏ, im lặng cúi đầu nghe Dương Tử Mi chỉ bảo và không ngừng gật đầu dạ vâng.

- Bây giờ, ông chủ Mộ Dung đây cũng không còn trở ngại gì, nhưng mà thể chất của anh ta rất dễ bị âm sát khí xâm nhập. Trước đây, sở dĩ anh ta không bị gì là vì nhờ có ngọc Quan Âm đỡ dùm. Giờ ngọc Quan Âm không còn nữa nên phải nhanh chóng chọn một vật trừ tà khác cho anh ta ngay. Nếu không thì chuyện như hôm nay cũng sẽ tái diễn.

Dương Tử Mi nói.

- Vậy đại sư có thể tặng cho con trai tôi vật trừ tà đó không ạ?

Mộ Dung phu nhân sốt ruột hỏi. Lần này, bà không còn khinh thường Dương Tử Mi nữa, hơn nữa còn rất cung kính gọi cô là đại sư.

- Tôi vốn dĩ đã tặng cho anh ấy rồi nhưng anh ấy không nhận. Giờ tôi cũng không còn vật gì có thể tặng nữa.

Dương Tử Mi đáp.

Nghe thế, Mộ Dung Vân Thanh mới nhớ lại miếng ngọc hồ lô được chạm khắc thô sơ như đồ chơi trẻ con mà cô tặng anh hôm đó. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy hối hận vì lúc đó anh đã từ chối món quà quý giá kia và để nó lọt vào tay Tống Huyền. Đây chẳng khác gì một vật trân quý mà anh đã tự tay đánh mất vậy.

Trước đây, Mộ Dung Vân Thanh không hề tin vào mấy chuyện ma quỷ kia. Nhưng sau khi trải qua kiếp nạn hôm nay, anh mới bắt đầu tin.

- Vậy phải làm sao đây? Hay là, tôi đến chùa để xin một cái về vậy.

Mộ Dung phu nhân lo lắng đến nỗi không biết làm gì cho phải.

- Ha ha, sao có thể xin được vật may mắn, trừ tà trong chùa được chứ. Những vật trừ tà trong đó hầu hết đều là những vật trừ tà thông thường, không thể giúp gì được cho người như ông chủ Mộ Dung đây đâu. Hơn nữa, ông chủ Mộ Dung đây là người kinh doanh các loại ngọc và đá quý, thường xuyên tiếp xúc với các vật tích tụ nhiều âm sát khí cho nên rất dễ bị âm sát khí nhập thể.

Dương Tử Mi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn (2)

Dương Tử Mi vừa dứt lời, Mộ Dung phu nhân lật đặt hỏi ngay:

- Vậy vật như thế nào mới được ạ? Mong đại sư chỉ dẫn cho.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì.

- Bao nhiêu tiền tôi cũng chịu hết.

Mộ Dung phu nhân vội nói tiếp.

- Phu nhân vẫn còn đang nợ phí trừ tà của tôi đây. Nếu như tôi nhớ không nhầm thì phu nhân từng nói là phí trừ tà bao nhiêu đều do tôi quyết định cả, đúng không?

Dương Tử Mi nhếch mắt nói.

Mộ Dung phu nhân nghe xong mới ngẩn người ra, mặt thoáng biến sắc và đưa mắt nhìn cô. Bà sợ cô sẽ hét giá trên trời.

- Phí trừ tà mà tôi nhận không cao, chỉ một trăm ngàn thôi. Tuy nhiên phu nhân phải làm từ thiện ít nhất là ba triệu.

Dương Tử Mi nói.

Sở dĩ chỉ lấy một trăm ngàn không phải Dương Tử Mi không tham mà là vì cô không thể lấy nhiều hơn mức đó. Nếu cô nhận nhiều hơn thì bản thân cô cũng sẽ bị báo ứng. Tuy nhiên cô cũng cần phải cho Mộ Dung phu nhân một bài học để trừng trị thái độ khinh thường cô trước đó của bà. Thế nên cô mới bảo bà phải làm từ thiện ba triệu.

Hơn nữa, Mộ Dung Vân Thanh đã gây ra rất nhiều nghiệp, trên người anh ta có không ít oán khí của những người đã bị anh ta sát hại nên giờ phải làm từ thiện thì mới có thể bảo vệ anh ta được.

Dương Tử Mi cũng chỉ muốn tốt cho anh ta thôi.

Nghe cô nói thế, Mộ Dung phu nhân tuy xót của nhưng cũng không dám nói gì. Vì dù gì Dương Tử Mi cũng chỉ lấy có một trăm ngàn.

Mộ Dung Vân Thanh ngồi bên cạnh theo dõi hai người nói chuyện từ nãy đến giờ nên đại thể cũng đoán ra được giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì.

Dương Tử Mi đã cứu mạng anh, đừng nói là ba triệu, cho dù cô có đòi anh dùng tất cả gia sản của mình để trả thì anh cũng đồng ý trả.

Điều làm anh ngạc nhiên nhất chính là Dương Tử Mi chỉ lấy có một trăm ngàn, số còn lại cô bảo anh dùng làm từ thiện.

Mộ Dung Vân Thanh đưa mắt nhìn Dương Tử Mi.

Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của cô vẫn thản nhiên như không. Đôi mắt lấp lánh như sao của cô cứ như nhìn thấu mọi việc trên đời vậy.

Phát hiện Mộ Dung Vân Thanh đang nhìn mình, Dương Tử Mi nhoẻn miệng cười nói:

- Tuy giờ tôi không có vật trừ tà nào nhưng không có nghĩa là trong tiệm của anh không có. Tôi sẽ giúp anh chọn một món vậy. Nhưng cũng phải thu phí chọn vật trừ tà đấy, một trăm ngàn.

Những lời cô vừa thốt ra không khác gì những lời của một cô bé tham tiền.

Lúc này đây, Mộ Dung Vân Thanh rất muốn bóc trần tất cả mọi bí ẩn thuộc về cô. Anh muốn xem xem là cô đã trải qua những chuyện gì trước đó.

Trước đây, anh từng cho người thăm dò thông tin về cô. Nhưng những gì mà anh biết được lại rất ít ỏi. Một cô gái nông thôn, không biết vì nguyên do gì mà bị gãy xương, tàn phế. Sau đó theo một lão đạo sĩ học y thuật, tướng thuật trên núi trong suốt mười năm. Sau khi cơ thể lành lặn trở lại mới theo gia đình đến thành phố A để đi học.

Nếu nói có gì kỳ lạ thì điều kỳ lạ nhất chính là chuyện cô theo lão đạo sĩ học tướng thuật.

Trên đời này, người học tướng thuật không nhiều. Huống hồ, anh còn biết được là vị đạo sĩ mà Dương Tử Mi theo học kia cũng chỉ là một vị đạo sĩ bình thường, không có tài năng gì đặc biệt.

Dương Tử Mi không chú ý gì đến những suy đoán của Mộ Dung Vân Thanh đối với cô. Cô chỉ bảo anh dẫn cô vào nơi cất giữ đá quý của anh để giúp anh chọn vật trừ tà.

Mộ Dung Vân Thanh cũng ưu tiên cho cô xem những thứ mà anh cất giữ riêng cho mình.

Thấy không ít bảo vật lần lượt bày ra trước mắt mình, Dương Tử Mi không khỏi ngưỡng mộ. Những thứ đó đều là đồ thật cả, nhìn sơ qua không dưới ba mươi thứ. Cô đoán, chỉ cần tùy tiện chọn đại một món thôi thì giá của chúng ít nhất cũng cả triệu, còn những miếng ngọc, đá quý cao cấp khác thì trước đây nghe Tống Huyền nói giá cả trăm triệu, thậm chí vô giá.

Dương Tử Mi vừa nhìn vừa cảm thán. Cô thầm tính, nếu như cô cũng có được những thứ đó thì chẳng khác nào ngồi trên núi vàng, cả đời không cần lo chuyện cơm áo gạo tiền nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn (3)

Tuy nhiên, Dương Tử Mi cũng phát hiện những miếng ngọc, viên đá quý kia đa phần đều có mùi đất do được chôn trong đất lâu ngày. Điều này chứng tỏ chúng được khai quật từ dưới đất lên.

Cô chia chúng ra làm hai, những thứ có âm sát khí để sang một bên, những thứ mang khí may mắn, tốt lành để sang một bên. Sau đó, cô tỉ mỉ dẫn dò Mộ Dung Vân Thanh dùng tiếp xúc nhiều với những thứ có mang âm sát khí, còn những thứ có luồng khí tốt thì có thể tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Chỉ tiếc là mấy thứ trước mặt Dương Tử Mi hiện tại, luồng khí may mắn rất yếu ớt và hoàn toàn không phù hợp làm vật trừ tà cho Mộ Dung Vân Thanh.

Nếu như có thể để cô nuôi dưỡng chúng trong vùng đất tốt vài năm, sau đó dùng nguyên khí tiếp tục nuôi dưỡng chúng thì còn may ra. Tuy nhiên, Mộ Dung Vân Thanh lại không thể chờ lâu như vậy được.

- Mấy thứ này đều tốt cả, nhưng không hợp với anh. Còn nữa...

Dương Tử Mi cầm một miếng ngọc có vẻ như rất có giá trị lên nói:

- Tôi có thể chắc chắn rằng, miếng ngọc này không phải là ngọc cổ quý giá gì, mà chỉ là hàng nhái.

- Không phải chứ? Đây là miếng ngọc đã được các chuyên gia giám định cấp quốc gia tiến hành giám định, là ngọc thời Xuân Thu đấy.

Mộ Dung Vân Thanh nói.

- Ai cũng có thể có sai sót. Trên đời này không ai dám nói là những thứ mình giám định đều chính xác một trăm phần trăm cả.

Dương Tử Mi khẽ cười nói.

- Ô? Vậy sao cô không nghĩ là mình sai nhỉ?

- Tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm với anh.

Dương Tử Mi tự tin nói.

Cô đương nhiên là dám khẳng định chắc chắn như vậy rồi. Tuy trình độ giám định của cô cũng chỉ mới ở mức nhập môn sơ cấp, nhưng cô lại có thiên nhãn có thể nhìn thấy vật khí của đồ cổ. Khả năng đó không ai sánh được với cô.

Nghe cô nói thế, Mộ Dung Vân Thanh cũng không nói gì thêm. Anh cất những thứ kia vào tủ lại và tiếp tục dẫn cô đến khu trưng bày trong tiệm.

Dương Tử Mi phát hiện những thứ được trưng bày trong tiệm của Mộ Dung Vân Thanh có một nửa là đồ giả. Cô không biết là do anh cố ý trộn hàng thật, hàng giả vào nhau hay là do giám định không ra.

Tuy nhiên, việc chơi đồ cổ và đá quý thật sự là một việc rất mạo hiểm, hoàn toàn dựa vào nhãn lực và khả năng tài chính của người chơi. Một khi mua nhầm đồ giả thì người chơi đồ cổ cũng chỉ biết trách do mắt mình yếu kém nên mới mua nhầm chứ cũng không biết làm gì hơn.

Dương Tử Mi tìm mãi tìm mãi, bỗng cô nhìn thấy một vật phát ra luồng sáng may mắn khá mạnh nằm ở một góc nọ.

Đó chính là một tấm thẻ đơn giản có chất liệu bằng gỗ. Màu gỗ đen tuyền chứng tỏ nó là vật có niên đại rất lâu rồi.

Tấm thẻ gỗ đó phát ra một luồng khí màu trắng dày đặc.

Hai mắt cô sáng lên. Cô đưa tay cầm tấm thẻ gỗ đó lên xem và phát hiện đó là gỗ đào. Cô quay sang hỏi Mộ Dung Vân Thanh:

- Thứ này lai lịch ra sao?

Mộ Dung Vân Thanh lắc đầu nói:

- Không thể đoán được lai lịch cụ thể của nó. Tôi chỉ thấy nó đặc biệt và nghĩ là sẽ có người thích nên mới để ở đây.

Dương Tử Mi nhìn giá và thấy chỉ ba ngàn thôi. Cô thấy tiếc vì không ai nhìn ra được giá trị thực của nó.

- Cô thích sao? Vậy tặng cô đây.

Thấy cô có vẻ thích nên Mộ Dung Vân Thanh cũng không ngần ngại tặng cho cô.

Dương Tử Mi khẽ nhếch mắt nói:

- Không cần anh tặng đâu, tôi mua. Ba ngàn tôi có thể mua được. Chút nữa anh trừ vào phí trừ tà của tôi là được rồi.

Mộ Dung Vân Thanh chỉ biết nhún vai đồng ý.

Đoạn, Dương Tử Mi bèn lấy tấm thẻ bằng gỗ đào cổ kia cất vào túi. Nếu như nói về lai lịch của nó, cô nghi ngờ có thể là vật của thời Hạ hay Thương gì đó. Theo lý mà nói thì những thứ làm bằng gỗ rất dễ bị hỏng và không thể giữ được nguyên vẹn qua bao nhiêu năm thăng trầm của thời gian như thế. Nhưng tấm thẻ gỗ kia thì lại vẫn vẹn nguyên, hơn nữa luồng khí tốt còn rất nhiều nữa.

Sở dĩ cô không đưa tấm thẻ đó cho Mộ Dung Vân Thanh là vì cô lo rằng một người không có nguyên khí hộ thể như Mộ Dung Vân Thanh kia sẽ không thể chịu nổi luồng khí tốt quá mạnh được. Một khi anh ta không chịu nổi thì luồng khí tốt đó sẽ hóa thành sát khí tấn công anh ta.

Cũng giống như thân thể của con người vậy, khi quá yếu sẽ không thể tiếp nhận được quá nhiều dinh dưỡng cùng lúc được.

Dương Tử Mi muốn giữ tấm thẻ đó lại cho mình, vì nó là một pháp khí rất tốt. Nó có thể giúp cô trao đổi nguyên khí với đất trời.

Sau khi cất tấm thẻ vào túi, Dương Tử Mi tiếp tục theo Mộ Dung Vân Thanh chọn vật may mắn phù hợp với anh ta.

May là cuối cùng cô cũng tìm thấy một miếng ngọc hồ lô bằng chất ngọc phù dung nằm khuất trong một góc nhỏ. Miếng ngọc đó tuy không tinh xảo nhưng luồng khí may mắn của nó lại vừa đủ cho Mộ Dung Vân Thanh dùng làm vật trừ tà. Nó như là một vật khai quang được nuôi dưỡng khá lâu trong chùa vậy.

- Cái này đi.

Chọn xong, Dương Tử Mi bảo Mộ Dung Vân Thanh mang một sợi dây màu đen đến và xỏ miếng ngọc đó vào. Sau đó, cô vừa niệm chú vừa thắt sợi dây đó lại thành một nút thắt trừ tà. Xong xuôi mới đưa cho Mộ Dung Vân Thanh đeo vào cổ.

Tuy ngọc hồ lô kia không đẹp nhưng vì tâm trạng hiện tại của Mộ Dung Vân Thanh hoàn toàn khác với trước đó nên anh cũng cảm thấy nó đặc biệt.

Hơn nữa, miếng ngọc đó là do chính tay Dương Tử Mi chọn, nút thắt kia cũng do chính tay cô thắt nên ý nghĩa rất đặc biệt. Thế nên đây cũng chính là nguyên nhân mà Mộ Dung Vân Thanh vui vẻ tiếp nhận.

Sau khi đeo ngọc hồ lô vào, không biết là do tác dụng tâm lý hay gì mà Mộ Dung Vân Thanh lập tức cảm thấy như mình được bảo vệ, cảm giác đó rất thoải mái và rất giống với cảm giác khi anh còn đeo ngọc Quan Âm trên người vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Tin Nhắn Của Long Trục Thiên

Mọi việc xong xuôi cũng đã hai giờ sáng. Dương Tử Mi sợ cha mẹ cô lo lắng nên cũng vội trở về nhà.

Mộ Dung Vân Thanh định đích thân lái xe chở cô về nhưng cô từ chối.

Anh ta vừa mới bị âm hồn quấy phá, tuy giờ đã bình yên vô sự nhưng vẫn còn rất yếu, lái xe dễ xảy ra tai nạn, cô không muốn lấy mạng mình ra đùa nên đã từ chối.

Thấy vậy, Mộ Dung Vân Thanh đành để Tiêu Cường tiễn cô về nhà.

Dương Tử Mi vừa mới rời khỏi, Mộ Dung phu nhân đã hỏi Mộ Dung Vân Thanh:

- Vân Thanh, cô ấy là cao nhân ở đâu vậy? Trước giờ mẹ chưa từng nghe nói có thầy tướng số nào là nữ mà lại trẻ như vậy ở thành phố A này cả. Nếu như không tận mắt thấy cô ấy trừ tà giúp con thì mẹ cũng không tin đâu.

- Con cũng không rõ ạ.

Mộ Dung Vân Thanh vừa nói vừa đưa tay sờ vào miếng ngọc hồ lô đang đeo trên cổ mình. Trong đầu anh luôn hiện lên đôi mắt xinh đẹp của Dương Tử Mi. Bất giác trái tim anh khẽ rung động, bồi hồi.

- Tức nhất là Giang đại sư kia, không ngờ ông ta lại là kẻ lừa gạt chuyên nghiệp. Trước giờ bị ông ta lừa hết bao nhiêu tiền, mẹ nhất định phải đòi lại cho bằng được.

Mộ Dung Vân Thanh bắt lực nhìn mẹ mình. Nếu như không phải bà nghe lời Giang Mông Nhiên kia tùy tiện đốt nhang trong phòng anh thì anh cũng không phải gặp nạn kiếp như thế.

Nghĩ đến Giang Mông Nhiên, ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh bỗng tối lại.

Về đến nhà, Dương Tử Mi phát hiện cha cô vẫn chưa ngủ mà đang ngồi ngủ gật trong phòng khách.

Thấy cô về, Dương Thanh vội đứng dậy, thờ phào hỏi:

- Con à, cuối cùng con cũng về nhà.

Thấy cha mình vẫn đang chờ mình từ đầu hôm đến giờ, Dương Tử Mi cảm thấy sống mũi mình cay cay.

Có cha mẹ, người thân là hạnh phúc nhất. Cho dù ở đâu, làm gì thì cũng vẫn có người lo lắng cho mình. Không như kiếp trước, chỉ một mình cô lẻ loi, cô độc.

- Cha, cảm ơn cha.

- Cảm ơn gì chứ? Sau này đừng có ra ngoài lúc đêm hôm khuya khoắt như vậy nữa. Cha lo lắm. Con gái con đứa, nửa đêm chạy ra ngoài, nguy hiểm lắm.

Dương Thanh lại nghiêm khắc nhắc nhở.

- Dạ.

Dương Tử Mi gạt đầu. Bỗng cô nhón chân, hôn lên má Dương Thanh một cái nói:

- Có cha thật là tốt quá, cha à, con yêu cha lắm!

Bị con gái hôn bất ngờ, Dương Thanh cũng ngẩn người không biết làm sao cho phải. Nhớ lại cảnh mười năm trước, khi bị gãy xương, cô phải một mình sống ở trên núi mười năm trời, giờ mới có cơ hội được sống chung với người thân. Nhưng về sống chung gia đình không bao lâu thì cô lại phải xem bói, xem phong thủy để kiếm tiền phụ giúp gia đình. Ông sợ không biết làm vậy cô có bị phạm vào ngũ tặc tam khuyết, cô độc suốt đời không. Càng nghĩ, mắt ông càng ửng đỏ.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, Dương Thanh vô cùng đau lòng và chỉ biết trách mình vô dụng, không lo được cho con gái.

Thấy mắt cha mình ửng đỏ, Dương Tử Mi cũng muốn khóc theo.

Cô đưa tay ôm vai Dương Thanh, cố gắng cười nói:

- Cha à, khuya rồi, cha mau vào phòng ngủ đi. Con cũng đi ngủ.

Dương Thanh vỗ nhẹ lên tay cô nói:

- Ồ, con cũng đi ngủ nhé.

- Chúc cha ngủ ngon.

Vào đến phòng, Dương Tử Mi liền nằm vật ra giường. Nhưng sau khi nhìn thấy chiếc điện thoại đang để trên bàn, cô lại trở dậy mở điện thoại kiểm tra và phát hiện có mấy tin nhắn chưa đọc.

- Mi Mi

- Em ngủ rồi sao?

- Anh không ngủ được.

- Anh muốn em ngủ chung với anh.

Thấy bốn tin nhắn do Long Trục Thiên gửi đến, nhớ lại cảnh anh ôm mình vào lòng, mặt Dương Tử Mi bất giác đỏ bừng. Trai tìm vốn dĩ bình yên của cô cũng bắt đầu lặn tẩn ngọn sóng...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Long Trục Thiên Lại Vào Phòng Lúc Nửa Đêm

Dương Tử Mi nhấn lại:

- Vừa về đến nhà.

Cô tưởng là anh đã ngủ rồi nên vừa hồi âm xong là cô quăng điện thoại qua một bên. Nhưng rất nhanh, chuông báo có tin nhắn mới lại vang lên. Cô giật mình mở tin ra đọc, chỉ thấy hai chữ:

- Chờ anh.

Tâm trạng của Dương Tử Mi hiện đang rất phức tạp.

Một mặt cô thấy nếu cứ như vậy thì có gì đó không ổn. Dù sao thì cô và Long Trục Thiên cũng không thân nhau lắm, cô nam quả nữ sao lại ngủ chung như vậy hoài được?

Mặt khác, cô cũng phát hiện thăm sâu trong tâm hồn mình, cô luôn trông chờ anh đến. Thậm chí cô còn rất lưu luyến hơi ấm cũng như mùi hương trên người anh khi được anh ôm vào lòng.

Tìm Dương Tử Mi đập liên hồi.

Cô đưa tay sờ lên gương mặt đang ửng đỏ của mình. Nhìn vào gương, cô phát hiện ánh mắt mình cũng đang thấp thoáng nét xuân tình mà trước giờ chưa bao giờ có.

Đang lúc ngẩn ngơ, đột nhiên cô nghe có tiếng gõ cửa sổ.

Tìm cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Long Trục Thiên đưa tay đẩy cửa sổ lên và nhanh chóng chui vào phòng. Vừa vào đến phòng, anh liền chạy đến ôm Dương Tử Mi vào lòng.

Dương Tử Mi phát hiện áo anh vẫn còn ướt sương đêm, còn tìm anh thì đang đập liên hồi, mạnh mẽ.

Bình bịch, bình bịch!

Từng hồi từng hồi như tiếng trống vang lên bên tai và xuyên thẳng vào trái tim bé nhỏ của cô. Phút chốc, tim cô cũng mềm lại, cô yên lặng dựa vào lồng ngực rắn chắc, nóng bỏng của anh mà không chút phản kháng gì.

Đêm khuya thanh vắng, trong căn phòng nhỏ chỉ nghe thấy hơi thở gấp gấp của hai người.

Long Trục Thiên tựa nhẹ cằm của anh lên đỉnh đầu của Dương Tử Mi, tay ôm chặt lấy cô. Tâm trạng vốn phiền muộn của anh phút chốc cũng bình yên trở lại, cứ như một đứa trẻ tìm thấy nơi bình yên của chính mình vậy.

- Ba giờ sáng rồi, ngủ thôi.

Vừa dứt lời, Long Trục Thiên bỗng nhiên cúi người bế cô lên..

Dương Tử Mi hồi hộp không thôi. Toàn thân cô lạnh lạnh tràn đầy cảm xúc.

Long Trục Thiên để cô lên giường, đắp mền cẩn thận xong anh cũng nằm xuống ngay bên cạnh cô và giang tay để cô gối đầu lên tay anh.

- Ngủ đi.

Nói xong, anh nhắm mắt. Rất nhanh, hơi thở đều đều chứng tỏ anh đã ngủ say bắt đầu vang lên.

Long Trục Thiên đã ngủ nhưng Dương Tử Mi vẫn không sao ngủ được.

Cô khẽ nghiêng người nhìn dáng vẻ ngủ say của anh qua ánh trăng mờ mờ.

Gương mặt anh lúc này đây không khác gì một đứa trẻ ngây thơ. Một gương mặt điển trai và dễ thương.

Thấy đôi môi khẽ mím lại của anh, Dương Tử Mi cảm thấy như có gì đó thôi thúc, khát khao.

Phát hiện ra ý nghĩ đó của mình, mặt Dương Tử Mi bỗng chốc đỏ bừng lên. Cô vội vã quay mặt, nhắm mắt và dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, cô phát hiện trên giường trống không. Nếu như trên gối không còn lưu lại hơi ấm của anh thì cô cũng đã nghĩ rằng chuyện tối qua chỉ là một giấc mơ.

Ngẩn người nhìn gối một lúc lâu, Dương Tử Mi bèn nhồm người dậy và phát hiện trên tay mình đang đeo vật gì đó.

Một chiếc vòng thủy tinh lam rất đẹp đang lấp lánh trên tay cô. Màu xanh của nó khiến người khác cảm thấy vui vẻ, dễ chịu, bình yên.

Theo truyền thuyết, thủy tinh lam đại diện cho hạnh phúc và sự dũng cảm. Người có thủy tinh lam sẽ luôn lạc quan, yêu đời. Ngoài ra thủy tinh lam còn tượng trưng cho sự vô tư, không lo lắng, muộn phiền, nó giống như một bản hòa tấu vi-ô-lông nhẹ nhàng, du dương, có thể xóa tan mọi phiền muộn trong cuộc sống.

Nếu nhìn từ góc độ phong thủy thì thủy tinh lam có tác dụng tránh tà, bảo vệ thân tâm được bình an. Xóa nỗi phiền muộn của con người.

Dương Tử Mi đưa tay sờ vào chiếc vòng đó, trong đầu cô không ngừng hiện lên ánh mắt sâu thẳm và tràn đầy tình cảm của Long Trục Thiên khi anh nhìn cô, cô cảm thấy một tình cảm rất đặc biệt đang không ngừng dâng lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Mưu Tính Của Mộ Dung Nghiên (1)

- Chào chị!

Dương Tử Mi đẩy cửa bước ra. Thấy cô, Dương Tử Hi vui vẻ đưa tay vẫy vẫy, ánh mắt cô bé vui tươi, hồn nhiên, không còn hoảng sợ như tối qua nữa.

Dương Tử Mi vui vẻ xoa đầu em mình và giờ ngón tay cái lên về khen ngợi, nói:

- Tử Hi của chị rất kiên cường!

- Vì em là em của chị mà!

Đoạn, Dương Tử Hi ngẩng cao đầu nói:

- Có chị, em không sợ gì cả.

- Sợ gì vậy con?

Hoàng Tú Lệ nghe hai chị em nói chuyện với nhau, bà không hiểu gì nên cũng hiếu kỳ hỏi.

- Suyt!

Tử Hi móc tay với Tử Mi, hai chị em nháy nháy mắt với nhau sau đó cùng lè lưỡi làm mặt hề nói:

- Dạ không có gì đâu ạ, đây là bí mật của hai chị em con.

- Thật là, hai đứa là con của mẹ, có bí mật gì mà mẹ không được biết thế?

Hoàng Tú Lệ liếc mắt nhìn hai chị em, nhưng bà cũng không hỏi gì thêm mà chỉ bảo Tử Mi và Tử Hi mau ăn sáng, sau đó lại vội vàng lo chuyện sửa sang tiệm bánh.

Sau khi ăn sáng và đưa em đến trường xong, Dương Tử Mi cũng vội đến trường của mình.

Trên đường đi, cô gặp Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tinh.

Vừa thấy cô, hai người họ cũng bắt đầu ra về.

Mộ Dung Nghiên lạnh lùng nhìn cô, còn Lam Chi Tinh thì đứng chắn trước mặt cô nói:

- Dương Tử Mi, đứng lại.

Dương Tử Mi ngẩng đầu lên nhìn Lam Chi Tinh, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

- Mộ Dung Nghiên có chuyện muốn nói với cậu.

Bị ánh mắt sắc lạnh của cô nhìn thẳng vào mắt, Lam Chi Tinh bất giác rùng mình một cái, sau đó quay sang nhìn Mộ Dung Nghiên.

Lúc này, Mộ Dung Nghiên mới bước lên trước, thái độ kiêu ngạo, trừng mắt nhìn Dương Tử Mi nói:

- Biết điều thì hãy tránh xa Mẫn Cương ra.

- Xin lỗi, trước giờ tớ không biết biết điều là gì cả.

Dương Tử Mi thản nhiên nói, ngữ khí có phần chế giễu.

- Cậu...

Mộ Dung Nghiên tức giận, nghiến răng nói:

- Dương Tử Mi, đừng bắt tớ phải ra tay.

- Vậy tớ cũng rất muốn xem thử cậu ra tay sẽ như thế nào.

Dương Tử Mi tiếp tục chế giễu.

Mộ Dung Nghiên định giờ tay lên tát vào mặt Dương Tử Mi, nhưng liếc thấy bóng dáng chiếc xe đạp màu trắng xuất hiện ở góc đường nên cô lập tức tự đánh vào mặt mình. Đánh xong, cô giả vờ ôm mặt về uất ức, mắt đỏ hoe, nói:

- Cậu... sao cậu đánh tớ? Dù cậu không thích tớ và Mẫn Cương đi chung với nhau nhưng cậu cũng không được đánh tớ như vậy?

Lam Chi Tình đứng kế bên, thấy thế cũng cố ý la lên:

- Trời ơi, Dương Tử Mi, cậu thật quá đáng. Sao cậu dám đánh Mộ Dung Nghiên? Mẫn Cương không phải của cậu, tại sao cậu lại không muốn Mộ Dung Nghiên thích cậu ấy chứ?

Lam Chi Tình nói rất lớn nên các nam, nữ sinh xung quanh cũng bắt đầu tùm vào xem.

Thấy có người đến xem, Mộ Dung Nghiên cũng cố ý chường một bên mặt do chính tay cô tát vào ra.

Thấy năm dấu tay vẫn còn in rõ trên gương mặt trắng hồng của Mộ Dung Nghiên, đám đồng kinh ngạc quay sang nhìn Dương Tử Mi và bắt đầu trách móc:

- Sao lại đánh người ta vậy? Quá đáng quá mà.

- Mẫn Cương và Mộ Dung Nghiên là đôi tiên đồng ngọc nữ được trường công nhận, là kẻ thứ ba chen chân vào mà còn dám ra tay đánh người.

Những lời quở trách không ngừng vang lên.

Dương Tử Mi cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất buồn cười. Cô không ngờ là Mộ Dung Nghiên lại diễn một vở kịch cũ rích như vậy.

Đúng lúc này, Mẫn Cương cũng vừa trở tới, nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Mưu Tính Của Mộ Dung Nghiên (2)

- Mẫn... Cương... Tớ...

Mộ Dung Nghiên vừa nói vừa đưa mặt cho Mẫn Cương xem sau đó òa lên khóc nức nở, vẻ rất tội nghiệp.

Lam Chi Tình cũng phụ họa nói:

- Mẫn Cương, cậu đến đúng lúc lắm. Lúc này Dương Tử Mi đột nhiên chặn đường Tiểu Nghiên, bảo Tiểu Nghiên phải tránh xa cậu ra. Tiểu Nghiên không thèm để ý đến cậu ấy nên cậu ấy đã tát vào mặt Tiểu Nghiên một cái. Cậu nhìn đi, mặt của Tiểu Nghiên bị đánh như thế này đây. Tiểu Nghiên trước giờ chưa bao giờ phải chịu uất ức như thế này cả. Thật là quá đáng mà. Cậu ta chỉ là một đứa con gái nhà quê, thấy cậu nhà giàu, học giỏi nên mới bám theo đấy thôi...

Thấy mọi chuyện đang diễn ra trước mắt kia, Dương Tử Mi chỉ biết thâm cảm thán. Không ngờ hai cô nhóc mới mười mấy tuổi đầu như vậy mà đã là cao thủ của mấy trò đầu đá không khác gì chốn thâm cung thời xưa.

Tuy nhiên, hiện giờ, cô rất muốn xem Mẫn Cương sẽ phản ứng ra sao.

Mẫn Cương nhìn vào mặt Mộ Dung Nghiên xong liền quay sang nhìn cô. Vẻ mặt của Dương Tử Mi lúc này vẫn thản nhiên như không, hơn nữa miệng còn khẽ cười, cứ như là đang xem một vở kịch hay vậy.

Mẫn Cương biết là Dương Tử Mi sẽ không vì mình mà đánh Mộ Dung Nghiên. Sở dĩ anh biết là vì Dương Tử Mi trước giờ vẫn luôn giữ khoảng cách với anh, hơn nữa, người muốn bám lấy đối phương cũng chính là anh chứ không phải là cô.

Nhưng, anh cũng hi vọng là cô sẽ vì anh mà ghen với Mộ Dung Nghiên.

- Mẫn Cương, cậu phải trả lại sự công bằng cho Mộ Dung Nghiên.

Lam Chi Tình thấy Mẫn Cương cứ nhìn Dương Tử Mi chằm chằm chứ không nói gì nên lại lên tiếng nói.

Mặc cho Lam Chi Tình léo nhéo kể bên, Mẫn Cương quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Sắp đến giờ rồi, chúng ta vào lớp thôi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Không được đi! Đánh người ta rồi không thể bỏ đi như vậy được?

Lam Chi Tinh vội vã ngăn Dương Tử Mi lại.

Thấy Lam Chi Tinh cứ cố tình làm khó, Dương Tử Mi liền đưa tay chụp lấy vai cô ta, ném cô ta ngã lăn ra bãi cỏ ven đường.

Dương Tử Mi dùng lực vừa đủ để làm Lam Chi Tinh ngã chứ không làm tổn thương cô ta.

Thấy Lam Chi Tinh bị ném ngã lăn quay dưới đất cách đó hai mét, đám đông vây quanh cũng bắt đầu lao xao, kinh hãi.

Xong xuôi, Dương Tử Mi phúi tay và bình thân ngồi lên sau xe của Mẫn Cương để anh chờ.

Mẫn Cương quay lại nhìn cô, ánh mắt chứa chan tình cảm. Sau đó anh đạp xe chở cô vào trường, để lại đám đông đang không ngừng bàn tán phía sau.

- Trời ơi, sao cô ta mạnh thế. Tớ chỉ thấy cô ta nhấc nhẹ tay lên thì Lam Chi Tinh đã bị ném xuống đất như ném bao cát vậy đó, hơn nữa mặt cô ta còn không mảy may biến sắc luôn.

- Đúng đó, sợ quá, không phải là người bình thường mà.

- Cô ta biết võ à?

- Sau này đừng đến gần cô ta nữa, đáng sợ quá đi.

Lam Chi Tinh bị ném một cú đau điếng, đầu óc quay cuồng. Lúc này, khi bị Dương Tử Mi nhấc bổng lên, cô sợ đến sồn ra quần. Cũng may là bị ném xuống bãi cỏ, móng lại tiếp đất trước nên mới không hề hấn gì. Nhưng vết ướt ướt dưới móng khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng và không dám đứng dậy.

Mộ Dung Nghiên hoàn toàn không để tâm gì đến Lam Chi Tinh mà chỉ cắn răng tức giận nhìn chăm chăm theo Mẫn Cương và Dương Tử Mi.

Cô vốn nghĩ rằng Mẫn Cương cũng có tình cảm nhất định với mình. Nhưng không ngờ, Mẫn Cương thấy các dấu tay in rõ trên mặt cô như thế nhưng vẫn không nói gì mà chỉ chờ Dương Tử Mi đi mất. Chuyện này khiến cô rất mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Cục Trưởng Bị Trúng Gió (1)

Vừa vào đến lớp, Hoàng Thu Nhân mừng rỡ chạy ra ôm chầm lấy Dương Tử Mi nói:

- Tử Mi, tớ hết mụn rồi, cảm ơn cậu nhiều lắm.

Dương Tử Mi cũng cười tươi và để mặc cho Hoàng Thu Nhân ôm mình.

Mụn trên mặt của Hoàng Thu Nhân bắt đầu lặn đi, trả lại gương mặt xinh xắn vốn có cho cô.

Bộp bộp bộp!

Hạ Muội vỗ tay bắt nhịp trước để cả lớp cùng vỗ tay theo. Vừa vỗ tay cả lớp vừa hô to:

- Dương Tử Mi, cậu giỏi lắm!

Thấy mọi người đều hết lòng khen ngợi mình như thế, Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng ấm áp hẳn.

Trước giờ cô đều chỉ có một mình, giờ được sống trong tập thể như thế nên cô cảm thấy cảm giác đó thật đặc biệt.

Tiết học đầu tiên là tiết Anh Văn.

Khí sắc của Cao Ngọc được cải thiện rõ rệt, không còn tiêu tụy như trước nữa. Tinh thần của bà cũng trở nên phấn chấn hơn.

Vừa vào đến lớp, Cao Ngọc liền đưa mắt tìm Dương Tử Mi và gật đầu cười tỏ ý cảm ơn.

Nếu như không nhờ Dương Tử Mi thì Cao Ngọc không biết phải lo lắng vì căn bệnh kia đến bao giờ. Thế nên, ngay lúc này đây, bà cảm thấy rất biết ơn

Dương Tử Mi cũng như thấy mình may mắn vì có thể gặp được một học trò tài giỏi như cô vậy.

Đang trong giờ Anh Văn, đột nhiên Tần Khải Văn đến và gọi Dương Tử Mi ra ngoài.

Dương Tử Mi nghi hoặc ra khỏi lớp.

- Tử Mi, nghe nói em biết châm cứu đúng không. Em hãy mau đi cứu người nhé.

Tần Khải Văn lo lắng nói tiếp:

- Hôm nay, cục trưởng cục giáo dục thành phố đến trường chúng ta kiểm tra, nhưng hình như là ông ấy bị trúng gió hay sao đấy, giờ đang gọi xe cấp cứu, nhưng xe vẫn chưa đến. Nếu như em biết châm cứu thì có thể giúp được cho ông ấy.

Dương Tử Mi gật đầu và nhanh chóng theo Tần Khải Văn đến phòng hiệu trưởng.

Đến nơi, phòng hiệu trưởng đang rất lộn xộn, kẻ ra người vào. Các lãnh đạo cùng các thầy cô giáo trong trường đang hết sức lo lắng, đứng ngồi không yên.

- Em học sinh này biết châm cứu, hãy để em ấy xem thử xem sao.

Tần Khải Văn mở đường, dẫn Dương Tử Mi vào.

Cục trưởng Hoàng Đức An đang nằm trên ghế salon, toàn thân cứng đờ, miệng méo xệch, bọt mép sùi ra không ngừng, hai tròng mắt thì trợn trắng.

Thấy vậy, Dương Tử Mi liền lấy kim châm cứu mang theo ra. Đang định châm cứu cho cục trưởng thì hiệu trưởng đã quát lên nói:

- Này này này, em định làm gì thế? Thầy Tần à, thầy dẫn em này đến đây làm gì?

- Hiệu trưởng, em ấy biết châm cứu. Giờ xe cấp cứu vẫn chưa đến, có thể để em ấy châm cứu trước.

Tần Khải Văn giải thích.

- Châm cứu?

Hiệu trưởng quay sang nhìn Dương Tử Mi, sau đó bực bội khoát tay nói:

- Đừng có đùa chứ, còn nhỏ như vậy mà biết châm cứu gì? Lỡ như có chuyện gì, trường chúng ta không chịu trách nhiệm nổi đâu.

- Hiệu trưởng à, em ấy biết châm cứu thật mà. Em ấy đã châm cứu chữa bệnh nặng mùi cho một nam sinh trong lớp tôi, ngoài ra còn trị hết mụn cho một nữ sinh trong lớp nữa.

Tần Khải Văn vẫn cố gắng giải thích.

- Nặng mùi, mụn sao? Có nghiêm trọng như trúng gió không? Đừng làm vương tay vương chân ở đây nữa, mau kêu em ấy ra khỏi đây đi.

Hiệu trưởng nghiêm giọng nói.

- Hiệu trưởng, để em ấy châm cứu thử xem sao. Giờ xe cấp cứu vẫn chưa đến, nếu như để lỡ mất thời gian thì...

Tần Khải Văn cũng sốt ruột nói.

- Dù sao thì tôi cũng không thể lấy tính mạng của cục trưởng ra làm trò đùa được.

Hiệu trưởng vẫn nhất quyết không đồng ý để Dương Tử Mi châm cứu. Ông lo là lỡ như Dương Tử Mi châm cứu và xảy ra vấn đề gì thì sẽ rắc rối to. Ông không muốn phải rước lấy những rắc rối đó.

Nếu như là người khác, Dương Tử Mi cũng chẳng thèm quan tâm làm gì. Nhưng đây lại là cục trưởng Hoàng Đức An, người vốn có ân tình với cô.

Mười năm trước, khi cha cô bị vu oan, suýt nữa là mất việc. Lúc đó, Hoàng Đức An với danh nghĩa là trưởng phòng giáo dục đã đứng ra bảo vệ cha cô. Hoàng Đức An là bạn học phổ thông với cha cô, cho nên ông rất hiểu bạn mình. Ngoài ra, sở dĩ sau này Dương Thanh có thể thuận lợi chuyển vào thành phố dạy, Dương Tử Mi có thể vào trường Nam Thành để học là đều nhờ ông cả.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Cục Trưởng Bị Trúng Gió (2)

Cho nên, Dương Tử Mi không thể vì hiệu trưởng ngăn cản mà để mặc vị ân nhân của mình như vậy được.

- Mọi người tránh ra dùm ạ, có vấn đề gì, em sẽ chịu trách nhiệm.

Dương Tử Mi đẩy hiệu trưởng sang một bên và tiến đến cạnh Hoàng Đức An, nhẹ nhàng nói với ông:

- Chú Hoàng, con sẽ chăm cứu cho chú, chú đừng sợ, sẽ không sao đâu.

Hoàng Đức An đương nhiên là nhận ra cô. Ông chớp mắt biểu thị sự đồng ý.

- Trời đất ơi, không thể như vậy được. Em không phải là bác sĩ chuyên nghiệp, tùy tiện chăm cứu như thế là phạm pháp đấy.

Hiệu trưởng lo lắng la lớn và định tiếp tục ngăn cản.

- Thầy đừng làm ồn nữa!

Nói xong, Dương Tử Mi châm kim vào huyết oa và huyết động của thầy hiệu trưởng và lại đẩy ông sang một bên.

Thầy hiệu trưởng đột nhiên đứng bất động, ông muốn nói chuyện nhưng lại không thốt nên lời. Lúc này đây, ông vô cùng hoảng sợ.

Các lãnh đạo và thầy cô giáo đang có mặt trong phòng thấy thầy hiệu trưởng đột nhiên bị vậy bèn đưa mắt nhìn nhau. Họ không biết là Dương Tử Mi đã làm gì nên cũng không dám đứng ra can ngăn.

- Tử Mi, mau bắt đầu đi.

Tần Khải Văn gọi.

Sau khi sát trùng kim châm, Dương Tử Mi bèn nhanh chóng châm kim vào huyết trung, mười đầu ngón tay và huyết bách hội hai bên đầu của Hoàng Đức An để thúc đẩy nội kinh bổ sung nguyên khí đồng thời khai thông các dây thần kinh não bộ đang bị tắc nghẽn...

Những người có mặt thấy cô chăm cứu vừa nhẹ nhàng vừa chuẩn xác nên cũng chăm chú đứng nhìn.

Năm phút sau, thấy mặt Hoàng Đức An đã trở lại bình thường, miệng không còn sùi bọt mép nữa, Dương Tử Mi liền rút kim ra, nói:

- Chú Hoàng, chú thử động đậy tay chân thử xem sao.

Hoàng Đức An giơ tay lên, sau đó lại duỗi chân thẳng ra, hiện tượng tê cứng chân tay không còn nữa.

- Giờ chú từ từ ngồi dậy nào.

Dương Tử Mi nói tiếp.

Hoàng Đức An làm theo lời cô, từ từ ngồi dậy. Mọi người có mặt thấy thế vô cùng vui mừng. Họ cũng bắt đầu nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt khác hẳn trước đó.

Họ không ngờ là một cô học trò còn nhỏ tuổi như vậy mà đã biết châm cứu, hơn nữa còn cứu cục trưởng một cách rất nhanh chóng nữa.

Lúc này, Tần Khải Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Khải Văn cũng chưa từng tận mắt thấy Dương Tử Mi châm cứu qua. Anh chỉ biết là cô đã châm cứu chữa bệnh nặng mùi và trị mụn cho Hoàng Nhất Phong và Hoàng Thu Nhân, nên mới đánh liều gọi cô đến giúp để kéo dài thời gian. Nhưng không ngờ kết quả lại vượt ngoài sự mong đợi của anh.

Anh hết sức bất ngờ.

Thấy gương mặt xinh xắn, bình thân của Dương Tử Mi hiện tại, anh rất muốn biết là rốt cuộc cô còn khả năng nào có thể làm người khác kinh ngạc nữa không.

Đúng lúc này, xe cấp cứu cũng đến. Bác sĩ cùng y tá mang theo giường chạy vào hỏi:

- Bệnh nhân đâu?

Hoàng Đức An lúc này cũng đã khỏe lại. Ông không để tâm đến các bác sĩ, y tá vừa đến mà chỉ quay sang hỏi Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, chú có cần đến bệnh viện nữa không?

Dương Tử Mi mỉm cười đáp:

- Nếu chú muốn đến bệnh viện để nghỉ dưỡng thì cũng không sao ạ. Còn nếu không thì thi thoảng chú có thể đến tìm con, con sẽ chăm cứu giúp hoạt huyết và khai thông các dây thần kinh não cho chú cũng được ạ.

- Chú ghét bệnh viện lắm. Sau này chú nhờ con giúp vậy, ha ha. Không ngờ là Dương Thanh lại có một cô con gái giỏi chăm cứu như vậy. Trước đây sao chú lại không biết nhỉ.

Hoàng Đức An được cứu nên tâm trạng cũng đặc biệt vui vẻ.

- Tử Mi, thầy hiệu trưởng...

Thầy hiệu trưởng vẫn đang cứng đờ người, miệng cố gắng nói gì đó nhưng vẫn không nói được, Tần Khải Văn liền quay sang nhắc Dương Tử Mi.

- Thầy hiệu trưởng cũng bị trúng gió tạm thời, chỉ cần châm một kim là được thôi ạ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Cục Trưởng Bị Trúng Gió (3)

Đoạn, Dương Tử Mi cười nghịch ngợm và dùng một cây kim dài hóa giải huyết vị cho thầy hiệu trưởng.

Sau khi được giải phóng, thầy hiệu trưởng định quay sang mắng cho Dương Tử Mi một trận nhưng thấy Hoàng Đức An nhìn ông vẻ không hài lòng nên cũng cố gắng cười xối lòi nói:

- Ha ha, không ngờ là y thuật của em lại giỏi vậy. Làm thầy lo muốn chết.

Hoàng Đức An chỉ liếc ông ta một cái, sau đó quay sang nói với Tần Khải Văn:

- Cảm ơn thầy Tần đã dẫn Tiểu Mi đến. Ân tình này, tôi sẽ mãi khắc ghi.

Các thầy cô khác cũng nhìn Tần Khải Văn ngưỡng mộ.

Cục trưởng nói vậy có nghĩa là sau này rất có thể Tần Khải Văn sẽ được cục trưởng quan tâm, giúp đỡ. Cơ hội thăng tiến chỉ là sớm muộn mà thôi.

Nhưng Tần Khải Văn cũng không vì thế mà ra vẻ gì. Anh chỉ nói:

- Cục trưởng quá lời rồi. Chuyện hôm nay đều nhờ Tiểu Mi cả.

Thấy cục trưởng và Tần Khải Văn trò chuyện rôm rả, thân tình như thế, thầy hiệu trưởng cũng chỉ biết đứng cạnh cười ngượng. Trong lòng bắt đầu ghen ghét Tần Khải Văn.

Nếu như không phải Tần Khải Văn dẫn Dương Tử Mi đến thì ông cũng không ngăn cản cô châm cứu. Nếu vậy thì cục trưởng sống chết thế nào đều do số mạng cả.

Giờ, ông đột nhiên lại trở thành tội nhân ngăn cản thời gian cấp cứu quý giá kia, hơn nữa còn đắc tội với cục trưởng, những ngày tháng sau này e là khó mà được yên thân.

Sau khi trở về lớp học, cả lớp vây lấy Dương Tử Mi hỏi cô là đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì trước đó có bạn thấy chuyện xảy ra giữa cô và Mộ Dung Nghiên nên cả lớp cứ tưởng là Mộ Dung Nghiên lên méc thầy hiệu trưởng và giờ Dương Tử Mi bị phê bình, kiểm điểm.

Tất cả mọi người đều biết gia thế của Mộ Dung Nghiên rất lớn. Bình thường, thầy hiệu trưởng, lãnh đạo cùng các thầy cô trong trường đều hết sức nuông chiều Mộ Dung Nghiên.

- Không liên quan gì đến chuyện đó hết. Lúc này tớ chỉ giúp cấp cứu cho một người thôi. Mộ Dung Nghiên kia không làm gì được tớ đâu.

Dương Tử Mi cảm kích nói.

- Lỡ như trường đuổi cậu thì sao? Bọn tớ không nỡ để cậu đi đâu.

Hạ Muội lo lắng nói.

- Lúc này tớ cứu cục trưởng cục giáo dục đấy. Nếu trường muốn đuổi tớ thì cũng không dễ đâu.

Dương Tử Mi thấy không thể tiếp tục giấu nên đành nói rõ cho cả lớp biết.

- Ôi, không phải chứ? Cậu cứu cục trưởng à? Làm sao mà cậu cứu được vậy?

Thấy các bạn liên tục hỏi nên Dương Tử Mi cũng kể lại qua loa chuyện cục trưởng bị trúng gió cho các bạn nghe.

Nghe xong, cả lớp càng khâm phục cô hơn.

- Tử Mi, cậu có thể châm cứu giúp tăng chiều cao không?

Lương Đông Quang, cậu bạn lùn nhất trong lớp nhìn Dương Tử Mi kỳ vọng hỏi. Lương Đông Quang tuy đã lên lớp chín nhưng chỉ cao có một mét tư thôi.

- À, tớ cũng chưa thử qua. Nhưng nếu là di truyền thì tớ cũng không làm gì được.

Dương Tử Mi đáp.

- Tớ không phải do di truyền đâu. Cha tớ cao một mét bảy mươi lăm, mẹ tớ một mét sáu, nhưng không biết sao tớ lại lùn như vậy.

Lương Đông Quang buồn bã nói.

Dương Tử Mi quan sát Lương Đông Quang và phát hiện tuy cậu ta lùn nhưng mặt lại chững chạc hơn các bạn đồng lứa rất nhiều. Cô đoán có thể là do cậu ta dậy thì quá sớm, ảnh hưởng đến sự gia tăng chiều cao của xương nên mới lùn như vậy.

Châm cứu tăng chiều cao, Dương Tử Mi cũng có học qua nhưng hiệu quả thế nào cô cũng không rõ. Bởi vì trước đó chưa có thí nghiệm lâm sàng nào.

- Vậy có thể thử xem sao. Nhưng hiệu quả thế nào, tớ cũng không dám bảo đảm.

Nghe cô nói thế, Lương Đông Quang mừng rỡ nói:

- Nếu như không có hiệu quả gì thì cũng chỉ trách là số tớ vậy. Tớ cũng muốn thử một lần xem sao.

- Tớ cũng muốn thử.

Các bạn học nầm lùn khác cũng đồng thanh lên tiếng.

Dương Tử Mi cười nói:

- Ngoài Lương Đông Quang ra, các bạn khác đều dậy thì bình thường, nếu như cứ muốn châm cứu để tăng chiều cao thì chỉ có hại mà không có lợi gì đâu.

Các bạn khác nghe thế nên cũng không nhao nhao lên nữa.

Dương Tử Mi hẹn với Lương Đông Quang là cách một ngày châm cứu một lần để xem hiệu quả ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Mua Điện Thoại

Bản thân mình đã có điện thoại nên Dương Tử Mi cũng muốn mua cho cha mẹ cô mỗi người một cái để tiện liên lạc.

Sau khi tan học, Dương Tử Mi đi thẳng đến cửa hàng bán điện thoại.

Năm 2003, điện thoại vẫn là một thứ xa xỉ thế nên khách đến các cửa hàng bán điện thoại cũng không nhiều, kiểu dáng cũng ít. Motorola, Nokia, Samsung chiếm đa số và hầu hết đều là loại màn hình trắng đen, màn hình màu được trưng bày ở khu riêng biệt.

Dương Tử Mi đi vào cửa hàng. Nhân viên bán hàng thấy cô mặc đồng phục, trên người cũng không đeo vàng bạc, đá quý gì nên cũng không ngó ngang gì đến cô.

Nhưng Dương Tử Mi không cần biết người khác có chú ý đến cô hay không. Cô lặng lẽ đi đến khu để điện thoại Nokia và cúi đầu ngắm và chọn.

- Tránh ra đi, mua không nổi thì đứng đây xem làm gì? Đừng cản trở chị đây chọn điện thoại chứ.

Một người phụ nữ cũng đang đứng chọn điện thoại kế bên bỗng nhiên la lên.

Dương Tử Mi ngược mắt nhìn chị ta, hồ hững nói:

- Tôi đâu có mập đâu nên sao cản đường chị được chứ?

Người phụ nữ nọ vốn có thân hình phốp pháp nên chị ta rất kỵ người khác nói mình mập. Hơn nữa, Dương Tử Mi đang đứng trước mặt chị ta lại có thân hình cân đối, da lại trắng như trứng gà bóc, diện mạo thanh tú, trẻ trung nên chị ta không khỏi đỏ mặt.

Còn người thanh niên đi theo chị ta thì cứ nhìn Dương Tử Mi chăm chăm.

Người phụ nữ nọ liếc mắt nhìn người thanh niên đang đứng cạnh chị ta, bực dọc nói:

- Nhìn gì mà nhìn? Có gì đẹp đâu? Chẳng qua cũng chỉ là một đứa học trò nghèo mặt riệp thôi!

Nghe thế, người thanh niên nọ liền cười cầu hòa và không nhìn Dương Tử Mi nữa.

Sở dĩ anh ta chịu theo chị ta vì chị ta có tiền. Nếu không anh ta sẽ không đời nào lại yêu một người vừa xấu, tính tình vừa kỳ cục như chị ta vậy.

Nghe chị ta nói, Dương Tử Mi cảm thấy rất buồn cười. Nhưng cô cũng chẳng thèm để ý gì đến mà chỉ tiếp tục chọn điện thoại.

- Cho em xem cái này.

Dương Tử Mi chỉ vào chiếc điện thoại màn hình trắng đen mới ra và nói với nhân viên bán hàng. Cha mẹ cô không phải là người chạy theo thời trang hay công nghệ gì nên cô nghĩ chỉ cần mua cho họ loại điện thoại thông thường, màn hình trắng đen là được.

Thấy cô chọn chiếc điện thoại đó, người phụ nữ kia cũng cố ý chọn một chiếc y chang như vậy, nói:

- Đây, cho tôi xem cái này.

Nhân viên bán hàng lấy điện thoại đưa cho người phụ nữ nọ và chẳng ngó ngang gì đến Dương Tử Mi cả.

- Cho em xem một cái giống vậy nhé.

Vì tu tâm dưỡng tính trong một thời gian dài nên Dương Tử Mi cũng không nổi giận vì người khác nhất thời xem thường mình.

Nhưng nhân viên bán hàng nọ vẫn xem như không nghe, không thấy, không biết và tiếp tục xem cô như người vô hình.

- Chào em, em muốn xem cái nào?

Nhân viên bán hàng khác đứng gần đó thấy vậy liền tiến đến và vui vẻ hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chỉ vào chiếc điện thoại mình thích.

Nhân viên bán hàng nọ lấy điện thoại ra cho cô xem và cũng không quên giới thiệu cho cô biết các tính năng cũng như đặc điểm của điện thoại.

- Tiểu Lan à, phí công phí sức nhiều như thế làm gì. Con bé cũng có mua nổi đâu.

Nhân viên bán hàng trước đó quay sang nói.

- Nếu đã đến đây thì đều là khách hàng của mình.

Tiểu Lan cười nói và tiếp tục giải thích cho Dương Tử Mi những thứ khác.

- Kiểu này xấu vậy mà giá ba ngàn hai, hai ngàn hai thì còn chấp nhận được. Thôi, tôi không mua đâu.

Người phụ nữ mập nọ để điện thoại xuống nói.

- Bên kia có điện thoại màn hình màu mới ra, vừa đẹp vừa nhỏ gọn, quý khách có muốn xem không ạ?

Nhân viên bán hàng đơn đả mời chào.

- Ừm.

Thế là, người phụ nữ kia lại tiếp tục chọn điện thoại khác. Bà chọn hết cái này đến cái kia nhưng cuối cùng vẫn không mua cái nào cả. Chị ta còn không

quên cầu nhau nhân viên bán hàng một chấp, nói là cửa hàng toàn bán đồ bình thường, không có gì hay ho. Chê bai xong xuôi, chị ta liền kéo người yêu của mình rời khỏi cửa hàng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Lại Gặp Côn Đồ

Nhân viên bán hàng nọ tốn nhiều công sức để giới thiệu đồ rồi cuối cùng không bán được cái nào, hoa hồng cũng không có. Chị ta bức mình nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của người phụ nữ kia.

Còn Dương Tử Mi thì sau khi xem xong điện thoại, cô liền mua một lúc hai cái với giá ba ngàn hai một cái. Nhân viên bán hàng tên Tiểu Lan cũng cười tít mắt vì bản thân cô cũng được hưởng mười phần trăm hoa hồng.

Nhân viên bán hàng vốn xem thường Dương Tử Mi kia giờ cảm thấy rất hối hận vì đã để vượt mất tiền hoa hồng hơn sáu trăm đồng vào tay Tiểu Lan.

Sau khi mua điện thoại xong, Dương Tử Mi đi thẳng đến tiệm bánh để xem việc sửa chữa, trang trí đến đâu rồi.

Vừa mới rời khỏi cửa hàng không bao lâu, đột nhiên cô bị bốn tên côn đồ chặn lại.

- Dương Tử Mi đúng không? Cũng xinh đấy. Nhưng sao cô em lại dám giành bạn trai với Mộ Dung tiểu thư hà, muốn chết à?

Gã côn đồ dẫn đầu vừa nhìn Dương Tử Mi vừa nói giọng đe dọa.

Nghe vậy, Dương Tử Mi cũng biết được người cho bọn côn đồ kia đến chặn đường cô là ai rồi.

- Ờ? Các anh muốn gì?

Dương Tử Mi hững hờ hỏi.

- Muốn gì sao? Đương nhiên là muốn trút giận thay cho Mộ Dung tiểu thư rồi. Mộ Dung tiểu thư nói nếu như cô em biết điều, ngoan ngoãn tránh xa bạn trai của cô ấy ra thì bọn anh đây chỉ cần cho em một bài học là được. Còn không thì bọn anh đây cũng không chắc là gương mặt xinh đẹp kia sẽ còn nguyên vẹn được đâu.

Gã côn đồ nọ vừa nói vừa rút một con dao nhỏ ra giờ giờ trước mặt Dương Tử Mi.

Nếu như là các cô gái khác thì khi bị đe dọa như thế nhất định sẽ rất sợ. Nhưng gã côn đồ lại phát hiện thiếu nữ đang đứng trước mặt hắn đây vẫn không có chút sợ sệt gì. Thậm chí, miệng cô còn khê cười như đang chế giễu hắn vậy.

Thái độ thản nhiên đó của Dương Tử Mi khiến gã côn đồ đó tức giận!

Dù gì thì hắn ta cũng là một trong bốn tên giang hồ có tiếng tăm ở thành phố A. Chỉ cần nghe thấy tên hắn hoặc nhìn thấy hắn là nhiều người đã sợ hãi tránh xa. Nhưng giờ con nhãi đang đứng trước mặt hắn kia lại dám xem thường hắn và xem hắn như trò cười vậy.

Dù sao thì nếu như xảy ra chuyện gì thì người nhà Mộ Dung cũng sẽ giúp hắn giải quyết ổn thỏa. Cho nên, nếu như lần này hắn có thể giúp Mộ Dung Nghiên sau đó nhờ Mộ Dung Nghiên nói tốt giúp hắn vài câu trước mặt chú cô ta là Mộ Dung Vân Thanh thì hắn sẽ có cơ hội gia nhập vào tổ chức của Mộ Dung Vân Thanh. Nếu vậy thì từ đây về sau hắn sẽ lên đời.

Nghĩ thế nên hắn liền giờ con dao đang cầm trên tay ra, định vạch một đường lên cổ Dương Tử Mi hòng dọa cô sợ.

Nhưng không ngờ, Dương Tử Mi lại nhanh tay hơn. Cô vung tay nhẹ một cái, con dao đã nằm gọn trong tay cô lúc nào không hay.

Sau đó, gã côn đồ nọ cảm thấy cổ mình lạnh lạnh. Hắn đưa tay sờ lên cổ và chỉ thấy tay mình toàn máu.

Hắn vội vã đưa tay bịt cổ mình lại. May là vết thương không sâu và vẫn không ảnh hưởng đến động mạch.

Gã côn đồ lúc này nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt kiêng dè. Phát hiện ánh mắt cô lạnh lùng, sâu thẳm và rất đáng sợ, hắn bất giác lùi lại.

Trực giác cho hắn biết, thiếu nữ đang đứng trước mặt hắn kia không phải là người mà hắn có thể dễ dàng hăm dọa.

- Trở về nói với Mộ Dung Nghiên là hãy biết điều một chút!

Nói xong, Dương Tử Mi quay người bỏ đi.

- Anh Lâm, không sao chứ? Anh bị con nhóc đó làm bị thương sao? Anh để nó đi vậy à? Hay là chúng ta xúm lại cho nó một trận biết tay đi!

Một đàn em của hắn lúc này mới tiến đến ngông nghênh nói.

Lâm Hòa nhìn Dương Tử Mi dấn khuất trong đám đông người đi đường, hắn e dè khoát tay nói:

- Không đơn giản vậy đâu. Chúng ta không nên đụng đến nó, nó không phải người bình thường!

- Lúc này em thấy nó không làm gì hết nhưng dao của anh lại nằm gọn trong tay nó rồi. Không lẽ nó biết thuật di hoa tiếp mộc sao?

- Tao cũng không biết. Chỉ thấy nó rất đáng sợ. Về báo với Mộ Dung tiểu thư tìm người khác xử nó vậy.

Lâm Hòa biết thân biết phận nói.

Cũng nhờ biết thân biết phận như thế nên Lâm Hòa mới giữ được mạng của hắn và đàn em hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Náo Loạn Sàn Nhảy (1)

Sau khi đến tiệm, Dương Tử Mi thấy cha mẹ cô rầu rĩ ngồi trước cửa tiệm.

- Cha, mẹ, sao vậy ạ?

Dương Tử Mi vội chạy đến hỏi.

Thấy con gái đến, Hoàng Tú Lệ nước mắt lưng tròng, khóc nói:

- Con à, chúng ta khó khăn lắm mới sửa được tiệm lại đàng hoàng, nhưng lúc này có một đám người không biết ở đâu ra đến bắt chúng ta nộp mười ngàn phí bảo kê. Cha con nói lý với họ vài câu thì họ đã xông vào đập phá hết mọi thứ, hu hu.

Nghe xong, Dương Tử Mi vào bên trong tiệm để xem. Chỉ thấy cả tiệm là một mớ hỗn độn, đồ đạc bị đập tan nát không còn thứ gì cả. Mắt cô khẽ nhủ lại.

Cô biết là mẹ cô rất hi vọng vào tiệm bánh này. Mỗi ngày bà đều bàn với cha cô nên sửa chữa, trang trí thế nào cho đẹp. Hơn nữa, mỗi khi nhắc đến tiệm bánh là đôi mắt vốn mệt mỏi, khô cạn và bắt đầu xuất hiện nhiều nếp nhăn kia của bà lại sáng lên.

Giờ, tiệm đã bị đập tan nát như thế, không nói cũng biết là tâm trạng của bà hiện tại ra sao.

Dương Tử Mi khẽ nắm chặt nắm đấm. Cô đi ra cửa hỏi:

- Bọn chúng là ai ạ?

- Chúng là bọn xã hội đen ở đây, biệt danh là nhóm Quảng Trọc. Chúng tôi muốn làm ăn, buôn bán ở đây thì phải nộp tiền bảo kê cho chúng. Ai không nộp thì không thể làm gì được cả. Nhưng, chúng nói chúng chỉ thu của chúng tôi sáu trăm đồng một tháng thôi. Còn anh chị đây chưa khai trương nên chúng thu mười ngàn. Hình như chuyện đòi thu phí bảo kê này trước đây chưa hề có. Hay là anh chị đặc tội gì với chúng nên chúng mới cố tình đến đây gây chuyện?

Chủ cửa hàng quần áo kế bên nói.

- Chúng ở đâu?

Dương Tử Mi hỏi.

- Giờ chắc chúng đang ở sàn nhảy Huyền Vũ, chỗ đó cũng là đầu não của chúng. Nhưng mà, cô bé à, tôi khuyên cô cũng đừng tức giận đến đó tìm chúng làm gì. Chúng là côn đồ, băng nhóm xã hội đen chứ không phải loại người chúng ta để đụng đến đâu. Cô xinh xắn như thế đến đó, chỉ sợ là sẽ...

Chủ cửa hàng quần áo khuyên nhủ.

Nghe vậy, Hoàng Tú lệ lo lắng nắm chặt tay Dương Tử Mi lại nói:

- Con à, con tuyệt đối không được đến đó tìm chúng. Không có tiệm bánh cũng không sao. Mẹ không thể để con gặp chuyện được. Chúng ta về nhà thôi. Tiệm bánh này mẹ không mở nữa.

- Mẹ con nói đúng đó, con đừng giận quá mất khôn. Bãng nhóm của chúng ít nhất cũng hơn cả trăm tên. Tuy con theo sư phụ học được ít võ phòng thân, nhưng mà một mình con khó mà đấu với chúng. Đừng chọc giận chúng làm gì, bắt quá chúng ta tìm chỗ khác vậy.

Dương Thanh lên tiếng.

Dương Tử Mi nhếch mắt lên.

Cô không phải là thiên thần hay thần tiên độ lượng nhân từ gì cả. Nếu chỉ đụng đến cô thôi thì cô còn chấp nhận được, nhưng nếu đụng đến gia đình cô thì cô nhất định sẽ không tha cho chúng.

Tuy nhiên, vì không muốn cha mẹ lo lắng nên Dương Tử Mi cũng giả vờ nghe lời họ và theo họ về nhà.

Về đến nhà, Dương Thanh và Hoàng Tú Lệ không ngừng than ngắn, thở dài, mặt mày buồn bã. Thấy vậy, Dương Tử Mi càng tức giận hơn!

Thế là, cô nói với hai người họ rằng cô phải đến tìm Tống Huyền có việc. Đoạn, cô đi thẳng đến sân nhảy Huyền Vũ.

Sân nhảy Huyền Vũ hiện đang trong thời gian hoạt động. Trong ngoài đèn đuốc chói lóa cả mắt. Rất nhiều nam thanh nữ tú ăn mặc quá dị chộn rộn ra vào.

Dương Tử Mi với trang phục màu trắng thường thấy đang đứng trước cửa sân nhảy nọ. Dáng vẻ của cô hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh ở đó.

- Ôi chào, cô bé, có muốn vào không? Anh mời em vào trong đó nhảy nhé?

Một gã thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, tóc nhuộm nâu, đeo bông tai, trang phục kỳ dị bước đến nói với cô.

Nhưng Dương Tử Mi không để ý gì đến gã. Cô một mình tiến thẳng vào trong.

- Ô, cô bé, vé vào cổng của cô đâu? Phải có vé vào cổng mới được vào.

Bảo vệ sân nhảy chặn cô ngay ngoài cửa.

- Tôi đến tìm Quảng Trọc! Hắn ở đâu?

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

- Ờ? Cô bé tìm anh Quảng sao? Chẳng lẽ cô bé là bồ của anh Quảng?

Bảo vệ ra vẻ hiểu biết hỏi.

- Kề thù.

Dương Tử Mi không ngần ngại đáp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Náo Loạn Sân Nhảy (2)

- Ha ha! Cô bé à, chẳng lẽ cô bé bị anh Quảng bỏ sao? Không sao đâu, anh Quảng bỏ cô bé thì cô bé theo anh vậy. Anh sẽ đối xử tốt với cô bé.

Bảo vệ cười nói.

Chưa dứt lời, tên bảo vệ nọ đã thấy toàn thân nhẹ bổng. Sau đó cả người hắn bị ném bay vèo vào bên trong.

Tên bảo vệ nọ bị ném thẳng lên bàn bên trong sân nhảy. Đám đông bên trong cũng bắt đầu náo loạn cả lên.

Còn gã thanh niên định mời Dương Tử Mi vào trong lúc này thì không ngừng dụi mắt. Lúc này không phải là hắn bị ảo giác. Chính thiếu nữ chân yếu tay mềm đang đứng trước mặt hắn đây đã nhấc bổng và ném tên bảo vệ kia vào trong như ném rác vậy.

- Ai dám kiếm chuyện ở sân nhảy của tao vậy?

Mấy tên côn đồ cai quản sàn nhảy cũng bắt đầu ra mặt. Chúng tụm lại ở ngoài cửa.

- Mau kêu Quảng Trọc ra đây!

Dương Tử Mi lạnh lùng ra lệnh.

Giọng của cô tuy không to lắm nhưng không biết sao, tất cả mọi người trong sàn nhảy đều nghe rõ mồn một.

Đám đông thấy người đến kiểm chuyện chỉ là một thiếu nữ nhỏ tuổi. Họ lộ đầu ra nhìn xung quanh xem cô có dẫn theo đồng bọn nào không. Nhưng tất cả đều kinh ngạc vì không thấy ai khác ngoài cô. Họ không hiểu tại sao tên bảo vệ kia lại bị ném thẳng vào bên trong như thế.

- Cô bé, muốn tìm anh Quảng để vui vẻ sao? Tiếc là anh Quảng hiện đang bận. Một mình anh ấy đang phải chiến đấu với hai cô gái xinh đẹp trong kia. Cô bé có muốn vào vui vẻ cùng họ không?

Một tên côn đồ nọ cười nói.

Giọng điệu của hắn rất đáng ghét!

Dương Tử Mi không muốn nhiều lời với bọn nham nhở đó nên cô cũng chẳng cần khách sáo với chúng làm gì. Cô vung tay nhẹ một cái, tên côn đồ kia bay vèo vào đám côn đồ đang tập trung trước cửa sàn nhảy.

Lúc này, bọn chúng mới phát hiện thiếu nữ đứng trước mặt chúng kia không phải là dạng dễ bắt nạt. Thấy cô không ngừng động thủ nên chúng cũng bắt đầu tiến đến vây lấy cô...

Sàn nhảy là một nơi lộn xộn và cũng là nơi xảy ra rất nhiều vụ án mạng nên âm sát khí xung quanh rất nhiều.

Tuy nhiên, Dương Tử Mi hiện tại đang rất tức giận. Sự tức giận của cô cần phải được phát tiết ra ngoài, thế nên cô chọn cách ra tay cho bọn kia biết thế nào là lễ độ.

Dù sao thì đối với bọn xã hội đen như chúng thì dùng bạo lực để đấu với bạo lực cũng là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, Dương Tử Mi không thật sự dùng nắm đấm để giải quyết chúng. Cô sợ sẽ gây ra nhiều sát thương không đáng. Cho nên cô chỉ dùng cách sơ đẳng nhất là xem bọn chúng như bao cát, ném từng tên từng tên lẫn lóc xuống đất.

Chưa đến năm phút, hơn ba mươi tên côn đồ đã bị cô ném như ném rác, đầu óc quay cuồng. Chúng đang nằm chất đống ở góc tường và không ngừng rên la ỉn ỏi. Cảnh tượng trước mắt khiến những người đến sàn nhảy kia vô cùng kinh ngạc. Họ thấy như mình đang xem phim kiếm hiệp thời xưa vậy.

Quảng Trọc đang ở trên lầu. Nhưng hắn không phải đang chiến đấu với hai cô gái xinh đẹp gì hết mà là đang nhiệt tình phục vụ hai cô gái nọ.

Hai cô gái đó chính là Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tinh.

- Mộ Dung tiểu thư. Tôi đã đập nát tiệm của nhà nó rồi. Ha ha, mặt của họ rất buồn cười. Giờ chắc đang ngồi đó ôm mặt khóc đấy.

Quảng Trọc cười tươi nói.

- Ừm, làm tốt lắm. Tôi sẽ khen anh trước mặt chú tôi.

Mộ Dung Nghiên hài lòng nói.

Đôi mắt vốn xinh đẹp của cô giờ đây trở nên khá lạnh lùng. Dừng một chút, cô nói tiếp:

- Chỉ cần họ mở tiệm thì các anh cứ đến đó đập phá tiếp cho tôi.

- Đập phá là sở trường của chúng tôi. Ha ha, chỉ cần Mộ Dung tiểu thư thích thì tôi làm gì cũng được cả.

- Ừm, trừ khi con nhỏ đó quý xuống cầu xin tôi tha mạng. Nếu không, nó sẽ không biết là ở thành phố A này, ai mới là chủ nhân thật sự. Từ trước đến giờ, tôi chưa hề bị sỉ nhục như vậy.

Mộ Dung Nghiên nói tiếp.

- Tiểu Nghiên à, tớ đoán là giờ nó đã bị Lâm Hòa hủy hoại dung nhan rồi. Để xem từ nay về sau nó còn dám dụ dỗ Mẫn Cương nữa không.

Lam Chi Tinh cũng lên tiếng phụ họa thêm.

Lam Chi Tinh vừa dứt lời, lòng căm hận của Mộ Dung Nghiên càng sôi sục hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Náo Loạn Sàn Nhảy (3)

Đúng lúc này, có người chạy lên báo:

- Anh Quảng, không xong rồi, có người đép đập phá.

- Có gì mà hoảng hốt như thế. Chỉ là đập phá thôi mà, lại không phải là lần đầu tiên gặp mấy chuyện như vậy. Đừng thất lễ với Mộ Dung tiểu thư đây chứ. Ai dám đến đập phá ở đây thì bọn bây cứ tóm cổ chúng ném hết ra ngoài cho tao.

Quảng Trọc nghiêm giọng dạy dỗ đàn em của hắn.

Nhưng tên đàn em nọ lại run run nói:

- Anh Quảng, vấn đề là người của chúng ta đều bị đánh tã hết rồi!

- Cái gì?

Quảng Trọc nhảy cẫng lên một cái, hỏi tiếp:

- Bọn chúng bao nhiêu người? Là băng đảng nào?

- Chỉ có một đứa thôi, nhưng không biết là ở đâu. Hình như là một nữ sinh. Nó đến và năng nặc đòi gặp anh.

- Một mình thôi sao? Còn là con gái nữa à? Mày đừng nói với tao là bọn Đông Tử đã bị con nhỏ đó đánh cho một trận tã toi nhé?

Quảng Trọc tức giận nói.

- Đúng đó anh, em cũng không tin chuyện đó có thật nữa.

- Con nhóc nhãi nhép nào vậy trời? Tao không tin!

Nói xong, Quảng Trọc quay sang nói với Mộ Dung Nghiên:

- Mộ Dung tiểu thư, cô chờ tôi một chút, tôi đi giải quyết công việc, lát nữa sẽ quay lại ngay.

Mộ Dung Nghiên gật đầu.

Quảng Trọc vội vã rời khỏi phòng. Vừa bước đến cầu thang, hắn đã thấy đám đàn em của hắn đang nằm lăn lóc ở một góc dưới lầu và không ngừng kêu la. Cách đó không xa là một thiếu nữ mặc đầm trắng, khoảng mười lăm tuổi, tóc dài ngang lưng, gương mặt thanh tú, đôi mắt to, đen láy nhưng lại rất sắc bén và lạnh lùng..

So với đám đàn em đang nằm rên la bên kia thì thiếu nữ đó hình như không hề hấn gì. Hơn nữa, thần sắc lại vô cùng thản nhiên, môi khẽ mím lại vẻ như đang cười cợt. Thiếu nữ kia đang ra lệnh:

- Mau kêu Quảng Trọc ra đây!

Quảng Trọc không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình kia.

- Tôi chính là Quảng Trọc!

Quảng Trọc đứng trên lầu nói vọng xuống.

Dương Tử Mi lập tức hướng mắt về phía hắn.

Trên người Quảng Trọc toát ra sát khí rất nặng. Điều đó chứng tỏ hắn đã từng sát hại không ít người. Đúng như tên gọi của hắn, đầu hắn trọc lóc, thân hình cao to, đáng đi bệ vệ, chắc chắn, những điểm đó cho thấy hắn cũng là người học võ.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn nhìn hắn và phát hiện lúc này hắn vừa mới nói chuyện với Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tĩnh.

Dương Tử Mi vốn không muốn đối phó với Mộ Dung Nghiên. Nhưng không ngờ, Mộ Dung Nghiên không những cho người đe dọa cô mà còn dám cho xã hội đen đến đập phá tiệm của cha mẹ cô. Mộ Dung Nghiên thật quá đáng. Cô không thể bỏ qua được.

- Quảng Trọc, tôi cho anh ba lựa chọn. Một là anh quỳ xuống xin lỗi tôi đồng thời sửa sang lại tiệm của cha mẹ tôi. Hai là anh giao Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tinh ra đây. Ba là anh sẽ phải tàn phế suốt đời.

Dương Tử Mi thách thức.

- Ha ha!

Nghe Dương Tử Mi nói thế, Quảng Trọc cười to, tưởng đâu mình đang nghe chuyện cười. Lúc cười, cơ bắp của hắn nổi lên cuộn cuộn, cả người rắn chắc, sát khí ngút trời. Cười xong, hắn khinh thường nói:

- Cô bé ơi, đừng tưởng là có thể thắng anh dễ dàng như bọn đàn em của anh nhé. Không biết là cô bé đánh giá quá cao bản thân mình hay là quá xem thường Quảng Trọc anh đây nữa. Giờ, anh cho cô bé chọn, một là ngoan ngoãn làm người yêu của anh, hai là ngoan ngoãn đứng yên để bị cời hết quần áo và treo lên đây để mọi người chiêm ngưỡng.

Nghe vậy, Dương Tử Mi nhoen miệng cười nói:

- Xem anh có bản lĩnh đó không!

- Ha ha, không có bản lĩnh thì Quảng Trọc anh đây làm sao lẫn lộn được trong giới giang hồ này chứ?

Dứt lời, Quảng Trọc vừa cười vừa tiến về phía Dương Tử Mi.

Bước chân của hắn rất vững vàng và có lực. Dáng vẻ bề vệ của hắn hiện tại không khác gì một con gà trống đang giương cánh chuẩn bị xông trận.

Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn hắn tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Trùng Phạt (1)

Khi Quảng Trọc chỉ còn cách Dương Tử Mi khoảng bốn bước chân thì Dương Tử Mi thoáng nhếch mép, tay bắt ấn để dẫn âm sát khí đến. Sau đó cô nhắm thẳng vào đầu gối của Quảng Trọc và búng nhẹ một cái.

Quảng Trọc vốn đang hùng hổ tiến đến, hắn định dùng khí thế của mình để dọa Dương Tử Mi và để cho cô biết ai mới chính là đại ca của sàn nhảy này.

Nhưng không ngờ, lúc sắp đến gần Dương Tử Mi, hắn đột nhiên cảm thấy đầu gối mình lạnh lạnh, sau đó chân tê rần, không cảm giác. Đứng không vững, hắn đánh khụy xuống trước mặt Dương Tử Mi.

Đám đông không biết tại sao bỗng nhiên Quảng Trọc lừng lẩy giang hồ đột nhiên lại quỳ xuống trước mặt Dương Tử Mi. Họ thở hắt ra một cái và nghĩ rằng Quảng Trọc đã chịu thua cô.

- Ha ha!

Dương Tử Mi cười to, nói:

- Quảng Trọc, vừa gặp là anh đã quỳ xuống hành lễ với tôi rồi, thật đáng kinh ngạc mà.

Quảng Trọc giận đỏ mặt. Hắn cố gắng đứng dậy nhưng vẫn không thể nào đứng lên được. Hai chân hắn cứ như đang bị ai đó giữ chặt lại vậy.

- Mà ám toán tao?

Quảng Trọc hét lớn.

- Tôi ám toán anh thì sao chứ? Anh làm gì được tôi?

Dương Tử Mi tiếp tục chế giễu. Cô càng cười to hơn. Đám đông lúc này mới phát hiện, lúc cười trông cô rất xinh đẹp, đẹp như một đóa hoa quỳnh đang hồi nở rộ. Nhưng nụ cười kia cũng rất bí ẩn và thoáng chút lạnh lùng, khiến người khác rung mình khiếp sợ.

- Mà...

Quảng Trọc trước giờ chưa bao giờ bị mất mặt trước mặt nhiều người như thế.

Hắn tiếp tục gào lên. Dù hai chân đang tê buốt nhưng hắn vẫn xông đến tấn công Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi khẽ lách người qua một cái. Quảng Trọc không đánh trúng mục tiêu nên cả người nhào lăn ra đất, mặt đập mạnh xuống sàn vô cùng đau đớn.

- Ha ha, hay quá, hay quá. Hôm nay có thể xem được cảnh té đập mặt kinh điển như vậy, quả nhiên mở mang tầm mắt mà.

Dương Tử Mi vỗ tay vui vẻ nói.

Tuy vẫn giữ nét mặt tươi cười, nhưng nụ cười của cô khiến cho người khác cảm thấy khiếp sợ, cảm giác như cô chẳng khác nào một ác quỷ đến từ địa ngục vậy.

- Hừ.

Quảng Trọc ngã đau nên hắn càng điên loạn hơn. Hắn gào lên một tiếng rồi tiếp tục bổ nhào vào Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi búng nhẹ tay một cái, dùng âm sát khí khóa chặt người hắn ta.

Lúc này, Quảng Trọc chỉ cách cô chưa đến một bước chân. Cả người hắn cứng đờ và lại bổ nhào xuống đất.

Đám đông kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt...

Rõ ràng là họ thấy Dương Tử Mi không làm gì cả, nhưng không hiểu sao Quảng Trọc lại không thể nào tiếp cận được cô.

Tất cả mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía Dương Tử Mi. Họ phát hiện cô gái đang đứng trước mặt họ đây cũng chỉ là một cô gái bình thường, diện mạo thanh tú, da trắng, tóc dài, sắc mặt thanh nhiên. Nếu nói có gì kỳ lạ thì chỉ kỳ lạ ở chỗ đôi mắt thôi. Đôi mắt to đen láy kia của cô sâu thăm thẳm, sâu đến nỗi như muốn hút hồn của người khác vào trong đó vậy.

- Lúc này tôi đã cho anh cơ hội rồi, nhưng anh lại không nhận. Thật là đáng tiếc quá.

Dương Tử Mi vừa nói vừa đưa chân để lên sống lưng của Quảng Trọc. Sau đó cô nói tiếp:

- Không biết sau khi tôi đạp xuống một cái thì anh có bị tàn phế suốt đời không? Mà anh yên tâm đi, tôi không giết người đâu. Hạng người như anh không đáng để tôi phải tạo nghiệp chướng.

Dương Tử Mi vẫn nói với giọng lạnh lùng.

Quảng Trọc lúc này đang vô cùng hoảng sợ.

Bây giờ hắn mới biết rằng thiếu nữ đứng trước mặt hắn đây không phải là người bình thường, mà là hóa thân của ma quỷ. Nếu không thì bọn đàn em hơn ba mươi tên kia của hắn cũng sẽ không bị đánh toi tã như thế. Còn hắn thì lại đại bại chỉ vì quá khinh thường đối thủ.

Tất cả đều tại Mộ Dung Nghiên mà ra cả. Chính vì cô ta nên hắn mới lâm vào tình cảnh như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Trừng Phạt (2)

Là người lăn lộn trong giới giang hồ, đương nhiên Quảng Trọc cũng biết đạo lý kẻ mạnh là vua.

Hắn cũng không phải là người thà chết chứ không chịu thua. Nếu như tàn phế cả đời thì xem như cuộc đời hắn kể từ đây coi như xong.

Thế nên, hắn vội vã van xin tha mạng:

- Mong cô bỏ qua cho tôi, tôi nhất định sẽ bồi thường cho cha mẹ cô ngàn vàng. Tôi sẽ sửa lại tiệm cho họ và bồi thường cho họ một trăm ngàn, cô đừng đánh tôi tàn phế.

- Ô? Nếu như lúc này anh nhận lời thì tốt quá rồi. Giờ thì có muộn quá không?

- Hai trăm ngàn, tôi bồi thường hai trăm ngàn.

Quảng Trọc lên giá.

- Hai trăm ngàn? Hai trăm ngàn đó anh có bù đắp được tổn hại tinh thần cho cha mẹ tôi không?

Nghĩ đến vẻ mặt thất thần, tuyệt vọng của cha mẹ mình, máu nóng trong người Dương Tử Mi sôi lên sùng sục.

- Năm trăm ngàn.

- Ngoài năm trăm ngàn ra, anh còn phải dẫn theo đám đàn em của anh đến quỳ trước mặt cha mẹ tôi để xin họ tha thứ!

- ...

- Không làm được à? Nếu không làm được thì để tôi chọn vậy.

Vừa nói Dương Tử Mi vừa khễ đạp chân xuống.

Quảng Trọc cảm thấy lưng mình như có vật gì nặng ngàn cân đè lên vậy. Sự đau đớn trên lưng xuyên thấu tim hấn.

- Tôi làm, tôi làm..

Hấn la lên thất thanh.

Dương Tử Mi nhấc nhẹ chân lên một chút. Cô nhoen cười nói:

- Nếu anh không làm được thì ba ngày sau hãy chờ chết đi. Còn nữa, anh hãy nói với Mộ Dung Nghiên là nếu như cô ta dám bày trò gì nữa thì hậu quả sẽ thê thảm hơn anh nhiều đấy.

- Dương Tử Mi!

Mộ Dung Nghiên ngồi trong phòng chán chê nên cũng muốn ra xem có chuyện gì. Nhưng vừa ra khỏi phòng thì đã thấy Quảng Trọc đang nằm rên la, cầu xin dưới chân Dương Tử Mi kia. Hơn nữa, còn nghe được câu cuối mà Dương Tử Mi nói với Quảng Trọc. Mộ Dung Nghiên giật run người, nói tiếp:

- Mày đừng tưởng mày tài giỏi. Nếu gặp phải chú tao, thì người chết phải là mày mới đúng!

- Ô? Nếu đã thế thì cứ gọi chú của cậu ra đây nhé. Đừng có ở đó suốt ngày sai khiến mấy tên ruồi muỗi nhãi nhép này ra mặt làm tốn thời gian của người khác.

Dương Tử Mi thân nhiên đáp.

- Mày hãy chờ đó! Chú tao sẽ cho mày biết tay!

Mộ Dung Nghiên tức điên người. Nói đoạn, cô ta lấy điện thoại gọi ngay cho chú của mình. Đầu dây bên kia vừa có người bắt máy thì cô ta liền khóc òa lên nói là có người bắt nạt cô ta, thậm chí còn khinh thường chú cô này nọ.

Được chú mình nhận lời giúp, Mộ Dung Nghiên cười đắc thắng.

Dương Tử Mi bình thân kéo ghế ngồi.

Cô đang rất muốn biết, chú của Mộ Dung Nghiên rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Không lâu sau đó, một đám khoảng mười người mặc sơ mi trắng, vest đen xông vào sàn nhảy. Đám người này đáng người cao to, rắn chắc, nhìn là biết đều là cao thủ cả.

Thấy có người đến, Mộ Dung Nghiên vui mừng chỉ ngay vào Dương Tử Mi nói:

- Chính là nó!

Hoi mười cặp mắt hung tợn lập tức nhìn về hướng Dương Tử Mi. Mắt họ thoáng chút kinh ngạc, không ngờ người mà họ đến đối phó lại là một thiếu nữ.

- Ai là chú của cô ấy?

Dương Tử Mi gằn giọng hỏi, vừa hỏi vừa đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn từng người một.

Đám người nọ chỉ thấy mặt mình lạnh lạnh, cứ như bị dao cứa vào vậy.

Lăn lộn giang hồ nhiều năm, nên trực giác của chúng cũng rất nhạy.

- Đối phó với hạng người như mày, chú tao không cần ra mặt. Lần này xem mày còn cười đến bao giờ!

Mộ Dung Nghiên cười đắc ý nói.

- Xin lỗi nha, tôi sẽ là người cười đến phút chót đấy.

Dương Tử Mi liếc một cái sau đó khề nhón chân lên.

Trong lúc mọi người còn đang không biết chuyện gì xảy ra thì cô đã xuất hiện giữa đám người kia, tay cô khề giờ lên..

Sau đó, lần lượt từng tên giang hồ mới đến kia ngã lăn ra đất. Khi mọi người định thần lại thì Dương Tử Mi cũng đã ngồi lại vào ghế, tay đang cầm ly nước uống ừng ực.

Còn hơn mười gã giang hồ kia thì đang nằm rên la trên sàn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Trừng Phạt (3)

Mộ Dung Nghiên trở mặt kinh ngạc. Hai mắt cô mở to đến nỗi muốn rớt ra ngoài.

Mộ Dung Nghiên đứng trên lầu nhìn xuống nên người thấy rõ nhất cũng chính là cô. Lúc này, cô thấy Dương Tử Mi chỉ ra tay một cái thôi là hơn mười tên giang hồ do chú cô phải đến đã bị đánh ngã lăn ra đất mà không có bất kỳ phản kháng gì.

Mộ Dung Nghiên bắt đầu lo sợ, cô lại gọi điện thoại cho chú cô nói:

- Chú ơi, người chú phải đến đều bị đánh toi tả hết rồi. Chú mau đến đây đi, tốt nhất là đem theo súng nữa.

- Ờ? Chú đến đó ngay.

Giọng nói ở đầu dây bên kia có chút kinh ngạc.

Trong đầu anh ta thoáng xuất hiện hình ảnh của thiếu nữ áo trắng. Hai mắt anh nhú lại và lập tức ra xe đi đến sân nhảy Huyền Vũ..

Khi Mộ Dung Nghiên thấy Mộ Dung Vân Thanh xuất hiện ngay cửa sân nhảy, cô liền vui mừng chạy xuống đón, cứ như là tìm thấy chỗ dựa vững chắc nhất của mình vậy. Mộ Dung Nghiên nắm tay Mộ Dung Vân Thanh nũng nịu nói:

- Chú, chính là nó. Là nó đã đánh đàn em của chú, bắt nạt con, còn không xem chú ra gì nữa. Chú phải trút giận dùm con mới được.

Nhưng Mộ Dung Vân Thanh lại không để ý gì đến cô mà chỉ chăm chú nhìn thiếu nữ trang phục trắng đang ngồi bên trong.

Một mình cô ấy lại có thể hạ hơn mười tên đàn em của anh một cách dễ dàng như thế, điều đó chứng tỏ năng lực của cô ấy không đơn giản như anh tưởng.

Thấy Mộ Dung Vân Thanh xuất hiện, chân mày Dương Tử Mi giật nhẹ.

Mộ Dung Vân Thanh hất tay Mộ Dung Nghiên ra và đi thẳng đến trước mặt Dương Tử Mi.

Thấy thế, Mộ Dung Nghiên cũng đi theo và hất mặt lên nói giọng thách thức:

- Dương Tử Mi, lần này mày chết chắc rồi!

- Ha ha!

Dương Tử Mi bật cười. Sau đó cô nhìn sang Mộ Dung Vân Thanh nói:

- Nghe nói cô ấy chính là cháu gái của anh?

Mộ Dung Vân Thanh gật đầu.

- Vậy anh có thấy là cô ta thiếu giáo dục không?

Ánh mắt vốn hòa nhã của Dương Tử Mi đột nhiên chuyển sang lạnh lùng đáng sợ.

Mộ Dung Vân Thanh ngoảnh đầu lại hỏi Mộ Dung Nghiên:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Mộ Dung Nghiên cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng chú cô trước giờ rất chịu đựng cô và không để ai bắt nạt cô nên cô cũng tiếp tục những nhẽo nói:

- Chú à, chính là nó đã bắt nạt con ở trường, nó đánh con một bạt tai sau đó còn cho bọn giang hồ hủy hoại dung nhan của con. Chú, chú phải dạy dỗ nó mới được.

Dương Tử Mi không ngờ là Mộ Dung Nghiên lại mặt dày như thế.

- Ngông cuồng!

Mộ Dung Vân Thanh đột nhiên hét lên.

Mộ Dung Nghiên bị Mộ Dung Vân Thanh dọa sợ xanh mặt. Trước giờ cô chưa từng thấy chú mình tức giận đến thế. Nhưng cô lại tưởng là chú mình đang hét vào mặt Dương Tử Mi nên cô lại tiếp tục vui vẻ nói:

- Đúng đó chú, nó ngông cuồng lắm...

- Chú nói con đó! Con làm chú thất vọng quá. Chú vốn nghĩ con trước giờ ngoan ngoãn, hiểu chuyện, nhưng hôm nay chú mới biết là con lại làm những chuyện đáng trách như thế. Giờ, con phải xin lỗi cô ấy ngay!

Mộ Dung Nghiên kinh ngạc nhìn Mộ Dung Vân Thanh, không hiểu vì sao chú cô lại bênh vực người ngoài.

Cô bắt đầu khóc òa lên. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má vẻ rất tội nghiệp. Cô vừa khóc vừa nói:

- Chú, sao... chú lại đối xử với con như vậy? Chú rất thương con mà? Chẳng lẽ chú sợ nó?

- Chú thương con, nhưng chú tin lần này là lỗi của con! Còn không mau xin lỗi Tử Mi?

Mộ Dung Vân Thanh Nghiêm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Trừng Phạt (4)

- Con không xin lỗi đâu! Tại sao con phải xin lỗi nó chứ? Con ghét nó! Chú không phải là đàn ông sao? Không phải chú rất giỏi sao? Sao chú lại sợ nó chứ?

- Im miệng ngay! Không phải chú sợ cô ấy mà chú tin là cô ấy không rảnh để làm những chuyện tốn công vô ích như thế!

- Ha ha!

Mộ Dung Nghiên đột nhiên cười lớn, và tức giận nói:

- Con biết rồi. Chú cũng bị nó dụ dỗ nên giờ mới chẳng thèm ngó ngang gì đến người thân trong nhà.

Mộ Dung Vân Thanh trừng mắt nhìn Mộ Dung Nghiên.

Nếu như không phải vì Mộ Dung Nghiên là cô con gái duy nhất, đứa cháu duy nhất của nhà Mộ Dung thì anh đã tát cho cô một bạt tai rồi.

- Mau đi về nhà ngay!

Mộ Dung Vân Thanh hét lên.

- Con không về, con thấy chú hình như không muốn nhận đứa cháu gái này nữa rồi.

Mộ Dung Nghiên cứng đầu nói. Trước giờ, trong nhà Mộ Dung, cô muốn gì được nấy, mọi người đều rất thương yêu, nuông chiều cô. Nhưng giờ, chú cô lại la cô ngay trước mặt nhiều người như thế, hơn nữa còn đuổi cô về, điều này khiến cô rất mất mặt.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh cũng rất khó xử. Anh chỉ muốn tốt cho cô nên mới đuổi cô về như thế. Chính vì cô đã đắc tội với Dương Tử Mi, nên hậu quả thế nào anh cũng không dám nói trước được. Anh chỉ biết là một khi Dương Tử Mi tức giận thật sự thì tuyệt đối sẽ không hòa nhã và chỉ đơn giản bảo cô về nhà như anh đâu.

- Tiêu Cường, lỗi nó về!

Tiêu Cường tiến đến lời Mộ Dung Nghiên đi.

Nhưng Mộ Dung Nghiên vẫn không chịu đi!

- Ha ha! Ông chủ Mộ Dung à, nếu như cháu anh đã không muốn về thì cứ để cô ta ở lại đây đi. Dù sao thì tôi cũng phải đi rồi!

Dương Tử Mi cười nói.

Nói xong, Dương Tử Mi bèn đứng dậy phui phui gấu váy, cứ như là đang phui bụi vậy.

Nhưng không ai biết là cô đang chuyển âm sát khí thẳng vào đầu của Mộ Dung Nghiên.

Nếu như không phải vì Mộ Dung Nghiên thì cha mẹ cô cũng sẽ không đau khổ, buồn rầu đến thế. Còn về phần cô, lý ra giờ này cô đang ở Mặc Hiên học giám định đồ cổ và giúp người khác xem bói, hướng dẫn phong thủy chứ không phải đến đây gây chuyện đánh nhau như thế này.

Mộ Dung Nghiên kia chỉ mới mười mấy tuổi đầu nhưng lại ra tay tàn độc chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như thế. Thế nên nếu cô không trừng phạt cô ta thì thật có lỗi với bản thân quá.

Mộ Dung Nghiên không phải là người có ý chí mạnh mẽ nên âm sát khí rất dễ xâm nhập vào não và bắt đầu ảnh hưởng đến thần kinh của cô ta. Lúc này đây, cô ta bắt đầu bị ảo giác và tưởng Tiêu Cường là Mẫn Cương.

Âm sát khi được cấy vào đầu cô kia không những khiến cô bị ảo giác mà còn khiến cho ý chí của cô bị khống chế, từ đó tự động phát tiết và bộc lộ ý nghĩ, tình cảm dồn nén bấy lâu nay của mình.

Cho nên, vừa nhìn thấy Tiêu Cường, người mà cô nghĩ là Mẫn Cương, thì cô lập tức xông đến ôm lấy tay anh ta, nũng nịu nói:

- Tớ thích cậu như thế, sao cậu lại đối xử lạnh nhạt với tớ như vậy? Chẳng lẽ tớ không xinh đẹp sao? Mẫn Cương, cậu là của tớ. Trước đây cũng vậy và sau này cũng thế. Tớ sẽ không để ai cướp cậu đi mất đâu. Hãy để con nhỏ Dương Tử Mi đi tiện kia đi chết đi.

Nói xong, Mộ Dung Nghiên còn ôm cổ Tiêu Cường và hôn mạnh vào má anh ta.

Tiêu Cường sợ đến nỗi chỉ biết đứng yên không nhúc nhích và nhìn sang Mộ Dung Vân Thanh vẻ van nài.

Thấy cháu mình đột nhiên trở nên như vậy, Mộ Dung Vân Thanh lập tức hiểu ngay là do Dương Tử Mi làm.

Mộ Dung Vân Thanh vội vã tiến đến kéo Mộ Dung Nghiên xuống. Nhưng không ngờ là Mộ Dung Nghiên lại tưởng anh là Mẫn Cương và lại đưa tay thọc vào áo anh...

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh chỉ còn cách đánh vào gáy cô để cô ngắt đi. Có như vậy mới không tiếp tục bị mất mặt trước bao nhiêu người như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Vẽ Bất Thường Của Long Trục Thiên

Mộ Dung Vân Thanh giao Mộ Dung Nghiên cho Tiêu Cường, sau đó kéo ghế ngồi xuống trước mặt Dương Tử Mi. Anh nhìn Dương Tử Mi áy náy nói:

- Xin lỗi, Tiểu Nghiên còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong cô bỏ qua cho nó.

Dương Tử Mi khẽ nhếch mắt nói:

- Cô ta đã mười sáu tuổi rồi, không hiểu chuyện không phải là lý do.

- Tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó nghiêm khắc. Nó là đứa cháu duy nhất của nhà Mộ Dung nên mới bị nuông chiều hư như thế.

Mộ Dung Vân Thanh khàn thiết nói.

- Đây càng không phải là lý do. Tuy tôi không phải là con gái duy nhất trong nhà, nhưng tôi cũng là đứa con gái thân yêu của cha mẹ tôi. Nếu như hôm nay tôi bị hủy hoại dung nhan, cha mẹ tôi bị người khác bắt nạt mà tôi không làm gì được thì anh nghĩ sẽ như thế nào.

Dừng một chút, Dương Tử Mi lạnh lùng nói tiếp:

- Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình.

Mộ Dung Vân Thanh không biết nói sao cho phải.

Quả thật, nếu như hôm nay, người bị bắt nạt đổi lại là anh thì anh có dễ dàng bỏ qua như vậy không?

- Nhưng hôm nay, xem như tôi nể tình anh tạm tha cho cô ta. Nếu như sau này cô ta còn cố tình kiếm chuyện với tôi và gia đình tôi, thì một tháng sau cô ta sẽ bị ám sát khi nhập thể và tử vong.

Nói xong, Dương Tử Mi đứng dậy rời khỏi sàn nhảy.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn theo cô, sau đó lại quay sang nhìn bọn đàn em bị cô đánh đang nằm rên la trên đất kia, tâm trạng anh vô cùng ngổn ngang.

Đang khẽ thở dài thì đột nhiên anh phát hiện có một ánh mắt sắc lạnh đang nhìn anh ở một góc khuất nọ. Ánh mắt đó không khác gì ánh mắt của một con sói. Mộ Dung Vân Thanh bất giác rung mình một cái. Khi nhận ra chủ nhân của ánh mắt đó, anh liền tiến đến, cung tay kính cẩn nói:

- Anh đến rồi?

- Ừm. Cô ấy là của tôi.

Người nọ hững hờ nói. Ánh mắt sắc lạnh vẫn nhìn Mộ Dung Vân Thanh chằm chằm.

Nghe vậy, tim của Mộ Dung Vân Thanh đột nhiên rung lên một cái. Anh ngạc nhiên nhìn thẳng vào người đang đứng trước mặt mình và cảm giác tim mình đau nhói như có ai lấy dao khoét mất một mảng vậy.

- Sau này phải bảo vệ cô ấy một cách vô điều kiện. Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì trong địa bàn của anh, thì cả nhà anh đừng hòng sống sót.

Mộ Dung Vân Thanh nghe xong, khẽ nắm nắm tay lại, nhưng sau đó lại buông ra.

Mệnh lệnh của người đó đưa ra, Mộ Dung Vân Thanh sao dám cãi lời?

Thật ra, Mộ Dung Vân Thanh đã đoán sai. Dương Tử Mi tài giỏi như vậy hoàn toàn không liên quan gì đến Long Trục Thiên kia.

Đoạn, Long Trục Thiên khoát tay bảo Mộ Dung Vân Thanh rời khỏi.

Sau khi Mộ Dung Vân Thanh rời đi, Gia Cát Lang ngồi kế bên Long Trục Thiên quay sang cười hỏi:

- Hình như người ta còn không thèm ngó ngang gì đến cậu, vậy mà chưa gì cậu đã tuyên bố quyền sở hữu rồi.

- Tổ có thể khẳng định như thế. Ngoài tớ ra, còn ai xứng với cô ấy nữa chứ?

Long Trục Thiên liếc Gia Cát Lang một cái nói.

- Tổ nè. Tổ đẹp trai hơn cậu, gia cảnh lại thanh bạch hơn cậu, hiểu chuyện tình cảm hơn cậu và quan trọng hơn là hiểu tâm tư của các cô gái hơn cậu nhiều.

Gia Cát Lang cố ý trêu chọc.

Long Trục Thiên quay sang nhìn anh, lạnh lùng nói:

- Cô ấy sẽ không thèm cậu đâu.

- Chắc, chắc, dựa vào đâu mà cậu nói thế? Người buồn chán, lạnh lùng như cậu đây không có cô gái nào thích đâu.

Gia Cát Lang bĩu môi nói.

Long Trục Thiên im lặng không nói gì và đưa ly rượu trước mặt lên nốc cạn.

Hương rượu nồng nàn khiến Long Trục Thiên nghĩ đến hơi thở nhẹ nhàng, quyến rũ và thân hình bé bỏng mềm mại của cô. Ánh mắt của anh đột nhiên chứa chan tình cảm..

Gia Cát Lang phát hiện ánh mắt ảm áp, tình cảm đó của Long Trục Thiên. Anh ta không ngừng đưa tay dụi mắt mình.

Anh vốn tưởng cả đời này anh sẽ không bao giờ thấy cảnh Long Trục Thiên rơi vào lưới tình.

Nghĩ đến cảnh tượng thiếu nữ áo trắng ném người như ném bao cát lúc này, Gia Cát Lang thấy hối hận vì đã gặp cô ấy muộn như thế. Nếu như có thể gặp cô sớm hơn thì anh đã chủ động theo đuổi cô và cố gắng khám phá xem ẩn dưới thân hình bé nhỏ kia là một nguồn năng lượng lớn đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Dương Hoảng Đến Xem Bói (1)

Sau khi rời khỏi sàn nhảy, Dương Tử Mi không về nhà mà đi thẳng đến phố Văn Lai.

Lúc này Tống Huyền gọi điện thoại đến nói là khách có hẹn trước vẫn đang chờ cô ở Mặc Hiên. Người đó mong cô có thể đến, muộn chút cũng không sao.

Gần đây, hầu như ngày nào Dương Tử Mi cũng giúp xem phong thủy, tướng số giúp cho một người, hơn nữa còn khá chính xác nên cô ngày càng nổi tiếng hơn trong thành phố A này. Thế nên, hiện tại, người có hẹn với cô đều xếp hàng dài đến tận ba tháng sau.

Vừa đến Mặc Hiên, Dương Tử Mi thấy Tống Huyền vẫn đang chăm chú lau chùi một món đồ cổ như thường ngày. Ngoài ra, bên cạnh anh còn xuất hiện một người phụ nữ. Người phụ nữ này cũng đang chăm chú nhìn anh với ánh mắt hết sức ám áp, dịu dàng, yêu thương, hạnh phúc.

Đó chính là Lâm Thanh Mai, vợ của Tống Huyền, người mà kiếp trước Dương Tử Mi vô cùng ngưỡng mộ.

Lâm Thanh Mai không phải là một cô gái xinh đẹp hơn người, nhưng lại rất có khí chất của một tiểu thư nhà khuê các. Cô có gương mặt thanh tú, thần thái nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng, từng hành vi, cử chỉ đều rất chừng mực và khiến người khác cảm thấy rất thoải mái. Cô ấy quả nhiên rất xứng với Tống Huyền.

Thấy cô, Dương Tử Mi cảm thấy rất áy náy.

Bởi vì sự xuất hiện của Dương Tử Mi nên Lâm Thanh Mai mới gả cho Tống Huyền trễ đến mười năm.

Nếu ở kiếp trước thì lúc này con trai của họ cũng đã lớn và chạy chơi khắp nơi trên phố Văn Lai rồi.

- Em chào thầy ạ!

Dương Tử Mi bước đến, cung kính chào Tống Huyền.

Tống Huyền ngẩng lên, thấy cô, anh liền bỏ hết công việc trên tay xuống, đứng dậy cười hiền hòa nói:

- Tiểu Mi, cuối cùng em cũng đến rồi!

Anh vẫn dịu dàng gọi cô là Tiểu Mi.

Lâm Thanh Mai đứng kế bên cũng mỉm cười nhìn Dương Tử Mi, nói:

- Thì ra đây là Tiểu Mi. Quả nhiên rất xinh xắn và thông minh.

- Đúng rồi, Tiểu Mi, giới thiệu với em, đây là Lâm Thanh Mai, vợ của anh.

Tống Huyền ngại ngần nói.

- Chào chị ạ!

Dương Tử Mi lễ phép cúi người chào hỏi.

Kiếp trước, Lâm Thanh Mai cũng có ơn với cô. Cô nhớ vào một buổi tối mùa đông giá rét, Lâm Thanh Mai đã không ngần ngại cời chiếc áo ấm đang mặc trên người xuống choàng vào cho cô khi cô đang lạnh run bên đường. Nhờ có chiếc áo đó mà cô đã sống sót qua được mùa đông khắc nghiệt năm đó.

- Chào em.

Lâm Thanh Mai cũng vui vẻ, thân thiện chào đáp lại, sau đó còn đích thân pha trà mời cô. Từng hành vi, cử chỉ của Lâm Thanh Mai không khác nào

Lâm Thanh Mai của kiếp trước.

Dù là từ góc độ nào đi nữa thì Tống Huyền và Lâm Thanh Mai quả nhiên là trời sinh một cặp, xứng lứa vừa đôi.

Dương Tử Mi không ngờ là vị khách hàng tối nay của cô lại là Dương Hoàng, cha của Dương Đức Kiệt.

Vì danh sách khách hẹn đều do một nhân viên trong tiệm của Tống Huyền phụ trách nên Dương Tử Mi cũng không rõ khách hàng của mình là ai cho đến khi đến gặp trực tiếp họ.

Dương Hoàng mang theo cặp nạng và đang sốt ruột ngồi chờ cô trong phòng khách của Mặc Hiên.

Dương Đức Kiệt, con trai ông ta liên tục bị điều tra, thẩm vấn, đến giờ vẫn chưa được thả về. Người trong nhà ông thì lần lượt gặp nạn, cứ như là có bàn tay vô hình nào đó muốn dồn cả nhà ông vào chỗ chết vậy.

Trước giờ, ông đều rất tin tưởng vào phong thủy và tướng số. Dù là nhà âm hay nhà dương, ông đều mời thầy phong thủy về để hướng dẫn và bố trí.

Nhưng, cao nhân thường xem phong thủy giúp nhà ông hiện tại lại không ở thành phố A, ông cũng không thể tìm được vị cao nhân đó. Trước đó, ông vốn định mời Giang Mông Nhiên đến giúp, nhưng lại được nhà Mộ Dung cho biết là Giang Mông Nhiên kia chẳng qua chỉ là một tên thầy bói lừa đảo nên cũng thôi.

Sau đó, ông lại nghe nói, gần đây ở thành phố A có một thầy tướng số nữ trẻ tuổi mới nổi. Thầy tướng này tuy còn trẻ nhưng lại rất giỏi về tướng số và phong thủy. Ngay cả tỷ phú Hong Kong Hoắc Văn Hoa cũng mời cô xem phong thủy giúp, ngoài ra còn có không ít nhân vật tiếng tăm cũng bắt đầu tìm đến cô nhờ giúp đỡ.

Ông cũng đã phải bỏ ra không ít tiền để tạo mối quan hệ với nhân viên phụ trách danh sách hẹn nên hôm nay ông mới có thể xuất hiện ở Mặc Hiên này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Dương Hoàng Đến Xem Bói (2)

Thời gian trước, Dương Tử Mi sống ẩn dật trên núi, còn Dương Hoàng thì cũng ít về thôn nên ông không biết mặt Dương Tử Mi.

Tuy ông nghe nói thầy tướng số là một thiếu nữ trẻ tuổi, nhưng khi tận mắt nhìn thấy ông vẫn không khỏi ngỡ ngàng. Ông không tin là thiếu nữ chỉ khoảng mười lăm tuổi đang đứng trước mặt mình kia lại là một vị đại sư tài giỏi.

- Cô chính là Dương đại sư sao?

Dương Hoàng nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi mỉm cười vẻ như chế nhạo và im lặng không trả lời.

Vì dựa vào thanh thế của mấy người con trai có chức có quyền nên Dương Hoàng cũng rất hống hách, kiêu ngạo. Dù hiện tại, con trai ông ta đang gặp khó khăn và có nguy cơ bị mất chức nhưng ông ta vẫn còn hai người con trai cũng tiếng tăm không kém. Thế nên, ông vẫn không xem ai ra gì. Ông tỏ ra tức giận khi bị Dương Tử Mi xem thường.

- Cô biết tôi là ai không?

Dương Hoàng hắng giọng hỏi Dương Tử Mi.

- Biết. Tôi còn biết là tại sao ông lại đến đây nữa kia.

Dương Tử Mi đáp, giọng hờ hững.

- Nếu vậy thì cô giúp tôi xem thử xem Dương Đức Kiệt con tôi lần này có hóa dữ thành lành được không?

Dương Hoàng nói, giọng như ra lệnh cho cấp dưới vậy.

- Phí ba mươi triệu.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

- Ba mươi triệu? Sao cô không đi cướp đi!

Dương Hoàng vốn không tin cô nên vừa nghe mức giá cô đưa ra, ông ta lập tức tỏ thái độ.

Dương Tử Mi cười nói:

- Làm ăn đều do hai bên tự nguyện cả. Nếu như ông không trả nổi thì ông cứ đi về, nhường chỗ lại cho người khác vậy.
- Mới bây lớn mà đã mạo nhận là đại sư để lừa gạt người khác, hại dân hại nước rồi. Thật là hoang đường mà. Giờ tôi sẽ tóm cô đến đồn công an!

Dương Hoàng bắt đầu lớn tiếng nói.

- Ha ha! Nếu nói là hại dân, hại nước thì tôi làm sao sánh được với nhà ông đây chứ?

Dương Tử Mi cười nói.

Nghe cô nói thế, Dương Hoàng trừng mắt nhìn cô, chống nạng tức giận nói:

- Ngông cuồng! Mới mấy tuổi đầu mà đã ăn nói ngông cuồng như thế!
- Tôi ngông cuồng đấy, ông làm gì được tôi? Nhưng mà, tính ra thì vẫn còn tốt hơn nhiều so với ai đó có số tuyệt tử tuyệt tôn, ha ha!

Dương Tử Mi cười lớn nói. Cô đã nhìn thấy số mạng thê thảm của ông ta lúc về già thông qua tướng mạo của ông ta. Những người con trai trước nay vốn tác oai tác quái của ông kia sẽ lần lượt vào tù, còn con cháu cũng sẽ mất sớm.

Số mạng thê thảm đó của Dương Hoàng hoàn toàn không liên quan gì đến Dương Tử Mi. Đó chẳng qua chỉ là nhân quả báo ứng mà thôi!

Nghe Dương Tử Mi nói vậy, Dương Hoàng càng tức giận hơn. Ông ta định giờ nạng lên đánh cô.

Nhưng Dương Tử Mi nhanh hơn. Cô khẽ giơ tay một cái, cây nạng kia đã bị cô chụp lấy và giữ chặt giữa hai ngón tay. Sau đó, cô dòn tí lực bẻ cây nạng kia ra làm đôi.

Dương Hoàng kinh ngạc nhìn cây nạng đã bị bẻ gãy của mình.

Dương Tử Mi thả tay và đi thẳng ra khỏi phòng khách của Mặc Hiến.

Lúc này, đột nhiên có tiếng con nít đang khóc bên ngoài. Tiếng khóc cứ đứt quãng từng đoạn, khiến ai nghe thấy cũng đau lòng.

Một người nào đó đứng ngoài cửa Mặc Hiến van xin:

Thầy Tổng, nghe nói Dương đại sư ở đây rất giỏi, không biết có thể nhờ cô ấy xem giúp dùm cháu tôi không. Cháu tôi đã khóc liên tục như vậy mấy ngày nay rồi, bác sĩ cũng không biết làm sao để nó hết khóc nữa. Nếu cứ như vậy nó sẽ chết mất, không biết Dương đại sư có thể giúp chữa bệnh dùm cho cháu tôi không?

Tổng Huyền vô cùng bối rối, anh không biết phải làm sao mới phải. Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi, anh liền nói rõ sự tình cho cô biết.

Nghe xong, Dương Tử Mi liền nhìn vào đứa trẻ đang được quấn trong khăn kia. Đứa bé chỉ mới một tuổi nhưng sắc mặt lại u ám, xương mô ác trùng xuống, hai mắt thất thần và gầy trơ xương. Ngoài ra, một luồng âm sát khí đang lờn vờn xung quanh người đứa trẻ.

Luồng âm sát khí đó tuy không mạnh, nhưng lại có thể gây chết người đối với một đứa trẻ non nớt, bé bỏng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Cứu Đứa Trẻ Bị Âm Sát Khí Nhập Thể (1)

- Con chính là Dương Tử Mi. Hãy đưa đứa bé cho con xem thử.

Dương Tử Mi nói với người phụ nữ đang ẵm đứa bé trên tay.

- Cô... Cô chính là Dương đại sư sao?

Thấy cô không khác gì một học sinh bình thường, người phụ nữ nọ ngạc nhiên hỏi.

Dương Tử Mi gạt đầu và đưa tay ẩm đưa bé nọ.

- Nó cứ khóc suốt như vậy, ngoài ra còn tiêu chảy liên tục không dứt. Bác sĩ kêu tôi đừng cố gắng nữa. Hu hu, Dương đại sư, cầu xin đại sư hãy cứu nó. Đây là cháu nội duy nhất của tôi.

Người phụ nữ nọ khẩn thiết cầu xin Dương Tử Mi cứu cháu bà.

- Con sẽ cố gắng hết sức.

Đoạn, Dương Tử Mi đưa tay ấn vào các huyệt vị của đứa trẻ để thông kinh mạch bị âm sát khí làm tắc nghẽn cho nó. Sau đó gơ tay về phía không trung để loại bỏ âm sát khí đã xâm nhập vào người của đứa bé ra.

Lập tức, đứa trẻ ngừng khóc và chớp đôi mắt ngây thơ vẫn còn đọng nước mắt nhìn Dương Tử Mi. Sau đó còn cười với cô nữa.

Thấy đứa trẻ ngừng khóc và mỉm cười, người phụ nữ kia vô cùng vui mừng. Bà lật đật quỳ xuống khấu đầu bái tạ Dương Tử Mi nói:

- Cảm ơn Dương đại sư, cảm ơn Dương đại sư.

Hành động của bà làm Dương Tử Mi hoảng sợ. Trước nay cô chưa từng thấy ai quỳ hành lễ với cô như thế. Dương Tử Mi vội vả đỡ người phụ nữ kia dậy nói:

- Cô ơi, cô làm vậy con sẽ bị tổn thọ mất.

Thấy cháu mình nín khóc và ngoan ngoãn nằm trong lòng Dương Tử Mi, người phụ nữ nọ mừng đến nỗi khóc òa lên.

- Cô ơi, cháu của cô cứ khóc suốt như vậy là do bé bị âm sát khí nhập thể. Cũng chính vì bị âm sát khí nhập thể nên tì vị của bé mới bị lạnh dẫn đến tiêu chảy không ngừng. Cô chờ con chút, để con châm cứu giúp hồi phục tì vị cho bé.

Nói xong, Dương Tử Mi để đứa trẻ lên bàn, lấy kim ra châm cứu cho bé nhằm giúp tì vị của bé không bị lạnh nữa.

Đứa trẻ sau khi được châm cứu liền không ngừng quơ quơ đôi tay nhỏ xíu lên đòi ăn.

Lâm Thanh Mai liền mang một chén cháo nhừ ra đưa cho người phụ nữ nọ.

Sau khi ăn xong, đứa trẻ bắt đầu quơ tay múa chân, o e cười nói không ngừng.

Người phụ nữ nọ ẩm bé lên và suýt nữa lại quỳ xuống bái tạ Dương Tử Mi lần nữa.

May là Dương Tử Mi ngăn bà kịp thời. Dương Tử Mi nói:

- Cô à, bé bị như vậy không biết là do âm sát khí, mà bên ngoài hay là do âm sát khí có sẵn trong nhà cô nữa. Cô dẫn con đến nhà cô xem thử xem sao để tránh sau này bé lại bị như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Cứu Đứa Trẻ Bị Âm Sát Khí Nhập Thể (2)

- Được ạ, được ạ. Cảm ơn Dương đại sư. Đại sư quả nhiên là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn hạ phạm Đại ân đại đức của đại sư, chúng tôi sẽ mãi khắc ghi trong lòng.

Người phụ nữ nọ vui mừng nói.

Dương Tử Mi khẽ cười. Cô không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn gì, chẳng qua chỉ là đứa trẻ kia có duyên với cô nên mới được cô cứu, thế thôi.

Dương Hoàng nãy giờ vẫn đứng đằng sau quan sát mọi việc. Thấy đứa trẻ sắp chết lại được Dương Tử Mi cứu sống, ông ta mới phát hiện bản thân ông có mặt mà không trông. Thiếu nữ đang đứng trước mặt ông kia quả nhiên là một đại sư tài giỏi.

Thế là, khi Dương Tử Mi sắp ra khỏi cửa Mặc Hiên, Dương Hoàng vội vả chạy đến trước mặt Dương Tử Mi nói:

- Dương đại sư, nếu như đại sư có thể giúp tôi hóa giải nạn kiếp thì ba mươi triệu kia tôi sẽ không thiếu cô một xu nào đâu.

Người phụ nữ nọ vừa nghe đến số tiền ba mươi triệu liền kinh sợ quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Dương đại sư, tôi... nhà tôi rất nghèo, không có nhiều tiền như thế để trả cho đại sư đâu. Chúng tôi chỉ có thể bán nhà lấy tiền trả cho đại sư thôi.

Dương Tử Mi cười nói:

- Cô ơi, cô yên tâm đi, con chỉ nhận của cô một trăm đồng thôi.

- Thật sao? Đại sư tốt bụng quá, cảm ơn đại sư, cảm ơn đại sư.

Người phụ nữ nọ vui mừng, cảm động nói:

- Cô à, cô đã cảm ơn con nhiều lần lắm rồi. Con giúp cô hóa sát con cũng lấy một trăm đồng rồi. Cho nên, cô đừng cảm ơn con mãi như thế. Đi thôi, chúng ta đến nhà cô xem thử xem vấn đề ở đâu nhé.

Dương Tử Mi không thêm ngó ngang gì đến Dương Hoàng. Cô vừa chơi đùa với đứa bé vừa nói.

- Được được!

Người phụ nữ nọ vui vẻ đồng ý.

Thấy Dương Tử Mi không đề ý gì đến mình, Dương Hoàng liền đuổi theo nói:

- Dương đại sư, Dương đại sư, còn tôi thì sao? Hôm nay tôi là khách đã hẹn trước rồi mà.

- Xin lỗi, giờ hẹn của ông đã hết. Giờ ông có trả tôi ba trăm triệu tôi cũng không giúp ông đâu. Bởi vì một ngày tôi chỉ xem giúp cho một người thôi.

Dương Tử Mi hững hờ nói.

- Vậy ngày mai thì sao?

Dương Hoàng sốt ruột hỏi.

- Xin lỗi. Ngày mai tôi có hẹn với khách khác rồi. Nếu như ông muốn hẹn lại vậy thì hãy đăng ký lại từ đầu nhé. Khoảng ba tháng sau là sẽ đến lượt ông thôi mà.

Nói xong, Dương Tử Mi đang định đi tiếp thì lại bị Dương Hoàng ngăn lại:

- Nếu đại sư đồng ý giúp chúng tôi, đại sư muốn gì chúng tôi cũng chịu hết. Mấy đứa con trai của tôi muốn bao nhiêu tiền cũng có, lại rất có quyền lực trong tay nữa.

- Ha ha, xin lỗi vì tôi nói thẳng, mấy người con của ông không bao lâu nữa sẽ trắng tay, quyền lực, địa vị gì cũng sẽ tan thành mây khói thôi. Tôi thấy ông nên tìm cao nhân khác đi.

Dương Tử Mi quay đầu lại cười nhạt một cái, sau đó theo chân người phụ nữ kia đi mất.

Nhà của người phụ nữ nọ chỉ là một ngôi nhà bình thường. Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để quan sát ngôi nhà và phát hiện ngoài các luồng âm sát khí lớn vờn xung quanh nhà ra, phong thủy trong nhà vẫn bình thường, không có vấn đề gì.

Nhưng khi nhìn thấy chiếc giường con nít, Dương Tử Mi lập tức hiểu ra ngay nguồn gốc của luồng âm sát khí kia.

- Cô à, chiếc giường này trước giờ cô vẫn để đây sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Mấy hôm trước mới để ở đây thôi. Để đó để cô tiện trông nom.

Đoạn, như ngộ ra được gì đó, người phụ nữ kia nói tiếp:

- Chẳng lẽ chiếc giường này không nên để đây sao? Phải rồi, từ sau khi dời chiếc giường này đến đây thì thằng bé cũng bắt đầu quấy khóc không ngừng.

Dương Tử Mi gật đầu ra vẻ nghiêm trọng nói:

- Chiếc giường này hiện đang đặt vào một trong sáu âm sát vị của hung tinh nên bé mới bị âm sát khí nhập thể. Chỉ cần cô chuyển chiếc giường này đến chỗ khác là được thôi ạ.

Trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta cũng có không ít điều cấm kỵ về vị trí của phòng ngủ. Thông thường, phòng ngủ không được nằm trên những vị trí như ngũ quỷ, tai họa, lục sát, tuyệt mệnh của một trong bốn hung tinh.

Phòng ngủ cũng không phải càng lớn càng tốt. Sách vở cũng có nói:

Nếu nhìn từ góc độ phong thủy mà nói thì phòng sẽ hút nhân khí. Nhân khí chính là năng lượng do con người tỏa ra. Khi một người dùng quá nhiều năng lượng của mình để bù đắp cho một không gian quá rộng lớn thì sẽ rất có hại cho sức khỏe. Năng lượng trong cơ thể bị hao phí nhiều thì sức khỏe cũng sẽ yếu đi, không có tinh thần làm việc dẫn đến sai sót nhiều, khả năng phán đoán suy giảm, theo đó những chuyện xui xẻo cũng sẽ liên tục xảy đến. Không gian càng nhỏ thì năng lượng hao phí càng ít. Hiện tại, những căn hộ thường được thiết kế theo kiểu phòng khách rộng, phòng ngủ nhỏ. Kiểu thiết kế này không những hợp với lý luận của phong thủy mà còn được chứng minh trong phương diện Dưỡng Sinh Học nữa.

Đương nhiên, phòng cũng không nên quá nhỏ. Phòng quá nhỏ không gian sẽ chật hẹp, tính tình con người cũng vì thế mà trở nên cộc cằn, nóng nảy. Tóm lại, vừa đủ là tốt nhất, đừng to quá cũng đừng nhỏ quá.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Dương Hoảng Đến Nhà (1)

Sau khi nhận một trăm đồng phí xem phong thủy, Dương Tử Mi chào tạm biệt người phụ nữ nọ trong tiếng cảm ơn rồi rít không ngừng của bà.

Về đến nhà, cô lại gặp ngay người mà cô không muốn gặp, Dương Hoảng.

Nhìn thấy ông, cô khẽ nín thở lại. Cô không ngờ là ông ta lại tìm đến tận nhà cô.

Dương Bách, ông nội cô đang ngồi nói chuyện với ông ta, còn Dương Thanh và Hoàng Tú Lệ thì ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Thấy cô về, Dương Bách liền háng háng giọng, nghiêm mặt nói:

- Cháu à, mau qua đây chào ông tư đi con.

Dương Tử Mi không muốn cãi lời nội nên cô cũng bước qua, hững hờ nói:

- Con chào ông tư.

- Ha ha, Dương Bách, không ngờ là ông lại có một đứa cháu nội thông minh, xinh xắn như vậy.

Dương Hoảng giả vờ xới lời nói.

Mặt Dương Bách thoáng chút tự hào nói:

- Cháu tôi à, không phải ai cũng bì được với nó đâu. Khả khả, kiếp này, điều may mắn nhất của tôi là có được đứa cháu nội như nó đấy.

Đây là lần đầu tiên cô nghe ông nội khen mình trước mặt người khác. Trước đây, ông cứ nói con gái là đồ vô dụng thôi.

- Đúng vậy đấy, chỉ tiếc là nhà tôi toàn con trai, không có lấy một đứa con gái nào. Tôi à, nằm mơ tôi cũng ước có được một đứa cháu gái. Ông Bách à, hay là vậy đi, ông cho tôi nhận cháu ông làm cháu nuôi của tôi để tôi được thỏa ước mong được có cháu gái, được không?

Dương Hoảng cười nói.

Dương Hoảng gia thế hiển hách, trong mắt người trong thôn thì nhà ông ta là một nhà quyền quý, cao sang như thần thánh vậy. Còn Dương Bách thì trước nay sống trong cảnh bần cùng, nghèo túng đã lâu nên tâm thế cũng đậm chất nông thôn, quê mùa. Khi nghe có nhà quyền quý muốn nhận cháu mình làm cháu nuôi thì ông rất vui mừng. Ông quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Con nghe chưa, ông tư muốn nhận con làm cháu nuôi đấy. Mau gọi ông nội nuôi đi con.

- Ông nội nuôi hay là ông nội ghê ạ? Xin lỗi, con chỉ có một ông nội thôi, con không có hứng thú nhận ông nội nuôi.

Dương Tử Mi cười chế giễu nói.

- Thật là vô lễ!

Dương Bách ngại ngùng mắng. Sau đó ông lại tiếp tục la rầy Dương Tử Mi:

- Càng ngày càng vô lễ. Ông tư thích con nên mới muốn nhận con làm cháu nuôi, sao con lại không biết phép tắc gì hết vậy?

- Muốn nhận thì ông nhận là được rồi, con cũng không cần ông ta thích con hay không.

Nói xong, Dương Tử Mi quay sang nói với Dương Hoàng:

- Nể mặt nội tôi nên tôi mới gọi ông là ông tư, nhưng ông đừng tưởng là tôi sẽ giúp ông.

Đoạn, Dương Tử Mi quay người bỏ vào phòng, đóng cửa lại mặc cho những người còn lại đưa mắt nhìn nhau ngượng ngùng.

Dương Hoàng lúc này cũng bắt đầu tỏ thái độ. Ông ta quay sang nói với Dương Bách, giọng trách móc:

- Dương Bách, thái độ của nó như vậy là sao?

Dương Bách bị mất mặt nên cũng rất tức giận. Ông đập bàn nói với Hoàng Tú Lệ:

- Mau gọi nó ra đây, sao nó lại vô lễ như thế chứ hả?

Hoàng Tú Lệ nhìn sang Dương Thanh, hi vọng Dương Thanh có thể giải quyết mọi việc.

Trước giờ, Dương Thanh cũng không ưa gì nhà Dương Hoàng. Ông vẫn không quên được những năm tháng bị cả nhà Dương Hoàng ức hiếp, hơn nữa ông cũng biết rõ mục đích hôm nay Dương Hoàng đến nhà là muốn nhờ vả con gái ông làm gì đó giúp họ.

Tuy nhiên, Dương Thanh vốn là người nhất gan và nhu nhược nên mặc dù ghét nhưng ông vẫn không dám làm gì họ.

- Cha à, con bé mới về đến nhà, chắc cũng mệt rồi nên chúng ta đừng làm phiền con bé nữa.

Dương Thanh lên tiếng nói.

- Mệt gì mà mệt? Cha thấy nó còn khỏe thế kia mà. Làm vậy là vô lễ, làm mất mặt cả nhà chúng ta.

Dương Bách vẫn tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Dương Hoàng Đến Nhà (2)

Dương Tử Mi ở trong phòng cũng nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện của những người lớn bên ngoài. Nghe ông nội nói thế nên cô cũng mở cửa bước ra nhìn Dương Bách nói:

- Ông nội, chẳng lẽ ông nội lại muốn đuổi con đi làm cháu của người khác như vậy sao?

Thấy cô giận dữ, Dương Bách cũng bắt đầu lo lắng.

Ông là người hiểu rõ nhất, sờ đĩ bản thân ông có được cuộc sống sung túc, an nhiên, có thể cùng mấy người bạn già có tiền có quyền ra vào câu lạc bộ người lớn tuổi cao cấp kia hoàn toàn là nhờ Dương Tử Mi cả.

Nói cho cùng thì người lo kinh tế chính cho cả nhà hiện tại không ai khác ngoài Dương Tử Mi. Nếu không có cô thì cả nhà ông cũng sẽ không thể nào ngược mặt lên với thiên hạ được.

- À, à, ý nội không phải vậy đâu. Nội chỉ muốn có thêm người thương yêu con thôi.

- Con được mọi người trong nhà thương yêu là đủ rồi. Những người khác chẳng qua cũng chỉ muốn lợi dụng con thôi chứ không có thật lòng đâu.

Đoạn, Dương Tử Mi quay sang nói với Dương Hoàng:

- Mời ông rời khỏi nhà tôi ngay. Nhà tôi nghèo nên không xứng để người cao quý, giàu sang như ông đến đây chơi.

Thấy cô nổi nóng, Dương Hoàng cũng biết là chiêu dụ dỗ bằng tình thân kia của mình hoàn toàn không mang lại hiệu quả gì, nên ông cũng bắt đầu chuyển sang dùng ngữ khí của một người làm ăn nói:

- Con không nhận ông làm ông nội nuôi cũng không sao. Giờ ông chỉ hi vọng con có thể đến nhà ông xem giúp xem nhà ông có vấn đề gì không. Phí cũng như lần trước chúng ta trao đổi với nhau đấy, ba... mười... triệu.

Ông ta có ý nhân mạnh ba mươi triệu để những người có mặt đều nghe thấy.

Dương Hoàng tin là gia đình bản hàn như nhà Dương Bách đây chỉ cần nghe đến mức giá ba mươi triệu thì nhất định họ sẽ bắt Dương Tử Mi giúp xem phong thủy cho ông.

Nhưng có một điều ông ta không biết là trên đời này ông ta có thể dùng tiền để ép người khác làm bất kỳ chuyện gì, nhưng hoàn toàn không nên dùng tiền để bắt một thầy phong thủy, tướng số giúp ông ta xem phong thủy.

Đương nhiên, Dương Tử Mi cũng hiểu rõ dụng ý của ông ta. Cô khẽ nhún mày lại.

Dương Thanh cũng giật mình vì số tiền ba mươi triệu kia. Tuy nhiên, trước giờ ông luôn phản đối chuyện con gái mình kiếm tiền nhờ vào phong thủy và tướng số. Ông cho rằng tiền càng kiếm được nhiều thì ông sẽ càng lo lắng cho con gái mình hơn.

Thế là, ông vội lên tiếng nói:

- Xin lỗi, con gái con sẽ không vì tiền mà xem phong thủy dùm chú đâu. Chú hãy tìm người khác đi. Ba mươi triệu đó nhà con không dám nhận.
- Gì mà không dám nhận, ông ta có thể trả thì chúng ta cũng có thể nhận.

Sau khi nghe Dương Hoàng nói đến mức giá ba mươi triệu, Dương Bách cũng nhất thời bị sốc. Hai ngày nay ông tham gia vào câu lạc bộ người lớn tuổi, thường xuyên nghe những người xung quanh nói chuyện làm ăn của con cái họ. Mỗi một mớ làm ăn toàn là tiền triệu trở lên, thế nên ông cũng hi vọng là nhà mình cũng có nhiều tiền như họ để còn nở mặt nở mày với mọi người.

- Cha à, chúng ta không cần số tiền đó. Huống hồ con bé cũng không phải là thần tiên gì, nó không giúp gì được cho người khác đâu. Chú tư, chú hãy tìm người khác đi nhé.

Hoàng Tú Lệ cũng lên tiếng ngăn cản.

- Tôi tin là con bé làm được.

Dương Hoàng nói.

Hôm nay, Dương Hoàng đã tận mắt chứng kiến Dương Tử Mi cứu sống một đứa trẻ sắp chết, hơn nữa ông còn nghe nói cô là đệ tử chân truyền của lão đạo sĩ trên núi nên ông có thể khẳng định rằng Dương Tử Mi nhất định có điểm gì đó khác người. Nếu không thì làm sao có nhiều nhân vật tiếng tăm như thế đăng ký danh sách đến nhờ cô giúp chứ.

Giờ, Dương Hoàng đang rất hối hận vì bản thân mình có mắt mà không biết thái son. Ông hối hận vì mình đã không tin tưởng cô, hơn nữa còn cho rằng cô lừa gạt người khác nữa. Kết quả, bây giờ ông không biết làm sao để cô mới chịu giúp ông.

Nghĩ ngợi một hồi, Dương Hoàng mới quay sang gọi Dương Tử Mi:

- Bé con à...
- Xin lỗi, chỉ có người nhà tôi mới có thể gọi tôi là bé con, xin ông hãy gọi tôi là Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi lạnh lùng đáp.

Dương Hoàng lại bị tạt thêm một gáo nước lạnh nên chỉ biết cười miễn cưỡng nói:

- Được rồi, vậy sau này ông gọi con là Tử Mi. Tử Mi, con có thể nể tình chúng ta là đồng hương mà nhận lời giúp ông không?
- Ông thật lòng muốn nhờ tôi giúp sao?

Dương Tử Mi biết nếu như mình cứ từ chối như vậy thì Dương Hoàng nhất định sẽ tìm đến nhà cô làm phiền mọi người suốt cho xem. Thế nên, tại sao cô lại không giả vờ nhận lời chứ?

Còn có giúp hay không thì không ai biết được!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Vào Nhà Dương Đức Kiệt

- Thật!

Thấy giọng điệu của cô không còn gay gắt nữa, Dương Hoàng vô cùng vui mừng. Do dự một hồi, ông ta lại hỏi:

- Vậy phí xem phong thủy thì sao?

- Thì vẫn giá cũ, ba mươi triệu. Tuy nhiên, ba mươi triệu này không phải đưa cho tôi mà là đóng góp cho hội từ thiện.

Dương Tử Mi nói.

Dương Bách nghe vậy liền phản đối:

- Bé con à, con ngốc quá. Ba mươi triệu, số tiền lớn như vậy sao con lại đem tặng hết cho người ta vậy?

- Cha, đó là quyết định của con bé, cha đừng tiếc rẻ gì nữa. Con ủng hộ con bé!

Dương Thanh vội nói xen vào.

- Con cũng ủng hộ con bé! Làm từ thiện thì tốt chứ sao, có thể tích phước mà.

Hoàng Tú Lệ cũng nhìn con gái mình nói.

- Tôi cũng vậy! Ông à, tiền đến rồi cũng đi thôi. Nhà chúng ta bây giờ cũng đỡ hơn xưa nhiều rồi. Ông đừng tham lam quá.

Bà nội cô cũng bắt đầu tham gia vào cuộc đối thoại.

Thấy mọi người đều cho là mình tham lam, Dương Bách tức giận đập bàn nói:

- Ba mươi triệu chứ ít ỏi gì đâu! Mấy người không hiểu gì hết. Không được, nhiều lắm cũng chỉ góp một triệu thôi, vậy cũng nhiều lắm rồi. Mấy người nhà giàu kia mỗi khi làm từ thiện cũng chỉ góp có một trăm ngàn hoặc nhiều hơn chút thôi chứ có góp nhiều vậy đâu.

- Nội à, tiền của ông ta, một xu con cũng không nhận.

Nói xong, Dương Tử Mi quay sang nói với Dương Hoàng:

- Đi thôi.

Dương Hoàng vui vẻ dẫn Dương Tử Mi rời khỏi nhà.

Đứng trước nhà Dương Đức Kiệt, Dương Tử Mi phát hiện phản cung sát Vạn Tiễn Xuyên Tâm trước đó do mình bày ra đã bắt đầu có tác dụng. Cả ngôi nhà bị bao quanh bởi luồng âm sát khí đen kịt do phản cung sát tạo ra.

Ngoài ra, bên ngoài ngôi nhà cũng thấp thoáng có một luồng sát khí màu đen không ngừng trào lên. Luồng âm sát khí này kết hợp với luồng âm sát khí của phản cung sát nên càng khiến cho ngôi nhà kia nhanh chóng gặp họa hơn.

Dương Hoàng dẫn Dương Tử Mi vào nhà.

Vừa vào đến nhà, Dương Tử Mi thấy bên trong nhà được bố trí tráng lệ, lộng lẫy như một cung điện. Đồ nội thất trong nhà đều được làm bằng gỗ lê đắt tiền. Mỗi một món đồ được bày trí trong nhà hầu như đều là đồ đắt tiền hoặc là đồ cổ.

- Tử Mi, à, không, Dương đại sư, đại sư xem xem nhà tôi có vấn đề gì về phong thủy không.

Dương Hoàng xòì lời hỏi.

- Ừm, để tôi xem sao.

Dương Tử Mi khẽ gật đầu. Cô xem từ tầng trệt đến lầu hai, càng xem cô càng phần nộ.

- Dương đại sư, không biết có phải nhà tôi có vấn đề không? Lúc đầu, tất cả bố trí trong ngoài ngôi nhà này đều do một cao nhân hướng dẫn sắp xếp. Ông ấy nói đây chính là ngôi nhà phong thủy tốt nhất. Ai sống trong nhà này cũng sẽ được hưởng phúc cả đời, bình an cả kiếp, nhưng không ngờ bây giờ lại liên tiếp xảy ra chuyện.

Dương Hoàng đứng kế bên nói.

Nghe Dương Hoàng nhắc đến vị cao nhân nọ, mắt Dương Tử Mi nháu lại. Nghĩ đến chuyện nguyên khí của mình bị tổn hao vào mười năm trước, cô càng cảm thấy tức giận hơn.

Gần đây cô không ngừng tìm kiếm người đồng đạo đã phá trận pháp của cô và còn vô lương tâm phạm quy, cố ý đẩy cô vào chỗ chết kia.

- Vị cao nhân đó giờ ở đâu?

- À, ông ta qua Mỹ rồi, từ đó đến nay vẫn chưa quay về.

Dương Hoàng hoàn toàn không phát hiện được sự thù hận trong mắt Dương Tử Mi nên cũng mau mắn trả lời.

Nhìn quanh một hồi, Dương Tử Mi dừng lại ở chiếc lư hình đầu phượng hoàng cổ nọ.

Âm sát khí mà nó phát tán ra càng ngày càng dày đặc và bao trùm lấy toàn bộ không gian trong nhà. Cho dù không có phản cung sát kia thì cả nhà Dương Đức Kiệt sớm muộn gì cũng bị luồng âm sát khí nọ làm ảnh hưởng.

Thấy cô nhìn chăm chăm vào chiếc lư đó, Dương Hoàng vội hỏi:

- Chẳng lẽ chiếc lư này có vấn đề sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Cha Của Mẫn Cường

- Ủm.

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Chiếc lư đó có luồng âm sát khí rất mạnh, vì nó được khai quật từ dưới huyết mộ lên. Chỉ nên để nó trong các viện bảo tàng quốc gia mà thôi. Nếu để làm vật trưng bày trong nhà thì chỉ có hại chứ không có lợi gì.

Dương Hoàng nghe vậy, mặt liền sa sầm lại, tức giận nói:

- Hừ, đúng là bị tên khốn Giang Mông Nhiên kia lừa rồi. Hôm đó ông ta nói là nếu để chiếc lư này ở đây thì con gái, phụ nữ trong nhà sẽ có số hưởng vinh hoa phú quý như hoàng hậu vậy.

Dương Tử Mi chỉ cười thâm trong bụng mà không nói gì.

- Dương đại sư à, nếu như tôi chuyển chiếc lư này đi thì phong thủy nhà tôi sẽ trở lại như lúc trước chứ?

Dương Hoàng vội vã hỏi.

- Chiếc lư kia nhất định phải đem vào viện bảo tàng, nhưng nó ở đây cũng lâu rồi nên tất cả mọi thứ trong nhà hầu như đều bị nhiễm âm sát khí từ nó hết cả.

Dương Tử Mi bình thản nói.

- Há? Vậy phải làm sao? Mong đại sư chỉ dẫn cho?

- Vậy ông có biết tại sao rất nhiều người giàu có sau khi công thành danh toại họ thường làm từ thiện không?

Dương Tử Mi hỏi.

- Vì họ muốn được để lại tiếng thơm.

- Để lại danh tiếng cũng là nguyên nhân, nhưng chủ yếu là những người đó ngay từ lúc đầu họ đã làm rất nhiều việc thất đức nên bản thân họ cũng bị nhiễm rất nhiều sát khí. Để hóa giải sát khí do bản thân họ tạo ra, họ chỉ còn cách làm từ thiện thôi. Nếu như ông muốn hóa giải phong thủy xấu hiện tại của nhà mình thì cả nhà ông phải làm từ thiện, chứ không phải chỉ trồng cây vào tối đầu.

- Đại sư muốn tôi quyên góp từ thiện sao?

- Quyên góp là điều đương nhiên. Chỉ là âm sát khí trong nhà ông quá mạnh nên nếu chỉ là quyên góp bình thường thì cũng chẳng có tác dụng gì. Cách duy nhất hiện giờ là phải cho hết gia tài, đầu giá hết tất cả đồ cổ, không giữ lại một xu nào thì may ra mới có thể hóa giải được hết âm sát khí. Nếu không, cả nhà ông sẽ không tránh được cảnh cửa nát nhà tan đâu. Tôi chỉ có thể nhắc nhở ông như vậy thôi.

Nghe xong, Dương Hoàng căng thẳng nói:

- Quyền góp toàn bộ gia sản sao?

- Ừm, bao gồm luôn tiền trong tài khoản ngân hàng. Không để lại một xu một cắc nào hết. Để lại bao nhiêu thì họa bấy nhiêu.

Dương Tử Mi nói.

- Dương đại sư đang muốn lừa tôi đúng không? Tôi chẳng tin cách hóa sát như thế!

Dương Hoàng tức giận nói.

- Ha ha, tin hay không tùy ông. Những thứ khác tôi cũng không tiện nói nhiều.

Dương Tử Mi cười nói.

Nói xong, cô đi thẳng một nước ra khỏi nhà Dương Hoàng mà không hề quay đầu lại.

Quyền góp hết tất cả gia sản là cách hóa sát tốt nhất cho gia đình Dương Hoàng hiện tại!

Cuộc sống vốn dĩ là như vậy. Có bỏ thì mới được, không bỏ thì không được!

Trên đường về, đi ngang sân bóng rổ, Dương Tử Mi phát hiện Mẫn Cương đang chơi bóng trong sân. Mẫn Cương lúc này đang chơi bóng say sưa, đầu tóc ướt sũng, năng động tranh bóng, ném bóng.

Lần này Dương Tử Mi không đến gần sân bóng nữa mà chỉ đứng nhìn từ xa. Đang lúc quay đầu định rời đi thì vô tình bắt gặp ánh mắt của một người. Ánh mắt đó khiến tim cô đập rộn ràng.

Người sở hữu ánh mắt kia chính là Mẫn Thanh Hoa, cha của Mẫn Cương.

Mười năm trước, Dương Tử Mi đã gặp ông trong bệnh viện. Lúc đó cô phát hiện tướng mạo của ông không khác gì tướng mạo của Mẫn Cương mà cô thích ở kiếp trước.

Giờ, mười năm đã trôi qua, Mẫn Cương cũng đã thành thiếu niên nhưng Mẫn Thanh Hoa hình như vẫn không thay đổi nhiều. Tướng mạo của ông vẫn như xưa, thậm chí còn chín chắn và thu hút hơn so với mười năm trước.

Không biết có phải vì kiếp trước yêu thầm Mẫn Cương chừng chục, chín chắn hay không mà khi nhìn thấy Mẫn Thanh Hoa, Dương Tử Mi cảm thấy tim mình trào lên một xúc cảm vô cùng đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Đường Như Cách Nhau Mấy Kiếp

Mẫn Thanh Hoa cũng nhìn thấy cô.

“

Thấy cô, Mẫn Thanh Hoa cũng thầm cảm thán vì cô bé đang đứng trước mặt ông kia quả nhiên rất xinh xắn và thông minh!

Khi nhìn thấy vết bớt màu đỏ trên trán cùng đôi mắt đen láy sáng lấp lánh như sao trên trời của Dương Tử Mi, Mẫn Thanh Hoa cảm thấy hình như đã gặp cô ở đâu rồi.

Lúc này, Dương Tử Mi mới bừng tỉnh.

Dù có giống thế nào đi nữa thì Mẫn Thanh Hoa vẫn là Mẫn Thanh Hoa chứ không thể là Mẫn Cương mà cô thầm thương trộm nhớ kiếp trước.

Còn Mẫn Cương hiện tại cũng chỉ mới mười lăm tuổi, còn phải rất lâu nữa mới có thể trở thành người đàn ông chín chắn của lòng cô, thế nên cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt khi đứng trước mặt Mẫn Cương của thời điểm hiện tại.

- Cha!

Thấy Mẫn Thanh Hoa, Mẫn Cương liền quăng bóng, vừa chạy vừa hỏi:

- Cha về rồi sao?

- Ừm!

Mẫn Thanh Hoa khẽ cười gật đầu đáp.

Phát hiện Dương Tử Mi đang đứng sau lưng cha mình, mắt Mẫn Cương sáng lên, vui mừng hỏi:

- Tử Mi, là cậu sao?

Dương Tử Mi mỉm cười, chào lại:

- Chào cậu, Mẫn Cương!

- Tiểu Cương à, là bạn của con sao?

Thấy con trai mình vui vẻ, nhiệt tình với Dương Tử Mi như thế, Mẫn Thanh Hoa ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, đây là bạn cùng lớp của con, Dương Tử Mi.

Nói xong, Mẫn Cương tiếp tục giới thiệu:

- Tử Mi, đây là cha tó.

- Con chào chú ạ!

Dương Tử Mi lễ phép chào hỏi. Nhưng từ chú kia cô cảm thấy hết sức ngượng ngịu. Tuy hiện tại cô mới chỉ là thiếu nữ mười lăm tuổi nhưng tâm trạng và suy nghĩ của cô lại là tâm trạng và suy nghĩ của một người con gái khá trưởng thành và già dặn. Hơn nữa, Mẫn Thanh Hoa lại rất trẻ và rất giống với Mẫn Cương nên tiếng chú kia đối với cô mà nói cũng có chút khó khăn khi phải thốt ra như thế.

- Chào con, Tiểu Mi!

Mẫn Thanh Hoa khẽ cười. Nụ cười làm cho hai đồng điều ở hai bên khóe miệng thấp thoáng ẩn hiện càng khiến ông trở nên thu hút hơn.

Nụ cười đó in sâu vào tâm trí của Dương Tử Mi!

Kiếp trước, cũng chính vì nụ cười như thế mà Dương Tử Mi mới có tình cảm đặc biệt với Mẫn Cương, người mà cô chưa từng tiếp xúc hay trò chuyện qua bao giờ.

Lúc đó, liên tục mấy ngày cô không dụ được vị khách nào cả. Trên người không có lấy một xu dính túi và đã nhịn đói hai ngày liên tiếp. Cô đói đến nỗi hoa mắt, chân run, đi đứng loạng choạng và không may đụng trúng Mẫn Cương đang trên đường ra bãi đỗ xe.

Khi đó, Mẫn Cương đã nhanh tay đỡ cô dậy và mỉm cười dịu dàng nói:

- Cần thận!

Nụ cười đó như ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào tim cô khiến cô nhớ mãi, nhớ mãi.

Cô cũng định cười đáp lại nhưng vì quá đói nên sau đó cô ngã lăn ra bất tỉnh.

Khi tỉnh lại thì cô thấy mình đang nằm trong bệnh viện truyền nước biển.

Y tá thấy cô tỉnh lại mới đưa cho cô một phong bì. Trong phong bì có ba trăm đồng. Y tá còn nói ba trăm đồng đó là do anh Mẫn, người đã đưa cô vào bệnh viện gửi riêng cho cô. Còn tất cả tiền viện phí anh đều trả hết rồi.

Cô và anh không quen biết nhau nhưng anh lại tốt bụng giúp cô như thế nên mỗi khi nghĩ đến nụ cười dịu dàng, ấm áp cũng như nghĩa cử cao đẹp kia của anh thì tim cô lại dâng trào một cảm xúc vô cùng đặc biệt. Và cũng từ đó, cô bắt đầu thầm thương, trộm nhớ anh.

Kiếp trước, Mẫn Cương là một hoàng tử đẹp trai, phong độ, còn cô thì chỉ là một thầy bói lừa đảo, một đứa con gái đầu đường xó chợ, vất vưởng đói khát. Hai người hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

Dương Tử Mi cũng chưa bao giờ dám mơ mình có thể là lọ lem trong truyện cổ tích. Thậm chí cô còn không dám tiến đến chào hỏi anh và nói lời cảm ơn anh mỗi khi thấy anh xuất hiện trước mặt mình. Cô chỉ biết trộm nhìn anh từ xa, thu thập nụ cười ấm áp kia của anh ngày này qua tháng nọ. Nụ cười đó cũng là chỗ dựa vững chắc, là động lực mạnh mẽ của cô trong suốt thời gian dài đầy khó khăn của kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Hình Như Đã Gặp Ở Đâu

- Tiểu Mi à, hình như chú đã gặp con ở đâu rồi thì phải?

Mẫn Thanh Hoa nhìn chăm chú vào vết bớt màu đỏ trên trán Dương Tử Mi hỏi.

- Cha, sao cha lại gặp Tử Mi được chứ? Cậu ấy chỉ vừa mới đến thành phố A không bao lâu thôi.

Thấy Dương Tử Mi cứ đứng đờ người ra nhìn cha mình nên Mẫn Cương buồn buồn nói.

- Dạ, đúng là đã gặp qua ạ. Chú gặp con ở bệnh viện mười năm trước ạ.

Dương Tử Mi gật đầu nói và hoàn toàn không để ý gì đến thái độ của Mẫn Cương.

Nghe đến chuyện ở bệnh viện mười năm trước, mắt của Mẫn Thanh Hoa chợt sáng lên. Ký ức của mười năm trước hiện về, một cô bé xinh xắn chừng năm tuổi bằng tuổi con trai ông. Cô bé đó cũng có vết bớt đặc biệt trên trán.

Lúc đó, cũng chính cô bé đó đã nhắc nhở ông rằng chiếc vòng huyết ngọc kia có âm sát khí nên vợ ông mới phát điên.

Sau khi chiếc vòng đó vỡ, vợ ông cũng dần bình phục.

- Thì ra, đúng là con! Cảm ơn con nhiều lắm!

Mẫn Thanh Hoa cười nói. Nụ cười rạng rỡ làm cho hai đồng điều càng lún sâu hơn, thu hút hơn.

- Cha, hai người đã gặp nhau vào mười năm trước trong bệnh viện sao?

Mẫn Cương lúc đó vì còn quá nhỏ nên anh hoàn toàn không nhớ gì đến chuyện đã gặp Dương Tử Mi trong quá khứ.

- Ô, lúc đó mẹ con phát điên, là Tử Mi đã nhắc cha phải đập vỡ chiếc vòng huyết ngọc nọ nên mẹ con mới khỏe lại. Nói cho cùng thì Tử Mi chính là ân nhân cứu mạng của gia đình ta.

Mẫn Thanh Hoa cảm kích nói.

Mẫn Cương ngạc nhiên nhìn Dương Tử Mi. Anh không ngờ là cô và gia đình anh lại có nhân duyên sâu đậm như thế.

Chuyện mẹ anh phát điên năm đó, đến giờ anh vẫn còn nhớ. Khi đó, một đứa trẻ năm tuổi như anh đã rất sợ khi tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình điên dại như vậy. Thì ra, Dương Tử Mi là người đã cứu nhà anh.

- Tử Mi, tớ không nhớ là có chuyện như vậy, cảm ơn cậu!

Mẫn Cương cảm kích nói.

- Không có chi, lúc đó tớ cũng không làm gì hết, chẳng qua chỉ là nhắc nhở vậy thôi. Giờ chắc cô cũng khỏe chứ ạ!

- Ủm, từ sau lần đó, cô cũng dần bình phục. Hiện tại, tuy sức khỏe có yếu hơn chút nhưng tất cả mọi thứ khác đều rất tốt.

Dừng một chút, Mẫn Thanh Hoa nói tiếp:

- Cảm ơn con đã hỏi thăm. Chúng ta đã gặp nhau ở đây rồi, hơn nữa con lại là bạn học của Mẫn Cương, vậy chú mời con đến nhà chú chơi nhé, có tiện cho con không?

Lời mời dịu dàng như thế, Dương Tử Mi cũng không biết từ chối thế nào cho phải.

Giọng nói của Mẫn Thanh Hoa nhẹ nhàng, dễ nghe. Mỗi lời ông nói ra đều khiến tim của Dương Tử Mi như tan chảy. Cô cứ tưởng là Mẫn Cương của kiếp trước đang đứng trước mặt và nói chuyện với mình vậy. Cảm giác đó khiến cô bồi hồi, xúc động.

Kiếp trước, tình cảm của cô dành cho Mẫn Cương quá sâu đậm.

Hoặc cũng có thể, kiếp trước, người cô yêu không phải là Mẫn Cương, mà là hình bóng người đàn ông chừng chạc, tốt bụng đã dang tay giúp đỡ cô trong lúc cô khó khăn nhất.

Hình bóng đó hiện giờ đang ẩn hiện trên hình dáng của Mẫn Thanh Hoa đang đứng trước mặt cô đây.

- Từ Mi?

Thấy cô cứ đứng ngẩn ngơ, Mẫn Cương hình như phát hiện ra gì đó nên anh vội vàng đưa tay chạm nhẹ tay cô gọi.

- Ồ!

Dương Từ Mi chợt bừng tỉnh, cô quay sang cười, nói với Mẫn Cương:

- Được chứ, tớ cũng muốn gặp mẹ cậu một chút, xem cô thế nào rồi. À, còn nữa, tớ cũng có duyên với ông nội của cậu nữa. Mười năm trước, ông nội của cậu đã mua chiếc vòng hoa thời nhà Thương từ chỗ tớ đây.

- Ô? Thì ra chiếc vòng hoa kia là mua của con sao? Lúc đó, con chỉ mới năm tuổi thôi, sao lại hiểu biết về đồ cổ nhỉ?

Mẫn Thanh Hoa ngạc nhiên hỏi.

- Hi hi, dạ, lúc đó con may mắn thôi ạ.

Dương Từ Mi mỉm cười nói.

- Thì ra là vậy.

Mẫn Thanh Hoa gật đầu. Ánh mắt ông nhìn Dương Từ Mi càng chất chứa nhiều cảm tình hơn.

Mẫn Cương phát hiện, sự có mặt của anh hiện tại như dư thừa vậy. Anh không biết làm sao để chen vào câu chuyện giữa cha mình và Dương Từ Mi cả. Anh cảm giác trong mắt hai người chỉ nhìn thấy nhau thôi.

Đột nhiên, anh cảm thấy có một nỗi sợ vô hình nào đó. Nỗi sợ đó thôi thúc anh khiến anh quyết định đứng chen vào giữa hai người để hai người còn lại thấy rằng mình vẫn đang đứng bên cạnh họ.

Lúc này, Mẫn Thanh Hoa mới phát hiện về kỳ lạ của con trai mình.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Mẹ Của Mẫn Cương

“

Khi ý nghĩ đó lóe lên trong đầu, Mẫn Thanh Hoa cảm thấy tim ông nhói nhói như có gì đó cửa nhẹ vào vậy.

Ông nhìn con trai và Dương Từ Mi.

Nam thì đẹp trai, năng động, nữ thì xinh xắn đáng yêu, lại bằng tuổi nhau, cả hai đứng cạnh nhau không khác gì một đôi tiên đồng ngọc nữ vậy.

Một người trước giờ chưa từng lo lắng, buồn phiền gì về vấn đề tuổi tác và thời gian như ông lúc này cũng bắt đầu cảm khái là mình đã già rồi.

- Từ Mi. Tớ nhớ ra cậu rồi. Ngoài lần gặp nhau ở bệnh viện ra, có một lần tớ và ông nội đi xe về quê, hình như lần đó cũng gặp cậu trên xe. Còn nữa, lúc ông nội dẫn tớ đi chơi ở phố đồ cổ, ông nội tớ đã mua một món đồ cổ của cậu và còn bị cậu chắt giá năm trăm ngàn nữa. Tớ nhớ lúc đó ông nội tớ đã rất bức mình vì không trả giá gì được cả.

- Ha ha. Nếu giờ đem chiếc vòng đó ra bán thì giá của nó ít nhất cũng gấp đôi mức năm trăm ngàn nhỉ?

Dương Từ Mi cười nói.

- Tớ cũng không rõ. Hay là cậu đến hỏi ông nội tớ vậy. Dù gì thì từ đó đến giờ nội tớ vẫn xem chiếc vòng đó như là báu vật. Nội tớ nói chiếc vòng đó là vật biểu trưng cho thời đại, một vật vô giá gì đó nữa. Nội tớ rất nể nễ này nể nể vì là người sở hữu chiếc vòng hoa đó đấy.

- Đi thôi!

Mẫn Thanh Hoa lên tiếng gọi Mẫn Cương và Dương Từ Mi về nhà.

Dương Từ Mi gật đầu và theo chân hai cha con Mẫn Cương về nhà họ. Cô rất muốn biết Mẫn gia hiện tại ra sao.

Ngôi nhà của nhà họ Mẫn là một ngôi biệt thự màu trắng kiểu Châu Âu, xung quanh là hàng rào cũng được sơn màu trắng. Phía trong trồng rất nhiều hoa, cỏ, trong đó hoa Lan Thảo chiếm đa số. Cả căn nhà tạo ra một cảm giác rất thoải mái, dễ chịu.

Trong vườn nhà, một người phụ nữ trung niên, tóc búi cao, mặc sườn xám màu xanh, nét mặt thanh tú, tư thái kiêu diễm, quý phái đang thư thả tưới nước cho mấy chậu hoa lan. Cảnh tượng đẹp và yên bình như một bức tranh vậy.

Dương Tử Mi nhận ra, người phụ nữ đó chính là Hoàng Tịnh Nhân, mẹ của Mẫn Cương.

Mười năm trước, lúc ở bệnh viện, vì bị âm sát khí nhập thể nên bà gãy trơ xương, nhìn rất đáng sợ. Nhưng bây giờ, sức khỏe, tinh thần và khí chất của bà đã hồi phục nên nhìn bà rất ra dáng một mệnh phụ phu nhân cao quý, xinh đẹp.

- Mẹ, hôm nay nhà mình có khách đến chơi.

Vừa vào đến sân, Mẫn Cương đã lên tiếng.

Hoàng Tịnh Nhân nghe con mình nói thế nên cũng lật đật đứng dậy. Nhìn thấy Dương Tử Mi, bà cười hiền từ nói:

- Chào con, mừng con đến chơi, con vào nhà ngồi chơi nhé!

- Dạ, con chào cô ạ!

Dương Tử Mi cũng cúi người lễ phép chào đáp lại.

Hoàng Tịnh Nhân vui vẻ nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Quả là một cô bé xinh xắn, đáng yêu, ngoan ngoãn. Là bạn cùng lớp của Tiểu Cương à, con tên gì nhỉ?

- Dạ, con tên Dương Tử Mi. Cô gọi con là Tử Mi là được rồi ạ.

Khí chất của Hoàng Tịnh Nhân rất giống với khí chất của Lâm Thanh Mai. Cả hai người đều là kiểu phụ nữ dịu dàng, cao quý, thanh cao, thế nên Dương Tử Mi rất thích.

- Được, vậy cô gọi con là Tử Mi nhé!

Chỉ mới gặp lần đầu nhưng Hoàng Tịnh Nhân cũng rất thích Dương Tử Mi. Đoạn, bà để bình nước trên tay xuống và vui vẻ dẫn Dương Tử Mi vào nhà.

Cách bày trí trong nhà họ Mẫn hoàn toàn khác với nhà của Dương Đức Kiệt. Nếu như nhà Dương Đức Kiệt theo trường phái xa hoa, khoe mẽ thì nhà họ Mẫn lại theo trường phái trang nhã, thư hương. Chả trách, những người bước ra từ ngôi nhà này, từng hành vi, cử chỉ, lời ăn tiếng nói đều rất hòa nhã, nhẹ nhàng và thân thiện.

Mẫn Cương vì mới chơi bóng xong nên cả người toàn mồ hôi. Anh bảo Dương Tử Mi ngồi chơi rồi cũng rời đi, lên phòng tắm và thay đồ.

Dương Tử Mi ngồi xuống bộ ghế bằng gỗ đỏ, còn Mẫn Thanh Hoa thì nhiệt tình pha trà mời cô.

Từng động tác pha trà của ông cũng rất nho nhã khiến Dương Tử Mi không thể rời mắt. Lúc này đây, trông ông không khác gì kiểu người thư sinh, văn nhân như Tống Huyền vậy.

- Mời con uống trà!

Mẫn Thanh Hoa đưa ly trà cho Dương Tử Mi cười nói.

Dương Tử Mi nhận lấy ly trà và đưa lên nhấp một ngụm. Vị trà Long Tỉnh thơm ngọt thấm dần vào cổ họng khiến tinh thần cô cũng thư thả, thoải mái hơn.

Hoàng Tịnh Nhân ngồi cạnh lên tiếng hỏi:

- Tiểu Mi, hình như cô đã gặp con ở đâu thì phải?

- Tịnh Nhân à, mười năm trước chính Tiểu Mi là người đã nói bệnh của em là do chiếc vòng huyết ngọc kia gây ra. Giờ, chúng ta phải cảm ơn cô bé mới được.

Mẫn Thanh Hoa dịu dàng nhìn vợ nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Âm Sát Khí Nhập Thể (1)

Hoàng Tịnh Nhân ngẩn người ra. Những ngày tháng điên dại của mười năm về trước đối với bà mà nói là những ngày tháng mà bà không muốn nhớ lại. Lúc đó, mỗi ngày bà đều cảm thấy như có vô số hồn ma bám lấy bà và tấn công bà, khiến bà lo lắng, khiếp sợ và phát điên.

Sau đó, sau khi chiếc vòng huyết ngọc nọ bị chồng bà làm vỡ thì bà mới dần bình phục lại.

Năm đó, ý thức của bà rất mơ hồ nên bà cũng không nhớ được Dương Tử Mi. Nhưng sau này, nghe chồng bà nhắc đến chuyện đó, bà luôn cảm thấy rất cảm kích cô bé kia. Nhưng bà cũng không ngờ cô bé cứu mạng bà năm đó lại chính là Dương Tử Mi.

- Tiểu Mi, cảm ơn con đã cứu cô!

Hoàng Tịnh Nhân đột nhiên nắm lấy tay Dương Tử Mi, dịu dàng nhìn cô nói.

- Dạ, không có chi đâu cô. Con cũng chỉ là tiện tay giúp thôi ạ, cô đừng bận tâm.

Dương Tử Mi phát hiện tay của Hoàng Tịnh Nhân lạnh hơn tay của những người bình thường khác. Cô đưa mắt quan sát kỹ Hoàng Tịnh Nhân thì phát hiện có một vầng mây u ám ở giữa trán bà. Xem ra, âm sát khí kia trước giờ vẫn chưa tan hết mà lại tụ hợp lại ở giữa trán của bà, thế nên sức khỏe của bà vẫn không thể hồi phục lại như cũ là vì thế.

- Cô ơi, có phải cô rất hay sợ lạnh không ạ. Con thấy âm sát khí kia vẫn chưa tan hết mà còn một ít vẫn lưu lại ngay giữa trán cô, không cách này tan đi được.

Dương Tử Mi nhìn Hoàng Tịnh Nhân hỏi.

Tay của Hoàng Tịnh Nhân khẽ run lên, bà vội vã hỏi:

- Vậy... phải làm sao đây?

- Cô à, nếu như cô và con đã có duyên với nhau như vậy, thì con sẽ không để cô bị âm sát khí kia dày vò đâu. Con sẽ giúp cô.

Dương Tử Mi cười đáp.

Nghe vậy, Hoàng Tịnh Nhân vô cùng vui mừng. Nhưng khi thấy Dương Tử Mi còn nhỏ tuổi như vậy nên tâm trạng vui mừng kia cũng nhanh chóng tan biến đâu mất.

Dương Tử Mi còn nhỏ như vậy, lại không phải là đạo sĩ, cô có thể giúp được cho bà không?

Từ sau khi chiếc vòng huyết ngọc kia bị vỡ, Mẫn Thanh Hoa cũng đã dẫn bà đến thành phố B để tìm một vị đại sư.

Vị đại sư nọ đã lập đàn bày pháp và giúp phong ấn âm sát khí trong người bà vào giữa trán. Vị đại sư đó nói pháp lực của ông ta có hạn nên ông không thể giúp bà giải trừ hết âm sát khí trong người và bảo bà nên tìm một đạo sĩ pháp thuật cao minh hơn để giúp.

Trong mười năm này, Mẫn Thanh Hoa cũng đã dẫn bà đi khắp nơi tìm kiếm cao nhân nhưng mãi vẫn không tìm thấy.

Còn giờ, Dương Tử Mi trước mặt bà đây lại chẳng giống một đạo sĩ pháp thuật cao minh chút nào cả!

Thấy Hoàng Tịnh Nhân có vẻ do dự, Dương Tử Mi chỉ cười nói:

- Cô à, con từ nhỏ đã theo lão đạo sĩ học thuật số, con tin là năng lực của mình cũng không tệ. Nếu cô tin con thì hãy để con thử xem sao.

- Chú tin con. Nhớ lại năm đó con còn nhỏ xíu vậy mà đã phát hiện được âm sát khí trong chiếc vòng huyết ngọc kia. Nên giờ chú tin là con sẽ có cách giải trừ nó.

Mẫn Thanh Hoa như nhớ ra chuyện gì đó, hai mắt ông sáng lên, nói tiếp:

- Tiểu Mi à, con không phải là Dương đại sư đang rất nổi tiếng gần đây đó chứ?

- Chú nghĩ sao ạ?

Dương Tử Mi cười tit mắt hỏi lại.

Thấy thần thái cùng vẻ tinh nghịch của cô, Mẫn Thanh Hoa đột nhiên nhớ lại hình bóng của thiếu nữ áo trắng nọ khi ông còn trẻ. Tim ông bất giác rung động.

Nhưng rất nhanh, ông lấy lại bình tĩnh và nhìn cô gật đầu nói:

- Vậy chắc chắn là con rồi. Giờ đi đâu chú cũng nghe mọi người bàn tán về một thiếu nữ chỉ mới mười lăm tuổi nhưng pháp thuật lại rất cao thâm. Dù là coi bói, phong thủy hay tìm long huyết, thiếu nữ nọ đều rất tài giỏi. Chú đang còn định tìm con để mời con đến xem thử xem có thể giúp giải trừ âm sát khí cho cô không nữa. Nhưng không ngờ là hôm nay cô chú lại may mắn gặp được con trong tình cảnh thế này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Âm Sát Khí Nhập Thể (2)

Hoàng Tịnh Nhân ngồi kế bên nghe hai người nói chuyện, hai mắt bà bỗng nhiên sáng lên. Bà quay sang nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt kỳ vọng.

Mẫn Cương lúc này cũng vừa tắm thay đồ xong và đi xuống nhà. Vừa đến cầu thang, nghe được cuộc đối thoại giữa cha anh và Dương Tử Mi, anh bỗng quay sang nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ tò mò và chất chứa tình cảm đặc biệt.

“

Cũng chính vì mẹ mình bị như thế nên trước giờ Mẫn Cương cũng rất tin vào phong thủy và tướng thuật. Anh cũng mong là mẹ mình có thể nhanh chóng hồi phục để bà không còn phải gặp ác mộng lúc nửa đêm nữa. Suốt mười năm nay, mỗi khi thấy mẹ gặp ác mộng không ngủ được, anh đều rất đau lòng.

Dương Tử Mi bảo Hoàng Tịnh Nhân thay một bộ đồ mặc ở nhà để thoải mái hơn. Sau đó hai người lên sân thượng để hóa giải âm sát khí.

Sân thượng đầy đủ ánh sáng, có thể giúp cho việc hóa giải âm sát khí được diễn ra nhanh hơn.

Đến sân thượng, Dương Tử Mi bảo Hoàng Tịnh Nhân ngồi xếp bằng và nhắm mắt lại.

Vì âm sát khí nhập thể đã quá lâu, nên mặc dù trước đó đã được cao nhân giúp phong ấn nhưng luồng âm sát khí kia vì tích tụ trong một thời gian dài nên rất hung hãn và mạnh mẽ chứ không như luồng âm sát khí trên người đứa bé hôm nọ mà có thể dễ dàng hóa giải. Luồng âm sát khí trong người Hoàng Tịnh Nhân phải dùng đến huyết chú mới có thể hóa giải được.

Huyết chú chính là dùng tinh huyết và nguyên khí của mình để dẫn vào bùa. Chính vì thế mà huyết chú có sức sát thương rất lớn. Đương nhiên, sức mạnh làm tổn hại nguyên khí của nó cũng lớn không kém sức sát thương kia. Nếu như cô dụng pháp không đủ thì rất có thể bản thân cô cũng sẽ bị luồng âm sát khí đó tấn công và nhập thể.

Mười năm trước, cô đã trải qua nỗi khổ khi bị tổn hại nguyên khí, nên giờ cô vẫn rất sợ lại bị như thế.

Đây cũng là lần đầu tiên cô dùng huyết chú, nên cô cũng không dám đảm bảo sẽ thành công một trăm phần trăm.

Tuy nhiên, hiện tại, cô đã luyện đạo khí thuật đến tầng quy nguyên. Công lực của cô thậm chí còn cao hơn sư phụ mình, nên cô tin là với những huyết chú thông thường thì nếu như trong quá trình thi pháp không có vấn đề gì xảy ra thì chuyện tổn hại nguyên khí, âm sát khí nhập thể kia chắc chắn sẽ không xảy ra.

Vì sợ bị người khác làm phiền nên cô dặn đi dặn lại Mẫn Thanh Hoa rằng ông phải đứng canh ngay cửa sân thượng và tuyệt đối không được để ai đến quấy rầy cô. Có như thế cô mới không bị tẩu hỏa nhập ma dẫn đến sai sót.

Dương Tử Mi cắn ngón tay mình. Cô vừa niệm chú vừa dẫn nguyên khí vào bùa. Tay không ngừng vẽ bùa lên không trung.

Dù nhắm mắt nhưng Hoàng Tịnh Nhân vẫn cảm nhận được rất rõ là không gian xung quanh bà dần biến đổi. Cứ như là bà đang chuyển động không ngừng trong một không gian xoáy, trang phục trên người bà phát ra âm thanh loạt xoạt loạt xoạt không dứt.

Nếu như lúc này bà mở mắt ra, bà sẽ thấy các luồng sáng xung quanh mình đều đang biến đổi, thậm chí sẽ thấy một luồng huyết sáng thoát ần thoát hiện.

Sau khi vẽ xong bùa, Dương Tử Mi bèn dán bùa lên trán Hoàng Tịnh Nhân. Tay bắt ấn và tiếp tục niệm chú.

Không gian xung quanh cũng trở nên náo loạn hẳn lên. Hoàng Tịnh Nhân cảm thấy trong đầu mình như có thiên binh vạn mã đang không ngừng xâu xé nhau. Tuy nhiên, vì mười năm nay bà đã phải chịu đựng sự dày vò của âm sát khí nên ý chí của bà cũng vô cùng kiên cường. Nhớ lại những điều Dương Tử Mi căn dặn lúc này, dù có xảy ra chuyện gì bà cũng phải cố gắng chịu đựng. Thế nên, dù đầu đau như búa bổ, bà vẫn cắn răng chịu đựng.

Một lúc sau, thiên binh vạn mã kia cũng biến mất, đầu bà cũng bớt đau hơn và cuối cùng là bà cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn hẳn.

- Giờ cô có thể mở mắt ra rồi!

Dương Tử Mi mệt mỏi nói.

Hoàng Tịnh Nhân từ từ mở mắt ra. Bà cảm thấy người mình ấm hơn. Dưới ánh nắng mặt trời chang hòa, bà cảm thấy cả người lâng lâng, nhẹ bồng.

Đã lâu rồi bà không cảm nhận được cảm giác nhẹ nhàng, thư thái như vậy!

Bà thở nhẹ một cái. Vì đầu óc tỉnh táo, thân thể thoải mái nên cảm giác của bà cũng trở nên tươi mới hơn.

Bà quay sang nhìn Dương Tử Mi. Chỉ thấy Dương Tử Mi dáng vẻ yếu ớt, mặt trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi đang ngòai bắt ắn, vận khí. Thấy vậy, bà vô cùng lo lắng.

Quả thật, Dương Tử Mi đang rất không khỏe!

Lúc này, khi giúp Hoàng Tịnh Nhân hóa giải luồng âm sát khí kia, Dương Tử Mi cũng bị âm sát khí nhập thể. Hiện luồng âm sát khí đó đang không ngừng tấn công cô như để báo thù vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Âm Sát Khí Nhập Thể (3)

Luồng âm sát khí kia cứ như một lưỡi dao lạnh không ngừng chu du khắp nơi trong cơ thể Dương Tử Mi và liên tục cắn xé cô...

Còn nguyên khí của cô cũng bắt đầu phản kháng!

Hai luồng khí đối nghịch liên tục tấn công nhau khiến cô cảm thấy vô cùng đau đớn, khó chịu...

Dương Tử Mi tiếp tục niệm khẩu quyết đạo khí.

Khi luồng âm sát khí nọ bắt đầu di chuyển đến chính giữa trán cô, bỗng nhiên ừ một tiếng, luồng âm sát khí kia như bị gì hút lấy và hoàn toàn tan biến như chưa hề xuất hiện vậy.

Cảm giác đau đớn cũng biến mất. Hiện tại, do nguyên khí ít nhiều bị tổn hao nên Dương Tử Mi cảm thấy có chút mệt mỏi. Ngoài ra thì không còn gì nguy hiểm nữa.

Vừa mở mắt ra đã thấy Hoàng Tịnh Nhân đang lo lắng nhìn mình. Cô cười miễn cưỡng nói:

- Không sao rồi cô ạ!

Hoàng Tịnh Nhân lấy khăn tay cẩn thận giúp cô lau mồ hôi trên trán. Bà ngại ngừng nói:

- Đều do cô cả. Nếu biết con sẽ bị như thế này thì cô không trị đâu.

Dương Tử Mi mỉm cười và tiếp tục vận khí. Cô đang muốn dò tìm xem luồng âm sát khí kia đang ẩn nấp ở đâu trong cơ thể mình. Nhưng ngạc nhiên là cô tìm mãi tìm mãi mà không thấy. Cuối cùng, cô không vận khí nữa, mà đứng dậy vron vai một cái. Vron vai xong, cô phát hiện thân thể mình nhẹ bồng. Thấy có một con ruồi bay ngang, cô tình nghịch giơ tay ra bắt ắn...

Vèo!

Ngón tay cô phóng ra một luồng âm sát khí và bay thẳng vào con ruồi kia. Con ruồi nọ rớt xuống đất, nằm ngay đơ.

“

Cô nghi hoặc nhìn ngón tay của mình và tiếp tục bắt ắn hương về chậu đỗ quýt đang nở rộ trước mặt.

Quả nhiên, lại một luồng âm sát khí phóng ra từ tay cô và thẳng tiến về chậu đỗ quýt kia. Cả chậu đỗ quýt đang tươi tắn như thế đột nhiên khô héo hết cả.

“

Nghĩ đến đây, cô vừa thấy thú vị nhưng cũng vừa lo lắng. Cô lại tiếp tục dùng âm sát khí tấn công thêm mấy con ruồi đang bay ngang.

Mấy con ruồi bị cô tấn công lần lượt rơi xuống đất, nặng thì chết, nhẹ thì cũng bị ngất đi.

“

Dương Tử Mi bèn bật cười thành tiếng.

Còn Hoàng Tịnh Nhân đứng bên cạnh thì nhìn cô không chớp mắt.

Bà tận mắt nhìn thấy Dương Tử Mi diệt mấy con ruồi kia một cách dễ dàng chỉ bằng cách chỉ nhẹ ngón tay vào chúng, ngay cả chậu đồ quỳên kia cũng thế.

Lúc này, bà nhìn Dương Tử Mi như nhìn một vị thần linh vậy.

Thấy nét mặt kinh ngạc của Hoàng Tịnh Nhân, Dương Tử Mi mới sực nhớ là bên cạnh mình còn có người khác. Cô vội vàng nghiêm chỉnh lại và quay sang nói với Hoàng Tịnh Nhân:

- Cô à, chuyện lúc nãy cô nhìn thấy cô giúp con giữ bí mật nhé. Con không muốn bị người khác soi mói vì mình có gì đó khác biệt so với người bình thường.

Hoàng Tịnh Nhân liền đáp:

- Cô nhất định sẽ giữ bí mật!

- Ngay cả chú và Mẫn Cương cô cũng đừng cho họ biết nhé!

- Ồ.

Hoàng Tịnh Nhân gật đầu đồng ý. Bà rất muốn hỏi Dương Tử Mi xem cô có phải là thần thánh gì không, nhưng bà lại không dám hỏi.

- Cô ơi, âm sát khí trong người cô đã được con hóa giải hết rồi. Từ nay về sau cô không cần phải sợ nữa. Nếu cô dễ bị lạnh thì sau này từ từ bồi bổ lại sẽ hết thôi.

Dương Tử Mi vui vẻ nói.

- Cảm ơn con, Tiểu Mi. À, đúng rồi, sắc mặt con không tốt lắm, con có chỗ nào không khỏe không?

Hoàng Tịnh Nhân nhìn Dương Tử Mi, lo lắng hỏi.

- Dạ, cũng không có gì đáng ngại đâu ạ, chỉ cần bồi bổ một tí là sẽ ổn thôi. Giờ chúng ta xuống dưới thôi. Ở đây nắng quá, cô không nên ở lâu.

Vừa nói Dương Tử Mi vừa kéo tay Hoàng Tịnh Nhân. Hai người vui vẻ đi xuống nhà dưới.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Âm Sát Khí Nhập Thể (4)

Hai cha con Mẫn Thanh Hoa và Mẫn Cương sốt ruột chờ đợi ở phòng khách. Hai người chỉ ngồi đó, im lặng chờ và chờ.

Thấy Dương Tử Mi và Hoàng Tịnh Nhân đi xuống, hai người vội chạy đến hỏi:

- Sao rồi?

- Em không sao rồi. Chỉ là Tiểu Mi có chút không khỏe.

Hoàng Tịnh Nhân nhìn Dương Tử Mi nói.

Mẫn Thanh Hoa quay sang nhìn Dương Tử Mi. Thấy cô đi loạng choạng, mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa trên trán, ông đột nhiên cũng thấy ái ngại và lo lắng.

Mẫn Cương thì vội vàng bước đến đỡ cô, lo lắng hỏi:

- Tử Mi, vất vả cho cậu quá. Cậu mau ngồi xuống đây đi!

Dương Tử Mi ngược mắt lên nhìn Mẫn Thanh Hoa.

Phát hiện ánh mắt quan tâm của ông dành cho mình, tim cô chột rung nhẹ. Nhưng cô cũng lập tức tránh ánh mắt đó và ngồi xuống ghế dưới sự giúp đỡ của Mẫn Cương.

Dù có giống thế nào đi nữa thì Mẫn Thanh Hoa cũng không phải là Mẫn Cương của kiếp trước. Hơn nữa, Mẫn Cương cũng đang ở trước mặt cô, nên cô không thể để tình cảm của mình bị mê muội như thế.

- Tiểu Mi à, nhà cô có một củ nhân sâm ba trăm năm, không biết có thể dùng nó để bồi bổ nguyên khí cho con không?

Hoàng Tịnh Nhân hỏi.

Nghe thế, hai mắt Dương Tử Mi bắt gặp sáng lên.

Đối với người mỗi ngày đều phải tu luyện nguyên khí như cô đây, bình thường đều phải dùng đồ bổ để bồi dưỡng sức khỏe. Trước đây, khi còn ở trên núi, sư phụ cô thường tìm rất nhiều cách để có thể tìm đồ bổ bồi bổ cho cô.

Chỉ tiếc là sư phụ cô cũng không có nhiều tiền, nhà cô cũng nghèo, nên đồ bổ dành cho cô rất ít. Đa phần đều là những đồ bổ được đào từ trên núi thôi.

Giờ, nếu có nhân sâm dùng để bồi bổ nguyên khí đã mất lúc này thì quá tốt.

- Cảm ơn cô, nhân sâm rất hợp để bồi bổ nguyên khí ạ.

Dương Tử Mi thẳng thắn trả lời. Lần này, nguyên khí của cô bị tổn hao nhiều như vậy là vì giúp Hoàng Tịnh Nhân hóa giải âm sát khí. Hơn nữa cô cũng không nhận tiền của bà, nên nếu chỉ nhận một củ nhân sâm thì cũng hợp lý.

- Vậy con chờ chút, để cô hầm canh nhân sâm cho con!

Hoàng Tịnh Nhân nói.

- Cô à, không cần đâu. Con còn phải kết hợp với các vị thuốc khác nữa ạ. Để con mang nó về nhà và tự hầm canh là được rồi ạ.

Dương Tử Mi nói.

Nhân sâm mấy trăm năm như thế không thể tùy tiện dùng để bồi bổ được, mà phải dùng đúng nơi đúng lúc. Có như thế thì mới phát huy được hết tác dụng của nó. Nếu giờ chỉ đem đi hầm canh thì lãng phí quá.

- Vậy cũng được, để cô lấy nhân sâm cho con.

Hoàng Tịnh Nhân vội vã vào phòng và mang ra một chiếc hộp bằng gấm đưa cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi mở hộp ra, mùi sâm thoang thoảng bay ra khắp phòng.

Củ sâm nọ có hình dáng giống như con người vậy. Từng bộ phận, đường nét đều rất rõ ràng, cứ như một đứa trẻ đang nằm trong hộp.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để xem thì phát hiện có một luồng khí trắng tỏa ra từ củ sâm kia. Điều này chứng tỏ tuổi sâm ít nhất cũng ba trăm năm.

Đây quả nhiên là một báu vật vô giá, vì nó có thể giúp người sắp chết nhanh chóng sống lại.

Mấy món đồ cổ kia dù đắt thế nào đi nữa thì chẳng qua cũng chỉ là một vật dùng để ngắm. Chúng không giống như củ sâm này, có thể giúp kéo dài tuổi thọ, chữa trị bệnh tật cho con người, thậm chí còn có thể cứu người sắp chết sống lại nữa.

Một củ sâm quý như thế, nhưng Hoàng Tịnh Nhân lại không ngần ngại tặng nó cho cô.

Dương Tử Mi quay sang nhìn Mẫn Thanh Hoa và Mẫn Cương. Hai người họ cũng khẽ mỉm cười trông chờ cô nhận lấy mà không chút tiếc nuối gì.

Củ sâm nọ chính là củ sâm mà năm năm trước Mẫn Thanh Hoa đã tốn khoảng ba mươi triệu để mua từ một vườn sâm ở Trường Bạch Sơn về cho vợ. Ông muốn vợ mình mỗi ngày có thể dùng canh sâm để bồi bổ sức khỏe, tăng cường thể lực.

Chỉ là, Hoàng Tịnh Nhân trước giờ đều không sờ dùng, vì bà cảm thấy nếu dùng như vậy thì quá lãng phí.

Giờ, Dương Tử Mi tổn hao nguyên khí vì cứu bà và đang cần bồi bổ sức khỏe nên bà nghĩ ngay đến củ sâm nọ. Bà nghĩ, ngoài củ sâm này ra thì không có món quà báo đáp nào xứng đáng hơn nó cả.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (1)

Lúc này, Mẫn Ngọc Lâm, ông nội của Mẫn Cương cũng vừa về đến nhà.

Mặc dù đã mười năm trôi qua, nhưng Mẫn Ngọc Lâm hầu như không thay đổi gì nhiều. Chỉ là tư thái của ông nhìn có vẻ ôn hòa hơn trước, sắc mặt cũng khá tốt.

Khi nhìn thấy củ sâm ba trăm năm mà con dâu ông xem như báu vật đang nằm trong tay của một thiếu nữ lạ mặt, Mẫn Ngọc Lâm vội hỏi:

- Tịnh Nhân, sao con lại tùy tiện mang củ sâm này ra cho người khác vậy?
- Cha à, Tiểu Mi vì giúp con hóa giải âm sát khí nên đã tổn hao rất nhiều nguyên khí, củ sâm này chính là quà cảm ơn của con gửi Tiểu Mi.

Hoàng Tịnh Nhân đáp.

- Âm sát khí trong người con đã được hóa giải hết rồi sao? Cô bé tài giỏi vậy à?

Mẫn Ngọc Lâm nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Khi nhìn thấy vết bớt trên trán của cô, ông cảm giác hình như đã gặp cô ở đâu rồi. Lập tức, ông nhớ lại cô bé con chỉ mới năm tuổi đã bán chiếc vòng hoa kia cho ông mười năm trước.

- Con là Dương Tử Mi?

Mẫn Ngọc Lâm nhìn Dương Tử Mi hỏi.

- Dạ, con chào ông, không ngờ là sau mười năm con và ông lại gặp nhau. Chiếc vòng hoa kia ông vẫn còn giữ chứ ạ?

Dương Tử Mi cười nói.

Năm đó, Dương Tử Mi bán chiếc vòng hoa cho ông với giá năm trăm ngàn mà không bớt một xu nên ông rất bức mình.

Tuy nhiên, mấy năm gần đây. Chiếc vòng hoa đó vì có kỹ thuật mạ vàng đặc biệt chưa từng xuất hiện trên các món đồ cổ thời nhà Thương khác nên khi nó xuất hiện thì lập tức tạo nên một sự chấn động trong giới chơi đồ cổ. Có người từng đưa ra giá ba mươi triệu để mua lại nhưng ông không bán.

Ông không thiếu tiền, hơn nữa ông còn là người thích sưu tầm các món đồ cổ thời nhà Thương, cho nên ông xem nó như báu vật. Vì vậy, sao ông nỡ bán nó được chứ?

Giá trị của chiếc vòng hoa đó không ngừng tăng, nên sự bức dọc của ông đối với Dương Tử Mi cũng bay biến đâu mất. Ngược lại, mỗi lần nhìn thấy chiếc vòng hoa đó, ông đều cảm thấy cô bé con kia quá ngốc, bán cho ông giá rẻ như thế.

- Ồ, chiếc vòng đó ông vẫn còn giữ.

Mẫn Ngọc Lâm gật đầu nói. Lúc này, ông quan sát Dương Tử Mi kỹ hơn và phát hiện dáng vẻ của cô hiện giờ xinh xắn và thông minh hơn lúc nhỏ nhiều. Làn da trắng như sứ của cô cứ như đang phát sáng, đôi mắt đen lay lắt lấp lánh như chất chứa vô số tinh hoa của đất trời trong đó vậy. Tuy ăn mặc rất bình thường nhưng trên người cô lại toát ra một khí chất đặc biệt không khác nào một mỹ nhân thời cổ đại bước ra từ tranh. Một vẻ đẹp nhẹ nhàng, thanh tao, thoát tục.

Mẫn Ngọc Lâm đột nhiên nhớ lại một chuyện. Lúc này, trước khi về nhà, ông có gặp một người bạn cũ. Người bạn này nói với ông rằng con trai của ông ta đã mời một vị đại sư mới chỉ mười mấy tuổi giúp xem phong thủy. Sau khi được đại sư kia chỉ dẫn về phong thủy thì nhà ông bắt đầu thuận buồm xuôi gió. Tất cả những khó khăn, trở ngại trước đây đều qua hết. Họ nói vị đại sư kia là thần, thậm chí còn giỏi hơn rất nhiều so với Giang Mông Nhiên.

Lúc đó, ông còn chế giễu nói là Giang Mông Nhiên mà mọi người từng sùng bái trước kia đã bị nhà Mộ Dung vạch mặt. Giang Mông Nhiên thần thánh kia vốn chỉ là một tên lừa gạt không hơn không kém. Sau khi bị Mộ Dung Văn Thanh đánh gãy hai chân thì bị đuổi khỏi thành phố A. Không chừng, vị đại sư trẻ tuổi mà bạn ông nói đó chẳng qua cũng chỉ là một kẻ lừa gạt người khác giống Giang Mông Nhiên mà thôi.

Nhưng bạn ông lại khẳng định rằng vị đại sư trẻ tuổi nọ tuyệt đối không phải là kẻ lừa gạt. Ông ấy đã gặp vị đại sư đó. Ông còn nói trên người vị đại sư nọ toát ra một linh khí rất khác biệt với những người bình thường khác, cứ như là Quan Thế Âm Bồ Tát hạ phàm vậy.

Nghe bạn mình nói thế, lúc đó ông cũng chỉ nghe cho biết vậy thôi chứ cũng không tin.

- Con chính là thầy tướng số thiên tài gần đây rất nổi tiếng ở thành phố A này đúng không?

Mẫn Ngọc Lâm hào hứng hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chỉ cười. Cô không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Mẫn Ngọc Lâm lại quay sang nhìn sắc mặt của con dâu mình. Ông phát hiện sắc mặt của Hoàng Tịnh Nhân đã tươi tắn hơn trước rất nhiều. Cả gương mặt bà bừng sáng và tràn đầy sinh khí chứ không còn u ám, buồn bã như trước đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (2)

Mẫn Ngọc Lâm cũng chợt nhớ lại sự việc diễn ra ở bệnh viện vào mười năm trước. Lúc đó, Dương Tử Mi cũng nhắc nhở ông rằng nguyên nhân khiến con dâu ông phát điên chính là ở chiếc vòng huyết ngọc kia. Nhưng lúc đó ông không tin mà chỉ tin vào mấy tên đạo sĩ lừa gạt.

- Thanh Hoa, là con mời Tiểu Mi đến đây sao?

Mẫn Ngọc Lâm quay sang hỏi con trai mình.

- Nội, Tử Mi là bạn cùng trường của con. Lúc này vô tình gặp ở sân bóng nên cha và con mới mời cậu ấy đến nhà mình chơi. Thấy mẹ có chuyện nên cậu ấy mới giúp mẹ đấy ạ.

Mẫn Cương ngồi kế bên lên tiếng nói.

- Thì ra là bạn học của Mẫn Cương.

Mẫn Ngọc Lâm nhìn Mẫn Cương, sau đó lại quay sang nhìn Dương Tử Mi. Hai người trẻ tuổi ngồi cạnh nhau, quả thật xứng đôi vừa lứa.

Tuy Dương Tử Mi không xinh đẹp rạng ngời như cô cháu gái nhà Mộ Dung, nhưng vẻ đẹp của cô lại rất đặc biệt.

Nếu dùng đồ sứ để đánh giá thì vẻ đẹp của Dương Tử Mi rất giống với các loại sứ thời Nguyên, Thanh. Một vẻ đẹp cá tính và mang đậm khí chất. Còn Mộ Dung Nghiên thì giống như các món đồ sứ giả cổ hiện đại, tuy rất xinh đẹp nhưng lại không có khí chất và thiếu hẳn nét thanh nhã, ý vị.

Chẳng trách cháu nội ông bình thường không thèm để mắt gì đến Mộ Dung Nghiên, nhưng giờ lại có tình cảm đặc biệt với cô bé đang ngồi trước mặt ông kia.

- À, Tiểu Mi à, gần đây con có đến phố Văn Lai để tìm mua đồ cổ giá hời nữa không? Nếu có phát hiện món đồ cổ nào thuộc thời nhà Thương thì con phải ưu tiên lão già ta đây nhé.

Có thể thấy Mẫn Ngọc Lâm là người rất say mê đồ cổ.

- Gần đây con theo thầy Tổng học giám định đồ cổ nên hầu như tất cả mọi người ở phố Văn Lai đều biết con nên con cũng không tiện đi lục lọi tìm tòi đồ cổ như trước nữa ạ. Nhưng, nếu như phát hiện đồ cổ thời nhà Thương, con nhất định sẽ báo cho ông biết trước ạ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ô? Con theo Tổng Huyền học giám định đồ cổ à?

Mẫn Ngọc Lâm kinh ngạc hỏi.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

- Giỏi lắm, con còn nhỏ tuổi như vậy mà đã uyên bác, hiểu biết như thế, quả là kỳ tài hiếm thấy.

Mẫn Ngọc Lâm khen ngợi nói. Đoạn, ông quay sang Mẫn Cương nói:

- Tiểu Cương à, con phải học hỏi Tiểu Mi nhé, đừng suốt ngày vùi đầu vào sách vở không thôi, không khéo sẽ thành một sách đày.

- Dạ, nội!

Thấy nội mình không ngớt lời khen ngợi Tử Mi, Mẫn Cương vừa vui vừa cảm thấy áp lực ngày càng lớn.

Dương Tử Mi đang ngồi cạnh anh đây là một kỳ tài hiếm thấy. Thậm chí năng lực của cô vượt xa sức tưởng tượng của anh. Thế nên anh lo là khoảng

cách giữa anh và cô sẽ ngày một lớn dần lên. Cho dù anh có tăng tốc chạy thì cũng chưa chắc sẽ đuổi kịp cô.

Trong đầu Mẫn Cương bỗng nhiên lại nhớ đến người thanh niên đột nhiên xuất hiện trước mặt anh và lạnh lùng bề Dương Tử Mi xuống ngày hôm đó. Người thanh niên đó xem ra không phải là người bình thường, anh ta có gì đó khiến người khác phải kính sợ.

Khi Dương Tử Mi ở trong vòng tay người thanh niên kia, nam thì đẹp trai, cao to, còn nữ thì xinh xắn, đáng yêu. Hai người họ xứng đôi đến nỗi khiến người khác phải ganh tỵ.

Nên giờ, điều mà Mẫn Cương có thể làm là xem cô như mục tiêu và tín ngưỡng của riêng anh vậy. Đối với anh, chỉ cần được ở bên cạnh nhìn cô, dõi theo từng bước chân của cô là anh đã thấy mãn nguyện rồi.

Nếu như lúc này Dương Tử Mi biết được ý nghĩ của Mẫn Cương thì có lẽ cô sẽ khóc.

Kiếp trước, tâm trạng của cô cũng giống y hệt tâm trạng của Mẫn Cương hiện giờ. Cô không cần gì cả, chỉ cần có thể được nhìn anh từ xa và không ngừng mong mỗi một ngày nào đó anh sẽ quay đầu lại nhìn mình.

Còn kiếp này, hai người như đôi vai cho nhau vậy. Cuộc đời sao lại trêu ngươi đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (3)

- Tiểu Mi à, nếu con theo Tống đại sư học giám định đồ cổ, vậy ông có sưu tầm vài món đồ cổ, không biết con có thể giúp ông xem giá trị của chúng như thế nào không?

Vừa nhắc đến mấy món đồ cổ mà mình sưu tầm, mặt Mẫn Ngọc Lâm vui vẻ hẳn lên.

- Dạ được chứ ạ! Có điều con cũng chỉ mới theo thầy Tống học không bao lâu, còn nhiều thứ không biết lắm, con chỉ sợ là mình có sơ sót gì đó thôi. Nếu có sai sót gì, mong ông bỏ qua cho ạ.

Dương Tử Mi khiêm tốn nói.

- Ha ha, con khiêm tốn quá. Con có thể mua được đồ cổ lúc chỉ mới năm tuổi, điều đó chứng tỏ con có cặp mắt nhận biết đồ vật rất đặc biệt. Thế nên ông hoàn toàn tin tưởng con!

Mẫn Ngọc Lâm cười nói.

Dương Tử Mi cũng cười đáp:

- Lần đó chẳng qua chỉ là may mắn thôi ạ.

- May mắn đương nhiên là quan trọng, nhưng chuyện mua được đồ cổ giá hời không phải chỉ may mắn là đủ đâu.

- À, cũng có chút con mắt tinh tường của con trong đó ạ, hi hi!

Mẫn Ngọc Lâm dẫn Dương Tử Mi vào phòng sưu tập đồ cổ của ông.

Trước thời đổi mới, tổ tiên nhà họ Mẫn đều là những người mở tiệm cầm đồ nên họ thu thập được rất nhiều thứ. Đến đời của Mẫn Ngọc Lâm, ông làm đến chức tỉnh trưởng, thêm nữa là ông vốn thích sưu tầm đồ cổ, đặc biệt là các món đồ cổ thời nhà Thương, nên những món đồ mà ông sưu tầm được cũng nhiều vô số.

Tuy nhiên, vừa bước chân vào căn phòng nọ, Dương Tử Mi cảm thấy hỏa tính trong phòng mạnh hơn rất nhiều so với bên ngoài. Cô dùng thiên nhãn để tiên đoán thì lập tức một biển lửa xuất hiện ngay trước mắt cô. Tất cả mọi thứ đều bị đốt thành tro bụi.

Mất cô khẽ giật lên một cái. Cô tiếp tục quan sát phong thủy trong phòng và phát hiện kiến trúc của căn phòng có rất nhiều góc nhọn, hơn nữa vị trí của căn phòng còn nằm ngay trên vị trí của Hỏa Tinh ở hướng nam so với vị trí của toàn bộ ngôi nhà, hình thành nên Hỏa Hình Sát, rất dễ xảy ra hỏa hoạn.

Còn theo giải thích trong ngũ hành thì như thế này. Phòng sưu tầm cũng giống như nhà kho vậy, thuộc hành mộc, cho nên nếu kiến trúc có quá nhiều góc nhọn thì sẽ hình thành nên Hỏa Hình Sát, hỏa khí mạnh mẽ, dễ xảy ra hỏa hoạn. Các góc nhọn hướng vào các vị trí khác nhau thì vấn đề phát sinh cũng sẽ khác nhau. Nếu các góc nhọn kia chiếu vào vị trí của Hỏa Tinh thì dễ xảy ra hỏa hoạn, còn nếu Hỏa Hình Sát nọ chiếu lên các vị trí khác thì có thể sẽ xảy ra họa sát thân hoặc nhẹ thì cũng tán gia bại sản.

Ngoài ra, còn một loại phòng cũng rất dễ phát sinh hỏa hoạn. Đó chính là những căn phòng được thiết kế theo hình tam giác. Hình tam giác ở đây bao gồm cả những căn phòng có ba hoặc nhiều hơn ba góc nhọn, bao gồm luôn cả những căn phòng có hình dạng kỳ lạ không giống ai. Những căn phòng như thế, Bà Hòa rất thích đến viếng thăm.

Căn phòng trước mặt Dương Tử Mi đây chứa rất nhiều tâm huyết của Mẫn Ngọc Lâm, một khi cả căn phòng đều bị cháy sạch thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nghĩ vậy, Dương Tử Mi bèn nói:

- Ông ơi, ông để nhiều đồ sưu tầm ở đây như vậy, ông phải chú ý cẩn thận một chút ạ.
- Không sao, ở đây rất an toàn. Nếu ông không cho phép thì ngay cả mấy con ruồi cũng đừng hòng lọt vào đây.

Mẫn Ngọc Lâm nói.

Quả nhiên, căn phòng nọ được trang bị hệ thống an ninh bằng tia hồng ngoại hiện đại, người khác rất khó tiếp cận. Nhưng vấn đề ở đây là Bà Hòa muốn đến lúc nào cũng được và không chứa một ai, cho dù là thiết bị an ninh có đảm bảo an toàn hay không.

- Ông à, có một số thứ chúng ta cũng không thể phòng ngừa được đâu ạ. Ví dụ như lửa chẳng hạn. Nếu nhìn từ góc độ phong thủy thì căn phòng nằm ngay trên vị trí của Hỏa Tinh, rất dễ bị cháy đấy ạ. Con thấy tốt nhất là nên hóa giải ạ.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Ngọc Lâm nói.

- Ô? Vậy sao?

Mẫn Ngọc Lâm không tin lắm. Bởi vì hệ thống phòng cháy chữa cháy của căn phòng đều do các chuyên gia giỏi đến thiết kế và bố trí, thế nên theo lý mà nói thì xác suất xảy ra hỏa hoạn rất thấp.

Thấy Mẫn Ngọc Lâm không tin lời mình lắm nên Dương Tử Mi cũng không nói gì nữa. Lúc này cô dùng thiên nhãn để tiên đoán tình hình của nơi này, hơn nữa còn nhắc nhở Mẫn Ngọc Lâm đề phòng hỏa hoạn, vậy là đã tiết lộ thiên cơ rồi.

Tiết lộ thiên cơ sẽ bị trừng phạt!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (4)

Tuy cô có cảm tình với nhà họ Mẫn, nhưng cô cũng chỉ có thể làm được vậy thôi. Nếu nhiều hơn thì cũng không thể nói được. Mẫn Ngọc Lâm có tin cô hay không thì tùy vào khả năng lĩnh ngộ của ông.

Dương Tử Mi xem qua một lượt các món đồ cổ do Mẫn Ngọc Lâm sưu tầm được. Đa số đều là đồ thật và có một ít là đồ giả.

Tiếp đó, Mẫn Ngọc Lâm cẩn thận mở một kết sắt ra.

Kết vừa mở thì một luồng sáng chói mắt lập tức chiếu ra. Món đồ được để trong đó có vật khí rất mạnh, nhưng vật khí đó lại là luồng khí màu đen xui xẻo.

Món đồ cổ kia là một chiếc vò rượu cao to, miệng loa kèn, cổ gập rộng, thân to, sâu, chân tròn, cao khoảng năm mươi centimet, đường kính miệng tầm bốn mươi centimet, nặng mười ký.

Trên cổ của chiếc vò rượu nọ có chạm ba con rồng hướng về ba phía khác nhau, đầu rồng ló ra. Thân vò chạm hình hai con hổ, dưới miệng hổ lại có hình của một người, đầu người nằm lọt trong miệng hổ, dưới thân hổ là một đường viền ngang như ranh giới, tạo thành cảnh tượng hai con rồng như đang đối diện với nhau. Vòng tròn trên chân vò cũng được khắc chữ và được đục lỗ theo hình chữ thập.

- Tiểu Mi, con biết đây là gì không?

Mẫn Ngọc Lâm nhìn Dương Tử Mi hỏi.

- Là vò rượu Long Hồ. Lần trước con cũng mới vừa học được ở chỗ thầy Tống. Thầy Tống nói là trên thế giới hiện chỉ có hai vò rượu Long Hồ được khai quật. Một đang được lưu giữ và bảo quản trong viện bảo tàng quốc gia, còn chiếc còn lại là thuộc sở hữu cá nhân hoặc cũng có thể là đã thất lạc ở nước ngoài. Không ngờ là chiếc còn lại đó lại được ông đây lưu giữ.

Dương Tử Mi nói.

Mẫn Ngọc Lâm ra về đắc ý, nói:

- Chiếc vò rượu này là ông mua từ một tên phá gia chi tử vào hai mươi năm trước. Lúc đó ông chỉ tốn có ba trăm ngàn để mua thôi. Con xem, người bị hổ ngọam đầu kia chắc là nô lệ. Cảnh tượng này phản ánh chế độ hà khắc và tàn nhẫn của chế độ nô lệ trước đây.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Con thấy, người này không phải là nô lệ mà là thầy mo.

- Thầy mo sao? Sao lại như vậy được? Thầy mo là người có địa vị rất cao vào thời nhà Thương. Trừ khi phạm tội gì đó lớn nên mới bị đem làm mồi cho hổ như thế.

Mẫn Ngọc Lâm kinh ngạc nói.

- Ông ơi, không phải là người này đút đầu làm mồi cho hổ đâu ạ. Hoa văn này là theo chủ đề về pháp thuật, phản ánh quá trình làm phép của các thầy mo lúc bấy giờ. Miệng hổ há rộng ra kia chính là tượng trưng cho ranh giới giữa sống và chết ở thời cổ đại, còn người phía dưới miệng hổ kia tượng trưng cho số năm mươi. Năm mươi cũng chính là biểu trưng cho khả năng trao đổi, tương thông với đất trời dưới sự giúp đỡ của con hổ khi bái tế đầy ọ.

Dương Tử Mi giải thích.

Mẫn Ngọc Lâm nhìn cô hỏi:

- Những thứ đó đều do Tống đại sư chỉ dạy cho con sao?

Dương Tử Mi gật đầu.

Thật ra là cô đang nói dối.

Những điều cô vừa nói kia không phải do Tống Huyền chỉ dạy cho cô mà hoàn toàn là nhờ thiên nhãn của cô cả. Khi cô dùng thiên nhãn để nhìn vào hoa văn đó thì cảnh tượng kia như hiện ra trước mắt cô vậy, thậm chí cảnh tượng đó còn sống động như thật vậy.

- Là vậy sao? Sao giới học thuật lại không nói như thế nhỉ? Theo lý mà nói thì nếu như Tống đại sư đưa ra lập luận này thì cũng nên công khai cho mọi người biết chứ.

- Con nghĩ chắc là thầy Tống vẫn chưa dám khẳng định nên mới thế thôi ạ. Tuy nhiên, dựa vào trực giác của một thầy tướng thuật, con thấy lập luận này có vẻ chắc chắn hơn so với lập luận nô lệ kia ạ.

Dương Tử Mi bình thản nói.

- Ô?

Mẫn Ngọc Lâm cũng ừ hừ cho qua.

- Nhưng mà chiếc vò này là vật dùng để bái tế. Thời đó, mỗi khi bái tế, đa phần đều dùng người sống để bái tế, nên con thấy chiếc vò đó tích tụ rất nhiều âm sát khí và oán khí, con thấy tốt nhất là ông nên tránh xa nó ra.

Dương Tử Mi nhắc nhở Mẫn Ngọc Lâm.

- Ông biết chứ, thế nên ông có vật này hộ thân nên trước giờ mới bình yên, không xảy ra chuyện gì cả.

Đoạn, Mẫn Ngọc Lâm lấy ra một thẻ bài bằng gỗ màu đen buộc bằng sợi dây đỏ mà ông đang đeo trên cổ ra cho Dương Tử Mi xem.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hổ (5)

Nhìn thấy tám thẻ bài đó, mắt Dương Tử Mi nhú lại.

Quả nhiên, tám thẻ bài nọ là một vật cực kỳ may mắn. Luồng khí may mắn của nó có thể hóa giải tất cả âm sát khí do vò rượu Long Hổ phát ra. Tuy nhiên, thứ làm Dương Tử Mi kinh ngạc không phải vì luồng khí may mắn kia mà chính là vì cô cũng có một tám thẻ bài giống như vậy. Đó chính là tám thẻ bài bằng gỗ đào cô mua được trong tiệm của Mộ Dung Văn Thanh ngày hôm đó.

- Ông à, ông có thể cho con xem tấm thẻ bài đó được không?

- Được chứ!

Mẫn Ngọc Lâm vui vẻ tháo tấm thẻ bài đang đeo trên cổ mình xuống đưa cho Dương Tử Mi xem và nói:

- Tấm thẻ bài này do một vị cao tăng tặng cho ông khi ông đi du lịch ở vùng giáp với Tây Tạng, vị cao tăng đó nói thẻ bài này có thể bảo vệ cho ông được bình an. Ông cũng biết là bản thân ông thích sưu tầm đồ cổ, trong đó có rất nhiều thứ được khai quật từ dưới đất lên, thậm chí là có thứ được khai quật từ huyết mộ nên ít nhiều gì cũng có âm sát khí. Cho nên, ông đeo tấm thẻ bài này cũng là để hóa giải âm sát khí. Ông để ý, mỗi lần ông mở vò rượu Long Hồ này ra thì thẻ bài kia có chút phản ứng, cứ như là cảm ứng được gì đó vậy, nên ông biết vò rượu này âm sát khí rất mạnh. Vì thế ông mới bỏ nó trong kết sắt này để ngăn không cho âm sát khí của nó phát tán ra ngoài.

Dương Tử Mi xem đi xem lại tấm thẻ bài nọ. Quả nhiên đó là tấm thẻ bài làm bằng gỗ đào. Hình dáng và chất liệu hoàn toàn giống với tấm thẻ bài mà cô mua được. Chỉ là hình được khắc trên tấm thẻ bài thì có khác hơn một chút so với hình trên tấm thẻ bài của cô. Tuy nhiên, cô cũng không hiểu đó là hình gì nữa.

- Ông ơi, vị cao tăng đó có nói lai lịch của tấm thẻ bài này không ạ?

Dương Tử Mi ra vẻ thú vị hỏi.

Mẫn Ngọc Lâm lắc đầu nói:

- Hôm đó là ông cứu ông ấy nên ông ấy mới tặng ông thẻ bài này và chỉ nói là nó có thể giúp ông được khỏe mạnh, bình an thôi.

- Ô!

Dương Tử Mi có chút thất vọng.

Cô rất muốn biết một vật có luồng khí may mắn như thế rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Đó chỉ là một tấm thẻ bài bằng gỗ đào thôi, nhưng tại sao lại không hề hấn gì sau khi trải qua bao nhiêu năm tháng thăng trầm như thế?

Dương Tử Mi trả lại thẻ bài cho Mẫn Ngọc Lâm và quay sang nhìn vò rượu Long Hồ nọ.

Vò rượu đó tuy có âm sát khí rất mạnh nhưng âm sát khí của nó có thể dùng làm vật trấn nhà rất tốt. Sau này, nếu tìm được một căn nhà thích hợp, và nếu như có một vật trấn nhà tốt như chiếc vò này thì tốt biết mấy.

Gần đây do thường xuyên tu luyện và cấp độ tu luyện ngày một tăng cao, thế nên Dương Tử Mi phát hiện nguyên khí của cô đã làm xáo trộn từ trường của cả nhà mình. Sự xáo trộn này có thể ảnh hưởng đến sức khỏe người thân của cô.

Cho nên, cô phải nhanh chóng tìm một căn nhà khác. Một căn nhà mà cô có thể có được không gian của riêng mình, để có thể yên tâm tu luyện mà không ảnh hưởng đến người khác.

Cô không muốn quy luật tam tề ngũ khuyết của các thầy tướng số tiết lộ thiên cơ ứng nghiệm trên người mình.

Nghĩ ngợi một hồi, Dương Tử Mi bất giác đưa tay sờ vào vò rượu Long Hồ kia.

Đột nhiên, vù một tiếng, luồng âm sát khí lạnh lẽo phát ra từ vò rượu nọ nhanh chóng bị hút vào đầu ngón tay cô, tiếp đó chúng cuộn cuộn chạy nhanh vào cơ thể cô và tích tụ ở huyết đan điền. Cuối cùng biến mất một cách lạ thường.

Còn luồng âm sát khí trên vò rượu kia thì ngày càng yếu hơn đi so với lúc đầu.

Dương Tử Mi vô cùng kinh ngạc. Cô vội vàng rút tay lại, luồng âm sát khí nọ cũng lập tức biến mất.

Nhưng huyết đan điền của cô cứ như một đũa tre ăn không đủ no vậy. Nó bắt đầu réo lên inh ỏi và muốn hút thêm nhiều âm sát khí hơn.

Cô vội vận khí để trấn áp cơn đói đó và cũng để cơ thể mình trở lại bình thường.

Nghĩ đến đây, Dương Tử Mi bất giác rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Nguyễn Làm Tất Cả Vì Em

Khi rời khỏi phòng sưu tầm của Mẫn Ngọc Lâm thì Hoàng Tịnh Nhân cũng đã chuẩn bị cơm nước xong và mời Dương Tử Mi xuống dùng cơm chung với gia đình bà.

Thấy bà nhiệt tình như thế nên Dương Tử Mi cũng không tiện từ chối.

Ngồi xuống ghế, thấy thức ăn dọn đầy trên bàn, bụng cô cũng bắt đầu sôi lên sùng sục.

Nhà họ Mẫn tuy giàu có, nhưng lại không có người hầu nào cả, nên Dương Tử Mi nghĩ rằng tất cả những món ăn trên bàn kia chính là do Hoàng Tịnh Nhân làm.

Đang định mở miệng khen thì Mẫn Thanh Hoa mang một đĩa thức ăn từ dưới bếp lên, trên người còn đang mang tạp dề.

Mẫn Thanh Hoa mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh, tay áo xắn lên cao, tạp dề màu trắng, rất ra dáng một đầu bếp thực thụ, nhưng cũng không kém phần thư sinh nho nhã. Dương Tử Mi không thể rời mắt khỏi ông.

Mẫn Thanh Hoa ở trước mặt cô hiện tại đây đang hết sức thu hút.

Ông đề đĩa thức ăn lên bàn, Hoàng Tịnh Nhân đứng phía sau cũng nhanh chóng giúp ông tháo tạp dề xuống. Hai người đưa mắt nhìn nhau cười.

Thấy cảnh đó, Dương Tử Mi không khỏi ngưỡng mộ.

Đời người không mong gì hơn là có được một gia đình đầm ấm, vui vẻ, hạnh phúc.

Cô lại quay sang nhìn Mẫn Cương.

Đúng lúc Mẫn Cương cũng đang nhìn cô. Ánh mắt anh nhìn cô chứa chan tình cảm. Dường như anh đang muốn nói với cô rằng anh cũng nguyện nấu cho cô ăn, nguyện làm tất cả vì cô.

Kiếp trước, anh là một hoàng tử địa vị cao quý nên cô cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ được ở bên anh.

Lúc đó, mỗi ngày cô cũng chỉ biết sống trong ảo tưởng. Cô tưởng tượng cảnh nếu như cô được ở bên cạnh anh thì cô cũng sẽ làm tất cả mọi thứ vì anh, chăm sóc từng bữa ăn, gác ngủ cho anh và sẽ làm cho anh mãi mãi hạnh phúc.

Nhưng giờ, người mang tâm trạng đó lại là Mẫn Cương.

Nếu như cô vẫn là Dương Tử Mi vô học, không nhà không cửa của kiếp trước thì liệu cô có được ngồi ăn cơm cùng anh như thế này không.

Thì ra, muốn được yêu thì phải nâng cao địa vị của mình trước đã.

Ăn cơm xong, Dương Tử Mi cũng xin phép ra về.

Mẫn Thanh Hoa định đưa cô về nhà nhưng cô từ chối.

Từ nhà Mẫn Cương về nhà cô cũng không xa nên cô không muốn làm phiền ông. Nhưng nguyên nhân chính là cô không muốn ở một mình với ông. Cô sợ mình sẽ làm hỏng những thứ vốn đã rất tốt đẹp kia.

- Tớ lấy xe đạp đưa cậu về nhà nhé!

Mẫn Cương cũng nhanh chóng lấy chiếc xe đạp màu xanh của mình ra chờ sẵn.

Nhưng Dương Tử Mi lại từ chối nói:

- Tớ đi bộ một mình là được rồi.

- Không lẽ là vì anh ta?

- Ừm.

Dương Tử Mi gật đầu. Cô biết người mà Mẫn Cương nhắc đến kia chính là Long Trục Thiên.

- Cậu thích anh ấy à?

Dương Tử Mi chỉ khẽ mím môi mà không nói gì. Bởi vì hiện giờ cô cũng không biết nên trả lời như thế nào nữa.

Đối với cô mà nói, Long Trục Thiên không khác gì một con dao đâm ngang vào cuộc đời cô vậy. Anh ta cũng chính là nguyên nhân khiến tình cảm mà cô

dành cho Mẫn Cương dao động không thôi.

Nghĩ đến Long Trục Thiên, bỗng nhiên tim Dương Tử Mi lại bắt đầu đập loạn nhịp. Lúc này đây, cô rất muốn được trở về nhà và được nhìn thấy anh đang nằm trên giường, sau đó cô sẽ nhẹ nhàng gối đầu lên cánh tay rắn chắc kia của anh.

Thấy ánh mắt cô không ngừng xao động khi nhắc đến người thanh niên nọ, Mẫn Cương thấy sống mũi mình cay cay. Anh cũng không nói gì nữa và cũng chỉ tiễn cô đến trước cổng nhà rồi đứng đó nhìn cô dần rời xa.

- Tiểu Cương!

Hoàng Tịnh Nhân cũng đi ra cổng. Thấy con trai mình có vẻ buồn buồn nên bà gọi khẽ.

- Mẹ!

Mẫn Cương quay đầu lại gọi bà. Tiếng gọi không che giấu được nỗi buồn trong lòng anh.

Hoàng Tịnh Nhân biết tâm tư của con trai mình nên bà chỉ đưa tay ôm nhẹ vai Mẫn Cương ân cần nói:

- Tiểu Cương à, Tiểu Mi không phải là cô gái dành cho con, thế nên con hãy xem cô bé như là một giấc mộng đẹp thôi nhé. Đừng hi vọng quá nhiều.

Nhớ đến cảnh Dương Tử Mi diệt mấy con ruồi và làm héo cả một chậu đỗ quyên chỉ bằng một ngón tay trên sân thượng ngày hôm nay, Hoàng Tịnh Nhân cũng âm thầm kính sợ cô. Vì vậy, bà cũng không muốn con trai bà bị tổn thương khi quá thân mật với cô.

- Con biết ạ.

Mẫn Cương buồn bã trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Có Qua Có Lại

Vừa rời khỏi nhà họ Mẫn không bao xa, một chiếc xe hơi màu đen chậm chậm chạy bên cạnh Dương Tử Mi. Kính xe hạ xuống, Hạ Quốc Huy lộ đầu ra gọi:

- Tiểu Mi!

Hạ Quốc Huy nhiệt tình hỏi:

- Con đi đâu? Lên xe chú chờ!

- Con chào chú ạ. Con đang về nhà.

Thấy Hạ Quốc Huy, Dương Tử Mi rất vui.

- Vậy con lên xe đi, chú tiện đường chờ con về nhà.

Hạ Quốc Huy dừng xe, mở cửa mời Dương Tử Mi lên.

Dương Tử Mi không biết làm sao từ chối nên cũng đành ngồi vào xe, nói:

- Như vậy có phiền chú không ạ?

- Không phiền gì đâu. Chú cũng đang định qua phía nhà con để xử lý công việc đây. Chú có hợp tác với người ta định mở một khu nhà tư hợp viện cao cấp ở bờ phía tây, khu nhà đó cũng là một trong những dự án để thúc đẩy sự phát triển thương hiệu nhà đất cho thành phố A chúng ta.

Hạ Quốc Huy hứng khởi nói. Đột nhiên dường như nhớ ra chuyện gì, Hạ Quốc Huy quay đầu lại nhìn Dương Tử Mi nói:

- Tiểu Mi, con hiểu phong thủy như thế, chú định nhờ con giúp xem phong thủy của khu đất bên đó đồng thời chọn ngày động thổ, không biết con thấy sao?

- Khu nhà tư hợp viện cao cấp sao? Có phải là dạng nhà mà mỗi căn nhà trong đó đều là một căn riêng biệt không ạ? Giống như kiểu nhà ở trước đây vậy hả chú?

Mắt Dương Tử Mi sáng lên.

-Ồ. Đây là bản thiết kế của chú. Con xem qua xem sao!

Hạ Quốc Huy đưa bản thiết kế phối cảnh cho cô xem.

Vừa xem, mắt Dương Tử Mi càng sáng lên.

Gần đây, cô đang tìm kiếm một căn nhà mà ở đó cô có thể có được không gian tu luyện riêng để có thể tương thông với nguyên khí của đất trời.

Hơn nữa, từ trường của cô cũng bắt đầu xuất hiện hiện tượng xáo trộn. Thế nên cô cần một nơi riêng biệt để điều chỉnh chúng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến gia đình cô.

- Chú Hạ, khu nhà này khi nào mới hoàn thành ạ?

Dương Tử Mi tò mò hỏi.

- Ít nhất là ba năm mới xong. Tiểu Mi, con có hứng thú với khu nhà này à?

Hạ Quốc Huy lại quay đầu lại hỏi.

Nghe đến thời gian ba năm, Dương Tử Mi có chút lo lắng.

Hiện giờ cô đang rất cần một căn nhà như thế!

Thấy cô mặt ủ mảy chau, Hạ Quốc Huy hỏi tiếp:

- Tiểu Mi, sao vậy?

- Chú Hạ, gần đây con đang tìm gấp một căn nhà tương tự nhà tứ hợp viện vậy. Nhưng dự án của chú phải ba năm sau mới hoàn thành.

Dương Tử Mi thờ dãi nói tiếp:

- Không biết chú Hạ có thể giúp con tìm được một ngôi nhà như vậy không?

- Ô? Con đang muốn tìm loại nhà như vậy sao? Nhà trong khu nhà cao tầng không được à?

Hạ Quốc Huy kinh ngạc hỏi.

- Dạ, nhà cao tầng không được ạ. Con cần tìm một căn nhà dính liền với đất để có thể tiện cho việc tu luyện.

Dương Tử Mi buồn buồn đáp.

- Thì ra là vậy!

Đoạn, Hạ Quốc Huy nghĩ ngợi một hồi, sau đó nói:

- Con yên tâm đi, chuyện này chú sẽ để ý giúp con. Nếu tìm không được thì chú sẽ cho người ưu tiên xây một căn tứ hợp viện cho con trước. Đó cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nghe vậy, hai mắt Dương Tử Mi sáng lên, nói:

- Chú Hạ, chú có thể giúp con xây một căn nhà dạng tứ hợp viện chỉ trong một thời gian ngắn thật sao?

-Ồ, chỉ cần con chọn được khu đất thích hợp, tiền bạc đầy đủ thì chú có thể giúp con. Trong tay chú không thiếu các đội thi công nên có thể để họ bắt tay vào làm việc ngay.

Hạ Quốc Huy mau mắn trả lời.

- Vậy thì tốt quá, con cảm ơn chú trước ạ.

Dương Tử Mi vô cùng vui mừng. Về chuyện chọn đất, cô đã sớm có sự lựa chọn cho mình. Chỉ là khu đất đó đã bị những nhà đầu tư khác mua rồi, giờ nếu cô muốn mua lại thì cũng khó khăn hơn chút.

Có lẽ, Hạ Quốc Huy chính là quý nhân trong đời của cô.

Khi Hạ Quốc Huy dẫn Dương Tử Mi đến khu đất của dự án nọ, cô phát hiện khu đất mà cô chọn cũng là một phần trong dự án của Hạ Quốc Huy. Hay

nói các khác, khu đất cô chọn hiện thuộc sở hữu của Hạ Quốc Huy.

- Chú Hạ, con muốn nhờ chú một chuyện.

Dương Tử Mi nhìn Hạ Quốc Huy, khẩn thiết nói.

- Được, con cứ nói. Chỉ cần có thể giúp con thì chú sẽ giúp.

Hạ Quốc Huy là một người thẳng thắn và rộng rãi. Hơn nữa, ông luôn nhớ đến ơn nghĩa mà trước đây Dương Tử Mi đã giúp gia đình ông, thêm vào đó cô cũng là thầy tướng số, thầy phong thủy dân nổi tiếng của thành phố A nên ông sẽ cố gắng hết sức để giúp cô.

Nghe ông nói thế, Dương Tử Mi bỗng nhiên cảm thấy bồi hồi, xúc động. Lúc đầu, khi hướng dẫn phong thủy cho nhà họ Hạ, cô cũng chỉ là nể tình bạn học chung lớp nên mới nhắc nhở họ thôi. Nhưng không ngờ Hạ Quốc Huy lại nhớ mãi ân tình đó cho đến tận hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 184: Chọn Đất

- Chú ơi, con chọn mảnh đất này...

Dương Tử Mi chỉ vào khu đất trống hoang vu trước mặt và nói với Hạ Quốc Huy.

Cô chỉ nói vậy thôi, nhưng Hạ Quốc Huy hiểu ngay ý cô.

- Tiểu Mi à, con muốn xây nhà tứ hợp viện ở đây sao?

Hạ Quốc Huy nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Tiểu Mi, khu đất này không thích hợp để xây nhà ở.

- Tại sao ạ?

- Trước đây, nơi này là khu xử bắn và đã có rất nhiều người chết ở đây. Nếu từ góc độ của một thầy phong thủy như con mà nói thì khu đất này là nơi tích tụ rất nhiều âm sát khí, không thích hợp để làm nhà cho người sống ở.

Hạ Quốc Huy giải thích.

- Con biết. Khu này quả nhiên không thích hợp cho người khác ở, nhưng con thì ngoại lệ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ồ? Tại sao? Không lẽ con có cách hóa giải và biến nơi này thành một khu đất tốt sao?

Hạ Quốc Huy kinh ngạc hỏi.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

Thiên nhãn của cô có thể nhìn thấy luồng âm sát khí màu đen mỏng đang lẩn quẩn trên khu đất. Luồng khí đó chính là oán khí của những người đã chết tích tụ lại. Nếu như người bình thường sống lâu ở đây thì sẽ bị âm sát khí quán lấy.

Tuy nhiên, cô lại không sợ. Cô hoàn toàn có thể điều khiển được luồng âm sát khí đó. Hơn nữa, từ sau khi bị âm sát khí nhập thể sau lần giúp hóa giải âm sát khí trong người của Hoàng Tịnh Nhân, khi cô đến đây, cơ thể cô lại không ngừng hút lấy luồng âm sát khí kia, giống như mỗi khi cô tu luyện và hút nguyên khí của đất trời vậy.

Bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại có hiện tượng như vậy. Cô cũng từng lo lắng là mình sẽ trở thành một thực thể đầy âm sát khí. Nhưng luồng âm sát khí nọ sau khi bị hút vào cơ thể, cô hoàn toàn không thấy có gì bất thường cả, mà ngược lại còn thấy mình mạnh hơn lên.

- Tiểu Mi, nếu con đã chọn khu đất này thì tiền đất chú cũng để lại giá vốn cho con. Tuy nhiên, chú thấy con nên suy nghĩ lại xem khu đất này có thật sự

thích hợp với con và gia đình con không.

Hạ Quốc Huy nhắc nhở nói.

- Không cần suy nghĩ nữa đâu ạ. Con quyết định chọn khu này. Kết cấu của căn nhà con muốn tự mình thiết kế. Đến lúc đó, chú giúp con tìm người thi công là được ạ.

Dương Tử Mi hứng khởi nói.

- Thôi được rồi!

Thấy cô kiên quyết như thế, Hạ Quốc Huy cũng chỉ biết gật đầu đồng ý. Đoạn, ông nói tiếp:

- Nếu không đủ tiền thì chú sẽ giúp con trả trước.

- Cảm ơn chú. Không biết xây một căn nhà như vậy sẽ cần bao nhiêu tiền ạ?

- Khó nói lắm. Phải xem quy cách con yêu cầu nữa. Nếu theo quy cách trong dự án của chú thì mỗi căn cũng phải mười triệu.

- Mười triệu thì con có ạ.

- Há?

Hạ Quốc Huy kinh ngạc nhìn Dương Tử Mi. Ông đã từng đến nhà cô và biết rằng nhà cô chỉ là một gia đình bình thường thôi. Tuy gần đây cô bắt đầu giúp người khác xem phong thủy và cũng có không ít thu nhập, nhưng nếu cộng hết lại thì nhiều lắm cũng chỉ vài triệu thôi. Mười triệu là số tiền không phải gia đình bình thường nào cũng có thể có được tức thì.

Hiện tại, trong tay Dương Tử Mi không có nhiều tiền. Tiền xem phong thủy, tướng số kia cô định để dành. Chờ đến lúc thích hợp sẽ mang ra làm từ thiện. Như vậy mới có thể giảm bớt nghiệp chướng tiết lộ thiên cơ của bản thân cô, thậm chí có thể tích phước.

Giờ, cô giúp người khác xem phong thủy không phải vì tiền, mà chủ yếu là để tạo mối quan hệ. Ví dụ như Hạ Quốc Huy chẳng hạn. Chỉ nhờ một lần chỉ dẫn phong thủy cho ông thôi mà giờ đây cô lại được ông giúp đỡ rất nhiều thứ.

Còn những vị khách khác thì đa số đều vô cùng cảm kích cô. Nếu như sau này cô có việc gì cần giúp đỡ, thiết nghĩ họ cũng sẽ không từ chối.

Vậy thì, mười triệu kia cô sẽ tìm ở đâu ra?

Viên phi thúy đế vương và phi thúy đen là hai pháp bảo hiếm có có thể giúp cô tu luyện nên đương nhiên là cô sẽ không bán chúng.

Ngoài ra, hiện tại, trong tay cô đang có một vật rất giá trị. Đó chính là miếng ngọc khắc hoa văn thời Chiến Quốc mà cô tìm được trong lần lục lọi ở phố Văn Lai cùng với chiếc đĩa hình song ngư lần trước. Nếu bây giờ đem miếng ngọc đó ra đấu giá, ít nhất cũng được mười triệu.

Thế nên, cô mới tự tin nói với Hạ Quốc Huy rằng mình có đủ tiền xây nhà như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Long Trục Thiên (1)

Về đến nhà, vừa nhìn thấy cô, cha mẹ cô vội chạy ra hỏi:

- Con à, Dương Hoàng không làm khó con chứ?

- Ông ấy dám sao?

Dương Tử Mi nhếch mắt nói.

- Ông ấy trả con bao nhiêu tiền? Ba mươi triệu kia không phải con đem góp từ thiện hết chứ?

Ông nội cô sốt ruột hỏi.

Dương Tử Mi nhìn ông nội nói:

- Một xu con cũng không lấy. Họ có thể đem tiền làm từ thiện là phước của họ, còn không thì chắc chắn sẽ gặp họa.

Dương Bách nghe vậy tức giận giờ gây lên mắng:

- Đúng là đồ ngốc mà, sao mà ngốc đến nỗi ngay cả tiền cũng không lấy vậy?

- Nội à, trên đời này không phải tiền của ai cũng lấy được đâu. Không phải tiền của mình nếu nhận lấy thì cũng chỉ chuốc lấy họa thôi.

- Cha, con bé nói đúng đó, tiền của nhà Dương Hoảng là tiền dơ bẩn, chúng ta không cần.

Nói xong, Dương Thanh quay sang vỗ nhẹ vào vai Dương Tử Mi nói tiếp:

- Cha ủng hộ con!

- Cảm ơn cha. Con vào phòng tắm đây.

Bận rộn cả một ngày, thêm vào đó là do vẫn chưa quen với việc cơ thể thay đổi, không ngừng hút âm sát khí nên Dương Tử Mi cảm thấy có chút mệt mỏi. Giờ, cô chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

Vào phòng, sau khi đặt củ sâm quý giá lên bàn, nhớ lại tấm thẻ bài thấy được ở nhà Mẫn Cương, Dương Tử Mi bèn kéo hộc tủ và lấy tấm thẻ bài bằng gỗ đào của mình ra. Cô dùng kính lúp xem đi xem lại hình khắc trên đó, nhưng xem mãi xem mãi mà vẫn không hiểu đó là hình gì và cũng không biết lai lịch của nó thế nào, ý nghĩa ra sao.

Bỗng nhiên, rèm cửa sổ khẽ lay động.

Cô mừng thầm trong bụng. Quay đầu nhìn lại thì thấy một nụ hoa hồng đang lung lay trên bậc cửa sổ. Màu đỏ tươi thắm của nụ hoa kia như làm sáng bừng cả nụ cười tươi trên gương mặt cô.

Cô vội khóa cửa phòng lại, sau đó chạy đến cửa sổ lấy nụ hoa nọ để lên mũi ngửi.

Đây chính là nụ hoa đầu tiên mà cô nhận được trong đời!

Cô cảm thấy mình rất hạnh phúc. Một cảm giác ngọt ngào khiến cô cảm thấy lâng lâng trong người...

Long Trục Thiên nhảy từ cửa sổ xuống. Vừa tiếp đất, anh lập tức giơ tay kéo cô ôm vào lòng anh. Anh âu yếm khẽ cầm của mình lên đỉnh đầu cô, dịu dàng hỏi:

- Em thích không?

- Ừm, thích lắm!

- Vậy sau này anh sẽ tặng hoa cho em. Mỗi ngày tặng một loại hoa khác nhau.

Đoạn, Long Trục Thiên cúi đầu hôn nhẹ lên tóc của cô.

Cảm giác hưng phấn, ngọt ngào dần lan tỏa từ đỉnh đầu xuống toàn thân khiến hơi thở của cô trở nên gấp gáp hơn, tim cô cũng bắt nhịp đập mạnh hơn lên...

- Ngủ thôi!

Long Trục Thiên nói. Cách nói giống như giữa hai vợ chồng đã chung sống nhiều năm với nhau vậy.

Nghe vậy, mặt Dương Tử Mi lại đỏ ửng lên. Cô xấu hổ nói:

- Anh ngủ trước đi, em còn chưa tắm nữa.

- Ô, vậy anh đợi em!

Nói xong, Long Trục Thiên buông cô ra, cởi giày và leo lên giường nằm, vờ lười biếng.

Lúc này, Dương Tử Mi mới phát hiện là anh đang mặc áo sơ mi đen và quần jeans, cô nghi hoặc hỏi:

- Anh mặc vậy ngủ không thấy khó chịu sao?

- Ồ, khó chịu chứ. Hay là, anh khóa thân ngủ nhé?

Mắt Long Trục Thiên khẽ nhếch lên và nở nụ cười trêu chọc...

Khi không cười, trông anh lạnh lùng và bí ẩn không khác gì một thanh kiếm cổ. Nhưng khi cười thì lại như hoa xuân đua nở vậy. Một nụ cười có sức hút mãnh liệt.

Mặt Dương Tử Mi bất giác lại đỏ lên, cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác, gấp gấp nói:

- Ý em là anh nên mặc đồ ngủ khi ngủ.
- Đồ ngủ sao? Em chuẩn bị đồ ngủ cho anh rồi à?

Long Trục Thiên cười hỏi.

- Không... có... Đó là đồ dùng cá nhân của anh, anh tự chuẩn bị.

Nói xong, Dương Tử Mi vội trốn ngay vào nhà tắm. Mặt cô đỏ bừng như người đang phát sốt vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Long Trục Thiên (2)

Tắm xong đi ra, Dương Tử Mi thấy giường trống không.

“

Cô nghi hoặc đi đến cửa sổ và cúi đầu xuống nhìn, nhưng không thấy một bóng người nào cả.

“

Cô cảm thấy tim mình trống rỗng khó chịu, như bị ai khoét mất một mảng to vậy.

Cô thất vọng ngồi vào bàn và nhìn chăm chú vào chiếc vòng thủy tinh xanh đang đeo trên tay nghỉ ngơi. Sau đó lại lấy tấm thẻ bài kia ra, xỏ vào một sợi dây màu đen.

Dương Tử Mi cảm thấy tấm thẻ bài đó rất hợp với khí chất của Long Trục Thiên. Hơn nữa, Long Trục Thiên cũng là người có thể chịu được luồng khí may mắn mạnh mẽ do nó phát ra.

“

Nhưng nguyên nhân chủ yếu là mỗi khi anh đến, cô đều cảm nhận được sát khí toát ra từ trên người anh!

Vừa nghĩ, cô vừa cẩn thận thắt dây thành một chiếc nút thật đẹp. Xong xuôi, cô liền vươn vai, bỏ dép và leo lên giường nằm. Đang định nhắm mắt ngủ thì bên ngoài cửa sổ lại có tiếng động. Long Trục Thiên lại xuất hiện trong phòng cô, trên tay còn cầm theo mấy túi đồ.

Thấy anh xuất hiện, Dương Tử Mi vô cùng vui mừng. Cô vội vàng ngồi dậy, nghi hoặc hỏi:

- Anh đang cảm gì vậy?
- Đồ ngủ mới. Của anh và của em..

Vừa nói, Long Trục Thiên vừa lôi mấy bộ đồ ngủ từ trong túi ra.

Đồ của nam thì toàn đen, còn của nữ thì toàn trắng. Chất liệu đều bằng lụa đắt tiền.

- Cái này...

Dương Tử Mi trở mặt nhìn đồng đồ ngủ đang để trên bàn nói:

- Hình như hơi quá!
- Có gì đâu! Mau qua đây thay đồ ngủ đi. Bộ đồ em đang mặc không đẹp gì cả.

Long Trục Thiên lấy một bộ đồ ngủ màu trắng ném qua cho cô.

Bị chê nên Dương Tử Mi mới nhìn lại bộ đồ ngủ mình đang mặc trên người.

Sống trong một gia đình bình thường nên trước giờ cô cũng không quá chú trọng đến đồ ngủ. Chỉ cần một chiếc áo thun form rộng và một chiếc quần thể thao là cô đã thấy thoải mái rồi.

Hơn nữa, cô cũng biết là Long Trục Thiên hay xuất hiện bất ngờ vào buổi tối. Cô nam quả nữ ngủ chung một phòng như thế, nếu như cô mặc đồ ngủ quá mát mẻ thì cũng không tốt.

- Xấu thì xấu nhưng em thích mặc vậy.

Dương Tử Mi ném trả lại bộ đồ ngủ kia cho Long Trục Thiên và liếc anh một cái nói.

- Mặc cái này sẽ thoải mái hơn. Anh mua cho em ba bộ, em đừng lãng phí.

Long Trục Thiên vẫn cố chấp nói.

- Có thể trả hàng mà.

- Không trả. Nếu em không mặc thì anh cũng không mặc!

- Anh mặc hay không thì tùy, không liên quan gì đến em, dù sao thì người khó chịu cũng không phải là em.

Dương Tử Mi vừa nói vừa liếc Long Trục Thiên một cái nữa.

- Được thôi, vậy anh không mặc gì hết, xem ai khó chịu biết liền.

Nói xong, Long Trục Thiên liền đưa tay cởi nút áo, cố ý để lộ bộ ngực rắn chắc và hết sức thu hút của mình ra trước mắt Dương Tử Mi.

Mặt Dương Tử Mi phút chốc đỏ bừng lên. Cô cảm thấy không khí trong phòng bỗng trở nên ngột ngạt, thân thể nóng nực khó chịu.

- Anh... Anh định làm gì vậy?

Dương Tử Mi lo lắng kéo mền hỏi.

- Không làm gì hết. Chỉ là cởi đồ rồi đi ngủ thôi. Lúc này em đồng ý rồi mà.

Đoạn, Long Trục Thiên lại đưa tay tháo dây nịt ra...

- Đứng!

Dương Tử Mi la lên.

Vì la to quá nên bị cha cô nghe thấy khi đang ra ngoài uống nước.

Nghe tiếng con gái la như vậy, Dương Thanh sốt ruột gõ cửa hỏi:

- Con à, con sao vậy?

Dương Tử Mi vội đáp:

- Cha à, con không sao, lúc này chỉ là nằm mơ thôi.

- Không sao thật à?

- Dạ, không sao ạ.

- Ồ, vậy con ngủ đi, có gì nhớ gọi cha nhé.

Dặn dò xong, Dương Thanh cũng quay về phòng.

Dương Tử Mi đưa tay vỗ nhẹ lên ngực trái của mình. Vì hồi hộp nên tim cô đang đập rất mạnh. Đoạn, cô quay sang liếc Long Trục Thiên, sau đó ra hiệu cho Long Trục Thiên mau mặc quần áo vào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Em Là Của Anh, Anh Là Của Em

Long Trục Thiên chỉ vào bộ đồ ngủ màu trắng, nhếch mắt ra hiệu.

Dương Tử Mi biết là anh bắt cô phải mặc bộ đồ ngủ kia, nếu không thì anh cũng sẽ không mặc đồ!

“

Dương Tử Mi lại liếc anh một cái, sau đó đem theo bộ đồ ngủ nọ đi vào phòng tắm.

Từ trong phòng tắm bước ra, Dương Tử Mi thấy Long Trục Thiên đã mặc xong đồ ngủ và đang nằm trên giường, cổ áo hơi hở ra một chút, để lộ cơ bắp vùng ngực rắn chắc, còn hai chân thì bắt chéo qua vè lười biếng...

Ừc ực!

Dương Tử Mi cảm nhận rất rõ sự thèm thuồng, khao khát đang dâng lên trong lòng mình.

Lúc này, Long Trục Thiên cũng đưa mắt nhìn cô. Hai mắt anh chợt sáng lên.

Dương Tử Mi trong bộ đồ ngủ màu trắng tinh khôi, tóc xõa dài đến thắt lưng, xinh đẹp như một bức tranh vậy. Làn da trắng như sứ và dường như đang phát sáng kia khiến cô trông càng xinh đẹp và thoát tục hơn.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau...

Một tia lửa mạnh mẽ tựa hồ như đang không ngừng phóng ra trong không trung khiến tim hai người bỗng chốc loạn nhịp, thành thình đập mạnh.

Dương Tử Mi e thẹn cúi đầu...

Trong phút chốc, mặt cô đỏ bừng lên. Sự e thẹn càng khiến cô trông xinh đẹp không khác gì một đóa hoa sen vậy.

- Lên đây ngủ thôi! Anh buồn ngủ rồi!

Vừa nói, Long Trục Thiên vừa giang rộng đôi tay của mình ra như đang chờ đón cô vậy.

Dương Tử Mi ngước mắt lên nhìn anh. Nhắm phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng kia, cô cố ý quay sang lấy tấm thẻ bài để trên bàn đưa cho Long Trục Thiên nói:

- Đây là pháp khí em tặng anh, nó có thể bảo vệ anh.

Hai mắt Long Trục Thiên bỗng nhiên sáng hơn lên.

Anh vội vàng ngồi dậy nói:

- Em đeo vào cho anh đi.

Dương Tử Mi đến sau lưng anh và giúp anh đeo tấm thẻ bài nọ vào cổ. Tay cô bất giác chạm nhẹ vào cổ anh khiến hơi thở của cô càng trở nên gấp gáp hơn.

Cô cố gắng trấn tĩnh cảm giác xao xuyến đang dâng lên trong lòng, sau đó cẩn thận thắt dây lại.

Thấy tấm thẻ bài nọ đang được đeo trên cổ Long Trục Thiên, Dương Tử Mi bỗng nhiên nhớ lại con chó mực do Đại Bá trong thôn trước đây nuôi khi cô còn nhỏ. Con chó mực kia cũng đeo một tấm thẻ tương tự như vậy trên cổ. Nghĩ đến đây, Dương Tử Mi đột nhiên bật cười thành tiếng.

- Em cười gì vậy?

Long Trục Thiên chợt vòng tay ra phía sau và kéo cô sát lại gần mình, để cô dựa vào lưng anh.

Dương Tử Mi khẽ nhúc nhích và dùng sức đẩy ra, nói:

- Anh đừng hoảng chút đi. Anh cứ như vậy hoài sau này đừng đến đây nữa.

- Đối với em, anh không muốn đừng hoảng.

Nói xong, Long Trục Thiên lại đưa tay lên kéo mạnh một cái. Bị kéo bất ngờ nên cô ngã ngay vào lòng anh và bị anh ôm chặt lấy.

- Dù sao thì chúng ta cũng đã ngủ chung giường với nhau rồi, giờ ôm chút cũng có sao đâu!

Long Trục Thiên thần nhiên nói.

-...

Dương Tử Mi không biết nói sao cho phải.

“

- Mi Mi! Mười năm trước, anh đã chọn em rồi!

Long Trục Thiên thì thầm bên tai cô.

Nghe vậy, tim của Dương Tử Mi lại đập rộn ràng...

Cô ngước mặt lên nhìn vào đôi mắt chứa chan tình cảm của anh hỏi:

- Tại sao? Có phải vì em đã cứu anh không?

- Không phải. Từ lúc mở mắt ra và nhìn thấy thân thể bé nhỏ, đáng yêu của em là anh đã muốn được ở cạnh em và bảo vệ em.

- Chuyện này...

Dương Tử Mi đẩy anh ra nói:

- Anh và em không thân nhau cho lắm. Hiện tại, em cũng không rõ tình cảm em dành cho anh là tình cảm như thế nào nữa.

- Anh sẽ chờ em! Em là của anh, anh là của em. Đây là sự thật không thể chối cãi.

Long Trục Thiên kiên quyết nói.

- Mỗi người đều là một thế giới riêng biệt và độc lập, không ai thuộc về ai cả.

Cảm nhận được sự chiếm hữu mạnh mẽ của Long Trục Thiên, Dương Tử Mi cảm thấy có chút lo lắng. Hơn nữa, lúc này đây, cô cũng không biết là tình cảm mà cô dành cho Long Trục Thiên là tình cảm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Sự Khác Thường Của Tấm Thẻ Bài

Long Trục Thiên nhìn vào mắt cô và nói:

- Được rồi, chuyện này để nói sau vậy. Anh buồn ngủ rồi, ngủ thôi!

“

Cảnh tượng trước mắt khiến Dương Tử Mi cảm thấy có chút e ngại. Hơn nữa, cô cũng không tiện chủ động nắm tay, ôm nhau thân thiết với anh như thế, cho nên cô đứng thẳng người dậy nói:

- Anh ngủ trước đi.

Long Trục Thiên chăm chú nhìn cô một hồi. Sau đó, anh nằm xuống và duỗi thẳng một cánh tay ra để sẵn. Vừa nhắm mắt lại không bao lâu thì hơi thở đều đều, quen thuộc của anh lại vang lên.

Dương Tử Mi vô cùng khâm phục khả năng đi vào giấc ngủ nhanh như vậy của anh. Anh ngủ như là trước nay chưa từng được ngủ vậy.

Nhân lúc anh ngủ say, cô lại len lén nhìn kỹ anh lần nữa. Càng nhìn cô càng thấy anh đẹp trai. Một nét đẹp nam tính khiến cô không thể rời mắt khỏi anh được.

Nhớ lại câu nói lúc nãy của anh:

“

Đột nhiên, Dương Tử Mi cảm thấy mặt mình lại đỏ bừng lên. Một cảm giác ngọt ngào không ngừng dâng lên trong lòng cô. Ngọt như ăn kẹo vậy.

Trước đó, cô không ngừng khẳng định rằng mỗi người là một thế giới riêng, một cá thể độc lập. Nhưng thật ra, sâu thẳm trong tim mình, cô luôn khao khát có được một tình yêu mãnh liệt như thế.

“

Đang nghĩ ngợi vu vơ, đột nhiên cô thấy tấm thẻ bài đang đeo trên cổ Long Trục Thiên kia không ngừng đổi màu...

Nghĩ mình hoa mắt nên cô đưa tay lên dụi mắt. Nhưng tấm thẻ bài nọ quả nhiên là đang đổi màu. Từ màu đen nó chuyển sang màu đỏ cam. Ngoài ra, chính giữa hình khắc trên tấm thẻ bài nọ còn phát sáng, giống như một đèn lệnh vậy.

“

Cô đưa tay sờ vào tấm thẻ bài nọ.

Nhưng, Long Trục Thiên lại tỉnh giấc và đưa tay chụp lấy cổ tay cô. Anh mở mắt ra nhìn về cảnh giác.

Khi nhìn thấy cô, anh lại đưa tay còn lại choàng qua eo cô và kéo cô ôm chặt vào lòng nói:

- Ngoan, ngủ sớm đi nào!

Nhưng Dương Tử Mi không để ý gì đến anh, cô chỉ chăm chú nhìn vào tấm thẻ bài kia.

Lúc này, khi Long Trục Thiên mở mắt ra thì tấm thẻ bài nọ lập tức trở lại màu đen thường thấy, ánh sáng như đèn lệnh kia cũng biến mất, cứ như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào cổ mình, Long Trục Thiên cũng cố ý ngược cổ lên, châm chọc nói:

- Có phải em bị chiếc cầm hoàn mỹ của anh mê hoặc rồi không?

- Xi!

Dương Tử Mi liếc anh một cái, sau đó lại đưa tay sờ vào tấm thẻ bài kia. Cô phát hiện nó hơi nóng nóng.

- Em đã tặng cho anh rồi, không được lấy lại nhé.

Như sợ cô đổi ý lấy lại nên Long Trục Thiên vội đưa tay nắm chặt tấm thẻ bài trên cổ mình.

- Không phải em muốn lấy lại, chỉ là lúc này nó kỳ lạ lắm. Nó chuyển từ màu đen thành màu đỏ cam, thậm chí còn phát sáng như đèn lệnh nữa kia.

- Ô? Có chuyện như vậy sao?

Đoạn, Long Trục Thiên cầm tấm thẻ bài nọ lên xem. Thấy hình khắc trên tấm thẻ bài, mắt anh khẽ nhếch lên nói:

- Hình này chính là biểu tượng bí mật của gia tộc anh, người ngoài không thể nào biết được. Sao em lại biết và khắc nó lên đây vậy?

- Hình biểu tượng của gia tộc anh sao?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

Long Trục Thiên gật đầu nói:

- Nhưng mà, anh cũng chỉ được thấy qua một lần thôi.

- Gia tộc anh có lai lịch như thế nào vậy?

- ...

Long Trục Thiên im lặng không trả lời. Hai mắt như đang nghĩ ngợi gì đó xa xăm.

Thấy anh vẫn muốn che giấu thân phận của mình nên Dương Tử Mi thoáng chút thất vọng. Một cảm giác xa lạ bỗng chốc dâng lên trong lòng cô. Cô nói bằng giọng lạnh lùng:

- Thẻ bài này không phải do em khắc, em đã mua nó ở một tiệm đá quý, ít nhất nó cũng có lịch sử mấy ngàn năm rồi.

- Ô?

Nghe thế, Long Trục Thiên cũng khá kinh ngạc nói:

- Tấm thẻ bài này đã có mấy ngàn năm lịch sử sao? Hình như nó làm bằng gỗ đào, sao lại có thể bảo quản được đến tận bây giờ nhỉ?

- Em cũng không biết nữa.

Chuyện này cũng chính là chuyện mà bản thân Dương Tử Mi cũng rất muốn biết. Giờ, nghe Long Trục Thiên nói hình khắc trên tấm thẻ bài kia là biểu tượng bí mật của gia tộc anh, cô càng thấy hiếu kỳ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Long Trục Thiên Bị Sốt

Long Trục Thiên xem đi xem lại tấm thẻ bài nọ và cảm thấy giữa anh và nó dường như có mối liên hệ gì đó. Cứ như là cùng chung nhịp thở, cùng tồn tại với nhau vậy.

Nếu như nó không phải là vật của Dương Tử Mi làm, hơn nữa lại có lịch sử mấy ngàn năm như thế thì chắc chắn nó có liên quan đến gia tộc của anh.

Thấy anh nghĩ ngợi không ngừng, Dương Tử Mi nói tiếp:

- Em cũng thấy một tấm thẻ bài tương tự ở một nơi khác, nhưng mà hình khắc trên đó có chút khác biệt so với hình này.

- Khác biệt thế nào?

Long Trục Thiên hỏi.

Dương Tử Mi lấy giấy bút ra vẽ lại hình khắc trên tấm thẻ bài của Mẫn Ngọc Lâm theo trí nhớ của mình.

- Đây cũng là biểu tượng của gia tộc anh, nhưng nó có ý nghĩa khác.

- Khác nhau ra sao?

- Đây là biểu tượng của... người chủ, còn đây là biểu tượng của thị vệ.

- Chủ sao?

Dương Tử Mi nhìn vào tấm thẻ bài trên cổ Long Trục Thiên, cười nói tiếp:

- Anh chắc sẽ trở thành người thống lĩnh trong gia tộc của mình nhỉ? Em tặng anh tấm thẻ bài này không phải là hợp lắm sao?

Long Trục Thiên chỉ im lặng mà không nói gì. Sắc mặt lại tiếp tục đăm chiêu, suy nghĩ gì đó.

“

Anh không nói nên cô cũng không hỏi thêm gì. Cũng giống như cô vậy, cô tuyệt đối không cho anh biết cô là người sống hai kiếp và có thiên nhãn nhìn được mọi việc.

- Ngủ thôi.

Long Trục Thiên cứ im lặng như thế nên Dương Tử Mi cũng thấy không còn gì thú vị. Lúc này, cơn buồn ngủ ập đến. Cô gấp một cái và nằm xuống giường, kéo mền lên đắp, nhắm mắt ngủ.

Long Trục Thiên quay sang nhìn cô. Anh cũng không quan tâm đến tấm thẻ bài nữa mà nhanh chóng nằm xuống cạnh cô, để đầu cô gối lên tay mình.

Dương Tử Mi cũng để yên cho anh làm.

Chỉ là, bây giờ, tuy hai người gần nhau như thế, nhưng cả hai cảm thấy như đang cách xa nhau ở hai phương trời xa xăm vậy. Cô không biết anh là người thế nào, anh cũng không hiểu cô là người ra sao.

Hơi thở của anh lại vang lên đều đều...

Theo hơi thở đều đều kia, Dương tử Mi cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, Dương Tử Mi cảm thấy hình như mình đang dựa vào một lò lửa, lò lửa nọ rất nóng. Giật mình tỉnh giấc, cô phát hiện cơ thể Long Trục Thiên nằm cạnh mình đang nóng rang như lò lửa vậy.

Cô đưa tay lên sờ trán anh và thấy trán anh rất nóng, ít nhất cũng bốn mươi độ.

- Này, anh sao vậy?

Cô vừa gọi vừa lay lay anh dậy.

Nhưng Long Trục Thiên lại không nhúc nhích gì. Anh chỉ khẽ ú ớ kêu lên vài tiếng.

Cô lo lắng ngồi dậy mở đèn.

Đèn vừa sáng, chỉ thấy mặt Long Trục Thiên đỏ ửng, chân mày chau lại, mặt hơi nhăn như đang rất khó chịu, môi khẽ mím lại, hơi thở cũng trở nên nặng nề. Dáng vẻ như bị bệnh vậy.

Dương Tử Mi vội vã nhấc tay anh lên để bắt mạch.

Mạch của Long Trục Thiên đang rất lộn xộn, lúc mạnh lúc yếu, thay đổi không ngừng.

“

Dương Tử Mi lại đưa tay để lên ngực trái của anh.

Tim anh cũng đang đập rất nhanh!

Lúc này, cô đưa mắt nhìn lên tấm thẻ bài đang đeo trên cổ anh. Vừa chạm tay vào thì tay cô lập tức bị bỏng rát, một vết phỏng lập tức nổi lên.

“Quả nhiên là tấm thẻ bài này.”

Cô đưa tay tháo sợi dây và cẩn thận chuyển tấm thẻ bài nọ ra khỏi cổ Long Trục Thiên.

Vừa rời khỏi cơ thể Long Trục Thiên, tấm thẻ bài nọ lập tức trở lại như dáng vẻ ban đầu của nó.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Thân Mật

Dương Tử Mi để tấm thẻ bài lên bàn và lại quay sang kiểm tra thân nhiệt của Long Trục Thiên.

Thân nhiệt của anh cũng dần trở lại bình thường.

Mạch bình thường!

Tim đập bình thường!

Đột nhiên, Long Trục Thiên mở mắt ra. Thấy cô đang quay tới quay lui, tay không ngừng sờ vào cơ thể mình, anh chợt nhếch miệng cười gian xảo nói:

- Nhân lúc anh đang ngủ định lợi dụng à?

Dương Tử Mi liếc anh một cái, sau đó rút tay lại nói:

- Lúc này, sút nữa là anh mất mạng rồi đó!

- Ờ?

Long Trục Thiên kinh ngạc nhìn cô, cứ như thể là anh không hề hay biết gì về chuyện đã xảy ra lúc này.

- Anh thật sự không có cảm giác gì sao?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn Long Trục Thiên. Lúc này, anh ấy đã trải qua sự thay đổi lớn như vậy, cho dù là có ngủ say đến cỡ nào thì ít nhiều cũng cảm nhận được chứ.

- Anh cũng không biết nữa, chỉ là khi này anh nằm mơ, thấy mình bị rơi vào lò lửa. Sau đó cả người như có hàng ngàn, hàng vạn con mãnh thú bay vào cắn xé vậy. Nhưng khi mở mắt tỉnh giấc thì lại không có cảm giác gì cả.

Long Trục Thiên vừa nói vừa ngồi dậy, duỗi tay duỗi chân kiểm tra cơ thể, nhưng anh không phát hiện sự bất thường nào của cơ thể mình cả.

- Lúc này anh sốt rất cao, mạch và nhịp tim đập loạn xạ cả lên. Tất cả những hiện tượng đó đều do tâm thể bài kia mà ra cả. Lúc này nó lại đổi thành màu đỏ cam nữa đây.

Dương Tử Mi quay sang cầm tấm thẻ bài lên nói tiếp:

- Nó gây nguy hiểm cho anh như vậy, anh không nên đeo nó nữa.

- Nhưng anh muốn đeo!

Long Trục Thiên vội vàng đưa tay giật lấy tấm thẻ bài nọ trên tay Dương Tử Mi nói:

- Đây là món quà đầu tiên em tặng anh, hơn nữa trên đó có khắc biểu tượng của gia tộc anh, điều đó chứng tỏ nó thuộc về anh.

- Em có thể tặng anh thứ khác mà.

Dương Tử Mi lo là lần sau Long Trục Thiên sẽ lại gặp nguy hiểm với tấm thẻ bài đó.

- Em có thể tặng anh thứ khác, nhưng cái này anh nhất định phải lấy.

Long Trục Thiên cố chấp như một đứa trẻ đòi quà vậy.

- Đã thế thì sau này anh đừng đeo nó khi ngủ một mình nữa, nếu không anh chết thế nào anh cũng không biết luôn đó.

Dương Tử Mi than thở nói.

- Ừm, nếu như ngủ một mình, anh sẽ tháo nó xuống. Chỉ khi ngủ với em thì không cần tháo xuống. Anh tin là em có thể bảo vệ anh.

Long Trục Thiên lại đeo tấm thẻ bài đó vào cổ.

Thật lòng mà nói, tấm thẻ bài đó rất hợp với anh. Màu đen thâm huyền bí của nó càng tăng thêm khí chất lạnh lùng, kiêu ngạo vốn có của anh kia.

- Không biết nếu em đeo nó thì nó sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Dương Tử Mi đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

- Vậy em đeo thử xem sao?

- Ừm, để em đeo thử. Bây giờ mới ba giờ sáng. Em đeo nó ngủ, anh ngồi canh chừng. Nếu thấy em có chuyện gì, ví dụ như bị sốt chẳng hạn thì anh phải tháo nó ra ngay.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Được.

Đoạn, Long Trục Thiên tháo tấm thẻ bài đang đeo trên cổ mình xuống và bảo Dương Tử Mi ngồi xích lại gần để anh giúp đeo lên cho cô.

Dương Tử Mi cũng chỉ biết cúi đầu thấp xuống một chút, vén tóc qua một bên chờ đợi.

Long Trục Thiên cầm sợi dây có xô tấm thẻ bài vòng tay qua chiếc cổ cao, trắng muốt, xinh đẹp của Dương Tử Mi, nhẹ nhàng thắt dây lại. Mọi việc xong xuôi, anh cúi xuống hôn mạnh vào cổ cô một cái...

- Ừm... Ừm...

Đôi môi nóng bỏng của anh như mang theo luồng điện mạnh mẽ khiến cả thân người cô bỗng nhiên cứng đờ lại. Một cảm giác tê dại chạy khắp cơ thể cô. Phút chốc, cô cảm thấy bụng dưới của mình nóng lên, cổ họng cũng phát ra âm thanh kích thích và cuồng nhiệt. Không khí trong phòng đột nhiên trở nên thân mật, lãng mạn đến lạ lùng...

Nghe cô phát ra âm thanh đó, Long Trục Thiên cũng thấy cả người mình nóng ran lên. Dục vọng như con sóng mạnh không ngừng trào lên trong người anh, anh đang rất muốn phá vỡ mọi rào chắn và kìm nén bấy lâu nay...

Anh nhìn vào chiếc cổ xinh đẹp và trắng như sứ của Dương Tử Mi, hơi thở trở nên gấp gáp hơn, tim cũng đập mạnh hơn.

- Mi Mi!

Long Trục Thiên vòng tay ôm vai Dương Tử Mi, dịu dàng gọi tên cô.

Tim Dương Tử Mi không ngừng rung lên và như muốn tan chảy theo tiếng gọi dịu dàng, nóng bỏng và tràn đầy dục vọng kia...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Giọng Hát Của Long Trục Thiên

Cơ thể của Dương Tử Mi bất giác căng cứng lại, cứ như là đang khao khát, trông chờ thứ gì đó vậy...

Long Trục Thiên ôm chặt bờ vai căng cứng của Dương Tử Mi. Thấy vẻ mặt xinh đẹp và e thẹn như đóa sen vừa hé nở của cô, anh rất muốn, rất muốn...

Nhưng, cô chỉ mới mười lăm tuổi thôi!

Anh không thể khiến cô băn khoăn và lo lắng sớm như vậy được.

Nghĩ thế nên Long Trục Thiên vội trấn tĩnh lại, buông tay ra và leo xuống giường nói:

- Em ngủ đi, anh sẽ canh chừng em.

Phút chốc, cảm giác căng cứng của cơ thể cũng tan biến mất. Dương Tử Mi thở mạnh từng hồi. Cô không dám nhìn Long Trục Thiên nữa mà vội vàng nằm xuống ôm gối, nhắm mắt ngủ.

Nhưng, Long Trục Thiên cứ nhìn như vậy, cô làm sao mà ngủ được cơ chứ!

Tim cô bây giờ cứ đập liên hồi, tưởng như muốn nhảy luôn ra ngoài vậy.

Dương Tử Mi cố gắng ép mình nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng làm sao cũng không ngủ được.

“

Đang lúc rửa thềm trong bụng thì đột nhiên Long Trục Thiên cất tiếng hát...

Anh ấy hát gì, Dương Tử Mi nghe không hiểu. Cứ như là một ngôn ngữ kỳ lạ nào đó vậy. Nhưng, nhịp điệu bài hát và giọng hát của anh lại rất hay. Giọng hát ấy khiến cô dần bình tâm lại, cô cảm thấy như có một làn gió mùa thu nhẹ nhàng thổi qua khiến cô dần chìm vào giấc mơ đẹp.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện căn phòng không có ai khác ngoài cô.

“

Cô đưa tay lên sờ vào cổ mình. Tấm thẻ bài nọ cũng biến mất.

Trên bàn có một tờ giấy. Dương Tử Mi lấy tờ giấy xuống đọc.

Nét chữ của anh cũng thần bí và lạnh lùng như tính cách và khí chất của anh vậy.

“

Đọc xong lời nhắn của Long Trục Thiên để lại, Dương Tử Mi lại trầm ngâm suy nghĩ.

“

Nghĩ ngợi một hồi, thấy trời cũng bắt đầu sáng rõ nên Dương Tử Mi cũng ngồi dậy chuẩn bị rửa mặt. Nhưng khi nhìn thấy bộ đồ ngủ màu đen của Long Trục Thiên được xếp ngay ngắn để bên cạnh, tim cô lại thổn thức.

Dương Tử Mi cầm bộ đồ nọ lên, mùi cơ thể quen thuộc của Long Trục Thiên vẫn còn lưu lại trên đó. Một mùi hương nhẹ nhàng, dễ chịu...

Nhớ lại hình dáng của Long Trục Thiên khi mặc bộ đồ ngủ này tối qua, tai cô bắt giác đồ bùng lên, cô đưa bộ đồ lên mũi khẽ ngửi...

- Bé con à, con đến tiệm một chút nhé!

Vừa ăn sáng xong và đang chuẩn bị đi học thì Dương Tử Mi nhận được điện thoại của cha mình.

- Cha à, đã xảy ra chuyện gì sao?

- À, tiệm của mình đã được sửa lại rồi! Quảng Trọc còn dẫn theo một đám người quỷ ngay trước cửa tiệm xin cha tha thứ nữa! Chuyện này là sao? Con đã làm gì họ à?

Dương Thanh lo lắng hỏi.

- Cha à, con không làm gì cả. Con chỉ cho họ biết rằng, chúng ta không phải là những người dễ bắt nạt. Nếu như họ đã xin lỗi rồi thì cha bảo họ đi khỏi đó là được ạ.

Dương Tử Mi bình thản nói.

- Bé con, hay là con đến đây đi, mẹ con đang rất sợ đây này.

Dương Thanh nói tiếp.

- Dạ, con sẽ đến ngay.

Giác máy xong, Dương Tử Mi nhờ bà nội đưa Dương Tử Hi đến trường, còn cô thì vội vã chạy ngay đến tiệm.

Vừa đến đầu đường, đã thấy mấy trăm người mặc đồ đen đang quỳ mọp chặt kín cả một khúc đường. Những người ở các hàng, quán xung quanh cũng muốn chạy ra xem nhưng lại không dám. Họ chỉ biết hiếu kỳ đứng bên trong lối đầu ra ngoài nhìn và không ngừng quay sang to nhỏ gì đó với người bên cạnh.

Còn cha và mẹ cô thì đang đứng trước tiệm, vẻ mặt lo lắng và căng thẳng.

Họ đều là những người dân hiền lành, thiện lương nên trước giờ cũng chưa từng thấy cảnh tượng xin lỗi hoành tráng như thế.

Hơn nữa, những người đang quỳ xin lỗi họ kia lại toàn là những tên giang hồ khét tiếng. Thế nên, họ lo lắng cũng là điều dễ hiểu!

Dương Tử Mi đi thẳng vào tiệm.

Thấy cô xuất hiện, Quảng Trọc và đám đàn em của hắn cũng bắt đầu run sợ. Cả bọn cũng quỳ thẳng hơn lên, vẻ rất chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế (1)

Thấy cô đến, Dương Thanh vô cùng vui mừng, vẻ lo lắng, bất an trên mặt ông cũng biến mất. Ông im lặng nhìn cô con gái nhỏ nhắn của mình đi đến.

- Con đến rồi, họ...

- Cha yên tâm đi, không có gì đâu!

Vừa nói cô vừa vỗ nhẹ lên tay cha mình. Sau đó cô quay sang nhìn đám người đang quỳ dưới đất kia, lạnh nhạt nói:

- Đứng dậy hết đi!

Quảng Trọc nghe cô nói thế bèn vui mừng ra mặt. Hắn là người đứng dậy trước, tuy thân hình cao to, bệ vệ, nhưng trước mặt Dương Tử Mi, hắn chỉ biết cúi thấp đầu, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mặt cô nữa.

Bọn đàn em của hắn cũng lần lượt đứng lên. Những tên bị cô đánh cho một trận ở Huyền Vũ lần trước cũng như những tên chứng kiến cảnh tượng ngày hôm đó khi thấy cô đều như thấy hung thần. Cả đám thanh niên cao to hung hăng kia giờ đây cũng chỉ biết cúi đầu run sợ.

Những người còn lại không có mặt và chứng kiến cảnh tượng ngày hôm đó, tuy nghe đồng bọn nói Dương Tử Mi rất giỏi võ, nhưng khi thấy dáng vẻ nhỏ nhắn, có vẻ yếu đuối của cô thì chúng đều không thể tin là một mình cô lại có thể đánh cho Quảng Trọc và những tên khác một trận tơi bời như thế.

- Chuyện đã qua rồi, tôi cũng không tính toán với các anh nữa. Các anh mau đi đi.

Dương Tử Mi khoát tay nói.

- Dạ!

Quảng Trọc đáp một tiếng rõ to sau đó kéo theo đàn em nhanh chóng rời khỏi.

Họ vừa mới đi, những người xung quanh vội kéo đến hỏi han đủ thứ. Nào là đã xảy ra chuyện gì, sao Quảng Trọc và đàn em của hắn lại quỳ trước cửa tiệm xin lỗi, hơn nữa còn có vẻ như rất e sợ Dương Tử Mi nữa.

Nhưng Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì. Cô chỉ nhờ họ bình thường quan tâm, giúp đỡ cha mẹ cô chút, sau đó chào tạm biệt để đi học.

Vừa đến cổng trường, cô gặp ngay Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tinh.

Thấy cô, gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Nghiên liền sa sầm lại. Sau đó cô ta lập tức quay mặt đi chỗ khác, đồng thời không quên kéo theo Lam Chi Tinh đi vòng đường khác.

Thấy Mộ Dung Nghiên chủ động đi đường vòng tránh mặt như thế, Dương Tử Mi mừng hét lớn vì không bị làm phiền.

Chỉ cần cô ta không kiếm chuyện với cô thì cô cũng không so đo, tính toán gì với một thiếu nữ còn nhỏ tuổi như thế. Dù gì thì Mộ Dung Nghiên cũng là cháu của Mộ Dung Vân Thanh, nên cô cũng không muốn ra tay tàn nhẫn với cô ta.

- Tử Mi!

Đột nhiên sau lưng cô vang lên tiếng chuông xe đạp của Mẫn Cương.

Dương Tử Mi quay đầu lại. Mẫn Cương đang mặt đồng phục trắng, chạy trên chiếc xe đạp màu xanh, ánh nắng ban mai chiếu rọi vào mái tóc mềm mại của anh khiến cho nụ cười của anh càng trở nên bừng sáng hơn. Cảnh tượng trước mắt khiến tâm trạng của Dương Tử Mi cũng cảm thấy khoan khoái, dễ chịu hơn.

- Mẫn Cương! Chào buổi sáng!

Dương Tử Mi cũng cười và chào Mẫn Cương.

Thấy cô cười vui vẻ như thế, nụ cười trên mặt Mẫn Cương cũng tươi hơn. Anh xuống xe dắt bộ đi cạnh cô.

- À, Mẫn Cương này, cậu có thể cho mình số điện thoại của ông nội cậu được không? Mình có chút việc cần hỏi.

Dương Tử Mi quay sang hỏi.

- Được chứ!

Đoạn, Mẫn Cương nói số điện thoại của Mẫn Ngọc Lâm cho Dương Tử Mi biết.

Dương Tử Mi nhớ số điện thoại và định là chút nữa sẽ gọi cho Mẫn Ngọc Lâm để hỏi về chuyện liệu ông có phát hiện được tâm thể bài kia của ông có gì khác thường không.

- Tử Mi, cảm ơn cậu. Tối qua mẹ tớ ngủ rất ngon và không bị giật mình tỉnh giấc vào nửa đêm nữa. Sáng nay khí sắc của mẹ tớ rất tốt, thậm chí còn ca hát rất yêu đời nữa đấy.

Mẫn Cương cảm kích nói.

- Vậy thì tốt rồi!

Dương Tử Mi tuy ngoài mặt bình thản nói thế, nhưng trong lòng lại đang than thầm. Hoàng Tịnh Nhân thì đã khỏe rồi, chỉ là cô thì lại biến thành quái vật chuyên hút âm sát khí. Cô cũng không biết đó là họa hay phúc nữa, vì dù gì thì đến bây giờ vẫn chưa thấy có gì bất thường xảy ra.

Thấy mặt cô không được hồng hào như trước, Mẫn Cương vội hỏi:

- Củ sâm đó cậu vẫn chưa ăn à?

- Tạm thời vẫn chưa ăn. Tớ còn phải tìm thêm vài vị thuốc nữa mới được.

- Cậu cần thuốc gì cứ nói với tớ. Chỉ cần có thể giúp thì cả nhà tớ nhất định sẽ mua giúp cậu.

Mẫn Cương vui vẻ nói.

Chương 193: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế (2)

- Cảm ơn cậu, mấy vị thuốc kia hơi khó tìm, phải xem cơ duyên mới được. Tớ từ từ tìm cũng được, sức khỏe của tớ vẫn ổn, tạm thời không bồi bổ cũng không có vấn đề gì hết.

Dương Tử Mi cười nói.

Quả thật, ngày hôm đó khi giúp Hoàng Tịnh Nhân hóa giải âm sát khí, sức khỏe của cô kém đi rất nhiều. Nhưng tình hình đó kéo dài không lâu, cơ thể cô sau đó đã nhanh chóng bổ sung nguyên khí. Giờ, ngoài sắc mặt còn có chút khó coi ra thì những thứ khác đều ổn.

Hai người cùng đi vào trường, sau đó mạnh ai nấy vào lớp học của mình.

Vừa vào đến lớp và ngồi vào bàn không bao lâu thì Tần Khải Văn đến báo cô đến phòng hiệu trưởng.

Dương Tử Mi theo chân Tần Khải Văn đến gặp thầy hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng bình thường hay héch mặt lên trời vẻ như không xem ai ra gì kia vừa thấy cô liền cười xởi lởi, nhiệt tình chào đón cô. Sau khi mời cô ngồi, ông ta còn đích thân rót trà mời cô nữa.

- Thầy à, thầy tìm em có việc gì không ạ?

Dương Tử Mi thấy ông ta đối đãi với mình nhiệt tình như thế nên không cần dùng thiên nhãn cô cũng biết được ý đồ của ông ta là gì.

Hiệu trưởng quay sang nhìn Tần Khải Văn.

Tần Khải Văn hiểu ý liền xin phép cáo từ, để lại thầy hiệu trưởng và Dương Tử Mi trong phòng.

- Dương Tử Mi à, em châm cứu giỏi thật đấy. Lần trước nhờ em cứu cục trưởng nên trường ta cũng nở mày nở mặt hơn.

Thầy hiệu trưởng mở lời nói.

Thấy ông ta vòng vo như thế, Dương Tử Mi cũng vào thẳng vấn đề:

- Có chuyện gì thầy cứ nói thẳng ra đi ạ, gần đến giờ vào học rồi.

- Không biết em có thể chữa một số bệnh nan y không?

Do dự một hồi, thầy hiệu trưởng mới lên tiếng.

- Ô? Không lẽ thầy có bệnh nan y gì sao?

Dương Tử Mi chỉ có tình hỏi vậy thôi. Thật ra, thấy mắt ông sưng sưng, môi hơi trề xuống, mặt mày xanh xao, hơi thở gấp gấp đứt đoạn là cô biết ông ta hiện đang bị yếu thận và liệt dương rồi.

Tuy nhiên, cô nhất định sẽ không chữa bệnh giúp ông.

Dương Tử Mi đã dùng thiên nhãn để quan sát và phát hiện ông ta là một kẻ háo sắc. Trước đó ông ta thường hay chọc ghẹo, bỡn cợt và làm chuyện đồi bại với các giáo viên và học sinh nữ nên giờ mới mắc bệnh như thế.

Người như vậy, nếu chữa hết bệnh cho họ thì có khác gì tạo nghiệp đâu?

Thầy hiệu trưởng thoáng chút ngại ngùng, chần chờ một lúc lâu nữa ông ta mới nói:

- Thầy bị yếu thận, không biết em có thể châm cứu chữa trị giúp thầy không?

- Xin lỗi thầy, bệnh đó em không rành ạ, nên không giúp thầy được.

Đoạn, Dương Tử Mi đứng dậy nói tiếp:

- Nhưng mà, em nghĩ là thầy có thể nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng một thời gian. Quan trọng là phải biết cai rượu và tiết chế mấy vụ ăn chơi hoang lạc đi thì họa may trong ba hay năm năm gì đó cơ thể thầy sẽ tự hồi phục thôi.

Nghe vậy, ông ta càng cảm thấy xấu hổ, ngại ngùng hơn.

- Sắp vào học rồi, em xin phép thầy lên lớp ạ.

Nói xong, Dương Tử Mi nhanh chóng rời khỏi.

Tần Khải Văn này giờ vẫn đứng chờ bên ngoài. Thấy cô bước ra liền thở phào một cái.

Tính tình của thầy hiệu trưởng thế nào, Tần Khải Văn là người hiểu rất rõ. Anh lo là Dương Tử Mi sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của thầy hiệu trưởng để xỏm kia.

Anh đương nhiên cũng biết năng lực của Dương Tử Mi, nhưng không biết sao vẫn lo lắng không yên, thế nên mới đứng chờ ngoài cửa.

- Thầy Tần à, lên lớp thôi.

Thấy Tần Khải Văn lo lắng cho mình như thế, Dương Tử Mi cười nói.

- Thầy hiệu trưởng tìm em có việc gì không?

- À, thầy hiệu trưởng chỉ nhờ em khám bệnh dùm thôi ạ. Nhưng mà em sẽ không giúp chữa trị bệnh đó cho thầy ấy đâu. Thầy ấy tự làm thì tự chịu vậy.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Tần Khải Văn là người thông minh nên cũng đoán được ý cô đang muốn nói gì. Nghe xong, anh cũng chỉ khẽ cười.

- Thầy à, gần đây nhà thầy có chuyện gì buồn phiền sao ạ?

Thấy sắc mặt của Tần Khải Văn, Dương Tử Mi bèn chủ động hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế (3)

Tần Khải Văn gật đầu nói:

- Vì chuyện của chị thầy mà mẹ thầy gần đây ngày nào cũng than vãn không thôi.

- Chị thầy có chuyện gì sao ạ?

- Chị thầy năm nay ba mươi hai tuổi rồi nhưng vẫn chưa lấy chồng, thậm chí còn chưa có người yêu nữa. Thế nên mẹ thầy lo lắng không yên, suốt ngày cằn nhằn miết. Chị thầy bị cảm rầm hoài nên phát bực, tính khí ngày càng kỳ quặc. Hai người họ vì chuyện đó mà suốt ngày lời qua tiếng lại với nhau, khiến trong nhà xào xáo không vui vẻ gì.

Tần Khải Văn cười cay đắng nói.

- Thì ra là vậy. Chị thầy mãi vẫn chưa có người yêu như thế có thể là vì phong thủy trong phòng chị ấy có vấn đề đấy ạ.

- Ồ? Em cũng hiểu về phong thủy à? Chuyện tình duyên cũng có liên quan đến phong thủy sao?

Tần Khải Văn kinh ngạc hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Phong thủy cũng có ảnh hưởng nhất định đấy ạ. Vậy đi, hôm nay sau khi tan học, tiện đường em đến nhà thầy xem xem thế nào. Nếu phong thủy có vấn đề, em sẽ giúp hóa giải.

- Tốt quá, cảm ơn em.

Tần Khải Văn vô cùng vui mừng. Anh không cần biết Dương Tử Mi có hiểu phong thủy hay không, chỉ cần được ở cạnh cô nhiều hơn một chút là anh

cảm thấy vui rồi.

Đương nhiên, anh cũng không kỳ vọng gì nhiều. Bởi vì hai người là thầy trò, ngoài ra, anh biết cô chỉ là người để anh ngưỡng mộ thôi.

Sau khi tan học, theo hẹn, Dương Tử Mi đến nhà Tần Khải Văn.

Vừa vào nhà, đã nghe thấy tiếng trách mắng của mẹ Tần Khải Văn, sau đó là tiếng một cô gái trẻ tuổi hơn:

- Được rồi, nếu như mẹ thấy con đáng ghét như thế và muốn đuổi con ra khỏi nhà thì con sẽ dọn ra ngoài ở ngay và luôn để mẹ khỏi phiền nữa.
- Dọn dọn dọn, suốt ngày đòi dọn ra ngoài. Có giỏi thì kiếm bạn trai và kết hôn quách cho rồi đi. Đứng suốt ngày thù lù, ru rú ở nhà để mẹ bị hàng xóm chê cười là trong nhà có hủ mắm thối!
- Con ế thì đã sao? Làm chướng mắt họ à?

Nghe thấy tiếng hai người họ cãi vã như thế, Tần Khải Văn ngại ngùng nói với Dương Tử Mi:

- Họ vậy đấy, ngày nào cũng cãi nhau...

Thấy nhà có khách nên hai mẹ con họ cũng tạm thời không khẩu chiến nữa mà quay sang nhìn Tần Khải Văn vẻ như đang muốn hỏi sao anh lại dẫn học trò đến nhà.

Tần Tử Văn, chị của Tần Khải Văn, có gương mặt thanh tú, xinh xắn. Chị là ở mệnh cung của chị ấy lại có một nốt ruồi đen. Thấy nốt ruồi đen nọ, Dương Tử Mi khẽ chau mày lại.

Mệnh cung chính là vị trí ở giữa hai chân mày. Nếu mệnh cung rộng hơn hai ngón tay thì đó là người không có chủ kiến, lý tưởng viễn vông không thực tế. Nếu mệnh cung hẹp hơn một ngón tay thì đó là người suy nghĩ nhiều. Mệnh cung lúc nào cũng như đang chau lại thì đó là người hẹp hòi, khó chịu. Mệnh cung có nếp nhăn mờ mờ chính giữa chứng tỏ đó là người lao tâm lao lực nhiều.

Nếu như nam mà có nốt ruồi đen ở ngay giữa mệnh cung thì đó là người ít bạn nhiều thù, làm chuyện gì cũng thất bại. Nếu là nữ thì nốt ruồi đen ở giữa trán kia thông thường báo hiệu họ sẽ cô độc một mình suốt đời, khó tìm được ý trung nhân và khó có được một gia đình hạnh phúc.

Chả trách chị của Tần Khải Văn mãi vẫn một thân một mình như thế. Chị mỗi nốt ruồi đen kia thôi cũng đủ khiến chị ấy cô độc suốt đời rồi.

Tần Tử Văn thấy Dương Tử Mi đến bèn quay sang cười ngượng chào cô, sau đó nhanh chóng biến vào phòng của mình.

- Khải Văn à, cô bé này là...

Mẹ của Tần Khải Văn nhìn Dương Tử Mi, nghi hoặc hỏi.

Thấy Dương Tử Mi xinh xắn đang đứng trước mặt mình kia, bà liền đoán biết được đây chính là kiểu con gái mà con trai bà thích. Thế nên bà lo là con trai mình và Dương Tử Mi sẽ phát sinh tình thầy trò. Nếu vậy thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của con trai bà. Hơn nữa, Dương Tử Mi cũng chỉ mới mười lăm tuổi, còn Tần Khải Văn thì đã hai mươi tám tuổi rồi. Nếu như hai người yêu nhau thật thì con trai bà phải chờ đến bao lâu mới kết hôn đây? Trong nhà hiện tại đã có một đứa ế rồi, nên bà không muốn con trai mình lại lập gia đình trễ và nuôi con mọn nữa. Bà sợ nếu cả hai đứa con của mình đều như thế thì bà còn mặt mũi nào nhìn hàng xóm láng giềng nữa chứ.

- Mẹ, đây là học trò của con, tên là Dương Tử Mi. Em ấy cũng là thầy phong thủy đấy. Hôm nay em ấy đến đây là để giúp xem phong thủy phòng ngủ của chị.

Tần Khải Văn giải thích nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế (4)

- Thầy phong thủy sao?

Mẹ của Tần Khải Văn đưa mắt nhìn Dương Tử Mi một lượt. Nhìn đi nhìn lại bà vẫn thấy Dương Tử Mi ngoài nét xinh xắn, thông minh ra thì hoàn toàn không có điểm nào giống thầy phong thủy cả.

Vì con gái mình độc thân cũng đã lâu nên thời gian gần đây bà thường xuyên đi chùa, cúng tế và thỉnh rất nhiều bùa về nhà. Nhưng mãi mà mấy lá bùa kia cũng không có tác dụng gì cả.

- Con chào bác ạ!

Dương Tử Mi lễ phép chào hỏi.

- Chào con, Tiểu Mi.

Thấy Dương Tử Mi xinh đẹp, thông minh, khí chất thoát tục nên mẹ của Tần Khải Văn cũng không tiện hỏi thêm gì nhiều. Đã là khách do con trai bà dẫn về thì bà cũng phải tôn trọng và tiếp đãi như khách vậy.

Tần Tử Văn trong phòng nghe họ nói chuyện với nhau bên ngoài này giờ nên cũng tò mò mở cửa bước ra hỏi Dương Tử Mi:

- Em là thầy phong thủy sao? Gần đây chị nghe bạn chị nói là thành phố A có một thầy tướng số nữ trẻ tuổi rất giỏi, người đó không phải là em chứ?

- Hi hi, không có giỏi gì đâu chị. Em chỉ biết một chút thôi ạ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Đúng là em rồi!

Hai mắt Tần Tử Văn sáng lên. Hầu như quên mất chuyện vừa cãi nhau với mẹ mình lúc nãy, Tần Tử Văn vội vã chạy đến kéo tay Dương Tử Mi, vui vẻ nói:

- Đúng là em rồi, em ngầu thật đấy!

Thấy cách nói chuyện của Tần Tử Văn, Dương Tử Mi biết chị ấy là người lạc quan, hoạt bát, hơn nữa gương mặt cũng xinh xắn không kém ai. Nên cô càng khẳng định chắc chắn rằng, sở dĩ chị ấy không có người yêu ngoài nết ruồi đen ở giữa trán kia ra thì phong thủy trong phòng của chị ấy cũng có vấn đề.

- Em giúp chị xem thử sao mãi cho đến giờ mà chị vẫn không gặp được ý trung nhân của chị vậy.

Thấy bạn bè cùng lứa xung quanh mình đều lần lượt lấy chồng sinh con, còn mình thì vẫn một mình lẻ bóng, lại suốt ngày bị mẹ cản nhần nên Tần Tử Văn cũng không biết làm sao cho phải. Hiện tại, cô đang rất muốn gặp được người vừa ý và cưới cho xong chuyện. Chỉ là, chuyện cưới xin đại sự như thế, cô cũng không muốn tùy tiện quơ đại, cho nên chờ mãi chờ mãi đến hơn ba mươi tuổi rồi nhưng cô vẫn chưa có mảnh tình nào vắt vai cả.

Thấy Tần Tử Văn có vẻ tin phong thủy nên Dương Tử Mi cũng vui vẻ theo cô ấy vào phòng.

Vừa vào phòng ngủ của Tần Tử Văn, Dương Tử Mi lập tức phát hiện vấn đề ở đâu.

Phòng ngủ của Tần Tử Văn rất sạch sẽ, gọn gàng, chỉ là giường của cô ấy lại không dựa vào tường. Phong thủy như vậy rất dễ khiến chủ nhân của nó ế vẫn hoàn ế. Nhìn từ góc độ phong thủy mà nói, nếu như giường không có chỗ dựa thì ngoài mang nghĩa là không có cảm giác an toàn ra, thì còn có ý là sẽ khó tìm được bạn trai để tiến tới hôn nhân.

Ngoài ra, trong phòng còn có một hồ cá và một chậu hoa nữa. Tuy hồ cá và chậu hoa kia khiến cho căn phòng trở nên sáng sủa và trông đẹp hơn, nhưng đối với các cô gái chưa chồng mà nói thì đó chính là điều đại kỵ. Phòng ngủ của các cô gái chưa chồng có thể để hoa tươi nhưng không thể trồng vào chậu mà nên dùng bình để cắm. Nếu không, chậu hoa đó sẽ khiến nhân khí trong phòng không đủ và khiến cho chủ nhân của căn phòng sẽ cô độc, lẻ loi một mình suốt đời. Hồ cá cũng như thế.

Bên cạnh đó, vì tạo ra nét riêng biệt cho căn phòng nên trong phòng của Tần Tử Văn còn để một chiếc gương xéo. Để gương trong phòng thường khiến cho chủ nhân căn phòng phát sinh các ý nghĩ không bình thường, chẳng hạn như chỉ muốn một thân một mình suốt đời chứ không muốn đón nhận tình cảm của người khác.

Tất cả những vấn đề trên, Dương Tử Mi đều nói hết cho Tần Tử Văn nghe.

Nghe xong, Tần Tử Văn liền gọi Tần Khải Văn vào giúp cô quay giường lại, sau đó còn bảo anh giúp mang gương, hồ cá và chậu hoa ra khỏi phòng.

Dương Tử Mi còn đề nghị rằng, nếu muốn trong vòng một tháng mà có thể gặp được ý trung nhân thì tốt nhất là nên để các vật phong thủy tăng vận đào hoa trong phòng, đồng thời phải phá nốt ruồi đen trên trán kia đi.

- Nốt ruồi đen này của chị phải phá đi sao? Mọi người đều nói đây là nốt ruồi mỹ nhân mà.

Tần Tử Văn nghi hoặc hỏi.

- Hi hi, nếu là nốt ruồi đỏ thì mới đúng là nốt ruồi mỹ nhân. Còn nốt ruồi đen thì không phải, phá đi sẽ tốt hơn.

Dương Tử Mi cười giải thích.

- Màu đỏ giống nốt ruồi trên trán em vậy mới là nốt ruồi mỹ nhân à?

Dương Tử Mi khẽ mỉm cười. Trên trán cô không phải là nốt ruồi, mà chỉ là vết sẹo xuất hiện sau khi bị ngọc tịnh bình rơi trúng đầu lúc nhỏ thôi.

Nói ra cũng lạ, sau khi phòng ngủ được sắp xếp lại, Tần Tư Văn lập tức nhận được điện thoại. Người gọi điện thoại cho cô lại chính là một tiền bối họ Vương học trên cô mấy khóa mà cô vốn rất ngưỡng mộ. Vị sư huynh họ Vương kia mời Tần Tư Văn tham gia họp mặt bạn học.

Sau khi gác máy, Tần Tư Văn hớn hờ nắm tay Dương Tử Mi nói:

- Tiểu Mi, em có thể giúp chị tóm được người mà chị thích không?
- Vậy chị hãy lấy một sợi tóc của người đó về đây, em sẽ giúp chị!

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Vậy thì tốt quá! Tiểu Mi, chị yêu em nhất. Giờ chị phải đi đây, nếu chị có thể thuận lợi lên xe hoa, chị nhất định sẽ lì xì em một bao to.

Tần Tư Văn hào hứng nói.

Thấy cô vui vẻ, Dương Tử Mi cũng vui lây. Cô đã nhìn thấy Hồng Loan Tinh của Tần Tư Văn bắt đầu xao động rồi. Chỉ cần Tần Tư Văn phá nốt ruồi kia đi thì chuyện lên xe hoa kia cũng sẽ sớm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Chiếc Khay Đồng (1)

Mọi việc xong xuôi, Dương Tử Mi cũng chỉ nhận của Tần Khải Văn một trăm đồng lấy lệ, sau đó chào tạm biệt họ về nhà.

- Meo meo, mau đến đây ăn cơm nào!

Vừa đi khỏi không xa, Dương Tử Mi bèn nghe có tiếng người gọi mèo đến ăn. Lập tức, mấy con mèo đen xuất hiện và vây lấy người đó.

Dương Tử Mi quay đầu lại nhìn và kinh ngạc phát hiện chiếc khay đồng mà người phụ nữ mập mạp họ đang dùng để cho mèo ăn kia lại phát ra vật khí đặc trưng mà chỉ có các cổ vật mới có.

“

Thấy vậy, Dương Tử Mi cũng bước đến gần vờ vuốt ve mấy con mèo để làm quen, sau đó quay sang hỏi người phụ nữ họ:

- Cô ơi, mấy con mèo này của cô dễ thương quá. Con rất thích, cô có thể bán cho con một con không?
- Được chứ, cô đang lo là không biết có ai chịu nhận nuôi chúng không. Con thích con nào, cô bán rẻ cho con, cô chỉ lấy tượng trưng một trăm đồng thôi.

Người phụ nữ họ sáng khoái nói.

Dương Tử Mi chỉ vào một chú mèo mập nhất trong đám nói:

- Con thích con này.
- Được.

Người phụ nữ lập tức gọi chú mèo họ đến và đưa cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đưa tay đón lấy chú mèo họ và tiếp tục giả vờ chớp chớp đôi mắt ngây thơ cười tủm tỉm nói:

- Cô ơi, con mua mèo rồi, cô có thể tặng con cái khay đồng này không? Nhà con không có cái khay nào dùng để cho mèo ăn hết.
- Ô, không thành vấn đề. Nhà cô có mười mấy cái khay đồng giống như vậy, đem quảng cũng không ai thèm nhặt. Để cô lấy một cái sạch hơn tặng con nhé.

Người phụ nữ họ nhanh nhẩu đáp.

“

Nghe thế, hai mắt Dương Tử Mi sáng lên.

Lúc này, trong lúc xem mèo, cô đã quan sát kỹ chiếc khay và phát hiện chiếc khay đó là một chiếc khay không có quai cầm, chân tròn, trên có khắc hoa văn hình rùa và cá. Là một cổ vật bằng đồng thời nhà Thương quý hiếm.

Người phụ nữ nọ nói là trong nhà bà ấy có mười mấy chiếc khay như thế, chẳng khác nào đang ngồi trên núi vàng!

Nhưng bà ấy lại tưởng núi vàng kia là rác và đem vứt đi. Thật quá lãng phí mà!

- Cô ơi, vậy con theo cô vào xem có được không ạ?

Dương Tử Mi hỏi, giọng ngọt lịm.

- Ừm.

Người phụ nữ nọ cũng là người sáng khoái, dễ chịu nên bà sao biết được ý đồ của Dương Tử Mi chứ?

Nhà của người phụ nữ kia chỉ là một căn nhà lợp ngói theo kiểu xưa. Trong nhà có một giếng trời, có lẽ là nhà của một gia đình giàu có nào đó đã ở trước đây.

Kế bên giếng trời là một đồng than đá to, mười mấy chiếc khay đồng đang bị vất lung tung trên khắp chén kế bên đồng than.

Quả nhiên, mấy chiếc khay đó đều phát ra vật khí đặc trưng của đồ cổ.

- Đều ở đây cả. Con chọn một chiếc đi.

Đoạn, nghe tiếng ho sặc sụa từ phòng trong phát ra, người phụ nữ nọ quay sang Dương Tử Mi, lo lắng nói:

- Ông xã cô lại phát bệnh, để cô vào xem sao nhé.

- Ơ? Chú bị bệnh gì sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Lúc trẻ vì muốn kiếm tiền nên ông ấy đã đi đào than, bụi than vào phổi nên ông ấy bị ho lao.

Người phụ nữ nọ rầu rầu nói tiếp:

- Nhà cô nghèo nên không có tiền cho ông ấy vào bệnh viện lớn để chữa trị, mà chỉ để ông ấy ở nhà và bốc đại mấy thang thuốc cho ông ấy uống thôi. Mấy năm nay sức khỏe ông ấy ngày càng yếu đi, đi còn không nổi nữa là.

- Cô ơi, từ nhỏ con đã theo sư phụ học về trung y nên con biết chút về châm cứu. Nếu cô tin con thì con sẽ giúp xem bệnh cho chú.

Dương Tử Mi vì muốn có mấy chiếc khay kia nên mới chủ động đề nghị được chữa bệnh cho người ta. Nếu không, cứ lấy đồ của người ta không không như vậy thì cũng khó coi quá.

- Ô, đó là bệnh mãn tính, con có giúp cũng như không thôi.

Thấy cô còn nhỏ nên người phụ nữ kia cũng không tin là cô biết y thuật. Bà nói với giọng than thở.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Chiếc Khay Đồng (2)

- À, không sao, cô chỉ cần tin con lần này thôi là được.

Dương Tử Mi nhìn người phụ nữ nọ nói.

Thấy cô kiên định như thế, thêm vào đó là sau nhiều năm bôn ba chữa trị mà không có hiệu quả, giờ thấy có người tốt bụng chủ động đề nghị chữa giúp nên người phụ nữ nọ cũng nảy sinh ý nghĩ phước chủ may thầy, thế nên cũng bắt đầu xiêu lòng.

Ngoài ra, thấy dáng vẻ của Dương Tử Mi cũng có chút gì đó khác với người bình thường, nên cuối cùng người phụ nữ nọ cũng chịu để cô vào khám bệnh.

Đoạn, người phụ nữ nọ dẫn cô vào căn phòng kế bên. Còn chưa kịp bước vào thì mùi thuốc bắc cùng mùi ẩm mốc đã xộc vào mũi cô.

Dương Tử Mi bất giác hít hơi một cái.

Căn phòng khá tối, cửa sổ vốn đã nhỏ, nay lại còn treo thêm một cái rèm cửa dày màu đen nên không khí trong phòng không thể lưu thông. Chính vì vậy mà cả căn phòng đều rất dơ và ẩm mốc.

- Cô à, sao cô không mở cửa sổ ra? Như vậy thì chú sẽ càng bệnh nặng hơn đấy.

Dương Tử Mi chau mày nói.

- À, ông ấy không chịu được gió. Mỗi khi có gió thổi vào một chút là ông ấy lại ho không ngừng.

Người phụ nữ nọ rầu rĩ nói.

Dương Tử Mi hướng mắt lên giường. Chỉ thấy bên dưới chiếc mền bông cũ kỹ là một người đàn ông gầy trơ xương, hai mắt lõm sâu xuống, mặt đỏ bừng không chút sinh khí đang nằm đó. Đột nhiên, ông ta lại ho thêm một tràng nữa, ho nhiều đến nỗi toàn thân ông run lay bầy cả lên và cuối cùng nôn ra một ngụm máu. Nôn xong, ông nằm vật ra giường lấy hơi.

Quả nhiên là ho lao nặng!

Người phụ nữ nọ vội chạy đến đỡ chồng mình dậy, lo lắng nói:

- Ông à, cô bé kia nói là biết châm cứu, ông để cô bé khám bệnh xem sao nhé.

Người đàn ông nọ nhìn Dương Tử Mi một cái, sau đó lại ho một tràng dài và khoát tay nói:

- Bệnh của tôi có khám cũng như không, đừng để cô bé bị lây.

Thấy ông ấy bệnh nặng như vậy nhưng vẫn luôn lo lắng là sẽ lây cho người khác nên Dương Tử Mi càng quyết tâm chữa trị cho ông hơn.

- Chú à, con không sợ bị lây đâu. Chú nằm xuống để con khám cái đã. Khám xong con sẽ châm cứu cho chú, chú nhất định sẽ khỏe lại thôi.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng nói.

Thấy cô kiên định và quan tâm mình như vậy nên người đàn ông kia cũng không từ chối nữa và ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Dương Tử Mi bắt mạch và phát hiện bệnh tình của ông hết sức nguy kịch. Nếu như không chữa trị thì ông chỉ sống được chừng nửa tháng nữa thôi.

May là ông ấy mạng lớn, gặp được Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi để ông nằm xuống và gỡ mền ra. Dưới cái mền kia là một thân thể gầy còm đến đáng thương, phổi thì sưng phù lên. Ngoài bệnh lao phổi ra ông còn mắc các bệnh nặng khác như bệnh gan phù nề nữa.

Cô lấy bộ kim châm cứu mang theo trên người ra và lần lượt châm vào các huyệt thái nguyên, liệt khuyết, nội quan, phế du, túc tam lý, tam âm giao, phong long huyệt... Cô vừa vận khí vừa châm đi châm lại các huyệt đó mấy lần.

Một lúc sau, cô rút hết kim ra.

Phụt!

Người đàn ông nọ bỗng nhiên ngồi dậy và nôn ra một ngụm máu đen ngòm. Nôn xong, hơi thở của ông dần đều đặn trở lại, cơ thể cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều so với trước đó.

- Ông à, ông thấy sao rồi?

Thấy chồng mình nôn ra máu, người phụ nữ nọ vô cùng hoảng sợ.

- Cô đừng lo, chú vừa nôn chất dơ trong người ra. Nôn được thì chú sẽ thấy khỏe hơn thôi. Con sẽ cho đơn thuốc, cô theo đơn bốc thuốc về cho chú uống hàng ngày. Không đến nửa tháng thì chú sẽ khỏi bệnh thôi. Nhưng mà bình thường cô cần chú ý không khí trong phòng, nhớ để phòng thông thoáng chứ đừng đóng cửa bí bưng như thế nữa. Còn nữa, phải thường xuyên cho chú ra ngoài phơi nắng, vậy mới tốt.

Dương Tử Mi căn dặn.

- Vậy là xong rồi sao?

Người phụ nữ nọ nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông đang nằm trên giường đưa tay sờ lên bụng và lưng mình xong bèn quay sang nói với vợ:

- Tôi đã đỡ hơn nhiều rồi. Lúc nãy trong người cứ như là có một luồng nước nóng chạy khắp cơ thể vậy, thoải mái lắm. Giờ cũng không khó thở như trước nữa.

Nói xong, ông ấy bước xuống giường, cố gắng lấy sức đứng dậy.

Thấy chồng mình đã có thể đứng lên, người phụ nữ nọ vui mừng khôn xiết. Bà vội nắm tay Dương Tử Mi xúc động nói:

- Cô bé, con quả nhiên là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Ông ấy đã chữa trị khắp nơi nhưng đều không có kết quả gì. Giờ nhờ có con nên ông ấy mới hết bệnh, thật là thần kỳ quá.

Thấy vợ chồng họ vui mừng như thế, Dương Tử Mi bất giác cũng vui lây. Cô vui vì mình có thể chữa bệnh cứu người.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Bao Đồ Cổ

- Con à, con cứu mạng chồng cô như thế, cô không biết lấy gì để đền đáp nữa đây.

Vừa nói, người phụ nữ nọ vừa lấy từ trong phòng ra mấy xấp tiền lẻ nói:

- Cô cũng không biết trả bao nhiêu tiền chữa bệnh cho con nữa. Giờ trong nhà cô cũng chỉ có một ngàn đồng thôi, sau này kiếm được nhiều tiền hơn cô sẽ trả tiếp cho con nhé.

- Cô ơi, con không lấy tiền đâu. Nếu cô muốn cảm ơn con thì cô hãy cho con mấy cái khay đồng kia nhé. Con rất thích chúng.

Dương Tử Mi chỉ vào đồng khay đồng nói.

- Mấy cái khay cũ đó không đáng giá gì đâu. Mấy thứ đó đều là người lớn trong nhà để lại thôi, bị gì hết cả rồi.

Người phụ nữ nọ nói giọng khó xử.

- Không sao đâu ạ, con thích là được rồi.

Vừa nói, Dương Tử Mi vừa đi đến cạnh khạp chén và tiện tay cầm một chiếc khay lên. Tuy những chiếc khay đó đều bị gỉ sét hết cả, nhưng nó vẫn phát ra luồng sáng màu vàng lấp lánh. Dương Tử Mi nghĩ nó chắc chắn sở hữu kỹ thuật chống gỉ đặc biệt nào đó, và có giá trị sưu tầm rất cao.

- Con à, con quả nhiên là người tốt.

Người phụ nữ nọ tưởng là Dương Tử Mi sợ mình ngại vì không đủ khả năng trả tiền chữa bệnh nên mới nhận đại mấy cái khay cũ không ai thèm kia.

Nghe bà khen như thế, Dương Tử Mi chỉ khẽ mỉm cười.

Thật ra cô cũng không tốt bụng gì đâu. Cô đúng là đã cứu người đàn ông kia, nhưng nếu như dùng mấy cái khay nọ để trả tiền chữa bệnh thì tính ra cái giá mà họ phải trả cũng cao ngất ngưỡng đấy thôi.

Tuy nhiên, nếu như không nhờ cô phát hiện thì mấy cái khay kia cũng sẽ trở thành phế liệu.

Nghĩ vậy nên Dương Tử Mi càng muốn có được chúng. Thậm chí, cô còn lấy luôn cả cái khay mà trước đó người phụ nữ nọ lấy đựng thức ăn cho mèo và nói là cho đủ bộ.

Tổng cộng có mười tám cái khay như thế. Mỗi một cái đều có hoa văn khác nhau, chỉ có chất liệu và xuất xứ là giống thôi. Quả nhiên là đồ cổ quý giá.

Người phụ nữ nọ lấy một cái bao bố to và cho hết mười tám cái khay kia vào bao giúp cô. Bà vẫn cảm thấy là mình đang nợ Dương Tử Mi rất nhiều.

Sau khi chào tạm biệt hai vợ chồng người phụ nữ nọ xong, Dương Tử Mi xách bao đi được vài bước thì thấy gần đó có một trụ ATM. Nghĩ ngợi hồi lâu, cô liền đến đó rút ra ba ngàn và quay lại đưa cho người phụ nữ nọ.

- Cô à, chút tiền này cô hãy nhận lấy để mua thuốc cho chú nhé.

Người phụ nữ nợ vội vàng trả lại nói:

- Làm vậy sao được? Con không nhận tiền của cô chú là cô chú đã cảm thấy nợ con nhiều lắm rồi, giờ sao lại nhận tiền của con cho được?

- Chúng ta có duyên với nhau mà. Số tiền này coi như con cho cô chú mượn vậy. Chờ chú hết bệnh, đi làm kiếm tiền thì cô chú từ từ trả cho con cũng được mà.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng nói.

Nghe xong, người phụ nữ nợ cảm động đến rơi nước mắt.

Từ sau khi chồng bị bệnh, bà chạy vay vay mượn khắp nơi. Nhưng số tiền có thể mượn được rất ít. Thậm chí, bà con họ hàng, bạn bè mỗi khi thấy bà đến đều mượn cớ nói là không có tiền, không thì đóng cửa miễn tiếp khách, hoặc thấy bà ở đâu là họ liền đi vòng đường khác để tránh mặt.

Giờ, Dương Tử Mi đột nhiên ở đâu lại đến chữa bệnh giúp chồng bà, lại còn cho bà mượn ba ngàn nữa, thế nên càng nhìn bà càng thấy Dương Tử Mi giống Quan Âm Bồ Tát.

Thấy bà nhất quyết không nhận, Dương Tử Mi đành để tiền lên bàn và nhanh chóng rời khỏi. Để lại người phụ nữ nợ với lòng cảm kích vô hạn.

Dương Tử Mi xách bao khay đồng lên xe buýt.

Trên xe, người rất đông, không có chỗ ngồi nên cô đành một tay xách đồ, một tay vịn cột để không bị ngã.

- Không phải chứ, cái bao này dơ vậy, làm dơ bộ đồ hàng hiệu này của tôi thì đền có nổi không đây?

Người lên xe càng lúc càng đông nên cái bao của cô không may đụng trúng vào một người phụ nữ trẻ ăn mặc thời thượng đang đứng bên cạnh. Kết quả là cô bị người phụ nữ kia mắng cho một trận, cứ như cô là những đứa nhật rác vậy.

Dương Tử Mi liếc cô ta một cái. Người phụ nữ kia chỉ mặc quần áo bình thường thôi nhưng lại cố ý nói là hàng hiệu đắt tiền này nợ.

Trong bao của cô là đồ cổ đắt tiền thật. Giá trị của chúng có thể mua mấy ngàn người như cô ta luôn chứ đừng nói là bộ đồ giả hàng hiệu mà cô ta đang mặc trên người kia.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 199: Trừng Phạt Người Thích Mắng Người Khác

- Nhìn cái gì mà nhìn? Đồ nhà quê. Bộ đồ này của chị đây nhà mày trồng ruộng một năm cũng mua không nổi đâu.

Thấy Dương Tử Mi cứ nhìn mình chằm chằm vẻ bất mãn, hơn nữa lại phát hiện cô trắng trẻo xinh xắn nên người phụ nữ nợ bèn quát lên.

Đối với hạng người như thế, Dương Tử Mi cạn lời không biết nói sao cho phải, nên cô cũng chẳng thèm để ý làm gì.

Nhưng nào ngờ, sự không để ý của cô lại biến thành sự khinh khi và xem thường trong mắt người khác.

Nhân lúc xe dừng đột ngột, người phụ nữ nợ cố ý giơ chân đang mang giày cao gót lên định đạp vào chân của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đâu dễ dàng để ả ta thực hiện ý đồ như thế. Cô nhanh chóng rút chân lại, và lập tức đạp ngay vào chân của cô ta.

- Ui da!

Người phụ nữ nợ la lên như heo bị cắt tiết vậy. Sau đó hung hăng nắm áo Dương Tử Mi mắng:

- Đồ dê tiện này, dám đạp chân tao?

Hành khách trên xe đều quay lại nhìn hai người họ.

Lúc này khi người phụ nữ nợ kiểm chuyện, mọi người đều biết. Thế nên bây giờ tất cả mọi cặp mắt tội nghiệp đều hướng về phía Dương Tử Mi.

- Tôi đập chân chị thì đã sao nào?

Dương Tử Mi cũng bắt đầu nổi giận. Vừa nói, cô vừa giơ chân lên đập thêm một cái thật mạnh nữa lên chân người phụ nữ đáng ghét kia.

Người phụ nữ nọ liền nhảy cẫng lên la lối, chửi rủa đủ thứ. Những lời lẽ khó nghe nhất trên đời cô ta đều lôi ra mắng.

“

Dương Tử Mi đưa tay bắt ấn, lập tức, một luồng âm sát khí liền phóng thẳng vào cổ họng của người phụ nữ nọ.

Người phụ nữ nọ đột nhiên cảm thấy cổ họng mình lạnh lạnh, tiếp đó lại luôn miệng thốt ra những lời lẽ thóa mạ khó nghe. Những lời mắng mỏ đó khiến hành khách xung quanh cảm thấy bức mình và bắt đầu quay sang quở trách cô ta là người không có giáo dục.

Đến trạm xe ở phố Văn Lai, Dương Tử Mi xuống xe.

Người phụ nữ nọ vẫn liên tục mắng chửi không thôi. Cô ta mắng hoài mắng mãi, đến nỗi tài xế chịu không nổi bèn đuổi cô ta xuống xe.

Nhưng cô ta vẫn không thể nào ngừng mắng được. Gặp ai cô ta cũng mắng. Đúng lúc gặp ngay cấp trên của cô ta trên phố, cô ta cũng lao đến mắng xối xả, tưởng như mọi bức tức, oán hận thường ngày đối với cấp trên của mình cô ta đều tuôn ra hết.

Cấp trên của cô ta nghe thế bèn tức giận nói:

- Ngày mai cô đừng đi làm nữa!

Chưa hết, về đến nhà, cô ta không ngừng mắng cha mẹ chồng, chồng, chị em chồng. Cũng vì thất lễ, hỗn hào như thế nên cô ta bị chồng mình đánh cho một trận và đuổi về nhà mẹ ruột. Thế thảm như vậy nhưng cô ta vẫn không sao không chế được miệng lưỡi của mình.

Sợ quá, cô ta dùng tay bịt chặt miệng mình lại, nhưng làm sao cũng vẫn không thể không mắng mỏ người khác được...

Cuối cùng, vì chịu không nổi nữa nên cô ta đành tự cắn đứt lưỡi mình. Từ đó về sau, cô ta không thể nói và cũng không thể mắng ai được nữa.

Nếu cô ta biết tất cả những thứ đó đều do cô ta đắc tội với Dương Tử Mi mà ra, chắc chắn sau này cô ta sẽ không dám mắng ai nữa.

Thế mới thấy, đừng dại mà đắc tội với thầy tướng số. Nếu không, có chết thế nào cũng không biết đâu.

Dương Tử Mi cầm theo bao đồ cổ đến Mặc Hiên.

Lâm Thanh Mai trong bộ sườn xám nền trắng trên điểm xuyết bằng hoa văn hoa mai đang ngồi trong quầy hàng lau chùi một chiếc gương cổ bằng đồng. Chốc chốc lại giơ gương lên soi và tự cười một mình, trông rất vui vẻ và hạnh phúc.

Tổng Huyền từ trong tiệm đi ra, tay cầm chổi dịu dàng ngồi xuống cạnh Lâm Thanh Mai và nhẹ nhàng quét bụi. Lắm lúc hai người lại quay sang nhìn nhau cười tươi.

Thấy hai người họ hòa hợp, hạnh phúc như thế, Dương Tử Mi đột nhiên thấy sống mũi mình cay cay và bất giác nở nụ cười mãn nguyện.

Cô vui thay cho Tổng Huyền!

Người lương thiện như Tổng Huyền xứng đáng có được một gia đình êm ấm, hạnh phúc như đã định chứ không nên đi chệch khỏi phần số của mình chỉ vì sự xuất hiện đột ngột của cô.

Tuy nhiên, khi Tổng Huyền không còn để ý cô như trước kia nữa thì cô đột nhiên lại cảm thấy lạc lõng. Cứ như là bị mất đi một món đồ chơi mà mình yêu thích vậy.

Nhưng dù sao thì cô cũng hi vọng Tổng Huyền được hạnh phúc. Bởi vì, cô không thể mang lại hạnh phúc cho anh như Lâm Thanh Mai.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Nước Mắt Phượng Hoàng, Âm Hồn Nhập Thể

Dương Tử Mi mang theo bao đồ cổ đi thẳng vào Mặc Hiên.

Tổng Huyền vốn đang cúi đầu trò chuyện to nhỏ gì đó với Lâm Thanh Mai, dường như cảm nhận được gì đó bèn ngẩng đầu lên. Thấy Dương Tử Mi, đôi

mắt dịu dàng, ánh áp của anh đột nhiên sáng lên và vui vẻ hẳn.

- Tiểu Mi, hôm nay sao em đến sớm vậy?

Tổng Huyền đứng dậy, vui vẻ hỏi.

- Lúc này em may mắn mua được mấy thứ này nên muốn đem đến cho thầy xem thử.

Nói xong, Dương Tử Mi cũng không quên quay sang chào Lâm Thanh Mai:

- Chị Thanh Mai, chào chị!

- Chào em, Tiểu Mi. Em vào ngồi chơi nhé!

Lâm Thanh Mai để chiếc gương bằng đồng trên tay xuống, đứng dậy nhiệt tình chào đón cô.

Nhưng vừa nhìn thấy mặt của Lâm Thanh Mai, Dương Tử Mi liền ngẩn người ra. Lúc này, dường như cô nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn khác ẩn hiện trên mặt của Lâm Thanh Mai. Gương mặt đó cứ thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện và nở nụ cười rất kỳ dị.

Tuy nhiên, gương mặt đó chỉ thoáng qua thôi. Đến lúc Dương Tử Mi định thần lại thì thấy mặt Lâm Thanh Mai vẫn vậy, không có gì bất thường. Chỉ là giữa trán có thêm một luồng âm sát khí màu đen.

Dương Tử Mi trầm ngâm lên:

“

Dương Tử Mi bất giác nhìn sang chiếc gương cổ kia.

Đó là một chiếc gương hình bát giác, hình dáng bắt mắt, hoa văn tinh xảo. Phía sau gương còn được chạm trổ hình một con phượng hoàng rất sống động.

Nhưng, đó lại là một con phượng hoàng đang khóc.

Trong truyền thuyết, phượng hoàng là loài chim bất tử quý hiếm, có thể hóa thiêu niết bàn và tái sinh lại.

Tuy nhiên, một khi phượng hoàng khóc, mà theo truyền thuyết, nước mắt phượng hoàng là máu, thì chính là lúc nó không còn cơ hội tái sinh mà đành phải vào luân hồi lục đạo như những sinh linh khác.

Thế nên, nước mắt phượng hoàng cũng là biểu trưng cho sự xui xẻo, không may mắn.

Hoa văn như thế sao lại được khắc trên gương soi hàng ngày của các cô gái nhỉ?

Tuy vậy, Dương Tử Mi nhìn hoài vẫn không phát hiện âm sát khí nào phía trên chiếc gương đó cả, mà nó chỉ là một món đồ cổ như bao món đồ cổ bình thường khác.

“

Nhớ lại gương mặt ma quỷ ẩn hiện trên mặt Lâm Thanh Mai lúc này, Dương Tử Mi cảm thấy lạnh sống lưng. Cô lại quay sang nhìn Lâm Thanh Mai chăm chăm.

- Tiểu Mi, sao vậy? Mặt chị dính gì dơ sao?

Thấy Dương Tử Mi cứ nhìn mình không chớp mắt, Lâm Thanh Mai cũng đưa tay lên sờ sờ vào mặt mình và lo lắng hỏi.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

- Không phải chứ? Dơ ở đâu vậy ta?

Xuất thân từ nhà khuê môn danh giá nên trước giờ Lâm Thanh Mai luôn hết sức chú trọng về ngoại cũng như tư thái của mình. Thế nên, nghe nói mặt mình bị dơ, Lâm Thanh Mai liền lấy chiếc gương đồng nọ lên soi.

Dương Tử Mi lại thấy một gương mặt ma quỷ ẩn hiện trên mặt Lâm Thanh Mai. Lần này, cô có thể nhìn thấy gương mặt nọ khá rõ ràng. Gương mặt kia thậm chí còn nháy mắt cười đùa với cô nữa. Càng nhìn cô càng thấy rợn người.

Nhưng Lâm Thanh Mai lại không phát hiện gì. Cô chỉ thấy gương mặt mình trong gương thôi.

Soi tới soi lui, vẫn không thấy mặt mình dính gì dơ, cô liền quay sang hỏi Tổng Huyền:

- Anh à, mặt em bị dính gì dơ à?

Tổng Huyền nhìn một hồi mới lắc đầu nói:

- Đâu có, mặt em không dính gì hết.

Lúc này, Lâm Thanh Mai mới quay sang cười nói với Dương Tử Mi bằng giọng trách yêu:

- Tiểu Mi, em hư quá nha, cố ý trêu chọc chị.

Dương Tử Mi chỉ biết cười ngượng.

Trên mặt của Lâm Thanh Mai quả nhiên bị dơ, chỉ là vết dơ kia nếu nói ra e là người khác đều sẽ khiếp sợ.

Nếu như bị âm hồn nhập thì ý chí và suy nghĩ của Lâm Thanh Mai cũng sẽ dần dần bị âm hồn kia xâm chiếm. Để rồi cuối cùng hoàn toàn biến thành một người khác...

Hơn nữa, pháp lực của âm hồn có thể nhập vào người khác như thể thường rất mạnh. Nó không giống với âm sát khí. Nếu không có pháp khí tốt trợ giúp thì Dương Tử Mi cũng rất khó mà đuổi nó đi được.

Thấy thần sắc cô có vẻ khó coi, Tổng Huyền nghi hoặc hỏi:

- Tiểu Mi à, chẳng lẽ Thanh Mai đã đụng vào thứ gì không nên đụng sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Đừng Soi Gương Lúc Nửa Đêm

- Dạ, đúng là có chút gì đó...

Dương Tử Mi không dám nói là có âm hồn nhập vì sợ sẽ làm Lâm Thanh Mai hoảng sợ.

Nhưng Lâm Thanh Mai vẫn rất hoảng sợ.

Lâm Thanh Mai và Dương Tử Mi cũng khá thân nhau nên cô ấy biết Dương Tử Mi làm gì.

Lâm Thanh Mai mặt trắng bệch hỏi Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, mặt chị có gì vậy? Không phải là trúng tà chứ?

- Chị đừng sợ, chị là có chút âm sát khí thôi. Có thể là do chiếc gương này mà ra.

Dương Tử Mi an ủi nói.

Nghe thế, Lâm Thanh Mai vội để chiếc gương nọ xuống bàn và tránh xa nó ra một chút, giọng run run nói:

- Chả trách sáng nay chị cầm nó lên thì thấy có gì đó lạ lạ, hơn nữa chị cứ muốn soi gương hoài thôi. Bình thường chị không thích soi gương lắm.

Tổng Huyền cũng cảm thấy Lâm Thanh Mai hôm nay có gì đó rất kỳ lạ.

Một tiểu thư khuê các như cô thường sẽ không bao giờ soi gương ở nơi thanh thiên bạch nhật, nhiều người qua lại như thế. Nhưng hôm nay cô ấy dường như rất thích chiếc gương kia, cứ cầm nó trên tay soi suốt buổi. Thậm chí khi có người đến tiệm, cô cũng cầm gương lên soi, còn không ngừng vuốt tóc và sờ sờ lên mặt mình nữa.

Giờ nghe Dương Tử Mi nói thế, Tổng Huyền biết ngay là có vấn đề.

Chiếc gương nước mắt phượng hoàng kia anh vừa mua từ một thương nhân chuyên chơi đồ cổ ngày hôm qua thôi. Anh cũng biết nước mắt phượng hoàng là thứ xui xẻo, nhưng vì giá trị nghiên cứu, nghệ thuật của chiếc gương nọ quá cao nên anh cũng làm liều mua về.

Sáng nay thức dậy, anh ngạc nhiên khi thấy Lâm Thanh Mai, vợ mình, lại đang cầm trên tay chiếc gương mà anh đã giấu trong hộp và không ngừng lau chùi nó. Hơn nữa còn vừa lau vừa soi gương nữa.

Tuy nhiên, lúc đó anh cũng không nghĩ gì nhiều. Chỉ nghĩ là một phụ nữ như cô yêu thích một chiếc gương đồng tinh xảo như thế cũng là điều dễ hiểu.

- Tiểu Mi à, vậy chị phải làm sao bây giờ? Em rất giỏi trong việc này, em có thể giúp chị trừ tà hóa sát không?

Lâm Thanh Mai lo lắng nói.

- Chị yên tâm đi, em sẽ nghĩ cách giúp chị. Chỉ là thời gian này nếu chị phát hiện có gì bất thường thì chị cũng đừng sợ gì hết. Còn nữa, nửa đêm chị đừng soi gương nhé.

Dương Tử Mi dẫn dò.

- Không được soi gương lúc nửa đêm sao? Tại sao?

Lâm Thanh Mai hỏi.

- Sẽ làm chị sợ đấy.

Nếu như Lâm Thanh Mai soi gương lúc nửa đêm thì sẽ thấy được âm hồn kia. Lúc đó, cô không sợ mới lạ.

Hơn nữa, nếu như không bị âm hồn nhập thì người bình thường soi gương lúc nửa đêm cũng rất dễ thấy những thứ không nên thấy, ví dụ như tà khí chẳng hạn.

Ngoài ra, nếu nhìn từ góc độ phong thủy, thì không nên để gương đối diện với giường ngủ của mình. Gương trong phong thủy là vật dùng để phản chiếu hung sát, sát khí nhằm giúp chủ nhân trong nhà tránh được các tổn hại do hung sát xung khắc gây ra. Bất kể vị trí nào trong phòng ngủ nếu có gương soi vào cũng đều không may mắn. Ngoài chuyện ảnh hưởng đến sức khỏe và tình cảm vợ chồng ra, nó còn làm ảnh hưởng đến tài vận, con cái nữa. Đặc biệt là cuối giường lại càng không nên treo gương. Bởi vì gương nếu được đặt ở cuối giường thì nó không khác nào là một chiếc gương chiếu hồn. Nó sẽ khiến người trong phòng thường xuyên cảm thấy lo lắng không yên. Thế nên, nếu muốn treo gương trong phòng thì tốt nhất là nên để nó ở một góc khuất, khó nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Khay Đồng Quản Trọng

Đoạn, Dương Tử Mi đi vào bên trong một căn phòng yên tĩnh. Cô bảo Tống Huyền mang chu sa, bút, giấy vàng để sẵn lên hương án, sau đó dùng máu trên ngón tay của mình để viết thần chú lên giấy. Viết xong, cô gấp tờ giấy lại thành hình tam giác và bỏ vào một chiếc túi nhỏ màu đỏ, dùng dây đỏ buộc lại và dặn dò Lâm Thanh Mai phải luôn đeo nó trên người, tuyệt đối không được tùy tiện tháo xuống.

- Đeo cái này là trừ tà được sao?

Lâm Thanh Mai vui mừng nhận bùa và đeo ngay vào cổ mình.

- À không, đây chỉ là bùa giúp chị tĩnh tâm. Nó có thể giúp tinh thần chị thoải mái, yên tâm, ý nghĩ kiên cường để không bị tà ma xâm nhập và chiếm dần lấy ý chí và suy nghĩ của chị. Còn về tà sát trên người chị, em cần thêm vài thứ nữa mới có thể giúp chị đuổi chúng đi được. Chị chờ em nhé. Giờ có tấm bùa này rồi, chỉ cần chị đừng soi gương lúc nửa đêm nữa thì sẽ không sao đâu.

Dương Tử Mi giải thích nói.

Nghe nói không trừ tà được, Lâm Thanh Mai lại trở lại trạng thái lo lắng, bất an như lúc nãy.

Dương Tử Mi bảo Lâm Thanh Mai nhắm mắt lại và giờ tay điểm chỉ vào mệnh cung của cô.

Âm sát khí trong người Lâm Thanh Mai nhanh chóng bị hút vào ngón tay của Dương Tử Mi. Chỉ là, âm hồn kia thì không hề hấn gì. Nó vẫn đang thần thơ ẩn nấp ở đâu đó và chờ thời cơ chiếm lĩnh ý chí của Lâm Thanh Mai.

Xong xuôi, Dương Tử Mi thu tay lại và vận khí điều hòa hơi thở của mình.

“

Một phần âm sát khí trên người Lâm Thanh Mai đã được hóa giải, thêm vào đó là bùa tĩnh tâm cũng bắt đầu có tác dụng nên sự lo lắng, sợ hãi của Lâm

Thanh Mai cũng dần tan biến.

Dương Tử Mi dặn Lâm Thanh Mai rằng tuyệt đối không được đụng vào chiếc gương kia. Nếu không, thì âm hồn kia sẽ nhận được nhiều sức mạnh hơn từ chiếc gương đó và dần lớn mạnh hơn lên. Nếu thế, sau này cô muốn thu phục nó thì cũng rất khó.

Sau khi chuyện của Lâm Thanh Mai tạm thời giải quyết xong, Dương Tử Mi liền mở cái bao mình mang theo ra. Trong bao có mười mấy chiếc khay đồng đã gỉ đen.

- Thầy ơi, thầy xem giúp em xem đây có phải là khay đồng thời Chiến Quốc không.

Dương Tử Mi vừa nói vừa bày từng chiếc khay lên bàn.

Tổng Huyền cầm một chiếc khay lên và dùng kính lúp soi đi soi lại mấy lượt. Càng xem, anh càng vui mừng. Tiếp đến, anh dùng nước rửa chuyên dụng để lau rửa sạch lớp gỉ trên chiếc khay nọ đi.

Lập tức, một chiếc khay đồng tinh xảo và sáng lấp lánh hiện ngay trên tay anh. Chiếc khay nọ phát ra một luồng sáng mang tính thời đại vô cùng đặc biệt.

- Hàng quý đây!

Tổng Huyền cảm thán nói.

- Thầy ơi, nó có lai lịch ra sao ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

Tổng Huyền vội lấy một quyển sách từ trên kệ xuống và lật đến một trang nọ rồi đưa cho Dương Tử Mi xem.

Hình trong trang sách đúng là hình của chiếc khay nọ. Ngoài ra, bên dưới hình còn có nội dung chú thích rằng bộ khay đồng kia chính là quà do Tân Tử, một nhà mỹ thuật nổi tiếng thời Chiến Quốc tặng cho Quân Trọng, tể tướng của nước Tề.

Bộ khay đồng nọ có tổng cộng mười tám cái. Tân Tử đã tốn mười tám năm để hoàn thành chúng. Ngoài chất liệu chính là đồng ra, chúng còn sở hữu các kỹ thuật gia công và chống gỉ tiên tiến nhất của thời đó nữa.

Thế nên, những chiếc khay đồng nọ bên trong không những không bị gỉ mà lớp ngoài còn sáng óng ánh nữa.

- Tiểu Mi à, em có vừa đủ một bộ luôn đấy, không sót cái nào luôn!

Sau khi giám định xong mười tám chiếc khay đồng nọ, hai mắt của Tổng Huyền sáng lên. Anh hào hứng hỏi:

- Em mua được chúng ở đâu vậy?

Dương Tử Mi cũng kể lại đại khái chuyện vô tình thấy được khay đồng cho Tổng Huyền nghe.

- Em may mắn thật đấy! Bộ khay đồng Quân Trọng này trước giờ chỉ tồn tại trong sách thôi. Sau khi được an táng cùng Quân Trọng thì nó cũng thất lạc luôn cho đến nay. Giờ không ngờ là em lại tìm thấy chúng. Đây chắc chắn là tin chấn động trong giới đồ cổ.

Tổng Huyền ngưỡng mộ nói.

- Nếu đem đi đấu giá thì sẽ đấu được bao nhiêu tiền ạ?

Thật ra, Dương Tử Mi không hứng thú lắm với thú chơi đồ cổ. Cô chỉ thích tiền thôi.

- Ít nhất cũng một trăm triệu!

Tổng Huyền đáp.

- Một trăm triệu sao ạ?

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên. Nếu vậy thì chuyện xây nhà của cô không cần phải lo nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Anh Linh Bé Bỏ (1)

- Ừm, ít nhất là một trăm triệu.

Tổng Huyền gật đầu. Xong, anh nhìn Dương Tử Mi nói:

- Tiểu Mi, nếu như em muốn bán bộ khay này thì anh hi vọng em sẽ bán cho anh!

- Nếu thầy muốn mua thì em sẽ bán cho thầy.

Dương Tử Mi cười nói.

- Cảm ơn em, Tiểu Mi. Bộ khay đồng này có thể đấu giá được bao nhiêu anh cũng không dám chắc với em nữa. Tuần sau thành phố B có đợt bán đấu giá. Anh sẽ giúp em đăng ký. Nếu anh có đủ năng lực tài chính để mua chúng thì xem như chúng thuộc về anh.

Nghĩ ngợi một hồi, Tổng Huyền nói tiếp.

- Thầy à, thầy là thầy em. Bộ khay đồng này em tặng cho thầy cũng không có gì lớn lao hết. Thầy thích nó như vậy sao em lại đem nó đi bán đấu giá được chứ ạ.

Dương Tử Mi vui vẻ nói.

- Tiểu Mi à, bộ khay của em giá trị như vậy. Anh sợ sẽ thiệt cho em thôi.

Tổng Huyền nói, giọng chân thành.

- Kiến thức thầy dạy em mới là thứ vô giá đấy. Giờ em đang cần tiền, nếu tặng không cho thầy thì cũng không được. Em bán chúng cho thầy với giá năm mươi triệu được không?

Tổng Huyền lắc đầu nói:

- Không được, anh không thể làm như thế. Anh trả em một trăm triệu là anh cũng đã lời lắm rồi.

- Vậy cũng được ạ!

Dương Tử Mi đành gật đầu đồng ý.

- Cảm ơn em.

Tổng Huyền vô cùng cảm kích.

Bộ khay kia anh có thể dùng làm bảo vật trấn tiệm.

Nhưng hơn hết, đó còn là bộ khay do Dương Tử Mi bán cho anh, nên đối với anh ý nghĩa của nó cũng rất đặc biệt.

Còn Dương Tử Mi thì lại được thêm một trăm triệu đồng, thế nên cô vui mừng khôn xiết.

Có một trăm triệu trong tay, cô xem như là triệu phú rồi.

Nhưng khi nghĩ đến cô chú nọ thì cô lại cảm thấy có chút day dứt không nguôi. Cô quyết định ngày mai sẽ mang thêm một ít tiền đến thăm họ.

Tám giờ tối, khách hẹn trước có mặt ở Mặc Hiên.

Khách lần này là một đôi vợ chồng trẻ. Nam thì phong độ, bảnh bao, ra dáng nhà cao sang quyền quý, còn nữ thì y phục xinh đẹp, trang nhã, chỉ là sắc mặt thì trắng bệch, mí mắt sưng húp không chút sinh khí. Anh mắt của cô ấy dường như lúc nào cũng nuốm nớp lo sợ, chốc chốc lại quay đầu lại nhìn cứ như là sợ như có ai đi theo vậy.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn quan sát người phụ nữ nọ và phát hiện có một anh linh đang theo sau lưng cô ấy. Anh linh kia máu me đầy người, trông rất thảm thương.

Thấy vậy, cô liền thu thiên nhãn lại, không dám nhìn thêm nữa.

- Chào Dương đại sư, tôi là Đồng Lượm, tôi muốn nhờ đại sư giúp vợ tôi.

Đồng Lượm có vẻ sốt ruột nói.

- Ừm, tôi biết là chuyện gì rồi.

Dương Tử Mi mời hai người họ ngồi xuống, sau đó quay sang nói với người phụ nữ nọ:

- Đồng phu nhân à, có phải cô thường xuyên thấy ác mộng, trong cơn mơ thường thấy một đứa trẻ đang khóc rất thảm thiết đúng không? Ngoài ra, sức khỏe cô cũng không tốt, rất hay khóc mà không biết nguyên do?

Nghe thế, người phụ nữ này giờ vốn dĩ chỉ biết cúi đầu im lặng kia như người chết đuối vớ được cái phao, cô ấy đưa tay nắm chặt tay Dương Tử Mi lo lắng nói:

- Dương đại sư, mong đại sư giúp cho. Gần đây tôi thường xuyên nằm mơ và thấy một đứa trẻ cứ đi theo tôi và trách tôi là tại sao lại bỏ nó, tại sao tôi lại giết nó...

Vừa nói, toàn thân cô ta run lên bần bật, mặt càng trắng hơn, trông rất đáng sợ.

Đồng Lộng vội vàng đỡ vai vợ mình, than thở nói:

- Không giấu gì đại sư, lúc trước vợ tôi không may bị sảy thai. Sau khi bị sảy thai xong, vợ tôi thường bị như vậy. Không biết là do tâm lý hay là bị trùng tà nữa.

- Lần đó là cố tình phá thai đúng không?

Nhớ đến anh linh đầy máu me nhìn thấy lúc này, Dương Tử Mi bất giác lạnh sống lưng.

- Đúng ạ. Nhà họ Đồng chúng tôi ba đời đều là con một. Khi vợ tôi mang thai đến tháng thứ tư, sau khi siêu âm phát hiện thai là con gái, tôi lại là cán bộ nhà nước, chỉ có thể sinh một đứa con nên cha tôi bảo cô ấy phá thai đi và nói nhất định phải sinh cho được một đứa con trai.

Đồng Lộng bắt đầu dĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Anh Linh Bé Bỏ (2)

Khi Đồng Lộng nói lý do tại sao lại để vợ mình phá thai, Dương Tử Mi lại mở thiên nhãn ra nhìn.

Chỉ thấy anh linh kia cứ nhìn chăm chăm vào vợ chồng Đồng Lộng và hỏi giọng oán trách:

“

Oán khí của nó cũng ngày càng nặng nề hơn, nặng đến nỗi vợ chồng Đồng Lộng bất giác rung mình một cái.

Đồng phu nhân run rẩy, nước mắt lại tuôn trào, thút thít nói:

- Hu hu, tôi không muốn bỏ nó đâu. Nhưng nếu không bỏ thì cha mẹ chồng lại bắt tôi ly dị. Nói là Đồng gia phải có con trai nối dõi...

Thấy vậy, Dương Tử Mi vẽ an hồn phù lên không trung để trấn tĩnh anh linh nọ lại.

Anh linh, còn được gọi là thai quỷ. Thông thường, thai quỷ đa phần là anh linh của những đứa trẻ bị phá thai, sảy thai hoặc không may mất sớm, nhưng phần lớn các anh linh đều có liên quan đến việc phá thai. Thai nhi sau khi được thụ tinh sẽ có sinh hồn và dần hình thành thân hồn. Thai nhi ba tháng tuổi thường đã có một phần ý thức. Sau khi thai nhi có được giác hồn thì sẽ có phản ứng của con người. Thế nên, những phôi thai sau khi được thụ tinh đều sẽ trở thành anh linh. Thai nhi từ ba tháng tuổi trở lên cũng đã bắt đầu ý thức được tại sao mình bị phá bỏ.

Thông thường, anh linh được chia thành thiện linh, ác linh và cực âm linh. Thiện linh là những anh linh yêu thương và thường xuyên phù hộ cha mẹ mình. Đây đa phần là những anh linh bị sảy thai do nguyên nhân khách quan.

Ác linh là những anh linh trả thù cha mẹ mình bằng cách khiến họ bị bệnh, gặp ác mộng, tinh thần hoang mang hay thậm chí là khiến họ phải chết theo mình. Ác linh phần lớn là các anh linh bị mất do các nguyên nhân chủ quan.

Xã hội Trung Quốc hiện tại, vì chính sách kế hoạch hóa gia đình, mỗi cặp vợ chồng chỉ được sinh một con, thêm vào đó là quan niệm trọng nam khinh nữ nên nhiều người cho rằng phá thai cũng không có gì là hệ trọng cả. Y học ngày càng tiến bộ nên việc phá thai cũng diễn ra dễ dàng hơn rất nhiều. Thế nên, số lượng người phá thai cũng ngày càng tăng theo cấp số nhân. Theo đó, số lượng anh linh do phá thai cũng ngày càng nhiều.

Anh linh vì không có sinh mạng nên thường không thể đến thiên đường và cũng không thể đi đầu thai, mà chúng chỉ có thể trở thành hồn ma vất vưởng,

không thể vắng sanh. Cũng chính vì vậy mà chúng thường hay than khóc, thấy đơn độc, đau khổ và muốn báo thù. Chúng thường dựa vào mặt mũi từ trường của huyết thống để tìm người thân của chúng và từ đó bám lấy họ, không ngừng quấy phá họ. Tuy đa số các anh linh đều chỉ muốn tìm cha mẹ mình để được an ủi chứ không rập tâm làm họ tổn thương, nhưng vì âm khí trên người chúng quá nặng nên nếu như thường xuyên theo cha mẹ, người thân của chúng thì chúng lại vô tình khiến họ bị tổn thương, thậm chí mất mạng.

May là anh linh đi theo Đồng phu nhân kia ngoài oán khí khá nặng ra thì nó cũng chỉ là một anh linh bình thường chứ không phải là ác linh cố tình đến báo thù. Anh linh nọ thật ra cũng chỉ là cảm thấy bản thân nó quá đáng thương nên mới đi theo mẹ của nó suốt mà thôi.

Vì vậy, chỉ cần Dương Tử Mi ra lệnh một cái là nó liền ngoan ngoãn ngồi im và chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn cô vẻ như cầu xin cô đừng bắt nó rời khỏi mẹ nó vậy.

Thấy ánh mắt tội nghiệp đó, Dương Tử Mi vô cùng thương cảm. Anh linh vốn đã bé nhỏ, yếu ớt, lại không thể đầu thai, nên ngoài việc đi theo cha mẹ chúng ra, chúng còn biết theo ai nữa chứ?

Bản thân Dương Tử Mi cũng được sinh ra và lớn lên trong một gia đình trọng nam khinh nữ. Trước đây, cô thường bị ông nội mình mắng là đồ vô dụng. Khi mẹ cô sinh em gái cô, vì sợ bị phạt do kế hoạch hóa gia đình nên ông nội cô suýt nữa là đem em gái bé bỏng mới sinh của cô ra nhấn nước cho chết ngay. May là lúc đó mẹ cô sống chết bảo vệ nên em cô mới được sống đến ngày hôm nay.

Ngày nay, cùng với sự phát triển của y học về siêu âm nên việc xác định giới tính thai nhi ngày càng dễ dàng. Cũng chính vì quá dễ dàng nên đã có rất nhiều bé gái đã bị cướp mất mạng sống ngay khi còn trong bụng mẹ.

Đây là một tội ác!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Anh Linh Bé Bỏ (3)

Dương Tử Mi cũng nói sơ qua chuyện anh linh đi theo người thân cho vợ chồng Đồng Lượng biết.

Hai người họ nghe xong mặt liền biến sắc. Ngay cả một người đàn ông như Đồng Lượng kia cũng bắt đầu phát run, còn Đồng phu nhân thì lại khóc sụt sùi không ngừng. Cô ấy vừa khóc vừa dầm vào ngực mình, vẻ hối hận khôn xiết.

- Dương đại sư à, xin hỏi, đại sư có cách nào giúp chúng tôi không?

Đồng Lượng sốt ruột hỏi.

Nghe anh ta hỏi vậy, anh linh đang theo phía sau họ lại trở lại với bộ dạng căm hận và tủi thân nói:

“

Dương Tử Mi nhìn anh linh nọ một cái, vẻ trấn an và ra hiệu cho nó đừng nhao nhao lên như thế.

- Tôi có thể giúp hai người, nhưng hai người phải hứa với tôi là sau này đừng làm những chuyện bất nhân như thế nữa.

Dương Tử Mi nghiêm giọng nói.

- Lần này là tôi đã hối hận lắm rồi, sau này tuyệt đối không làm những chuyện như vậy nữa.

Đồng Lượng kiên quyết nói.

- Sở dĩ anh linh cứ đi theo cha mẹ, người thân của chúng là bởi vì chúng không được vắng sanh. Giờ, có hai cách để giúp chúng vào được luân hồi.

- Cách gì ạ?

Đồng Lượng hỏi.

- Cách thứ nhất là dùng bùa chú và tạo đường đi để giúp chúng được siêu thoát. Cách này hiệu quả nhanh nhưng cần phải có cao nhân chuyên chỉ dẫn, nếu không thì sẽ càng khiến anh linh trở nên quấy phá hơn. Cách thứ hai là niệm kinh vắng sanh. Nếu như thành tâm tụng niệm thì cũng rất hiệu quả. Tuy nhiên, nếu tâm của người tụng niệm không tịnh, không trong sạch hoặc thường nói những lời lẽ trách móc thì những lời tụng niệm kia sẽ như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim của anh linh. Như vậy không những không thể giúp chúng siêu thoát mà còn tăng sự oán hận và biến chúng thành ác linh.

Ngừng một chút, Dương Tử Mi giải thích tiếp:

- Cách đầu tiên tuy hiệu quả nhanh nhưng tôi không muốn dùng cách này, bởi vì con bé đã tội nghiệp lắm rồi. Hai người là cha mẹ của nó nên hai người phải dùng tình thương yêu và trái tim nhân từ của mình để tụng kinh siêu độ cho nó.

- Được, vợ chồng tôi sẽ tụng kinh vãng sanh.

Đồng Lương gật đầu đồng ý.

Dương Tử Mi dẫn hai người họ vào hậu viện trống phía sau. Sau khi chuẩn bị nhang đèn, giấy tiền, đồ cúng xong xuôi, cô bảo vợ chồng Đồng Lương ngồi xếp bằng xuống và tĩnh tâm trao đổi với anh linh nọ bằng tất cả sự chân thành và tình yêu thương của mình đối với nó, sau đó thành tâm tụng niệm.

Trong lúc họ tụng kinh, cô ở bên cạnh làm phép siêu độ để anh linh kia có thể được vãng sanh.

Anh linh nọ giương đôi mắt tội nghiệp và không nỡ rời xa của nó nhìn chăm chăm vào cha mẹ mình. Tiếp đến, nó lại quay sang cúi người chào Dương Tử Mi để bắt đầu vòng luân hồi mới...

Sau khi tiễn anh linh nọ xong, Dương Tử Mi lại vẽ thêm một tấm bùa nữa cho Đồng phu nhân, đồng thời dặn cô ấy phải đeo bùa trong suốt ba tháng liền để âm sát khí trên người biến mất hoàn toàn.

Xong xuôi, Đồng Lương trả cho Dương Tử Mi một trăm ngàn. Sau khi cảm ơn cô rồi rít, hai người họ chào tạm biệt ra về.

Siêu độ cho anh linh kia xong, Dương Tử Mi không thấy cơ thể mệt mỏi vì phải dùng phép như lúc trước nữa, thế nên cô cũng xin phép vợ chồng Tống Huyền và về nhà mình.

Nhà cô đang có khách!

Người khách đó chính là chú cô, Dương Hà, người mà mười năm trước đã đến Thâm Quyển làm ăn.

Hiện tại, Dương Hà đã trở thành chủ doanh nghiệp nhỏ ở Thâm Quyển. Tuy cũng không phải là giàu có gì cho lắm, nhưng cuộc sống cũng thoải mái đủ đây, có của ăn của để.

Trước nay Dương Hà đều cho rằng, sở dĩ anh có được thành quả như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ Dương Tử Mi năm đó chỉ dẫn cho anh. Cho nên, Dương Hà cũng vô cùng cảm kích Dương Tử Mi. Lúc trước, khi gia đình cô còn ở dưới quê, mỗi lần về thăm nhà, Dương Hà đều mang rất nhiều đồ đến cho gia đình cô.

Đang ngồi trò chuyện với Dương Bách và Dương Thanh, thấy Dương Tử Mi về, Dương Hà liền đứng dậy, cười nói:

- Bé con về rồi?

- Dạ, con chào chú. Chú đến khi nào vậy ạ?

- Hôm nay chú đến thành phố A để giải quyết chút việc. Thấy cũng lâu không đến thăm mọi người nên tiện đường chú ghé qua chút.

Dương Hà hứng khởi nói. Cùng với việc trở thành chủ doanh nghiệp, sự chân chất, quê mùa của một nông dân trước đó trên mặt Dương Hà cũng biến mất, mà thay vào đó là một gương mặt tinh anh và nhạy bén.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách (1)

Dương Tử Mi lúc này mới nhìn kỹ mặt Dương Hà và phát hiện chân mày anh ta có sát. Không cần dùng đến thiên nhãn, Dương Tử Mi cũng biết được mục đích của chuyến thăm lần này của Dương Hà.

Tuy nhiên, Dương Hà là chú ruột của cô, bình thường quan hệ giữa anh ta và gia đình cô cũng khá tốt. Khi cô vẫn chưa am hiểu gì nhiều về phong thủy, tướng thuật thì Dương Hà cũng đối xử với cô rất tốt, thường xuyên dẫn cô đi chơi đó đây. Cho nên, dù biết mục đích của Dương Hà nhưng Dương Tử Mi cũng không cảm thấy phản cảm gì. Cô chỉ lên tiếng hỏi:

- Gần đây có phải chú gặp chuyện gì buồn phiền đúng không?

Nghe Dương Tử Mi hỏi thế, Dương Hà đưa tay gãi gãi đầu, cười ngượng nói:

- Chú biết là không thể qua mắt được con mà.

- Không sao, có chuyện gì chú cứ nói ạ.

Dương Tử Mi mời Dương Hà ngồi xuống ghế.

Nụ cười của Dương Hà cũng biến mất mà thay vào đó là sự lo lắng, sầu muộn. Dương Hà rầu rĩ nói:

- Bé con, chú biết con rất giỏi nên chú định nhờ con giúp chú một chuyện. Tiểu Phi không biết có phải bị trúng tà hay không mà gần đây nó kỳ lạ lắm, thường xuyên bị bệnh. Còn nữa, gần đây chú và thím con hay bất hòa, chuyện làm ăn vỡ lở chú không nói, chỉ là suýt nữa cả nhà chú gặp phải họa sát thân rồi. Những chuyện này có thể có liên quan đến căn nhà mà chú mới dọn về kia.

- Ô, nhà mới của chú con đã xem qua phong thủy rồi, không có vấn đề gì đâu.

Trước đó, sau khi mua một căn nhà mới ở Thâm Quyển, trước khi dọn vào ở, Dương Hà có nhờ Dương Tử Mi đến xem phong thủy và sắp xếp đồ vật theo phong thủy giúp.

- Vấn đề ở đây là khu chú ở người ra vào rất ít. Rất nhiều nhà đều là người ta mua và để đó đầu cơ thôi chứ không phải mua để ở. Cả một tòa nhà hai mươi mấy tầng như thế mà chỉ có vài người ở nên khu đó bị người ngoài gọi là Tòa Nhà Trống. Chú còn nghe vài người nói là, nếu một tòa nhà mà có nhiều căn hộ bỏ trống như vậy thì rất dễ có ma quỷ vào ở...

Dương Hà nói liên một hơi.

Dương Tử Mi trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:

- Cũng có khả năng đó. Nhưng mà căn nhà đó con đã giúp chú sắp xếp phong thủy rồi, thế nên ma quỷ thông thường cũng sẽ không vào được đâu. Có phải vì chú không làm theo lời dặn của con và đã làm lộn xộn phong thủy lên không?

- Tuyệt đối không. Chú biết bản lĩnh của con nên làm sao dám thay đổi bậy bạ được.

- Vậy ngày mai con theo chú về nhà xem thử coi sao. Dù sao thì ngày mai cũng là thứ bảy, con được nghỉ học.

Dương Tử Mi nói.

- Cảm ơn con, chú biết là bé con rất tốt với chú mà.

Thấy Dương Tử Mi đồng ý giúp mình, Dương Hà vui mừng ra mặt.

Vừa dứt lời thì điện thoại của Dương Hà reo lên. Là điện thoại ở nhà gọi đến. Vừa nhấc máy lên, đã nghe tiếng của vợ Dương Hà nói, giọng gấp gáp:

- Không xong rồi, Tiểu Phi đột nhiên bị sùi bọt mép và ngất xỉu, giờ đang trong bệnh viện. Bác sĩ không tìm ra được nguyên nhân bệnh, anh mau về liền đi.

Mặt Dương Hà biến sắc.

- Chuyện gì vậy chú?

Dương Tử Mi hỏi.

Dương Hà thuật lại chuyện trong điện thoại cho cô nghe.

Vì Dương Hà là người thân của Dương Tử Mi nên cô cũng không thể đoán được họ xảy ra chuyện gì. Dương Phi là em họ của cô, cô cũng không thể thấy chết mà không cứu thế nên cô liền cùng Dương Hà lật đật đến Thâm Quyển.

Đến bệnh viện, vào đến phòng bệnh.

Dương Phi, mười tuổi, đang nằm trên giường bệnh. Mặt tái mét, sát khí nặng nề.

Vì mới được tiêm thuốc nên Dương Phi đang ngủ rất say. Tuy nhiên, giấc ngủ của nó lại rất chập chờn. Hai hàng chân mày chốc chốc lại chau vào nhau, vẻ như rất khó chịu, cứ như là có ai đó đang cầm dao đâm vào nó vậy.

- Bác sĩ nói sao?

Dương Hà hỏi vợ mình.

- Làm kiểm tra này nọ hết rồi, nhưng cũng không tìm ra nguyên nhân bệnh. Bác sĩ chỉ nói là tiếp tục theo dõi.

Trần Quế Phương, vợ Dương Hà, khóc thút thít nói.

- Bé con, con thấy sao?

Dương Hà lo lắng hỏi Dương Tử Mi. Khó khăn lắm anh mới có được một đứa con trai như Dương Phi nên anh nhất quyết không thể để nó xảy ra chuyện gì được. Hiện tại, anh chỉ biết dồn tất cả mọi hi vọng vào Dương Tử Mi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách (2)

Dương Tử Mi đưa tay bắt mạch cho Dương Phi.

Mạch của Dương Phi rất lộn xộn, lúc mạnh lúc yếu, cứ như là có vật gì nặng đè lên vậy. Hiện tượng này cho thấy đó không phải bị bệnh mà là bị trúng sát khí gì đó.

Trong người của Dương Phi hiện tại chỉ có sát khí mà không có âm khí, nên chắc chắn không phải do ma quỷ hay âm hồn gì gây ra.

Dương Tử Mi bắt đầu niệm Cửu Tự Chân Ngôn, dùng tay vẽ bùa lên không trung, tiếp đến dùng tay điểm lên các huyệt trên người của Dương Phi để hóa giải luồng sát khí trên người thằng bé.

Luồng sát khí kia không mạnh. Nếu nó xâm nhập vào cơ thể một người trưởng thành khỏe mạnh thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều, cùng lắm chỉ khiến cho khí huyết lưu thông không đều thôi. Nhưng với một đứa trẻ còn nhỏ tuổi mà nói thì hậu quả mà nó mang lại rất nghiêm trọng.

Sau khi hóa giải luồng sát khí kia xong, mặt của Dương Phi cũng bắt đầu hồng hào trở lại.

Lúc này, Dương Phi mở mắt ra, nhìn thấy Dương Tử Mi, thằng bé liền yếu ớt nói:

- Chị Mi...

Dương Tử Mi khẽ mỉm cười với nó sau đó đưa tay lên xoa xoa đầu nó.

- Chị, em sợ lắm... Em cứ thấy có một thanh kiếm cứ đuổi theo em và muốn đâm vào em không à. Chị, chị giúp em với, hu hu, em sợ là em sắp chết đến nơi...

Dương Phi run run nắm tay Dương Tử Mi nói.

Dương Tử Mi an ủi nói:

- Tiểu Phi đừng sợ, chị sẽ giúp em. Em ngủ thêm một giấc nữa, sau khi tỉnh lại thì cây kiếm kia đã bị chị thu phục rồi.

- Dạ, cha nói chị là thần tiên hạ phàm nên rất giỏi, yêu ma quỷ quái gì chị cũng không sợ.

Dương Phi nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt sùng bái nói.

- Ha ha.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì. Đoạn, cô quay sang nói với Dương Hà:

- Giờ Tiểu Phi cũng không sao rồi, con sẽ đến nhà chú xem xem là có chỗ nào bị xung sát không.

- Ồ.

Thấy sắc mặt con trai mình đã tốt hơn lên, tinh thần cũng khá hơn hẳn, Dương Hà như trút được gánh nặng, sau đó vội vã dẫn Dương Tử Mi đến nhà mình.

Vừa đến cổng của khu nhà họ, Dương Tử Mi bèn dùng thiên nhãn để quan sát khu nhà gồm năm tòa lầu kia.

Quả nhiên, người sống ở đây rất ít. Cũng vì dương khí không đủ nên âm khí mới thừa cơ xâm nhập khiến cho cả khu bị mất cân bằng âm dương. Thật đáng tiếc cho một khu vốn dĩ có phong thủy tốt như thế, nhưng giờ lại biến thành một nơi thừa thối người qua lại.

Đương nhiên, khu nhà này nếu sau này có nhiều người đến ở hơn thì chắc chắn các luồng âm khí kia cũng sẽ tự động biến mất.

Đến trước cửa nhà của Dương Hà, vừa mở cửa ra, Dương Tử Mi liền cảm nhận được một luồng sát khí sắc bén ập vào người mình.

Cô vội vàng bắt ẩn chống lại sát khí và không quên đưa mắt tìm kiếm ngọn nguồn của luồng sát khí nọ.

Cô phát hiện, có một cây kiếm được làm bằng tiền xu đang treo lủng lẳng ngay cửa chính.

Kiểm bằng tiền xu là những cây kiếm được làm bằng tiền đồng thời xưa, với ngụ ý là để giữ nhà, tránh tà, trừ ma. Kiếm bằng tiền xu là một vật phong thủy thường được dùng để treo trong nhà để giúp xua đuổi tà ma. Chỉ cần có âm hồn hay âm linh nào xâm nhập là ngay lập tức cây kiếm nọ sẽ phát huy tác dụng.

Kiểm bằng tiền xu được làm theo quy cách nhất định. Đạo Gia có Thất Tinh Kiếm được làm từ hai mươi một đồng tiền xu. Ngoài ra còn có Càn Khôn Kiếm được làm từ bốn mươi chín và một trăm lẻ tám đồng tiền xu nữa.

Nghe nói, Phật Giáo cũng có Đạt Ma Kiếm được làm từ chín ngàn chín trăm tám mươi một đồng tiền xu!

Tiền xu sau khi được thu thập đủ sẽ được xỏ lại với nhau bằng dây thừng nhuộm chu sa theo một quy tắc đặc biệt. Điều cần chú ý ở đây là sau khi làm xong thì chuỗi kiếm cần phải được buộc bùa viết bằng chu sa. Sau đó tiếp tục dùng chu sa để bôi lên chuỗi kiếm. Phải nhớ là bùa phải được dán chặt vào chuỗi kiếm, nhưng phải được dán đúng cách và không được làm xáo trộn bùa. Mọi thứ xong xuôi, kiếm sẽ được đem để lên bàn thờ của Tam Thanh tổ sư. Mỗi ngày, vào giờ ngọ đều phải đốt nhang một lần để mời tổ sư ban linh khí cho kiếm. Sau bốn mươi chín ngày thì xem như kiếm đã được làm thành công. Nếu là người tu đạo sẵn thì không cần phải qua các bước như thế, mà chỉ cần dùng đạo hạnh của mình để tạo linh khí cho kiếm là được. Đạo hạnh càng cao thì hiệu quả tạo kiếm càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách (3)

Người bình thường chúng ta đương nhiên không thể tùy tiện làm kiếm bằng tiền xu được, mà người làm kiếm thường phải có đạo hạnh nhất định. Nếu không thì cây kiếm kia sẽ trở thành hung khí nguy hiểm.

Luồng sát khí trong nhà Dương Hà kia bắt nguồn từ thanh kiếm bằng tiền xu đang treo trên cửa kia.

Thanh kiếm đó là Càn Khôn Kiếm làm từ một trăm lẻ tám đồng tiền xu khác nhau, nhưng nó lại chẳng có tí pháp lực và may mắn nào cả. Đó chẳng qua chỉ là một thanh kiếm tầm thường do ai đó làm một cách tùy tiện thôi và đương nhiên nó cũng chẳng có bùa chu sa gì hết.

Một thanh kiếm như thế mà lại được treo ngay cửa ra vào thì khỏi nói cũng biết là xung sát mà nó mang lại lớn đến cỡ nào rồi. Chả trách Dương Phi đột nhiên lại lăn ra bệnh như thế.

Một đứa trẻ còn nhỏ tuổi như vậy làm sao mà chịu được sức sát thương do thanh kiếm đó mang lại chứ?

- Chú à, không phải là con đã dặn là chú đừng tùy tiện phá vỡ phong thủy mà con đã bố trí giúp chú lúc đầu rồi sao? Sao chú lại treo thanh kiếm này ở đây?

Nói xong, Dương Tử Mi chau mày, thăm nghiệm chú và giờ tay tháo cây kiếm kia xuống.

Nghe thế, Dương Hà hoảng hốt nói:

- Bé con à, tất cả mọi chuyện xui xẻo kia đều bắt nguồn từ thanh kiếm này sao? Lúc trước, vì ở đây vắng người quá, chú sợ có ma quỷ vào nhà. Nghe nói treo thanh kiếm này theo hướng đông bắc thì có tác dụng trừ tà nên chú mới thỉnh nó về treo trên cửa. Thanh kiếm này không phải là vật may mắn sao? Sao nó lại biến thành hung khí gây xung sát vậy?

Dương Tử Mi chỉ biết cười khổ nói:

- Thứ nhất, thanh kiếm này của chú hoàn toàn không có một chút pháp lực gì. Thứ hai, nếu có thì chú cũng không nên treo kiếm một cách tùy tiện như thế.

Kiểm bằng đồng xu không phải là kiếm thật, mà chỉ là một thanh kiếm được tạo thành từ những đồng tiền xu thôi. Nếu treo kiếm trong nhà thì đúng là nó sẽ có tác dụng trừ tà ma.

Đương nhiên, nếu như là một ngôi nhà ma ám nặng nề thì chỉ một thanh kiếm bằng tiền xu nhỏ bé như vậy cũng sẽ không có tác dụng gì. Nhưng nếu chỉ là một ngôi nhà có chút âm khí xâm nhập thôi thì tác dụng của thanh kiếm nọ lại rất lớn. Chỉ cần treo kiếm ở hướng đông bắc thì nó lập tức sẽ phát huy tác dụng trừ tà, đuổi quỷ vốn có của nó.

Nhưng, kiếm thường dài và nhọn, thông thường những vật dài và nhọn như thế sẽ có sức sát thương rất lớn. Hướng mà mũi kiếm hướng vào thường sẽ

có sát khí. Cũng chính vì vậy mà nếu tùy tiện treo kiếm trong nhà thì mũi kiếm sẽ ảnh hưởng đến người hoặc đồ vật trong nhà. Trong đó, ảnh hưởng lớn nhất và trực tiếp nhất chính là khiến sức khỏe gia chủ sa sút hoặc dễ gặp chuyện ngoài ý muốn, thậm chí có thể gặp họa sát thân.

Thế nên, trừ khi nhà có âm hồn xâm nhập thì mới nên treo kiếm, nếu không thì không nên treo. Một ngôi nhà bình thường không có hồn ma, quỷ quái nào vào, nếu treo kiếm tiền xu, đặc biệt là treo nó ở hướng không may mắn hoặc trên các vị trí của hung tinh thì sát khí sẽ càng mạnh.

Có thể nói, việc treo kiếm bằng tiền xu trong nhà cũng giống như dùng thuốc chữa bệnh vậy. Nếu bệnh đã hết thì cũng nên ngưng thuốc chứ không nên tiếp tục dùng. Cho nên, nếu như đã trừ hết tà ma trong nhà thì kiếm cũng nên thu lại chứ không nên treo nữa.

Bình thường, kiếm bằng đồng xu không thích hợp dùng làm vật trang trí cho người bình thường, trừ những người theo các ngành nghề có sát khí như quân đội, cảnh sát chẳng hạn.

Nhà của Dương Hà trước đây đã được Dương Tử Mi bố trí phong thủy. Cho nên, nếu như cả tòa nhà, thậm chí cả khu đều có rất nhiều hồn ma đi nữa thì căn nhà của anh ta cũng không hề hấn gì. Vì thế, thanh kiếm kia treo trong nhà sẽ trở thành vật dư thừa. Hơn nữa, nó còn bị treo sai vị trí nữa. Nhà đang yên đang lành, tự nhiên lại treo thanh kiếm ngay cửa ra vào, mỗi ngày người trong nhà đều bị kiếm chĩa thẳng vào đầu, không gặp họa mới lạ.

Nghe Dương Tử Mi giải thích, Dương Hà sợ đến vã mồ hôi. Anh không ngừng trách mình quá vô ý.

Kiếm tuy đã thu lại, nhưng do đã được treo một thời gian dài nên sát khí trong nhà cũng tích tụ khá nhiều.

Dương Tử Mi đành phải bố trí lại phong thủy giúp chú mình. Cô bày trận pháp, vẽ bùa trấn nhậm vào cả khu nhà để các hồn ma, âm khí không thể xâm nhập vào nữa.

Mọi việc xong xuôi, cô dặn đi dặn lại Dương Hà là từ nay về sau đừng tùy tiện đụng đến phong thủy trong nhà nữa.

Ngoài ra, cô còn đưa cho Dương Hà ba lá bùa hộ thân. Chỉ cần họ đeo chúng bên mình thì dù khu nhà họ ở có vắng đến cỡ nào, họ cũng không phải sợ ma quỷ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Long Trục Thiên Bị Tấn Công

Dương Hà định vút thanh kiếm nọ đi nhưng Dương Tử Mi ngăn lại.

Thanh kiếm đó tuy treo trong nhà của Dương Hà sẽ gây họa, nhưng đối với Dương Tử Mi mà nói thì nó lại rất hợp để cô dùng. Bởi vì, cô cũng đã nghĩ ra cách để đuổi âm hồn đang ám trên người Lâm Thanh Mai kia.

Càn Khôn Kiếm Pháp là pháp khí trừ tà đuổi quỷ tốt nhất.

Tuy thanh kiếm nọ không có pháp lực gì, nhưng Dương Tử Mi có thể cải tạo nó. Hơn nữa, các đồng tiền xu dùng để làm kiếm cũng là tiền xu cổ thật. Những đồng xu đó cô chưa chắc gì đã thu thập đủ để làm thành một thanh kiếm như thế. Giờ có sẵn kiếm rồi, tại sao cô lại không tận dụng chứ?

Đã đến Thâm Quyển nên Dương Tử Mi cũng muốn nhân tiện đi dạo vòng vòng quanh đặc khu kinh tế đầu tiên cũng như là một trong những thành phố phát triển nhất của Trung Quốc.

Một năm trước, Dương Tử Mi cũng đã có dịp đến đây một lần để giúp bố trí phong thủy cho nhà của Dương Hà.

Nhưng lúc đó, xương của cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, đi lại không tiện, nên lần đó xong xuôi mọi việc thì cô cũng vội vã quay về nhà. Không có cơ hội đi dạo hay thăm thú gì được.

Thâm Quyển quả nhiên là một thành phố biến phát triển và xinh đẹp. Nhưng, vì nghề nghiệp của mình nên Dương Tử Mi chỉ để ý đến phong thủy chứ không để ý đến các phong cảnh hay thứ gì khác.

Thâm Quyển là thành phố kề bên Hong Kong và nằm về hướng nam của tỉnh Quảng Đông, bờ đông Châu Giang. Phía đông giáp với vịnh Đại Á và Đại Bàng, phía tây là cửa sông Châu Giang và vịnh Linh Đình Dương, phía nam là vịnh Thâm Quyển, sông Thâm Quyển đối diện với thành phố hoa lệ Hong Kong. Phía bắc giáp với Đông Quán, Huệ Châu, và có đường bờ biển dài đến tận Thái Bình Dương. Sau lưng Thâm Quyển là núi Ngõ Đồng, có thể thấy, Thâm Quyển quả nhiên là một thành phố có phong thủy rất tốt.

Đang đi, bỗng nhiên cô thấy một chiếc xe hơi màu đen đang chạy phía trước, chiếc xe đó nhìn rất quen.

Liếc sơ biến số xe, quả nhiên là xe của Long Trục Thiên.

“

Dương Tử Mi mừng rỡ định lấy điện thoại ra gọi cho Long Trục Thiên nhưng bất giác lại cảm thấy có gì đó nguy hiểm sắp xảy ra.

Liền ngay sau đó là một chiếc xe hiệu DFM ở đâu xuất hiện và chạy theo chiều ngược lại với xe của Long Trục Thiên. Rõ ràng là chiếc xe nọ có thể tránh xe của Long Trục Thiên nhưng nó lại cố tình tông thẳng vào xe anh.

Phía sau xe Long Trục Thiên lại bị hai xe chở dầu tông vào, khiến anh không thể tránh được.

Àm!

Một tiếng động kinh người vang lên!

Tim của Dương Tử Mi như muốn nhảy ra ngoài. Tay cô lạnh ngắt, cảm giác như bị rơi vào hố băng vậy. Trong phút chốc, cô như ngừng thở.

“

Dương Tử Mi chạy như bay đến hiện trường tai nạn.

Đúng lúc chiếc xe màu đen kia vừa bốc cháy thì một bóng người áo đen nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Tuy nhiên, người vừa phóng ra khỏi xe kia chưa chạy được bao xa thì hàng loạt viên đạn lại bắn vào anh ta. Trong đó một viên bắn trúng vào đầu gối của anh, còn viên khác thì trúng ngay vào ngực anh...

- Long Trục Thiên!

Dương Tử Mi hét lên.

Cô chỉ cách anh có năm trăm mét nhưng cảm giác như cách nhau mấy chục cây số vậy.

Có lẽ nghe thấy tiếng cô nên trước khi quy xuống, Long Trục Thiên còn cố hướng ánh mắt về phía cô.

Khi nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn mặc áo trắng chạy đến, ánh mắt của Long Trục Thiên bất giác lóe lên, nhưng lập tức ánh mắt kia lại trở nên lo lắng không yên. Anh khoát tay ra hiệu cho cô dừng đến gần.

Pằng pằng pằng!

Tiếng súng liên tục nổ lên, đạn không ngừng cắm vào các yếu điểm trên người của Long Trục Thiên.

- Dừng... đến... đây...!

Long Trục Thiên cố gắng gào lên với Dương Tử Mi. Sau đó anh nôn ra một ngụm máu tươi và quy xuống.

Thấy anh ngã gục ngay trước mắt mình, tim của Dương Tử Mi đau như cắt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Hiện Tượng Kỳ Lạ

Mục tiêu đã bị hạ nên các tay súng mai phục trên các tòa nhà gần đó cũng rút lui..

Lúc này, Dương Tử Mi cũng không nghĩ gì đến chuyện truy bắt bọn chúng mà cô chỉ quan tâm đến tình trạng của Long Trục Thiên.

Vì bị trúng đạn rất nhiều nên hiện Long Trục Thiên đang nằm trên vũng máu, hơi thở yếu ớt sắp chết. Tuy nhiên, hai mắt anh vẫn nhìn Dương Tử Mi chăm chăm. Ánh mắt đó lưu luyến không thôi, sau đó dần dần nhắm lại.

Cảnh tượng diễn ra trước mắt kia khiến Dương Tử Mi đau xót vô cùng.

Cô nhanh chóng lấy kim châm cứu mang theo bên mình để tạm giữ lại mạch tim của anh. Tiếp đến cô truyền nguyên khí vào cho anh.

Nhưng không hiểu tại sao, khi nguyên khí của cô sắp truyền vào cơ thể anh thì lại bị một luồng khí nào đó đẩy ngược lại. Thậm chí mấy cây kim châm cứu cũng bị bật ra khỏi người anh.

“

Đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì tấm thẻ bài trên cổ Long Trục Thiên đột nhiên sáng lên và chuyển thành màu đỏ cam. Ánh sáng như đèn lệnh kia lại lấp lánh không ngừng.

Thân thể vốn bắt đầu lạnh đi của Long Trục Thiên lại dần nóng lên..

Đang định đưa tay sờ vào tấm thẻ bài nọ thì Dương Tử Mi kinh ngạc phát hiện viên đạn vốn cắm sâu vào lồng ngực của anh kia lại bị đẩy ra ngoài..

Một viên..

Hai viên..

Ba viên..

Bốn viên..

Cứ thế, các viên đạn trên người Long Trục Thiên lần lượt bị đẩy ra ngoài. Hơn nữa, điều kỳ lạ hơn là luồng sáng màu đỏ cam nọ tỏa ra đến đâu thì vết thương trên người của Long Trục Thiên lập tức lành lại như cũ đến đó..

“...

Dương Tử Mi kinh ngạc tột độ!

“

Thân nhiệt của Long Trục Thiên ngày càng tăng cao, cuối cùng cả người anh đỏ rực và nóng như một lò lửa vậy. Người anh càng nóng thì đèn lệnh trên tấm thẻ bài kia càng chớp nhanh hơn và cuối cùng vụt sáng một cái, nhiệt lượng mà nó tỏa ra buộc Dương Tử Mi phải lui lại vài bước.

Chờ đến khi định thần lại thì Dương Tử Mi phát hiện ánh sáng trên tấm thẻ bài kia đã biến mất. Tấm thẻ bài nọ cũng trở lại thành một tấm thẻ bài màu đen bình thường và nằm ngoan ngoãn trên cổ Long Trục Thiên.

Thân nhiệt của Long Trục Thiên cũng dần trở lại bình thường.

- Ừm..

Khỏe môi anh khẽ động đậy, sau đó hai mắt anh mở ra...

Hai mắt anh vẫn còn hằn những tia máu đỏ không khác gì ánh mắt của một con sói cô độc.

- Mi Mi

Long Trục Thiên khẽ gọi tên cô. Phát hiện ra điều bất thường trên cơ thể mình, anh đưa tay sờ lên ngực và không thấy bất kỳ vết thương nào trên đó...

“

Long Trục Thiên mơ mơ hồ hồ đứng dậy!

“

Anh nhớ là lúc nãy mình bị trúng sáu viên đạn!

“

- Anh có thấy chỗ nào không khỏe không?

Dương Tử Mi quan tâm hỏi.

- Em lại cứu anh à?

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Không phải em cứu anh, em không có năng lực đó!

Đúng vậy, thuật châm cứu và nội lực của cô không tệ, cô cũng biết cách trừ tà đuổi quỷ nhưng lúc này, đối diện với Long Trục Thiên đang hấp hối kia, cô cũng không biết làm gì hơn.

- Vậy tại sao...

Long Trục Thiên quay sang nhìn chiếc xe đã cháy thành tro của mình và khẳng định rằng chuyện anh bị tấn công lúc này không phải là ảo giác.

“

Anh cúi đầu nhìn mấy viên đạn vẫn còn dính máu đang nằm dưới đất.

“

Anh biết Dương Tử Mi rất giỏi nhưng cô không thể khiến vết thương của anh nhanh chóng lành lặn lại như vậy được?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Yêu Nhau Ôm Nhau

- Chúng ta đến nơi khác nói chuyện nhé!

Long Trục Thiên nhìn quanh, sau đó kéo tay Dương Tử Mi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Do xảy ra tai nạn giao thông và án mạng xả súng nghiêm trọng nên xung quanh đều bị xe cảnh sát chặn lại.

Hai người họ tránh xa đám đông và dừng chân tại một công viên yên tĩnh bên đường.

Long Trục Thiên vẫn nắm chặt tay Dương Tử Mi.

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh tỏa ra khiến Dương Tử Mi cảm thấy rất an toàn và vững vàng. Một cảm giác trước nay chưa từng có đối với cô.

Cô khẽ ngược nhìn gương mặt của anh và nghĩ đến cảm giác đau nhói tâm can khi thấy anh quy xuống trước đó.

Lúc đó, trong đầu cô bỗng thoáng lên một ý nghĩ là lẽ như anh chết thật thì cô cũng không muốn sống nữa.

Kiếp trước, dù tận mắt chứng kiến người thân của mình lần lượt mất đi nhưng cô vẫn không có cảm giác muốn chết theo như thế.

Cô yêu anh thật rồi sao!

Bởi vì yêu nên cô mới sợ mất anh đến như thế!

Thấy cô cứ nhìn mình chăm chăm, tim của Long Trục Thiên bất giác đập mạnh. Anh buông tay cô ra và kéo cô ôm chặt vào lòng. Một tay ôm vai cô, tay còn lại khẽ vuốt tóc cô.

Anh vẫn nhớ rất rõ, lúc này, khi anh bị bắn, cô đã chạy đến bên anh như thế nào. Thế nên, tuy bị trúng đạn rất nhiều nhưng tinh thần và ý chí của anh vẫn rất kiên cường.

Anh không ngừng nói với bản thân mình rằng, mình không thể chết, không thể để cô phải đau lòng.

Anh thuộc về cô nên anh phải sống cho thật tốt để mãi ở bên cô, bảo vệ cô!

Nằm gọn trong lòng ngực nóng hổi còn vương chút mùi máu của Long Trục Thiên, nghe tiếng tim anh đang đập trong lòng ngực, Dương Tử Mi cảm thấy mắt mình cay cay...

Cô cảm thấy mình thật may mắn vì còn được ở bên anh và cảm nhận được thân nhiệt của anh.

Dương Tử Mi ngược mắt lên nhìn tấm thẻ bài nọ, khẽ đưa tay vuốt ve nó, trong lòng thầm cảm ơn nó đã cứu Long Trục Thiên thoát khỏi tay tử thần.

- Là tấm thẻ bài này đã cứu anh sao?

Thấy cô cứ nhìn vào tấm thẻ bài nọ một cách kỳ lạ, Long Trục Thiên cũng đoán biết được ân nhân cứu mạng mình là ai.

- Ừm

Đoạn, Dương Tử Mi thuật lại chuyện kỳ lạ xảy ra lúc này cho Long Trục Thiên nghe.

Nghe xong, Long Trục Thiên liền tháo tấm thẻ bài đó xuống và đeo nó lên cổ Dương Tử Mi, nói:

- Nếu nó thần kỳ như vậy vậy thì hãy để nó bảo vệ em!

Nghe anh nói vậy, Dương Tử Mi vô cùng cảm động.

Nhưng cô lại tháo tấm thẻ bài kia xuống, chân hơi nhón lên để đeo nó lại vào cổ anh. Cô cười nói:

- Nó thần kỳ như thế là bởi vì nó và anh có một sự tương thông đặc biệt nào đó, còn đối với em nó chẳng qua chỉ là một vật may mắn bình thường thôi.

- Cũng có thể như vậy, dù gì thì nó cũng có biểu tượng của gia tộc anh.

Long Trục Thiên gật đầu, ra về suy nghĩ. Dừng một chút, anh nói tiếp:

- Chỉ là không biết nó có quan hệ như thế nào với gia tộc anh, không biết bên trong có chứa đựng nguồn sức mạnh thần bí nào nữa.

Dương Tử Mi ngước mặt lên nhìn anh.

Lúc này đây, cô rất mong là anh sẽ nói rõ cho cô biết gia cảnh cũng như thân thế của anh.

Tuy nhiên, Long Trục Thiên lại không nói gì thêm nữa mà chỉ ôm cô chặt hơn.

Tuy ôm cô trong lòng nhưng ánh mắt của anh lại lộ rõ sự bi thương và tuyệt vọng.

Dương Tử Mi cảm nhận được sự bi thương và tuyệt vọng trong mắt anh.

Tuy cô không nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt của anh nhưng linh cảm cho cô biết rằng anh đang rất đau khổ.

Tim cô cũng chìm vào tâm trạng đau thương đó của anh, nỗi buồn của anh như lan tỏa sang cô, khiến cô cũng đau lòng theo...

Dương Tử Mi chủ động giơ tay mình ra và ghì chặt lấy eo anh, để anh càng dựa gần vào người mình hơn.

Cảm nhận được sự thay đổi của cô, Long Trục Thiên tựa nhẹ cằm mình lên tóc cô, dịu dàng gọi tên cô:

- Mi Mi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Anh Yêu Em

- Anh yêu em!

- Ồ!

Nghe ba từ đó, Dương Tử Mi cảm giác tim mình như có vật gì đó đánh mạnh vào, sau đó không ngừng đập lên loạn xạ, phút chốc như ngưng thở vậy.

Thấy mặt cô đỏ bừng đáng yêu như thế, Long Trục Thiên cúi xuống hôn nhẹ lên má cô một cái sau đó càng ôm chặt cô hơn. Anh chỉ ôm cô thật chặt và im lặng không nói gì. Ánh mắt anh đang nhìn xa xăm và thoáng lấp lánh niềm vui, niềm hạnh phúc tột độ.

Anh im lặng, trầm tĩnh, còn tim của Dương Tử Mi thì đang không ngừng nổi sóng.

Vui mừng, hạnh phúc, phấn khởi, trông chờ...

Những cảm giác mà trước nay cô chưa từng trải qua kia khiến cho ý thức của cô phút chốc bị bắn loạn.

Chỉ tiếc là, tâm trạng hồi hộp, vui sướng kia của cô không kéo dài được bao lâu thì bỗng nhiên điện thoại của anh lại reo lên. Anh nhìn vào số điện thoại hiện lên màn hình, buông cô ra và áy náy nói:

- Mi Mi, anh lại phải đi rồi. Em bảo trọng nhé!

Nói xong, anh vội vã đón xe rời khỏi.

Thấy anh rời khỏi, Dương Tử Mi cảm thấy tim mình trống rỗng.

Cô đứng đó ngẩn ngơ nhìn theo chiếc xe taxi đang từ từ rời khỏi kia, sau đó thẫn thờ ngồi xuống băng ghế đá trong công viên.

“

Dương Tử Mi cố gắng bấm tay để xem quẻ cho anh nhưng kết quả vẫn như thế. Cô vẫn không tài nào xem được vận số của anh.

“

Cô buồn bã đứng dậy. Lúc này, cô không còn tâm trạng để dạo phố nữa mà chỉ chọn đại một cửa hàng nào đó để mua quà mang về nhà.

Sau khi từ Thâm Quyển về, vẫn canh cánh chuyện của Lâm Thanh Mai, nên cô vội lấy thanh kiếm bằng tiền xu nọ ra, tháo ra và làm lại thành một thanh kiếm khác. Cô cũng không quên thêm vài lá bùa đuổi ma cũng như truyền pháp lực của mình vào kiếm.

Xong xuôi, cô dùng thiên nhãn để quan sát thì thấy thanh kiếm bằng tiền xu được làm mới kia phát ra một luồng sáng may mắn màu vàng. Điều đó cho thấy pháp lực của nó đã đủ để đuổi trừ tà ma, quỷ quái bình thường.

Tuy nhiên, âm hồn ám trên người Lâm Thanh Mai kia lại không phải là âm hồn bình thường. Nó là âm hồn được hình thành từ nước mắt phượng hoàng tích tụ oán khí hàng ngàn năm rồi.

Bản thân mình có đủ pháp lực để đuổi âm hồn kia hay không, Dương Tử Mi cũng không dám khẳng định. Thế nên, cô lại vẽ thêm vài lá bùa lên không trung, ngoài ra còn dùng luôn cả huyết chú của mình để gia tăng pháp lực cho thanh kiếm kia.

Nếu như âm hồn kia cao tay ấn hơn cô thì rất có thể cô sẽ bị huyết chú làm tổn hao nguyên khí. Vì vậy, cô phải hết sức thận trọng.

Cô vốn định chờ cho đến khi tìm thấy một pháp khí có đủ sát khí hơn thì mới giúp Lâm Thanh Mai trừ tà.

Nhưng lúc này, khi bấm tay để xem sinh thần bát tự của Lâm Thanh Mai, cô phát hiện tháng sau Lâm Thanh Mai sẽ mang thai. Nếu như không trừ âm hồn kia đi thì thai nhi trong bụng Lâm Thanh Mai sẽ gặp nguy hiểm. Thậm chí có thể Lâm Thanh Mai sẽ sinh ra một quái vật mang đầy âm khí trên người.

Nhớ đến cậu con trai kháu khỉnh, dễ thương, suốt ngày chạy quanh phố Văn Lai của Tổng Huyền kiếp trước, Dương Tử Mi bất giác khẽ cười.

Cậu bé con đó quả thật rất dễ thương và lanh lợi. Cậu bé dường như thừa hưởng được tất cả những ưu điểm từ Tổng Huyền và Lâm Thanh Mai, thậm chí còn hoạt bát, vui vẻ hơn hai người họ nhiều.

Kiếp trước, cậu bé con kia thường xuyên đứng trước quầy hàng của Dương Tử Mi và hay nói chuyện với cô. Cậu bé còn hiếu kỳ sờ sờ vào chiếc la bàn mà cô hay dùng để gạt khách hàng. Mỗi khi gần đến giờ ăn cơm, cậu bé thường chạy về Mặc Hiên và đem đến cho cô vài cái bánh bao hay đùi gà nữa.

Lúc đó, Dương Tử Mi đã sống sót qua ngày nhờ vào mấy cái bánh bao và đùi gà mà cậu bé mang đến.

Hơn nữa, cậu bé con còn không ngừng gọi cô là chị ơi chị à bằng giọng điệu non nớt, vô cùng đáng yêu.

Một đứa bé dễ thương như thế, cô làm sao nỡ để nó bị âm linh xâm nhập và nuốt chửng lấy ngay sau khi sinh ra chứ?

Tuyệt đối không thể!

Cô không muốn những người đối xử tốt với cô xảy ra bất trắc gì!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Thiên Cơ Dị Thường

Không biết tối nay Long Trục Thiên có đến hay không nên trước khi đi luyện công, Dương Tử Mi để lại một mảnh giấy nhỏ trên bàn:

“

Lần này, Dương Tử Mi không lên sân thượng luyện công nữa.

Do thân thể cô hiện tại có thể hút âm sát khí nên từ trường của cô càng ngày càng loạn.

Nếu như cô vẫn lên sân thượng luyện công như trước thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của các hộ dân ở trong tòa nhà.

Thế nên, để không ảnh hưởng đến người khác, cô đành tìm đến khu đất mà cô đã chọn xây nhà do Hạ Quốc huy sở hữu để luyện công.

Âm sát khí ở khu đất rất mạnh, hơn nữa lại có thể tiếp cận được nguyên khí của đất trời nên khi vừa đến và tiếp xúc với nơi đó, máu huyết trong cơ thể cô bắt đầu sôi lên sùng sục.

Hiện tại, Dương Tử Mi cũng không lo là mình sẽ biến thành quái vật khi cơ thể cứ không ngừng hút âm sát khí như vậy nữa. Bởi vì khi hút âm sát khí, cô không cảm nhận được sự lạnh lẽo vốn có của luồng âm sát khí kia mà ngược lại việc tu luyện gần đây của cô lại tiến bộ rất nhanh. Giờ, cô đang sắp hoàn thành cảnh giới Đạo Thần Quy Nguyên rồi.

Có thể nói đây là cảnh giới khó vượt qua nhất. Ngay cả Ngọc Thanh sư phụ, người đã hơn trăm tuổi cũng chỉ mới luyện được đến giai đoạn đầu tiên của cảnh giới này.

Cô vốn là thiên tài nên chuyện tu luyện tiến bộ vượt bậc như thế cũng là điều dễ hiểu. Lúc năm tuổi, cô đã bắt đầu tu luyện và đã cảm nhận được nguyên khí của đất trời. Vì có thể chất đặc biệt nên tiến độ tu luyện của cô cũng nhanh hơn rất nhiều so với những người bình thường khác. Đến năm mười ba tuổi, cô đã hoàn thành cảnh giới Đạo Khí Nhập Thể và bắt đầu chuyển sang cảnh giới Đạo Thần Quy Nguyên. Lúc đó, sư phụ cô đã không ngừng cảm thán và một mực cho rằng cô hoàn toàn có khả năng tu luyện đến cảnh giới Đạo Nguyên Hóa Cảnh, cao hơn cảnh giới tu luyện của các vị sư tổ trước đó nữa.

Dương Tử Mi bày Thất Tinh Tụ Linh Trận ở xung quanh, sau đó ngồi xếp bằng ở ngay chính giữa khu đất. Dưới sự trợ giúp của phi thúy đen, cô bắt đầu tiến hành tu luyện.

Nếu lúc này có người đi ngang qua, bằng mắt thường của mình, họ sẽ thấy nguyên khí lấp lánh sáng như ánh sáng của đom đóm xung quanh đang không ngừng dồn về thiếu nữ xinh xắn như tiên nữ đang ngồi ở chỗ kia.

Nếu có thiên nhãn thì họ còn có thể nhìn thấy hầu như tất cả âm sát khí, oán khí từ khắp nơi cũng đổ dồn về phía cô.

Hai luồng khí trái ngược nhau lại cùng hòa vào một nơi tạo thành một cảnh tượng vô cùng đặc biệt. Hai luồng khí nọ không ngừng tề tựu khiến cho làn da của cô càng trở nên trắng sáng hơn bình thường.

Lúc này đây, Dương Tử Mi chưa bao giờ thấy thân tâm mình nhẹ nhàng và rõ ràng đến thế. Các luồng khí không ngừng tuôn chảy trong cơ thể cô. Những nơi mà chúng đi qua đều trở nên ấm áp và vô cùng thoải mái. Theo đó, thân thể cô cũng dần nhẹ hơn, nhẹ như tơ vậy.

Ngay cả bản thân cô cũng không cảm nhận được rằng thân người mình đang bay lơ lửng giữa không trung và cách mặt đất khoảng một centimet.

Tuy nhiên, hiện tượng đó cũng chỉ thoáng qua thôi.

Thành phố B.

Trên sân thượng của một tòa lầu nọ, một ông lão lớn tuổi mặc Đường phục màu trắng lại lấy la bàn ra để xem thiên văn.

Khi la bàn hướng về hướng đông thì nó lại bắt đầu chạy loạn xạ cả lên. Kim la bàn như bị trúng tà vậy, cứ chạy mãi, chạy mãi không ngừng...

Ông ra vẻ nghĩ ngợi!

Đây là lần thứ hai xảy ra hiện tượng như thế này!

Ông ngược mắt nhìn về hướng của thành phố A.

“

Ông lại ngẩng mặt lên nhìn trời.

Bầu trời phía trên thành phố A có một màu xám xịt như đang bị thứ gì đó bao trùm, trông rất đáng sợ. Ngay cả các ngôi sao trên trời cũng bị vàng xám u ám đỏ che lấp mất.

Tuy nhiên, hiện tượng đó chỉ kéo dài trong khoảng một phút mà thôi.

Chờ sau khi ông định thần lại, thì bầu trời xám xịt kia cũng biến mất, các vì sao cũng lấp lánh, kim la bàn trên tay ông cũng dần ổn định trở lại như không có gì xảy ra vậy.

Ông lấy điện thoại gọi cho người nào đó ở nước ngoài:

- Sư huynh, thành phố A hình như đang thay đổi!

- Ừm, huynh cũng cảm nhận được ít nhiều. Mấy ngày nay huynh cũng xem quẻ nhưng lại không xem được gì cả.

- Khi nào huynh trở về?
- Tạm thời chưa quyết định. Đề tiếp tục quan sát và cố gắng tìm nguyên nhân khiến thiên cơ đảo lộn nhé. Nếu không được thì huynh sẽ sắp xếp trở về.
- Dạ được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Long Trục Thiên Không Đến

Sau khi thở mạnh một cái, Dương Tử Mi đứng dậy, chuẩn bị về nhà.

Vì vừa mới tu luyện xong nên các giác quan của cô đặc biệt nhạy cảm. Tưởng như tất cả mọi thay đổi gì, dù nhỏ nhất, cô cũng cảm nhận được rất rõ ràng.

Tuy nhiên, sự nhạy cảm của các giác quan kia cũng kéo dài không lâu. Chỉ vài giây thôi.

Cô phóng tầm mắt ra các làn sương mù lằng lằng xung quanh, sau đó lại ngẩng mặt lên nhìn về hướng đông đang tờ mờ sáng, nhớ đến thanh kiếm nọ, cô liền rút kiếm ra, niệm bùa chú và lại truyền pháp lực vào cho nó.

Các đồng tiền xu trên thanh kiếm không ngừng rung lên.

Âm sát khí xung quanh như bị thứ gì đó tấn công, lập tức tìm nơi ẩn trốn.

Dương Tử Mi vừa vung kiếm vừa bắt ấn, miệng lầm rầm niệm Cửu Tự Chân Ngôn:

- Lâm, bình, đầu, giả, hiệp, trận, liệt, tại, tiên.

Lập tức, các đồng tiền trên thanh kiếm kia phát ra một luồng sáng màu vàng chói mắt.

Các luồng âm sát khí xung quanh lập tức tan biến hoặc trốn chạy đâu mất hết.

Dương Tử Mi thu kiếm lại, khẽ mỉm cười hài lòng.

Pháp lực của cô lại tiến bộ thêm một bậc.

“

Lúc này, trời dần sáng hơn. Những tia nắng yếu ớt bắt đầu chiếu rọi xuống khắp nơi. Dưới ánh nắng ban mai, bộ đầm trắng cô đang mặc trên người như lấp lánh ánh vàng.

Dương Tử Mi nhẹ bước dưới ánh bình minh tươi tắn đó để trở về nhà...

Về đến nhà, cô lập tức đi thẳng vào phòng mình.

Mảnh giấy để trên bàn vẫn còn nguyên. Chăn, gối ngăn nắp, gọn gàng. Cô đưa tay sờ vào chúng thì thấy không có chút hơi ấm nào. Điều này chứng tỏ, tối qua không ai đến.

“

Nghĩ đến Long Trục Thiên, tim cô bắt gặp bồi hồi, xao xuyến không thôi.

Cô thở dài một cái và tiện tay ném mảnh giấy nọ vào sọt rác, mở tủ lấy đồ chuẩn bị đi tắm.

Thấy ba bộ đồ ngủ dành cho nam đang treo trong tủ, cô bèn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve chúng.

Lựa tư tấm mềm mại, dễ chịu như làn da của anh vậy.

Đoạn, cô để lên mũi ngửi nhẹ một cái. Chỉ tiếc là bộ đồ ngủ kia cô đã đem đi giặt nên chỉ ngửi thấy mùi của bột giặt còn lưu lại trên áo mà thôi.

Sau giây phút ảo tưởng, cô vội vàng gấp chúng lại và để qua một góc tủ, sau đó lấy đồng phục đi học ra và đi thẳng vào nhà tắm.

Vừa tắm xong, đã nghe bà nội gõ cửa gọi cô dậy đi học.

Cô vừa dùng khăn lau tóc vừa mở cửa bước ra ngoài.

- Con đó, sao mới sáng sớm đã gọi đầu rồi? Nếu cứ vậy hoài, sau này già rồi sẽ rất dễ bị nhức đầu đấy.

Bà nội cô quở trách.

- Nội ơi, không sao đâu. Đầu con dơ quá nên con mới gọi thôi. Lần sau con không dám nữa đâu.

Dương Tử Mi chạy lại nắm tay nội mình, nũng nịu nói.

- Tránh ra đi, con suốt ngày chỉ biết lờ nội thôi. Lần nào cũng nói lần sau lần sau nhưng có lần nào giữ lời đâu.

Bà nội cô trừng cô một cái.

Dương Tử Mi le lưỡi ra vẻ sợ hãi.

Cô cũng không còn cách nào khác. Mỗi ngày, nửa đêm cô đều phải luyện công. Khi luyện công, tất cả những thứ dơ bẩn trong cơ thể đều thải ra hết nên không tắm gội không được.

Tuy nhiên, cô là người luyện công nên cũng không sợ gội đầu buổi sáng thì sau này về già sẽ bị chứng nhức đầu như những người bình thường khác.

Tuy ngày nào cũng nghe những lời căn nhắc của bà nội như thế, nhưng cô lại chẳng thấy buồn phiền tí nào. Đối với người đã trải qua sự mất mát người thân và gặp vô vàn bất hạnh của một kiếp người như cô thì những lời phản năn nhắc nhở chứa chan tình yêu thương đó chỉ càng khiến cô cảm thấy ấm áp và hạnh phúc hơn thôi.

- Chị, ngày mai em phải thi rồi! Đây là kỳ thi đầu tiên của em ở trường tiểu học Nam Thành, em sợ thi không tốt sẽ bị bạn bè chê cười.

Thấy cô, Dương Tử Hi rầu rĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Văn Xương Vị Giúp Thi Tốt (1)

Lòng tự trọng và hiếu thắng của Dương Tử Hi rất lớn. Bình thường, cô bé cũng rất đề tâm đến thành tích học tập của mình. Lúc trước, khi còn học ở trường tiểu học dưới quê, tất cả các môn học cô bé đều đạt điểm tuyệt đối. Nhưng, sau khi chuyển vào trường ở thành phố thì các bạn có thành tích tốt cũng rất nhiều.

Vì mới chuyển từ dưới quê lên nên Dương Tử Hi thường bị bạn bè chung lớp chọc ghẹo. Thế nên, kỳ thi này, cô bé quyết tâm đạt thành tích tốt nhất để chúng bạn không còn xem thường mình nữa.

Thấy gương mặt rầu rĩ của em mình, Dương Tử Mi giờ tay xoa đầu Dương Tử Hi nói:

- Không sao đâu, em sẽ thi tốt mà. Bình thường em chăm chỉ như vậy, chị cũng đã bày tháp Văn Xương ngay trên Văn Xương Vị trong phòng em rồi, nên chuyện thi cử của em nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió thôi.

Văn Xương Vị chính là vị trí mà sao Văn Xương hạ phàm vào nhà. Vị trí này nhà nào cũng có. Chỉ cần phòng sách hoặc bàn học để ngay đúng vị trí này thì chuyện học hành, thi cử này nọ đều sẽ rất thuận lợi.

Thành tích học tập tốt, ngoài tư chất sẵn có ra thì vị trí của bàn học cũng rất quan trọng. Về mặt phong thủy mà nói, nếu bàn học để đúng phong thủy thì sẽ có tác dụng rất lớn trong chuyện đèn sách.

Bàn học để đúng chỗ sẽ làm cho đầu óc mình minh mẫn hơn, sức tập trung và tiếp thu cũng nhanh hơn. Vị trí đó chính là Văn Xương Vị mà phong thủy nhắc đến.

Có hai Văn Xương Vị khác nhau. Một là Văn Xương Vị của bản mệnh, hai là Văn Xương Vị của nhà ở.

Bản mệnh của mỗi người khác nhau nên Văn Xương Vị cũng khác nhau. Còn Văn Xương Vị của nhà ở cũng không nhất định mà sẽ thay đổi theo từng năm. Ví dụ như năm 1998, Văn Xương Vị ở hướng tây, năm 1999 Văn Xương Vị ở hướng đông bắc, năm 2000 thì Văn Xương Vị lại ở hướng nam.

Ngoài việc để bàn học đúng vào Văn Xương Vị ra còn phải chú ý những điều sau:

Một là chỗ ngồi tốt nhất là nên có chỗ dựa. Chỗ dựa này có thể là một bức tường, một tấm vách. Mục đích là để người ngồi có cảm giác an toàn, vững chắc.

Hai là bàn học không nên để cạnh cửa sổ, vì cảnh bên ngoài sẽ làm người học phân tâm. Tuy nhiên, trong tình huống bắt buộc dĩ, nếu bàn học chỉ có thể để sát cửa sổ thì có thể dùng rèm cửa để che cửa sổ lại theo nguyên tắc vẫn để không khí lưu thông và đầy đủ ánh sáng.

Nếu trong nhà có ba hoặc bốn đứa trẻ đang trong độ tuổi đi học thì chuyện mỗi đứa có một bàn học riêng là chuyện rất khó. Trong trường hợp này, cách tốt nhất là dùng một chiếc bàn tròn sau đó sắp xếp cho chúng ngồi vào đúng Văn Xương Vị của mình để học.

Vậy thì Văn Xương Vị của mỗi người chính xác theo phong thủy là như thế nào? Nếu người có ngày sinh vào ngày Giáp thì Văn Xương Vị của họ là hướng đông nam. Nếu ngày sinh là ngày Ất thì Văn Xương Vị là hướng nam. Nếu ngày sinh là ngày Bính thì Văn Xương Vị là hướng tây nam. Ngày sinh là ngày Đinh thì Văn Xương Vị là hướng tây. Ngày sinh là ngày Mậu thì Văn Xương Vị là hướng tây nam. Ngày sinh là ngày Kỷ thì Văn Xương Vị là hướng Tây. Ngày sinh là ngày Canh thì Văn Xương Vị là hướng tây bắc. Ngày sinh là ngày Tân thì Văn Xương Vị là hướng bắc. Ngày sinh là ngày Nhâm thì Văn Xương Vị là hướng đông bắc. Còn ngày sinh là ngày Quý thì Văn Xương Vị là hướng đông.

Văn Xương Vị của nhà ở cũng rất được xem trọng. Thông thường, Văn Xương Vị của nhà ở thường tùy thuộc vào hướng nhà. Nếu cửa nhà hướng về hướng tây thì đó là một ngôi nhà tọa đông hướng tây, hay còn gọi là nhà Chấn, Văn Xương Vị của nhà là hướng tây bắc. Nhà tọa đông nam hướng tây bắc thì Văn Xương Vị là hướng chính nam. Nhà tọa nam hướng bắc thì Văn Xương Vị là hướng đông nam. Nhà tọa tây nam hướng đông bắc thì Văn Xương Vị là hướng chính tây. Nhà tọa tây hướng đông, Văn Xương Vị là hướng tây nam. Nhà tọa tây bắc hướng đông nam, Văn Xương Vị là hướng chính đông. Nhà tọa bắc hướng nam, Văn Xương vị là hướng đông bắc. Nhà tọa đông hướng tây, Văn Xương Vị là hướng chính bắc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Văn Xương Vị Giúp Thi Tốt (2)

Văn Xương Thập hay còn gọi là Văn Phong Thập, Văn Bút Thập, là một pháp khí rất được nhiều người tin dùng. Nó có lợi có việc học hành, công danh và sự nghiệp. Văn Xương nghĩa là trợ giúp để đường học hành, công danh thành đạt. Người xưa rất xem trọng việc học. Nếu để ý một chút sẽ thấy ở Trung Quốc có rất nhiều Văn Xương Thập. Những thành phố có Văn Xương Thập thường là những thành phố có rất nhiều văn nhân, danh sĩ nổi tiếng. Văn Xương Thập cũng là pháp khí thường dùng trong phong thủy. Nếu để Văn Xương Thập vào đúng Văn Xương Vị thì đầu óc sẽ trở nên minh mẫn hơn, tư duy cũng nhạy bén hơn. Đặc biệt, Văn Xương Thập còn giúp cho giới văn phòng nâng cao hiệu suất làm việc, giúp sự nghiệp thăng tiến. Còn đối với trẻ con trong độ tuổi đi học thì có thể giúp chúng thông minh, nhanh nhạy, tiếp thu bài nhanh, thành tích học tập tiến bộ. Ngoài ra, nếu để Văn Xương Thập vào đúng vị trí của sao trợ giúp trong việc sinh con đẻ cái thì chủ nhân sẽ sớm có quý tử ẵm bồng. Cũng chính vì có nhiều tác dụng như thế nên người xưa hết mực xem trọng Văn Xương Thập. Thông thường, Văn Xương Thập có bảy tầng, chín tầng hoặc mười ba tầng. Số tầng càng nhiều, càng cao thì uy lực trợ giúp cho việc thành đạt càng lớn.

Văn Xương Thập nếu làm bằng đồng thì tốt nhất là nên làm mười ba tầng. Nam nữ đều có thể dùng, nhưng phải chắc chắn là làm bằng đồng thật. Nếu chất liệu để làm thập là ngọc thì thập chín tầng là tốt nhất. Nữ có thể dùng bạch ngọc, hoàng ngọc hoặc nam ngọc để làm thập, còn nam thì nên dùng hắc thạch, đồng, long quy, thủy tinh, nam ngọc để làm thập sẽ hợp hơn cả.

Văn Xương Thập trước khi được đặt vào Văn Xương Vị phải được khai quang điểm nhãn. Văn Xương Thập nếu chưa được khai quang điểm nhãn thì cũng chỉ là một vật trang trí bình thường, không có tác dụng phong thủy.

Không được đặt Văn Xương Thập ở những nơi đối diện với nhà vệ sinh hoặc tượng Phật và các vật có góc, cạnh bén nhọn khác. Đồng thời cũng không được đặt ngay bên dưới xà ngang của nhà. Nếu người học không ở nhà thì có thể Văn Xương Thập trên bàn học của họ cũng không mang lại tác dụng gì. Đối với các học sinh, sinh viên ở ký túc xá thì có thể dùng móc khóa hình Văn Xương Thập hoặc bút Văn Xương để hỗ trợ cho việc học hành của mình.

Đương nhiên, nếu vị trí học tập hoặc làm việc đã có nơi cố định rồi thì có thể để Văn Xương Thập ở bên trái bàn học hoặc bàn làm việc của mình để nó có thể phát huy tác dụng tốt nhất.

Nghe chị mình nói thế, Dương Tử Hi cũng tạm yên tâm. Cô bé có vẻ tự tin hơn, nói:

- Chị, vậy em nhất định sẽ thi thật tốt. Em phải để cho các bạn trong lớp biết là tuy em chuyển từ quê lên nhưng thành tích của em hoàn toàn có thể tốt hơn các bạn ấy.

- Đương nhiên rồi.

Dương Tử Mi cười nói.

Tuy nhiên, cô biết, em gái mình tuy siêng năng nhưng đầu óc thì lại không linh hoạt cho lắm. Khả năng tiếp thu của Dương Tử Hi trước giờ khá kém, chi cần gặp đề khó hơn một chút là cô bé sẽ không biết làm.

Thế nên, Dương Tử Mi muốn tự tay làm cho em gái mình một cây bút Văn Xương bằng ngọc nhằm giúp tư duy của cô bé được linh hoạt hơn.

Nghĩ thế nên sau khi tan học, Dương Tử Mi đến Ngọc Thạch Hiên của Mộ Dung Vân Thanh.

Nhân viên trong tiệm cho cô biết là Mộ Dung Vân Thanh có việc ra ngoài đã hai ngày rồi, hiện không có ở tiệm.

Mộ Dung Vân Thanh có mặt hay không không liên quan gì đến Dương Tử Mi cả. Vì cô đến tiệm chỉ để mua bút ngọc thôi.

Ngọc Thạch Hiên có bán bút Văn Xương bằng ngọc. Chất ngọc và kích thước khác nhau giá cả cũng khác nhau. Rẻ cũng mấy trăm đồng, đắt cũng mấy trăm ngàn một cây.

Dương Tử Mi muốn mua bút cho em mình chứ không phải mua để sưu tập thế nên cô cũng chỉ chọn một cây bút giá một trăm sáu mươi tám đồng thôi.

Với cây bút đó, chỉ cần cô truyền chút pháp lực vào đó thì giá trị của nó còn cao hơn rất nhiều so với các cây bút có giá mấy trăm ngàn kia.

Khi đang xem bút, Dương Tử Mi đột nhiên chú ý đến một vật bằng đồng có hình dáng như một chiếc gương được trưng bày cách đó không xa. Trên có dán hàng chữ giới thiệu là “.

Chiếc gương nọ phát ra một luồng khí giúp hỗ trợ học tập màu vàng nhạt.

Dương Tử Mi liền hỏi nhân viên trong tiệm để biết rõ hơn về chiếc gương kia.

Nhân viên nọ cũng giải thích đại để như sau:

“Gương Chiếu Thần đã xuất hiện từ thời Hán với tên là Gương Tiên Sơn. Sau này kỹ thuật làm gương dần bị thất truyền. Đến thời Hán, Đường, người Nhật lại mang kỹ thuật chế tạo gương về nước họ, từ đó cho đến cuối thời Edo ở Nhật, kỹ thuật làm gương vẫn được lưu truyền. Phần lớn các chiếc Gương Chiếu Thần Tám Thước đều được đặt trong các Thần Xã của người Nhật. Bình thường, nếu có người nào đó có thể thỉnh chiếc gương nọ về để vào Văn Xương Vị trong nhà mình thì nó có tác dụng làm thay đổi vận số của họ.”

Nghe nhân viên nói thế, Dương Tử Mi liền muốn mua ngay chiếc gương nọ cho em gái mình. Chiếc gương kia có thể trợ giúp việc học hành, hơn nữa nó còn phát ra luồng khí may mắn như vậy nên chắc chắn nó sẽ có tác dụng hơn nhiều so với các Văn Xương Thập bình thường khác.

Chiếc gương kia có giá năm trăm ngàn. Tuy đắt, nhưng gần đây Dương Tử Mi cũng có rủng rỉnh tiền trong tay, thế nên chỉ cần em cô vui thì đắt thế nào cô cũng mua. Thế là, chiếc Gương Chiếu Thần Tám Thước kia đã được Dương Tử Mi mua về để ngay Văn Xương Vị trong phòng của Dương Tử Hi.

Ngày hôm sau, khi dự thi, đầu óc của Dương Tử Hi thông minh và minh mẫn hơn thường ngày rất nhiều. Toán thi được điểm tuyệt đối và đứng nhất lớp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Cuộc Tranh Chấp Trên Phố Văn Lai

Phố Văn Lai vào chiều tối vô cùng nhộn nhịp và tấp nập. Có người thích đến để thử vận may, có người thì chỉ thuần túy là đến để xem phố xá, cũng có người đến để tìm một món đồ đặc biệt cho riêng mình. Sau giờ cơm chiều, hầu như người người, nhà nhà đều đổ đến phố Văn Lai dạo chơi.

Dương Tử Mi trong bộ đồng phục của trường trung học Nam Thành cũng xuất hiện ở phố Văn Lai. Mái tóc đen mượt, dài đến thắt lưng vốn thường được xõa xuống kia hôm nay lại được buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa khỏe khoắn và năng động.

Với trang phục và kiểu tóc rất đời bình thường đó nên Dương Tử Mi cũng không khác gì các thiếu nữ bằng tuổi khác.

Dương Tử Mi hòa vào dòng người dạo chơi trên phố Văn Lai và không ngừng đưa mắt dò tìm xem trong các quầy hàng bày bán hai bên phố kia có đồ cổ thật hay không.

Chỉ tiếc là tất cả đều là đồ giả hoặc là hàng nhái, không có chút giá trị nào. Chủ các quầy hàng đều nhờ vào ba tác lười điệu nghệ của mình để dụ những vị khách nhẹ dạ cả tin. Được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Đi hết một vòng mà vẫn không tìm được thứ gì, Dương Tử Mi khẽ lắc đầu. Đang định đến Mặc Hiên thì bỗng nhiên nghe có tiếng cãi nhau gần đó.

- Không ngờ là một người nhìn có vẻ hiền lành, chân chất như em trai này đây lại đem đồ giả ra lừa tôi. Còn nói đây là tháp Hạo Thiên đời nhà Hán gì đó, nhưng thật ra đây chỉ là hàng giả. Giờ tôi trả hàng lại thì hãy trả lại cho tôi ba ngàn đi chứ.

Người đàn ông nào đó tức giận nói.

- Thuận mua vừa bán thôi mà. Là do anh không có năng lực giám định, giờ sao lại trách tôi chứ?

Giọng một người khác cãi lại.

- Phải đó, khách hàng đến đây mua đồ đều phải dựa vào con mắt xem hàng của mình. Anh không có năng lực giám định, mua trúng hàng giả giờ lại đòi trả hàng. Vậy sau này chúng tôi còn làm ăn buôn bán gì được nữa nếu ai cũng như anh? Nếu như anh may mắn mua được hàng thật thì chúng tôi cũng đâu có đòi lại được đâu, đúng không?

Chủ quầy hàng kể bên cũng lên tiếng bênh vực người bán hàng nọ.

- Chứ gì nữa. Với năng lực và thái độ này mà anh còn dám đến đây để thử vận may sao?

- Các người... Các người thật quá đáng... Các người biết tôi là ai không?

- Anh là ai, nói thử xem?

- Cậu tôi là cục trưởng Cục Quản Lý Đô Thị. Tôi sẽ nói chú tôi phạt các người cho biết!

- Xời!

Cảnh này rất quen thuộc với Dương Tử Mi. Kiếp trước cô đã từng chứng kiến cảnh này. Không ngờ kiếp này cô lại chứng kiến một cảnh giống y chang như thế.

Kiếp trước, khi xảy ra cái vĩa, cô cũng hiếu kỳ bu vào xem.

Cô nhớ lúc đó có một người đàn ông mua một cái tháp bằng sắt đen đúa cao khoảng mười centimet với giá ba ngàn ở quầy hàng của Chu Tam Thư. Nửa ngày sau, vị khách nọ lại quay lại nói là Chu Tam Thư bán hàng giả cho ông ta và muốn trả hàng.

Đương nhiên là Chu Tam Thư không đồng ý nên hai bên mới cãi nhau.

Cuối cùng, người khách nọ tức giận gọi một đám nhân viên quản lý đô thị đến phá nát quầy hàng của Chu Tam Thư.

Vì quá tức giận nên Chu Tam Thư đã làm liều xông vào đánh nhau với họ. Kết quả là Chu Tam Thư bị một người nào đó đạp trúng ngay ngực. Cú đạp mạnh gây xuất huyết nội. Một ngày sau, Chu Tam Thư nôn ra máu và chết tức tưởi ở nhà.

Chuyện đó từng một thời làm xôn xao cả phố Văn Lai.

Giờ, lịch sử lặp lại nên Dương Tử Mi cũng không đành để Chu Tam Thư kia về chầu tổ tiên một cách oan ức như thế,

Chu Tam Thư còn một mẹ già bảy mươi tuổi, đồng thời một mình anh còn phải nuôi vợ đang bệnh nặng cùng hai đứa con nhỏ. Cái chết của anh khiến cả gia đình anh rơi vào cảnh khó khăn, túng quẫn.

Vì kiếp trước đã trải qua nỗi đau cửa nát nhà tan, thế nên tuy không phải bao dung, độ lượng và tốt bụng như Quan Âm Bồ Tát nhưng Dương Tử Mi không nỡ để bị kịch kia xảy ra.

Nghĩ thế nên cô vội chen chân vào đám đông nhân lúc hai bên đang sắp xông vào đánh nhau.

Nhưng, khi nhìn thấy cái tháp sắt, nguyên nhân của cuộc cãi vã kia, hai mắt cô lập tức sáng lên.

Rõ ràng là cái tháp đó bên ngoài được cố ý làm cho cũ đi, hơn nữa kỹ thuật gia công cũng rất thô. Chỉ cần khách hàng biết xem hàng một chút là có thể phát hiện nó là một món đồ được cố ý làm cho cũ đi để giống đồ cổ.

Tuy nhiên, dưới thiên nhãn của Dương Tử Mi, cái tháp kia hoàn toàn là một vật khá khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Tháp Sắt Kỳ Lạ

Tháp sắt kia tuy là hàng được gia công rất thô, nhưng không biết tại sao nó lại phát ra một luồng sát khí màu đen rất mạnh. Hơn nữa, nó còn phát ra một luồng khí đặc biệt chỉ có đồ cổ có lịch sử lâu đời mới có.

“

Nghĩ thế nên Dương Tử Mi lập tức lên tiếng giảng hòa:

- Được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa. Bán lại cho tôi cái tháp này là được chứ gì. Đừng làm mất hòa khí chỉ vì ba ngàn đồng kia.

Hai bên nghe xong liền quay sang nhìn Dương Tử Mi không chớp mắt.

Những người khác cũng quay sang nhìn cô chằm chằm.

Có người nhận ra cô là học trò của Tống Huyền.

Tống Huyền là người rất nổi tiếng ở phố Văn Lai. Có thể nói, anh là linh hồn của cả phố Văn Lai. Thế nên, học trò của anh cũng được kính trọng vài phần.

Tuy nhiên, Lý Tiêu, người khách mua cái tháp nọ lại không biết cô là ai, bởi vì anh ta là người ngoài đến và cũng rất ít khi đến phố Văn Lai mua hàng.

Thấy có người muốn mua cái tháp nên anh ta cũng bắt đầu sinh nghi. Anh ta thầm nghĩ:

“

Chu Tam Thư cũng nhận ra Dương Tử Mi. Biết cô muốn giúp mình nên anh rất vui. Nhưng cũng vì không nuốt nổi cục tức kia nên anh liền quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, cảm ơn lòng tốt của em. Cả phố Văn Lai này mọi người đều biết mua bán đều dựa vào năng lực xem hàng của mình. Anh ta không có năng lực đó thì cũng đành phải chấp nhận là mình xui xẻo chứ tại sao lại đến đây đòi trả hàng như thế? Nếu vậy sau này phố Văn Lai còn làm ăn gì được nữa?

- Đúng đó!

Đám đông vây quanh cũng lao xao lên.

“chính là quy tắc ngầm trong giới chơi đồ cổ. Giờ sao lại có thể phá vỡ quy luật đó được?”

- Anh lừa tôi nói đây là đồ cổ thời Hán. Thế nên đó hoàn toàn là hành vi lừa gạt người tiêu dùng. Tôi nhất định phải kiện anh cho đến cùng.

Lý Tiêu tức giận quát lên.

Nghe anh ta quát lên như thế, đám đông và cả Dương Tử Mi đều cười ồ lên.

- Anh gì ơi. Đây là lần đầu tiên anh đến đây đúng không? Phố Văn Lai chúng tôi mua bán đều nhờ vào năng lực nhận biết đồ cổ của bản thân mình. Chuyện anh bị lừa thì cũng đành phải chấp nhận là do năng lực của anh yếu kém thôi. Anh thử nghĩ đi, với ba ngàn đồng kia liệu anh có mua được một món đồ cổ của nhà Hán thật không?

Dương Tử Mi nói giọng chế nhạo.

Mặt Lý Tiêu bắt gặp đỏ bừng lên.

Lý Tiêu cũng muốn thử vận may nên mới đến phố Văn Lai này nên đương nhiên là anh ta biết ba ngàn thì không thể mua được hàng thật rồi. Nhưng anh ta cũng không loại trừ khả năng mình mua được đồ cổ với giá hời thật.

Vì vậy, khi kết quả giám định nói là món đồ anh mua không phải đồ cổ thật thì anh ta liền tức giận đùng đùng vì đã tốn hết ba ngàn để mua một món đồ giả vờ. Ý là có người thân làm bên quản lý đô thị nên anh ta muốn đòi lại cho bằng được ba ngàn kia. Nhưng không ngờ là Chu Tam Thư cũng là một người không dễ bị bắt nạt, hơn nữa tất cả mọi người xung quanh đều đứng về phía Chu Tam Thư kia.

- Hàng đã bán ra thì không được trả lại. Tiểu Mi, em đừng xen vào chuyện này làm gì cho rắc công.

Chu Tam Thư lớn tiếng nói.

Nghĩ đến cái chết thê thảm của Chu Tam Thư kiếp trước cùng với điểm kỳ lạ của cái tháp kia nên Dương Tử Mi quyết không thể đứng nhìn như thế.

Luồng sát khí màu đen trên cái tháp nọ cô có thể dùng để bồi dưỡng thêm cho thanh kiếm bằng tiền xu của mình nhằm giúp pháp lực của nó được mạnh hơn lên, đồng thời cũng có thể giúp cho việc tu luyện của bản thân được tiến bộ nhanh chóng.

Dù với lý do gì, Dương Tử Mi cũng phải mua cho bằng được cái tháp đó.

- Anh Chu à, giờ em muốn mua lại cái tháp của anh ta, anh cũng đừng xen vào.

Đoạn, Dương Tử Mi quay sang nói với Lý Tiêu:

- Anh gì ơi, nếu anh đã chê cái tháp này là hàng giả, muốn trả hàng lại, còn tôi thì lại muốn mua lại nó, vậy anh hãy bán lại nó cho tôi với giá ba ngàn đi. Nếu đồng ý thì bán, không thì anh cứ mang về nhà và đừng đến đây kiếm chuyện với anh Chu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Tháp Sắt Cảm Ứng

Những lời Dương Tử Mi nói rất hợp tình hợp lý. Nghe cứ như là mình chịu thiệt để giúp Chu Tam Thư vậy.

Lý Tiêu cũng nghĩ như thế.

Thấy cô là một nữ sinh mặc đồng phục bình thường như bao nữ sinh khác nên Lý Tiêu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều.

Ba ngàn, một số tiền không nhiều nhưng cũng chẳng ít. Lúc bấy giờ, mức lương bình quân của một người ở thành phố A cũng chỉ một ngàn rưỡi mà thôi.

“

Lý Tiêu lại bắt đầu dao động.

Thấy Lý Tiêu chần chờ như vậy, Dương Tử Mi nói tiếp:

- Tôi cho anh một phút để suy nghĩ. Một là bán cho tôi, hai là đem về nhà và đừng đến đây kiếm chuyện nữa. Nếu không, cả phố Văn Lai chúng tôi sẽ đoàn kết lại với nhau đấy.

Thấy Dương Tử Mi có vẻ lạnh lùng và cũng chẳng hề để ý lắm đến cái tháp kia, Lý Tiêu lại nghĩ:

“

Nghĩ thế nên Lý Tiêu lật đật ra giá:

- Ba ngàn rưỡi.

Sở dĩ anh ta đưa ra giá như vậy mục đích là thăm dò xem Dương Tử Mi thế nào. Nếu là đồ cổ thật thì Dương Tử Mi chắc chắn sẽ mua và anh ta cũng sẽ có cơ không bán nữa.

Dương Tử Mi đương nhiên cũng đoán biết được ý đồ của Lý Tiêu. Cô chẳng thèm nhìn anh ta lấy một cái mà chỉ hờ hững nói:

- Vậy anh cứ đem cái tháp kia về nhà, sau này đừng đến phố Văn Lai này nữa nhé.

Nói vậy cũng đủ hiểu là cô không chấp nhận cái giá ba ngàn rưỡi kia.

“

Nghe cô nói thế, Lý Tiêu vội vã nói tiếp:

- Thôi được rồi, bán cho cô bé giá ba ngàn vậy.

Hai bên, một bên đưa tiền, một bên giao hàng. Giao dịch thành công.

Vừa cầm cái tháp trên tay, Dương Tử Mi liền cảm nhận được một cảm ứng rất đặc biệt.

Cảm ứng đó là gì cô cũng không rõ, nhưng nó khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ.

Thấy cô không nói không rằng trả ngay cho mình ba ngàn đồng như thế nên Lý Tiêu đoán cô có lẽ là con cái của gia đình giàu có nào đó. Hơn nữa, thấy khí chất của cô cũng có gì đó khác biệt, người trong phố Văn Lai hình như đều kính trọng cô, thế nên anh ta cũng nghĩ cô có thể là người có gia thế không đơn giản, nếu ờ lâu thì sẽ không hay. Thế nên, nhận tiền xong, Lý Tiêu cũng nhanh chóng rời khỏi phố Văn Lai.

Thật ra, sở dĩ trong cặp của Dương Tử Mi có nhiều tiền như vậy là vì cô vừa đến ngân hàng rút ra mười ngàn. Mười ngàn này cô định dùng để mua mấy món đồ bỏ để mang đến tặng cho người phụ nữ đã cho cô bộ khay đồng để giảm bớt phần nào sự áy náy trong lòng vì đã không nói rõ sự thật về bộ khay đồng cho bà ấy nghe.

Cũng vì trong cặp có nhiều tiền như thế nên cô mới có đủ ba ngàn để mua lại cái tháp kia mà không chút do dự.

Thấy cô chịu trả ba ngàn để mua lại cái tháp kia, nghĩ là vì giúp mình nên Chu Tam Thư vừa cảm kích vừa tức giận nói:

- Tiểu Mi, sao em ngốc vậy? Anh không trả lại tiền, anh ta có kiện đi nữa cũng không làm gì được anh đâu.

- Anh Chu..

Dương Tử Mi mím mím môi nói:

- Lúc này thấy sắc mặt của anh, nếu em không mua cái tháp này lại thì anh đã gặp họa sát thân rồi. Huống hồ, em cũng rất thích cái tháp này, nó sẽ được dùng làm pháp khí của em nên em cũng không thiệt thòi gì đâu.

Khả năng xem quẻ, xem tướng của Dương Tử Mi hiện đã nổi tiếng khắp phố Văn Lai nên nghe cô nói thế, Chu Tam Thư ra vẻ sợ sệt hỏi:

- Thật vậy à?

Dương Tử Mi gật đầu, sau đó giờ tay vỗ nhẹ lên vai Chu Tam Thư nói:

- Anh Chu à, nhà anh có một mẹ già, vợ thì đang bệnh nặng, hai con anh thì còn nhỏ, họ đều đang sống dựa vào thu nhập của chỉ một mình anh thôi, vì vậy bình thường làm việc gì anh cũng dừng liệu lỉnh quá như thế.

Thấy cô khuyên nhủ như thế, Chu Tam Thư bất giác thấy sống mũi mình cay cay.

Nhưng, anh cũng thấy lạ là trước giờ anh chưa từng kể cho ai nghe về gia cảnh của mình, vậy sao Dương Tử Mi lại biết rõ như thế nhỉ?

Thấy Chu Tam Thư nghi hoặc nhìn mình, Dương Tử Mi cười nói:

- Anh đừng quên em là một thầy tướng số.

Nói xong, cô cầm theo cái tháp nọ rời khỏi.

Vì cái tháp kia có luồng sát khí mạnh, rất hợp để tăng pháp lực cho thanh kiếm bằng tiền xu của mình nên Dương Tử Mi cũng gác lại chuyện giúp Lâm Thanh Mai trừ tà thêm vài ngày nữa, nhằm tránh chuyện bị hao tổn nguyên khí vì pháp lực không bằng âm hồn kia.

Cô không muốn mình lại trải qua nỗi đau đớn của việc tổn hao nguyên khí như mười năm trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Lâm Thanh Mai Cứ Muốn Soi Gương

Sau chuyện đó, các chủ quầy trong phố Văn Lai, đặc biệt là Chu Tam Thư càng kính trọng Dương Tử Mi hơn. Thấy đáng vẻ xinh xắn, hiền thực của cô, họ tưởng như cô là tiên nữ giáng trần để cứu chúng sinh vậy. Trong lòng họ không ngừng cảm thán, cô quả không hổ danh là học trò của Tống Huyền.

Thật ra, lần này Dương Tử Mi rất lời. Lời vì mua được món đồ mình thích, hơn nữa còn lại được tiếng thơm!

Dương Tử Mi không những giúp Chu Tam Thư tránh được nạn kiếp nọ mà còn mua được cái tháp cảm ứng thần bí mà mình rất thích, hơn nữa còn tạo được hình tượng lương thiện, hiền lành, đại nghĩa cho chính bản thân mình. Nhất cử tam tiện như vậy, sao cô không vui được kia chứ?

Đến Mặc Hiên, thấy cảnh vợ chồng Tống Huyền quan tâm, yêu thương, chăm sóc nhau, Dương Tử Mi cảm thấy ấm áp vô cùng.

- Em chào thầy, chào chị!

Vừa cầm cái tháp trên tay, Dương Tử Mi vừa mím cười cất tiếng chào hỏi.

- Sao hôm nay em đến sớm vậy?

Thấy cô, Tống Huyền dịu dàng hỏi.

- Hôm nay rảnh nên em muốn đến sớm để thăm chị Thanh Mai.

Đoạn, Dương Tử Mi nhìn sang Lâm Thanh Mai. Sắc mặt Lâm Thanh Mai hiện tại khá tốt, ngoài mặt không có vẻ gì bất thường, chỉ là ở giữa trán có luồng âm sát khí tích tụ thôi. Dương Tử Mi dùng thiên nhãn của mình để quan sát Lâm Thanh Mai thì vẫn nhìn thấy âm hồn kia đang nở nụ cười kỳ dị với

cô như lần trước.

- Cảm ơn Tiểu Mi!

Thấy Dương Tử Mi đang cầm thanh kiếm bằng tiền xu trên tay, Lâm Thanh Mai phẫn khởi hỏi:

- Hôm nay em đến trừ tà giúp chị à?

- Thời cơ vẫn chưa đến ạ.

Nhìn vào cái tháp nhỏ trên tay mình, Dương Tử Mi nói tiếp:

- Hiện tại em chưa chắc chắn là có thể thắng được âm hồn kia thế nên cần có thêm thời gian để tăng pháp lực cho Càn Khôn Kiếm này mới được.

- Ừm, không sao, em cứ từ từ. Chị tin là em sẽ làm được.

Lâm Thanh Mai độ lượng nói.

Thấy gương mặt bình thản, hiền dịu của Lâm Thanh Mai, Dương Tử Mi cũng vui vẻ gật đầu.

Nhìn thấy cái tháp nhỏ trên tay Dương Tử Mi, hai mắt Tống Huyền bỗng sáng lên. Anh bèn lên tiếng hỏi:

- Tiểu Mi, hôm nay em lại mua được đồ cổ à? Để anh xem thử xem thế nào.

- Không biết có phải là đồ cổ không nữa. Thầy xem giúp em xem lần này có phải em lại may mắn như mấy lần trước không.

Dương Tử Mi rất muốn biết cái tháp kỳ lạ trong tay mình rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Tống Huyền nhận lấy cái tháp và dùng kính lúp soi đi soi lại một hồi, sau đó lại dùng nước rửa chuyên dụng để tẩy rửa một góc nhỏ của cái tháp nọ. Chân mày anh khẽ chau lại.

- Tiểu Mi à, cái tháp này anh không thấy nó có gì đặc biệt cả. Nếu không lầm thì nó chẳng qua chỉ là một vật trưng bày giả cổ và không có giá trị gì hết.

Nghe Tống Huyền nói thế, Dương Tử Mi có chút thất vọng. Cô vốn mong là Tống Huyền có thể phát hiện ra được gì đó.

Quả nhiên, nếu như cô không dùng thiên nhãn thì bằng mắt thường làm sao mà phát hiện ra được điểm đặc biệt của cái tháp kia chứ.

- Cái tháp này em định xử lý thế nào?

Tống Huyền hỏi.

- Dạ, nếu nhìn từ góc độ của giới chơi đồ cổ thì nó không có giá trị gì, nhưng em có thể dùng nó để làm pháp khí, thế nên đối với em nó chẳng khác gì báu vật vậy.

Dương Tử Mi cười nói.

Tống Huyền chỉ im lặng nhìn cô mà không nói gì. Sau đó, anh lặng lẽ lấy một chiếc hộp bằng gỗ màu đen ra, để cái tháp kia vào và đưa nó lại cho cô.

- Em cảm ơn thầy.

Dương Tử Mi rất cảm động vì Tống Huyền rất quan tâm, chăm sóc cô. Đoạn, cô quay sang nhìn Lâm Thanh Mai và phát hiện Lâm Thanh Mai lại đang cầm gương soi. Chỉ là, cái gương kia chỉ là một cái gương bình thường chứ không phải là gương nước mắt phượng hoàng nọ.

Nhưng, thần thái của Lâm Thanh Mai khi soi gương dường như có chút gì đó bức bối, không hài lòng, cứ như là không tìm thấy thứ mình muốn tìm vậy.

- Chị Thanh Mai vẫn cứ muốn soi gương như vậy sao ạ?

Dương Tử Mi quay sang hỏi Tống Huyền.

Tống Huyền cười buồn nói:

- Chiếc gương nước mắt phượng hoàng kia anh vốn đã đem giấu trong két sắt rồi, nào ngờ tối qua cô ấy lại lấy đồ đập két sắt, thần thái vô cùng lo lắng, bất an, cứ như biến thành người hoàn toàn khác vậy. Không tìm thấy chiếc gương kia, cô ấy liền vội vã lấy mấy chiếc gương khác để soi. Soi đi soi lại mấy lần xong mới tạm yên tâm hơn chút. Ban ngày thì bình thường hơn, chỉ thì thoảng mới muốn soi gương thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Thanh Long Mạnh, Bạch Hổ Yếu

Dương Tử Mi thoáng chút lo lắng.

“

Lâm Thanh Mai để gương xuống, nét mặt trở lại với vẻ bình thản, nhu mì hàng ngày. Cô quay sang cười với Tống Huyền và Dương Tử Mi, ánh mắt tinh tường, như hoàn toàn không biết gì đến hành động mình vừa thực hiện lúc nãy vậy.

Vì cũng còn lâu mới đến giờ gặp khách hàng nên Dương Tử Mi cũng tranh thủ theo Tống Huyền học hỏi thêm một số kiến thức về đồ cổ.

Tám giờ tối, một người đàn ông trung niên, khách hàng của cô xuất hiện.

Ông ta là Lâm Gia Đống, một doanh nhân nhỏ chuyên về xây dựng của thành phố A. Tính thần của ông ấy rất kém, nét mặt mệt mỏi cho thấy ông bị mất ngủ kinh niên.

Thì ra, căn nhà mới xây của ông tối nào cũng nghe thấy tiếng đánh nhau trên sân thượng, khiến cả nhà ông không ngủ được. Tuy nhiên, khi họ lên sân thượng kiểm tra thì lại tìm không ra nguyên nhân. Những âm thanh kia cứ như đến từ nơi vô định nào đó.

Thế nên, mọi người trong nhà ông đều cho rằng trong nhà có ma.

Mấy ngày gần đây, ông cũng mời rất nhiều đạo sĩ đến trừ tà, đuổi ma nhưng đâu vẫn vào đấy. Chỉ cần đến tối là tiếng đánh nhau kia lại xuất hiện đều đều khiến cả gia đình ông tinh thần sa sút. Vợ ông sợ đến nỗi dẫn con về nhà mẹ ruột ở, không dám ở trong căn nhà đó nữa.

Còn bản thân ông thì cho rằng chắc chắn là có người cố ý giả ma để hù dọa gia đình ông nên liên tục mấy đêm liền ông đều lên sân thượng ngồi canh. Thế nhưng, mặc cho ông ngồi canh thế nào thì tiếng đánh nhau kia vẫn thi thoảng xuất hiện. Còn ma thì ông lại chả thấy đâu.

Không tìm ra nguyên nhân của âm thanh lạ nên ông đang muốn phát điên lên!

Không những thế, những căn nhà do ông xây cũng xảy ra hiện tượng tương tự, không căn nào bán được. Cũng chính vì không bán được nhà nên vốn của ông ngày càng thiếu hụt, mọi việc trở nên bế tắc.

Nghe Lâm Gia Đống thuật lại chuyện của mình xong, Dương Tử Mi cũng đại khái đoán được nguyên nhân là gì rồi.

Dương Tử Mi theo Lâm Gia Đống đến nhà ông và bắt đầu dùng thiên nhãn để quan sát.

Lâm Gia Đống là một người chuyên về xây dựng nên bình thường cũng rất chú ý đến phong thủy. Vị trí nhà ông chọn có phong thủy rất tốt, hơn nữa địa thế của các ngôi nhà lân cận cũng rất phù hợp với quy tắc Thanh Long mạnh, Bạch Hổ yếu trong phong thủy.

Nhà dương có phong thủy tốt thường được mọi người nhắc đến là một ngôi nhà có sông núi bao quanh. Tuy nhiên, trong các thành thị lớn thì không phải nơi nào cũng có núi và sông. Thế nên những ngôi nhà xung quanh đó cũng được xem như là núi trong phong thủy vậy. Trong đó, nhà hai bên trái và phải của ngôi nhà mình đang xem phong thủy là quan trọng nhất. Chúng cũng chính là Thanh Long và Bạch Hổ trong phong thủy.

Phong thủy cho rằng, Thanh Long là linh vật có thứ hạng cao, rất được sùng bái, cho nên Thanh Long mạnh, Bạch Hổ yếu mới may mắn.

Ròng mạnh hơn Hổ chia thành bốn loại sau đây:

- Long Ngang Hổ Phục: Tức là nhà bên trái cao hơn nhà bên phải.
- Long Trường Hổ Đoản: Tức nhà bên trái dài và rộng hơn nhà bên phải.
- Long Cận Hổ Viễn: Tức nhà bên trái gần hơn so với nhà bên phải.
- Long Thịnh Hổ Suy: Tức là số lượng nhà bên trái nhiều hơn số lượng nhà bên phải.

Nếu như nhà cửa hai bên xuất hiện hiện tượng bên phải nhiều hơn bên trái hoặc bên phải đang động thổ thì được cho là phạm vào Bạch Hổ Sát.

Từ góc độ phong thủy mà nói thì những ngôi nhà phạm vào Bạch Hổ Sát thì chủ nhà thường bị bệnh. Nếu nặng có thể bị mất mạng.

Nếu nhà phạm phải Bạch Hổ Sát thì có thể để một con Kỳ Lân ngay trên vị trí phạm sát để hóa giải.

Căn nhà của Lâm Gia Đống hiện tại không có bất kỳ âm sát khí nào, nên đương nhiên cũng không có ma quỷ gì đến quấy phá cả. Vì vậy, âm thanh đánh nhau thường xuất hiện vào ban đêm kia chắc chắn là do người nào đó cố tình tạo ra và không loại trừ khả năng căn nhà đã bị ai đó dùng Yểm Thắng

Thuật.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Yểm Thắng Thuật

Yểm Thắng Thuật chính là dùng bùa chú, pháp thuật hoặc cầu nguyện để trừ ếm người, vật mà mình ghét.

Những loại bùa có liên quan đến xây dựng loại này thường được gọi là Mộc Công Yểm Thắng. Mộc Công Yểm Thắng là một loại bùa trong Yểm Thắng Thuật và có nguồn gốc từ thời cổ đại. Loại bùa này rất thịnh hành từ sau thời nhà Nguyên. Yểm Thắng Thuật phản ánh tâm lý tin tưởng vào thần linh và muốn cầu thần linh phù hộ cho mình được xã hội xem trọng và có nhiều đãi ngộ tốt của những người theo các ngành nghề lao động chân tay. Loại bùa này cũng được nhiều người mê tín dùng để trút giận hoặc ám hại những người mình ghét.

Dương Tử Mi lên căn gác xếp trên sân thượng và bảo Lâm Gia Đống dùng đồ nghề đập căn gác đó đi thì tìm thấy hai búp bê đầu sứ đang trong thế đánh nhau trong đó.

Thấy hai búp bê nọ, Lâm Gia Đống vô cùng kinh hãi. Ông hỏi Dương Tử Mi đó là thứ gì?

- Chúng chính là nguyên nhân gây ra tiếng đánh nhau mà ông thường nghe thấy vào mỗi buổi tối đấy.

Dương Tử Mi đáp.

Nghe thế, Lâm Gia Đống tức giận nói:

- Thì ra là bọn thợ xây kia làm. Tôi phải kiện họ, hừ!

Dương Tử Mi khẽ nhếch mày, lạnh lùng nhìn Lâm Gia Đống một cái, nói:

- Trước khi muốn kiện ai thì ông cũng phải xem lại bản thân mình trước đã. Có phải ông đang nợ hoặc trừ lương họ không?

Lâm Gia Đống mặt biến sắc, ấp úng nói:

- À... có... có đang nợ họ ít tiền lương.

Thật ra, lương mà Lâm Gia Đống nợ không phải một ít mà là một trăm mấy ngàn tiền lương của người ta. Hơn nữa, ông ta còn tìm đủ mọi cách để giảm lương của họ không trả.

- Nếu làm việc thất đức thì đương nhiên sẽ phải gánh rất nhiều oán khí. Cũng chính vì ông không trả lương cho nhân công của mình nên họ mới ghét và ếm bùa nhà ông. Đây là nhân quả báo ứng thôi.

Dương Tử Mi nói.

Lâm Gia Đống trán lấm tấm mồ hôi nói:

- Vậy... tôi sẽ lập tức trả lương cho họ ngay khi xoay được đầu vốn.

Nghe Lâm Gia Đống nói vậy, Dương Tử Mi chỉ khẽ gật đầu.

- Vậy mấy căn nhà tôi xây cũng có hiện tượng như vậy, chỉ cần tìm ra chúng và vứt chúng đi là được sao ạ?

Lâm Gia Đống sốt ruột hỏi.

- Không đơn giản như vậy đâu. Giờ có vứt mấy con búp bê này đi thì bùa kia vẫn chưa được phá giải.

Lâm Gia Đống sợ hãi hỏi:

- Vậy phải làm sao ạ? Dương đại sư, đại sư có cách nào giúp tôi phá giải bùa ếm không?

- Giải bùa cũng đơn giản thôi, chỉ cần...

Đang định nói cách giải bùa, đột nhiên Dương Tử Mi nhớ đến gì đó, cô lập tức dừng lại không nói nữa.

Đúng là muốn phá giải Yếm Trắng Thuật thì rất đơn giản. Khi vật dùng để ếm bị phát hiện, chỉ cần mang chúng đi đốt là có thể phá được tác dụng trừ ếm của chúng. Một khi bùa bị phá giải thì gia chủ sẽ được bình an như trước, còn người trừ ếm cũng sẽ bị trừng phạt cho những chuyện mình gây ra, hay nói cách khác là họ sẽ bị tổn hao nguyên khí.

Mộc Công Yếm Trắng là một dạng tín ngưỡng và cũng là một tập tục rất thịnh hành ở thời cổ đại. Thế nên, nhằm tránh chuyện các thợ xây tùy ý trừ ếm hoặc vô tình chọc giận các vị thần linh nào đó, dân gian thường dùng cách bái tế khi xây nhà. Cách bái tế đơn giản nhất chính là chôn một con vịt ngay dưới móng của căn nhà. Vịt có âm Hán là “Áp”, trùng âm với “Áp” trong “Trấn Áp”, biểu thị ý nghĩa trấn áp ma quỷ và có tác dụng trấn giữ nhà cửa. Cách bái tế và vật dùng để bái tế của các dân tộc khác nhau cũng khác nhau.

Dương Tử Mi biết, sở dĩ những người thợ xây kia dùng đến Yếm Trắng Thuật là bởi vì Lâm Gia Đống là một gian thương, đối xử bất nhân bất nghĩa với họ trước. Hơn nữa, đều là thầy tướng số với nhau nên cô cũng phải tuân thủ quy tắc không làm tổn hao nguyên khí của những người cùng nghề. Mười năm trước, khi cô bày Thất Sát Trận trên mộ tổ tiên của Lâm Đức Kiệt, thầy tướng số nào đó đã cố tình không tuân thủ quy tắc đó. Người đó không những phá trận của cô mà còn hại cô bị tổn hao nguyên khí nặng nề.

Những chuyện mình không muốn thì cũng không nên khiến người khác phải chịu. Cho nên, Dương Tử Mi nhất định sẽ không làm những chuyện độc ác, thất đức như thế.

Thấy cô cứ trầm ngâm mãi như thế, Lâm Gia Đống lại nôn nóng hỏi:

- Dương đại sư, phải làm sao mới được đây?

- À, tôi sẽ làm phép để hóa giải chúng.

Suy nghĩ một hồi, Dương Tử Mi quyết định chọn cách dùng Phù Chú Pháp để trấn áp Mộc Công Yếm Trắng kia. Chỉ có cách này thì người ếm bùa mới không bị tổn hao nguyên khí.

Sau khi giúp Lâm Gia Đống phá giải bùa ếm xong, Dương Tử Mi còn không quên căn dặn ông ta rằng làm việc gì cũng đừng nên quá đáng quá mà phải chừa lại cho mình một ít đức. Nếu không, lần sau nếu gặp chuyện như vậy nữa, cô nhất định sẽ không giúp nữa.

Sau khi trải qua chuyện này, Lâm Gia Đống cũng đã biết sợ, nên không dám làm những chuyện xấu xa kia nữa. Kể từ sau chuyện đó, Lâm Gia Đống đều làm ăn rất đàng hoàng và ngày càng được tin tưởng hơn. Cũng chính vì được tin tưởng mà chuyện làm ăn của ông cũng thuận buồm xuôi gió và phát đạt hơn trước rất nhiều. Cuối cùng, cũng có ngày ông có được một vị thế khá vững chắc trong giới xây dựng của thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Trở Mặt

Rời khỏi nhà của Lâm Gia Đống, Dương Tử Mi đi thẳng đến nhà của người phụ nữ có chồng bị bệnh lao phổi nọ.

Vừa đến đã thấy người phụ nữ nọ đang cho mèo ăn ngay trước cửa nhà. Lần này, chiếc khay dùng cho mèo ăn kia cũng là một chiếc khay bằng kim loại cũ, còn chồng bà thì ngồi ngay bên cạnh.

Chồng của người phụ nữ nọ nhìn khỏe hơn trước rất nhiều. Mặt cũng không đỏ bừng nữa, mắt thì cũng bắt đầu có chút sinh khí.

- Con chào cô chú ạ!

Dương Tử Mi tươi cười bước đến chào hỏi.

Người phụ nữ nọ ngẩng đầu lên nhìn cô. Thái độ của bà không có chút gì thân thiện và cảm kích cả, mà thay vào đó là một ánh nhìn không chút thiện cảm nào, cứ như là cô nợ bà ta gì đó vậy.

- Cô bé, con đến rồi à!

Chồng bà đang ngồi bên cạnh thì có vẻ hòa nhã hơn chút. Ông cũng lịch sự chào lại Dương Tử Mi một tiếng. Tuy nhiên, giọng điệu của ông cũng có chút gì đó khá lạnh lùng và xa cách.

Thấy phản ứng của hai người họ, Dương Tử Mi thoáng nghi hoặc và cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

- Còn đến đây làm gì?

Người phụ nữ nọ bắt đầu tỏ rõ thái độ.

- Cô ơi, con đến để xem bệnh tình của chú thể nào thôi ạ.

Thấy bà đối xử với mình như vậy, Dương Tử Mi cảm thấy rất khó chịu.

- Hừ!

Người phụ nữ nọ lạnh lùng hắng giọng một cái, sau đó ném mạnh chiếc khay đang cho mèo ăn kia xuống đất khiến đám mèo nọ hoảng vía bỏ chạy mất.

Dương Tử Mi cũng bắt đầu cảm nhận được việc không hay sắp sửa xảy ra.

Cô dùng thiên nhãn để quan sát người phụ nữ nọ và thấy được cảnh trước đó vài ngày có một người thanh niên mang theo một tấm hình tìm đến bà. Hai người họ nói gì cô nghe không rõ. Cô chỉ thấy mặt của người phụ nữ nọ biến sắc và tức giận mắng vài câu.

Nhìn kỹ hơn tấm hình kia thì cô phát hiện đó chính là hình của khay đồng Quân Trọng.

“

- Mai Yến, cô bé là ân nhân cứu mạng của tôi mà.

Chồng của người phụ nữ nọ nghiêm giọng nhắc nhở.

- Ông à, ông ngốc quá, nó đã lừa bộ khay cổ trị giá hơn một trăm triệu của chúng ta đó. Với số tiền đó, chúng ta đến bệnh viện nào khám bệnh mà chẳng được?

Đoạn, người phụ nữ nọ quay sang liếc Dương Tử Mi một cái và mĩa mai nói:

- Dung mạo xinh xắn, dáng hoàng như thế, tôi còn tưởng là Quan Âm Bồ Tát hạ phàm nữa cơ. Thì ra chỉ là một đứa lừa gạt.

Dương Tử Mi vẫn im lặng không nói lời nào.

Chuyện này cô không biết phải nói sao cho phải.

Tuy nhiên, cô cũng đã cứu mạng chồng bà đấy thôi.

Bệnh của chồng bà nếu như cô không kịp thời ra tay thì dù có vô bệnh viện khám và chữa trị đi nữa thì nửa tháng sau ông ta cũng sẽ không tránh được kiếp số.

Huống hồ, khi cô phát hiện bộ khay đồng kia thì người phụ nữ nọ cũng chỉ xem chúng như những chiếc khay cũ khác và dùng chúng để cho mèo ăn đấy thôi.

Nếu nhìn từ góc độ này thì cô không nợ gì họ cả.

- Ba ngàn này trả lại cho mày, mày mau trả lại bộ khay đồng đó cho tao. Lừa của người khác bộ đồ cổ trị giá trăm triệu như thế mà còn không biết áy náy, đúng là đồ mặt dày.

Người phụ nữ nọ vào phòng và lấy ra ba ngàn ném thẳng vào mặt Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gương mặt hoàn toàn khác với mấy ngày trước của bà ta.

Đúng lúc này, người thanh niên mà cô thấy bằng thiên nhãn cũng đến. Sau khi nhìn Dương Tử Mi xong, anh ta lên tiếng hỏi:

- Cô ơi, người lừa bộ khay đồng cổ của cô chính là cô bé này sao?

- Đúng vậy, chính là nó.

Người phụ nữ nọ tức giận nói.

- Cô em à, cô em cũng gan thật đấy. Ngay cả đồ cổ thuộc sở hữu cá nhân của người ta mà cô em cũng dám lừa. Chán sống rồi sao? Biết điều thì trả lại ngay đi, nếu không thì, hê hê...

Người thanh niên nọ vừa nói vừa xắn tay áo lên vẻ hung hãn và giờ giờ nắm đấm lên trước mặt Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chau mày khó chịu nói:

- Được, tôi sẽ trả lại cho các người!

- Thật là, đồ đã tặng rồi, có nhiều tiền cỡ nào thì cũng đã sao? Hai người làm sao đòi lại được đây? Mai Yến, bà không hiểu gì cả.

Chồng người phụ nữ nọ cũng bắt đầu quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 224: Tiền Đến Tiền Đi

- Ông ngốc quá, cả trăm triệu chứ ít ỏi gì! Sao chúng ta để nó lấy đi như vậy được chứ?

Người phụ nữ nọ cũng hét lên.

- Dù gì thì... con bé cũng chữa bệnh cho tôi mà.

Chồng của người phụ nữ nọ chống chế.

- Lúc này tôi đã nói với ông rồi. Nếu chúng ta có nhiều tiền như vậy thì cho dù là đến bệnh viện hàng đầu ở Bắc Kinh chúng ta cũng có thừa tiền để đi.

Người phụ nữ nọ lại tiếp tục lớn tiếng nói.

- Thôi được rồi. Nếu như mọi người cho rằng một trăm triệu kia đáng giá hơn một mạng người thì tôi sẽ trả lại một trăm triệu đó vậy!

Dương Tử Mi lúc này mới lên tiếng nói.

Nghe thế, hai mắt của người phụ nữ nọ sáng lên.

Một trăm triệu là số tiền mà trước giờ bà chưa từng thấy qua.

Đoạn, Dương Tử Mi ra ngân hàng, chuyển ngay một trăm triệu do Tống Huyền trả cho mình vào tài khoản của người phụ nữ nọ.

Thấy một trăm triệu đó chỉ vừa mới đây thôi lại phải chuyển sang cho người khác, Dương Tử Mi chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Có câu thầy tướng số, thầy bói thường bị tam tật ngũ khuyết. Chẳng lẽ cô cũng không thoát khỏi quy luật đó sao?

“

Nghĩ thông như thế nên trong lòng cô cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Còn về chuyện người phụ nữ kia sau khi nhận tiền xong không biết có gặp tai họa gì nữa không thì cô cũng không quan tâm. Bởi vì trên đời này có nhiều người tham lam, thấy lợi mà quên đi ơn nghĩa của người khác. Hạng người này không đáng để cô giúp.

Giải quyết xong chuyện bộ khay đồng kia, Dương Tử Mi cũng nhận được điện thoại của Hạ Quốc Huy. Ông hỏi cô là bản thiết kế nhà đã xong chưa. Nếu xong rồi thì ông có thể cho người chuẩn bị khởi công.

Đúng lúc Dương Tử Mi cũng có mang theo bản thiết kế đó nên cô đi thẳng đến nhà Hạ Quốc Huy.

Thấy cô đến, Hạ Muội mừng rỡ chạy ra đón và dẫn cô vào nhà. Vừa đi hai người vừa trò chuyện rôm rả. Hạ Muội còn mời cô cùng đi xem phim vào ngày mai.

Trước giờ, Dương Tử Mi vẫn chưa từng vào rạp chiếu phim lần nào.

Kiếp trước, vé xem phim một trăm đồng đối với cô mà nói là một thứ rất xa xỉ.

Lúc đó, cô không hiểu được là rõ ràng có thể mua đĩa chép về nhà xem nhưng tại sao lại có nhiều người thích tiêu tiền để vào rạp chiếu phim xem phim như thế?

Cho nên, cô thường cười họ là đồ ngốc.

Nhưng giờ, trong ví của cô cũng có kha khá tiền. Một trăm đồng đối với cô mà nói cũng không phải là lớn lao gì, nên rạp chiếu phim cũng trở thành một thứ thu hút cô.

Cô gật đầu nhận lời đi xem phim với Hạ Muội vào tám giờ tối mai.

Hẹn với Hạ Muội xong, Dương Tử Mi liền đưa bản thiết kế nhà cho Hạ Quốc Huy xem.

Sau khi xem qua bản thiết kế nọ, Hạ Quốc Huy phát hiện căn nhà chủ yếu được thiết kế theo Thái Cực, Lưỡng Nghi. Trong đó còn có một hình vẽ mà ông không hiểu là hình gì.

- Tiểu Mi, con đang bày trận phong thủy à?

Hạ Quốc Huy hiểu kỳ hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Dùng để hóa giải âm khí ở đó sao?

- Cũng có thể nói là vậy ạ.

Dương Tử Mi cũng không giải thích nhiều với ông, vì có giải thích thì ông cũng không hiểu. Điều mà cô cần ông làm là mong ông có thể xây nhà dựa vào bản thiết kế của cô. Ngay cả một cục gạch, một cọng cỏ cũng phải hoàn toàn giống với bản thiết kế.

Thấy cô không muốn giải thích nhiều nên Hạ Quốc Huy cũng không hỏi gì thêm nữa. Ông cũng bảo đảm là sẽ cho đội thi công tốt nhất phụ trách xây nhà cho cô và trong vòng một tháng sẽ hoàn công căn nhà.

Tuy Hạ Quốc Huy không hỏi thúc gì về tiền xây nhà nhưng Dương Tử Mi vẫn chủ động đề cập đến chuyện đó và lập tức chuyển mười triệu từ tài khoản của mình sang cho ông.

Mười triệu đó cũng chính là số tiền cuối cùng mà cô tích cóp được bấy lâu nay. Giờ trả tiền xây nhà xong, cô lại trở nên trắng tay.

Tuy nhiên, cô cũng không lo lắng gì. Bởi vì mỗi ngày cô cũng kiếm được ít nhất là một trăm ngàn từ việc xem quẻ, bói toán, phong thủy nên cô cũng chẳng sợ sẽ lại túng quẫn như kiếp trước.

Ngoài ra, nghe nói Mộ Dung Vân Thanh đã đến Myanmar mua đá thô nên cô cũng định là chờ sau khi anh ta quay lại thì cô sẽ tiếp tục đến Ngọc Thạch Hiên thử vận may.

Dựa vào thiên nhãn đặc biệt có thể thấy được các loại ngọc, đá quý, Dương Tử Mi cũng không sợ không kiếm được tiền.

Sau khi từ nhà Hạ Quốc Huy về đến nhà, Dương Tử Mi cũng không quên lấy cái tháp nhỏ mới mua lúc chiều ra nghiên cứu. Tuy nhiên, xem đi xem lại cô vẫn không thấy được thứ gì đặc biệt cả mà chỉ cảm thấy mình và nó có một cảm ứng nhất định nào đó. Cảm giác như thân thể mình và nó như tương thông với nhau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 225: Năng Lượng Bí Ẩn

Nhằm tăng sức sát thương của Càn Khôn Kiếm, một lần nữa, Dương Tử Mi lại mang theo cái tháp nọ đến khu đất mà cô định xây nhà kia vào lúc nửa đêm.

Khi cô đặt cái tháp đó xuống đất thì kỳ lạ thay, mặc dù cô vẫn chưa bày Tụ Linh Trận nhưng âm sát khí ở xung quanh đã hoảng sợ chạy biến đâu mất hết.

Thấy luồng sát khí màu đen tỏa ra từ cái tháp đó, Dương Tử Mi cảm thấy rất kỳ lạ. Cô bèn đặt Càn Khôn Kiếm lên trên tháp để hút sát khí.

Kết quả là những đồng tiền xu trên kiếm lại rung lên, cứ như là gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức vậy.

Dương Tử Mi vội vàng lấy kiếm xuống thì kiếm mới trở lại bình thường.

Cô càng nghĩ càng thấy kỳ lạ. Đoạn, cô đặt tay lên cái tháp đó...

Cô cảm nhận được là có hơi thở đặc biệt nào đó đang truyền vào người cô sau đó hòa cùng với hơi thở của cô.

Dương Tử Mi nhanh chóng ngồi xếp bằng lại, một tay đặt lên tháp, một tay bắt ấn và bắt đầu đọc khẩu quyết để vào trạng thái tu luyện.

Lập tức, một nguồn năng lượng mạnh mẽ bắt đầu xâm nhập vào người cô và hòa cùng nguyên khí của cô, giúp cô tu luyện được nhanh chóng hơn.

Tuy nhiên, đối với nguồn năng lượng bí ẩn này, cô cũng không dám dùng nhiều. Được một lúc, cô liền lấy tay xuống.

Khi đứng dậy, cô phát hiện cơ thể mình nhẹ nhàng, bay bổng, tràn đầy sinh lực.

Cô nhìn chăm chú vào cái tháp được gia công thô kệch kia và thử dùng phép để triệu hồi vài âm hồn, nhưng khi các âm hồn nọ còn cách cô khoảng ba mét thì chúng liền trốn mất, cứ như là thấy gì đáng sợ vậy.

Đang đắm chiều suy nghĩ thì đột nhiên ở phía xa có một bóng đen đang tiến nhanh về phía cô.

Khi bóng đen đó còn cách cô khoảng năm mét thì cô đã biết được người đó là ai rồi.

Cô vô cùng vui mừng. Cùng với tốc độ tiến đến ngày càng nhanh của người kia, tim cô cũng bắt đầu loạn nhịp. Cô vừa khấp khểnh hi vọng và cũng vừa cảm thấy có chút xấu hổ, ngượng ngùng.

Tuy cô vẫn đứng yên để chờ đợi Long Trục Thiên đến, nhưng tim cô đã sớm chạy đến bên anh rồi.

Trong chớp mắt, Long Trục Thiên đã đứng trước mặt cô. Anh nhìn cô bằng ánh mắt chan chứa tình cảm. Ánh mắt đó cứ như muốn cuốn lấy linh hồn và thân thể cô vào trong đó vậy.

Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy hồi hộp, hơi thở của cô như tạm ngưng lại, còn các giác quan thì lại vô cùng nhạy cảm. Cô nghe thấy rất rõ tiếng để kêu, tiếng gió thổi nhẹ và cả tiếng côn trùng đang chuyển động trong từng lùm cây.

Và... hơi thở gấp gáp của Long Trục Thiên đang đứng trước mặt cô kia!

Một lúc lâu sau, cô chủ động lên tiếng hỏi:

- Sao anh biết em ở đây?

Long Trục Thiên không trả lời mà chỉ đưa tay kéo cô ôm vào lòng, dịu dàng nói:

- Anh đã không ngủ liên tục ba ngày rồi.

Dương Tử Mi khá bất ngờ. Cô vốn tưởng anh sẽ nói những lời yêu thương, ngọt ngào với mình, ví dụ như anh yêu em... đại loại vậy nhưng không ngờ là anh lại nói một câu cứ như là tui thân lắm vậy.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh và phát hiện mắt anh khá đỏ, hốc mắt hơi lõm xuống, râu cũng bắt đầu mọc lờm chờm, tóc hơi rối, dáng vẻ chẳng khác nào như vừa trở về từ chiến trường vậy.

Thấy dáng vẻ mệt mỏi của Long Trục Thiên, tim cô thất lại.

Phát hiện ánh mắt đau lòng của cô nhìn mình, Long Trục Thiên khẽ nhếch môi mỉm cười. Ánh mắt anh càng lấp lánh hơn và nhìn cô với vẻ yêu thương vô hạn...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Long Trục Thiên Và Tám Thẻ Bài

Về đến nhà, Dương Tử Mi đi vào nhà bằng cửa chính, còn Long Trục Thiên thì leo cửa sổ như những lần trước.

Khi cô đẩy cửa bước vào phòng thì Long Trục Thiên đã mặc xong đồ ngủ và đang nằm ngủ say sưa trên giường.

Cô tiến đến nhìn gương mặt đang ngủ say của anh và mỉm cười xót xa. Sau khi kéo mền đắp cho anh xong cô mới đi tắm, thay đồ.

Tắm xong, vì không muốn làm anh thức giấc nên cô nhẹ nhàng leo lên giường. Đang định nằm xuống thì Long Trục Thiên đã giơ tay kéo cô ôm chặt vào lòng.

Mắt anh vẫn nhắm, không biết là đã ngủ say hay là vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Sau khi ôm chặt cô vào lòng xong thì hơi thở của anh lại vang lên đều đều. Chỉ là, sắc mặt anh lúc này cũng trở nên thoải mái hơn trước. Khóe môi cũng khẽ nhếch lên vẻ rất hài lòng.

Thấy anh mê ngủ như thế, nghĩ đến chuyện anh đã ba ngày không được ngủ, Dương Tử Mi lại không khỏi xót xa, thương cảm.

Thế nên, cô ngoan ngoãn nằm im trong lòng anh và dần dần đi vào giấc ngủ.

Nhưng vừa ngủ không được bao lâu thì cô lại có cảm giác như mình đang nằm kế bên lò lửa nóng vậy. Cô bèn mở mắt ra.

Tâm thể bài đang đeo trên cổ Long Trục Thiên lại bắt đầu chuyển thành màu đỏ cam. Ánh sáng như đèn lệnh ở giữa cũng chớp liên hồi, còn thân nhiệt của anh cũng ngày càng tăng.

Dương Tử Mi lập tức tránh xa anh ra.

Nhớ lại chuyện tâm thể bài nọ đã cứu anh sống lại trong vụ phục kích lần trước, cô bắt đầu nghi ngờ có thể tâm thể bài kia khiến thân nhiệt của Long Trục Thiên tăng cao là để thay đổi các chức năng trong cơ thể anh.

Nghĩ thế nên cô không tháo tâm thể bài đó xuống như lần trước mà chỉ hồi hộp quan sát sự thay đổi của nó và cũng để xem Long Trục Thiên có gì thay đổi không. Một khi có nguy hiểm gì, cô sẽ tháo ngay nó xuống.

Thân nhiệt của Long Trục Thiên càng ngày càng cao. Mặt anh cũng bắt đầu nhả lại vẻ như rất đau đớn.

Dương Tử Mi nghe được tiếng xương cốt của anh đang kêu lên răn rắc, cứ như là đang bị ai đó không ngừng kéo, rút vậy.

Cô lo lắng để tay mình lên cổ tay anh để bắt mạch cho anh.

Mạch của Long Trục Thiên tuy đập loạn cả lên, nhưng lại không hề yếu đi tí nào. Tuy nhiên mạch đập đó lại không giống như mạch của con người.

Tuy mạch của anh rất kỳ lạ, nhưng lại hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng hoặc cũng không khiến anh rơi vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, nên cô lại im lặng tiếp tục quan sát.

Tình trạng đó kéo dài khoảng hai mươi phút.

Hai mươi phút sau, màu đỏ cam của tâm thể bài dần biến mất, đèn lệnh cũng dần tắt và cuối cùng nó trở lại với hình dạng cũ kỹ ban đầu.

Thân nhiệt của Long Trục Thiên cũng dần trở lại bình thường, mạch cũng trở về trạng thái ban đầu.

Lúc này, Dương Tử Mi mới thở phào một cái rồi lại nằm xuống bên cạnh anh ngủ tiếp.

Ngày hôm sau tỉnh giấc thì Long Trục Thiên cũng đã rời khỏi từ lúc nào.

Cô ôm bộ đồ ngủ của anh vào lòng và không ngừng nghĩ đến trạng thái kỳ lạ của tâm thể bài nọ vào tối qua. Nhưng dù nghĩ ngợi thế nào cô vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường cả.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên điện thoại báo có tin nhắn. Là tin nhắn của Long Trục Thiên.

Mở tin nhắn ra xem, chỉ thấy vồn vện vài chữ:

Lần đầu tiên Dương Tử Mi đang rất muốn biết nhà anh ở đâu, thân phận của anh là gì, anh đang làm gì mà khiến người khác bày mưu tính kế ám sát anh như vậy...

Tuy nhiên, cô lại không muốn chủ động hỏi.

Tất cả những điều cô muốn biết kia, cô hi vọng một ngày nào đó anh sẽ chủ động nói hết cho cô nghe và đón nhận cô vào thế giới của anh chứ không phải chỉ ôm nhau và ngủ cùng nhau như bây giờ.

Cô trả lời tin nhắn của Long Trục Thiên và bắt đầu trông chờ tin nhắn hồi đáp của anh.

Tiếc là chờ một hồi lâu mà điện thoại của cô vẫn im lìm.

Nghĩ thế nên Dương Tử Mi ném điện thoại vào cặp và thay đồ chuẩn bị đi học.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Chỉ Là Bạn Bè Thôi

Vừa xuống đến cổng khu nhà thì Dương Tử Mi đã thấy Mẫn Cương đứng chờ từ lúc nào. Ánh nắng ban mai chiếu rọi vào mái tóc bông bênh và gương

mặt khôi ngô của Mẫn Cương khiến cô cảm giác như đang xem một bức tranh tuyệt đẹp vậy.

Thấy cô, Mẫn Cương cười tươi như hoa mùa xuân.

Mẫn Cương lúng túng tiến đến, gãi đầu ngại ngùng nói:

- Chào cậu, Từ Mi!

- Chào cậu!

Dương Từ Mi cũng vui vẻ chào lại.

Dương Từ Hi đứng kế bên hết nhìn Dương Từ Mi lại quay sang nhìn Mẫn Cương, sau đó nở nụ cười tinh nghịch nói:

- Chị, anh này đẹp trai quá đi!

Nghe thế, Mẫn Cương liền cúi đầu xuống cười nói với Dương Từ Hi:

- Em cũng dễ thương lắm!

- Vậy anh nói xem em dễ thương hay chị em dễ thương hơn?

Dương Từ Hi cố ý hỏi.

Mẫn Cương chỉ biết cười đáp:

- Chị dễ thương mà em cũng dễ thương nữa. Hai chị em đều dễ thương như nhau.

Nghe những lời nịnh bợ kia của Mẫn Cương, Dương Từ Mi cũng mỉm cười vui vẻ.

Thấy cô vui như thế, nụ cười của Mẫn Cương càng rạng rỡ hơn nhưng anh cũng chỉ biết cúi đầu về xấu hổ.

Dáng vẻ xấu hổ, thẹn thùng của Mẫn Cương lại càng khiến anh trở nên dễ thương hơn gấp trăm ngàn lần.

Dương Từ Mi bất giác giờ tay sờ nhẹ vào mái tóc mềm mại của anh...

Hành động đột ngột đó của Dương Từ Mi khiến Mẫn Cương sựng lại.

Lúc này, Dương Từ Mi mới phát hiện là mình đã sai rồi.

Tuy cô có một trái tim của một cô gái trưởng thành, nhưng Mẫn Cương hiện tại vẫn đang ở độ tuổi thiếu niên và bắt đầu biết yêu, cô sờ tóc anh như thế, có lẽ sẽ...

Nghĩ vậy nên cô vội vã rút tay lại, cười ngại ngùng nhìn Mẫn Cương. Chỉ thấy mặt Mẫn Cương lúc này đang đỏ ửng lên và thoáng chút e thẹn. Thần thái đó của anh khiến tim cô bất giác xao xuyến.

Cô cúi đầu tránh đi ánh mắt của anh. Nhìn thấy vòng tay bằng thủy tinh lam đang đeo trên tay mình, nghĩ đến Long Trục Thiên, cảm giác xao xuyến, bồi hồi kia lập tức biến mất.

Kiếp trước, người cô yêu là Mẫn Cương.

Nhưng kiếp này, Long Trục Thiên mới là người mà cô muốn tặng đồng tiền Kim Đào kia.

- Đi thôi, sắp trễ giờ học rồi.

Dương Từ Mi cố ý chuyển chủ đề nói.

- Ừm

Mẫn Cương gật đầu và lại nhìn trộm cô bằng một ánh mắt chứa chan tình cảm. Ánh mắt thiết tha đặc biệt chỉ có ở những chàng thiếu niên mới lớn đang yêu thôi.

Dương Từ Mi không dám đối diện với ánh mắt đó. Cô chỉ nắm tay Dương Từ Hi và dắt cô bé đến trường.

Mẫn Cương cũng lên tiếng nói:

- Tớ đi chung với hai chị em cậu.

- Anh ơi, không phải là anh muốn theo đuổi chị em chứ?

Dương Tử Hi lại giả vờ ngây thơ hỏi.

Bị hỏi như thế, Mẫn Cương chỉ biết bẽn lẽn gãi gãi đầu rồi quay sang nhìn Dương Tử Mi một cái mà không nói gì.

Anh biết, cô là mục tiêu mà cả đời này anh cũng không theo đuổi được. Tuy nhiên, anh vẫn sẽ cố gắng để đuổi theo bước chân cô.

Lúc này đây, anh đang rất muốn có thể nhanh chóng trưởng thành và có được sự nghiệp, thành tích gì đó trong tay để có thể có được vị trí ngang bằng tương xứng với cô.

Mẫn Cương thì như vậy, Dương Tử Mi cũng không khá hơn bao nhiêu. Cô thấy tâm trạng của mình đang rất kỳ lạ.

Cô không phải là một thiếu nữ ngốc nghếch nên đương nhiên là cô hiểu rất rõ tâm ý của Mẫn Cương dành cho mình. Tâm ý của anh lúc này cũng giống như tâm ý mà cô dành cho anh ở kiếp trước vậy.

Chỉ tiếc là kiếp này, người cô chọn không phải là anh.

Dương Tử Mi áy náy nhìn Mẫn Cương, sau đó nghiêm giọng nói với Dương Tử Hi:

- Tử Hi, em đừng nói năng lung tung. Chị và anh Mẫn Cương chỉ là bạn bè chung lớp thôi.

Nghe những lời từ chối khéo đó của cô, Mẫn Cương thấy tim mình nặng trĩu, mặt thoáng buồn.

Nhưng như vậy cũng tốt, anh vốn cũng không trông mong gì hơn. Có thể làm bạn và được ở cạnh cô là anh vui rồi.

Nghĩ đến đây nên tâm trạng buồn rầu kia của Mẫn Cương cũng lập tức biến mất.

- Đúng rồi, Tử Mi, lần trước cậu có hỏi số điện thoại của ông nội tớ, vậy cậu có gọi điện thoại cho nội tớ chưa?

Để cả hai không phải ngượng ngùng nữa, Mẫn Cương chủ động hỏi.

Dương Tử Mi lúc này mới sực nhớ, nói:

- Hai ngày nay tớ bận nên quên mất chuyện đó.

- Cậu tìm ông nội tớ có việc gì sao?

- Ừm, tớ có chút chuyện muốn hỏi.

Dương Tử Mi lại nhớ đến hiện tượng kỳ lạ của tấm thẻ bài kia và thấy tốt hơn hết là cô nên đích thân đến gặp Mẫn Ngọc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Yêu Sớm

- Tử Mi, ngày mai thi, cậu ôn tập tới đâu rồi?

Mẫn Cương lại tìm chủ đề để nói.

- Chị em thông minh như vậy nên không có cuộc thi nào làm khó chị ấy được đâu. Anh yên tâm đi nhé. Hơn nữa, chị em còn biết bảy phong thủy trận, nhờ phong thủy trận của chị cùng cây bút Văn Xương nên lần trước em thi được điểm tuyệt đối đấy.

Dương Tử Hi ngược mặt lên nhìn Mẫn Cương cười nói.

Nói xong, cô bé vui vẻ lôi cây bút Văn Xương kia ra khoe.

Mẫn Cương cầm cây bút trên tay, tò mò xem đi xem lại và nói:

- Đây là bút Văn Xương sao? Anh cũng thích lắm.

- Vậy anh bảo chị em tặng cho anh một cây đi. Đây là bút của em, bút này chị em đã làm phép ứng với sinh thần bát tự của em rồi nên chỉ linh nghiệm với

em thôi.

Dương Tử Hi vừa nói vừa vội vã lấy bút lại.

Mẫn Cương nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt kỳ vọng.

- Thôi được rồi, tớ sẽ tặng cậu một cây.

Thấy anh mong chờ như thế nên Dương Tử Mi cũng gật đầu nhận lời.

Nghe vậy, Mẫn Cương như mở cờ trong bụng. Gương mặt anh cũng bừng sáng hơn, ánh mắt đen láy càng long lanh, vui vẻ hơn.

- Mẫn Cương, sau này cậu định thi vào trường nào?

Dương Tử Mi hỏi.

- Tớ định thi vào trường phổ thông trung học Nhất Trung ở thành phố B, hi vọng có thể thi đậu vào đó. Còn cậu thì sao?

Mẫn Cương hỏi lại.

- À, tớ cũng định thi vào trường Nhất Trung ở thành phố B, nghe đâu đó là một trường nổi tiếng, nhiều người giỏi lắm.

Dương Tử Mi đáp.

- Vậy chúng ta cùng cố gắng. Hi vọng cậu và tớ đều có thể đậu vào trường Nhất Trung, và tốt nhất là vào chung một lớp.

Mẫn Cương hớn hờ nói.

Dương Tử Mi cũng vui lây. Tuy cô không còn tình yêu nam nữ với Mẫn Cương, nhưng cô đang rất hiếu kỳ về giai đoạn trưởng thành của anh. Cô rất muốn biết anh làm thế nào để trở thành một người đàn ông chính chắn, tốt bụng, nho nhã, dịu dàng, lịch thiệp mà cô từng thầm thương trộm nhớ ở kiếp trước kia.

Sau khi đưa Dương Tử Hi đến trường, Dương Tử Mi cùng Mẫn Cương cùng nhau đến trường của mình.

Trên đường đi, hai người họ gặp rất nhiều các bạn cùng trường khác. Mẫn Cương và Dương Tử Mi hiện tại cũng đã là hai nhân vật nổi tiếng của trường Nam Thành, nên chuyện hai người đi học cùng nhau như thế cũng thu hút rất nhiều ánh mắt và sự suy đoán, bàn tán của rất nhiều nam, nữ sinh cùng trường.

Những lời suy luận, bàn tán như thế, Dương Tử Mi vốn đã quen rồi. Huống hồ, Mẫn Cương cũng chẳng thèm bận tâm đến, vậy thì cô để ý làm gì cho mệt?

Nhưng, hai người họ lại chạm mặt Mộ Dung Nghiên.

Tuy bị chú mình cảnh cáo là sau này nên tránh xa Dương Tử Mi ra và đừng chọc cô, thế nhưng vừa thấy hai người họ vui vẻ nói cười với nhau, con ghen trong lòng Mộ Dung Nghiên lại bắt đầu bùng phát.

Cô ta chạy thẳng đến phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa mách với thầy chủ nhiệm văn phòng là trong trường có người yêu nhau công khai.

Trường Nam Thành vốn rất nghiêm ngặt trong chuyện yêu đương của các học sinh, thế nên vừa nghe có người công khai yêu nhau như thế, chủ nhiệm văn phòng liền tức giận theo chân Mộ Dung Nghiên để xem là ai mà dám cả gan như vậy.

Kết quả, sau khi thấy hai người bị Mộ Dung Nghiên nói là yêu đương công khai kia là Mẫn Cương và Dương Tử Mi thì gương mặt vốn khó chịu, cau có của ông lập tức trở nên vui vẻ, hòa nhã hơn hẳn.

Mẫn Cương là cháu nội của cựu tỉnh trưởng, con trai của một doanh nghiệp giàu có và không phải là người mà ông có thể dễ dàng đắc tội.

Còn Dương Tử Mi thì lần cô châm cứu cứu mạng cục trưởng kia ông cũng tận mắt chứng kiến. Huống hồ, sau chuyện đó, cô lại được cục trưởng tin tưởng và quý mến, hơn nữa, nghe họ trò chuyện ông cũng đoán biết được cục trưởng và nhà cô vốn có giao tình với nhau.

Hai người như thế nên ông làm sao dám phê bình, đắc tội cho được.

Tuy nhiên, Mộ Dung Nghiên cũng là người mà ông cũng không thể đắc tội.

Thế nên, mặc dù rất khó xử nhưng ông cũng cố gắng tiến đến trước mặt Mẫn Cương và Dương Tử Mi, ra vẻ nghiêm nghị nói:

- Mẫn Cương, Dương Tử Mi, nghe nói quan hệ của hai em khá thân thiết. Đây là trường học, nên hai em cũng nên chú ý một chút...

Mẫn Cương ngược lên nhìn ông hỏi:

- Thầy nói vậy là ý gì ạ?

- À... lúc nãy có bạn đến báo nói là hai em đang yêu nhau... Hai em vẫn còn nhỏ, mới mười lăm tuổi thôi, nhiệm vụ quan trọng bây giờ là học, chứ không phải...

Chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa lại tuôn ra một tràng đạo lý làm người.

Dương Tử Mi chỉ thấy rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Hôn Mẫn Cương

Nghe thầy chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa nói thế, Mẫn Cương sợ Dương Tử Mi sẽ xấu hổ hoặc tức giận nên anh lo lắng quay sang nhìn cô một cái, sau đó mặt ửng đỏ nói với thầy chủ nhiệm:

- Thầy ơi, em với Dương Tử Mi chỉ là bạn bè thôi, sao thầy lại nghĩ thế ạ?

- Chuyện này... Có bạn chạy lên méc với thầy như vậy đây.

Thầy Mẫn Cương có vẻ tức giận nên thầy chủ nhiệm ngượng ngập nói.

- Méc à? Chẳng lẽ thầy không biết là vu oan cho người khác sẽ làm tổn thương tâm hồn non nớt của học trò sao?

- À... Chuyện này...

Ông không phát hiện ra được chứng cứ gì chứng minh hai người họ đang yêu nhau mà chỉ nghe Mộ Dung Nghiên nói thôi, thế nên bị chất vấn như thế ông cũng không biết trả lời sao cho được.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để quan sát ông và thấy được cảnh Mộ Dung Nghiên đến tìm ông lúc này. Lúc này, cô cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

“

Thầy Mộ Dung Nghiên đang đứng đằng xa quan sát, Dương Tử Mi khẽ mỉm cười và giờ tay nắm lấy bắp tay Mẫn Cương, sau đó quay sang nói với thầy chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa rằng:

- Tụi em yêu sớm thì đã sao ạ?

Thấy cô nắm tay Mẫn Cương, Mộ Dung Nghiên vô cùng tức giận. Cô ta lập tức xông đến, chỉ thẳng vào mặt Dương Tử Mi nói:

- Dương Tử Mi, mày đúng là trơ trẽn mà. Dám nắm tay bạn khác giới trong trường.

- Ờ? Chỉ vậy thôi mà là trơ trẽn sao? Vậy để tớ trơ trẽn hơn chút nữa nhé...

Dương Tử Mi cười mỉa mai. Đoạn, cô nhón chân, đưa tay kéo Mẫn Cương gần sát vào mặt mình và hôn nhẹ một cái lên má anh.

Bị hôn bất ngờ, mặt Mẫn Cương đỏ bừng như quả gấc. Ngoài mặt tuy e thẹn nhưng trong lòng anh lại vui mừng và ngọt ngào khôn xiết.

Hôn Mẫn Cương cũng chính là mơ ước và tâm nguyện của Dương Tử Mi vào kiếp trước.

Kiếp trước, cô không hôn anh được, nhưng kiếp này cô đã thực hiện được tâm nguyện của mình.

Thấy gương mặt đỏ bừng vì ngượng ngập của Mẫn Cương lúc này, Dương Tử Mi lại cảm thấy mình thật có lỗi.

Vì muốn chọc tức Mộ Dung Nghiên nên cô đã lợi dụng Mẫn Cương, không những thế, cô còn hôn anh nữa. Như vậy, sau này Mẫn Cương làm sao thoát được mối quan hệ với cô đây.

Thầy chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa không ngờ là Dương Tử Mi sẽ làm thế nên ông cũng khá kinh ngạc. Ông cảm thấy hành động của cô đã làm tổn thương nghiêm trọng sự tôn nghiêm của ông với vị trí là một người quản lý chuyện yêu đương của học sinh trong trường.

- Dương Tử Mi!

Hành động hôn Mẫn Cương kia của cô lúc này cũng có rất nhiều người thấy. Thế nên nếu ông vẫn tiếp tục kiêu dè thân phận của cô và Mẫn Cương mà vẫn không có cách xử lý gì thì sau này ông khó mà giữ được sự tôn nghiêm và uy tín của trường. Vì vậy, ông nghiêm mặt tức giận nói:

- Em theo thầy vào phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa mau.

- Dạ!

Dương Tử Mi trước giờ vẫn chưa đi học ở trường nên cô cũng không rõ phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa rốt cuộc là nơi như thế nào, có tác dụng gì. Vì thế, cô cũng đang rất muốn xem thầy chủ nhiệm kia sẽ xử lý cô ra sao.

Tất cả những chuyện này đều là kinh nghiệm sống cả. Cô đang rất vui vì được trải nghiệm những chuyện đó.

Thấy thế, Mẫn Cương liền ngăn cô lại, nói:

- Không liên quan đến Tử Mi. Em sẽ đi với thầy.

- Hai em đều theo tôi vào phòng!

- Thầy chủ nhiệm tức giận bảo.

- Đi thì đi ạ.

Mẫn Cương cũng bắt đầu bùng phát tính ngang bướng tuổi thiếu niên của mình.

Đám đông xung quanh bàn tán xôn xao. Có người thì cười hả hê nhưng cũng có người thì lại vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ với Dương Tử Mi.

Còn Mộ Dung Nghiên, sau khi chứng kiến cảnh Dương Tử Mi ngang nhiên hôn Mẫn Cương như thế, cô ta tức muốn điên lên. Hai tay cô ta nắm chặt lại cứ như là muốn đâm vào mặt Dương Tử Mi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Trên Người Dương Tử Mi Có Ma?

Tại phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa.

Thầy chủ nhiệm phòng sa sầm mặt ngồi xuống ghế.

Dương Tử Mi và Mẫn Cương thì đang đứng trước mặt ông.

Mẫn Cương lúc này vẫn còn chưa thoát khỏi cảm giác bất ngờ và vui sướng vì được Dương Tử Mi hôn nên mỗi lần quay sang nhìn cô, anh đều rất hồi hộp, mặt đỏ ửng, miệng khẽ mỉm cười.

Thấy anh như thế, Dương Tử Mi càng tự trách mình hơn.

Cô thấy mình thật đáng trách. Biết sai mà còn cố ý làm.

Cô làm thế chẳng khác nào cho Mẫn Cương hi vọng, sau đó lại làm anh thất vọng. Vậy là không công bằng với anh.

“

- Hai em có phải là muốn bị làm kiểm điểm trước toàn trường không hả?

Thầy chủ nhiệm tức giận hỏi.

Dương Tử Mi và Mẫn Cương vẫn im lặng không lên tiếng.

Lúc này, giọng của thầy chủ nhiệm cũng trở nên mềm dịu hơn:

- Mẫn Cương, Dương Tử Mi, hai em chỉ mới là học sinh trung học cơ sở mà đã yêu nhau sớm như vậy rồi. Thậm chí còn ôm ấp và hôn nhau trước mặt các bạn khác như thế, làm vậy uy tín của trường chúng ta còn gì nữa chứ?

Nghe ông nói thế, Dương Tử Mi chỉ im lặng.

- Hai em đều là học sinh xuất sắc của trường, thầy cũng không muốn xử lý hai em công khai trước trường. Giờ, hai em mỗi người viết cho thầy một bản kiểm điểm và phải hứa là sau này không tái phạm nữa.

Thấy hai người họ nãy giờ vẫn cúi đầu im lặng, hơn nữa mặt Mẫn Cương lại đồ ừng thế kia, ông tưởng là anh xấu hổ nên cũng không nói thêm gì nữa, lại chuyển sang giáo huấn và bắt đầu nói đạo lý.

- Ừm.

Dương Tử Mi thấy ông lại bắt đầu giọng điệu muôn thưở kia, ngoài ra ông còn bị hôi miệng nữa nên người có giác quan nhạy cảm như cô cũng thấy khó chịu. Cô chỉ đành vận khí bịt khứu giác của mình lại.

Tuy nhiên, hàm răng vàng khè cùng cách nói chuyện không ngừng văng nước bọt của ông kia khiến cho người khác không thể chịu đựng thêm nữa. Huống hồ, cô cũng muốn giải thích rõ ràng với Mẫn Cương nhằm tránh làm lỡ chuyện tình cảm của anh nên cô vội vàng nhìn sang anh định giải thích cho rõ. Nhưng cô bất ngờ phát hiện một nốt ruồi cô độc nằm ở một vị trí khá khó thấy trên mặt anh.

Kiếp trước, cô không thấy Mẫn Cương kết hôn, cũng không thấy anh yêu ai cả, hình như chỉ một mình một bóng thôi. Đương nhiên, lúc đó có rất nhiều cô gái theo đuổi anh, chỉ là anh đều không nói chuyện yêu đương với họ.

“

Cô không muốn anh vì cô mà ở vậy suốt đời!

Thấy thái độ của cô có vẻ thành khẩn, nên sau khi giảng giải đạo lý một hồi xong, thầy chủ nhiệm cũng khoát tay bảo hai người ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa, đột nhiên có một nữ sinh nhìn cô và la lên thất thanh. Nữ sinh đó còn run lên cầm cập như là thấy ma vậy.

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn nữ sinh kia.

Nữ sinh đó dáng người gầy ốm, nhỏ con, ánh mắt vô hồn và thiếu sinh khí và có gì đó không bình thường.

Nghe tiếng hét lớn kia, thầy chủ nhiệm đang trong phòng cũng hồi hã xông ra và lập tức ôm vai nữ sinh nọ dỗ dành:

- Nha Nha, đừng sợ, có cha ở đây.

Nữ sinh tên Nha Nha kia vội giấu mặt vào ngực cha mình, cả người cô ta run lẩy bẩy như đang vô cùng khiếp sợ vậy. Cô ta nói giọng run run:

- Mau bảo cô ta đi đi, mau bảo cô ta đi đi, trên người cô ta có ma.

Dương Tử Mi đảo mắt nhìn quanh, thấy ngoài cô và Mẫn Cương ra, xung quanh không có ai khác nữa.

“

Cô dùng thiên nhãn quan sát Mẫn Cương nhưng không phát hiện âm tà khí nào cả.

“

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Mắt Âm Dương (1)

Có câu thầy tướng số chỉ có thể xem tướng cho người khác chứ không thể xem tướng cho chính mình.

Dù là thầy tướng số cao minh đến đâu cũng không thể xem được mạng số của mình và của người thân.

Dương Tử Mi biết là từ sau khi hóa giải âm sát khí giúp Hoàng Tịnh Nhân xong, cơ thể cô cứ như một cái động không đáy vậy, rất thích hút âm sát khí.

Tuy vậy, nhưng cô cũng không thấy có gì bất thường cả. Bình thường soi gương cô cũng tỉ mỉ quan sát sắc tướng của mình. Cô đã xem đi xem lại mặt mình và không phát hiện điều gì kỳ lạ cả.

Theo lý mà nói thì với sự nhạy cảm của bản thân đối với các âm hồn thì cô không thể bị âm hồn nhập được.

Nghe Nha Nha nói thế, thầy chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó khoát tay bảo cô rời khỏi.

Dương Tử Mi và Mẫn Cương cùng đi khỏi văn phòng.

- Tử Mi, lúc này có phải Nha Nha nói trên người tớ có ma?

Mẫn Cương lo lắng hỏi Dương Tử Mi.

Mẹ anh bị ám sát khi ám nhiều năm như thế nên anh cũng rất tin và sợ mấy chuyện như thế.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Tớ không thấy âm khí nào trên người cậu cả. Cậu đừng lo. Tớ nghĩ là cậu ấy nói tớ. Nhưng mà, cậu ấy là ai vậy?

- Cậu ấy à? Là con gái của thầy Lam, tên là Lam Nha Nha. Cậu ấy rất đặc biệt. Nghe nói lúc nhỏ đã có mắt âm dương, có thể thấy mấy thứ ma quỷ mà người bình thường không thấy được. Thế nên không ai dám tiếp xúc nhiều với cậu ấy, sợ bị ma nhập.

Đoạn, Mẫn Cương quay sang nhìn Dương Tử Mi nói tiếp:

- Tử Mi, cậu chắc rất am hiểu về vấn đề này. Trên đời này, có mắt âm dương thật sao?

Dương Tử Mi gật đầu xác nhận.

Mắt âm dương là một khả năng thông linh đặc biệt trong tín ngưỡng của dân gian. Nó có thể nhìn thấy sự tồn tại của quỷ, thần và các hiện tượng siêu nhiên mà người thường không thấy được. Năng lực của mắt âm dương trước giờ vẫn chưa được khoa học chứng minh, tuy nhiên vẫn có rất nhiều người tin vào sự tồn tại của mắt âm dương. Trong tín ngưỡng dân gian, mắt âm dương có hai loại. Một là mắt âm dương bẩm sinh, hai là mắt âm dương được mở nhờ tác động của vậy gì đó.

Mắt âm dương bẩm sinh có được chủ yếu là do người đó bị bệnh gì đó khiến cho ngũ hành trong cơ thể bị mất cân bằng, hoặc lục phủ ngũ tạng vốn có khiếm khuyết. Triệu chứng rõ nhất của nó chính là có thể thấy được rất nhiều sự việc mà không bị thời gian, địa điểm giới hạn. Thi thoảng cũng có thể nhìn thấy du hồn, ngạ quỷ. Người có mắt âm dương bẩm sinh thường bị tổn hao rất nhiều dương khí, vì vậy, nhân duyên, sự nghiệp và tài vận cũng đều rất kém.

Mắt âm dương mở nhờ tác động lại được chia làm các loại sau:

1. Mắt âm dương mở nhờ diên thọ của đạo sĩ. Thông thường, trong Đạo Giáo, mắt âm dương được gọi là Đoạt Hồn Nhân. Bởi vì Đạo Giáo có pháp thuật dùng nỏ dịch để nuôi dưỡng quỷ thần. Các đạo sĩ tinh tu thường không mở mắt âm dương. Các đạo sĩ mở mắt âm dương thường dương thọ không lâu. Để mở mắt âm dương, họ phải dùng dương khí của mình để mở. Sau đó, họ dùng cách nuôi dưỡng âm hồn, ma quỷ để bù và kéo dài tuổi thọ của mình. Cách này còn được gọi là Giáng Đầu hoặc Vu Thuật.
2. Dùng nước mắt trâu bò để mở mắt âm dương. Nước mắt của trâu bò có thể dùng để mở mắt âm dương. Thật ra, cách nói này cũng không đầy đủ lắm. Nước mắt của trâu bò mà các nhân sĩ tôn giáo dùng thường là nước mắt đã được kết ấn bằng Ma Pháp Trận của Sa Môn giáo. Mỗi lần kết ấn bằng Ma Pháp Trận cần hai mươi đến ba mươi sáu năm mới xong chứ không phải là nước mắt trâu bò bình thường. Nếu như dùng nước mắt của trâu bò bị bệnh để nhỏ vào mắt mình thì nhất định là sẽ bị lây bệnh.
3. Dùng lá liễu để mở mắt âm dương. Thông thường, những người vốn đã có khả năng thấy được những chuyện dị thường mà người khác không thấy được mới có thể dùng lá liễu lau mắt để mở thiên nhãn của mình. Nếu người bình thường không có năng lực gì đặc biệt thì dù có dùng lá liễu lau mắt thế nào đi nữa thì cũng không có tác dụng gì. Tuy nhiên, những người có năng lực đặc biệt muốn nhìn thấy những thứ siêu nhiên thì cũng phải mời Âm Dương Sư thêm kết ấn vào lá liễu thì mới có thể khởi động năng lực đặc biệt đó của mình.
4. Thông Thiên Nhãn trong Phật Giáo. Đây chính là Thông Thiên Nhãn trong Ngũ Thông hoặc Lục Đạo của Phật Giáo. Thông Thiên Nhãn có thể nhìn thấy được sinh tử, vui buồn của chúng sinh cũng như hành sắc của tất cả mọi vật trên đời. Thông Thiên Nhãn là một trong những năng lực đặc biệt có được sau khi trải qua tu hành khổ hạnh. Thông thường, để có được Thông Thiên Nhãn, đòi hỏi người tu phải tu đạo từ vài năm có khi cả chục hoặc trăm năm cũng không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 232: Mắt Âm Dương (2)

5. Cấy ghép giác mạc của người có mắt âm dương. Một số người vì thị lực không tốt bắt buộc phải cấy ghép giác mạc của người khác và đôi khi vô tình có được giác mạc của người có mắt âm dương. Những người như vậy, họ cũng sẽ nhìn thấy được những hiện tượng siêu nhiên thông qua giác mạc mới

kia. Thể chất của mỗi người khác nhau nên hiệu quả của mắt âm dương được cấy ghép cũng càng có tác dụng hơn. Thế nên, hiện tại, trong các chợ đen ở Hồng Kông, Đài Loan, Thái Lan, Ấn Độ, Nhật Bản cũng rộ lên phong trào mua bán giác mạc. Những người có mắt âm dương khi bị bắt, họ sẽ bị lấy đi đôi mắt. Đôi mắt đó sau đó sẽ bị tách lấy giác mạc dùng để bán và cấy ghép cho những người có nhu cầu. Một cặp giác mạc của mắt âm dương có giá hơn một triệu đô la trên thị trường chợ đen. Giá cao như thế nên mới có chuyện cha hại con chết, anh em tương tàn chỉ để lấy mắt âm dương. Trong quan niệm của tôn giáo, mắt âm dương đại diện cho sự tử vong và đau khổ.

Ngoài ra, thông thường, con trai được sinh vào những năm lẻ nhiều hơn con gái, đặc biệt là ở những vùng đất có địa hình tựa sơn giáp thủy đặc biệt, theo đạo hành âm dương trong Kinh Dịch thì có thể suy ra được những người sinh vào ngày mùng 1 tháng năm, sáu, bảy năm lẻ là những người rất dễ có mắt thiên nhân bẩm sinh. Nếu không có mắt thiên nhân thì họ cũng có thể thu thập sương trong ngày thanh minh để cho vào một chiếc bình, đóng kín và để trong bóng tối ba ngày. Sau đó dùng nước này để lau mắt thì họ cũng sẽ mở được mắt âm dương cho bản thân mình.

- Vậy Lam Nha Nha là mắt âm dương bẩm sinh sao? Khùng khiếp quá.

Mẫn Cương vừa nói vừa có vẻ rất ghê sợ.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Không có gì khủng khiếp hết. Những người có mắt âm dương thường là những người có tâm hồn lương thiện và trong sáng, trước sau như một. Cho nên đa số mắt sẽ chọn người chứ không phải người chọn mắt.

- Vậy à?

Mẫn Cương kinh ngạc hỏi.

- Ừm.

Dương Tử Mi gật đầu nhưng trong lòng cô đang rất lo lắng.

Nếu Lam Nha Nha có mắt âm dương thật và có thể thấy được âm hồn trên người cô, vậy thì nhất định là không sai rồi.

“

Càng nghĩ cô càng thấy khó hiểu. Sau khi vào lớp, Dương Tử Mi không có tâm trạng để học mà lại ngồi xem vận số cho chính bản thân cô.

Tiếc là cô không xem được gì cả.

Cô cũng đã nghĩ đến sự phụ mình, Ngọc Thanh đạo trưởng, nhưng giờ ông đã chu du khắp nơi, ngay cả cô cũng không biết hiện ông đang ở nơi nào, mà chỉ biết được ông đang ở hướng đông nam thông qua quẻ bói mà thôi.

Nghĩ ngợi một hồi, cô bèn lấy giấy bút ra viết một bản kiểm điểm và đem lên phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa nộp.

Vừa thấy cô, thầy chủ nhiệm phòng vội lùi lại tránh xa cô một chút, cứ như là thấy ma vậy.

Thấy ông ấy như vậy, Dương Tử Mi chỉ biết cười cay đắng.

Cô đã đuổi rất nhiều ma quỷ, âm hồn, nhưng không ngờ là cũng có ngày cô lại bị ma ám.

- Thầy ơi, em nghe nói con gái thầy có mắt âm dương đúng không ạ?

Dương Tử Mi mở miệng hỏi thẳng.

Nghe cô hỏi vậy, gương mặt nghiêm nghị của thầy Lam lập tức trở nên đau khổ. Ông gật đầu xác nhận.

- Thật ra, mắt âm dương có thể đóng lại đấy ạ.

Dương Tử Mi lại nói tiếp.

Thầy Lam chỉ biết cười rầu nói:

- Thầy biết, thầy cũng đã mời rất nhiều cao tăng, đạo sĩ đến giúp, họ cũng nói có thể đóng mắt âm dương lại. Chỉ là tứ trụ của con gái thầy đều là âm hết nên không ai dám giúp. Họ nói pháp lực của họ không đủ, không thể giúp đóng mắt âm dương cho những người có tứ trụ toàn âm hoặc toàn dương. Nếu không họ sẽ bị trời phạt.

Dương Tử Mi hỏi bát tự của Lam Nha Nha, quả nhiên Lam Nha Nha sinh đúng vào giờ âm, ngày âm, tháng âm và năm âm.

“

Lúc trước, sư phụ cô cũng dặn đi dặn lại rằng tuyệt đối không được thay đổi vận mệnh của những người có tứ trụ toàn âm hoặc toàn dương. Bởi vì vận

mệnh của họ đều rất vững, nếu không cẩn thận thì người làm phép sẽ bị trời phạt và có thể mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: Mắt Âm Dương (3)

Nếu là người bình thường thì chỉ cần tìm được những thứ cần thiết là Dương Tử Mi đảm bảo có thể phong ấn mắt âm dương.

Nhưng Lam Nha Nha lại là người có tứ trụ toàn âm nên cô cũng không muốn miễn cưỡng.

Tuy nhiên, cô rất muốn hỏi Lam Nha Nha là cô ấy đã thấy gì trên người cô.

Nộp bản kiểm điểm xong, Dương Tử Mi đến sân vận động của trường. Bỗng nhiên cô nghe giọng nói đầy ác cảm của một nữ sinh nào đó vọng đến:

- Biết mình là quái thai thì đừng đến gần bọn tớ để bọn tớ không phải gặp ma quỷ nữa. Đáng sợ thật.

- Đúng đó, đừng tưởng cha cậu là chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Huấn thì bọn tớ sẽ chơi với cậu nha. Cậu đi chơi với ma quỷ đi.

Một nữ sinh khác tiếp lời.

Dương Tử Mi nhìn về phía phát ra giọng nói kia.

Chỉ thấy Lam Nha Nha đang cầm một quả bóng rổ trên tay, ánh mắt e dè nhìn bạn của mình, môi run run, mím chặt trông rất đáng thương.

Lam Nha Nha im lặng để quả bóng xuống và quay người đi thẳng đến gốc cây đa gần đó. Cô im lặng khoanh tay ngồi nhìn đám bạn cùng lớp đang nô đùa vui vẻ trong sân với vẻ mặt rầu rĩ không thôi.

Sau lần sốt cao khi lên ba tuổi, mắt cô đột nhiên nhìn thấy được ma quỷ, âm hồn và những thứ mà người khác không nhìn thấy được. Đôi mắt đó đã làm cô và người thân của cô vô cùng sợ hãi. Sau khi tin cô có mắt âm dương bị truyền ra ngoài, những người khác đều nói cô là quái thai, là nguồn gốc của tai họa nên họ đều không dám đến gần cô.

Những phụ huynh học sinh khác trong trường cũng dặn con mình là không được chơi với cô để tránh không bị ma ám.

Thế nên, từ nhỏ đến lớn, Lam Nha Nha chỉ biết thui thủi một mình. Trên tay cô lúc nào cũng đeo một chuỗi đất tiền do mẹ cô cầu được ở chỗ một cao nhân nọ. Trên cổ thì đeo một sợi dây chuyền có mặt hình Bồ Tát. Túi áo thì đầy đủ các loại bùa bình an được thỉnh từ Hành Thiên Cung, miếu Bà Thiên Hậu, miếu Địa Tạng..

Nhưng, tất cả những thứ đó đều không thể ngăn được đôi mắt âm dương có thể nhìn thấy ma quỷ của cô.

Lam Nha Nha cũng từng nghĩ đến chuyện làm hỏng mắt mình. Có vậy cô mới có thể bình thường như những người khác.

Tuy nhiên, cha mẹ cô an ủi cô rằng mắt âm dương kia có thể đóng lại hoặc đến một độ tuổi nhất định nào đó nó sẽ tự động biến mất và bảo cô yên tâm chờ đợi.

Cô cũng khấp khểnh chờ đợi ngày mà mắt âm dương kia biến mất để cô có thể như các bạn đồng trang lứa bình thường khác và để không bị mọi người nhìn cô bằng ánh mắt kỳ thị, thậm chí xem cô như là quái vật hay ma quỷ nữa.

Dương Tử Mi này giờ vẫn chăm chú quan sát Lam Nha Nha.

Thấy Lam Nha Nha với dáng vẻ nhỏ bé, gầy gò, cô độc, tuyệt vọng như thế, Dương Tử Mi cảm thấy rất tội nghiệp.

Dương Tử Mi tiến về phía Lam Nha Nha.

Khi cô đến gần, Lam Nha Nha kêu lên thất thanh một tiếng sau đó ôm đầu, rụt người lại về hoảng sợ tột độ và không ngừng đuổi cô đi:

- Cậu đi đi, đi đi, đi đi...

Dương Tử Mi đưa tay bắt ấn và vận khí thì triển phép che mắt.

Chỉ có dùng thuật đó thì mới có thể che giấu được âm hồn trên người cô, có vậy Lam Nha Nha mới không hoảng sợ.

- Nha Nha, cậu đừng sợ. Cậu nhìn lại thử xem nào.

Vừa nói, Dương Tử Mi vừa ngồi xuống cạnh Lam Nha Nha và giờ tay lay nhẹ vai cô ấy, nhỏ nhẹ nói.

Lam Nha Nha ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy Dương Tử Mi đang nhìn cô cười thân thiện chứ không nhìn thấy điều gì bất thường nữa.

Mắt Lam Nha Nha chợt đỏ lên và như muốn khóc.

Đã nhiều năm như vậy rồi, ngoài người thân của cô ra, không ai nhìn cô bằng ánh mắt thân thiện, hòa nhã lại còn mỉm cười với cô như thế. Tất cả mọi người hầu như đều xem cô như quái vật và nhìn cô bằng ánh mắt kinh sợ, thậm chí đầy ác cảm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Mắt Âm Dương (4)

Thấy Lam Nha Nha có vẻ không bài xích mình nữa nên Dương Tử Mi mới thử phào một cái rồi đưa tay ra làm quen:

- Chào cậu, tớ là Dương Tử Mi, học lớp 9/5.

- Tớ tên... Lam Nha Nha.

Thấy Dương Tử Mi nhiệt tình như vậy, Lam Nha Nha có chút bối rối.

- Lam Nha Nha, tên cậu rất hay đấy.

Dương Tử Mi cười và bắt tay Lam Nha Nha.

Vì dương khí không đủ nên tay của Lam Nha Nha khá lạnh đồng thời khẽ run vì hồi hộp.

Lam Nha Nha phát hiện khi bắt tay với Dương Tử Mi, tâm trạng lúc nào cũng lo lắng, bất an của cô phút chốc tan biến, cứ như là cô đã tìm thấy được một chỗ dựa vững chắc vậy.

Đó cũng là điều dễ hiểu bởi vì khi bắt tay Lam Nha Nha, Dương Tử Mi cũng không quên đọc thầm an thần chú để Lam Nha Nha cảm thấy yên tâm.

Lam Nha Nha bẽn lẽn nhìn Dương Tử Mi cười, sau đó lại mím môi, cúi thấp đầu xuống vẻ xấu hổ.

Từ nhỏ, Lam Nha Nha đã không có ai chơi cùng, cũng không tiếp xúc với những người khác thế nên lúc này đây cô hoàn toàn không biết cư xử thế nào với một người thân thiện, nhiệt tình và xinh xắn như Dương Tử Mi đây.

Dương Tử Mi đưa tay vuốt nhẹ tóc Lam Nha Nha. Vừa vuốt vừa niệm chân tâm chú.

- Nha Nha, tớ hỏi cậu vài chuyện, cậu có thể trả lời giúp tớ không?

Dương Tử Mi dịu dàng hỏi.

- Ừm.

Lam Nha Nha gật đầu. Lam Nha Nha vốn là một cô bé hiền lành, lương thiện nên cũng không nghĩ là Dương Tử Mi đang cố ý nói những lời khách sáo đó với mình.

- Nha Nha, lúc nãy có phải cậu nhìn thấy ma quỷ trên người tớ không?

Dương Tử Mi bắt đầu vào vấn đề.

Lam Nha Nha bỗng nhiên rụt người lại, mặt biến sắc vẻ khiếp sợ.

Dương Tử Mi tiếp tục tăng sức mạnh lên an thần chú để có thể thúc đẩy an thần chú vào lòng bàn tay của Lam Nha Nha.

Sau khi cảm giác sợ hãi biến mất, Lam Nha Nha mới khẽ gật đầu.

- Hồn ma đó là hồn ma như thế nào?

Dương Tử Mi lại hỏi tiếp.

Lam Nha Nha khẽ cắn môi, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Dương Tử Mi rồi lại lập tức cúi đầu nói:

- Là một phụ nữ rất giống cậu, nhưng tuổi có vẻ lớn hơn cậu một chút, khoảng ba mươi thì phải. Gương mặt toàn máu của cô ta cứ ẩn hiện trên mặt cậu...

Nghे thế, Dương Tử Mi bất giác cảm thấy hồi hộp vô cùng.

“Hồn ma đang ám trên người mình kia sao lại giống mình được? Hơn nữa còn khoảng ba mươi tuổi nữa? Tại sao lại như vậy chứ? Rốt cuộc đó là ma quỷ phương nào?”

Thấy Dương Tử Mi trầm ngâm im lặng như thế, Lam Nha Nha cũng đánh gan ngược mặt lên nhìn thẳng mặt cô nói tiếp:

- Cậu đừng sợ, giờ cô ta không ở đây.

“Quả là một cô bé hiền lành, tốt bụng!”

Dương Tử Mi quay sang nhìn Lam Nha Nha nói:

- Nha Nha, ma quỷ thường không làm hại người đâu. Dù cậu có nhìn thấy họ thì cũng đừng sợ, cứ xem như họ là người bình thường thôi.

Lam Nha Nha lại cúi đầu, lí nhí nói:

- Lúc trước pháp sư cũng nói với tớ như thế. Ông ấy còn nói đây là số mạng của tớ và bảo tớ hãy làm quen với nó. Nhưng... tớ vẫn rất sợ vì đáng sợ của họ rất khủng khiếp.

“Trời!”

Thông thường thì những ma quỷ bình thường sẽ vào luân hồi tam giới rất nhanh còn những âm hồn, du hồn phiêu bạt, lang thang trên trần gian hầu hết đều là hồn ma của những người chết vì những nguyên nhân không rõ ràng hoặc có gì đó khuất tất nên hồn của họ mới vất vưởng khắp nơi và cũng không thể đầu thai. Vì vất vưởng, vạ vật như thế nên những hồn ma đó mới có đáng sợ đáng sợ như thế.

Tuy nhiên, chỉ là đáng sợ đáng sợ thôi chứ họ cũng không gây hại gì. Trừ những âm hồn oán khí quá nặng ra, đa số âm hồn đều không thể gây hại gì cho con người được. Họ hoàn toàn không có sức mạnh gì cả, họa hồ chỉ có thể phát ra một số phản ứng từ trường thôi.

Cho nên, ma quỷ không đáng sợ mà thứ đáng sợ chính là lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Bị Âm Hồn Của Kiếp Trước Nhập?

- Nha Nha, tớ muốn cậu giúp tớ, được không?

Dương Tử Mi chân thành nhìn Lam Nha Nha nói.

Lam Nha Nha vốn tốt bụng, hiền lành, trước giờ cũng không có bạn bè gì nên khi nghe Dương Tử Mi nói thế cô không những không từ chối mà còn nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt kỳ vọng, cứ như là lần đầu tiên có cơ hội giúp đỡ người khác vậy.

Một người nào đó khi không còn động lực và dũng khí để tồn tại trên đời này nữa thường là những lúc họ cảm thấy mình bị thế giới bỏ rơi, bị lãng quên và không ai cần họ nữa.

- Nha Nha, tớ muốn nhờ cậu nhìn rõ hơn xem hồn ma đang nhập trên người tớ kia là hồn ma như thế nào. Cậu đừng sợ, có tớ ở đây, không gì có thể làm hại cậu đâu.

Mắt của Lam Nha Nha thoáng lên vẻ kinh hãi và sợ sệt. Cô chỉ biết cúi đầu, không dám nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nắm chặt tay Lam Nha Nha, nhỏ nhẹ nói:

- Nha Nha, tớ cần cậu giúp. Cậu phải nhìn kỹ xem là trên người tớ có gì, nếu không tớ sẽ rất đau khổ đấy.

Nghे Dương Tử Mi nói vậy, Lam Nha Nha cũng đau lòng và cảm thấy cô đáng thương. Thế nên, cô lại lấy hết dũng khí ngẩng mặt lên nhìn Dương Tử Mi bằng đôi mắt đen láy, chân thành. Cô khẽ cắn môi vì do dự nhưng sau đó lại kiên định gật đầu nói với Dương Tử Mi:

- Nhưng mà... giờ tớ không thấy gì trên người cậu cả.

- À, là do tớ che lại rồi. Giờ tớ lại cho nó xuất hiện. Cậu hãy nhìn thật kỹ giúp tớ nhé. Sau đó hãy cho tớ biết nó thế nào nhé, được không? Đừng sợ, sẽ ổn cả thôi.

Dương Tử Mi vừa nói vừa tiếp tục truyền an thần chú vào cho Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha tuy gật đầu đồng ý nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sợ sệt.

Dương Tử Mi thu phép che mắt lại...

Phút chốc, cả người Lam Nha Nha run lên về căng thẳng. Cô nắm chặt tay Dương Tử Mi, ánh mắt e dè, sợ hãi nửa muốn xem nửa không muốn xem. Tâm trí cô không ngừng tranh đấu.

- Nha Nha, đừng sợ. Không sao đâu, cậu hãy nhìn cho kỹ vào!

Dương Tử Mi tiếp tục an ủi.

Môi dưới của Lam Nha Nha suýt nữa là bị cô cắn chảy máu. Tuy nhiên, nhờ tác dụng của an thần chú nên cô cũng khắc phục nỗi sợ của mình và mở to mắt nhìn thẳng vào mặt Dương Tử Mi.

Lam Nha Nha khẽ kêu lên một tiếng thảng thốt, tuy nhiên cô vẫn không nhắm mắt hay quay mặt sang chỗ khác mà vẫn tiếp tục mở to mắt nhìn chăm chăm vào mặt Dương Tử Mi, sau đó mới lật đặt cúi đầu xuống.

Dương Tử Mi lại dùng phép che mắt để che hồn ma kia lại.

- Nha Nha, giờ nó đã biến mất rồi, cậu nhìn tớ này.

Dương Tử Mi đưa tay xoa đầu Nha Nha dịu dàng nói.

Nghe Dương Tử Mi nói thế, Lam Nha Nha mới từ từ ngẩng mặt lên. Thấy mọi thứ đã trở lại bình thường cô mới thở phào một cái. Mắt cũng dần hồi phục lại trạng thái bình thường.

- Cậu nhìn rõ nó chưa?

Dương Tử Mi hỏi.

Lam Nha Nha gật đầu.

- Vậy cậu có thể cho tớ biết nó như thế nào không?

Dương Tử Mi sốt ruột hỏi.

Lam Nha Nha chăm chú nhìn Dương Tử Mi một hồi, sau đó mới nói:

- Rất giống cậu, tóc xõa dài. Chỉ là già dặn hơn cậu và không xinh như cậu. Đuôi chân mày của cô ta cũng có một nốt ruồi nhỏ, chỉ là giữa trán không có vết bớt đỏ như cậu thôi.

“Giống mình y hệt, có một nốt ruồi nhỏ ở đuôi chân mày sao?”

Dương Tử Mi nghĩ ngợi một hồi. Sau đó cô lấy giấy bút ra bắt đầu phác họa chân dung của hồn ma nọ.

Kiếp trước, Dương Tử Mi vốn có năng khiếu hội họa. Tranh, ảnh cô vẽ đều rất đẹp và sinh động. Chỉ tiếc là cô không có cơ hội được học qua trường lớp thôi. Nếu không cô cũng đã không phải bày hàng làm thầy bói đầu đường xó chợ rồi.

Cô vẽ chân dung của mình vào kiếp trước, lúc cô hai mươi tám tuổi lên giấy.

Vừa nhìn thấy bức chân dung đó, Lam Nha Nha lập tức kêu lên:

- Đúng rồi, đúng là như vậy. Chỉ là đầu cô ta toàn là máu, hình như là chết rất thương tâm.

“Chết rất thương tâm sao?”

Dương Tử Mi lại nhớ lại giây phút cuối cùng của bản thân mình vào kiếp trước.

“Kiếp trước, không phải là mình bị đánh chết sao? Không lẽ, hồn ma đang nhập trên người mình kia lại chính là âm linh của mình vào kiếp trước?”

Chương 236: Khắc Phục Nỗi Sợ, Nội Tâm Mạnh Mẽ (1)

Dương Tử Mi vỗ bức chân dung kia lại và ném đi.

- Từ... Mi...

Thấy cô có vẻ tức giận, Lam Nha Nha chỉ biết khe khẽ gọi tên cô, an ủi nói:

- Cậu cũng đừng sợ, sẽ... ổn thôi. Có thể mời người đến đuổi nó đi.

Dương Tử Mi khẽ mỉm cười.

Cô quay sang nhìn Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha quả là một cô bé tốt bụng. Mỗi ngày đều bị mất âm dương dây và như thế nhưng vẫn rất quan tâm đến người khác.

Chỉ tiếc là tứ trụ của Lam Nha Nha toàn âm, nếu không Dương Tử Mi đã có thể giúp cô đóng mất âm dương lại để cô không bị các âm linh kia quấy rầy nữa.

Dương Tử Mi đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lam Nha Nha nói:

- Nha Nha à, tớ không sợ. Ma quỷ không có gì đáng sợ hết. Cậu cũng đừng sợ. Chỉ cần ý chí của cậu mạnh mẽ hơn và xem chúng như người bình thường thì sẽ không có việc gì cả đâu.

- Ừm.

Thấy Dương Tử Mi vẫn vui vẻ nói cười với mình, hoàn toàn không hề tỏ vẻ sợ sệt gì mặc dù đang bị ma nhập nên Lam Nha Nha cũng cảm thấy được động viên, an ủi.

- Nha Nha, cậu có biết mất âm dương hình thành như thế nào không? Không phải cậu là quái vật gì đâu mà là vì cậu có một tâm hồn lương thiện, trong sáng nên ông trời mới chọn cậu và cho cậu có một đôi mắt âm dương đặc biệt đấy. Thông thường thì chỉ có những người có tố chất đặc biệt gần với các vị thần mới có mất âm dương thôi. Cho nên cậu rất may mắn đấy. Cậu là một người đặc biệt gần giống với các vị thần vậy.

Khi nói những lời này với Lam Nha Nha, Dương Tử Mi cố ý làm ra vẻ ngưỡng mộ tột độ.

Nghe cô nói thế, Lam Nha Nha cũng phấn chấn hơn. Đôi mắt vốn vô hồn do bị dây vô nhiều năm kia của Lam Nha Nha bắt gặp sáng lên, cô xúc động nói:

- Từ Mi, cậu nói thật sao? Mất âm dương của tớ không phải là vì tớ là người gian tà gì mà là vì tớ có thần tính sao?

- Ừ, đúng là vậy mà.

Dương Tử Mi gật đầu, sau đó động viên nói:

- Cho nên cậu đừng cứ suốt ngày cúi đầu, rụt rè nữa. Cậu cứ ngẩng mặt tự hào mà sống. Tớ cho cậu biết chuyện này nha, thật ra tớ cũng có mất âm dương, hơn nữa tớ còn bị ma nhập nhưng tớ vẫn sống vui vẻ, khỏe mạnh đấy thôi.

- Cậu cũng có mất âm dương sao?

Lam Nha Nha hào hứng hỏi, cứ như là tìm được đồng minh vậy.

Dương Tử Mi gật đầu. Cô đưa mắt nhìn ra xa xa, sau đó giơ tay lên chỉ nói:

- Bên kia có một nữ sinh đang mặc đồng phục, cô ta là du hồn. Cậu có nhìn thấy không?

Lam Nha Nha nhìn theo hướng tay Dương Tử Mi chỉ, sau đó hoảng hốt quay mặt đi, nói giọng run run:

- Đúng vậy, tớ... cũng... nhìn thấy.

- Hi hi, vậy tớ và cậu giống nhau nhé. Thế nên cậu cũng có thể giống như tớ vậy, cứ sống vui vẻ, can đảm đối mặt với mọi người và với các hồn ma thôi.

Như vậy cậu sẽ phát hiện không có gì đáng sợ hết.

Dương Tử Mi cười trấn an Lam Nha Nha nói.

Thấy gương mặt tươi vui, bừng sáng như mặt trời của Dương Tử Mi, Lam Nha Nha lẩm bẩm nói:

- Nhưng, mọi người lại không như cậu, họ không biết những điều cậu nói, họ chỉ bài xích tớ và xem tớ như quái vật vậy đó. Họ còn nói là tớ dẫn ma đến nên không chơi với tớ.

- Không sao, chỉ cần cậu đừng cảm đối mặt với bản thân mình thì dần dần người khác cũng sẽ đừng cảm đối mặt với cậu thôi. Nha Nha, cậu phải dũng cảm lên!

Dương Tử Mi tiếp tục động viên Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha gật đầu.

- Thật ra, chúng ta cũng còn một khả năng nữa.

Dương Tử Mi kể tai Lam Nha Nha nói nhỏ:

- Ngoài con người ra, chúng ta còn có thể giao tiếp với hồn ma.

Nghe thế, Lam Nha Nha thất kinh, lắc đầu nói:

- Tớ không muốn đâu, sợ lắm.

- Không có gì đáng sợ đâu. Chỉ cần cậu đối xử với họ thật lòng thì họ cũng sẽ đối xử thật lòng với cậu. Đương nhiên, hồn ma vốn có âm khí rất nặng nên con người không tiện tiếp xúc nhiều với họ. Tuy nhiên, Nha Nha à, tớ sẽ cho cậu một lá bùa Tụ Linh. Có lá bùa này, cậu sẽ không sợ bị âm khí của họ làm ảnh hưởng nữa. Sau đó cậu có thể thử kết bạn với họ xem sao.

Dương Tử Mi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Khắc Phục Nỗi Sợ, Nội Tâm Mạnh Mẽ (2)

- Tớ... vẫn thấy rất sợ, họ là ma mà.

Lam Nha Nha lắc đầu nói.

- Ma quỷ cũng có linh hồn và không phải tất cả đều ác hết. Tuy nhiên, cậu không muốn kết bạn với họ cũng không sao, chỉ cần cậu không sợ họ nữa là được. Tớ thì chẳng thấy sợ gì cả.

Dương Tử Mi cười nói.

- Cậu không sợ thật à?

Lam Nha Nha nhìn Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi lại cười, sau đó cô tiến đến gần một hồn ma đang nấp trong một góc khuất nọ và vẫy tay chào hồn ma đó.

Hồn ma kia e dè tiến đến trước mặt cô.

Dương Tử Mi dùng Thông Linh Pháp Chủ để trao đổi với hồn ma kia và biết được nguyên nhân tử vong của hồn ma đó. Hồn ma đó là nữ, lúc sinh thời, vì bị giáo viên phê bình nên trong lúc nghỉ quần đã nhảy lầu tự tử. Sau khi chết, hồn phách vất vưởng, không nơi nương thân và chỉ biết loay quanh ở trường, hồi hận không thôi.

Dương Tử Mi hứa là sẽ niệm Vãng Sinh Chú để giúp hồn ma nọ vào luân hồi.

Hồn ma kia quỳ gối khấu đầu cảm ơn Dương Tử Mi.

Đoạn, Dương Tử Mi bảo hồn ma nọ theo cô đến chỗ Lam Nha Nha.

Thấy Dương Tử Mi dẫn theo một hồn ma đến, Lam Nha Nha vô cùng sợ hãi. Cô vội đưa tay bịt mắt lại. Tuy nhiên, thấy Dương Tử Mi chẳng có chút sợ hãi gì nên Lam Nha Nha cũng hé mắt ra nhìn.

Dương Tử Mi lấy hai tay đang che mắt của Lam Nha Nha xuống và bảo cô nhìn thẳng vào hồn ma nữ sinh kia:

- Nha Nha, đừng cảm lên. Cậu phải khắc phục được nỗi sợ của mình, có như vậy thì sau này cậu sẽ không sợ gì nữa cả. Cậu ấy không làm hại cậu đâu.

Nghe thế, Lam Nha Nha mới dám nhìn thẳng vào mặt hồn ma nữ sinh đang đứng trước mặt kia.

Hồn ma nọ cười với cô. Tuy gương mặt trắng bệch nhưng nụ cười lại rất thiện ý.

Dần dần, Lam Nha Nha cũng không còn sợ hãi nữa. Cô để tay xuống và xem hồn ma kia như những người bình thường khác.

- Nha Nha, tớ chỉ cậu niệm Vãng Sanh Chú. Cậu giúp siêu độ cho cậu ấy được vào luân hồi, được không?

Dương Tử Mi hỏi Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha kinh ngạc hỏi Dương Tử Mi:

- Tớ... được không?

Dương Tử Mi gật đầu đáp:

- Cậu được mà. Tâm hồn cậu rất trong sáng và lương thiện nên bản thân cậu vốn đã có linh lực rồi. Nếu cậu giúp siêu độ cho họ thì hiệu quả sẽ rất tốt đấy. Những hồn ma mà cậu thấy được hàng ngày hầu hết đều rất đáng thương. Vì họ không có người giúp siêu độ để vào luân hồi nên mới phải vất vưởng khắp nơi như thế. Cậu nếu đã nhìn thấy họ thì tại sao lại không giúp họ chứ?

Lam Nha Nha tròn xoe mắt nói:

- Có thật là... tớ có thể giúp họ không?

- Đương nhiên là thật rồi. Chỉ cần cậu thành tâm niệm Vãng Sanh Chú là được. Nha Nha, đây là việc làm có công đức vô lượng. Tuy mất âm dương của cậu không thể đóng lại được nhưng nếu như cậu tích đức, tích phúc, đối xử tốt với những hồn ma mà cậu thấy thì tất cả sẽ tốt hơn thôi.

Dương Tử Mi cười động viên Lam Nha Nha. Cô hi vọng có thể dùng cách này để giúp Lam Nha Nha vượt qua được nỗi sợ và sự đau khổ cũng như cảm thấy được giá trị của bản thân đồng thời có thể giúp giảm bớt những hồn ma vất vưởng trên thế giới này.

- Vậy... Vãng Sanh Chú phải niệm như thế nào?

Lam Nha Nha đã có ý muốn thử.

Vãng Sanh Chú có tổng cộng mười bốn câu và không khó để niệm. Lam Nha Nha vốn đã có một tâm hồn trong sáng nên rất dễ vào trạng thái thanh tịnh và nhanh chóng giúp siêu độ cho hồn ma nữ sinh kia vào luân hồi.

Phát hiện bản thân có thể giúp cho âm hồn vãng sanh, Lam Nha Nha vô cùng phấn khởi. Lúc này đây, cô cũng bắt đầu cảm thấy ma không còn đáng sợ nữa.

Dương Tử Mi cũng chỉ Lam Nha Nha một số kết ấn đơn giản.

Lam Nha Nha thông minh nên học rất nhanh.

- Nha Nha, sau này cậu còn sợ nữa không?

Thấy vẻ mặt rạng rỡ của Lam Nha Nha, Dương Tử Mi vui vẻ hỏi.

Lam Nha Nha lắc đầu đáp:

- Sau này tớ sẽ cố gắng không sợ họ nữa, cảm ơn cậu.

- Cậu phải nhớ là nếu gặp phải những hồn ma ác thì phải tránh xa họ nhé. Tuy nhiên, tâm hồn cậu trong sáng vậy nếu có gặp phải những hồn ma ác thì họ cũng sẽ không hại cậu được đâu. Chỉ cần cậu đừng ra vẻ khinh ghét họ là được.

Dương Tử Mi ân cần dặn dò.

Lúc này đây, Lam Nha Nha đã hoàn toàn tin tưởng cô nên nghe cô dặn vậy Lam Nha Nha gật đầu liên tục. Dững khi cũng dâng trào, ánh mắt vui vẻ, kiên định, tự tin hơn rất nhiều.

Dương Tử Mi định sẽ về nhà về một lá bùa Tụ Linh cho Lam Nha Nha để cô có thể mang theo bên mình. Có vậy, âm khí trên người Lam Nha Nha sẽ giảm bớt. Chỉ cần tinh thần vững vàng thì tất cả những thứ khác cũng sẽ tốt lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Phong Ấn Âm Linh Nước Mắt Phượng Hoàng (1)

Phòng Khen Thương và Giáo Huấn.

Lam Nha Nha đi vào phòng và mừng rỡ gọi cha mình đang cúi đầu xử lý một số tài liệu của học sinh:

- Cha!

Nghe con gái gọi mình bằng giọng phấn khởi mà trước nay chưa từng có như thế, thầy Lam ngẩng đầu lên nhìn.

Ông phát hiện con gái mình giờ đây không còn cúi đầu buồn bã nữa, ánh mắt cũng có hồn và có sức sống hơn rất nhiều.

Ông vui mừng đứng dậy, nhìn Lam Nha Nha nói:

- Nha Nha, con...

- Cha!

Thấy cha mình cực khổ lo lắng cho mình bấy lâu, Lam Nha Nha mím môi nói:

- Cha, con quyết định sau này sẽ không sợ những hồn ma kia nữa.

- Ô? Tại sao?

Hơn ai hết, thầy Lam là người rất hiểu con gái mình. Ông biết con mình trước giờ đều rất sợ vì có mất âm dương thể nên ông rất ngạc nhiên khi con gái ông đột nhiên lại có dũng khí như thế.

- Lúc này con gặp Dương Tử Mi, là cậu ấy đã chỉ cho con cách chiến thắng nỗi sợ. Cha, con báo cho cha một tin vui, lúc này con đã giúp siêu độ cho một hồn ma nhẩy lầu tự tử chết vào được luân hồi nữa đấy, hi hi.

Lam Nha Nha vui vẻ khoe.

- Dương Tử Mi sao?

- Dạ. Cậu ấy cũng có mất âm dương nhưng cậu ấy lại sống rất tốt, bạn bè cũng rất nhiều. Chỉ cần con cố gắng khắc phục nỗi sợ của mình thì con cũng có thể sống vui vẻ như cậu ấy vậy. Còn nữa, sau này con sẽ không chối bỏ mất âm dương của mình nữa. Tử Mi nói do tâm hồn con lương thiện, trong sáng nên ông trời mới chọn con và ban cho con mất âm dương nên con phải thấy mình may mắn chứ không nên sợ hãi và chối bỏ như vậy.

- Con bé nói thế thật sao?

Thấy vẻ mặt phấn chấn, hồ hởi của con gái mình, thầy Lam xúc động đến trào nước mắt.

Hơn mười năm qua, ông và gia đình đã lo lắng và vất vả rất nhiều vì chuyện của con gái ông.

Giờ, con gái ông đã được Dương Tử Mi khuyên nhủ, động viên và đã có thể vui sống như các bạn đồng lứa khác nên ông rất vui.

Nghĩ đến gương mặt trầm tĩnh, ánh mắt lạnh lùng và thông minh của Dương Tử Mi, ông liền lấy bản kiểm điểm đang để trên bàn xé toạc đi và ném thẳng vào sọt rác.

Sau khi tan học.

Dương Tử Mi lại đến khu đất trống để xây nhà của mình và phát hiện ở đó đã bắt đầu khởi công xây dựng. Khu đất nọ hiện đang ỉ ầm tiếng máy xúc, máy đào đất, hơn mười thợ xây thì đang tấp bập làm việc.

Hạ Quốc Huy quả nhiên làm việc rất nhanh chóng.

Dương Tử Mi tìm thấy Hạ Quốc Huy trong vòng vây máy móc và hơn mười nhân công kia.

- Chú Hạ, đã khởi công rồi sao ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

Thấy cô đến, Hạ Quốc Huy vui vẻ nói:

- Ô, con nói muốn có nhà ở trong vòng một tháng nên chú cũng phải nhanh chóng khởi công. Dù gì thì đội nhân công của chú cũng đang rảnh.

- Cảm ơn chú.

Dương Tử Mi nhìn khu đất đang nhộn nhịp, huyền ảo vì tiếng động cơ và tiếng người nói lao xao trước mặt, cô phát hiện âm khí vốn có của khu đất hầu như đều bị cái tháp nhỏ của cô xóa tan hết. Những âm khí còn sót lại thì cũng đã bị cô hút hết. Ngoài ra, cô còn không quên bố trí Thất Tinh Tụ Linh Trận xung quanh khu đất nhằm tránh cho các âm khí bên ngoài xâm nhập vào.

Cũng nhờ thế mà khi khởi công mới không xảy ra vấn đề gì. Nếu không, nhiều oán khí như thế thì sẽ rất dễ xảy ra tai nạn khi thi công.

Dương Tử Mi cũng nhắc Hạ Quốc Huy phải xây nhà theo bản vẽ mà cô cung cấp. Đặc biệt là nền nhà phải làm bằng đá Hán Bạch.

Đá Hán Bạch là một loại đá bóng, trắng, sáng mang đến cảm giác thoát tục và vẻ đẹp trang nghiêm. Từ góc độ phong thủy mà nói thì đó là loại đá có thể tích tụ linh khí của đất trời.

Vì có độ trắng bóng đẹp nên đá Hán Bạch thường dùng để làm tượng Phật. Ở các nước phương tây, Hy Lạp cổ đại đã dùng đá Hán Bạch để làm tượng điêu khắc còn Trung Quốc cổ đại thì dùng đá này để làm bậc thang và hàng rào bảo vệ trong các cung điện. Vì màu sắc và độ bóng sáng của nó không khác gì các loại ngọc quý hiếm khác nên nó có tên gọi là Hán Bạch Ngọc. Nếu để ý, sẽ phát hiện đá Hán Bạch có mặt ở khắp nơi, từ cầu Kim Thủy, các cây cột, bậc thang, hàng rào bảo vệ trong các cung điện còn bảo tồn đến ngày nay của Trung Quốc đều làm bằng đá Hán Bạch này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239: Phong Ấn Âm Linh Nước Mắt Phượng Hoàng (2)

Đá Hán Bạch được dùng hầu hết trong các công trình kiến trúc kinh điển của Bắc Kinh như Cố Cung, Thiên Đàn, bia tưởng niệm anh hùng nhân dân, đại hội đường nhân dân, nhà tưởng niệm Mao Trạch Đông. . . Đá Hán Bạch được sử dụng trong các công trình này hầu hết đều là loại đá được đào từ mỏ đá ở vùng Phòng Sơn nằm phía tây Bắc Kinh.

Đá Hán Bạch rất đắt, cả thành phố A đều không có nơi nào bán cả.

Thế nên, Dương Tử Mi cũng đã chuyển thêm cho Hạ Quốc Huy ba triệu để ông cho người đến Bảo Định, Hà Bắc thu mua đá. Hiện đã chắc chắn có thể mua được loại đá Hán Bạch mà cô muốn dùng.

Tuy nhiên, điều mà Hạ Quốc Huy thắc mắc chính là chuyện cô muốn dùng loại đá đắt tiền như thế để lát ở dưới đất chứ không phải trên mặt đất. Ông cho rằng, cô làm như thế chẳng khác nào lãng phí tiền của.

- Tử Mi, đá Hán Bạch đẹp và đắt như vậy sao con lại giấu nó đi.

Hạ Quốc Huy hỏi.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Con có tính toán của riêng con, chú chỉ cần làm đúng ý của con là được.

Thấy cô cười có vẻ thần bí như vậy, Hạ Quốc Huy cũng không hỏi gì nữa.

Dù gì thì đồ vật của các thầy phong thủy ông cũng không rõ cho lắm.

Sau khi về nhà, Dương Tử Mi lại truyền thêm pháp lực cho Càn Khôn kiếm, đồng thời không quên mang theo cái tháp nhỏ kia để đến Mặc Hiên giúp trừ tà cho Lâm Thanh Mai.

Mấy ngày qua, nhờ sự giúp đỡ của cái tháp kia nên việc tu luyện của cô tiến bộ vượt bậc và hiện đã đạt đến tầm cao mới. Hơn nữa, cô phát hiện, chỉ cần cô để tay lên cái tháp đó thì pháp lực của cô mạnh hơn lên rất nhiều.

Cho nên, cô tự tin là mình có thể trừ khử được hồn ma nhập trên người Lâm Thanh Mai kia.

Đến Mặc Hiên, cô bảo Tống Huyền đem chiếc gương nước mắt phượng hoàng ra. Sau đó cô cùng Lâm Thanh Mai đến một căn phòng ở hậu viện, đóng chặt cửa lại. Cô còn không quên dặn Tống Huyền rằng, trừ khi được cô gọi vào ra, nếu không không ai được vào phòng.

Để tránh chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cô còn cẩn thận bày một kết giới xung quanh mình và Lâm Thanh Mai.

Lâm Thanh Mai đứng giữa kết giới, vô cùng lo lắng.

Còn hồn ma đang nhập trong người Lâm Thanh Mai kia thì đã bắt đầu ẩn nấp sau khi thấy sự hiện diện của cái tháp nọ.

“Xem ra, nó cũng sợ cái tháp này.”

Dương Tử Mi đưa tay điểm vào giữa trán của Lâm Thanh Mai, phá bỏ phong ấn trước đó và bắt đầu vung Càn Khôn kiếm lên đâm thẳng vào chiếc gương nước mắt phượng hoàng đang để trên nền nhà kia.

Chiếc gương nọ vốn là bản thể của âm linh nên hoàn toàn có thể dùng pháp lực để tấn công âm linh.

Bị tấn công nên âm linh cũng không thể trốn được nữa. Nó bắt đầu ngộ nguy, vùng vẫy trong cơ thể Lâm Thanh Mai và không ngừng nhe nanh, giơ vuốt về phía Dương Tử Mi.

Càn Khôn kiếm trên tay Dương Tử Mi run lên bần bật liên hồi, tiếp đến nó lập tức phát ra một luồng sáng mạnh mẽ và nhanh chóng quay đầu lại đâm thẳng vào Lâm Thanh Mai.

- Á!

Tiếng hét vang lên.

Âm linh nọ rời khỏi thân thể Lâm Thanh Mai và định chạy trốn.

Nhưng, Dương Tử Mi không để nó chạy trốn dễ dàng như vậy được. Cô nhanh chóng niệm Cửu Tự Chân Ngôn và bắt nó nhốt vào Càn Khôn kiếm.

Các đồng tiền xu trên pháp kiếm chẳng khác nào là các bức tường kiên cố nhốt chặt các âm hồn.

- Bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn. Một là trở vào chiếc gương kia, hai là chết!

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Hồn ma nọ cắn hồn nhìn cô. Sau một lúc nghĩ ngợi, nó chọn cách trở về trong gương. Chọn lựa xong, vèo một tiếng, nó đã trở về với nơi mà nó vốn thuộc về.

Chiếc gương đang nằm dưới đất kia run lên vài cái, sau đó trở lại với dáng vẻ ban đầu.

Lúc này, giọt nước mắt phượng hoàng phía sau chiếc gương nọ cũng biến thành một vết tròn màu đỏ thẫm vô cùng kỳ lạ.

Dương Tử Mi không quên thêm phong ấn Cửu Đạo Vô Hình lên chiếc gương kia. Nếu như không có pháp sư phá phong ấn thì âm linh kia vĩnh viễn không thể ra ngoài tác oai tác quái nữa.

Trước đó, Dương Tử Mi vốn định khiến nó hồn tiêu phách tán. Nhưng, nghĩ đến thời gian mấy ngàn năm tu luyện mới có thể hóa thành âm linh của nó nên cô mới niệm tình tha mạng cho nó. Nếu như âm linh đó có thể ở trong gương tu luyện thêm một ngàn năm nữa thì sau khi phong ấn được phá nó cũng có thể vào được luân hồi và siêu thoát.

Tuy nhiên, kết quả thế nào đều phải xem tạo hóa của nó.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Kẻ Trộm Mộ (1)

Lâm Thanh Mai tuy không có mắt âm dương nhưng lúc này cô vẫn nhận thức rất rõ âm linh kia đang không ngừng tranh đấu và vùng vẫy trong cơ thể mình khiến cô vô cùng đau đớn. Cho đến khi Dương Tử Mi phong ấn nó vào lại chiếc gương nọ thì cô mới hoàn toàn thoát ra được cảm giác kia và trở lại bình thường.

Tận mắt chứng kiến Dương Tử Mi vung kiếm, niệm chú phong ấn âm linh, Lâm Thanh Mai bất giác cảm thấy vô cùng kính sợ cô.

Phong ấn âm linh xong, Dương Tử Mi thu gương và tháp lại, còn Càn Khôn Kiếm vì lúc này phải đấu với âm linh có tà lực quá mạnh nên các đồng tiền xu làm thành kiếm cũng rơi xuống đất và biến thành màu xám đen, không còn phát sáng như trước nữa và đương nhiên cũng không dùng được nữa.

- Tiểu Mi, tà khí trên người chị đều bị trừ khử hết rồi sao?

Lâm Thanh Mai hỏi.

- Dạ, nhưng mà, do chị bị âm linh nhập một thời gian dài nên thể chất cũng khá yếu vì vậy chị phải nhớ đeo bùa em làm cho chị. Một tháng nữa thì thể chất của chị mới có thể trở lại bình thường ạ.

- Cảm ơn em, Tiểu Mi.

Biết mình đã trở lại bình thường, Lâm Thanh Mai thở phào một cái.

Thời gian gần đây, tuy ngoài mặt Lâm Thanh Mai vẫn ra vẻ điềm nhiên như không nhưng tâm trí cô lại vô cùng bất an. Đặc biệt là khi phát hiện mình cứ không ngừng soi gương, hơn nữa còn không biết ngưng khi soi gương mọi lúc mọi nơi, chuyện này đối với một người được nuôi dưỡng trong một gia đình lễ giáo, khuê các như cô mà nói thì là điều rất xấu hổ.

- Chiếc gương này hãy để em giữ nó, nó không thể để ở đây được.

Dương Tử Mi nói.

- Ủ, em cứ giữ nó.

Thấy chiếc gương kia là Lâm Thanh Mai đã sợ nên nghe Dương Tử Mi nói không nên giữ nó lại ở Mặc Hiên nên cô cũng nhanh chóng đồng ý.

Thấy Lâm Thanh Mai vẫn còn sợ, Dương Tử Mi cười nói:

- Chị Thanh Mai này, những ngày sắp tới chị hãy cố gắng tịnh dưỡng, ăn uống nhiều và luyện tập nhiều chút. Tháng sau chị sẽ có chuyện tốt đấy.

- Chuyện tốt gì nhỉ?

Lâm Thanh Mai nghi hoặc hỏi.

Nhưng Dương Tử Mi chỉ cười mà không trả lời. Cô không muốn tiết lộ chuyện Lâm Thanh Mai có thai cho cô ấy biết.

Thấy Dương Tử Mi ra vẻ bí mật nên Lâm Thanh Mai cũng không hỏi thêm nữa.

Hai người rời khỏi phòng ở hậu viện.

Thấy hai người họ bình an xuất hiện, Tống Huyền đang đứng canh ngoài cửa cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Đúng lúc này, một nhân viên trong tiệm về bí mật tiến vào sau đó thăm thì gì đó với Tống Huyền.

Tuy không cố ý nghe trộm nhưng vì thính giác tốt nên Dương Tử Mi vô tình nghe được nội dung họ vừa trao đổi với nhau. Cô nghe nhân viên kia nói là có người đến tìm Tống Huyền và muốn bán một lô hàng vừa lấy được từ dưới đất lên.

Đã mở tiệm mua bán đồ cổ, nếu muốn giữ được chuyện làm ăn mua bán của mình thì không những phải dựa vào chuyện mua bán đồ cổ bằng con đường minh bạch, rõ ràng thì cũng phải thu mua những món đồ cổ có nguồn gốc bất chính mới được. Những món đồ cổ có nguồn gốc bất chính được đề cập ở đây chính là những món đồ cổ mua từ chỗ những kẻ trộm mộ.

Hơn nữa, những món đồ cổ tốt đa phần đều được chôn giấu dưới mộ.

Tống Huyền tuy là một người lương thiện, làm ăn đàng hoàng nhưng với tư cách là một doanh nhân, để có thể duy trì sở thích và chuyện kinh doanh của mình nên anh thì thoảng cũng mua những món đồ cổ từ những kẻ trộm mộ kia.

Như chiếc gương nước mắt phượng hoàng chẳng hạn. Đây cũng là một món đồ mà Tống Huyền mua từ tay những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp.

Nghe nhân viên báo xong, nghĩ đến chuyện trước đây Dương Tử Mi từng nói với mình là những món đồ cổ khai quật hoặc đánh cắp từ huyệt mộ lên nếu là vật có khí may mắn thì có thể mua bán bình thường, còn nếu là vật có âm sát khí thì tốt nhất là không nên đụng vào.

Cũng vì lần trước do anh đã mua chiếc gương nước mắt phượng hoàng nên Lâm Thanh Mai, vợ anh mới bị trúng tà. Chuyện vừa mới giải quyết xong nên anh cũng không muốn lại phạm sai lầm một lần nữa.

Nghĩ thế nên Tống Huyền muốn Dương Tử Mi đi cùng anh đến gặp người bán lô hàng kia để cô có thể giúp anh xem hàng hóa. Hơn nữa, Dương Tử Mi cũng khá nhạy cảm với đồ cổ, chỉ cần nhìn qua là cô có thể phân biệt được đồ thật và đồ giả nên Tống Huyền muốn cô đi theo cũng là điều dễ hiểu.

Chương 241: Kẻ Trộm Mộ (2)

Tổng Huyền quay sang thuật lại đại khái tin anh vừa nhận được cho Dương Tử Mi nghe.

Dương Tử Mi đương nhiên cũng rất sẵn lòng đi cùng anh xem hàng. Một là cô muốn giúp Tổng Huyền phân biệt đồ cổ có khí may mắn hay có âm sát khí, mặt khác cô cũng muốn tìm vài món đồ cổ để làm pháp bảo trấn nhà của mình sau này.

Sau khi cho chiếc gương và cái tháp nhỏ kia vào cặp, Dương Tử Mi vội vàng theo chân Tổng Huyền đến phòng khách.

Một người đàn ông có cặp mắt ti hí, gian xảo đang ngồi chờ sẵn ở phòng khách. Người đàn ông nọ tuy y phục gọn gàng, sạch sẽ nhưng trên người ông ta vẫn toát ra mùi ẩm mốc và mùi bùn đất đặc trưng của những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp. Mùi ẩm mốc đặc trưng của huyết mộ kia dù có dùng nước hoa đắt tiền cỡ nào cũng không che lấp đi được.

Người đàn ông nọ có vàng trán thấp, hốc mắt sâu, chân mày nhạt, ánh mắt lảo liên, khoảng cách giữa hai chân mày rất gần nhau, môi mỏng, mặt gầy và dài. Ngoài ra, trên người ông ta còn toát ra một luồng sát khí mạnh, điều đó chứng tỏ đã có vài người thiệt mạng dưới tay ông ta.

Loại người như thế, Dương Tử Mi không có ấn tượng tốt gì với họ.

Thấy Dương Tử Mi xinh xắn, đáng yêu đi sau lưng Tổng Huyền, người đàn ông nọ đưa cặp mắt cú vọ và thêm khát nhìn cô chăm chăm.

Trộm mộ là một việc hết sức nguy hiểm. Một là bỏ mạng ngay trong mộ, hai là đi đòi dưới huyệt sủng của cảnh sát. Cho nên những kẻ trộm mộ có sở thích đặc biệt với chuyện hưởng thụ sự giàu sang phú quý và tử sắc.

Thấy ông ta cứ nhìn Dương Tử Mi như thế, Tổng Huyền cố ý tiến đến chắn ngang tầm mắt của ông ta.

Vì muốn nhanh chóng bán lô hàng nọ để có tiền trốn sang Đông Nam Á. Hơn nữa, sau khi có nhiều tiền rồi thì người đẹp thế nào cũng có nên gã đàn ông kia cũng không nhìn Dương Tử Mi nữa. Ông ta quay sang hỏi Tổng Huyền:

- Anh là anh Tổng sao?

- Đúng ạ.

Tổng Huyền hờ hững gật đầu đáp.

- Tôi là Hắc Xà. Sơn Ưng giới thiệu tôi đến đây bán hàng cho anh. Anh ta nói anh là người làm ăn đáng hoàng và luôn giữ chữ tín.

Người đàn ông nọ thì thảo giới thiệu.

Tổng Huyền khẽ mỉm cười một cái.

Dù là mua hay bán thì đều là chuyện giao dịch bất chính. Nếu xử lý không tốt thì sẽ có chuyện.

Trước giờ, chuyện giao dịch hàng bất chính kia Tổng Huyền rất ít khi làm và trước giờ anh chỉ giao dịch với duy nhất một mình Sơn Ưng.

Thấy Tổng Huyền trầm ngâm không nói gì, biết là Tổng Huyền không tin mình nên Hắc Xà liền lấy một vật nhỏ bằng pha lê lam trong túi ra đưa cho Tổng Huyền xem. Vật đó giống như bông tai của phụ nữ vậy.

Vừa thấy chiếc bông tai nọ, mắt Tổng Huyền sáng lên. Điều này cho thấy tình yêu của Tổng Huyền đối với đồ cổ lớn đến nhường nào.

Thấy có vẻ đã dụ được Tổng Huyền nên Hắc Xà cũng cười về đắc ý. Đoạn, Hắc Xà để vật đó lên bàn nói:

- Đây chỉ là một trong những thứ mà tôi muốn bán ngày hôm nay thôi.

Tổng Huyền xem đi xem lại chiếc bông tai bằng pha lê xanh lam kia. Đó là một chiếc bông tai rất tinh xảo, kích thước chỉ chừng hai milimet thôi. Hai đầu đều có hình tròn, phần thân rất mảnh, cứ như một chiếc trống thu nhỏ vậy. Ngoài ra, ở hai đầu bông tai còn được đục hai cái lỗ nhỏ để đeo vào lỗ tai.

Trong bài thơ “Khổng Tước Bay Về Miền Đông Nam” có miêu tả bông tai của các thiếu nữ thời Hán như sau:

“Yêu nhược lưu hoàn tổ, nhĩ trứ minh nguyệt đang.”

Đúng vậy, chiếc bông tai mà Tống Huyền đang xem kia chính là chiếc bông tai Minh Nguyệt được nhắc đến trong hai câu thơ trên. Là một món nữ trang bằng pha lê cực kỳ tinh xảo và quý hiếm của các thiếu nữ thời Hán. Chiếc bông tai đó trang nhã và đẹp đến nỗi chỉ cần nhìn thấy nó là có thể tưởng tượng ra được hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp, dịu dàng, thanh thoát thời nhà Hán vậy.

Tuy nhiên, đối với Dương Tử Mi mà nói, điều quan trọng hơn cả giá trị nghệ thuật và giá trị lịch sử chính là luồng khí mà bản thân chiếc bông tai nọ mang lại.

Cũng may là chiếc bông tai kia không có sát khí và cũng không có khí may mắn gì. Nó chỉ là một món đồ cổ bình thường, thế nên Tống Huyền có thể yên tâm mua nó về.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Kẻ Trộm Mộ (3)

Tống Huyền quay sang nhìn cô và chớp mắt một cái ý muốn hỏi ý kiến của cô.

Dương Tử Mi cũng khẽ chớp mắt ra ý Tống Huyền có thể giao dịch.

Hiểu ý Dương Tử Mi, Tống Huyền quay sang ra dấu có thể giao dịch với Hắc Xà.

Hắc Xà vô cùng vui mừng. Hắn ta vội vàng dùng tay thấm nước và viết địa chỉ của hắn lên bàn để Tống Huyền đến đó. Đồng thời còn không quên cảnh báo là Tống Huyền chỉ nên đi một mình nhằm đề phòng bất trắc.

- Thầy Tống, em có thể đi cùng thầy không? Em cũng muốn mở mang tầm mắt một chút.

Đoán được chuyện đi này Tống Huyền rất có thể sẽ gặp nguy hiểm nên Dương Tử Mi không yên tâm để anh đi một mình.

Tống Huyền cũng biết những kẻ trộm mộ phần lớn đều là những tên vô cùng gian ác và tàn nhẫn. Những chuyện bất nhân thất đức như đào bới mộ tổ tiên của người khác mà họ cũng dám làm thì có chuyện gì mà họ sợ chứ?

Lúc này, ánh mắt thèm khát của Hắc Xà nhìn Dương Tử Mi kia Tống Huyền cũng nhìn thấy nên anh nhất quyết không để Dương Tử Mi phải gặp nguy hiểm vì mình.

Thế nên, anh quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, anh đem hàng về cho em xem sau cũng được. Hơn nữa, họ cũng chỉ cho phép một mình anh đến đó thôi, nếu không họ sẽ cho là anh không có thành ý.

- Nếu anh dẫn theo cô bé xinh đẹp này thì cũng được thôi, không thành vấn đề. Cứ dẫn theo đi, không sao!

Hắc Xà nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt háo sắc nói.

Lúc này đây, Hắc Xà cũng đang âm mưu gì đó nên hắn hi vọng Tống Huyền có thể dẫn Dương Tử Mi theo. Có vậy chúng mới có thể đạt được tiền tài và mỹ sắc cùng một lúc.

Thấy tên Hắc Xà kia cười gian xảo như thế, Dương Tử Mi cũng âm thầm tính toán trong lòng.

Hắn nói vậy, Tống Huyền càng không muốn dẫn Dương Tử Mi theo.

Sau khi dùng nước viết lên bàn hẹn gặp Tống Huyền lúc tám giờ tối, gã Hắc Xà nọ không quên liếc Dương Tử Mi một cái rồi đứng dậy rời khỏi Mặc Hiên.

- Tiểu Mi, em đừng nói gì nữa hết. Lần này anh sẽ không dẫn em đi theo đâu. Nếu dẫn em theo chẳng khác gì đẩy em vào hố lửa.

Tống Huyền nghiêm giọng nói với Dương Tử Mi. Đây cũng là lần đầu tiên anh nói chuyện nghiêm khắc như vậy với cô.

- Thầy yên tâm đi, họ không làm gì được em đâu. Thầy đừng quên là em đã bắt đầu luyện nội công tâm pháp từ lúc năm tuổi đấy.

Dương Tử Mi nói xong, cô liền giơ một ngón tay lên phóng ra một luồng âm sát khí.

Con ruồi đang bay nhón nhơ xung quanh hai người họ kia bị trúng âm sát khí lập tức ngã lăn ra nằm chòng chơ dưới đất.

Tổng Huyền quay sang nhìn cô nghi hoặc. Anh không hiểu làm sao mà cô làm được như thế.

- Thầy Tổng à, em là thầy tướng số có thể xử lý bất kỳ người nào mà không ai hay biết đấy. Bọn trộm mộ kia tốt nhất là hãy ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, người bị thiệt là bọn chúng thôi.

Dương Tử Mi tự tin nói.

Tổng Huyền chỉ biết nhìn cô mà không nói gì thêm.

- Thầy à, sở dĩ em muốn đi theo thầy, ngoài việc muốn gặp bọn trộm mộ kia ra chủ yếu là muốn bảo vệ thầy thôi. Sắc tướng của thầy có điểm xấu thế nên lần này đi chắc chắn sẽ gặp họa sát thân, thầy sẽ gặp nguy hiểm đấy ạ.

Vốn tin vào năng lực bói toán và xem tướng của cô nên sau khi nghe cô nói vậy, Tổng Huyền do dự một hồi mới nói:

- Vậy anh không đi nữa.

- Giờ thầy đi hay không đều gặp nguy hiểm hết. Nếu thầy không đi, bọn chúng sẽ nghi ngờ là thầy có ý đồ khác và nhất định sẽ ra tay xử lý thầy. Nếu thầy đi thì chúng cũng sẽ gây nguy hiểm cho thầy vì lòng tham vô đáy của chúng. Cho nên cách tốt nhất bây giờ là thầy dẫn em đi cùng, em sẽ bảo vệ thầy bình an trở về.

Dương Tử Mi nhìn Tổng Huyền nói.

Tổng Huyền tuy biết những điều cô nói đều là sự thật đang hiển hiện trước mắt, tuy nhiên anh cũng không biết năng lực thực sự của bọn trộm mộ kia là như thế nào nên cũng không khỏi lo lắng cho Dương Tử Mi.

Đa phần những kẻ đã có gan vào huyệt mộ thì ít nhiều đều có võ công và năng lực đặc biệt gì đó. Hơn nữa, võ công, nội lực của Dương Tử Mi cao siêu đến đâu, Tổng Huyền cũng không rõ. Hiện tại, điều mà Tổng Huyền biết được về năng lực của cô cũng chỉ dừng lại ở chuyện cô có khả năng bói toán, xem tướng, xem phong thủy và trừ tà, bắt quỷ rất giỏi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Màu Sắc Của Lòng Bàn Tay Và Vận Số Của Con Người (1)

Hơn bảy giờ tối.

Tổng Huyền vì không từ chối Dương Tử Mi được nên cũng đành dẫn cô đi theo để gặp bọn trộm mộ nọ.

Tổng Huyền lần này cũng không còn mặc Đường phục như thường ngày nữa mà chuyển sang mặc đồ Tây, đeo kính đen và xách theo một cái vali bằng da cũng màu đen.

Trong vali là ba mươi triệu đồng tiền mặt.

Thấy dáng vẻ chừng chạc, chín chắn cùng với kiểu ăn mặc khá khác biệt với ngày thường của Tổng Huyền, Dương Tử Mi thầm kêu lên hai từ đẹp lão.

Lúc này, Dương Tử Mi cũng thay một bộ đồ thể thao màu trắng khác, lưng đeo một chiếc balo nhỏ. Trong balo là cái tháp nhỏ và bộ kim châm cứu cô thường mang theo bên mình.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người họ đi đến trước cổng một công xưởng ở ngoại ô thành phố.

Dương Tử Mi nhanh chóng phát hiện vài tên cảnh giới đang đứng canh giới xung quanh xưởng.

Sở dĩ cô biết được là vì trên người bọn cảnh giới kia toát ra sát khí rất nặng cho nên dù chúng ẩn nấp ở đâu cô cũng dễ dàng nhìn thấy và phát hiện ra chúng.

Người đang đứng trước cổng công xưởng chờ họ kia chính là Hắc Xà, người đã gặp họ trước đó.

Thấy Dương Tử Mi cũng có nặt nhen tã ý trong mắt của Hắc Xà ngày càng rõ hơn lên. Hắc Xà quay sang nhìn Dương Tử Mi một cái đầy ngụ ý sau đó mới dẫn hai người họ vào trong xưởng.

Công xưởng rất lớn, quanh xưởng chất đầy những vật liệu sắt thép.

Ở giữa công xưởng có thêm ba người nữa đang chờ sẵn.

Tên đứng bên trái có đầu hơi nhọn, hốc mắt lõm, ấn đường hẹp, nhìn sơ là có thể đoán biết được hắn là một tên có tính tình hung bạo, hiểm độc.

Thông qua thiên nhãn, Dương Tử Mi biết hắn tên Lục Câu, biệt danh Tử Cầu.

Tên bên phải thì có cặp mắt tròn, chân mày ngắn, đuôi mắt (gian môn) thâm đen. Điều đó cho thấy hắn là một người nham hiểm, gian ác và hoang dã vô độ. Hắn tên Lý Đông, biệt danh Bí Đạo.

Còn tên đang ngồi chính giữa có vóc dáng thấp bé, lưng hơi gù, ánh mắt sắc bén, trông mắt long lên nhiều tia máu đỏ, sát khí trên người hắn cũng nặng nhất trong ba tên. Hắn tên Đào Đại Trạch, biệt danh Ông Độc.

Ba tên trộm mộ hiểm ác nhìn Tống Huyền và Dương Tử Mi chằm chằm không rời.

Tuy Dương Tử Mi đã cố ý ăn mặc hết sức bình thường, tóc cũng cột lên thành một chùm gọn gàng, thậm chí còn nhờ Lâm Thanh Mai giúp hóa trang để mình trở nên tầm thường một chút tuy nhiên tất cả những thứ đó vẫn không thể che giấu đi được vẻ đẹp thuần khiết và trong sáng như trân châu của cô kia.

Làn da trắng như đang phát sáng của Dương Tử Mi đối với bọn người suốt ngày chỉ biết ẩn nấp trong bóng tối kia mà nói không khác gì là một sự hấp dẫn, mê hoặc khó cưỡng.

Tất cả bọn chúng không ngừng nhìn cô với vẻ thèm khát, sau đó cũng không quên đưa mắt sang nhìn trừng trừng vào chiếc vali đen trên tay Tống Huyền. Thấy chiếc vali nọ, hai mắt của chúng sáng rõ.

- Anh Đào, đây là ông chủ của Mặc Hiên.

Hắc Xà tiến đến trước mặt Đào Đại Trạch nói.

- Ha ha, ông chủ Tống, ngưỡng mộ đã lâu, nay mới được gặp.

Đào Đại Trạch đứng dậy đưa tay ra bắt tay Tống Huyền.

Dương Tử Mi cũng nhân cơ hội quan sát lòng bàn tay của hắn.

Cô phát hiện hắn có đôi tay vuông vức, thô kệch, lòng bàn tay đen, chỉ tay đan xen chi chít vào nhau, các ngón tay ngắn nhưng lại rất có lực.

Khi xem tay, trước tiên phải xem lòng bàn tay. Nhiều người cho rằng chỉ tay quan trọng hơn những thứ khác nhưng nếu chỉ xem chỉ tay thôi thì cũng không chắc chắn được điều gì. Màu sắc của lòng bàn tay còn quan trọng hơn cả chỉ tay nữa.

Sự thay đổi màu sắc của lòng bàn tay sẽ cho thấy vận mệnh tốt xấu của chủ nhân chúng. Nhưng phải chú ý là màu sắc của lòng bàn tay cũng thường xuyên thay đổi. Nếu như lòng bàn tay của người nào đó có màu sắc rất đẹp thì có thể trong một thời gian nhất định, họ sẽ gặp may mắn. Ngược lại, nếu lòng bàn tay có màu không đẹp thì vận may cũng như sức khỏe của người đó đều có vấn đề. Cho nên, trước khi quyết định chuyện gì quan trọng, đừng quên quan sát lòng bàn tay của mình để biết được vận số của mình là tốt hay xấu để có quyết định đúng đắn.

Vậy thì sự thay đổi màu sắc của lòng bàn tay có thể cho ta biết những thông tin gì?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Màu sắc của lòng bàn tay và vận số của con người (2)

Lòng bàn tay có màu đỏ hồng, tươi tắn. Thủ Tướng Học có nói “Lòng bàn tay có màu đỏ, tiền tài dồi dào. Lòng bàn tay có màu tím. Tài lộc đủ đầy.” Nếu như lòng bàn tay của người nào đó có màu đỏ hồng hào, màu sắc đồng đều khắp tay thì điều đó cho thấy đó là người làm việc chăm chỉ và có trách nhiệm. Làm bất kỳ việc gì họ cũng đều cố gắng hết sức để hoàn thành công việc của mình một cách tốt nhất. Hơn nữa, chuyện gì họ cũng đích thân xử lý. Họ không phải là không tin tưởng người khác mà là vì họ chỉ muốn làm tốt hơn để bản thân có thể yên tâm hơn mà thôi. Người như vậy sẽ thường xuyên cảm thấy mệt mỏi vì ôm đồm quá nhiều nhưng chỉ cần cố gắng thì sẽ thành công và có thể tạo được sự nghiệp riêng cho mình.

Lòng bàn tay có màu sắc nhợt nhạt. Nếu người nào đó màu sắc của lòng bàn tay nhợt nhạt và không sáng đồng thời lòng bàn tay khô, nứt nẻ thì người này sẽ không may mắn về đường tài vận. Những người như thế tốt nhất đừng theo nghề có nhiều nguy cơ hoặc đầu tư số tiền lớn vào lĩnh vực nào đó. Nếu không sẽ có khả năng bị tổn thất rất nặng nề. Ngược lại, nếu màu sắc của lòng bàn tay dần trở nên tươi tắn hơn điều đó có nghĩa là sắp thay đổi tài vận.

Lòng bàn tay có màu vàng hoặc màu đen điều đó có nghĩa là người đó đang gặp vấn đề về sức khỏe. Có thể là đang mắc chứng bệnh nguy hiểm nào đó liên quan đến gan. Ngoài vấn đề sức khỏe ra, chủ nhân của lòng bàn tay có màu vàng hay đen kia còn gặp vấn đề về sự nghiệp. Rất có thể công việc sẽ gặp không ít trắc trở, tài vận không tốt.

Lòng bàn tay có màu trắng sáng thì nên chúc mừng chủ nhân của lòng bàn tay này. Lòng bàn tay có màu trắng sáng là lòng bàn tay tốt nhất trong tất cả các màu còn lại. Những người có lòng bàn tay này tài vận rất tốt, không cần lao động cực khổ gì cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền. Lòng bàn tay càng trắng tài vận càng hanh thông, sự việc, hôn nhân, sức khỏe đều khá may mắn và thuận lợi.

Lòng bàn tay xanh xao. Đa số những người có lòng bàn tay hơi ngả màu xanh đều là những người có tính tình đặc biệt, hơn nữa còn khá nhát gan. Họ thường không dám làm chuyện gì đó một mình, họ thích ỷ lại vào người khác và cần người khác chăm sóc, giúp đỡ. Phần nhiều những người sở hữu lòng bàn tay này đều là phụ nữ. Ngoài ra, lòng bàn tay ngả màu xanh cần chú ý vấn đề về ruột, ti vị cũng như những chứng bệnh về hệ thống tiêu hóa.

*

Đào Đại Trạch sở hữu lòng bàn tay màu đen. Điều này chứng tỏ vì đào mộ lấy cắp vật tùy táng trong một thời gian dài nên hắc sát khí đã nhiễm vào người hắn và hắn sẽ không sống được lâu.

Tổng Huyền trước giờ vốn là người thanh cao, tôn quý nên đương nhiên sẽ không đồng ý bắt tay với một kẻ trộm mộ như Đào Đại Trạch kia.

Tuy nhiên, là người biết cách cư xử nên mặc dù không thích nhưng Tổng Huyền vẫn không tỏ ý chê bai hay ác cảm gì mà anh chỉ khẽ mỉm cười và nhanh chóng đổi chiếc vali sang tay phải, còn cố ý để cho người đối diện biết là chiếc vali kia khá nặng để có thể khéo léo từ chối bắt tay với Đào Đại Trạch.

Là một tên lẩn lộn giang hồ nên khi thấy những cử chỉ đó của Tổng Huyền, Đào Đại Trạch cũng biết được ý tứ của anh. Hắn ta chỉ cười gằn vài tiếng sau đó tự động thu tay lại. Tuy nhiên, ánh mắt của hắn lại cho thấy rõ là hắn đã bị tổn thương lòng tự trọng một cách nghiêm trọng.

Những người thường phải ẩn nấp trong bóng tối không dám lộ diện ra ngoài thường có tâm lý rất tiêu cực, nhạy cảm và yếu ớt. Dù chỉ là một ánh mắt lơ là không chú ý của người khác thôi cũng đủ làm tổn thương lòng tự trọng của họ rồi. Họ sẽ nghĩ là nếu bị người khác lơ đi thì có nghĩa là họ bị xem thường, từ đó sẽ phát sinh lòng thù hận.

- Anh Tổng...

Nhìn thấy chiếc vali Tổng Huyền đang cầm trên tay, Đào Đại Trạch định nói gì đó nhưng sau đó lại dừng lại một chút mới nói tiếp:

- Quy tắc này, anh biết chứ?

Tổng Huyền đương nhiên là biết quy tắc mà Đào Đại Trạch ám chỉ kia là quy tắc gì. Hắn lo là tiền trong vali không phải là tiền thật nên muốn xem tiền trước rồi mới cho xem hàng.

Tổng Huyền lập tức để vali xuống đất, mở dây kéo để mọi người có mặt có thể nhìn thấy từng xấp tiền thật đang được xếp gọn gàng bên trong vali. Thấy tiền, bọn người xung quanh hai mắt sáng quắc cả lên.

Xong xuôi, Tổng Huyền bèn đóng dây kéo vali lại và cầm vali đứng dậy, bình thản nói:

- Tôi muốn xem hàng.

- Được!

Đoạn, Đào Đại Trạch dẫn Tổng Huyền cùng Dương Tử Mi vào một căn phòng nhỏ ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Tội phạm nguy hiểm

Vừa vào căn phòng nọ, mùi bùn đất và mùi ẩm mốc xộc mạnh vào mũi khiến Tổng Huyền hắt hơi liên tục vài cái. Thấy thế, Dương Tử Mi liền đưa tay diêm vào huyệt vị của anh để ngăn cơn hắt hơi kia.

Trong phòng chỉ có một cây đèn dầu nhỏ. Ánh sáng yếu ớt của nó leo lét tỏa ra khắp phòng và cũng đủ để soi sáng một đồng đồ linh tinh đang nằm vương vãi dưới đất.

Tổng Huyền nhìn vào đồng đồ đang nằm trên đất kia và ngay lập tức bị chúng thu hút.

Anh đưa vali tiền cho Dương Tử Mi cầm, sau đó chẳng thèm để ý gì đến ánh mắt của ba tên còn lại mà chỉ ngồi xuống chăm chú xem xét từng món đồ bằng pha lê, đồ sứ, ngọc thời nhà Hán đang để dưới đất. Càng xem, anh càng say mê, thích thú.

Những món đồ cổ kia nhất định là đã bị trộm từ mộ của một vị phu nhân quyền quý nào đó.

Dương Tử Mi cũng đưa mắt chăm chú nhìn vào chúng và phát hiện chúng đều là đồ thật, ngoài ra chúng còn tỏa ra một luồng khí may mắn nhân nhạ.

Điều này chứng tỏ chúng được khai quật từ một huyệt mộ tốt và chưa bị người khác làm hỏng về phong thủy.

Tuy nhiên, sau khi bị bọn trộm mộ này động vào, có thể phong thủy ở đó cũng không được như trước.

Cô rảo mắt một lượt tất cả các món đồ cổ kia, cuối cùng mắt cô dừng lại ở một món đồ cổ có màu đen thui. Càng nhìn nó, Dương Tử Mi càng xúc động.

Vật có thể khiến cô xúc động như thế rất giống với tấm thẻ bài mà cô đã tặng cho Long Trục Thiên.

Tấm thẻ bài nọ toát ra một luồng khí may mắn màu trắng đậm hơn rất nhiều so với các món đồ cổ còn lại.

Nhưng, cô vẫn thần nhiên xem như không có gì xảy ra. Tuy cô rất thích tấm thẻ bài đó nhưng ngoài mặt cô vẫn dửng dưng và đảo mắt xem hết tất cả những món cổ vật khác. Tuy mắt không nhìn vào tấm thẻ bài kia nhưng thật ra trong lòng cô đang không ngừng tự hỏi tại sao lại có một tấm thẻ bài gỗ đào xuất hiện ở đây?

- Ông chủ Tổng, mấy thứ này thế nào?

Thấy Tống Huyền say sưa xem hết món này đến món khác, Đào Đại Trạch cũng bắt đầu tính toán. Dừng một lúc, hắn nói tiếp:

- Tất cả những thứ này đều được đào từ một huyệt mộ thời Hán lên, nếu không nhầm thì chúng là đồ tùy táng của một vị phu nhân thuộc hàng nhất phẩm.

Tống Huyền đứng dậy, khẽ gật đầu nói:

- Anh muốn ra giá bao nhiêu?

Đào Đại Trạch gờ ra năm ngón tay.

Tống Huyền lắc đầu và đưa ra ba ngón tay. Đây cũng chính là tất cả số tiền mà anh mang theo hôm nay.

Hơn nữa, những món đồ cổ kia đều được lấy cắp từ dưới huyệt mộ lên nên nếu muốn hợp thức hóa sự xuất hiện của chúng, anh còn phải tốn rất nhiều thời gian, tiền bạc và công sức mới được. Chuyện hợp thức hóa đồ cổ trộm cắp là một chuyện hết sức mạo hiểm thế nên ba mươi triệu là mức cao nhất mà anh có thể đưa ra lúc này.

- Cao hơn chút đi.

Đào Đại Trạch không đồng ý với số tiền Tống Huyền đưa ra.

Tống Huyền lắc đầu, ánh mắt vô cùng kiên định.

Đoạn, Đào Đại Trạch đưa mắt liếc nhìn Dương Tử Mi đang đứng kế bên Tống Huyền, nói:

- Giá đó cũng được, nhưng anh phải để cô bé kia chơi với chúng tôi một đêm.

Nghe thế, mặt Tống Huyền liền biến sắc. Anh lật đặt đứng cản trước mặt Dương Tử Mi về bảo vệ nói:

- Nếu các anh không có thành ý thì chuyện giao dịch hôm nay xem như đến đây thôi.

- Ha ha.

Đào Đại Trạch đột nhiên cười gằn vài tiếng và có ý đứng thẳng lưng lên nói:

- Giờ anh còn lựa chọn khác sao?

Hai tên còn lại lập tức vây lấy Tống Huyền và Dương Tử Mi. Hắc Xà thì đang cầm một cây mã tấu dài đứng chắn ngay cửa phòng.

Lúc này đây, Tống Huyền chỉ là một thư sinh nho nhã, tay không tác sát, còn Dương Tử Mi thì cũng chỉ là một thiếu nữ yếu ớt, trói gà không chặt. Họ làm sao chống lại mấy tên trộm mộ hung ác kia.

Nghĩ là mình chiếm thế thượng phong nên bọn chúng nhìn hai người họ như đang nhìn cá nằm trên thớt vậy.

Tổng Huyền bắt đầu trở nên lo lắng và căng thẳng. Anh giờ tay kéo Dương Tử Mi về sau lưng anh, nói:

- Các người... đừng làm cản!

- Ha ha ha.

Đào Đại Trạch lại cười một tràng to, nói:

- Bọn tao có làm cản thì cũng đã sao? Bọn tao vốn định là để mày có mạng đến đây thôi chứ không định để mày còn mạng quay về. Trừ khi mày đưa bọn tao năm mươi triệu.

Tổng Huyền lúc này mới biết là bọn người trước mặt mình kia không hiền như Sơn Ung. Chúng đích thị là những tên tội phạm nguy hiểm, không màng chữ tín và không có lương tâm. Dự đoán của Dương Tử Mi trước đó là hoàn toàn chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Không phí công sức

Dương Tử Mi thản nhiên như không. Cô bước ra phía trước từ phía sau lưng của Tổng Huyền.

Tổng Huyền lo lắng kéo cô lại nói:

- Tiểu Mi!

Dương Tử Mi quay sang nhìn Tổng Huyền, cô khẽ mỉm cười để trấn an anh.

Đoạn, cô quay sang nói với Đào Đại Trạch:

- Các người vốn đã có được ba mươi triệu rồi, nhưng tiếc là các người tham lam quá nên tôi chỉ có thể trả mười ngàn thôi.

- Cô bé xinh đẹp ơi, em đang nói gì thế? Tuy em rất xinh xắn, ngây thơ nhưng mấy chục triệu kia anh có thể mua hàng tá các cô gái xinh đẹp để phục vụ anh cơ đấy. Em ngoan ngoãn theo bọn anh, bọn anh sẽ cho em hưởng thụ giàu sang, phú quý.

Đào Đại Trạch cười nhạo báng nói.

Dương Tử Mi khẽ nhếch mày nói:

- Có bản lĩnh thì mới nói nhé!

- Bản lĩnh sao? Đương nhiên là anh có rồi, em thử là biết thôi, ha ha.

Đào Đại Trạch cười to nói.

Tổng Huyền giận đến đỏ mặt tía tai. Anh kéo tay Dương Tử Mi nói:

- Tiểu Mi, chúng ta đi.

- Muốn đi sao? Đâu có dễ như thế.

Hắc Xà đang vung mã tấu qua lại đứng chặn trước cửa, vẻ hung ác.

Còn Ông Độc thì cũng lăm lăm một cây súng đen ngòm trong tay. Hắn còn cố ý xoay súng đi đi lại lại giữa giữa các ngón tay, sau đó bắn một phát vào cạnh cửa khiến Tổng Huyền giật bắn mình.

- Biết điều thì đứng lại đó cho tao.

Đào Đại Trạch lạnh lùng nói. Hắn nhìn Tổng Huyền và Dương Tử Mi bằng ánh mắt hồng hộc và đỏ lừ như mắt rắn độc.

Tôi có thể để lại tiền cho các người, nhưng hãy để chúng tôi đi.

Tuy căng thẳng, hồi hộp nhưng Tổng Huyền cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Lúc này, anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó chính là phải bảo vệ Dương Tử Mi bằng bất cứ giá nào.

Hơn nữa, đối phương có súng. Thứ mà không phải người biết võ nào cũng dễ dàng tránh được.

Thậm chí Tống Huyền còn nghĩ rằng nếu không tránh được thì cùng chết chung với nhau vậy.

- Đừng có ngây thơ như thế nữa! Tiền là của bọn tao rồi, mày còn tư cách gì mà ra điều kiện nữa chứ hả? Anh em đâu, giữ hẩn lại!

Đào Đại Trạch vừa dứt lời, Lý Đông đã tiến đến định giữ chặt lấy Tống Huyền.

Nhưng Dương Tử Mi nhanh tay hơn. Cô búng ngay một luồng âm sát khí thẳng vào đầu gối của Lý Đông.

Lý Đông đang hùng hổ xông đến, bị trúng âm sát khí, chân hần tê dại và ngã quỵ xuống đất.

- Đồ Bí Dao vô dụng, có phải không vậy? Đi đứng thôi mà cũng không xong nữa!

Đào Đại Trạch bực mình giơ chân đá mạnh vào mông của Bí Dao một cái.

Dương Tử Mi cũng không quên búng tiếp một luồng âm sát khí khác vào bắp tay đang cầm súng của Ong Độc.

Ngay lập tức, cả cánh tay của hắn cứ như bị tiêm thuốc tê vậy, tê đến không cảm giác. Cây súng trên tay rớt xuống nền đánh cộp một cái, sau đó hắn ôm tay nhảy cẩng lên về đầu đốn, khó chịu.

- Giết...

Đào Đại Trạch còn chưa dứt lời thì đột nhiên phát hiện cổ họng mình như bị ai bóp nghẹn vậy, làm thế cũng không nói được tiếng và chỉ biết ứ ớ vài tiếng a a a như bị cầm vậy.

Từ Cầu thấy không xong, định rút mã tấu ra đối phó nhưng chưa kịp làm gì thì rắc một cái, cây mã tấu trên tay hắn gãy ra làm đôi. Ngoài ra, luồng lực đó mạnh đến nỗi làm chấn động luôn gan bàn tay của hắn khiến đoạn mã tấu trên tay hắn rơi xuống và cắm phập vào chân hắn. Hắn chỉ biết hét lên một tiếng đau đớn.

Dương Tử Mi cũng chẳng muốn so đo, kỳ kèo với chúng làm gì nữa nên đã dùng âm sát khí phong tỏa hết tất cả huyệt vị của chúng lại.

Những tên đang đứng cạnh giới ngoài xường nghe động tĩnh cũng nhanh chóng xông vào. Tuy nhiên lần lượt từng tên đều bị phong tỏa huyệt vị, không nhúc nhích, động đậy gì được.

Thấy cảnh tượng diễn ra trước mắt, Tống Huyền chỉ biết trố mắt ngạc nhiên.

Có nằm mơ anh cũng không ngờ là Dương Tử Mi lại có bản lĩnh điểm huyệt từ xa không khác gì các võ lâm cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Thật ra, Dương Tử Mi cũng chẳng có bản lĩnh điểm huyệt từ xa gì, mà cô chỉ dùng âm sát khí để khống chế huyệt vị của bọn người gian ác kia thôi.

Nếu không có âm sát khí thì cô cũng bó tay, chẳng làm gì được.

“Xem ra, âm sát khí tích tụ trong người mình cũng là điều tốt. Có thể dùng làm vũ khí để đối phó với hạng người xấu xa khi cần thiết.”

Bọn ác ôn đã bị khống chế, Dương Tử Mi bình thân tiến đến đóng đồ cổ đang để dưới đất và nhặt tám thẻ bài bằng gỗ đào lên rồi quay sang nói với Tống Huyền:

- Thầy ơi, mấy thứ còn lại, thầy mang về hết nhé.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Tặng người ngọc long tiêu

- Tiểu Mi, mấy thứ này chúng ta không cần nữa. Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Tống Huyền lo là sau chuyện lần này bọn trộm mộ kia sẽ đến trả thù nên kéo tay Dương Tử Mi nói.

- Vậy em lấy nhé.

Đồ đều là đồ cổ có giá trị. Nếu có thể hợp thức hóa chúng và đem bán ra thị trường thì ít nhất cũng mấy trăm triệu. Huống hồ, Dương Tử Mi lại là người rất thích tiền.

Dứt lời, cô khom người vớ lấy một cái bao bố ở kệ bên và cho tất cả mọi thứ vào bao, mang đi.

Thấy vậy, Tống Huyền nhìn cô ngạc nhiên nói:

- Họ nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu. Tốt nhất là chúng ta đừng lấy gì hết, nhân lúc chúng không làm gì được, chúng ta báo cảnh sát đi.

- Báo cảnh sát sao?

Dương Tử Mi cười nói:

- Em sẽ không để chúng còn mạng cho đến khi cảnh sát đến đâu.

Tống Huyền thất kinh nói:

- Em muốn giết họ sao?

- Không, họ không đáng để em làm thế. Để họ tương tàn lẫn nhau vậy. Dù gì thì họ cũng đáng chết cả. Sư phụ em từng nói, trừ khử bọn gian ác cũng là tích phúc đấy ạ.

Nói xong, Dương Tử Mi mỉm cười lạnh lùng, sau đó cô giơ tay vẽ bùa lên không trung. Vừa vẽ vừa niệm chú và dẫn âm sát khí vào đầu bọn trộm mộ kia.

Xong xuôi mọi thứ, cô bảo Tống Huyền hãy ra ngoài trước.

Sau khi Tống Huyền rời khỏi, cô liền hủy hết tất cả mọi thứ có liên quan đến cô và Tống Huyền.

Hai người họ rời khỏi công xưởng không bao lâu thì nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt từ trong xưởng vọng ra.

Tống Huyền quay sang nhìn Dương Tử Mi. Chỉ thấy cô vẫn tĩnh bơ như không, thậm chí vẫn ngây thơ, hiền dịu như lúc đầu anh gặp cô vậy, hoàn toàn không có chút gì thần bí, khó đoán như dáng vẻ lúc còn trong xưởng vậy.

- Cuối cùng thì họ sẽ ra sao?

Tống Huyền hỏi.

Dương Tử Mi trước khi rời khỏi xưởng cũng đã dùng thiên nhãn quan sát bọn trộm mộ kia nên khi Tống Huyền hỏi thế cô chỉ thản nhiên trả lời:

- Không tên nào sống sót cả.

- Tại sao lại thế?

Tống Huyền không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh nghi ngờ không lẽ là Dương Tử Mi có khả năng khống chế ý nghĩ của người khác.

Thật ra, Dương Tử Mi không giỏi đến độ có thể điều khiển ý nghĩ của người khác. Tuy nhiên, cô có thể dẫn âm sát khí vào đầu họ khiến họ bị ảo giác. Vì bị ảo giác nên họ sẽ tưởng những người xung quanh đều là hồn ma chết dưới tay họ trước đó tìm đến đòi mạng nên họ sẽ tìm mọi cách để tàn sát lẫn nhau. . .

Nếu một người có tâm hồn trong sáng, lương thiện, dù âm sát khí có vào não đi nữa thì họ cũng vẫn bình an vô sự. Giống như mọi người thường nói, nếu không làm chuyện gì thẹn với lòng thì nửa đêm ma quỷ có đến tìm cũng không sợ gì cả.

- Thầy ơi, mấy thứ này, thầy không lấy thật sao?

Dương Tử Mi giơ bao đồ cổ ra hỏi.

Tống Huyền nhìn cái bao nọ cười nói:

- Nó thuộc về em.

- Vậy em không khách sáo đâu nhé. Nhưng mà, trong đó có món đồ thầy rất thích, em sẽ tặng nó cho thầy.

Dương Tử Mi nhếch nhếch mày, lém lỉnh nói.

Dứt lời, cô thò tay vào bao và lấy ra cây tiêu Ngọc Long màu xanh.

Lúc này, khi Tống Huyền xem hàng, cô phát hiện anh nhìn cây tiêu đó rất lâu. Mắt ánh lên sự yêu thích tột độ.

Quả nhiên, khi nhìn thấy Dương Tử Mi lấy cây tiêu nọ ra, hai mắt Tống Huyền bắt gặp sáng lên.

Đó là Ngọc Long Tiêu làm bằng ngọc Lam Điền thượng phẩm, hơn nửa đường nét còn rất tinh xảo, hoa văn chạm trổ trên đó cũng cực kỳ sắc nét và sinh động.

Dù nhìn từ góc độ của người chơi đồ cổ hay từ góc độ của người thổi thì đó là một cây tiêu quý hiếm không thể bỏ qua.

- Thầy à, cây tiêu này em tặng thầy. Thầy yên tâm, nó không có âm sát khí đâu. Thầy chỉ cần mang nó về lau rửa sạch là được ạ. Nếu thầy muốn dùng nó để thổi thì thầy nhớ thổi cho em nghe với nhé.

Nghe cô nói thế, mặt Tống Huyền thoáng đỏ. Đoạn, anh đưa tay nhận cây tiêu nọ với vẻ vô cùng trân trọng.

Nếu như không vì ngại là cây tiêu nọ được chôn trong đất quá lâu và có nhiều vi trùng thì anh đã thổi ngay một bài cho Dương Tử Mi nghe rồi.

Nhận tiêu xong, Tống Huyền cẩn thận để nó vào chiếc vali mà anh mang theo, sau đó quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Cảm ơn em, Tiểu Mi. Anh nhất định sẽ thổi một bài cho em nghe.

Dương Tử Mi nhìn anh cười hiền dịu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Quý nhân, tiểu nhân

Mang theo một bao đồ cổ to, vừa về đến cổng khu nhà của mình, Dương Tử Mi gặp thím Ngu, hàng xóm của nhà cô.

Thấy Dương Tử Mi mang theo một cái bao vừa to vừa bốc mùi, thím Ngu nhìn cô bằng ánh mắt tội nghiệp nói:

- Tiểu Mi à, tối thế này rồi mà con còn đi nhặt rác sao? Gần đây nhà con có khó khăn gì sao? Nhà thím còn mấy bao vỏ chai và vỏ lon, nếu con cần thì thím cho con hết, không lấy tiền.

Bị hiểu nhầm là đi nhặt rác nên Dương Tử Mi cũng chỉ biết cười cảm ơn lòng tốt của thím Ngu.

- Con cảm ơn thím. Mấy thứ này đều là mấy thứ có ích cả đấy, không phải rác đâu ạ.

Nghe cô nói vậy, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cô nên thím Ngu cũng chỉ nhìn cô bằng ánh mắt đồng cảm nói:

- Thôi được rồi, thím biết rồi. Có gì cần giúp, con cứ nói với thím nhé.

Dương Tử Mi chỉ biết cười gượng gạo trước sự đồng cảm của thím Ngu hàng xóm kia. Nhưng, khi nhìn thấy một đường thẳng dài trên mũi của bà, cô bắt gặp nghiêm mặt lại, sau đó dùng thiên nhãn quan sát thím Ngu thì phát hiện thím Ngu sẽ bị một chiếc xe máy điên tông năm trên đường...

Với những người không có liên hệ gì với mình, Dương Tử Mi vốn cũng không nên thay đổi vận mệnh của họ.

Nhưng thím Ngu là một người hàng xóm nhiệt tình và tốt bụng, thường hay quan tâm đến bà nội và mẹ cô, ngoài ra còn hết lòng giúp đỡ nhà cô mỗi khi cần.

Lúc này, bà còn tưởng nhà cô gặp khó khăn nên mới lật đật hỏi thăm xem có giúp gì được không.

Một người tốt bụng, lương thiện như thế làm sao mà cô nỡ thấy chết mà không cứu?

Nghĩ ngợi một hồi, cô liền quay sang nói với thím Ngu:

- Thím ơi, thím có rảnh không? Con có chút việc định nhờ thím giúp.

- Tiểu Mi, có việc gì con cứ nói.

Nghe nói có chuyện cần nhờ, thím Ngu liền hỏi ngay.

- Dạ, đồ đi học của con bị rách, nội và mẹ con không có ở nhà, con lại không biết may vá gì nên thím có thể giúp con vá đồ được không ạ?

Dương Tử Mi chân thành nói.

Nếu như thím Nguru nhận lời giúp cô thì có thể tránh được thời thời gian và địa điểm xảy ra tai nạn xe kia.

Nhưng nếu như thím Nguru không nhận lời thì cô cũng không biết làm gì hơn vì đó là số mạng của bà.

Thím Nguru có vẻ do dự.

Lúc này, bà nghe tin là siêu thị Bách Giai vừa khai trương, hiện đang giảm giá năm mươi phần trăm. Ngoài ra, nếu mua những đồ dùng khác còn được tặng quà khuyến mãi, cơ hội tốt như thế nên bà không thể bỏ lỡ được.

Nhưng khi nghĩ đến chuyện cả nhà Dương Tử Mi vừa mới dọn từ dưới quê lên chưa bao lâu. Hơn nữa, trong nhà cũng chỉ có một mình cha cô đi làm với đồng lương giáo viên ba cọc ba đồng, Dương Tử Mi sau giờ học còn phải đi nhặt rác để kiếm sống nên bà cũng không nỡ từ chối.

“Dù gì thì siêu thị vẫn còn khuyến mãi đến ngày mai nên hôm nay không đi cũng không ảnh hưởng gì.”

Nghĩ vậy nên bà liền đồng ý nói:

- Được rồi, thím sẽ giúp con vá đồ.

Dương Tử Mi khẽ cười.

Người cứu bà không phải là cô mà là lòng tốt của bà đối với người khác kia.

Thông thường, khi đi xem bói, chúng ta thường nghe thầy bói nhắc đến quý nhân, tiểu nhân trong vận số của mình.

Thật ra, quý nhân hay tiểu nhân được nhắc đến ở đây không phải do số phận quyết định mà là do tính tình của bản thân mình quyết định.

Có một số người, nhân duyên tốt, đối xử tốt với mọi người, tính tình hòa đồng, dễ gần nên khi xảy ra chuyện, họ thường được những người khác giang tay giúp đỡ. Đây cũng chính là chuyện gặp được quý nhân giúp đỡ mà chúng ta hay nghe.

Tuy nhiên, cũng có rất nhiều người, nhân duyên kém, tính tình kỳ cục, khó gần, lại sống ích kỷ, chỉ biết đến mình mà không giúp đỡ người khác, thường nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ bắt người khác phải phục tùng mình. Những người như thế đi đến đâu cũng bị ghét, thậm chí còn bị chơi xỏ, hăm hại. Khi gặp chuyện, họ không những không được giúp đỡ mà ngược lại còn bị người khác trở mặt ám hại khiến họ làm gì cũng không xuôi chèo mát mái. Đây chính là trường hợp gặp tiểu nhân điển hình.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Số phận đã định, có tránh cũng không được?

Tính tình quyết định số phận, quý nhân không phải từ trên trời rơi xuống mà là do sự tu tâm dưỡng tính của mình mà ra.

Tiểu nhân cũng không phải tự nhiên xuất hiện mà đó chính là quả báo do cách hành xử và thái độ sống của bản thân mình mà thôi.

Đừng than thở là số mình không may. Muốn có số mạng may mắn thì hãy sống tốt trước đã.

Thím Nguru sờ dĩ có thể gặp được quý nhân cứu mạng như Dương Tử Mi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Sau khi vào nhà, trà nước xong xuôi, Dương Tử Mi chạy ngay vào phòng lấy ra một cái quần bị sút chỉ ra đưa cho thím Nguru rồi ngại ngùng nói:

- Cái quần này hôm nay trong tiết thể dục, con bất cẩn nên mới ra thành thế này đây.

Nhận chiếc quần từ tay cô, ngắm soi một hồi, thím Nguru nói:

- Trời ơi, đồng phục gì mà may tệ quá. Con là con gái, quần bị rách ngay trước mặt bạn bè như thế chắc sẽ xấu hổ lắm đây. Thím phải giúp con may lại hết tất cả các đường chỉ này mới được. Có vậy lần sau mới không bị rách quần nữa.

Nói xong, bà liền đứng dậy nói:

- Tiểu Mi, nhà thím có máy may, giờ thím mang chiếc quần này xuống may lại. Chút nữa thím mang lên cho con nhé.

- Dạ, con cảm ơn thím. May là có thím, nếu không ngày mai con không biết lấy đồ đâu đi học nữa.

Dương Tử Mi cười ngọt lịm nói.

- Con yên tâm đi. Hai mươi phút là xong ngay thôi.

Thím Nguru nói giọng chắc nịch.

- Phiền thím quá.

Hai mươi phút cũng đủ để thím Nguru có thể tránh được kiếp nạn kia.

Sau khi thím Nguru rời khỏi, Dương Tử Mi liền vào phòng lòi bao đồ cổ nọ ra, lần lượt dùng phép để làm sạch đất cát và nắm móc bám trên đó. Sau đó cô cẩn thận để tất cả chúng vào tủ bách bảo và không quên dùng bùa che mắt để đóng lại nhằm tránh bị người khác phát hiện.

Mọi thứ xong xuôi, cô liền mang theo tấm thẻ bài bằng gỗ đào ra phòng khách. Cô mở ti vi nhưng mắt lại không rời khỏi tấm thẻ bài kia.

Hình khắc trên tấm thẻ bài này lại có chút khác biệt so với hình trên tấm thẻ bài của Long Trục Thiên, nhưng lại khá giống với hình trên tấm thẻ bài của Mẫn Ngọc Lâm. Tuy nhiên, cũng không phải giống hoàn toàn.

Đang chăm chú nghiên cứu, đột nhiên ti vi đưa tin phát hiện tám thi thể nam giới trong một xưởng thép ở ngoại ô thành phố A. Theo điều tra của cảnh sát thì tám người kia cũng chính là tám tên tội phạm chuyên trộm mộ và cũng là phạm nhân giết người mà cảnh sát đang truy nã. Nguyên nhân tử vong của họ là do tàn sát lẫn nhau. Theo nhận định ban đầu, có thể là do phân chia không đồng đều nên mới xảy ra xung đột dẫn đến huynh đệ tương tàn.

Tin này truyền đi, cư dân thành phố đều nói bọn tội phạm kia chết là đáng.

Dương Tử Mi cũng mỉm cười hài lòng.

Cô biết cảnh sát cũng sẽ không tiếp tục điều tra làm gì. Bởi vì chuyện bọn tội phạm kia tàn sát lẫn nhau đối với cảnh sát mà nói là chuyện tốt, họ đỡ phải phiền. Còn về nguyên nhân tử vong thật sự chắc chắn họ sẽ xếp vụ án này vào dạng hồ sơ tuyệt mật, ít người được đụng đến.

Đang định tắt ti vi, thì lại có một tin khẩn cấp nói là ở một góc ngã tư nọ, một người phụ nữ bị xe máy tông bị thương rất nặng khi đang băng qua đường.

Xem được tin này, tim Dương Tử Mi như ngừng đập.

Cô nhận ra trang phục của người bị nạn. Đúng vậy, trang phục đó hoàn toàn giống với trang phục của thím Nguru mà cô gặp lúc này.

“Không lẽ thím Nguru có việc phải đi ra ngoài khi đang vá đồ giúp mình sao?”

Nghĩ vậy, Dương Tử Mi liền chạy ù đến nhà thím Nguru gõ cửa. Quả nhiên không ai ra mở. Cô liền chạy vội đến hiện trường xảy ra vụ tai nạn kia...

Lúc này, có rất đông người hiếu kỳ đang đứng xung quanh. Dương Tử Mi vội vàng chen vào đám đông.

Trên đường là một vết máu to, thím Nguru thì đang nằm thoi thóp cạnh chiếc xe máy bể nát. Cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Kỳ thi thử bắt đầu

Xe cứu thương còn chưa đến, có một người trông có vẻ giống như bác sĩ đứng bên cạnh, đang vội vàng cấp cứu cho thím Nguru.

Động tác của ông cũng rất chuẩn, nhưng trong tình cảnh điều kiện thiếu thốn dụng cụ thế này, ông cũng chẳng làm được gì hơn.

Dương Tử Mi ngồi xổm xuống, thử xem mạch đập của thím Nguru.

- Cô bé, cháu định làm gì đây? Vị bác sĩ kia trông thấy cô chạm vào thím Nguru thì lập tức nghiêm mặt ngăn cô lại.

- Trường hợp thế này không phải muốn động là động được đâu.

Dương Tử Mi chẳng màng đến ông ấy, phát hiện thím Nguru vẫn còn sinh khí, cô vội vàng lấy ngân châm luôn mang theo bên mình ra.

- Ô kìa, tôi nói này cháu gái, cháu định làm cái gì thế hả? Đây là ngân châm đấy à, mạng người quan trọng lắm, cháu không thể lấy ra đùa giỡn đâu nhé.

Vị bác sỹ kia hoảng sợ kêu to.

Dương Tử Mi thấy ông òn ào quá, ngăn châm lóc lên một cái, đâm vào huyết cầm và huyết cử động của ông, khiến ông im lặng chừng mười phút thì sẽ tự động khỏi hẳn, sau đó cô lại tiếp tục quay sang châm cứu cho thím Ngu.

Từng luồng nguyên khí không ngừng truyền vào cơ thể thím Ngu để bảo vệ tâm mạch và nội tạng của bà, mãi cho tới lúc hơi thở và mạch đập của bà có chút ổn định lại, Dương Tử Mi mới rút ngăn châm ra.

Lúc này xe cứu thương cũng chạy tới, Dương Tử Mi nói mình là người thân của thím Ngu nên cũng leo lên xe cứu thương đi chung, cùng đưa bà đến bệnh viện tiến hành các biện pháp cấp cứu khác.

Sau khi chắc chắn rằng thím Ngu đã qua cơn nguy hiểm, Dương Tử Mi mới thở phào ngồi nghỉ ở băng ghế ngoài hành lang bệnh viện.

Khi này cô đã dùng thiên nhãn để kiểm tra thím Ngu, phát hiện lý do khiến bà ra ngoài lại là vì trong nhà đã hết chỉ, vì muốn may quần áo cho Dương Tử Mi thật nhanh nên bà mới vội vàng băng qua đường lớn...

Cho nên vẫn không thể nào thoát khỏi lần tai nạn xe cộ này.

Nhưng trong bất hạnh vẫn còn chút may mắn, hóa ra đáng lẽ thím Ngu sẽ bị xe đụng trọng thương, sau đó qua đời trong quá trình đưa tới bệnh viện.

Bây giờ có cô hỗ trợ châm cứu giúp nên thím Ngu có thể giữ được mạng sống, hơn nữa cũng sẽ không để lại di chứng gì, chỉ cần một tuần nữa là có thể xuất viện như một kỳ tích.

Quý nhân như Dương Tử Mi vẫn có chút ý nghĩa tồn tại.

...

Các học sinh lớp 9 trong trường trung học Thành Nam bắt đầu lần thi thử lớn đầu tiên, lãnh đạo và các giáo viên đều rất coi trọng lần thi thử này.

Tất cả các trường học ở thành phố A cạnh tranh với nhau rất dữ dội, thành tích thi mà tốt thì đại biểu cho danh tiếng cũng sẽ tốt, tài nguyên họ nhận được cũng sẽ tốt hơn, cứ thế nên mới trở thành vòng tuần hoàn ác tính.

Mà sự cạnh tranh giữa những khối lớp bằng tuổi nhau cũng khá kịch liệt, so đầu thành tích giữa học sinh với nhau cũng là trận so tài giữa trình độ dạy học của các giáo viên, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới danh dự, thứ hạng lần tiên thưởng nữa.

Đây là năm đầu tiên Tần Khải Văn làm chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên ngữ văn lớp 9, vậy nên anh cũng khá thấp thòm lo âu.

Quan trọng nhất chính là thành tích của lớp 9a5 kia, bất kể là môn nào, cũng đều đứng nhất từ dưới đếm lên trong số bảy lớp 9 của khối, ngoại trừ Hạ Muội ra thì chẳng còn ai xuất sắc cả.

Còn lớp 9a1 thì lại có rất nhiều học sinh giỏi. Lớp đó vốn do một giáo viên nổi tiếng của trường Nam Thành chủ nhiệm, hơn nữa có rất nhiều phụ huynh đã tìm đủ mọi cách để con, cháu mình có thể vào được lớp đó, cho nên đầu vào của lớp đó cũng nhìn hơn các lớp khác rất nhiều.

Lúc sắp xếp chỗ ngồi trước kỳ thi, Tần Khải Văn tự dưng tình cảm dâng trào, ngồi nói một tràng dài lê thê để ủng hộ sĩ khí cho mọi người thi đi thi.

Nói xong, anh đi tới bên cạnh Dương Tử Mi, hỏi thăm xem cô học có được không.

Đây cũng là lần đầu tiên Dương Tử Mi tham gia vào kỳ thi ở trường học nên cô cũng không có kinh nghiệm thi cử gì. Tuy là thầy tướng thuật nhưng cô hoàn toàn không dự đoán được số phận của mình.

Tuy nhiên, ngoài môn tiếng Anh ra, những môn còn lại cô đều tự tin là mình có thể thi tốt.

Hạ Muội cũng quay sang, cười tươi đưa hai ngón tay hình chữ V về phía cô.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn quan sát cô và phát hiện lần thi này, thành tích của Hạ Muội sẽ đứng thứ tư.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Mộ dung vân thanh đã thay đổi một chút

Môn thi đầu tiên là ngữ văn, vốn dĩ với người học văn ngôn suốt mười năm, khả năng ghi nhớ lẫn lý giải đều vượt xa người thường như cô, tính ra ngay cả giáo sư chuyên dạy cổ văn của trường đại học cũng không bằng cô.

Nhưng đi thi thì lại là một chuyện khác, rất nhiều thứ trong đề thi đều là những kiến thức căn bản mà giáo viên dạy ở trong lớp, mấy thứ này thì Dương Tử Mi chưa từng nghe giảng bao giờ, cho nên có rất nhiều câu cô chỉ có thể lụi đại.

Sau khi làm bài trắc nghiệm xong, tới phần tự luận, cô không giỏi viết văn kiểu bạch thoại, cho nên dùng văn ngôn để viết một bài dài oi là dài.

Những môn tiếp theo, ngoại trừ môn nghe nói và viết tiếng Anh ra, thì đều thuận lợi cả, cô đoán chừng có thể được điểm tối đa.

Sau khi kết thúc ba ngày thi thử thì đã đến ngày nghỉ cuối tuần, mọi người giống như những chú chim hân hoan vỗ cánh tung bay, thờ phào nhẹ nhõm, sau đó tự lập kèo đi chơi với nhau.

Hạ Muội lại muốn rủ Dương Tử Mi đi xem phim, nhưng vẫn bị cô từ chối, bởi vì Mộ Dung Vân Thanh đã quay về từ Myanmar, mang theo một xe toàn là đá, cô phải sang đó giành trước mới được.

Từ sau sự kiện Huyền Vũ lần trước xong, Dương Tử Mi đã không gặp Mộ Dung Vân Thanh một thời gian rồi.

Có thể là thời tiết bên kia nắng gắt hơn, cho nên thoát nhìn Mộ Dung Vân Thanh có vẻ đen hơn trước rất nhiều, tóc dài hơn, và cũng hơi lộn xộn, trên cằm và mép cũng mọc râu xanh xanh, chiếc mắt kính gọng vàng mà anh luôn mang cũng đã bị tháo xuống, anh mặc một chiếc quần jean cũ, trên người mặc một chiếc áo phong ôm sát người, khí chất trên người cũng đã hoàn toàn khác trước, thoát nhìn trông có vẻ đàn ông hơn hẳn.

Nhìn thấy Mộ Dung Vân Thanh khác lạ như thế, thật tình là Dương Tử Mi có chút không quen.

Thấy cô đến, Mộ Dung Vân Thanh vội vàng dừng tay, mỉm cười chào đón.

Dương Tử Mi phát hiện dường như nụ cười của anh ta lại có thêm vài phần bất đắc dĩ, thậm chí còn mang theo chút đau thương.

Chẳng lẽ anh ta đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Xuất phát từ tư tưởng tôn trọng chuyện riêng tư của người ta, nên Dương Tử Mi cũng không dùng thiên nhãn để nhìn.

- Tử Mi, đi học về rồi đấy à?

Mộ Dung Vân Thanh lên tiếng hỏi, sau đó ánh mắt có phần tránh né nhìn sang chỗ khác.

- Dạ

Dương Tử Mi cảm giác bầu không khí có phần không ổn, nhưng lại không biết là không ổn ở chỗ nào.

- Mấy viên đá anh đều để ở phía sau cả đấy, viên nào cũng có dán sẵn giá cả rồi, em cứ chọn thoải mái đi.

Ngữ khí của Mộ Dung Vân Thanh đã không còn nhiệt tình như lúc trước nữa, mà có thêm vài phần xa cách.

Dương Tử Mi nhìn anh ta một cái rồi gật đầu, trong lòng lại có hơi khó hiểu.

Chẳng lẽ anh ta bị mấy động tác hùng hổ của mình lúc ở quán bar Huyền Vũ dọa à?

Theo lý thuyết thì anh ta không phải dạng người dễ dàng bị dọa sợ vì mấy chuyện còn con như thế mới đúng.

Mặc kệ thế nào, thì đây cũng là chuyện riêng của anh ta, cô cũng lười chẳng muốn nghĩ nhiều, nên rẽ vào phía sau xem.

Có vài khách quen đã tới trước, trong đó có cả Hoàng Hùng Viễn.

Hoàng Hùng Viễn vừa thấy cô đến thì lập tức bước lên chào hỏi:

- Dương tiểu thư, cháu đến rồi à?

- Xin chào chú Hoàng.

Dương Tử Mi cười nói:

- Chú đã chọn xong cả chưa ạ?

- Vẫn chưa xong, còn đang chọn đây này.

Hoàng Hùng Viễn nói. Từ sau khi Dương Tử Mi chỉ điểm một vài điều khó khăn liên quan đến phong thủy cho ông xong, thì cuộc sống của ông lại bắt đầu trở nên thuận lợi vô cùng, vậy cho nên ông rất biết ơn Dương Tử Mi.

- Chú Hoàng cứ làm việc của mình trước đi nhé, cháu cũng đi xem hàng một chút.

Dương Tử Mi cười nói.

- Được được được, hôm nay gặp được Dương tiểu thư, chú lại có cảm giác vận khí của mình sẽ đặc biệt tốt đây.

Hoàng Hùng Viễn cười nói với vẻ mặt thật thà phúc hậu.

Dương Tử Mi chỉ mỉm cười chứ không nói gì thêm, chuyển mắt sang nhìn mỏ hàng đá trước mắt.

Lần này Mộ Dung Vân Thanh đã tìm được rất nhiều hàng mang về, chất đầy ở trong này, lớn thì nặng hơn cả tấn, nhỏ thì cỡ như hòn đá cuội.

Những chỗ khác mua bán hàng đá thế này thì chẳng ai dán sẵn giá cả, để còn có thể dựa vào tâm tư của người mua hay bán mà nâng giá bất kỳ lúc nào.

Nhưng chỗ của Mộ Dung Vân Thanh thì lại khác, toàn bộ đều được dán sẵn giá cả, mặc kệ người mua có thích hay không, thì giá cả của món hàng đó cũng chắc cái giá ấy, đỡ tốn công của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Chậm một bước bực bội khôn cùng

Ánh mắt của Dương Tử Mi đảo qua từng khối đá một.

Khối nào có ánh sáng, khối nào không có, căn bản cô vừa xem qua là biết ngay.

Cô phát hiện, tổ chất tổng thể của mỏ đá lần này tương đối khá, tổng cộng có hơn ba mươi khối có thể có phi thủy, chừng năm khối có thể có phi thủy cao cấp, trong đó có một khối phát ra ánh sáng khá kỳ lạ, vừa có màu xanh biếc, lại có cả màu tím nhẹ, xen thêm màu đỏ tổ hợp lại với nhau.

Bởi vậy, cô không cần nghĩ nhiều, trực tiếp đi thẳng về phía khối đá thô to cỡ chừng cái hộp nhỏ đó.

Nào ngờ, cô còn chưa tới gần thì đã có người tới chỗ tảng đá đó trước cô.

Chơi đá có một quy tắc thế này, chính là ai thấy trước người đó được, người đến sau sẽ phải chờ người đầu tiên bỏ qua thì mới được lấy.

Người này Dương Tử Mi không quen biết, là một ông chú trung niên, chỉ thấy ông ta trông có vẻ rất chuyên nghiệp, tay cầm một chiếc kính lúp điện cầm tay có đèn pin cần thận thẩm định mỗi một tác của khối đá này.

Dương Tử Mi cảm thấy bất đắc dĩ, cô chỉ có thể chờ ông ta từ bỏ mà thôi.

Nếu ông ấy mà chọn khối đá này thì cô cũng đành ôm nuối tiếc.

Vậy nên, cô lại chuyển mục tiêu sang một khối đá cũng phát ra ánh sáng màu đỏ khác.

Sắp đến sinh nhật của bà rồi, cô đang lo lắng không biết nên tặng món quà gì cho phải.

Nếu như đó là một khối phi thủy đỏ cực phẩm thì đúng lúc có thể khắc thành một chiếc vòng tay, sau đó cô lại làm phép truyền thêm vào khí cát tường để hộ thân trừ tà, bởi vì bà thích màu đỏ nhất, mặc dù tuổi đã cao, nhưng bình thường bà vẫn thích mặc quần áo màu đỏ.

Cô vừa mới quyết định xong, kết quả vừa mới đi tới thì lại bị người ta đi trước một bước.

Người lần này thì cô có quen, đó chính là Trương Hoàng Minh.

Trong lòng cô cảm thấy rất buồn bực!

Chẳng lẽ hôm nay lại thành kẻ đến sau mãi như thế à?

Cô lại không thể đi tới chỗ mục tiêu quá nhanh, tránh để bị người khác nghi ngờ.

Cô thầm thở dài một hơi, lại nhìn ông chú trung niên nọ, xem ông ta có ý định từ bỏ hay không.

Kết quả lại thấy ông ta đang xoay khối đá kia nhìn kỹ từng chút một, như thể muốn xem kỹ càng không bỏ sót một tí xúu nào, hơn nữa, nhìn bộ dạng ông ta không giống như sẽ từ bỏ chút nào.

Thôi vậy, mình cũng không thể chỉ dựa vào phần thiên phú đặc biệt này để cướp đoạt được, bằng không sẽ bị trời phạt mất.

Thế nên cô đành phải quay sang nhìn một khối đá thô có phi thúy khác.

Lần này may mắn cô đến trước một bước, bằng không sẽ bị Hoàng Hùng Viễn giành mất rồi.

Hoàng Hùng Viễn mỉm cười bước lên nói:

- Hóa ra Dương tiểu thư cũng muốn xem khối đá thô này à.

Dương Tử Mi gật đầu, vờ vịt sờ soạng vài cái cho có, lòng bàn tay cảm nhận được sự ôn nhuận đặc biệt của phi thúy tỏa ra từ bên trong khối đá rõ ràng hơn trước kia.

Hoàng Hùng Viễn đứng bên cạnh nhìn với vẻ tò mò, nhin không được bèn hỏi:

- Dương tiểu thư này, cháu có thể nhìn ra được khối nào có phi thúy hay không?

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Đương nhiên là không thể rồi ạ.

- Vậy ngày hôm đó tại sao cháu lại có thể đoán ra là chú sẽ có được phi thúy? Hơn nữa còn bảo chú phải mua khối đá thô đó?

- Cũng không phải cháu có thể đoán ra được khối đá thô nào có phi thúy đâu, mà bởi vì cháu tính ra được quá trình đồ thạch của chú hôm đó.

Dương Tử Mi cố ý nói:

- Nếu như cháu có thể nhìn ra được bên trong khối đá nào có phi thúy thì cháu đã chuyển sang nghề chơi đá chuyên nghiệp để làm giàu luôn rồi.

- Cứng đúng nhỉ. Ngay cả khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất hiện nay cũng không thể dò ra được khối đá nào có phi thúy thì sao cháu có thể nhìn ra được chứ? Chú đúng là đồ ngốc mà, chỉ toàn hỏi mấy chuyện vớ vẩn.

Hoàng Hùng Viễn xấu hổ cười gượng nói với cô.

Dương Tử Mi chỉ mỉm cười.

- Vậy Dương đại sư này, cháu có thể đoán được quá trình chơi đá của chú hôm nay không?

Hoàng Hùng Viễn hỏi với vẻ mong chờ.

- Mỗi ngày cháu chỉ có thể xem bói cho một người mà thôi, hôm nay đã lỡ xem cho người ta mất rồi, thật ngại quá.

Dương Tử Mi cười nói.

Nếu như không phải lúc cần kíp hoặc bắt đắ dĩ thì cô cũng không muốn tùy tiện dùng tới thiên nhãn, khiến bản thân phá hỏng thiên cơ rồi dễ dẫn đến trời phạt chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Phi thúy ba màu (1)

Hoàng Hùng Viễn chỉ đành cười trừ, không thể cưỡng cầu thêm nữa, mà tiếp tục chuyên tâm tìm kiếm chọn đá của ông ta.

Dương Tử Mi cầm lấy khối đá thô lên, đứng dậy, sau đó kinh hi khi trông thấy ông chú trung niên kia đang lắc đầu, cuối cùng đặt khối đá thô phát ra ánh sáng ba màu kia xuống.

Cô sợ sẽ có người khác đi trước một bước, nên cô chạy vội tới, ngồi xổm xuống trước khối đá thô kia, bắt đầu vờ vịt như đang đánh giá hàng, sau đó chọn nó.

Mặc dù khối đá thô này rất đắt, đến tận năm mươi vạn, nhưng cô thật sự rất tò mò, không biết ba màu kia rốt cuộc có thể cho ra loại phi thúy thể nào.

Hoàng Minh bên kia đã mua mất khối đá phi thúy đỏ mà cô nhìn trúng rồi, điều này khiến cho cô cảm thấy tiếc đứt ruột.

Nên cô lại chọn khối đá thô khác phát ra ánh sáng màu tím, lại thêm một khối phi thúy lục cao cấp, sau đó cô không mua thêm nữa.

Làm người không thể quá tham lam, nhất định phải để lại một chút cho người khác, vậy mới là lẽ phải.

Nếu như một mình muốn cuồn sạch mọi thứ thì ắt sẽ bị trời phạt, người ghét.

Vì để che tai mắt người khác, cô lại chọn đại vài khối đá có giá khá rẻ, nhưng lại không có gì, để lẫn lộn thật giả.

Cô chọn mò một khối phế liệu trước, không ra được gì, dẫn tới một tràng tiếng than tiếc nuối.

Thậm chí có người còn cho rằng vị thầy tướng số thiên tài có thể xem được vận mệnh tiền đồ của người ta này cũng có lúc nhìn nhầm.

Dường như tất cả mọi người đều cho rằng đá thô do cô chọn thì mò ra được phi thúy cũng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì cô đang rất tò mò không biết khối phi thúy ba màu kia mò ra sẽ thế nào, cho nên cô chọn mò nó ra thứ hai.

Ông chú trung niên họ trông thấy cô mò khối đá đó thì cũng thấp thòm hỏi hộp đứng bên cạnh nhìn xem.

Ban nãy ông đã đánh giá khối đá này rất lâu, nghĩ rằng nó có thể mò ra được phi thúy lục cao cấp, nhưng giá của nó lại cao quá, những năm mươi vạn, hơn nữa nó cũng không to lắm, nên ông suy nghĩ một lúc rồi quyết định từ bỏ, đi xem mấy khối đá khác.

Đội khi ông quyết định quay về chọn lại mấy khối đá khác thì mới phát hiện khối đá đó đã bị một cô thiếu nữ mới mười lăm mười sáu tuổi mua mất rồi.

Tâm trạng của ông lúc này khá là phức tạp.

Nếu như khối đá bị mình bỏ lỡ này mà mò ra được phi thúy lục cao cấp thì ông nghĩ rằng mình sẽ học máu chết ngay tại chỗ mất.

Dương Tử Mi lại giờ tay mò đá.

Cô có dáng vẻ thanh tú, ngón tay cũng thon dài trắng nõn, giống như dương chi bạch ngọc, một tay cô đặt trên khối đá thô đen, một tay cầm đao mò đá, tạo thành hiệu ứng thị giác cực mạnh.

Một cô gái mảnh khảnh nhỏ xíu xinh xắn như thế, đáng lý ra phải làm thơ về tranh chứ không phải cầm đao mò đá thế này.

Nhưng dáng vẻ cầm đao mò đá của cô lại không hề khiến cho người ta có cảm giác cổ sức hay lúng túng gì, trông vẫn thân nhiên nhàn nhã, giống như trời sinh cô ra là để cầm đao mò đá vậy.

Động tác mò đá của cô thì lại đặc biệt ưu nhã và ung dung, nhưng vẫn nhanh chuẩn và mạnh, không hề run tay hay do dự gì, khối đá cứng rắn dưới đao của cô lại như một khối đậu hũ vậy, lớp vỏ đá bên ngoài liên tục bị cắt xuống thành từng mảnh ngay ngắn, động tác kia không hề thua kém mấy vị sư phụ mò đá chuyên nghiệp nhất ở nơi này.

Vì giải quyết vấn đề xếp hàng chờ mò đá, lần này Mộ Dung Vân Thanh đặc biệt nhập thêm về vài cái máy mò đá, cũng mời thêm hai vị sư phụ mò đá về.

Lúc đầu cũng có không ít người đang đứng vây xem người khác mò đá.

Nhưng càng lúc càng có thêm nhiều người tụ tập lại đứng trước mặt Dương Tử Mi, xem cô mò đá.

Mỹ nhân như ngọc, hướng hồ gì thân phận của cô lại đặc biệt như thế, cho nên mọi người đương nhiên cũng có hứng thú với cô hơn.

Dương Tử Mi hoàn toàn không quang tâm tới bầu không khí ồn ào náo nhiệt xung quanh mình, cô chuyên tâm cẩn thận đánh giá cảm xúc của phi thúy trên tay mình, tìm đúng vị trí và hình dạng đại khái của nó, giờ đao hạ đao, vung vẩy vô cùng tự nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 254: Phi thúy ba màu (2)

Ra phi thúy rồi kìa!

Ngay khi mọi người nhìn thấy một áng màu kỳ lạ bên trong tảng đá trắng bóng thì lập tức ồ lên.

Những người vốn không đứng vây xem mở đá cũng tụ lại xem thử.

Nhìn người ta mở đá ra được phi thúy thể này cũng là một loại phúc khí rất tốt, phải đến hường sai một chút mới phải.

Hướng hồ gì, nhìn thấy một khối phi thúy xinh đẹp được lấy ra từ trong một hòn đá thể này cũng là một loại hường thụ.

Bên cạnh có người giúp đỡ xối nước trong lên chỗ mặt cắt có màu.

Nước trong giọt qua, màu sắc trên mặt cắt kia lại càng xinh đẹp và nổi bật hơn, trong suốt bóng loáng, quan trọng nhất chính là nó có tận ba màu đỏ xanh tím, hơn nữa còn là loại lên nước trong veo.

- Phúc lộc thọ!

Có người kêu to, ánh mắt của mọi người nhìn mặt cắt kia trở nên nóng rực.

Phúc lộc thọ à?

Dương Tử Mi không hiểu đây là ý gì cho lắm.

Hoàng Hùng Viễn đứng bên cạnh bên giải thích cho cô hiểu.

Trong truyền thống văn hoá Trung Quốc có khái niệm phúc, lộc, thọ. Nếu như cùng một khối phi thúy mà có được ba màu xanh, đỏ, tím thì đó được gọi là phi thúy phúc lộc thọ.

Bởi vì phi thúy phúc lộc thọ này có ba màu, cho nên thuộc về phạm trù phi thúy ba màu, thế nên cũng có thể gọi nó là phi thúy phúc lộc thọ ba màu.

Theo văn hóa thay đổi, mấy tổ hợp như đỏ vàng xanh và vàng xanh tím cũng được tính vào phạm trù phi thúy phúc lộc thọ ba màu, trong đó chỉ có phi thúy phúc lộc thọ có ba màu đỏ xanh tím là tốt nhất.

Khối phi thúy này đúng là tổ hợp ba màu đỏ xanh tím tốt nhất, hơn nữa còn là loại lên nước nữa, giá trị của nó quả thật...

Ông chủ trung niên nọ trông thấy mặt cắt kia mở ra được phi thúy phúc lộc thọ ba màu thì vẻ mặt tái mét, tim như bị người ta khoét mất một phần, ánh mắt nhìn về phía Dương Tử Mi hần lên đầy tơ máu, giống như đang nhìn thấy kẻ thù giết cha cướp vợ của mình vậy.

Ông lập tức cầu nguyện thầm ở trong lòng, khát bì lục, nhất định là khát bì lục, mình đã bỏ lỡ mất thì tuyệt đối không thể để cho con nhóc này nhặt được món hời.

Cái gọi là khát bì lục này, trong phi thúy còn được gọi là xuyên bì lục hoặc cao được lục, là một loại hình thức của màu xanh trong đá thô phi thúy, bởi vì màu xanh đỏ nằm ở lớp vỏ ngoài của phi thúy cho nên mới được gọi như thế. Đó cũng là loại phi thúy mang đủ loại nguy hiểm trong đá thô phi thúy. Cho nên mấy người buôn châu báu đá quý mới truyền tai nhau rằng: "Thà mua một sợi nhỏ, không mua một khối lớn."

Màu xanh này nguy hiểm nhất ở chỗ: Bởi vì loại màu xanh biếc này sẽ tập trung toàn bộ "diện tích" của nó ở lớp ngoài cùng của phi thúy, có sức hấp dẫn rất lớn, do đó khiến cho người ta sinh ra ảo giác giống như nó có nhiều màu hoặc màu đẹp. Độ dày của màu xanh này là mấu chốt quan trọng nhất, nếu như không nắm chắc về độ dày của màu xanh thì tốt nhất là đừng nên mua.

Tuy rằng biết rõ chỉ mới lộ ra một mặt cắt như thế vẫn có nguy cơ trúng phải khát bì lục, nhưng vẫn có người bắt đầu ra giá muốn mua.

- Ba trăm vạn!

Một vị thương nhân buôn châu báu kêu lên.

- Ba trăm năm mươi vạn!

Một vị khác bắt đầu đầu giá.

- Bốn trăm vạn!

- Năm trăm vạn!

- Sáu trăm vạn!

Mộ Dung Vân Thanh thân là người kinh doanh mua bán ngọc khí, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua phi thúy phúc lộc thọ ba màu cực phẩm hiếm có nhất này, cho nên anh ta cũng bắt đầu tham gia đấu giá.

Những người khác thấy giá đã bị đẩy lên tới sáu trăm vạn thì không dám tranh nữa.

Dù sao thì bây giờ cũng chỉ mới ra có một lát cắt mà thôi, có nguy cơ trúng phải khát bì lục lắm.

Nếu bỏ hơn sáu trăm vạn để mua một khối khoáng bì lục chẳng đáng một xu thì chắc là sẽ tức ói máu ra mắt.

Tuy rằng Dương Từ Mi thiếu tiền thật, nhưng cô tuyệt đối sẽ không bán khối phi thủy phúc lộc thọ ba màu này.

Phúc lộc thọ, chẳng phải đây là quà mừng đại thọ thích hợp nhất để tặng cho bà nội sao?

Cho nên không thể lấy tiền bạc ra so sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 255: Vong ân phụ nghĩa (1)

Trong dân gian lưu truyền, phúc, lộc, thọ là ba điều may mắn trên trời cao.

Phúc: ngụ ý ngũ phúc lâm môn.

Lộc: ngụ ý cao quan lộc hậu.

Thọ: ngụ ý sống lâu trăm tuổi.

Khối phi thủy đầy ý nghĩa thế này, không phải có tiền là mua được đâu.

Huống hồ gì, cô khác với người ta, cảm xúc ôn nhuận trên tay nói cho cô biết, đây tuyệt đối không phải khoáng bì lục, mà là thật sự có phi thủy ở bên trong.

Nếu như mở ra toàn bộ khối phi thủy này thì giá của nó nhất định sẽ tăng lên gấp mấy lần, cô cũng có phải kẻ ngu đâu.

Dương Từ Mi tỏ vẻ có lỗi, cô không bán khối phi thủy này, cô muốn tặng nó làm quà sinh nhật cho bà của mình.

Mọi người nghe xong thì cũng thôn thức không thôi.

Sáu trăm vạn mà cũng không chịu bán, phải có hiếu với bà nội cỡ nào mới có thể như vậy chứ.

Bởi vậy, ánh mắt của bọn họ nhìn Dương Từ Mi lại có thêm vài phần kính nể.

Dương Từ Mi tiếp tục cúi đầu mở đá, sau khi mở xong xuôi, cô lại chuyển sang máy mài, cẩn thận mài và đánh bóng khối ngọc.

Một khối phi thủy cao chừng 20cm, rộng 15cm, dày chừng mười phân xuất hiện trước mắt cô.

Cô dùng nước rửa đi phần bột đá vụn bám ở phía trên xuống.

Ba màu, màu xanh mon môn, màu đỏ tươi thắm, màu tím sẫm đối lập với nhau vô cùng rõ ràng, vô cùng xinh đẹp.

Mọi người nhìn sang với vẻ mê say, trong mắt đầy vẻ hâm mộ xen lẫn đổ kị!

Còn ông chú trung niên kia thì chỉ vì mình để lỡ mất bảo vật mà phun ra một ngụm máu, ngã ra mặt đất, máu dồn hết lên não, toàn thân co giật, ngoại trừ cơn mất có thể cử động ra thì không thể cục cựa được chút nào nữa.

Mọi người giật mình kêu to.

Dương Từ Mi đưa khối phi thủy trên tay cho Hoàng Hùng Viễn cầm giúp, vội vàng rút ngân châm mà mình luôn mang theo trên người ra, ngồi xổm xuống bên cạnh người nọ, châm cứu cho ông ta, nhanh chóng打通 huyết quản, làm tan đi phần máu ứ ở não của ông.

Lúc này mọi người mới phát hiện cô chỉ mới có tí tuổi đầu, nhưng ngoại trừ biết xem phong thủy và bói toán, vận khí chơi đá tốt tới mức nghịch thiên ra thì lại còn biết cả châm cứu, khiến cho mọi người có mặt ở đây đều giật mình kinh ngạc một phen.

Hơn nữa, thủ pháp châm cứu của cô vô cùng lưu loát, trông không khác gì với những lão trung y cả.

Sau khi châm cứu xong, Dương Từ Mi lại bảo ông chú trung niên nọ giang tay chân ra.

Mở rộng người ra, sau đó đỡ ông ngồi dậy.

Ông chú trung niên đó nghe theo, sau đó từ từ đứng dậy.

Đối với triệu chứng xuất huyết não và trúng gió thế này, mọi người ở đây ai cũng hiểu cả.

Bình thường mà xảy ra tình trạng như thế, nếu đưa đến bệnh viện để làm phẫu thuật ấy à, may mắn thì chừng ba tháng là có thể miễn cưỡng cử động được, có thể tự chăm lo cho sinh hoạt cá nhân, lỡ như xui xẻo thì hoặc là chết, hoặc là sẽ trường kỳ nằm liệt giường chờ chết.

Nhưng người ta đã bị trúng gió nặng như thế, mà sau khi được Dương Tử Mi thi châm cứu xong thì lại không hề có việc gì, đúng là kỳ tích mà.

- Dương tiểu thư, cháu cũng biết y thuật à?

Hoàng Hùng Viễn cẩn thận cảm khôi phi thủy phúc lộc thọ ba màu kia đứng bên cạnh, sau đó hần hoi với vẻ vô cùng sùng bái.

- À có biết một chút, Huyền Môn của cháu có năm phần là sơn, y, tướng, mệnh, bói, cho nên biết một chút cũng là điều tất nhiên.

Dương Tử Mi cười khẽ rồi nói.

Sơn, y, tướng, mệnh, bói, được gọi chung là huyền học ngũ thuật, tương truyền vào hơn bốn ngàn sáu trăm năm trước, hoàng đế được thiên thần giúp đỡ, dùng thiên thư phá hủy yêu thuật của Xi Vu, bắt giết Xi Vu rồi thống nhất thiên hạ. Sau khi Hoàng Đế dẹp loạn xong thì đã chép lại các bí thuật nằm trong quyển thiên thư do Cửu Thiên Huyền Nữ đã dạy lại, quyển sách này về sau được người trong giang hồ xem như của quý.

Vào thời nhà Chu, bí tịch do hoàng đế lưu lại, được Khương Thái Công tìm được ở núi Côn Luân, ông ta lợi dụng phương thuật trên bí tịch này để giúp Chu phạt Trụ, giúp nhà Chu thống trị 180 năm. Lúc chiến quốc lại rơi vào trong tay của Quỷ Cốc Tử - Vương Thiên lão tổ. Ông ta lại truyền bí thuật này cho đồ đệ của mình là Tô Tần, Trương Nghi, Tôn Tần, Bàng Quyên, giúp họ trở thành những tướng tài tiếng tăm lẫy lừng lúc bấy giờ. Đến thời nhà Hán, Trương Lương tìm được bí tịch từ chỗ Hoàng Thạch Công, giúp nhà Hán thịnh vượng suốt bốn trăm năm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Vong ân phụ nghĩa (2)

Nó được truyền thừa đời này qua đời khác bằng những cách thức rất đổi thần kì, đến thời Tam Quốc thì truyền tới tay Gia Cát Lượng, phò tá Lưu Bị đoạt được ba phần thiên hạ. Đến thời Lưỡng Tấn Nam Bắc Triều, Tùy, Đường, Ngũ Đại đều có người có được nó nhưng không đầy đủ. Gia Cát Lượng có được đạo thuật, Quách Phác và Dương Quân Tùng có được thuật kham dư (*). Ở triều Tống, người có được nó là một học giả uyên thâm với vô số tác phẩm - học sĩ Chu Hi khó ai sánh bằng. Cho đến triều Minh, Lưu Cơ tự Bá Ôn có được nó, đã giúp Chu Nguyên lập nên giang sơn Đại Minh, rồi rút lui bình an.

- Tôi cũng nghe nói thế, nghe đâu các đại sư chân chính thì đều như vậy cả. Vị đại sư từng dùng chân ở thành phố A chúng ta lúc trước cũng biết y thuật, trừ cái tên lừa đảo thuần túy Giang Mông Nhiên ra.

Hoàng Minh ở bên cạnh nói.

Dương Tử Mi vừa nghe thì thầm giật mình:

- Vị đại sư mà mọi người đang nói là ai thế?

- Tôi cũng chẳng biết ông ta tên là gì, khoảng 10 năm trước ông ta dùng chân ở thành phố A của chúng ta. Ông ta cũng lợi hại y như cháu vậy, bói toán xem quẻ không gì không biết. Nếu ai dám đắc tội với ông ta thì ông ta sẽ giết người trong vô hình. Ông ta cũng biết y thuật đấy, nhưng mà thu phí rất cao, nếu không có trên năm mươi vạn thì cho dù là người ta có chết trước mặt ông ta, ông ta cũng không cứu.

Hoàng Minh trả lời.

- Ừ, tôi cũng nghe nói tới người đó. Năm đó ông ta là khách quý của Dương Đức Kiệt. Nhờ có ông ta sắp đặt vận phong thủy cho, mà Dương Đức Kiệt thăng tiến vô vù, từ một chủ nhiệm văn phòng con con lên thẳng tới bí thư thị ủy.

Con người đen thẳm của Dương Tử Mi trầm xuống. Đại sư trong lời kể của Hoàng Minh cũng chính là kẻ mười năm trước đã phá pháp của cô, hại cô bị phản phệ đến mức đứt hết gân cốt.

- Bây giờ ông ta đang ở đâu?

Dương Tử Mi hỏi.

- Không biết nữa, hình như ông ta xuất ngoại rồi.

Hoàng Minh trả lời.

- Ông ta thần bí lắm, chẳng ôn hòa thân thiết như Dương Tiểu Thư đâu.

Dương Tử Mi chỉ hơi cau mày, rồi không hỏi thêm gì nữa.

Tuy ông chú trung niên kia mới bị trúng gió không cử động được, thế nhưng ông ta vẫn còn tỉnh táo, vẫn cảm nhận được là Dương Tử Mi đang chăm cứu cho mình.

Thế nhưng ông ta lại không hề cảm kích. Mà ngược lại, ông ta cho rằng nếu không phải Dương Tử Mi cướp mất khối đá kia thì ông ta cũng chẳng bị lên máu não mà trúng gió thế này, lại càng không cần cô cứu mình.

Ông ta vẫn dõi đôi mắt tham lam nhìn khối phi thủy màu sắc rực rỡ mà Hoàng Hùng Viễn đang ôm trong tay.

Một khối phi thủy ba màu lớn như thế ít nhất cũng có giá đến sáu trăm vạn, nếu đem điêu khắc thành Phúc Lộc Thọ thì cho dù bán đến trên một tỉ cũng có người mua.

Vì khối đá có giá năm mươi vạn, vượt qua cái giá bốn mươi vạn dự chi mà bỏ qua nó, sao ông ta có thể ngốc nghếch như thế cơ chứ?

Điên tiết nhất là khi ông ta đổi ý muốn quay lại mua nó thì lại bị Dương Tử Mi cướp mất.

Cấm thật đấy!

Ông ta cắn răng hung dữ trừng mắt nhìn Dương Tử Mi đang đứng giữa đám người, như mặt trăng được sao sáng vây quanh, chỉ cảm thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô làm cho người ta ghét cay ghét đắng, thấy như thể cô đang lợi dụng ông ta để nâng cao địa vị của mình.

Đương nhiên ông ta không dám nhỏ nước bọt chửi thẳng vào mặt cô ngay trước mắt mọi người, nên đành phải gạt đám người ra rồi đi chọn đá thêm một lần nữa, hi vọng rằng có phát hiện mới, không nhường thứ tốt cho người ta nữa.

Những người khác thấy ông ta chẳng thêm nói một câu cảm ơn với Dương Tử Mi, thì đều cho rằng người này đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa.

Dương Tử Mi cũng thấy ông ta cư xử không phải, thế nhưng cô cũng chẳng để trong lòng.

Trên đời này thiếu gì kẻ lòng dạ hẹp hòi, cảm được mà không buông bỏ được. Dù sao thì kẻ khó chịu cũng là ông ta chứ chẳng phải là cô, cô chỉ cần dốc lòng làm việc, tu phúc cho mình là được, còn ông ta muốn giảm thọ, đó là việc của ông ta.

Đương nhiên nếu ông ta vì oán hận mà dám động thù với cô giống như Cao Hữu Tài trước kia, thì cô cũng sẽ không khách khí.

(*) Thuật kham dư: thuật âm dương phong thủy

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Anh ta nói anh ta thua rồi

Dương Tử Mi tiếp tục mở đá. Đương nhiên cô đã sớm biết trước kết quả, trừ mấy khối phế liệu cô cố ý mua thì số đá mở ra sau đó là một khối phi thủy xanh lục loại lên nước và một khối màu tím loại lên nước.

Khối màu tím kia khiến cho cô cực kỳ yêu thích.

Dương Tử Mi chưa từng nghĩ tới trên đời lại có sắc tím nào đẹp dễ, thanh nhã, cao quý và ôn nhuận trong sáng đến thế.

Trong tất cả các màu, trừ hai màu trắng và lam ra thì cô thích nhất chính là màu tím.

Khối màu tím này tuy chỉ nhỏ bằng nắm tay, thế nhưng lại lên nước tốt và sắc màu tươi sáng, đủ để khiến cho tất cả mọi người phải hâm mộ ghen tị.

Có người ra giá ba ngàn vạn, nhưng Dương Tử Mi từ chối.

Phàm là ngọc thì cô đều không muốn bán, chỉ muốn dùng làm phụ kiện hoặc vật hộ thân để tặng cho người mà mình yêu quý mà thôi.

Bây giờ thì cô chẳng thiếu tiền. Trong phòng cô còn cả bao tải to toàn đồ cổ thời Hán gia kia, lúc thiếu tiền chỉ cần tiện tay lấy một món ra bán là đủ sống chẳng cần lo lắng gì rồi.

Hoàng Minh cũng mở ra được một khối phi thủy đỏ, loại lên nước, kích cỡ to bằng đầu đứa trẻ mới sinh.

Ông ta cũng là kẻ lăm tiền nhiều của, nên cũng từ chối bán đầu giá mà mang về nhà luôn.

Tuy Hoàng Hùng Viễn không mua được phi thủy cực phẩm nhưng cũng mở được một khối phù dung lớn cỡ quả bóng rổ, coi như là cũng có thu hoạch nhỏ.

Còn ông chú trung niên kia chọn ba khối, một khối là kháo bì lục, hai khối kia là phé liệu, khiến ông ta tức đến mức lại học máu thêm lần nữa.

Vì mạch máu của ông ta đã được Dương Tử Mi châm cứu khơi thông nên may mắn không bị vỡ ra. Thế nhưng trong lòng ông ta lại vẫn ghi hận Dương Tử Mi, bởi vì cảm thấy cô đã cướp hết vận may của ông ta.

...

Dương Tử Mi xin một cái túi lớn ở chỗ Mộ Dung Vân Thanh rồi tiện tay bỏ ba khối phi thủy vào.

- Em đúng là dùng bị rách mà đựng trân châu, ba khối phi thủy này là vô giá đấy.

Mộ Dung Vân Thanh lắc đầu nói.

- Ha ha, trân châu thì vẫn là trân châu, dù có đựng bằng bị rách hay là túi vải thì cũng không ảnh hưởng gì đến giá trị của nó mà.

Dương Tử Mi cười nói.

- Nói cũng phải.

Mộ Dung Vân Thanh gật đầu cười, dù cô chỉ mặc quần áo giản đơn, nhưng chẳng thể che giấu đi ánh sáng rạng ngời của mình được.

- Mộ Dung tiên sinh, từ biệt một chuyến có vài ngày mà anh như biến thành người khác vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Dương Tử Mi thấy anh ta nhú mày như có chút ừ dột thì không nhịn được hỏi.

Mộ Dung Vân Thanh cười cười rồi gật đầu:

- Đúng là anh đã trải qua một lần rửa tội và đấu tranh tâm lý lớn nhất trong cuộc đời mình.

- Kết quả thế nào?

Mộ Dung Vân Thanh nhìn cô một cái thật chăm chú rồi mím môi, trong ánh mắt đượm vẻ bi thương hoảng hốt, giọng điệu u ám hẳn đi:

- Anh thua rồi.

Ánh mắt này khiến cho Dương Tử Mi hơi xót xa, cô an ủi:

- Tất cả rồi sẽ ổn cả thôi!

- Tất cả rồi sẽ ổn cả thôi ư?

Mộ Dung Vân Thanh cười khổ nhìn cô một cái, sau đó lại né tránh ánh mắt cô:

- Vĩnh viễn cũng không có cơ hội đó đâu.

- Hà?

Dương Tử Mi không biết rốt cuộc là anh ta đã thua cái gì, theo lý thuyết thì anh ta đâu phải là người không có ý chí chiến đấu như thế.

- Thôi, giờ cũng muộn rồi, em về đi. Để anh lái xe đưa em về, nếu không em xách một túi phi thủy to thế này đi trên đường, có lẽ sẽ gặp phiền toái đấy.

Mộ Dung Vân Thanh có vẻ không muốn nói thêm nữa.

Dương Tử Mi nhìn gói to nặng trĩu trong tay rồi gật đầu.

Mộ Dung Vân Thanh lái xe đưa cô về nhà, nhìn bóng dáng thướt tha ấy bước lên lầu, cuối cùng ánh đèn trong phòng cô sáng lên.

Anh ta im lặng lấy thuốc lá ra hút, lại thấy một chiếc Hummer từ từ đi tới, đậu cách mình không xa.

Người đàn ông mặc quần áo đen, thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, khiến cho anh ta kính sợ như thánh thần kia... cầm trong tay một bông hoa hồng đỏ rực như lửa, bước xuống từ trên xe.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Suýt nữa thì hôn rồi

Mộ Dung Vân Thanh kéo cửa kính xe lên.

Anh ta không muốn nhìn thấy Long Trục Thiên ở đây, vào đúng lúc này.

Long Trục Thiên không để ý đến anh ta mà ngược mắt nhìn lên ánh đèn hắt qua cửa sổ trên tầng, đôi mắt phượng vốn lạnh lùng bỗng phủ tràn sắc màu ấm áp, khóe môi lạnh mông khê nhếch lên thành một nụ cười...

Nhìn thấy nét mặt này của Long Trục Thiên, trong lòng Mộ Dung Vân Thanh nặng nề như bị đá tảng đè lên.

Anh ta lặng lẽ nhún ga, bẻ lái, tránh mặt Long Trục Thiên, chạy về một hướng khác mà không hề có mục đích...

Long Trục Thiên đợi ở bên dưới một lát rồi ngậm ngang đoá hồng nở rộ trên miệng, thân thủ nhanh nhẹn nắm lấy một ống nước treo lên trên như một con rắn, chỉ một phút sau anh đã nhảy vào cánh cửa sổ mà mình mong muốn.

Dương Tử Mi đang say sưa thưởng thức khối phi thúy màu tử la lan dưới ánh đèn.

Dưới ánh sáng đèn, khối phi thúy ấy tỏa ra ánh tím dịu dàng, đẹp tựa như mộng ảo.

Trong mắt Long Trục Thiên, gương mặt của cô nổi bật lên trên nền ánh tím kia lại càng thêm đẹp xinh mờ ảo, như một bóng dáng thần tiên khắc sâu vào tâm trí và trái tim anh.

Anh lặng yên đến gần cô từ phía sau...

Thực ra từ lúc anh nhảy cửa sổ vào phòng thì Dương Tử Mi đã biết là anh đến rồi.

Cô cố ý vờ như không biết mà cúi đầu ngấm phi thúy, nhưng khóe miệng thì mỉm cười và đôi mắt đã cong lên.

Long Trục Thiên đến sau lưng cô, vươn đôi tay ôm lấy cần cổ mảnh mai trắng nõn, rồi cúi đầu đưa đoá hồng vẫn đang ngậm trong miệng đến trước mặt cô.

Dương Tử Mi nhìn nghiêng thấy cảnh tượng trong gương thì không nhìn được mỉm cười.

Long Trục Thiên nghiêm túc lạnh lùng làm động tác rất mực là loi phong lưu, lại mang một ý vị phong tình khác hẳn, khiến cho cõi lòng cô nhộn nhạo như thể bị một viên đá rơi vào...

Cô chớp mắt tinh nghịch, rồi hơi ngẩng đầu lên, dùng miệng ngậm một đoạn khác trên cành hồng.

Long Trục Thiên không hé miệng...

Hai người cùng ngậm đoá hồng kia..

Không khí trong phòng lập tức trở nên vô cùng mờ ám.

Cô nhìn gương mặt phóng đại đang áp sát của anh, trái tim khựng lại nửa nhịp như bị ai khê chéo, sau đó lại đập điên cuồng hết như trống nổi, làm cho hơi thở dồn dập hẳn lên...

Anh cũng chẳng khác gì...

Đôi con ngươi đen thẳm phát ánh lam lẳng lẳng đắm đắm nhìn hai hàng lông mi rập rờn như cánh bướm của cô.

Mỗi một nhịp vỗ ấy tựa như một sợi dây mảnh nối liền với tim anh, làm cho trái tim ấy bỗng nhiên hồi hộp vô cùng!

Hai người nhìn nhau chăm chú như thể muốn khám sâu đối phương vào lòng mình vậy...

Trong lòng Dương Tử Mi dấy lên khát vọng một điều gì đó...

Miệng ngậm cánh hoa hồng, đôi môi mọng đỏ hơi hơi hé mở, đôi mắt bắt giắc nhắm hờ đợi chờ khoảnh khắc kia.

Khi Long Trục Thiên đang muốn rướn đôi môi nóng bỏng tới gần, thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Dương Tử Mi hoảng hốt vội vã tránh đi, đóa hồng rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Ngọt ngào

Tử Mi, con ngủ chưa thể?

Tiếng của bà nội vang lên ngoài cánh cửa.

Dương Tử Mi vội vàng báo Long Trục Thiên trốn sang một bên rồi đỏ mặt đứng lên đi mở cửa.

Bà nội bưng một cốc nước đường, nhìn cô với vẻ hiền từ.

- Tử Mi, bà làm nước lê đường phen cho con này, uống một chén đi con.

- Con cảm ơn bà.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ nhận lấy cốc nước đường:

- Con vào phòng mình uống nhé.

- Ừ, uống xong thì đi ngủ sớm một chút, đừng học muộn quá mà mệt mỏi nhé.

Dặn dò xong, bà vươn tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô.

Một luồng ấm áp chảy xuống tận đáy lòng.

Dương Tử Mi nhìn bà nội mà tràn đầy hạnh phúc.

Bà nội xoay người đi rồi, Dương Tử Mi bưng nước đường vào và đóng cửa lại.

Long Trục Thiên ra khỏi góc đang nấu mình, nhìn cốc nước đường kia mà chẳng khác gì nhìn kẻ thù.

Chỉ tại cốc nước đường này phá hủy hết cả không khí ngọt ngào mà ám sát tiến thêm một bậc ban nãy.

Nhìn thấy ánh mắt ai oán của anh, Dương Tử Mi không nhịn được mà bật cười:

- Đến uống nước đường này.

- Không uống.

- Đã thế thì mình em uống hết!

Dương Tử Mi lấy thìa khuấy cốc nước một chút, mùi hương thanh mát thoảng trong khoang mũi.

Cô thích nhất là nước đường bà nội pha, uống biết bao nhiêu cũng không đủ.

Cúi đầu uống một ngụm, vị ngọt thanh lưu luyến trên môi, khiến cho cô bất giác nhắm mắt lại mà thưởng thức.

Thấy cô nhắm nghiền hai mắt..

Hầu kết của Long Trục Thiên lại lần lên lần xuống trong yết hầu. Anh cũng muốn ném thử đôi môi của cô xem rốt cuộc thì chúng ngọt ngào đến mức nào.

Nghe thấy hơi thở của anh chợt biến đổi, Dương Tử Mi vội mở mắt ra, múc một thìa nước đường đưa đến bên miệng anh rồi cười rất là xấu xa tinh

ngịch:

- Uống một ngụm đi, ngọt lắm.

- Anh muốn thứ ngọt hơn kia!

Long Trục Thiên mím môi, trông như một đứa con nít đang giận hờn.

- Trên đời này không gì ngọt bằng nước đường của bà nội em đâu.

Dương Tử Mi cười thật thà, cố ý đóng giả một thiếu nữ ngây ngô.

Long Trục Thiên nhìn thẳng vào cô mà nói:

- Anh cảm thấy môi của em hẳn là còn ngọt hơn nhiều!

Nghe câu bày tỏ nóng bỏng chẳng chút che giấu của anh, khuôn mặt của Dương Tử Mi đỏ ửng lên, ửng ửng và mềm mại như phi thủy đồ thượng hạng.

Cô cuống quýt cúi đầu, đưa thìa nước đường kia vào miệng mình.

Nước đường vẫn ngọt ngào, chỉ là bây giờ cô đang suy nghĩ lung tung, cho nên ném chẳng ra vị nữa.

Long Trục Thiên vươn tay nắm lấy bàn tay cầm thìa của cô, trong đôi mắt đen bùng lên lửa nóng:

- Đút cho anh đi!

Tay bị bao bọc trong bàn tay nóng rực, như thể trái tim cũng đang được bao phủ, lòng cô hồi hộp làm cho đôi tai càng đỏ au thêm.

Cô không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ múc một thìa nước đường đưa vào miệng anh đang hé ra.

Không biết là cố ý hay là vô tình, Long Trục Thiên hơi ngậm thìa lại, tiếng nuốt nước đường vang lên ừng ực có chút mờ ám khó tả.

- Em cũng uống một ngụm đi.

Long Trục Thiên nhả chiếc thìa ra rồi nói.

Dương Tử Mi cúi đầu, dùng chiếc thìa ấy uống một ngụm nước đường.

Ánh mắt Long Trục Thiên nhìn cô càng thêm âu yếm và bùng cháy.

Dương Tử Mi chợt nghĩ. Đây có phải là hôn môi gián tiếp không nhỉ?

Long Trục Thiên giằng lấy cốc từ tay cô, nháy mắt nói:

- Để anh đút cho em nào!

Mặt Dương Tử Mi càng đỏ hơn.

Cô hơi cúi đầu xuống.

Long Trục Thiên đưa một thìa nước đường vào đôi môi như đóa anh đào đang hé ra của cô.

Kiểu tán tỉnh này làm cho người dù đã sống hai kiếp người nhưng vẫn là một chú chim non trong tình trường như Dương Tử Mi căng thẳng hẳn lên...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 260: Biểu tượng của bà chủ gia tộc

Cô cũng nuốt vội ngụm nước đường một cái ực, sau đó có lẽ thấy tiếng nuốt của mình quá lớn, có hơi bất nhã, thế là xấu hổ cười gượng.

Nụ cười xấu hổ trong mắt anh lại vừa đáng yêu vừa ngây thơ, như vuốt mề cào nhẹ trong lòng anh ngứa ngứa.

- Mi Mi

Tiếng anh gọi tên cô khàn khàn đầy từ tính hết như ai kia miết nhẹ dây của một chiếc Cello tuyệt hảo, Dương Tử Mi nghe xong mà rạo rực trong lòng...

- Vâng?

Cô đáp lời rất ngây thơ, âm điệu mềm mại như kẹo đường hòa tan trong lòng Long Trục Thiên.

Long Trục Thiên lại nuốt một ngụm nước miếng.

Lúc này dục vọng cuồng nhiệt bùng lên trong lòng anh, anh chỉ muốn uống sạch cô gái trước mắt như nước lê đường.

Chỉ là...

Khi nhìn khuôn mặt còn nguyên vẻ thanh tú non nớt của cô, nghĩ đến việc bây giờ cô mới có mười lăm tuổi, anh đành phải buộc mình không chế dục vọng ấy lại.

Anh biết tuổi này của cô vẫn là chưa thích hợp.

Đành phải đợi thôi.

Đã đợi mười lăm năm rồi, đợi thêm vài năm nữa thì có là gì đâu?

Nghĩ đến đây, anh thông thả áp chế hết thảy dục vọng, ánh mắt cũng dần dần trở lại bình thường.

Thấy anh đã thu lại hết dục vọng cháy bỏng, cảm giác căng thẳng của Dương Tử Mi tan đi, thế nhưng lòng lại thoáng chút thất vọng.

Thiệt tình, trái tim nhộn nhạo trong lòng cô cũng đang khát khao lắm đây!

Về ngoài của cô chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi, thế nhưng linh hồn này, nội tâm này thì đã là một cô gái trưởng thành rồi.

Ở cùng phòng với người mình yêu, cúi đầu lửa bốc bùng bùng, sắp sửa tiến thêm một bước, thế mà anh lại tắt ngúm.

Cô cũng biết anh muốn tốt cho mình, biết là anh cũng chẳng dễ dàng gì cho cam.

Cô cúi đầu nhìn bộ ngực mới nhú của mình, lần đầu tiên khát vọng mình có thể mau mau lớn lên.

Hai người im lặng, anh một miếng, em một miếng uống hết cốc nước lê đường.

Cốc nước trống không, cả hai không còn việc gì làm, không khí lại trở nên kỳ quái.

- Những khối phi thủy đó...

Long Trục Thiên dời mắt lên ba khối phi thủy trên mặt bàn.

- Hôm nay em đi chơi đá được đấy.

Dương Tử Mi vươn tay chạm vào khối màu tím nọ.

- Không tồi đâu, em định dùng chúng làm gì?

- Khối phi thủy ba màu này em định điêu khắc thành Phúc Lộc Thọ, để tặng cho bà nội vào ngày sinh nhật. Khối màu tử la lan này thì em tính làm một ít trang sức đeo, còn lục phi thủy thì làm một vài vật trang sức may mắn tặng cho mọi người.

Dương Tử Mi đáp.

- Anh cũng muốn.

Long Trục Thiên đòi quà y như một đứa trẻ.

Dương Tử Mi tròn mắt nhìn anh, nghĩ tới khối phi thủy đen của mình, nó rất hợp với khí chất của anh:

- Được, em sẽ tặng anh một miếng ngọc bội.

- Anh muốn em tự khắc.

Long Trục Thiên được voi đòi tiên.

- Đương nhiên rồi.

Dương Tử Mi liếc trắng mắt. Cô nghĩ đến tấm thẻ bài gỗ đào, bèn lấy nó ra khỏi ngăn kéo:

- Anh xem, em lại tìm thấy một tấm thẻ bài gỗ đào nữa, anh coi hình vẽ này tượng trưng cho cái gì?

Long Trục Thiên nhìn thấy khối thẻ bài gỗ đào kia thì ánh mắt hơi trầm xuống. Anh cầm lên quan sát cẩn thận những hình vẽ trên nó, đáy mắt bỗng hiện ý cười, rồi lấy một sợi dây tơ hồng, luồn vào. Đoạn, Long Trục Thiên nói với cô:

- Lại đây, em đeo cái này đi.

- Tại sao?

Dương Tử Mi khó hiểu nháy mắt hỏi.

- Đây là biểu tượng của nữ chủ nhân gia tộc nhà anh, ngoài em ra thì chẳng còn ai thích hợp đeo nó nữa.

Long Trục Thiên vừa nói vừa vòng hai tay ra sau cổ cô rồi buộc thắt nút dây lại.

Biểu tượng của nữ chủ nhân gia tộc?

Tuy Dương Tử Mi bị câu này giáng cho một đòn như sét đánh, thế nhưng lòng lại vui sướng lâng lâng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 261: Nóng lạnh tụ hội, sự biến hóa kỳ dị của thẻ bài gỗ đào

Trừ phi đeo nó lên sẽ gặp phải nguy hiểm gì đó, nếu không thì em không được phép tháo xuống!

Long Trục Thiên nói với giọng điệu cực kỳ bá đạo.

- Dạ.

Dương Tử Mi kẹp tấm thẻ bài gỗ đào vào giữa hai ngón tay, nhắc lên rồi soi vào trong gương.

Thẻ bài gỗ đào màu đen được đeo trên chiếc cổ trắng nõn nà như bạch ngọc của cô, lộ ra vài phần thần bí xen lẫn cảm dỗ.

Đương nhiên, cô đồng ý đeo cái thẻ bài gỗ đào tượng trưng cho nữ chủ nhân của gia tộc này cũng chứng tỏ rằng cô nguyện ý ở bên cạnh anh cả đời này.

Long Trục Thiên thấy cô gật đầu đồng ý, ý cười tràn đến đáy mắt. Anh đứng từ phía sau ôm lấy vòng eo nhỏ xinh, cúi đầu hôn lên mái tóc vương mùi thơm thoang thoảng của cô, trầm giọng nói:

- Vậy chúng ta đi ngủ thôi, anh buồn ngủ rồi.

Mặc dù những lời anh ta nói rất bình thường, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng lúc này nghe thấy, Dương Tử Mi vẫn cảm thấy tai đó mặt nóng, tim đập rộn ràng.

Cô khẽ gạt đầu, lấy bộ đồ ngủ từ trong tủ ra đưa cho anh.

Còn cô thì vào trong phòng vệ sinh thay bộ đồ ngủ của mình.

Khi đi ra, Long Trục Thiên đã nằm ở trên giường, trong căn phòng vang lên hơi thở đều đều.

Dương Tử Mi nhún vai, lặng lẽ lên giường, nằm ở bên cạnh người anh, đầu hơi ngược lên, chớp mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú bởi vì ngủ say mà trở nên thả lỏng và dịu dàng hơn của anh, trong lòng vừa cảm thấy phức tạp lại xen lẫn ngọt ngào.

Đời này, anh ấy là người đàn ông mà mình muốn chọn.

Nhưng cô lại hoàn toàn không biết gì về bối cảnh của người đàn ông này cả.

Có điều đã không còn quan trọng nữa, bởi vì cô đã biết tấm lòng anh ấy dành cho cô rồi!

Nghĩ đến đây, cảm giác ngọt ngào lại lan khắp trái tim cô...

Cô giờ ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt có ngũ quan đẹp như tượng tạc kia...

Khi vuốt đến bờ môi mỏng mềm mại kia của anh thì anh bỗng nhiên mở miệng ngậm lấy ngón tay của cô...

Cảm giác ấm áp ngứa ngáy lập tức truyền từ đầu ngón tay đến toàn thân...

Dương Tử Mi đỏ mặt, vội vàng rút ngón tay ra khỏi miệng của anh.

Cái anh này lại đang giả bộ ngủ đấy à?

Cô nhìn anh một cái nhưng không thấy dấu hiệu gì giống như anh đã tỉnh dậy cả, tiếng hít thở và mạch đập ấy vẫn vang lên đều đều, trông anh như vẫn đang say ngủ.

Có lẽ vừa rồi là anh ấy nằm mơ.

Lúc này, cô đã an phận rồi, đang định nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ thì chợt cảm thấy nhiệt độ cơ thể của anh đang dần dần tăng cao. Cô vội vàng mở mắt ra, sau đó nhìn thấy một hiện tượng kỳ quái.

Thẻ bài gỗ đào trước ngực anh đã biến thành màu cam, đèn chỉ thị cũng đang phát sáng.

Có điều tia sáng lóe lên kia lại bắn vào giữa tấm thẻ bài gỗ đào ở trước ngực mình.

Cô cúi đầu nhìn vào thẻ bài gỗ đào của mình.

Chỉ thấy nó cũng đang bắt đầu đổi màu, nhưng là đang dần đổi thành màu xanh của băng. Tuy tia sáng ở chính giữa thẻ bài gỗ đào của cô giao thoa với tia sáng từ thẻ bài gỗ đào của Long Trục Thiên, nhưng lại phân biệt rõ ràng, một bên màu xanh lam, một bên màu cam.

Đồng thời, cảm giác cô cảm nhận được không nóng rực như Long Trục Thiên, mà là từ từ trở nên lạnh lẽo.

Thẻ bài gỗ đào trước ngực cô giống như là một tảng băng đang không ngừng tản ra hơi lạnh, khiến cô có cảm giác như vừa rơi vào hầm băng.

Lạnh đến mức đôi môi cô run lên bần bật!

Khiến cô không tự chủ được mà xích lại gần cơ thể giống như nguồn lửa của Long Trục Thiên, hấp thu nhiệt lượng trên người anh ấy, lúc này cô mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Bởi vì quá tò mò rốt cuộc tại sao lại xảy ra biến hóa như vậy, cho nên cô không muốn tháo nó xuống mà tiếp tục quan sát sự biến hóa của mình và thẻ bài gỗ đào.

Hơi lạnh kia giống như một mũi tên băng đang không ngừng di chuyển trong kinh mạch của cô, mọi chỗ nó đi đến đều trở nên lạnh như băng, nhưng cảm giác lại có chút kỳ lạ, giống như nó đang giúp cô tẩy tủy vậy.

Cô nhắm mắt thử vận công chống lại, nhưng không ngờ rằng nguyên khí trong người cô vừa bắt gặp hơi lạnh kia thì lập tức tháo chạy mất tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Sự cải tạo thần kỳ của thẻ bài gỗ đào (1)

Dương Tử Mi cũng thả lỏng toàn thân, ôm chặt lấy Long Trục Thiên nóng như lò sưởi thế này cũng không tính là khó chịu.

Khoảng hai mươi phút sau, thẻ bài gỗ đào trước ngực hai người đều nhanh chóng trở về màu đen như cũ.

Nhiệt độ cơ thể của Long Trục Thiên giảm dần, cảm giác giá lạnh của cô cũng biến mất.

Long Trục Thiên vẫn đang ngủ rất say.

Cô đứng lên, thử duỗi cả tay lẫn chân ra, cảm giác rất dễ chịu, giống như vừa mới luyện công xong vậy.

Chẳng lẽ thẻ bài gỗ đào kia thật sự có chức năng cải tạo thân thể?

Nghĩ nghĩ một lát, dù sao cũng không ngủ được nữa nên Dương Tử Mi thay một bộ quần áo luyện công thoải mái khác, đi lên tầng thượng.

Cô ngồi khoanh chân thở nạp.

Không cần dựa vào hắc phi và tháp sắt nhỏ nữa, dường như khí tức vận hành cũng trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ tất cả đều là kết quả từ sự cải tạo của thẻ bài gỗ đào kia sao?

Cô cầm thẻ bài gỗ đào lên, ngoại trừ đồ án kia có chút đặc biệt ra thì nhìn ngược nhìn xuôi kiểu gì nó cũng chỉ là một tấm gỗ đào mà thôi, tại sao lại có thẻ có chức năng đặc biệt như vậy chứ?

Hơn nữa, phản ứng của mình và Long Trục Thiên cũng hoàn toàn khác nhau. Anh ấy thì giống như lửa, mình thì giống như băng, hơn nữa cái đèn tín hiệu kia còn kết hợp đối ứng với nhau, thật sự là vô cùng quý dị.

Sau khi tu luyện xong, cô đi xuống dưới nhà, quay trở về phòng ngủ của mình.

Sợ làm ảnh hưởng đến Long Trục Thiên, cô không bật đèn mà trực tiếp mò lên giường. Vừa mới nằm xuống, cô liền đối diện với đôi mắt sáng mờ to, đôi mắt ấy lóe lên lấp lánh như hắc diệu thạch.

Tim đột nhiên đập mạnh thành thịch, cô né tránh ánh mắt của Long Trục Thiên, kéo chăn lên giả vờ muốn ngủ.

- Buổi tối em không cần ngủ à?

Long Trục Thiên thì thầm ở bên tai cô.

Hơi thở ấm áp khẽ phát qua vành tai, len lỏi vào tai cô như một con sâu nhỏ, nhột nhột khiến tai cô lại bắt đầu đỏ rực lên, có chút khấn trương. Cô trả lời bằng giọng mũi thật nhỏ:

- Nửa đêm phải luyện công.

- Tại sao phải luyện công vào lúc nửa đêm?

Long Trục Thiên duỗi tay ra ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, khẽ siết cô sát lại gần mình.

Cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng của anh ấy, Dương Tử Mi cũng dần dần nóng lên:

- Bởi vì khí tức trong thành phố bị ô nhiễm quá nhiều, quá ồn ào, chỉ có ban đêm mới có thể hấp thu được nguyên khí của trời đất tốt hơn.

- Ủ, vậy em buồn ngủ chưa?

Giọng nói của Long Trục Thiên mang theo chút cưng chiều và đau lòng.

Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng ấm áp, nheo miệng cười nói:

- Em không buồn ngủ chút nào.

Cô không hề nói dối.

Từ sau khi tu luyện Dịch Khí Thuật xong, đối với cô mà nói ngủ là một chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cô không hề cảm thấy buồn ngủ. Hơn nữa cho dù có mệt mỏi thế nào cô cũng có thể nhanh chóng hồi phục lại, giống như nhân vật trong game vậy.

- Bất kể thế nào, con gái vẫn phải ngủ nhiều mới tốt.

Long Trục Thiên ôm cô vào lòng, nói:

- Bây giờ mới bốn giờ, em vẫn có thể ngủ hai tiếng nữa.

- Tạm thời em không ngủ được, vừa rồi thẻ bài gỗ đào của em cũng xảy ra một chút biến hóa.

Dương Tử Mi kể lại mọi chuyện cho Long Trục Thiên nghe một lần.

Long Trục Thiên chớp đôi mắt đen ánh lên màu xanh nhìn vào thẻ bài gỗ đào của Dương Tử Mi, đắm chiều như có điều suy nghĩ.

- Mỗi ngày sau khi thức dậy anh có cảm thấy mình có gì thay đổi không?

Dương Tử Mi hỏi.

Long Trục Thiên khẽ gật đầu nói:

- Có, mỗi ngày sau khi thức dậy anh cảm thấy khí tức vô cùng thông thuận, tinh lực đặc biệt dồi dào. Đạo gần đây anh không có thời gian luyện công, nhưng bất kể là tốc độ hay lực độ đều tăng lên so với trước đây.

- Em nghi ngờ là thẻ bài gỗ đào kia đang cải tạo chức năng thân thể của chúng ta, hơn nữa nó còn sở hữu một sức mạnh thần kỳ, nếu không, sao rõ ràng lúc trước anh bị trúng đạn sắp chết rồi nhưng nó vẫn có thể nhanh chóng chữa lành vết thương của anh, giúp anh trở lại như bình thường.

Dương Tử Mi nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 263: Sự cải tạo thần kỳ của thẻ bài gỗ đào (2)

Long Trục Thiên gật đầu, nói:

- Đây là vật bảo hộ của gia tộc anh, vì thế nó cũng sẽ bảo vệ anh.

- Nhưng em không phải là người của gia tộc anh mà.

- Em có!

Bàn tay Long Trục Thiên đang đặt ngang eo của cô xoa xoa, mắt phượng nhìn thẳng vào con ngươi đen tuyền của cô:

- Em là người của anh, sao có thể nói không phải là người của gia tộc anh được?

- ...

Dương Tử Mi cạn lời rồi.

Mặc dù cô đã ngầm thừa nhận trong lòng rằng cô là người của anh ấy, nhưng mối quan hệ của hai người vẫn chưa chính thức bắt đầu mà?

- Nhớ cho kỹ đây, em là người của Long Trục Thiên anh!

Long Trục Thiên dùng giọng nói thâm trầm nhấn mạnh lại lần nữa.

- Anh là người của Dương Tử Mi em!

Dương Tử Mi cũng không cam chịu yếu thế.

- Đương nhiên rồi, Long Trục Thiên anh sống là người của Dương Tử Mi, chết cũng là người chết của Dương Tử Mi!

Long Trục Thiên nói vô cùng trịnh trọng.

Dương Tử Mi toát mồ hôi hột.

Thanh niên này còn biết nói đùa thể này cơ à.

- Vậy gia tộc của anh là gì thế?

Dương Tử Mi lại không nén nổi tò mò nên hỏi.

Ánh mắt của Long Trục Thiên khẽ trầm lại, cặp mi mắt xuống, yên lặng hồi lâu rồi nói:

- Vài bữa nữa anh sẽ nói cho em biết.

- Tại sao không thể nói cho em nghe luôn bây giờ?

Phụ nữ luôn thích truy hỏi căn nguyên của mọi chuyện mà mình tò mò, huống chi là bối cảnh của người mình thích. Dương Tử Mi cũng là phụ nữ, cô cũng không nhịn được mà muốn làm rõ một vài chuyện.

- Nguy hiểm.

Long Trục Thiên kéo đầu cô tựa vào bả vai của mình:

- Những gì nên biết anh nhất định sẽ nói cho em biết.

- Thôi được rồi!

Dương Tử Mi biết anh ấy có nỗi khổ riêng, cho nên cô không tiếp tục truy hỏi nữa mà tựa vào bờ vai của anh, nhắm hai mắt lại:

- Vậy chúng ta ngủ tiếp đi.

- Ừ, ngủ ngon.

Long Trục Thiên nói xong cũng nhắm hai mắt lại.

Lần này đổi lại là anh không thể nào ngủ được.

Nghe hơi thở của người bên cạnh dần đều đặn, anh mới mở đôi mắt đẹp hẹp dài của mình ra, quay sang nhìn khuôn mặt trắng nõn, sạch sẽ giống như ngọc thạch đang tản ra ánh sáng dịu dàng ở trong bóng đêm của cô ấy.

Đôi mắt của anh sớm đã quen nhìn mọi vật trong bóng đêm, không có gì khác biệt so với ban ngày cả.

Trong lúc ngủ say, vẻ mặt của Dương Tử Mi không còn bình tĩnh lạnh nhạt như trước nữa, mà ngược lại, hàng mi run lên nhẹ nhàng giống như những cánh bướm bị thương, đôi chân mày đẹp dài nhều lại, đôi môi mím chặt đầy bất an, cả người co lại, bàn tay siết chặt thành quyền, giống như đang thiếu cảm giác an toàn, luôn chìm trong sự khấp trương và sợ hãi.

Con ngươi đen của Long Trục Thiên trầm xuống, trái tim như bị ai bóp chặt, truyền đến từng đợt đau đớn.

Bởi vì mình ở bên cạnh nên cô ấy mới ngủ một cách bất an như thế sao?

Trong lúc suy nghĩ, giọng nói ừ ừ không rõ ràng của Dương Tử Mi truyền đến ở bên cạnh, sắc mặt cô hiện rõ vẻ bất an và kinh hoàng:

- Đừng... Đừng đánh tôi... Đừng đánh tôi mà...

Trái tim anh như bị siết chặt lại, trong con ngươi đen bắn ra tia sáng tàn bạo như muốn giết người.

Là ai?

Là ai dám xông vào giấc mơ để đánh cô ấy?

Vàng trán sáng trong như ánh trăng của cô rịn ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, thấm ướt một lớp mỏng trên người.

Anh ôm chặt cô vào lòng, khẽ đưa tay vuốt về lên mái tóc sau lưng cô, thấp giọng an ủi rồi ngâm nga bài hát ru ngủ bằng thứ ngôn ngữ đặc biệt nhưng tiết tấu lại vô cùng chậm rãi an yên. Tiết tấu đó lặng lẽ vang vọng trong bầu trời đêm, như mộng như ảo...

Có lẽ sự an ủi của anh đã có tác dụng, vẻ mặt của cô dần dần bình tĩnh lại, cả người cũng dần thả lỏng ra, rúc sâu vào trong ngực anh giống như một con mèo nhỏ, thậm chí đôi tay mềm dẻo như dây mây kia còn chủ động ôm lấy cổ anh. Dường như đã tìm được nơi dựa dẫm an toàn, nên cô không còn bàng hoàng, không còn sợ hãi, không còn mê man nữa...

Nhìn khuôn mặt dần dần thả lỏng ra của cô, Long Trục Thiên mới nhắm mắt lại, lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Sự ám áp của mẫn cương (1)

Sau khi nói chuyện với Tiểu Thiên một lúc, Dương Tử Mi bắt đầu đi đến hậu viện thăm sư phụ.

Sư phụ không ở trong đình viện, chắc là lại đang ngủ rồi.

Cô đi tới trước cửa phòng của sư phụ, khẽ gõ cửa vài cái, thấp giọng gọi:

- Sư phụ ơi!

Không ai lên tiếng trả lời, cô đành nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trên giường trống không, sư phụ không có ở đây.

Ông đã đi đâu rồi nhỉ?

Sau khi ra ngoài tìm khắp nơi nhưng cũng không thấy đâu, cô bèn chạy ra hỏi Trình Tử:

- Trình Tử, cậu có nhìn thấy sư phụ của tôi không?

- Đạo trưởng đi ra ngoài rồi.

Trình Tử trả lời:

- Ông ấy dặn tôi nói với cô là ông ấy ra ngoài vân du một thời gian, bảo cô đừng có đi tìm ông ấy.

- Vân du á?

Cả trái tim của Dương Tử Mi trầm hẳn xuống:

- Sư phụ tôi đi từ lúc nào thế?

- Sau khi cô vừa ra ngoài thì ông ấy cũng đi luôn.

Trình Tử trả lời:

- Thật là, sao cậu không nói với tôi một tiếng hả? Sao cậu có thể để sư phụ đi ra ngoài như thế chứ?

Dương Tử Mi gấp đến mức to tiếng trách mắng Trình Tử.

- Tôi xin lỗi, chủ nhân. Tôi không biết là phải nói cho cô biết.

Mặt mày Trình Tử tràn đầy vẻ hối lỗi, anh cúi thấp đầu xuống xin lỗi Dương Tử Mi.

- Được rồi, chuyện này cũng không thể trách cậu được. Nếu sư phụ đã muốn đi thì cậu cũng không cản được ông ấy.

Dương Tử Mi biết trách mắng Trình Tử cũng vô dụng, cô chạy vào phòng của sư phụ mình lần nữa, phát hiện sư phụ chỉ mang theo vài bộ quần áo, những thứ khác vẫn ở trong phòng, thậm chí đến cả chiếc điện thoại mình mua cho ông ấy để tiện cho việc liên lạc, ông ấy cũng để lại, không hề mang theo.

Rốt cuộc sư phụ muốn đi vân du ở nơi nào chứ?

Tại sao không chịu để cô đi theo bên cạnh ông, cùng ông vượt qua đại hạn cuối cùng này?

Dương Tử Mi vô cùng đau lòng ngồi bần thần trong phòng của sư phụ hồi lâu. Lúc này Trình Tử lại đi vào, nói:

- Chủ nhân, bạn của cô Lam Nha Nha chuyển đồ đến rồi.

- Tôi biết rồi.

Vừa bước ra ngoài, Dương Tử Mi lập tức nhìn thấy Lam Nha Nha đang xách một cái túi lớn trong tay, vẻ mặt đầy ngượng ngùng nhìn cô nói:

- Tử Mi, mình chuyển đến thật này, bạn hãy thu nhận mình nhé.

- Đương nhiên rồi, thấy bạn tới mình vui chết đi được ấy chứ.

Nói xong Dương Tử Mi dẫn Lam Nha Nha vào căn phòng mà cô đã chuẩn bị sẵn cho cô ấy.

Khi Lam Nha Nha vừa nhìn thấy căn phòng được sắp xếp theo phong cách cổ điển vô cùng trang nhã giống như khuê phòng của các tiểu thư trên ti vi thì lập tức hưng phấn ôm lấy Dương Tử Mi, kêu to:

- Woa, Tử Mi, căn phòng này thật là đẹp quá đi mất, mình thích quá! Mình vẫn hay mơ ước có thể được sống trong căn khuê phòng giống như các thiên kim tiểu thư thế này đây. Tử Mi, cảm ơn cậu, yêu cậu quá đi mất!

Nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ hưng phấn của cô ấy, Dương Tử Mi cũng cực kỳ vui vẻ.

Lam Nha Nha cời giầy, lăn qua lăn lại trên giường vài vòng sau đó ôm gối hỏi Dương Tử Mi:

- Tử Mi, tại sao khi vừa bước vào căn phòng này mình lại cảm thấy cực kỳ thoải mái, cực kỳ ấm áp thế nhỉ?

- Căn cứ vào tất cả thuộc tính âm của bạn, mình đã dùng đá thủy tinh bố trí Tụ Dương Trận trong căn phòng này, đồng thời cũng dán chín tờ Tụ Dương Phù lên. Tất cả mọi thứ được trưng bày ở đây đều được sắp xếp theo trận pháp, bạn nhất định không được động linh tinh. Đợi sau khi bạn ở đây hơn một tháng, mình sẽ giúp bạn thu thập chút dương khí, đến lúc đó có lẽ luồng âm khí kia không thể ảnh hưởng đến thể chất của bạn được nữa.

Dương Tử Mi ngồi xuống bên cạnh Lam Nha Nha, dặn dò.

- Ủ, mình nhất định sẽ không động vào đồ đạc đâu.

Lam Nha Nha chớp đôi mắt to tròn linh động trong suốt đến vô ngần của mình, nhìn Dương Tử Mi, nói với vẻ cực kỳ cảm động:

- Tử Mi, bạn đối với mình tốt quá, bạn thật sự là cha mẹ tái sinh của mình!

- Còn lâu mình mới muốn làm cha mẹ tái sinh già cả gì đó của bạn nhé, chúng ta là bạn bè mà, có thể giúp được bạn bè, mình cũng vui lắm.

Dương Tử Mi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265: Sự ấm áp của miễn cưỡng (2)

Mình cũng hy vọng một ngày nào đó trong tương lai mình có thể có khả năng để giúp đỡ bạn bè nhiều hơn nữa.

Đôi mắt của Lam Nha Nha vụt sáng:

- Từ sau khi mình bắt đầu siêu độ cho những cô hồn dã quỷ theo lời đề nghị của bạn, mình phát hiện sau mỗi lần siêu độ, giúp đỡ họ, mình đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Ủ, ở một mức độ nào đó, lý do con người cảm thấy hạnh phúc không phải là vì mình có được rất nhiều, mà là vì bản thân mình có giá trị.

Dương Tử Mi suy tư hồi lâu rồi gật đầu.

Đời trước, cô rất đau khổ là bởi vì ngay cả bản thân mình cô cũng không quan tâm được, cô không biết rốt cuộc thì cuộc đời mình có ý nghĩa gì nữa.

Đời này, cô có năng lực có thể tự chăm sóc bản thân, còn có năng lực giúp đỡ những người mình quan tâm. Nhìn thấy họ vui vẻ vì mình, cô cũng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

- Tử Mi, mình luôn cảm thấy bạn trưởng thành và chín chắn hơn bọn mình rất nhiều, không hề giống một cô bé mười lăm tuổi chút nào.

Lam Nha Nha nhìn cô rồi nói.

- Đúng rồi, mình là một bà cô hơn bốn mươi tuổi đấy.

Dương Tử Mi vờ trách móc, cười một cách nghịch ngợm

- Bốn mươi tuổi á? Thật là, bà cô bốn mươi tuổi làm gì non được như bạn đâu?

Lam Nha Nha tròn mắt lên sau đó giờ tay thọc lét Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi không chịu nổi nhột, cười khúc khích ngã xuống giường, cũng lăn đến thọc lét Lam Nha Nha.

Hai người cười đùa vui vẻ, lăn tới lăn lui ở trên giường...

Một lát sau, Trình Tử đến gọi hai người đi ăn cơm.

Dương Tử Mi kéo tay Lam Nha Nha đến phòng ăn, họ vừa cùng nhau thưởng thức những món ăn ngon mà Trình Tử làm vừa nói đến một vài chuyện ở trường học.

Sau khi ăn cơm xong, hai người cùng nhau lấy sách ra ôn lại bài.

Tiếng Anh của Lam Nha Nha rất tốt nên cô phụ trách dạy Dương Tử Mi học tiếng Anh, còn Dương Tử Mi thì giảng giải về các đề Toán cho cô hiểu, tiếng nói cười rộn ràng vang lên, cũng vì thế mà thời gian trôi qua rất nhanh.

Học xong, hai người lại nắm tay nhau đi dạo phố đêm của thành phố A, mặc cả trả giá với người bán hàng rong bên vỉa hè, cùng nhau ăn vặt, cùng nhau lượn lờ trong các shop quần áo rất vui vẻ.

Chưa bao giờ Dương Tử Mi cảm thấy cuộc đời phong phú như vậy.

Cái cảm giác được cùng bạn bè cùng nhau chung sống học tập giống như những người đồng trang lứa khác như thế này thật là tốt, khiến cô bất chợt quên đi sự đặc biệt của bản thân mình.

Sau khi Lam Nha Nha ngủ say.

Dương Tử Mi cũng nằm ở trên giường của mình, bắt đầu gọi điện cho Long Trục Thiên.

- Trục Thiên, anh đã ngủ chưa?

- Không có em ở bên cạnh anh không ngủ được.

- Vậy khi nào thì anh về? Em rất nhớ anh.

- Mi Mi, anh cũng rất nhớ em nhưng ngày mai anh phải đi Châu Âu rồi.

Trong giọng nói của Long Trục Thiên mang đầy sự áy náy.

- Anh đi Châu Âu làm gì?

- Trong tổ chức xảy ra chút chuyện, anh phải đến đó xử lý.

Dương Tử Mi không truy hỏi rốt cuộc tổ chức mà anh nói là gì. Cô biết, có một số việc có thể hỏi nhiều, nhưng có một số việc không cần phải hỏi làm gì.

Ngay từ lần đầu gặp Long Trục Thiên khi cô lên năm, cô đã biết bối cảnh của anh không hề đơn giản như Gia Cát Nguyệt nói, đằng sau hẳn là vẫn còn một tổ chức thần bí nữa.

Sợ Long Trục Thiên sẽ gặp nguy hiểm khi tiết lộ ra bí mật của tổ chức nên cô tuyệt đối sẽ không hỏi nhiều.

- Vậy anh về sớm nhé, em đợi anh.

Dương Tử Mi cố gắng làm cho giọng nói của mình bình tĩnh hết mức có thể.

- Anh yêu em, Mi Mi.

Trong giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Long Trục Thiên khiến cô nghe xong thì trái tim lại không nén nổi mà loạn nhịp.

- Em cũng yêu anh, Trục Thiên.

Dương Tử Mi dịu dàng nói ra tình cảm của mình.

- Anh hát ru cho em ngủ nhé...

- Vâng.

Từ đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng hát từ tính nhẹ nhàng của Long Trục Thiên. Đây vẫn là bài hát mà cô không hiểu lời, là bài hát ru cô đã từng nghe một lần ở chỗ của Tuyết Hồ.

Không biết bây giờ Tuyết Hồ thế nào rồi.

Liệu đã vượt qua được lần thiên kiếp thứ ba kia hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Phong thủy nuôi cá trong nhà (1)

- Từ Mi, cái thẻ bài gỗ đào này của bạn là từ đâu mà có vậy?

- Ừm, ngẫu nhiên có được thôi ấy mà.

Dương Từ Mi tất nhiên không thể nói cái này là đồ cướp từ tay mấy tên trộm mộ được.

Bất luận cô lấy được nó từ đâu thì Mẫn Cương vẫn rất vui, bởi vì trong cùng một ngày, cô và anh lại cùng đeo chung một vậy giống nhau, đó quả thật là một cơ duyên diệu kỳ.

Ha ha, nếu như anh biết thẻ bài gỗ đào này là do Long Trục Thiên đưa cho cô đeo, hơn nữa lại còn có hàm ý đặc biệt thì chắc là anh sẽ không vui mừng như thế đâu.

Sau khi đưa Dương Từ Hi đến cổng trường tiểu học, hai người tiếp tục đi về phía trường trung học.

Bỗng nhiên, ở đoạn đường phía trước có một tiếng thét vang kinh thiên động địa vang lên:

- Cái thằng ăn trộm trời đánh đó, sao cứ trộm đồ của nhà bà suốt thế hả! Mày mau đi chết đi!

Dương Từ Mi ngẩng lên nhìn thì chỉ thấy có một bà thím khoảng hơn bốn mươi tuổi đang chống nạnh đứng ngoài đường chửi bới, mặt bà ấy tức giận đến mức đỏ bừng hết cả lên.

Một cô gái đi ra từ bên trong, kéo lấy bà thím, nói với vẻ cực kỳ xấu hổ:

- Mẹ ơi, đừng mắng chửi nữa, mấy tên trộm đó cũng đâu có nghe thấy đâu.

- Bảo mẹ đừng mắng nữa à? Sao mẹ có thể không mắng được chứ? Đây đã là lần thứ ba trong tháng này có trộm đột nhập vào nhà rồi, các nhà xung quanh thì chẳng sao cả, sao mẹ lại đen đui như thế này chứ?

Cô gái cúi đầu xuống.

Dương Từ Mi phát hiện ra, cô gái đó chính là Trần Phương Phương bạn học cùng lớp với cô.

Tính cách của Trần Phương Phương có hơi hướng nội, nhát gan, lại sợ chuyện phiền phức, chính là kiểu người bình thường ít khi mở miệng nói chuyện trong lớp.

Bây giờ coi như cô đã hiểu được tại sao Trần Phương Phương lại có tính cách như thế rồi, bởi vì cô ấy có một bà mẹ chanh chua hết sức, bình thường toàn bị mẹ la hét trách móc cho nên lá gan càng ngày càng nhỏ.

- Nếu ngày nào cũng bị trộm vào nhà cuộm đồ như thế này thì tôi không sống nữa, tôi không muốn sống nữa...

Mẹ Trần Phương Phương ấy vậy mà lại ngồi vật xuống đất ăn vạ, hai chân giãy đành đạch lên rồi gào khóc.

Trần Phương Phương rất lúng túng, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới phải, cô ấy chỉ đành luống cuống tay chân, lắp bắp gọi mẹ.

Dương Từ Mi không muốn để cho Trần Phương Phương thêm lúng túng vì trông thấy cô, nên đang định cùng Mẫn Cương rời đi, lúc cô ấy ngẩng đầu lên thì phát hiện căn nhà kia có hiện tượng tiết phong lậu khí.

Cô hơi nhú mày lại.

Xem ra, nhà họ Trần thường xuyên mất trộm hoàn toàn không phải là việc ngẫu nhiên mà là do phong thủy của căn nhà có vấn đề, từ đó dẫn đến việc nó trở thành nơi mà bọn trộm cắp thích ghé thăm.

Trần Phương Phương và cô là bạn cùng lớp, nhưng hai người không thân nhau, cô cũng không thể tùy tiện tiến đến dò hỏi, rồi xem phong thủy giúp nhà họ được đúng không?

Sau khi suy nghĩ, cô xoay người định bỏ đi nhưng lại bị Trần Phương Phương nhìn thấy.

Lúc mới thấy cô, Trần Phương Phương có chút lúng túng, nhưng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô ấy bèn cắn chặt răng, đánh bạo đuổi theo:

- Dương Từ Mi, bạn đợi đã.

Dương Từ Mi dừng bước, nhìn cô ấy.

Trần Phương Phương nhìn Mẫn Cương bên cạnh một cái, gương mặt có hơi đỏ lên.

Mẫn Cương vẫn luôn là vai nam chính trong giấc mộng của các cô gái, cũng là bạch mã hoàng tử trong mộng của cô ấy, nhưng mà, cô ấy là một người tự ti, trước giờ không có mơ tưởng viễn vông gì với anh cả, vì thế nhìn thấy Dương Tử Mi và anh ở cạnh nhau cô ấy cũng không có cảm giác ghen tị gì hết.

- Có việc gì à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Tử Mi, mình... Mình nghe Hạ Muội nói, hình như bạn biết về phong thủy, bạn... có thể xem phong thủy giúp nhà mình được không? Mình vẫn luôn cảm thấy có thể nhà mình thường xuyên bị mất trộm là do phong thủy có vấn đề ở chỗ nào đó.

Trần Phương Phương nói với vẻ ngại ngùng.

Dương Tử Mi hé môi cười:

- Được thôi, không thành vấn đề.

Nếu như Trần Phương Phương đã chủ động mở miệng, cô và cô ấy lại còn là bạn cùng lớp, cô cũng không ngại giải quyết mấy chuyện nhỏ nhặt này giúp cô ấy.

Giúp người ta xem phong thủy khác với xem mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 267: Phong thủy nuôi cá trong nhà (2)

Xem phong thủy là lợi dụng thiên thời địa lợi nhân hòa giúp người ta xu cát tị hung, không phải là nhìn trộm thiên cơ nghịch lại thiên mệnh, cho nên sẽ không bị trời phạt.

Nhưng xem mệnh thì không như thế, đó là hành động xem trộm thiên cơ, trong tình huống bình thường, cô không muốn xem nhiều.

Trần Phương Phương thấy cô đã đồng ý, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ kích động:

- Cảm ơn bạn nhiều lắm.

- Mình còn chưa bắt đầu xem mà, câu cảm ơn này của bạn nói sớm quá rồi.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ha ha, nhưng vẫn phải cảm ơn bạn chứ.

Trần Phương Phương cười ngại ngùng, rồi lại nhìn Mẫn Cương một cái, gương mặt càng đỏ hơn.

Ánh mắt của Mẫn Cương không hề nhìn tới cô ấy, thứ mà anh nhìn thấy chính là một cái nhún mày, mỉm cười của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đi theo Trần Phương Phương vào trong nhà của cô ấy.

Gia cảnh của Trần Phương Phương bình thường, nội thất trang trí đơn giản, không có chỗ nào xa hoa hết.

Dương Tử Mi vừa vào cửa, hai mắt liền nhìn vào căn nguyên khiến cho toàn bộ ngôi nhà bị tiết phong lậu khí kia.

- Phương Phương, bên trong là phòng của bạn sao?

Dương Tử Mi chỉ vào một căn phòng và hỏi.

Trần Phương Phương gật đầu.

- Dẫn mình vào đó xem đi, có khả năng vấn đề chính là ở đó đấy.

Dương Tử Mi nói.

- Ờ?

Trần Phương Phương kinh ngạc kêu lên, sau đó vội vàng đưa cô vào trong phòng.

Vừa nhìn thấy bể cá vàng hình lục giác và hai con cá vàng đang tung tăng bơi lội trong bể kia, Dương Tử Mi liền biết ngọn nguồn là từ đâu mà ra rồi.

- Phương Phương, có phải từ sau khi bạn đặt cái bể cá này ở đây thì nhà bạn thường xuyên bị mất cắp không?

Dương Tử Mi hỏi.

Trần Phương Phương cố vắt óc nhớ lại, sau đó mở to mắt nhìn cô với vẻ kinh ngạc:

- Tử Mi, không phải bạn có ý mắ tai họa khiến nhà mình thường xuyên bị mất cắp chính là ở bể cá vàng này đấy chứ?

Dương Tử Mi gật đầu.

Trần Phương Phương nhú mày lại, lẩm bẩm:

- Bể cá vàng này là do chị họ của mình tặng mình nhân dịp sinh nhật vào tháng trước, mình rất thích nó nên mới để ở trong phòng, mỗi ngày nhìn hai con cá vàng bơi tới bơi lui cũng có thể giải khuây thư giãn. Nghe bạn nói thế, mình mới nhớ lại, quả đúng là thế thật, trước đây nhà mình chưa từng bị ăn trộm bao giờ, thế mà gần đây lại liên tục bị mất trộm mấy lần liền...

- Ừm, cái bể cá vàng này đặt không đúng chỗ.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Tại sao lại không đúng? Không phải có rất nhiều người cũng đặt bể cá ở trong nhà để nuôi cá sao? Nghe nói có thể tụ phong đường tài mà.

Trần Phương Phương hỏi.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Có rất nhiều gia đình cũng đặt bể cá ở phòng khách để thưởng thức, nhưng nuôi cá cũng phải chú ý tới phong thủy nữa, phong thủy nuôi cá cũng là một nội dung trong phong thủy học. Người nào cũng hy vọng gia đình bình an, tiền vào như nước. Nhưng mà, cũng cần phải chú ý, hình dáng của bể cá, số lượng cá vàng và cả nơi đặt... đều không thể tùy tiện được, nếu không thì ngược lại sẽ thương tài, giống như nhà cậu vậy.

Gia đình có nuôi cá thì nên chú ý những điểm sau:

Thứ nhất, hình dáng của bể cá có liên quan đến ngũ hành.

1. Bể cá hình tròn, trong ngũ hành thuộc Thủy, có thể sinh vượng thủy, vì thế là may mắn.
2. Bể cá hình chữ nhật, trong ngũ hành thuộc Mộc, tuy rằng tiết thủy khí, nhưng có lúc cũng có ích, vì thế cũng coi là may mắn.
3. Bể cá hình vuông, trong ngũ hành thuộc Thổ, Thổ khắc Thủy, xuất hiện hai lực lượng tương khắc, vì thế nên khi chọn bể cá thì không nên chọn bể hình tứ giác ngũ hành thuộc Thổ như thế.
4. Bể cá hình lục giác, lục là thủy số, vì thế nên dù ngũ hành thuộc Thủy, nhưng ngũ hành của đa giác thuộc Hỏa, thủy hỏa đan xen, vì thế cũng không nên dùng để bày trí thúc đẩy tài lộc.
5. Bể cá hình tam giác hoặc bát giác, ngũ hành thuộc Hỏa, gặp nước thì thành hiện tượng tương khắc, cũng không nên chọn.

Phân tích dựa theo ngũ hành thì may mắn nhất là hình chữ nhật và hình tròn, lúc chọn bể cá, nên chú ý những điều này nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Phong thủy nuôi cá trong nhà (3)

Thứ hai, số lượng cá nuôi.

Rất nhiều người đều cho rằng số lượng cá là số lẻ thì may mắn, ví dụ như một, ba, năm, bảy, chín. Số chẵn như hai, bốn, sáu, tám, mười là xui. Những người này cho rằng "chẵn" trong số chẵn hài âm với "thương", vì thế nên không được may mắn. Kỳ thực không nên suy đoán như thế, bởi vì phong thủy có lý luận phân tích khác. Trong phong thủy, thường thì sẽ kết hợp số lượng cá với hà đồ hoặc kết hợp với lạc thư, hai thứ cùng kết hợp thì càng tăng thêm sức mạnh.

Hiện dùng số lạc thư kết hợp với số đuôi cá để luận phong thủy.

Một đuôi: Nhất Bạch Tham Lang Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Hai đuôi: Nhị Hắc Cự Môn Tinh, là hung tinh, bất lợi cho tài vận.

Ba đuôi: Tam Bích Lộc Tồn Tinh, là hung tinh, bất lợi cho tài vận.

Bốn đuôi: Tứ Lục Văn Khúc Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Năm đuôi: Ngũ Hoàng Liêm Trinh Tinh, là hung tinh, bất lợi cho tài vận.

Sáu đuôi: Lục Bạch Vũ Khúc Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Bảy đuôi: Thất Xích Phá Quân Tinh, là hung tinh, bất lợi cho tài vận.

Tám đuôi: Bát Bạch Tà Phụ Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Chín đuôi: Cửu Tử Hữu Bật Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Mười đuôi thì giống như một đuôi, mười một đuôi thì tính là hai đuôi, mười hai đuôi thì tính là ba đuôi, còn lại cứ thế mà suy ra.

Thứ ba, màu sắc của cá.

Cá vàng có màu sắc khác nhau thì cũng thuộc ngũ hành khác nhau, hoặc nhiều hoặc ít đều có ảnh hưởng tới phong thủy.

Nếu như cá nuôi có màu vàng kim hoặc màu trắng thì ngũ hành thuộc Kim, Kim có thể sinh Thủy, vì thế nên khả năng thúc đẩy tài vận khá mạnh.

Nếu như màu của cá nuôi là đen, xanh lam, hoặc xám thì ngũ hành thuộc Thủy, Thủy có thể vượng Thủy, vì thế nên thúc đẩy tài vận cũng rất mạnh.

Nếu cá có màu đỏ, tím hoặc cam, ngũ hành thuộc Hỏa, Hỏa sẽ làm tổn hại Thủy, vì thế khả năng thúc đẩy tài vận khá yếu.

Nếu cá có màu vàng hoặc màu cà phê thì ngũ hành thuộc Thổ, Thổ khắc Thủy, vì vậy thúc đẩy tài vận rất yếu.

Thứ tư là vị trí đặt bể cá.

1. Đừng nuôi cá ở trong phòng ngủ, nhà vệ sinh hay phòng bếp. Nuôi ở trong phòng ngủ càng không tốt, nó sẽ làm bạn bị thiệt hại về vật chất, ví dụ như bị mất trộm, thậm chí còn bị cướp giật. Vì vậy nuôi cá ở phòng khách hoặc ở ngoài nhà thì tốt hơn, đặt bể cá ở phía Bắc và phía Đông Nam thì tuyệt đối không có sự cố gì, nhưng còn phải xem tình hình của nhà cửa rồi mới quyết định được.

2. Nếu muốn phát huy được tác dụng của việc đặt bể cá thì phải chú ý đến hướng của mỗi phòng. Vị trí tài lộc thích hợp để đặt bể cá thường thì ở vị trí đối diện cửa ra vào, không được bày biện nhiều vật lộn xộn. Góc tường, sàn nhà không được để bong tróc hư hại, phải tránh đặt bể cá ở trung tâm căn phòng. Hướng Đông Nam là tiền tài và giàu có, phía Bắc là sự nghiệp thành công, vì thế nên đặt bể cá ở phía đông nam hoặc phía bắc, tốt nhất nên đặt ở nơi có thể cảm ứng nhanh chóng và có lợi như chỗ cửa ra vào, cũng chính là vị trí phía trước sân, làm như vậy đồng thời có thể tạo nên cảnh đẹp cho phòng làm việc, bày trí một bể cá đẹp, khắp nơi đều tràn ngập màu xanh và sức sống, có lợi cho việc thư giãn và nâng cao tinh thần, mở rộng mối quan hệ giao tiếp. Nhất định phải dựa vào tính toán quy hoạch không gian và phương hướng theo phong thủy để lựa chọn phương hướng may mắn.

Rất nhiều người đều nói, cách tốt nhất để nhà cửa có phong thủy tốt chính là nuôi cá vàng ở trong bể cá. Nhưng lúc nuôi cá cần phải chú ý đến phong thủy nuôi cá, trong phong thủy học, chúng ta cho rằng cá chết là bởi vì cá vận rủi thay người nhà. Trong phong thủy nuôi cá trong nhà, cá chép là biểu tượng của sự cát tường, bởi vì cá chép đại diện cho hy vọng mong muốn được thăng tiến trong sự nghiệp và quyền lực, giống như cá chép vượt Long Môn, tiến lên một bước, thế nên cá chép là một biểu tượng vô cùng may mắn.

Sau khi nghe Dương Tử Mi giải thích xong, sắc mặt của Trần Phương Phương trở nên tái mét, hình dáng bể cá, cả số lượng cá và vị trí đặt bể cá của cô ấy đều phạm vào đại kỵ của phong thủy, chẳng trách lại kéo lùi trộm cắp tới đây, thường xuyên mất đồ hao của.

- Còn nữa nhé, nếu như sau này bạn lớn rồi mà còn đặt bể cá ở trong phòng thì sẽ trở thành gái ế không ai thèm lấy đấy.

Dương Tử Mi cười nói.

Trần Phương Phương lại biến sắc thêm lần nữa, cô lập tức bế bể cá vàng kia lên toan vứt đi.

Dương Tử Mi ngăn cô lại, chỉ cho cô đặt bể cá ở chỗ thích hợp trong phòng khách, đồng thời bảo cô ấy mua thêm hai con cá nữa về là mọi thứ đều được hóa giải rồi, không cần phải lãng phí.

Trần Phương Phương cũng không nỡ vứt bể cá này đi, thứ nhất là, đây là đồ chị họ cô ấy tặng, thứ hai là, cô ấy cũng thật sự rất thích bể cá này.

Nếu như Dương Tử Mi đã nói như thế là được thì cô ấy cũng yên tâm rồi.

Nói ra cũng thật kì lạ, sau đó nhà cô ấy cũng thật sự không bị mất trộm đồ nữa.

Mẹ cô ấy còn tưởng đó là do khóc mắng ở ngoài đường có hiệu quả, mà không biết rằng, phong thủy bị rò rỉ của nhà cô ấy đã được Dương Tử Mi khéo léo ngăn lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Chỉ mong có thể cận kề bên bạn

Đi ra từ nhà của Trần Phương Phương, ánh mắt của Mẫn Cương nhìn Dương Tử Mi lại thêm vài phần thâm ý.

- Tử Mi, sao bạn có thể biết nhiều thứ như thế? Cuộc sống của bạn trước kia thế nào vậy?

Mẫn Cương không nhịn được bèn hỏi.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Năm mình năm tuổi, sau khi gặp mẹ bạn ở bệnh viện thì mình xảy ra chuyện, gân cốt đều bị phế hết, vì thế mình đã theo sư phụ lên núi sống mười năm. Trong mười năm này, mình không có việc gì làm nên chỉ dành dốc sức mà học tập thôi.

- Gân cốt của bạn bị phế hết sao? Sống ở trên núi tận mười năm cơ á?

Nghe thấy cô nói như vậy, Mẫn Cương cảm thấy rất đau lòng.

Anh thật sự không ngờ, phía sau vẻ mặt lạnh nhạt của cô lại là những tháng ngày đau khổ và cô độc suốt mười năm trời.

Nhìn thấy ánh mắt này của anh, Dương Tử Mi lại nhớ loáng thoáng tới đời trước, là một cô gái xa lạ vừa nghèo túng vừa bản thủ, lúc cô ngất xỉu trong lòng anh, cô cũng nhìn thấy đôi mắt anh ánh lên vẻ thương xót đau lòng thế này.

Ánh mắt thương xót ấy đã trở thành niềm tin cổ vũ cô tiếp tục kiên cường vượt qua vô số tháng ngày cô độc và đau khổ tiếp theo.

- Ủm, nhưng không sao đâu, mình rất biết ơn mười năm đó.

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Nhờ có mười năm đó mới có thể tạo ra mình của ngày hôm nay.

- Mình thật sự rất hy vọng, mười năm đó mình có thể ở bên cạnh bạn.

Mẫn Cương bất giác thốt lên.

Trái tim của Dương Tử Mi run lên, cô cúi đầu xuống cười khẽ.

Kỳ thật, trong mười năm đó, anh luôn bầu bạn ở trong trái tim cô.

Trong lúc cô cảm thấy cô đơn nhất, người cô thường xuyên nhớ đến nhất chính là anh của đời trước, nhớ bóng người đi lướt qua trước mắt cô và ánh mắt chứa đựng sự thương xót của anh.

- Mình nói thật đấy.

Mẫn Cương thấy cô cười khẽ thì tưởng rằng cô cười là do không coi đó là chuyện thật nên anh bèn giải thích.

- Mình biết những lời bạn nói lúc này là thật, Mẫn Cương, cảm ơn bạn nhé.

Dương Tử Mi ngẩng đầu lên, nhìn vào anh:

- Chỉ có điều, kiếp này, người mà mình chọn không phải là bạn.

Nghe thấy lời này của cô, trái tim Mẫn Cương nhói đau, giống như bị ai đó dùng dao đâm một nhát vậy.

Anh hiểu lời nói của cô có ý gì.

- Từ Mi, mình biết, người bạn chọn là anh ấy, không sao cả, mình chỉ cần được ở bên cạnh bạn với tư cách là bạn bè là đủ rồi.

Mẫn Cương mỉm môi, cố nặn ra nụ cười thân thiện.

Anh nói lời này nghe đứt từng đoạn ruột, Dương Từ Mi nghe thấy trong lòng vừa xót xa vừa cảm động.

Cô nhìn gương mặt mang theo nét cô độc của Mẫn Cương, lẽ nào, anh ấy cô độc cả đời là vì cô sao?

Đời này là vì cô, vậy đời trước thì sao? Tại sao người vừa đẹp trai vừa giàu có như anh ấy mà vẫn sống một thân một mình chứ?

- Từ Mi, bạn không cần thấy áp lực!

Mẫn Cương thấy cô nhìn mình như vậy bèn nói:

- Mình biết phải làm sao để xử lý tình cảm của bản thân mình mà.

- Ừ.

Dương Từ Mi gật đầu, hai người lặng lẽ trở lại trường học.

Vừa mới đến cổng trường học đã nhìn thấy Lam Nha Nha đang đứng chờ rồi, vừa nhìn thấy cô, cô ấy lập tức hớn hờ chạy đến, vẫy tay với cô:

- Từ Mi, bạn đến rồi!

Trạng thái của Lam Nha Nha bây giờ rất khác, tuy rằng cơ thể vẫn gầy yếu như thế, nhưng tinh thần đã tốt hơn rồi. Cặp mắt to trong suốt trắng đen rõ ràng của cô không hề có vẻ sợ hãi trốn tránh nữa mà chớp chớp trong veo, đáy mắt ánh lên vẻ tự tin.

Dương Từ Mi vui mừng bước lên trước, giơ tay lên ôm lấy bả vai gầy của cô ấy đầy thân mật:

- Nha Nha, nhìn bạn hôm nay có tinh thần thật đấy.

Lam Nha Nha vui sướng gật đầu:

- Ừm, mấy ngày nay trạng thái tinh thần của mình rất tốt, hơn nữa tối qua, mình lại giúp siêu độ cho một linh hồn, nó còn khấu đầu cảm ơn mình nữa nhé, nói là kiếp sau nhất định sẽ trả ơn mình, ha ha.

Nhìn thấy gương mặt vui sướng của Lam Nha Nha, Dương Từ Mi cũng thật lòng vui mừng thay cô ấy

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Nha nha cảm động

Đeo tỳ linh phù mà mình cho cô ấy, có thể bù đắp lại khiếm khuyết dương khí không đủ của cô ấy, tuy rằng không thể giống như người bình thường, nhưng trong cuộc sống cũng không có trở ngại gì lớn nữa.

Nếu như cô ấy tiếp tục siêu độ cho những cô hồn đã quỷ để tích phúc tích đức, thì cũng có thể thay đổi vận mệnh vốn phải gặp ghềnh cô độc của cô ấy.

Vận mệnh của con người, lúc ban đầu vốn là do trời định, nhưng không phải là không thể thay đổi, mà sự thay đổi này đều phải dựa vào việc tu tâm sửa đổi của bản thân.

Thiện có thiện báo, ác có ác báo, chân lý này vĩnh viễn đều tồn tại, chớ có hoài nghi.

Dương Từ Mi phát hiện mệnh cung của Lam Nha Nha có một đường đen, cô bấm ngón tay tính toán phát giác tối hôm nay cô ấy sẽ có một kiếp nạn.

- Nha Nha, giúp những đã quỷ kia siêu độ là chuyện tốt, nhưng mà, nghe lời mình nói này, tối nay cậu đừng làm gì cả.

Dương Từ Mi nhắc nhở Lam Nha Nha.

- Tại sao vậy?

Lam Nha Nha chớp mắt nhìn cô, hỏi lại với vẻ khó hiểu.

Từ sau khi cô khắc phục được nỗi sợ hãi khi bản thân có thể nhìn thấy được cô hồn dã quỷ, thì cô phát hiện ra, những cô hồn dã quỷ đó không hề đáng sợ chút nào, họ rất cô độc, họ rất khát vọng mọi người có thể hiểu họ, càng khát vọng có thể thoát khỏi nỗi đau đớn khi lưu lạc khắp tam giới, để sớm ngày được siêu độ.

Bởi vậy, chỉ cần có linh hồn chịu đi siêu độ, cô đều giúp đỡ, thậm chí là còn nghiên làm chuyện này nữa.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy cô vẫn còn giá trị để tồn tại lớn tới nhường ấy.

- Sẽ khiến bạn gặp nạn đấy, tóm lại, tối nay bạn đừng làm gì cả, cứ thế cho đến sáu giờ sáng.

Dương Tử Mi dặn dò.

Lam Nha Nha nhìn cô, gật đầu nói:

- Ừ, mình sẽ nghe lời bạn nói.

Mẫn Cương đứng bên cạnh nghe họ nói chuyện mà thấy mờ mờ, anh không hiểu tại sao mà Dương Tử Mi và Lam Nha Nha lại trở thành bạn bè như thế, hơn nữa dáng vẻ của Lam Nha Nha cũng thay đổi rất nhiều, không còn mang theo một đồng âm khí như trước nữa.

- Tử Mi.

Giọng nói trong veo của Hạ Muội vang lên từ phía sau.

Dương Tử Mi quay đầu lại mỉm cười với cô ấy.

Hạ Muội nhìn thấy Lam Nha Nha đứng ở bên cạnh thì thoáng khựng bước, nhìn Dương Tử Mi với vẻ sợ sệt.

Dương Tử Mi nhìn ra Hạ Muội sợ Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha cũng miễn cảm nhận được Hạ Muội đã lui lại đằng sau, cô bất an dùng ngón tay kéo lấy góc áo, trong lòng cô vẫn thấy rất buồn.

Tuy rằng bản thân mình được những linh hồn kia tiếp nhận nhưng vẫn không thể khiến cho những người khác tiếp nhận mình, mọi người vẫn xem cô như một kẻ quái dị, bất giác muốn rời xa cô.

Nhìn thấy cô buồn, Dương Tử Mi ôm lấy bả vai cô, nói với Hạ Muội:

- Hạ Muội, đây là Lam Nha Nha bạn mình của mình.

Hạ Muội rất thông minh, nghe thấy cô nói thế đương nhiên là hiểu được ý của cô, đồng thời cũng cảm thấy xấu hổ vì hành động lúc nãy của mình.

Hạ Muội biết rõ Lam Nha Nha bị bài xích ở trường như thế nào, tại sao mình lại có thể sợ hãi cô ấy giống như những người khác cơ chứ?

Huống chi, có Dương Tử Mi ở đây rồi, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì đâu.

Vì vậy, cô thoải mái sải bước đi tới gần Lam Nha Nha, vươn tay ra, nói:

- Nha Nha, xin chào, mình là Hạ Muội, bạn là bạn của Tử Mi thì cũng chính là bạn của Hạ Muội mình, về sau chúng ta cùng chơi với nhau nha.

- Cũng là bạn của mình nữa.

Mẫn Cương đứng ở bên cạnh nói.

Lam Nha Nha cảm động nhìn Mẫn Cương và Hạ Muội, hai mắt cô rưng rưng nước mắt, trong giọng nói có chút nức nở:

- Cảm ơn các bạn, cảm ơn các bạn.

Dương Tử Mi ôm lấy bả vai của cô ấy:

- Sau này, bạn sẽ còn có nhiều bạn hơn nữa.

Đáy mắt Lam Nha Nha sáng bừng lên.

Có thêm nhiều người tiếp nhận mình, có bạn bè cùng vui đùa vẫn luôn là ước mơ của cô.

Chính Dương Tử Mi đã giúp cô thực hiện giấc mơ này!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 271: Bảng xếp hạng thành tích

Mọi người vừa đi đến trước dãy phòng học thì phát hiện trước khu vực dán điểm thi đã bị học sinh vây kín mít, có người hưng phấn, có người ủ rũ, cũng có người đứng đó chỉ trỏ.

Trần Tiểu Cường vừa thấy đám người Dương Tử Mi đến thì lập tức chen lấn chạy ra từ trong đám đông, mặt mày hưng phấn nói:

- Dương Tử Mi ơi là Dương Tử Mi, bạn đứng nhất hết tất các môn thi luôn đó, lợi hại quá đi mất, bốn môn toán, hóa, vật lý, lịch sử đều là điểm tối đa đó nha, mấy môn còn lại cũng không kém, bỏ xa tên Mẫn Cương đứng thứ hai hơn năm mươi điểm luôn.

- Oa! Tử Mi thi tốt như vậy sao?

Hạ Muội kêu lên, cũng vội vàng hỏi tiếp.

- Thế còn mình thì sao?

- Lớp trưởng bạn đứng thứ tư.

Trần Tiểu Cường nói:

- Còn có một tin tốt dành cho bạn nè, lần này điểm trung bình chia đều của lớp chúng ta không phải tệ nhất nữa, mà đứng tận thứ ba cơ.

- Hà? Tốt đến thế cơ á?

Hạ Muội vui vẻ kêu lên.

- Lớp chúng ta rốt cuộc cũng không đứng bét nữa rồi, lần này nhất định các thầy cô sẽ vui mừng chết mất.

Hạ Muội vỗ tay nói với vẻ mừng rỡ.

Thân là một lớp trưởng, cho nên cảm giác tự hào về lớp mình của cô là mạnh nhất, lần này cô nghe nói thành tích của lớp mình tiến bộ được một chút như thế, đương nhiên là cực kỳ vui mừng rồi.

Vui mừng xong, tất nhiên cô không quên công lao của Dương Tử Mi, trước lúc bắt đầu kỳ thi, chính Dương Tử Mi đã bày Văn Xương Trận ở bên trong phòng học, nghe đâu có thể tăng may mắn cho mọi người lúc đi thi.

- Dương Tử Mi, may là nhờ có bạn cả đấy!

Hạ Muội vịn bả vai của Dương Tử Mi nói.

- Văn Xương Trận của bạn đúng là có tác dụng thật đấy, có thể giúp cho đám dở dở ương ương của lớp chúng ta xoay người ngoạn mục như thế. Phải biết là từ ngày đầu tiên tới giờ, lớp chúng ta vẫn luôn đội sổ cả đấy.

Dương Tử Mi mỉm cười:

- Văn Xương Trận chỉ mang tác dụng trợ vận may mà thôi, nếu các bạn trong lớp không chăm chỉ học tập thì nó cũng chẳng có tác dụng gì cả đâu, mấy ngày nay, nhờ sự dạy dỗ của thầy Tần, mọi người cũng đã học hành rất chăm chỉ.

- Đúng vậy.

Hạ Muội gật đầu sau đó quay qua hỏi Trần Tiểu Cường.

- Vậy ai xếp thứ ba thế?

- Tất nhiên là Mộ Dung Nghiên rồi. Trước kia, nếu như không phải cậu ta được hạng nhất thì Mẫn Cương hạng nhất, nhưng lần này bị Dương Tử Mi của lớp chúng ta đánh bại, hơn nữa còn hơn điểm quá chừng luôn, đã quá đi mất.

Trần Tiểu Cường cười nói

- Ăn may được một lần đứng đầu thi tính làm gì? Không chừng chỉ làm lụi mà thôi.

- Một bạn học sinh bên cạnh nói với giọng điệu chua loét.
- Phong độ là nhất thời đẳng cấp lại mãi mãi, thực lực của Mộ Dung Nghiên vẫn mãi còn đó!
- Thực lực còn đó hay không thì mình không biết, chứ hiện tại ai đứng nhất trên bảng xếp hạng, ở đây mọi người có mắt đều thấy cả.

Trần Tiểu Cường phản bác:

- Có Dương Tử Mi ở đây, từ nay về sau, lớp các bạn đừng có mơ tới chuyện có người đứng nhất nữa.
- Mẫn Cương, vừa rồi cậu ta nói lớp chúng ta như vậy, xem thường bạn với cả Mộ Dung Nghiên, chẳng lẽ bạn không tức giận à?

Bạn học sinh kia nhìn thấy Mẫn Cương đang im lặng đứng bên cạnh, thì cả giận nói.

- Tất cả mọi người đều dựa vào thực lực để nói chuyện với nhau, tài nghệ không bằng người ta thì tâm phục khẩu phục mà thua, tức giận thì được gì? Thứ hạng, không phải nhờ vào vài câu múa mép thì có thể đạt được đâu.

Mẫn Cương thản nhiên nói.

Đối với chuyện Dương Tử Mi đạt được hạng nhất, cậu ta chẳng thấy bất ngờ gì.

Một người vào hàng thiên tài, hiểu được nhiều điều thâm ảo như thế, thì chuyện thi được điểm cao căn bản chẳng có gì lạ.

Chỉ tiếc là, thành tích mà mình vẫn lấy làm đắc ý nhất vẫn thua cô ấy nhiều đến thế.

- Nhìn thấy chưa hả, đây mới là phong cách quý tộc chứ, Mẫn Cương không giống như bạn đâu, cái đồ tép riu thích múa riu qua mắt thợ.

Trần Tiểu Cường châm chọc nói.

Về mặt của cậu bạn kia đồ bùng lên, thật sự không biết nên nói gì bây giờ, ánh mắt chuyển đến chỗ Mộ Dung Nghiên đang đứng trước chỗ công bố điểm, mặt mày Mộ Dung Nghiên tối sầm vì thành tích của mình bị tụt dốc.

- A Nghiên, mấy người khác chắc hẳn là ý vào có quan hệ tốt với mấy thầy cô giáo, lấy được đáp án bài thi từ trước rồi, nếu không thì một con nhỏ quê mùa như cậu ta sao có thể thi được điểm cao như thế chứ.

Lam Chi Tinh đứng cạnh an ủi

- Ô con gái quê mùa thì sao? Ở dưới quê thì không được phép thông minh học giỏi à?

Hoàng Nhất Phong cũng đứng ở bên cạnh, nghe thấy Lam Chi Tinh nói như thế thì lập tức mắng lại.

Cậu tuyệt đối không tha thứ cho bất kì ai dám nói xấu Dương Tử Mi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 272: Văn chương khiến giáo sư kinh hãi

Chắc, chắc, Hoàng Nhất Phong này, bạn tức giận che chở cho cậu ta như thế làm gì, nếu nói giữa hai người không có chuyện gì mờ ám thì ai mà tin đây.

Lam Chi Tinh nói với vẻ giễu cợt.

- Lam Chi Tinh, bạn có thể sỉ nhục mình sao cũng được, nhưng tuyệt đối không được phép sỉ nhục Dương Tử Mi! Quan hệ giữa mình và bạn ấy chỉ là quan hệ bạn học trong sáng mà thôi!

Hoàng Nhất Phong đỏ mặt nói.

- À ha, tục ngữ có câu, cây ngay không sợ chết đứng, nếu hai người không có quan hệ gì thì bạn cũng không cần vội vàng chứng tỏ như vậy đâu.

Lam Chi Tinh cười lạnh nói.

Hoàng Nhất Phong tất nhiên không phải là đối thủ trước một người nhanh nhẹn miệng như cô ta, chỉ có thể đỏ mặt đứng đó như trời trồng.

- À thì ra là con chó giữ nhà họ Lam đấy à.

Trần Tiểu Cường mắng một câu, chạy tới, kéo Hoàng Nhất Phong ra nói:

- Nhất Phong, nếu chó cắn bạn, bạn không cần cắn trả lại nó, có vài kẻ thích buồn tin vịt tin vĩa hè, mồm miệng dơ dáy bấy bọ, cứ mặc kệ bọn họ đi ha, coi chừng có ngày bị lờ hết mồm ra thôi.

Hoàng Nhất Phong thấy Dương Tử Mi đã đứng đây, hơn nữa vẻ mặt vô cùng hồ hững, có vẻ như không để ý tới lời của Lam Chi Tinh, thì cậu cũng chẳng buồn đầu vô mồm nữa mà bước ra ngoài.

- Dương Tử Mi, chúc mừng bạn đạt được hạng nhất.

Hoàng Nhất Phong thật thà nói.

- Cảm ơn Nhất Phong.

Dương Tử Mi mỉm cười gật đầu nhìn cậu ta, nhưng ngón tay của cô lại nhẹ nhàng dẫn một chút khí âm sát bắn về phía Lam Chi Tinh đang lải nhải không ngừng ở bên kia.

Cô ta cũng sẽ bị giống như lời của Trần Tiểu Cường đã nói, ngày mai đầu lưỡi sẽ bắt đầu đau nhức và nát cả miệng.

- A Nghiên, không đạt được hạng nhất thì có gì phải buồn chứ? Đợi đến ngày hội biểu diễn văn nghệ tốt nghiệp của trường, bạn nhất định sẽ là người nổi bật nhất, chinh phục toàn trường.

Lam Chi Tinh an ủi Mộ Dung Nghiên

Trong ánh mắt u buồn của Mộ Dung Nghiên chợt sáng lên, mỗi lần trường học tổ chức ngày hội biểu diễn văn nghệ, đều là cơ hội để cô tỏa sáng, không một ai có thể sánh bằng.

Cô cần gì phải buồn bực vì chuyện này chứ?

Dù cho thành tích của Dương Tử Mi có xuất sắc thật, nhưng cũng xuất thân từ nông thôn, nếu bàn về khả năng nhảy múa biểu diễn, thì khó mà có thể vượt qua một người đã được đưa vào lớp múa từ năm một tuổi như cô ta.

Lúc đó, nhất định cô ta sẽ khiến mọi người ngây ngất, nhất là Mẫn Cuồng, cô sẽ làm cho cậu hối hận khi không lựa chọn mình.

Cô hừ một tiếng, sau đó cùng Lam Chi Tinh rời khỏi đám đông, trở lại lớp học.

Mấy người Dương Tử Mi cũng trở lại lớp học của mình.

Mới bước đến cửa lớp, đã thấy thầy giáo Tần Khải Văn mặt mũi phơi phới đón chào:

- Dương Tử Mi, chúc mừng em đã đoạt giải nhất trong kỳ thi thử lần này.

- Cảm ơn thầy, nếu không có công sức dạy dỗ của thầy Tần thì em cũng không có được thành tích thế này đâu.

Dương Tử Mi khiêm tốn nói.

- Ha ha, Tử Mi, em khiêm tốn quá rồi, trình độ ngữ văn của em, ngay cả thầy cũng tự nhận thức ngựa đuối không kịp nữa là.

Tần Khải Văn rút bài thi của cô ra.

- Bài văn ngôn này của em, dùng từ vô cùng chuẩn xác, ý văn tuyệt vời, quả thực vô cùng tinh diệu, tất cả thầy cô giáo ở tổ văn của thầy xem bài của em xong, đều vỗ bàn khen không ngớt miệng. Tối hôm qua thầy còn đưa cho thầy giáo dạy văn của thầy hỏi đại học xem, thầy ấy nói bài văn của em vô cùng xuất sắc, à còn nói thêm, nếu như em muốn thì thầy ấy có thể trực tiếp nói chuyện với trường học, phá cách nhận em làm học trò của thầy ấy, đưa em lên thẳng đại học luôn.

- Há?

Dương Tử Mi cũng không ngờ, bài văn của mình viết ra ngày đó lại tạo thành phản ứng lớn như vậy.

Suốt mười năm nay, mỗi ngày cô đều đọc những sách vở viết bằng cổ văn, vô cùng quen thuộc với cách hành văn, ngôn ngữ này rồi, nếu bảo cô dùng tiếng phổ thông để viết văn, thì đúng là hơi làm khó cô.

- Tử Mi này, em thấy thế nào? Có muốn nhảy lớp vào học đại học hay không?

Tần Khải Văn hỏi

Dương Tử Mi lắc đầu

- Em xin cảm ơn ý tốt của các thầy, nhưng em muốn chậm mà chắc, huống hồ gì em cũng không muốn nghiên cứu chuyên sâu về cổ ngôn.
- Vậy cũng được.

Tần Khải Văn nghe cô nói như vậy thì gật đầu:

- Đòi người luôn cần trải qua từng chút một thì mới tốt.

Lời của thầy giáo, cũng là điều mà Dương Tử Mi nghĩ.

Cả đời này, cô không thiếu gì cả, cũng chỉ muốn bù đắp lại tiếc nuối của kiếp trước, cảm nhận những gì mà bạn bè cùng trang lứa được trải qua ở độ tuổi này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Mua máy tính

Tất cả bài thi đều đã được phát xuống dưới.

Tất cả các môn đều đạt điểm cao, chỉ trừ tiếng Anh là có 80 điểm, điều này làm cho cô giáo Cao Ngọc dạy tiếng Anh hơi buồn một chút.

Sau giờ học, cô còn kêu Dương Tử Mi lên văn phòng, giảng giải những câu sai trong đề cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi ngồi nghe vô cùng ngoan ngoãn, cô không muốn phụ lòng tốt của cô Cao, và lại cô cũng muốn nâng cao điểm tiếng Anh của mình lên.

Kẻ thù kia của cô cũng đang ở Hoa Kỳ.

Cô tất nhiên phải thông thạo tiếng Anh, mới có thể đến Hoa Kỳ báo thù, nếu ngôn ngữ không thông thì sẽ là một bất lợi rất lớn.

Huống hồ gì, thành thạo loại ngôn ngữ quốc tế như tiếng Anh, thì luôn có nhiều lợi ích.

Cô cũng đã lên kế hoạch du lịch vòng quanh thế giới rồi, cho nên bất cứ giá nào cũng phải học tiếng Anh cho thật tốt để phòng thân.

Cao Ngọc thấy ngộ tính của Tử Mi cực kỳ cao, nhưng kiến thức căn bản lại không có, nhất là về phương diện nghe, không thể bắt kịp với người nói, bởi vậy, cô giáo đã đặc biệt chạy đến tiệm sách gần đó lựa một đĩa CD riêng cho cô, dặn dò Tử Mi về nhà tập nghe với đọc nhiều hơn

Dương Tử Mi cảm ơn cô giáo, cầm đĩa CD về nhà.

Nghe cô giáo nói, nếu nhà có máy tính kết nối được internet, thì chuyện học tiếng Anh hay là bất kỳ thứ gì khác cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Ở đời này, năm 2013, máy tính là một sản phẩm điện tử phổ biến toàn thế giới, nên việc sở hữu một chiếc máy tính để bàn cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng, đối với những người cơm ăn không no mà nói thì đó là một thứ vô cùng xa xỉ, chỉ có thể tồn tại trong trí tưởng tượng mà thôi

Cô cũng nghe nói thế giới bên trong máy vi tính rất kỳ diệu, có thể tìm kiếm bất cứ thứ gì, có thể trò chuyện với người khác dù cách xa vạn dặm..

Lúc này, cô cũng không thiếu tiền, để có cơ hội tiếp thu được nhiều kiến thức, mở rộng tầm mắt của mình, học hỏi nhiều điều thú vị hơn nữa, cô đã quyết định sẽ mua một cái máy tính để bàn về nhà, sẵn kéo dây mạng luôn.

Nhưng mà mình lại mù tịt hoàn toàn không biết gì về máy tính cả, cô định hỏi xem Mẫn Cương có rảnh về máy tính hay không.

Gia cảnh của Mẫn Cương cũng khá giả, hồi mới học lớp năm tiểu học thôi, Mẫn Thanh Hoa đã đặc biệt mua cho anh một chiếc máy tính, để giúp anh trong việc học hành.

Từ đó đến bây giờ, anh đã đổi ba cái máy tính rồi, cho nên anh cực kỳ thành thạo trong việc sử dụng nó.

Nghe Dương Tử Mi nói muốn mua máy tính, Mẫn Cương đương nhiên sẽ rất vui lòng đi theo cô.

Hai người cùng nhau tiến vào cửa hàng bán máy tính lớn nhất trong khu vực

Vào năm 2003, máy tính cũng giống như điện thoại di động, tuy rằng bỏ ra mấy ngàn tệ là có thể mua được, nhưng đối với những người có thu nhập bình quân mỗi tháng chỉ hơn một ngàn tệ mà nói, thì đó là một thứ quá mức xa xỉ.

Hai người bạn họ đều mặc đồng phục học sinh, hơn nữa không có người lớn nào đi cùng, mấy nhân viên của cửa hàng nghĩ bọn họ cũng giống như mấy học sinh khác thôi, đến đây để ngắm máy tính cho đã ghiền. Vì vậy nên bọn họ cũng không nhiệt tình chào mời, thậm chí nhân viên cửa hàng còn để phòng như thể bọn họ là ăn cướp vậy, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào bọn họ, sợ bọn họ làm hư hỏng hay ăn cắp gì đó.

Lúc này Dương Tử Mi để ý một cái laptop, giá niêm yết là một vạn năm ngàn tệ.

Lúc ấy, đại đa số mọi người đều sử dụng máy tính để bàn tầm mấy ngàn tệ mà thôi, laptop thì vô cùng đắt đỏ, chỉ có một số thành phần tri thức cao cấp cùng với nhân viên thương vụ mới sử dụng tới.

Dương Tử Mi muốn mua laptop, vì thích ưu điểm tiện mang theo của nó.

Cô vừa chìa tay ra chạm vào laptop, định mở ra xem thử, thì đã bị nhân viên cửa hàng chạy tới chặn lại.

Nhân viên cửa hàng kia nói với cô có:

- Em gái à, không mua thì đừng có sờ lung tung, lỡ như làm hư, thì em đền không nổi đâu đó.

Bất kỳ ai nghe thấy lời này thì kiểu gì cũng sẽ thấy khó chịu mà thôi.

Bởi vì Dương Tử Mi đã từng nghèo khó, bị người đời kì thị, nên hiện tại dù người mang bạc triệu, nhưng phần tự ti len lõi sâu trong linh hồn kia vẫn không cách nào gạt bỏ được.

Vì thế, khi nghe nhân viên nói như vậy, cô cảm thấy vô cùng khó chịu, thế là lại làm ra kiểu trông khá giống mấy kẻ giàu xổi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 274: Nổi sầu không ai thấu hiểu

Làm sao chị biết tôi mua không nổi?

Dương Tử Mi lạnh lùng nói với nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng liếc xéo cô một cái, nhìn sơ qua khí chất của đôi nam nữ này tuy không phải dạng tầm thường, gia đình chắc cũng khá giả, nhưng chỉ là một học sinh trung học, đủ tiền mua một cái laptop sao, giá của mỗi cái lên đến tận mười lăm ngàn.

Vì vậy, cô nhân viên cửa hàng chỉ vào bảng giá nói:

- Cô bé à, giá của nó tận mười lăm ngàn, không phải một ngàn rưỡi đâu. Cho dù là một ngàn rưỡi, thì cũng không phải giá tiền mà một học sinh như bé có thể mua đâu.

Dương Tử Mi bỗng nhớ tới một chuyện vô cùng chấn động ở kiếp trước, xảy ra ở một cửa hàng nọ.

Có một người nông dân bước vào bên trong, muốn mua hàng, nhưng mà nhân viên trong cửa hàng đều coi thường, cho rằng tên quê mùa như vậy thì mua nổi cái gì, thế là không ai để ý tới ông ta. Cho đến khi ông ấy móc thẻ tín dụng ra, một lúc mua sạch năm mươi món hàng tồn kho, sau đó đứng trước mặt mọi người đập nát toàn bộ. Hành động này cũng làm kinh động dư luận một thời gian.

Có người bảo ông ấy là đồ nhà giàu mới nổi, có người nói có khí phách nam nhân, mỗi người một ý...

Vào thời điểm đó, cô cũng nghĩ ông ấy là kẻ ngốc, tiền chứ đâu phải giấy đâu, nỡ lòng nào đập hết, khác gì tự đâm vào chân của mình, muốn thể hiện thì cũng quá điên cuồng đi.

Vào lúc này, cô lại có cảm xúc tương tự.

Nhưng mà cô vẫn không chế được bản thân, kéo Mẫn Cương qua cửa hàng bên cạnh, mua một hơi ba cái laptop, mỗi cái đều có giá mười lăm ngàn.

Một cái cho mình xài, một cái cho em gái, còn thêm một cái cho cha.

Sau khi mua xong ba cái laptop, cô cầm theo quay trở lại cửa hàng kia, trách móc nhân viên cửa hàng đó:

- Em muốn nói cho chị biết một việc, muốn đánh giá khách hàng tiềm năng hay không, đừng chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài, phải luôn tiếp đón nhiệt tình với tất cả thành phần, thì mới có kết quả tốt được.

Cô nhân viên cửa hàng tròn mắt, há mồm khi thấy Dương Tử Mi mua một lúc ba chiếc laptop giá tận mười lăm ngàn.

Chi tiêu bạo tay như vậy, không biết là con gái của đại gia nào.

Trong lòng cô ta hồi hận muốn chết đi được!

Tổng cộng bốn mươi lăm ngàn, chỉ cần tính phần trăm tiền trích ra thôi, cũng đã là năm nghìn rồi.

Mà chủ quán đứng đó, thấy khuôn mặt cô nhân viên như vậy, cũng xám xịt lại, bước đến trách cứ cô sao lại bỏ lỡ một vị khách chịu chi như vậy.

Dương Tử Mi thấy đã đạt được hiệu quả, thì cùng Mẫn Cương bước ra ngoài.

- Tử Mi, tại sao bạn lại mua nhiều máy như vậy?

Mẫn Cương nhíu đôi lông mi thanh tú tò mò hỏi.

Dương Tử Mi chỉ cười cười

- Ha ha, đây là do mình nổi hứng lên muốn làm nhà giàu mới nổi mà thôi, cậu ám suốt ngày ăn sung mặc sướng như bạn chắc không hiểu đâu. Nhưng mà, mua ba cái cũng không nhiều lắm đâu, ba mình với lại em gái cũng cần mà.

Mẫn Cương cũng không nói thêm gì nữa.

Vào lúc Tử Mi cười, Mẫn Cương phát hiện ra trong mắt của cô thoáng qua một nét buồn rất khẽ.

Cậu cũng không biết, nỗi buồn của cô đến từ đâu, chỉ cảm thấy có chút đau lòng.

Càng ngày cậu càng cảm thấy, đằng sau bóng lưng cô vẻ hồ hởi của cô, dường như ẩn chứa rất nhiều áp lực.

Chẳng lẽ bởi vì gần cốt mười năm bị phế sao?

Tất nhiên là anh không biết, kiếp trước của Dương Tử Mi đã từng trải qua cuộc sống bần cùng, trôi dạt khắp nơi, bị người đời kỳ thị ra sao.

Những chuyện này, giống như những dấu ấn, khắc thật sâu vào tận linh hồn của cô, không biết phải qua trải bao lâu, mới có thể xóa nhòa những dấu vết kia.

Mẫn Cương đưa Tử Mi đến dưới nhà, nhìn cô bước lên lầu, sau đó mới rời đi.

Dương Tử Mi trở về, đúng lúc tất cả mọi người đều ở nhà, cô cũng lấy mấy cái laptop ra, một cái đưa cho ba, một cái đưa cho em gái.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Có người ghen như vậy sao

Dương Tử Hi vui sướng như phát điên lên được, ôm máy tính không chịu buông tay.

Dương Thanh đúng là cũng cần một cái laptop, gần đây nhà trường đã bắt đầu mở một đợt cải cách mới, muốn hiện đại hóa phòng học, hiệu trưởng đã mạnh mẽ kiến nghị trong cuộc họp giáo viên, hi vọng mọi người có thể bắt kịp thời đại, không sử dụng phấn trắng bảng đen như trước nữa, nên bắt đầu học tập công nghệ mới, để có thể kích thích tinh thần học tập cũng như sự tò mò của học sinh

Mấy ngày nay, ông cũng tính mua một cái máy tính, không ngờ con gái đã mua giúp cho mình rồi.

Ông vô cùng vui vẻ, nhưng mà loại máy tính xách tay này, nhìn qua đã biết vô cùng đắt tiền rồi.

- Con gái à, con mua máy tính đắt tiền như vậy làm gì? Lại còn mua tận ba cái thế này, lãng phí tiền bạc quá đấy.

Ông nói với vẻ trách móc.

- Đúng vậy, máy tính cũng có ăn được đầu mà, con mua nhiều như vậy làm gì? Nếu có tiền như thế sao con không mua một cái máy mát xa cho ông nội đi? Máy ông bạn già ai cũng kể trong nhà có một cái giường mát xa, mỗi ngày đều mát xa, sung sướng như thần tiên vậy.

Dương Bách bên cạnh cũng nói chen vào.

- Ông nội, ông yên tâm đi, con sẽ mua cho ông và bà nội mỗi người một cái.

Dương Tử Mi dịu giọng nói.

Dương Bách nghe vậy thì toét miệng cười toe.

Ở trong câu lạc bộ người cao tuổi của ông, không ít người biết được chuyện cô gái được gọi là nữ thầy bói thiên tài kia chính là cháu gái của ông, nên ông rất được kính nể, đi đến đâu cũng có người nhiệt tình chào hỏi làm quen, khiến cho lòng hư vinh của ông được thỏa mãn dư thừa.

Dương Thanh bắt đầu đi lác đầu.

Dương Tử Mi kiếm được càng nhiều tiền, thì tiếng nói của cô trong nhà càng lớn, ông cũng rất lo lắng.

Lúc này, mình đã không còn khả năng quản thúc con gái nữa rồi.

...

Trở về phòng của mình, Dương Tử Mi mở máy ra, dựa theo bản hướng dẫn, mày mò một ít chức năng của nó, cô nhận ra sử dụng máy tính cũng không quá khó, chỉ trong vòng nửa giờ, cô đã có thể nắm sơ qua cách sử dụng.

Ngày mai, cô chuẩn bị liên hệ bên nhà mạng để nối mạng về nhà mình, chỉ cần như vậy thì cô đã có chút vốn liếng lên mạng với giang hồ rồi.

Nghĩ như vậy, cô nhin không được bèn phì cười một mình.

- Đang cười gì thế? Có phải nhớ anh hay không?

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên có một cái đầu nhô lên, nói khẽ.

Dương Tử Mi quay đầu lại, thấy Long Trục Thiên đang ngắm một cành hoa hồng trên miệng, hai tay chống thanh cửa sổ leo lên.

Cô liếc Long Trục Thiên một cái nói:

- Ai rảnh mà đi nhớ anh!

- Không rảnh nhớ anh hả? Vậy em đang nhớ anh nào thế?

Long Trục Thiên giả bộ nói với vẻ ghen tuông.

- Nhớ ai cũng không thềm nhớ tới anh.

- Vậy anh ghen nhá!!

- Ha ha.

Dương Tử Mi nhin không được bèn bật cười

- Có ai ghen như anh không?

- Vậy phải ghen thế nào đây?

- Em không biết.

Dương Tử Mi liếc anh ấy một cái.

- Chuyện này phải hỏi anh chứ, dù sao em cũng chưa từng ghen tuông với ai cả, hơn nữa, em cũng sẽ không cho phép anh khiến em ghen đâu!

- Tất nhiên rồi, trong mắt anh, trong lòng anh, chỉ có một mình em, làm sao mà em có cơ hội ghen được chứ?

Long Trục Thiên nhìn cô, trong đôi mắt phượng hẹp dài của anh chỉ có duy nhất một mình hình bóng của cô.

Mặt của Dương Tử Mi đỏ rần lên, cầm lấy cành hoa hồng trong tay anh, đứng dậy, thay cành hoa đã héo tàn bên trong bình xuống bằng một cánh hoa mới tươi rói này.

- Em mới mua máy tính à?

Ngón tay của Long Trục Thiên tùy ý nghịch ngợm máy tính của cô.

Dương Tử Mi cũng gật đầu:

- Mua để em lên mạng học tiếng Anh.

- Học tiếng Anh để anh dạy cho.

- Anh biết tiếng Anh à?

Dương Tử Mi hỏi lại với vẻ hoài nghi.

- Anh từng sống ở Hoa Kỳ mười năm đấy.

Long Trục Thiên dứt câu, tiện mồm chém ra vài câu tiếng Anh đúng chuẩn giọng Mỹ.

Kỹ năng nghe của Dương Tử Mi không được tốt cho lắm, cũng không hiểu anh ấy đang nói gì, nhưng mà mấy từ tiếng Anh đó được Long Trục Thiên dùng giọng nói trầm thấp đầy từ tính của mình đọc lên, lại có cảm giác thích tai xen lẫn gọi cảm khó tả, khiến cho cô cảm thấy mê say.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Lam nha nha mất tích

Anh biết hát nhạc tiếng Anh không?

Trước kia khi Dương Tử Mi bày quầy thì thường xuyên nghe thấy tiệm bán thiết bị âm thanh đối diện mở mấy bài hát tiếng Anh, nghe triển miên day dứt rất êm tai, mặc dù cô nghe không hiểu gì hết, nhưng vẫn thấy rất thích.

Giọng kiểu như Long Trục Thiên mà hát mấy bài đó thì bảo đảm sẽ rất hay, cô vẫn không quên được bài hát ru ngủ kỳ lạ mà anh hát hôm ấy, quả thực không khác gì âm thanh của đất trời.

- Lúc đi ngủ thì anh sẽ hát cho em nghe.

Long Trục Thiên nói.

- Dạ!

Dương Tử Mi mừng rỡ nheo mắt cười nói.

Nếu như mỗi ngày đều được nghe người nào đó hát ru ngủ thì sẽ là chuyện tuyệt vời cỡ nào.

Lúc cô đang định dọn dẹp đi ngủ thì điện thoại lại reo vang liên hồi, tiếng chuông của số lạ gọi đến.

Cô nghi hoặc ấn nút nghe, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam gấp gáp đầy lo lắng nhưng vẫn rất quen thuộc:

- Dương Tử Mi, thầy là chủ nhiệm Lam đây.

- Ồ? Chủ nhiệm Lam? Có việc gì sao ạ?

Lòng Dương Tử Mi thoát cái trở nên nặng trĩu, nửa đêm nửa hôm mà chủ nhiệm Lam gọi cho mình thế này, lẽ nào Lam Nha Nha đã xảy ra chuyện sao?

Nhưng cô đã cảnh báo cho Lam Nha Nha biết là đêm nay đừng có ra ngoài kia mà.

- Tử Mi à, Nha Nha biến mất rồi, giờ này mà nó vẫn chưa về nhà, thầy cảm thấy lo lắng, không biết có phải nó đang ở chung với em hay không.

Chủ nhiệm Lam lo lắng hỏi.

Dương Tử Mi cũng cảm thấy lo lắng theo, xem ra Lam Nha Nha không nghe theo lời cảnh báo của cô, quả nhiên là đã gặp chuyện không may rồi.

- Chủ nhiệm Lam, bạn ấy không ở cùng với em, bây giờ thầy lập tức gọi người đi ra ngoài tìm bạn ấy đi, sau khi tìm thấy bạn ấy, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải ép bạn ấy quay về nhà ngay lập tức, sau đó trước sáu giờ sáng mai phải giám sát bạn ấy cho thật kỹ, đừng để bạn ấy ra ngoài. Bây giờ em cũng sẽ đi tìm giúp, thầy đừng lo quá.

Dương Tử Mi dặn dò.

- Được được được, thầy sẽ lập tức đi tìm ngay.

Chủ nhiệm Lam cũng không hỏi lý do, vội vàng cúp điện thoại.

Dương Tử Mi nhìn Long Trục Thiên đang nằm trên giường với vẻ xin lỗi:

- Bây giờ em phải ra ngoài tìm một người bạn, anh ngủ trước đi nhé.

Long Trục Thiên bật dậy, vội vàng thay quần áo:

- Đi cùng đi!

Dương Tử Mi nhìn anh rồi gật đầu.

Dựa theo tứ trụ của Lam Nha Nha, Dương Tử Mi nhanh chóng bấm đốt tính toán, phát hiện lúc này chắc là cô ấy đang ở phía đông nam, tình hình rất nguy cấp.

Cho nên cô và Long Trục Thiên cùng nhau nhảy xuống từ cửa sổ, lao lên chiếc xe Hummer của Long Trục Thiên, căn cứ phương vị mà Dương Tử Mi tính toán ra rồi vội vàng chạy qua đó.

Chạy mãi cho tới bên cạnh con sông quanh thành phố A.

Trong màn đêm mờ mịt thế này, chỉ thấy dáng người gầy gò của Lam Nha Nha đứng ở trên thành con sông hộ thành, bên dưới là dòng sông đen ngòm sâu không thấy đáy.

Dương Tử Mi hoảng sợ, vội vàng kêu to:

- Nha Nha, đừng mà!

Nhưng cô còn chưa nói xong thì Lam Nha Nha đã nhảy ùm xuống sông, chìm thẳng xuống đáy.

Dương Tử Mi hoảng sợ, hoàn toàn quên mất chuyện mình không biết bơi, vội vàng muốn nhảy xuống cứu người.

Long Trục Thiên vội kéo cô lại, cởi áo khoác ra nhanh chóng nhảy xuống sông, bơi về phía Lam Nha Nha nhảy xuống.

Bây giờ là nửa đêm, xung quanh tối đen như mực, trong dòng sông cũng đen ngòm.

Dương Tử Mi lo lắng đứng đợi ở trên bờ, cô dùng thiên nhãn để xem thì phát hiện trên mặt sông có khí âm sát vô cùng đậm, không ngừng tụ về chỗ mà Lam Nha Nha rơi xuống nước.

Ở nơi này mỗi năm đều xảy ra vài vụ án chết chìm, người dân ở thành phố A cũng truyền tai nhau rằng nơi này có ma da và hà bá xuất hiện, cho nên có thể cách nơi này được bao xa thì cố mà cách bấy xa.

Tại sao Lam Nha Nha lại đến đây chứ?

Chẳng lẽ cô ấy bị mấy con ma da dụ tới đây?

Cô lo lắng nhìn Long Trục Thiên đang bơi quanh tìm kiếm Lam Nha Nha.

Hắn là Long Trục Thiên không cần phải sợ mớ khí âm sát kia, bởi vì anh ấy có tấm thẻ bài gỗ đào hộ thân rồi.

Sợ là sợ trời quá tối, nước quá sâu, hơn nữa chỗ nước ở chỗ này khá nhiều, lỡ như bị vướng thì sẽ nguy hiểm khôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277: Tự hủy hoại bản thân chính là tội nghiệt

Từ lúc Long Trục Thiên còn nhỏ thì anh đã trải qua rất nhiều loại huấn luyện đặc biệt, cho nên, đối với anh mà nói thì chuyện leo núi cao hay lặn xuống nước đều cực kỳ dễ dàng.

Ngay cả con sông Amazon nổi tiếng có vô số quái vật hung ác mà anh còn lặn xuống đó không biết bao nhiêu lần trong đêm tối, hướng chỉ là con sông hồ thành nho nhỏ thế này cơ chứ.

Lúc này, Long Trục Thiên giống như một con cá đang bơi lội khắp nơi trong làn nước để tìm kiếm bóng dáng Lam Nha Nha. Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng anh cũng tìm thấy cô ấy, hơn nữa anh còn phát hiện hai chân của cô đang bị đám rong rêu quấn lấy, cô chỉ có thể đau đớn gầy dựa...

Nếu như Long Trục Thiên cũng có thiên nhãn giống như Dương Tử Mi thì anh còn có thể nhìn thấy toàn thân của Lam Nha Nha đang bị khí âm sát bao vây. Không những thế, luồng khí âm sát này lại như xoáy nước đang cố gắng kéo rịt lấy tứ chi của Lam Nha Nha.

Thấy vậy, Long Trục Thiên bèn nhanh chóng bơi tới chỗ của cô.

Ngay lúc tấm thẻ bài gỗ đào ở trên ngực anh vừa tiếp xúc với khí âm sát, nó đột nhiên phát ra khí cát lạnh màu trắng mà mắt thường không thể nhìn thấy được, khiến cho đám khí âm sát kia phải chạy tứ tán.

Cùng lúc đó, Long Trục Thiên giơ tay chặt mạnh vào gáy Lam Nha Nha, làm cho cô ngất đi rồi mới ôm lấy cô bơi lên bên cạnh bờ sông.

Sau khi Long Trục Thiên đặt Lam Nha Nha ở trên bờ hồ, Dương Tử Mi vội vàng dùng ngón châm mà cô đã chuẩn bị sẵn để châm cứu cho cô ấy.

- Phụt...

Lúc Lam Nha Nha phun ra một ngụm nước, cô khẽ kêu a một tiếng rồi lập tức mở to mắt ra. Trong mắt cô lộ ra vẻ hoảng hốt, nhưng khi cô nhìn thấy Dương Tử Mi đang ngồi bên cạnh thì cảm thấy an tâm hơn phần nào, cô bèn hỏi, trong giọng nói mang theo vẻ khó hiểu:

- Tử Mi, mình bị gì thế này?

Sau khi Dương Tử Mi châm cứu và rót nguyên khí vào cơ thể xưa tan khí âm hàn trên người của cô xong thì đỡ cô dậy, trong giọng nói mang theo chút oán trách:

- Mình còn chưa hỏi bạn bị làm sao nữa này. Không phải mình đã dặn bạn đêm hôm nay không được đi ra ngoài rồi hay sao? Tại sao bạn lại chạy đến chỗ này nhảy sông tự tử cơ chứ?

- Mình... Mình không có tự tử mà!

Lúc Lam Nha Nha vừa nói xong thì cô bỗng nhìn xung quanh một lát rồi mới nói tiếp:

- Thật ra, mình chỉ muốn siêu độ cho một con quỷ đã nhảy cầu tự sát ở nơi này mà thôi. Nhưng mà, không biết tại sao sau đó mình lại rơi xuống sông nữa.

Khi này cô đứng trên bờ thấy rất rõ oán khí của vong hồn ở dưới đáy sông kia cực kỳ nặng. Một người có công lực bình thường như Lam Nha Nha không thể nào siêu độ cho nó được.

- Tử Mi à, mình nghe nói cô ấy nói cô ấy rất tội nghiệp. Mỗi ngày cô ấy đều phải lặp đi lặp lại cảnh nhảy sông tự tử trước kia, ngày ngày đều bị ép nhớ lại cảm giác đau khổ khi chết đuối đó... Mà đáng buồn hơn chính cô ấy còn hay bị mấy con quỷ khác bắt nạt, cũng không thể nào hưởng được đồ cúng của trần gian. Chính vì cô ấy cô đơn lẻ loi chỉ có một mình, nên mới xin mình siêu độ cho cô ấy để cô ấy có thể sớm ngày siêu thoát. Tuy rằng mình đã niệm vãng sinh chú cho cô ấy rồi, nhưng mà vẫn không thể nào siêu độ cho cô ấy được. Sau đó, cô gái đó mới bảo mình đứng ở trên cây cầu kia thử xem sao. Kết quả không biết tại sao, mình cảm giác như có người đứng sau lưng đẩy mình một cái. Khiến mình ngã xuống sông.

Lam Nha Nha nhìn vong hồn chứa đầy oán hận trên mặt nước kia. Cô kéo áo của Dương Tử Mi một cái rồi nói:

- Tử Mi... pháp lực của bạn cao cường như vậy, mình xin bạn hãy ra tay giúp cho cô ấy đi!

Dương Tử Mi đương nhiên sẽ giúp. Nếu như cô mặc kệ vong hồn này ở đây thì chắc chắn khúc sông này sẽ luôn có người gặp chuyện không may.

Dương thọ của mỗi một người đều đã được định sẵn rồi, đương nhiên, nó cũng sẽ kéo dài do người đó làm nhiều việc thiện tích đức, hoặc giảm bớt khi làm quá nhiều chuyện đại gian đại ác. Nếu như tự sát, dương thọ của bản thân còn chưa hết, nợ kiếp này còn chưa trả xong, thì phúc báo vẫn sẽ không biến mất.

Nhưng mà, các loại nhân quả vẫn phải do chính bản thân mình trả. Tự sát là một loại tội lỗi, cũng giống như vô trách nhiệm đối với bản thân, với gia đình và xã hội, đó là tự hại mình hại người.

Do đó, phạm là người tự tử, sau khi chết đi sẽ bị trừng phạt.

Mỗi ngày bọn họ phải lặp lại thời điểm bọn họ lựa chọn lãng phí sinh mệnh của mình, có thể nói là khổ không thể nào tả xiết.

Ví dụ như vong hồn này vậy. Cô ta chết do nhảy sông tự tử, cho nên ngày ngày cô đều phải lặp lại cảnh tượng ngày đó, mãi cho đến khi nào dương thọ

của cô ta đã hết hoặc cô ta tìm được kẻ thế mạng cho mình.

Có điều, cho dù vong hồn kia có tìm được người thế mạng, lấy được cơ hội đầu thai đi chăng nữa, nghiệp chướng tự sát vẫn sẽ bám theo cô ta đến kiếp sau...

Vì vậy, bất kể chúng ta gặp phải khó khăn như thế nào thì cũng không được có ý định tự tử. Bản thân phải nhớ rõ rằng, chết đi không bằng còn sống. Chỉ cần chúng ta còn sống thì tương lai vẫn còn hy vọng, nhưng nếu như chết rồi thì mọi thứ sẽ không còn gì nữa, hơn nữa bản thân lại phải gánh lấy nỗi đau khổ còn lớn hơn lúc sống, ảnh hưởng đến cả kiếp sau của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 278: Cô tự hủy hoại chính bản thân mình rồi thì ai mới là người bị trừng phạt

Dương Tử Mi bèn sử dụng chiêu hồn chú để gọi vong hồn đang ở dưới mặt nước lên.

Vong hồn này chính là một cô gái bị người yêu phản bội, nên mới nghĩ quẩn nhảy cầu tự sát.

Cô gái đó vốn còn cho rằng, việc cô tự sát có thể trừng phạt người kia, nhưng cô nào có ngờ tới, người chịu trừng phạt cũng chính là bản thân cô ta. Khiến cho mỗi ngày cô đều phải lặp lại nỗi đau khổ tuyệt vọng của ngày hôm đó.

Hơn nữa, điều khiến cô càng thêm đau khổ chính là người đàn ông đã phản bội tình cảm của cô lại không hề cảm thấy đau khổ khi cô tự sát. Ngược lại, gã chỉ tự trách một chút rồi một năm sau đó, cuộc sống của gã vẫn bình thường như cũ, gã vẫn yêu đương sau đó kết hôn sinh con cùng người khác.

Cô thường xuyên nhìn thấy một nhà ba người bọn họ nắm tay nhau đi dạo ở cách cây cầu không xa, trên mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Chỉ có một mình cô thì phải chịu đau khổ khi phải tái diễn cảnh tự sát hôm ấy mà thôi.

Có đôi lúc cô cũng đã nghĩ rằng, nếu như ngày hôm đó cô nghĩ thoáng hơn, chấp nhận buông bỏ cảm giác không cam lòng kia thì có lẽ, chừng vài năm sau, cô cũng sẽ yêu người khác rồi kết hôn sinh con với người đó, cùng nhau đi đến cuối đời như thế chẳng.

Nhưng mà, cô càng nghĩ như thế thì nỗi hối tiếc và oán hận trong lòng cô cũng ngày càng lớn hơn.

Bởi vì chỗ này đã có vài người chết rồi, cho nên mọi người đều tránh xa cây cầu này, chính vì vậy mà cô không tìm thấy bất kỳ ai để kéo người đó làm kẻ thế mạng cho mình.

Mãi cho đến ngày hôm qua, lúc cô gặp Lam Nha Nha, đồng thời biết được cô gái tên Lam Nha Nha này chuyên siêu độ cho cô hồn đã quỷ thì trong lòng cũng dấy lên một tia hy vọng.

Tuy rằng Lam Nha Nha đã được Dương Tử Mi cảnh báo rồi, thế nhưng, lúc nhìn thấy tình trạng đáng thương của vong hồn nọ, cô không kiềm được mà đi ra ngoài siêu độ cho cô ta.

Nào ngờ, công lực của cô lại có hạn nên cô không thể nào siêu độ cho linh hồn đầy oán khí như thế này.

Sau đó, trong lòng vong hồn kia nổi lên ý xấu, cô ta dụ dỗ Lam Nha Nha đi nhảy cầu, nhằm mục đích muốn Lam Nha Nha trở thành kẻ thế mạng cho mình.

Sau khi Dương Tử Mi nghe linh hồn kia kể rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện thì cô vẫn không lên tiếng, mà cứ nhìn chăm chăm vào vong hồn đó.

Thật ra, vong hồn đang đứng trước mặt bọn họ rất xinh đẹp, nếu như ngày xưa cô ta không nghĩ quẩn mà tiếp tục sống thì có lẽ sự nghiệp, gia đình của cô ta sẽ rất tốt đẹp... Tiếc thay, cô ta lại từ bỏ phúc báo tốt đẹp của bản thân, để rồi phải chịu nghiệp chướng như ngày hôm nay.

Lúc này, vong hồn đó đang quỳ gối ở trước mặt Dương Tử Mi, cô ta cầu xin với vẻ đau khổ, mong cô có thể giúp cô ta sớm thoát khỏi bể khổ này.

- Muốn tôi giúp cô thì cũng được, nhưng mà, oán khí trong lòng cô quá lớn, hơn nữa, nó còn khắc sâu trong linh hồn của cô nữa. Nếu cứ để cô đi đầu thai trong tình trạng như thế này... thì kiếp sau cô sẽ trở thành một người vô cùng ác độc, hoặc có lẽ là một đồ vật nào đó.

Dương Tử Mi nhìn cô ta một lát rồi nói tiếp:

- Tôi mong cô có thể vứt bỏ oán khí trong lòng mình đi.

- Tôi đã trải qua rất nhiều đau khổ, làm sao tôi có thể không oán được cơ chứ?

Thanh âm của vong hồn lộ ra vẻ u oán.

- Tôi cho cô thời gian ba ngày. Trong vòng ba ngày này, cô phải quan sát những người đi trên cây cầu này, đồng thời phải tìm ra ba việc khiến cho cô cảm động, hoặc là những chuyện mà bản thân cô cảm thấy tốt đẹp nói cho tôi biết thì tôi mới cầu siêu cho cô.

Dương Tử Mi lại nói tiếp:

- Có điều, cô cũng đừng có hòng dùng thủ đoạn dơ bẩn nào đó để tìm người chết thay cho cô. Điều đó chỉ khiến tội nghiệt của cô tăng lên mà thôi.

- Ba điều tốt đẹp gây cảm động ư?

Nghe Dương Tử Mi nói thế, vong hồn kia chỉ biết cười khổ. Cô ta đã ở chỗ này bảy năm rồi, nhưng mà cô ta vẫn chưa bao giờ nhìn thấy điều gì hay chuyện gì có thể làm cô ta cảm động được cả.

Mỗi ngày trải qua đau khổ khiến cô cảm thấy tất cả những thứ đó đều là giả dối hết!

Dương Tử Mi cũng không nói thêm bất kỳ điều gì nữa, rồi cùng Long Trục Thiên đưa Lam Nha Nha trở về nhà.

Nếu như sau ba ngày mà vong hồn ấy không làm được những gì cô vừa yêu cầu... thì cô chỉ còn cách đánh tan hồn phách của cô ta mà thôi, tránh cho cô ta phải tiếp tục chịu đau khổ của luân hồi.

Lúc chủ nhiệm Lam nhìn thấy Dương Tử Mi đưa Lam Nha Nha trở về thì ông luôn miệng cảm ơn cô.

Sau đó, Dương Tử Mi dặn ông, đêm nay dù thế nào thì ông cũng phải canh chừng Lam Nha Nha, từ đây đến sáu giờ sáng hôm sau tuyệt đối không được để cô ấy đi ra ngoài, nếu cần thiết thì trói cô ấy lại cũng được.

Bởi vì cô tính được Lam Nha Nha vẫn còn một kiếp nạn nữa.

Chỉ cần qua khoảng thời gian này thì mới hóa giải hết được.

Lam chủ nhiệm nghe thấy như thế bèn cùng với vợ mình thay phiên nhau trông chừng Lam Nha Nha.

Mặc dù bọn họ đã cẩn thận như thế nhưng lúc Lam Nha Nha đi vệ sinh thì cô ấy vẫn bị ngã một cái khiến đầu bị chảy máu. Chuyện này ứng với câu tai ương huyết quang mà Dương Tử Mi từng nói với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 279: Nhất định phải trở về (1)

Lúc hai người bọn họ từ nhà họ Lam trở về nhà thì cũng đã hai giờ khuya.

Sau chuyện vừa rồi, Dương Tử Mi không còn cảm thấy buồn ngủ gì nữa. Lúc này, cô mở to mắt nhìn chăm chăm vào Long Trục Thiên với vẻ muốn nói nhưng lại thôi.

- Em nhìn anh như thế... có phải muốn anh hát một bài hát tiếng anh cho em nghe đúng không?

Quả thật, Long Trục Thiên đoán không sai.

Nghe anh hỏi thế, hai mắt Dương Tử Mi lập tức lóe sáng, cô gật đầu vài cái.

- Bây giờ đã trễ rồi nên anh chỉ hát một bài thôi, hát xong thì chúng ta đi ngủ.

Long Trục Thiên giơ tay vuốt mái tóc mềm mượt của cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, sau đó anh khẽ hát lên:

Khi Long Trục Thiên vừa cất giọng hát thì cô lập tức nhận ra bài hát này.

Ở kiếp trước, có một tiệm chuyên thu âm ghi hình đối diện quầy xem bói của cô thường xuyên mở bài hát này. Có lẽ ông chủ của cửa tiệm đó rất yêu thích bài hát này.

Lúc đó, vốn tiếng anh của cô rất kém, ngay cả một từ đơn giản cô cũng nghe không hiểu, nhưng cô vẫn bị giai điệu của bài hát, giọng hát thâm tình của

nam ca sĩ kia cuốn hút. Khi ấy, cô từng mơ ước rằng sẽ có ngày, một chàng trai tuấn tú sẽ hát tặng cô bài hát này.

Bản thân cô cũng không ngờ, Long Trục Thiên sẽ hát bài hát đó!

Giọng anh ấy còn hay hơn cả nam ca sĩ đã hát bài này, không những thế, mà còn từ tính, thâm tình hơn hẳn. Hơn nữa, giọng hát của Long Trục Thiên khiến cõi lòng cô dâng trào nhộn nhạo như mặt hồ dậy sóng, tựa như có một con thuyền nan nhỏ bé đang bập bềnh trên đó, khiến cô rung động..

- Tên của bài hát này là gì thế?

Lúc Long Trục Thiên hát xong, cảm xúc trong lòng Dương Tử Mi vẫn chưa bình ổn trở lại, cô hỏi.

Đột nhiên, Long Trục Thiên cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc của cô rồi mới lên tiếng trả lời:

- Bài này có nghĩa là khẽ nói yêu em!

- Vậy còn lời bài hát thì thế nào?

Mặc dù Dương Tử Mi có thể nghe hiểu nghĩa của lời bài hát đó, nhưng mà cô lại muốn nghe chính miệng anh nói ra.

"Thì thầm nói yêu em

Ôm chặt lấy anh

Tựa sát vào tim em

Anh nghe thấy giọng nói của em

Khiến cho con tim anh trở nên rung động

Tại thế giới chỉ có hai người chúng ta

Chúng ta cùng nhau chia sẻ tình yêu hiếm hoi này

Ánh mặt trời có màu rượu đỏ ấm áp của ban ngày

Ở trong bóng đêm sâu thẳm như nhưng

Lòng hai ta đều hướng về nhau.

Thì thầm nói yêu em

Chỉ có trời xanh mới có thể nghe thấy lời thì thầm của đôi ta

Lời thề tình yêu nhau mãi mãi về sau của đôi ta

Sinh mệnh của anh là dành cho em

Bởi vì em đã đi vào thế giới của anh

Thì thầm nói yêu em

Chỉ có trời xanh mới có thể nghe thấy lời thì thầm của đôi ta

Lời thề tình yêu nhau mãi mãi về sau của đôi ta

Sinh mệnh của anh là dành cho em

Bởi vì em đã đi vào thế giới của anh

Tình yêu dịu dàng như thế."

Nghe chính miệng Long Trục Thiên thốt ra những lời thâm tình như thế, còn mang theo hơi thở ấm áp rót vào tai, khiến cô cảm giác như thể mình đang say.

Lúc này, cô chủ động vươn tay vòng qua eo anh rồi dán mặt vào lồng ngực nóng hổi kia.

Long Trục Thiên cũng ôm chặt lấy cô, hơi thở có phần gấp gáp. Anh tham lam hít sâu hương thơm toát ra từ mái tóc của cô, nhưng anh không dám nâng mặt cô lên để đòi hỏi nhiều hơn.

Anh sợ rằng anh sẽ không kiềm chế được dục vọng của bản thân mình!

Em ấy vẫn còn nhỏ!

Lúc nào anh cũng tự nhắc nhở bản thân như thế!

Thật ra, trong lòng Dương Tử Mi bây giờ cũng nổi lên khát vọng!

Thế nhưng Long Trục Thiên chỉ ôm cô mà không có làm gì nữa thì khiến cô cảm thấy hơi thất vọng, cô bèn thở dài một hơi rồi cố gắng làm cho đầu óc của mình tỉnh táo hơn chút.

- Mi Mi, em ngủ đi.

Sau khi Long Trục Thiên kiềm nén dục vọng vừa nổi lên, anh bèn vỗ nhẹ lưng cô rồi khẽ nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi lên tiếng đáp lời, sau đó cô nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Nhất định phải trở về (2)

Long Trục Thiên vừa nằm xuống chưa tới một phút đồng hồ thì anh đã lập tức chìm vào giấc ngủ ngay, tiếng hít thở đều đặn vang lên.

Có đôi lúc, Dương Tử Mi cảm thấy rất khó hiểu.

Có phải thường ngày anh ấy bị mất ngủ, nên anh mới có thể ngủ nhanh như vậy chăng? Chỉ khi nằm cạnh mình thì anh mới ngủ được?

Thật ra thì những suy đoán của Dương Tử Mi hoàn toàn chính xác!

Khi Long Trục Thiên còn nhỏ thì anh đã phải trải qua những đợt huấn luyện rất đồi tàn khốc. Chính vì vậy nên cho dù đang ở đâu hay bất kỳ lúc nào, Long Trục Thiên cũng không hề ngủ sâu. Chỉ cần có bất cứ sinh vật nào tiến vào trong phạm vi mười thước gần đó thì anh đều có thể tỉnh lại ngay lập tức.

Nhưng mà, chính bản thân Long Trục Thiên cũng không rõ nguyên nhân tại sao, khi anh ta ôm lấy cơ thể nhỏ xíu của Dương Tử Mi ở quán rượu mười năm trước thì đêm hôm đó, Long Trục Thiên lại có thể ngủ rất ngon.

Hiện tại, chỉ khi ở gần cô, anh mới cảm thấy yên bình. Đường như chỉ cần có cô ở đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Vì thế, một người cực kỳ thiếu ngủ như anh mới có thể ngủ nhanh như vậy...

Lúc này, Dương Tử Mi ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của Long Trục Thiên, chính cô cũng cảm thấy hơi buồn ngủ. Có điều, khi cô chuẩn bị nhắm mắt lại thì nhìn thấy hình như tấm thẻ bài gỗ đào mà cô đang đeo trước ngực đang cộng minh với tấm thẻ bài gỗ đào của Long Trục Thiên, hai cái đồng thời sáng lên.

Sau đó, hai tấm thẻ bài bỗng nhiên phát ra hai luồng sáng màu đỏ cam và xanh dương giao thoa với nhau.

Cùng lúc đó, nhiệt độ trên người Long Trục Thiên bắt đầu tăng lên, còn cơ thể Dương Tử Mi lại trở nên lạnh lẽo.

Một lạnh một nóng!

Tựa như băng hỏa lưỡng trọng thiên!

Cô ôm chặt lấy Long Trục Thiên nhằm mượn hơi nóng tỏa ra từ người anh để giảm bớt sự giá lạnh trên cơ thể mình. Cũng chính vào lúc đó, cô lại cảm giác kinh mạch trong người có sự thay đổi nho nhỏ, giống như đang trong quá trình tẩy tủy vậy.

Khoảng hai mươi phút sau thì ánh sáng trên tấm thẻ bài gỗ đào mới tắt.

Hơn nữa, nhiệt độ nóng lạnh kỳ lạ kia cũng biến mất theo!

Lúc này, cả người cô giống như vừa trải qua một đợt thăng hoa!

Trong khi đó, Long Trục Thiên vẫn ngủ say, anh căn bản không hề hay biết gì về những chuyện vừa diễn ra.

Dương Tử Mi thấy thế, trong lòng cô có phần khó hiểu. Vì sao lúc anh ấy ngủ rồi thì tấm thẻ bài gỗ đào kia mới xuất hiện sự thay đổi nọ, trong khi bản thân cô thì lại không cần?

Cô nghĩ hoài nhưng vẫn không nghĩ ra.

Hơn nữa, tấm thẻ bài gỗ đào kia rốt cuộc sẽ khiến cho cơ thể anh ấy xảy ra biến hóa gì đây?

Vấn đề này khiến cô cảm thấy hơi nhức đầu, cho nên cô bèn tựa đầu lên vai ai kia rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Lúc cô thức dậy thì phát hiện bản thân vẫn còn nằm trong vòng tay ấm áp kia.

Lúc cô ngẩng đầu lên thì tầm mắt của cô lập tức nhìn thấy đôi mắt thâm tình đang nhìn mình. Ánh mắt ấy cứ như muốn khắc sâu bóng dáng cô vào trong ấy.

- Chào buổi sáng!

Dương Tử Mi xấu hổ cúi đầu tránh ánh mắt của Long Trục Thiên, sau đó mới khẽ lên tiếng.

- Chào buổi sáng, Mi Mi!

Long Trục Thiên ôm lấy vai cô, kéo cô lại gần vào lòng mình.

Dương Tử Mi chỉ biết lờm anh một cái.

Còn Long Trục Thiên thì cúi đầu hôn lên mái tóc cô, ánh nhìn cô rất đổi thâm tình. Trong giọng nói có phần ảo não:

- Anh phải đi ra nước ngoài vài ngày.

- Anh tính đi đâu vậy?

Con tim của Dương Tử Mi thất lại, vội hỏi.

- Châu Phi...

- Vậy thì khi nào anh mới trở về?

- Ít nhất thì cỡ một tuần, còn nhiều nhất thì mười ngày.

- Liệu có nguy hiểm gì không?

Nghe cô hỏi như thế, Long Trục Thiên lại im lặng không nói lời nào, chỉ ôm cô thật chặt.

Trông thấy bộ dáng của anh như vậy, trái tim của cô giống như bị ai bóp chặt, cực kỳ khó chịu.

- Em đừng lo lắng quá, mạng anh lớn lắm! Em quên anh còn có tấm thẻ bài gỗ đào này hộ thân à.

Lúc này, Long Trục Thiên phát hiện thân thể cô cứng đờ, bèn lên tiếng an ủi.

Mà Dương Tử Mi lại mím môi không nói chuyện.

Lần trước, sở dĩ tấm thẻ bài gỗ đào có thể giúp anh ấy hồi phục nhanh như vậy, căn bản do sinh mệnh của anh vẫn còn chưa kết thúc.

Nhưng lỡ như có chuyện gì không may xảy ra, tấm thẻ bài đó cũng không thể nào giúp người chết sống lại được.

Long Trục Thiên rời giường đứng dậy rồi thay quần áo cũ ngày hôm qua. Sau đó, anh quay lại nhìn cô một cái, đang tính bước đi thì nghe tiếng cô gọi anh:

- Khoan đã...

Long Trục Thiên dừng bước.

Dương Tử Mi nhanh chóng xuống giường, thậm chí cô cũng không thèm mang giày mà bước tới phía sau Long Trục Thiên, rồi vòng tay ôm lấy ngang hông, tựa má vào lưng anh, khẽ nói:

- Anh nhất định phải quay trở về nhé, em chờ anh!

Nghe thấy thế, cơ thể Long Trục Thiên hơi khựng lại, trong mắt hiện lên một tia kích động, hai tay lại phủ lên bàn tay của Dương Tử Mi rồi nói.

- Anh nhất định sẽ quay về!

Sau khi nghe thấy lời hứa của Long Trục Thiên, trái tim của Dương Tử Mi mới dễ chịu hơn phần nào.

Kiếp trước cô đã mất đi rất nhiều thứ, vì thế khi được sống lại, cô luôn lo sợ những thứ mà cô đang có hiện giờ cũng sẽ bị mất đi. Mặc dù bề ngoài cô rất bình thản, nhưng thực tế, mỗi việc cô đều đắn đo cẩn thận, không thể nào an tâm hưởng thụ được.

Long Trục Thiên quay đầu nhìn cô một lúc thật lâu, sau đó mới buông cô ra, nhảy qua cửa sổ, biến mất trong tầm mắt của cô.

Dương Tử Mi bèn vội vàng chạy tới bên cửa sổ, ánh mắt dõi theo bóng lưng anh leo lên chiếc xe ở dưới nhà rồi chạy đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 281: Sứ thanh hoa (1)

Hôm nay là thứ bảy, Dương Tử Mi không cần phải đi học, cô ngồi ở trong phòng, lấy khối phi thủy ba màu kia ra bắt đầu điêu khắc.

Sắp tới đại thọ bảy mươi tuổi của bà nội rồi, cô tính điêu khắc tượng phúc lộc thọ tặng bà, chúc cho bà nội thọ tỷ nam sơn, hạnh phúc tràn đầy.

Tuy rằng trình độ điêu khắc của cô bây giờ có vẻ không bằng mấy vị đại sư điêu khắc ngọc, nhưng tính ra cũng không hề kém, hơn nữa chân khí của cô lúc nào cũng đủ đầy, lực độ vừa phải, đó là điều mà đại sư điêu khắc bình thường không thể nào so được.

Mãi điêu khắc đến chín giờ, cô mới chịu dừng tay bỏ dao với ngọc xuống, dọn dẹp xung quanh một chút, chuẩn bị đến chỗ Tống Huyền học về kiến thức đồ cổ.

Đi ngang qua khu Văn Lai, cô theo quán tính đưa mắt nhìn xem có vật gì có thể kiếm hời được không.

Đáng tiếc, cơ hội kiếm chác bây giờ lại ngày càng hiếm hơn.

Nhưng mà, cô lại nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc ở trong đám người, chính là Mẫn Cương và Mẫn Ngọc Lâm ông nội của anh ấy.

Mẫn Ngọc Lâm vốn có sở thích chơi đồ cổ, thường xuyên đi tới khu Văn Lai dạo, mò mẫm xem có vật gì đáng giá hay không.

Đúng lúc Mẫn Cương ngước mắt lên, trùng hợp nhìn thấy cô, nên nhanh chân bước tới, cười tươi rạng rỡ:

- Dương Tử Mi, bạn cũng tới đây đi dạo à!

- Minh tới đây học với Tống tiên sinh.

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Sao rồi? Ông nội của bạn có chọn được món gì tốt không?

- Vẫn chưa được gì, ở đây dễ gì kiếm được đồ xịn chứ? Nhưng mà mua được một món mà mình khá thích!

Mẫn Cương cười nói:

- Hà? Vật gì vậy?

Mẫn Cương cúi đầu xuống móc một món đồ bằng sứ từ trong túi ra:

- Xem nè, món sứ thanh hoa làm giả này làm tốt thật đấy, vừa nhìn thấy thì mình đã thích nó rồi, phải tốn tận năm nghìn tệ mới có thể mua được đấy, suýt chút nữa còn bị ông nội mình mắng, ông nói mấy cái đồ phòng chế tận năm nghìn tệ thì mua làm gì? Nhưng mà mình đã trót thích nó rồi, cho dù là phòng chế hay hàng xịn cũng thế!

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên, từ trên món đồ sứ này ần ần phát ra khí chất cổ xưa, hình như không phải là đồ phòng chế đâu, rõ ràng nó thật sự là đồ cổ.

- Mình mượn xem một chút!

Cô cẩn thận cầm lấy món đồ sứ từ trong tay Mẫn Cương.

Bình sứ thanh hoa này, chiều cao có 27.5cm, đường kính 21cm, phần giữa 33cm, phần chân 20cm. Vòng tròn bên dưới phần đáy rộng đúng chuẩn, phần miệng bình thẳng đứng, cổ ngắn, vành hơi dày, phần vai tròn như bụng, từ dưới phần vai rộng dần, cho đến sau vùng bụng thì hẹp dần, cho đến phần đáy thì nhỏ lại. Dùng nguyên liệu cổ để vẽ ra đường văn men xanh, được chia thành bốn tầng, phần đầu có hoa văn gọn sóng, tầng hai trên vai có cảnh mẫu đơn uốn quanh, tầng ba tính từ bụng trở xuống vẽ theo chủ đề "Quý Cốc Từ xuống núi", tầng cuối cùng là phần bên dưới có hoa văn hình cánh sen, bên trong vẽ thêm vật quý, người trong nghề hay gọi là "Bát Đại Mã".

Chủ đề của hình vẽ miêu tả câu chuyện sự phụ Quý Cốc Từ của Tôn Tần nhận lời thỉnh cầu của sứ giả nước Tề, đồng ý xuống núi xông vào trận địa cứu danh tướng nước Tề là Tôn Tần và Độc Cô Trần đang bị nước Yên vây hãm. Quý Cốc Từ ngồi ngay ngắn trên xe, bên dưới có một con hổ một con báo kéo xe, hơi nghiêng người về phía trước, thần thái tự nhiên, siêu phẩm thoát tục như tiên nhân, nhìn về ngoài như đang bày mưu tính kế, thần thái lộ ra vẻ quyết định chiến thắng ngoài vạn dặm. Trước xe có hai tên lính tốt cầm trường mâu trong tay mở đường, một tướng quân còn khá trẻ tư với thể oai hùng bùng bùng khí thế, phóng ngựa mà đi, tay gươm cao chiến kỳ, trên đó có hai chữ "Quý Cốc", còn có thêm một người cưỡi ngựa đằng sau xe. Đoàn người cùng núi non cây cỏ tạo thành một bức tranh tráng lệ con người và phong cảnh cùng hòa quyện. Cả hoa văn trên bình sứ Thanh Hoa hiện lên rực rỡ sắc màu, hình ảnh phong phú, đơn giản mà kết hợp kín kẽ với nhau vô cùng hấp dẫn, từng vật được đều được khắc họa rõ ràng. Nhân vật được khắc tự nhiên, rất có thần, núi đá được vẽ bằng bút pháp đặc biệt cực kỳ điêu luyện, từng nét bút đều tinh tế tỉ mỉ, vô cùng hoàn mỹ.

Dương Tử Mi dựa vào kiến thức về sứ Thanh Hoa lần trước Tống Huyền dạy cho cô, phối hợp với thiên nhãn của mình, có thể xem được khí của vật thể, đây là một chiếc bình thanh hoa thật không lẫn vào đâu được, chứ không phải hàng mô phỏng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Sứ thanh hoa (2)

Mọi người ví sứ Thanh Hoa tựa như áo xanh trên sân khấu, vừa trang nhã lại thanh cao, màu xanh tinh khiết. Hoa văn màu xanh và thân hình trắng nõn đan xen tôn nhau lên, giống như một bức tranh thủy mặc truyền thống vậy.

Mà bên trong dòng sứ Thanh Hoa này, "Nguyên Thanh Hoa" được sản xuất vào đời Nguyên là quý giá nhất, số lượng cũng rất ít.

Thời nhà Nguyên cũng chỉ tồn tại hơn trăm năm, mà Nguyên Thanh Hoa đã mở ra một thời đại mới từ đồ sứ trắng sang đồ sứ màu, sứ đời này thường có màu sắc lộng lẫy đầy sức cuốn hút, họa phong phóng khoáng, trình độ hội họa cao, khác một trời một vực với thẩm mỹ truyền thống của dân tộc Trung Hoa, đúng là một đóa hoa tuyệt thế của làng gốm sứ Trung Quốc từ trước đến nay.

Mẫn Cương lại vô tình nhặt được báu vật rồi!

- Có phải rất tinh xảo và xinh đẹp không? Mình cảm thấy cho dù là hàng phòng chế, thì giá năm nghìn tệ này cũng đáng giá.

Mẫn Cương đứng bên cạnh nói.

- Bạn mua ở đâu thế?

Dương Tử Mi hỏi.

- À, mình mua ở bên cạnh, bạn cũng thích hả, chỗ đó còn có vài món đồ sứ cùng loại đó.

Mẫn Cương chỉ vào một quầy hàng cách đây không xa.

Chủ sạp là một cô gái, ước chừng mười bảy tuổi, trước kia Dương Tử Mi đến đây chưa từng gặp qua cô ấy.

Cô trải một tấm chiếu ở trước mặt, bày biện vài món sứ Thanh Hoa có hình thái khác nhau, nhưng, mấy món Thanh Hoa kia cũng không có vật khí gì cả, thực sự là hàng phòng chế.

Cô nghĩ mãi không ra, tại sao một chiếc bình Nguyên Thanh Hoa lại lọt vào giữa đám đồ phòng chế như thế, hơn nữa Mẫn Cương còn may mắn mua được.

Cô và Mẫn Cương bước tới, cúi đầu xuống cầm lấy một cái bình sứ Thanh Hoa củ tỏi có hoa văn cây mai giữa đêm trắng, mặc dù là hàng phòng chế, nhưng bất kể là vẽ bề ngoài hay màu sắc phần đế, phần cổ, kết hợp với hoa văn bên trên bình sứ, cũng đều giống như một bức tranh thủy mặc vô cùng tao nhã.

Mỗi lần Long Trục Thiên tới đều mang theo một cành hoa hồng, về sau dùng bình này mà đựng thì sẽ rất hợp!

Cô cúi đầu xuống hỏi giá tiền.

- Năm nghìn tệ.

Chủ quán trả lời vô cùng chắc giá.

Dương Tử Mi cười khổ, vừa rồi Mẫn Cương mua trứng hàng xịn có giá năm nghìn tệ, còn mình muốn mua hàng phồng chế thôi mà cũng năm nghìn, đúng là bất công mà.

Nhưng công nghệ phồng chế cũng quá tinh vi, giá năm nghìn tệ cũng đáng, cô không chút do dự, móc tiền ra trả.

- Ủ, chị còn phải nói cho em biết, đồ sứ chỗ chị không phải là hàng xịn, đều là đồ phồng chế mà thôi, nên đừng nói chị lừa gạt em nha.

Cô gái kia nhận tiền xong, thân nhiên nói với Dương Tử Mi.

Cô gái này đúng là thú vị.

Ở khu Văn Lai này, có chủ cửa hàng nào mà không dùng đủ mọi cách để thổi phồng đồ dỏm của mình lên, bốc phét nói nó từ một món đồ dỏm thành hàng xịn chứ?

Còn cô gái này thì lại thẳng thắn nói đây là hàng phồng chế, đúng là kỳ lạ.

Điều này cũng làm cho Dương Tử Mi cũng có thiện cảm với cô ấy.

- Máy món đồ phồng chế này làm cũng tốt lắm, chị lấy hàng ở đâu vậy?

Dương Tử Mi nhin không được bèn hỏi.

- Máy món này đều do ông nội của chị làm đó.

Cô gái kia nói, trên mặt lộ ra vẻ tự hào.

- Há?

Điều này làm cho Dương Tử Mi vô cùng ngạc nhiên:

- Vậy ông nội của chị đâu rồi?

Trên mặt cô gái kia đột nhiên sa sầm xuống:

- Qua đời rồi. Anh của chị bệnh nặng, nên chị cũng đành mang tội với ông nội, lấy mấy món đồ sứ này ra bán.

Một người có tay nghề tốt như vậy mà đã qua đời rồi sao, quả là đáng tiếc.

Trong lòng Dương Tử Mi âm thầm thở dài một tiếng, xoay đầu nhìn qua cái bình Nguyên Thanh Hoa có hình Quý Cốc Từ của Mẫn Cương, xem ra, cô gái này cũng không phân biệt được hàng phồng chế hay hàng xịn, nên mới đem hàng xịn ra bán, thế nên Mẫn Cương mới may mắn mua được.

Dương Tử Mi trả năm nghìn tệ cho cô gái kia, cầm lấy bình sứ Thanh Hoa nguyệt mai, bảo Mẫn Cương theo cô vào trong Mặc Hiên.

Mới đi được vài bước, hai người đã nhìn thấy một thanh niên tuổi chừng hai mươi, sắc mặt tái nhợt vội vàng chạy tới trước mặt cô gái kia, hỏi vội về lo lắng:

- Tiểu Thanh, cái bình sứ thanh hoa có hình Quý Cốc Từ đâu mất rồi?

- Anh, sao anh lại tới đây?

Cô gái tên Tiểu Thanh kinh ngạc hỏi lại.

- Em cứ kệ anh, chiếc bình sứ thanh hoa có hình Quý Cốc Từ kia đâu?

Nam thanh niên kia cúi đầu xuống nhìn đồng hồ sứ trên chiếu, phát hiện chiếc bình có hình Quý Cốc Từ đã mất tấm, sắc mặt trở nên tái mét, hai tay run rẩy.

- Bán rồi.

Tiểu Thanh cảm thấy không hiểu tại sao anh trai lại căng thẳng vội vàng vì một món đồ sứ như thế.

Chương 283: Mẫn cương không giận

Bán rồi sao?

Chàng thanh niên kia vội vàng túm lấy tay Tiểu Thanh hỏi:

- Em bán cho ai rồi?

- Bán cho cậu ta đấy.

Tiểu Thanh chỉ vào bóng lưng Mẫn Cương lúc này còn chưa đi xa.

- Anh à, rốt cuộc anh bị làm sao thế?

- Đó là hàng thật do ông nội suu tâm!

Nam thanh niên nhỏ giọng nói.

Tiểu Thanh vừa nghe thấy vậy thì ngây ra, cô vội vàng chạy đến trước mặt Dương Tử Mi và Mẫn Cương mở miệng nói:

- Cái bình kia... Em có thể trả lại cái bình Sứ Thanh Hoa có hình Quỷ Cốc Tử cho chị được không? Chị sẽ hoàn lại tiền cho em.

Vừa dứt lời, cô lập tức móc ra năm nghìn tệ từ trong túi, đưa cho Mẫn Cương.

Mẫn Cương thoáng chút ngạc nhiên nhưng vẫn đáp:

- Nhưng em rất thích cái bình Sứ Thanh Hoa này.

- Nhưng mà... Như vậy đi, em trả lại cái bình kia cho anh, mấy cái bình kia em thích cái nào thì cứ lấy đi, không cần trả tiền.

Nam thanh niên cũng vội vã bước lên:

- Cái bình này có ý nghĩa rất quan trọng đối với gia đình anh, em gái của anh không biết chuyện, mong em có thể trả lại cho anh.

Trông thấy bộ dáng vô cùng lo lắng của hai anh em, khiến cho Mẫn Cương có chút do dự.

Nhưng mà, anh cực kỳ thích cái bình sứ này, nếu nói phải trả lại nó, thì thật sự không đành lòng.

- Em trai, không gạt em làm gì, cái bình Sứ Thanh Hoa này là đồ thật đó, là do ông nội của anh để lại, do em gái anh không biết, nên mới lỡ bán nó đi.

Nam thanh niên kia lo lắng nói.

Dương Tử Mi nghe vậy cũng đỏ mặt hỏi.

Anh chàng này cũng đắn thật đấy, ai lại đi thú nhận cái bình Sứ Thanh Hoa này là hàng thật, nói vậy rồi thì ai mà chịu trả lại.

- Đúng thế đúng thế, vừa rồi chị không biết nên bán với giá hàng phòng chế cho em, mong em thông cảm mà trả lại cho chị nha.

Tiểu Thanh ở một bên đệm vào.

Đúng là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, ai cũng ngốc như nhau.

Nhưng mà, có một người còn ngốc hơn cả hai người bọn họ nữa, không ai khác ngoài Mẫn Cương.

Ánh mắt vẫn không dứt khỏi cái bình sứ Thanh Hoa.

- Thì ra đây là hàng xịn à, em cũng không muốn mua hàng xịn bằng giá hàng phòng chế của anh chị như thế, em trả cái bình này lại cho chị.

- Mẫn Cương, đây là Nguyên Thanh Hoa, giá rẻ nhất cũng đến một trăm triệu đấy.

Là một người bạn của Mẫn Cương, Dương Tử Mi không thể không nhắc nhở anh.

Tiểu Thanh và anh của cô lúc này vô cùng hồi hộp, sợ rằng Mẫn Cương không chịu trả.

Trong mắt Mẫn Cương có chút do dự, nhưng cuối cùng cũng đưa nó lại cho Tiểu Thanh.

- Ừm, trả lại cho chị nè.

Mặt hai anh em Tiểu Thanh mừng rỡ như nhật được chí bảo.

Tiểu Thanh lấy lại bình sứ, đưa cho anh trai cô, sau đó cầm năm nghìn tệ trả lại cho Mẫn Cương.

- Cảm ơn em nhiều lắm, tiền này trả lại cho em, mấy món ở chỗ nào, em thích cái gì thì chị tặng cái đó cho em.

Mẫn Cương cười cười, cầm tiền lại, lại chỗ kia chọn lấy một bình sứ có hoa văn vân long, thoát nhìn khá giống với cái bình mà Dương Tử Mi đã chọn, sau đó rời đi với Dương Tử Mi.

- Bạn đúng là đồ ngốc! Lúc này bạn đâu cần phải trả lại cho họ đâu.

Dương Tử Mi không nhịn được nói.

- Mình đâu có thiếu tiền.

Mẫn Cương thân nhiên nói:

- Nhưng trông dáng vẻ của họ thì có vẻ túng thiếu.

Dương Tử Mi xoay sang nhìn Mẫn Cương, thấy trong đôi mắt trong veo của anh là vẻ thân nhiên hờ hững.

Không tham lam, không sân si, tao nhã mà lại tốt bụng, chính nghĩa rộng lượng!

Đây là một Mẫn Cương mà cô quen!

So với anh ấy, bản thân mình càng tham sân si hơn!

- Tử Mi, bạn thấy mấy món đồ sứ thanh hoa phòng chế này như thế nào?

Mẫn Cương cầm mấy cái bình sứ lên hỏi.

- Mấy món này hà, kĩ thuật vô cùng tinh xảo, nếu đánh tráo với hàng xịn thì cũng khó mà phân biệt được.

Nếu không phải do cô có thiên nhãn, cộng với một chút kiến thức cơ bản học từ chỗ Tống Huyền, cô cũng không thể nào phân biệt ra cái nào là hàng thật cái nào là hàng phòng chế.

- Không biết anh trai kia có kế thừa tay nghề làm hàng phòng chế của ông nội mình không?

Mẫn Cương suy nghĩ một chút rồi hỏi, không biết là đang hỏi Dương Tử Mi, hay đang tự lâu bầu với bản thân.

Dương Tử Mi nhớ đến Mẫn Cương ở kiếp trước, hình như anh ta mở công ty sản xuất đồ sứ phòng chế.

Chẳng lẽ, lúc này anh đã có suy tính này rồi?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284: Mẫn cương cảm động (1)

- Mẫn Cương, bạn chuẩn bị mở công ty sản xuất đồ sứ à?

Dương Tử Mi nhìn anh rồi hỏi.

Mẫn Cương nghe vậy thì mở to hai mắt:

- Làm sao mà bạn biết mình có ý định này? Mình đã có niềm yêu thích với mấy món đồ sứ này từ rất lâu rồi, mỗi lần nhìn thấy chúng nó, mình đều có cảm giác như đang trông thấy người đẹp cổ điển cất bước ngà khoan thai đến gần, khiến cho người ta sinh ra cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Khi Mẫn Cương nói về mấy món đồ sứ, từ ánh mắt, khoe môi, bất giác đều lộ ra ý cười, giống như mỗi lần Tống Huyền cầm đồ cổ của mình lên vậy, đều xuất phát từ lòng đam mê, yêu thích.

Cô nhớ rõ, đời trước Mẫn Cương được xem là một truyền kỳ trong giới làm ăn ở thành phố A, vào năm mười tám tuổi đã bắt đầu xây dựng một công ty sản xuất đồ sứ phong chế đầu tiên, hai năm sau, công ty nhanh chóng phát triển, tiếng tăm lừng lẫy trong nước, đến năm hai mươi tám tuổi, công ty gốm sứ của anh đã đánh chiếm thị trường quốc tế, bán chạy cả trong và ngoài nước.

Lúc đó, đối với cô mà nói, Mẫn Cương giống như đỉnh núi cao vạn trượng vậy, cô căn bản không cách nào với tới.

Kiếp này, cô lại có thể cùng anh sống vai đứng chung một chỗ, mà ánh mắt của anh ấy nhìn mình, lại giống như ánh mắt kiếp trước của mình nhìn anh ấy vậy.

Ha Ha, chẳng lẽ đây là phong thủy luân chuyển trong truyền thuyết sao?

Thấy khoe môi của cô nhếch lên một nụ cười, tim của Mẫn Cương đập rộn ràng:

- Sao vậy? Mình mở công ty làm về đồ sứ phong chế không được sao?

- Được chứ.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cương rồi nói.

- Hơn nữa, bạn nhất định sẽ có thành tựu ở mặt này.

Nghe thấy cô cổ vũ, Mẫn Cương cũng mỉm cười.

Đúng vậy, mình cần phải đạt được thành tựu!

Chỉ đến khi anh có thành tựu thì mới có thể sống vai đứng bên cạnh nhìn ngắm cô!

- Muốn mở công ty thì không khó, khó ở chỗ phải tìm được chuyên gia làm đồ sứ có tay nghề tinh xảo mà thôi.

Mẫn Cương chán nản thở dài một hơi.

- Nếu không có chuyên gia thì cũng như thiếu mất gió đông.

- Hay là chúng ta quay lại đi.

Dương Tử Mi xoay người lại, trông thấy hai anh em kia vẫn còn đứng đó, vội vàng nói với Mẫn Cương:

- Mình nghĩ người anh trai kia, chắc chắn có được chân truyền về làm đồ sứ của ông nội anh ta đấy.

Hai mắt của Mẫn Cương sáng rỡ lên, cùng Dương Tử Mi quay lại chỗ quầy hàng của hai anh em họ.

Hai anh em Tiểu Thanh vẫn còn đang cãi nhau.

- Anh, đồ có quý giá cách mấy thì cũng là vật chết, chúng ta bán chúng đi thì anh mới có tiền để chữa bệnh, nếu như người không còn nữa, chỉ còn lại mỗi mình em, giữ gìn mớ đồ sứ này thì có được gì đâu kia chứ?

Tiểu Thanh nói, giọng nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã.

- Tiểu Thanh à, bác sĩ cũng đã nói, khối u của anh đây là u ác tính, cơ hội chữa trị vô cùng mong manh, đây là ông nội để lại cho chúng ta, tuyệt đối không thể bán được!

Hai mắt của chàng trai kia tối tăm, nhưng giọng điệu lại chắc nịch.

- Anh à, không phải bác sĩ đã nói, vẫn còn một phần trăm cơ hội chữa lành sao? Tại sao chúng ta không chịu bắt lấy một phần trăm cơ hội đó? Vừa rồi em gái kia cũng nói, cái bình sứ Thanh Hoa này có giá tẻ lắm cũng phải một trăm triệu, có một trăm triệu trong tay, chúng ta có thể đến thủ đô tìm một bệnh viện thật tốt, tìm một bác sỹ giỏi nhất, không thì có thể qua Mỹ chữa cũng được.

Tiểu Thanh lo lắng nói.

Nghe lời đối thoại của bọn họ, Dương Tử Mi lại quay sang nhìn kỹ thanh niên kia.

Nhìn sắc mặt của anh ta thì chắc là bị u não rồi.

Nếu dựa vào trình độ y học hiện tại, tỷ lệ sống sót của bệnh nhân mắc chứng u não cực kỳ thấp, chẳng trách anh ta lại tuyệt vọng như vậy.

Nhưng anh ta gặp may, vì đã có Dương Tử Mi cô ở đây.

Tiểu Thanh thấy hai người quay trở lại, vội vàng ôm lấy bình Nguyên Thanh Hoa Quý Cốc Tử kia, nhìn Mẫn Cương với vẻ mặt đề phòng rồi nói:

- Em... Đã trả lại rồi thì không được đòi lại đâu nha, chị cũng không trả lại cho em đâu đó.

Nghe mấy lời ngây thơ lại đơn thuần của cô, Dương Tử Mi và Mẫn Cương đều phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 285: Mẫn cương cảm động (2)

Chị cứ yên tâm, một khi em đã trả lại đồ cho chị rồi thì tất nhiên không lý nào em lại đòi lại cả.

Mẫn Cương mỉm cười nói.

Hai anh em Tiểu Thanh thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

- Vậy có phải là em còn muốn mua đồ gì không?

Tiểu Thanh hỏi.

- Không phải, em chỉ muốn hỏi xem có phải anh trai này cũng biết cách làm đồ sứ phòng chế hay không thôi?

Mẫn Cương vừa nhìn thanh niên kia vừa nói.

- Từ hồi một tuổi, anh trai của chị đã theo ông nội chị học về kỹ thuật phòng chế đồ cổ rồi, hơn nữa ông nội chị còn nói anh ấy rất có thiên phú, làm còn tốt hơn ông nhiều!

Tiểu Thanh nói với vẻ tự hào.

Thanh niên kia cười khỏ một tiếng:

- Có tốt đến mấy nhưng nếu sắp mất mạng thì cũng vô dụng thôi.

Vừa rồi Mẫn Cương cũng nghe thấy đoạn đối thoại của hai anh em bọn họ, biết được có lẽ thanh niên này mắc phải chứng bệnh nan y gì đó, đúng là đáng tiếc.

Bây giờ, những nghệ nhân có tay nghề phòng chế đồ sứ cổ cao trong nước không còn nhiều, nhất là phòng chế theo Nguyên Thanh Hoa thể này, cơ hội có thể tìm thấy được gần như là bằng không.

Bây giờ tìm được rồi, nhưng người đó lại không còn sống được bao lâu nữa, đúng là rất đáng tiếc.

- Em có thể chữa trị cho anh, nhưng có một điều kiện.

Dương Tử Mi ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói.

Thanh niên kia nhìn Dương Tử Mi một cái, sau đó khẽ nở một nụ cười:

- Cảm ơn em, nhưng bây giờ có lẽ chỉ có Quan Âm Bồ Tát mới có thể giúp anh được thôi.

Tiểu Thanh ở bên cạnh thì mừng rỡ, đôi mắt cô vụt sáng:

- Em gái à, em thật sự có thể giúp được anh trai của chị sao?

- Ừ.

Dương Tử Mi khẽ gật đầu:

- Từ nhỏ em đã đi theo cao nhân học về châm cứu, cũng đã từng chữa trị cho người bị u não.

Cô không nói dối, hai năm trước mẹ Hoàng Tú Lệ đã mắc phải u não, bệnh viện bảo rằng không thể chữa trị được, là cô từng kim từng kim chữa khỏi căn bệnh này, đến giờ không hề có chút di chứng nào.

Về mặt của Tiểu Thanh trở nên vô cùng kích động, cô nói:

- Em gái à, em nói thật sao? Vậy em mau giúp anh trai chị đi, chị chỉ có một người anh trai mà thôi, chị không thể mất anh ấy được!

Vừa rồi Dương Tử Mi đã dùng thiên nhãn để nhìn hai anh em này.

Hai anh em này từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, lớn lên dưới sự chở che của ông nội. Vào năm mười lăm tuổi, ông nội của bọn họ cũng mất, để lại hai anh em họ sống nương tựa lẫn nhau.

Sự đau đớn khi mất đi người thân, kiếp trước Dương Tử Mi đã được trải nghiệm qua rồi.

Hai anh em trước mắt này tính tình thật thà, cô độc lẻ loi, huống hồ gì họ còn là những nghệ nhân thủ công sắp thất truyền. Nếu mình không ra tay giúp đỡ họ thì đúng là chẳng còn thiên lý nữa.

- Tiểu Thanh...

Thanh niên kia thấy Dương Tử Mi còn nhỏ như thế nên cũng không tin vào chuyện cô có thể chữa khỏi bệnh cho mình lắm.

Trong tiềm thức, anh cũng đã bỏ mặc bản thân từ lâu, không dám ôm lấy bất kỳ tia hy vọng nào nữa, bởi vì anh chỉ sợ hy vọng càng nhiều thì thất vọng cũng sẽ càng lớn.

- Anh, em ấy đã có thể nhìn ra anh bị mắc u não như thế, chứng tỏ em ấy nhất định rất lợi hại. Nếu có thể trị bệnh cho anh, thì tại sao anh phải từ chối chứ? Chúng ta cứ thử một lần xem sao.

Tiểu Thanh thấy anh trai mình không đồng ý thì vội vàng kéo tay của anh lại, nói:

- Chỉ cần có cơ hội, thì chúng ta cũng không nên từ bỏ, anh à, em không muốn mất anh, em rất sợ...

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của em gái mình, thanh niên kia lập tức mềm lòng.

Đúng vậy, mình chết cũng không sao, nhưng em gái mình còn nhỏ như vậy, sao mình có thể để lại một mình con bé lẻ loi không nơi nương tựa trên đời này như vậy được chứ?

- Điều kiện chữa bệnh của em là gì?

Thanh niên nhìn Dương Tử Mi, hỏi. Anh cho rằng thứ cô muốn là cái bình Nguyên Thanh Hoa kia.

- Điều kiện của em chính là nếu anh còn sống, hãy phát huy tay nghề phỏng chế đồ sứ cổ của mình, giúp anh ấy thành lập công ty làm đồ mô phỏng sứ cổ.

Dương Tử Mi chỉ vào Mẫn Cương nói.

Cô vừa nói xong.

Không chỉ hai anh em Tiểu Thanh mà đến cả Mẫn Cương cũng giật mình nhìn cô.

- Ý của em là sao?

Thanh niên kia hỏi lại.

- Ý của em rất rõ ràng, chính là sau khi em chữa khỏi căn bệnh u não, kéo dài tính mạng cho anh, thì anh phải tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật mô phỏng Nguyên Thanh Hoa, giúp anh ấy thành lập công ty.

Dương Tử Mi giải thích.

Mẫn Cương biết, Dương Tử Mi làm thế là đang giữ lại nhân tài cho anh, giúp anh đạt được nguyện vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 286: Đại sư kỹ thuật

Anh...

Ánh mắt của Tiểu Thanh sáng lên, cô nắm lấy cánh tay của anh trai mình, nói:

- Ước mơ lớn nhất của anh và ông nội không phải là muốn tạo nên tiếng tăm và vị thế của nhà họ La chúng ta trong giới phòng chế đồ sứ cổ sao? Bây giờ cơ hội đã tới rồi, hơn nữa em gái này còn có thể chữa bệnh cho anh nữa, đây đúng là ông trời cũng đang giúp chúng ta mà!

Thanh niên kia im lặng không nói gì.

Dương Tử Mi còn nhỏ tuổi như vậy, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống người có y thuật cao minh chút nào, huống hồ gì căn bệnh mình mắc phải còn là bệnh nan y.

Còn Mẫn Cương chẳng qua cũng chỉ là một học sinh trung học mới mười lăm tuổi, tuy có khí chất bất phàm, hẳn là xuất thân từ danh môn, nhưng cậu ấy có thể thành lập và chèo chống công ty được không?

Thấy anh vẫn do dự không hạ quyết định, Dương Tử Mi ở bên cạnh lại lên tiếng nói:

- Em cho anh chút thời gian để suy nghĩ, nếu anh tin em thì có thể đến Mặc Hiên trước mặt tìm em, em đang ở đó.

Nói xong, cô và Mẫn Cương rời đi.

- Anh à, em ấy nói em ấy là người của Mặc Hiên, vậy thì nhất định là rất lợi hại rồi!

Tiểu Thanh kéo tay anh mình với vẻ quan tâm lo lắng:

- Dù sao thì anh cũng không hy vọng gì ở bản thân mình nữa, thế thì tại sao lại không thử một lần xem sao? Nếu không có hiệu quả gì thì chúng ta cũng có mất mát gì đâu. Hai người họ chịu trả lại Sứ Thanh Hoa có giá trị như thế cho chúng ta, em cảm thấy bọn họ là thật sự muốn đến giúp đỡ chúng ta đấy.

Thanh niên cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó gật đầu nói:

- Ừ, anh sẽ thử xem.

- Thật tốt quá, anh à, bây giờ chúng ta thu dọn đồ đạc rồi đến đó luôn đi!

Tiểu Thanh thấy anh trai mình đồng ý chữa bệnh thì cực kỳ vui vẻ. Cô vội vàng bỏ tất cả chỗ đồ sứ phòng chế đang được đặt trên chiếu kia vào túi, sau đó kéo tay anh mình đến Mặc Hiên.

Lúc này Dương Tử Mi đang đưa món đồ sứ cổ được phòng chế lại kia cho Tổng Huyền giám định.

- Ừ, đây là món phòng chế đồ sứ cổ được chế tạo với trình độ kỹ thuật cao nhất, gần như là hoàn mỹ luôn.

Tổng Huyền thờ dài rồi nói:

- Trước giờ luôn thấy người ta phòng chế lại đồ cổ Thanh Hoa, còn Nguyên Thanh Hoa thì lại có rất ít người phòng chế. Từ trước đến nay anh chưa từng thấy món đồ phòng chế theo Nguyên Thanh Hoa nào hoàn mỹ và cao siêu thế này. Không ngờ bây giờ lại có cơ hội được nhìn thấy. Tiểu Mì, em mua nó ở đâu thế?

- Vừa mới bỏ ra năm nghìn tệ mua ở sạp hàng ven đường đấy.

- Năm nghìn tệ? Giá trị nghệ thuật của món đồ này quá thấp! Mặc dù nó không phải là đồ cổ thật, nhưng nếu đem ra bán đấu giá, ít nhất cũng phải được hai, ba vạn, hoặc là cao hơn nữa. Bởi vì bất kể là Nguyên Thanh Hoa thật hay là Nguyên Thanh Hoa phòng chế cũng đều rất hiếm thấy trên thị trường.

Tổng Huyền nói:

Đôi mắt của Mẫn Cương lại vụt sáng lên.

Hai anh em Tiểu Thanh vừa mới tới cũng nghe thấy lời Tổng Huyền đã nói.

Tiểu Thanh vui vẻ ra mặt, lắc tay anh mình:

- Anh ơi, thật không ngờ món đồ phòng chế của ông nội lại có giá trị như vậy. Đợi sau khi anh khỏi bệnh, chúng ta sẽ làm ra nhiều hơn nhé! Chỉ cần một năm bán ra một hai món thôi là chúng ta cũng không cần phải lo lắng chuyện tiền nong nữa rồi.

Thanh niên kia cười khò, mặc dù anh biết kỹ thuật chế tạo Nguyên Thanh Hoa, nhưng những nguyên liệu chế tạo kia lại cực kỳ hiếm, giá cả lại cao, cần

bản là anh không có đủ tiền để mua nguyên liệu.

Nghe thấy lời của bọn họ, Tống Huyền ngẩng đầu lên nói:

- Chẳng lẽ có thể tìm được người chế tạo ra món đồ này sao?

Dương Tử Mi gật đầu, nói:

- Đúng vậy, món đồ phòng chế sứ cổ này chính là do nhà bọn họ làm ra.

Tống Huyền nghe thấy thế thì vô cùng kích động, anh đứng phắt người dậy, nói:

- Không ngờ thành phố A của chúng ta cũng có thể có một vị đại sư có tay nghề cao minh như vậy, anh nhất định phải đi gặp mới được!

Nói xong anh đi đến trước mặt thanh niên kia:

- Xin hỏi, hai người có thể dẫn tôi đi gặp vị đại sư này được không?

- Tống tiên sinh, ông nội tôi đã qua đời rồi, nhưng anh trai tôi cũng là một đại sư đấy!

Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh nói bằng giọng rất đỗi tự hào:

- Ông nội tôi nói tay nghề của anh trai tôi còn giỏi hơn ông, thiên phú ngộ tính cũng cao hơn ông nữa!

Tống Huyền nhìn thanh niên kia với vẻ kích động:

- Thật vậy sao?

Thanh niên kia khẽ gật đầu.

- Vậy thì tốt quá rồi! Cuối cùng kỹ thuật phòng chế Nguyên Thanh Hoa cũng không bị thất truyền!

Tống Huyền kích động đến mức trong mắt anh thấp thoáng ánh lệ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 287: Kỳ tích thật sự sẽ xuất hiện

Chàng trai kia tên là La Bạch. Tổ tiên nhà họ La trước đây từng là người chế tạo ra Nguyên Thanh Hoa dâng cho vua chúa, kỹ nghệ tinh xảo này được truyền từ đời cha tới đời con. Chỉ tiếc từ sau khi giải phóng, tay nghề của ông nội không được coi trọng nữa, mà cuộc sống lại rất vất vả nên ông nội chỉ dành dựa vào một chút vốn liếng làm ăn, hoặc là làm hàng giả cho người khác để duy trì cuộc sống.

Đối với một nghệ nhân có phẩm cách cao thượng mà nói, chế tạo hàng giả chính là nỗi nhục.

Nhưng do cuộc sống đầy đủ, nên không thể không làm thế.

Do luôn sống một cuộc sống uất ức, nản chí nên mới khiến ông nội qua đời sớm như vậy.

Trước khi chết, ông nắm chặt tay La Bạch, dặn dò nhiều lần rằng không được làm hàng giả lừa lọc người đời, mà chỉ có thể làm ra hàng mô phỏng. Nếu có cơ hội, hãy phát huy kỹ thuật chế tạo Nguyên Thanh Hoa của nhà họ La, đừng khiến tổ tiên phải hổ thẹn.

Lời nói của Tống Huyền - người đàn ông có danh vọng cực kỳ cao trong giới đồ cổ này đã cho anh hy vọng rất lớn.

Chẳng lẽ, cô bé kia thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho mình? Còn cậu trai kia thật sự có thể mở được công ty, cho mình nơi để phát huy sao?

Anh nửa tin nửa ngờ, đi theo Dương Tử Mi vào phòng nghỉ của Mặc Hiên.

Dương Tử Mi bảo anh nằm xuống một chiếc giường nhỏ, bàn tay cô đặt úp lên đầu anh, đầu tiên là dùng nguyên khí dò xét vị trí và độ khó nhằn của khối u ở bên trong, sau đó là dùng ngón châm đâm vào huyệt ngũ và huyệt cử động của anh, để anh tiến vào trạng thái ngủ say và bất động.

Châm cứu não bộ không giống với châm cứu cho các bộ phận khác, chỉ cần lệch một chút thôi cũng sẽ gây ra hậu quả rất lớn.

Sau khi lấy ngân châm ra, cô đâm và truyền chân khí của mình vào các huyệt vị ở trên đầu như bách hội, thiên xung, ngọc châu, thông thiên...

Khoảng một tiếng sau, cô mới rút ngân châm ra, bản thân cũng mệt mỏi đến mức thở hổn hển.

Lần châm cứu lần này khiến cô tiêu hao gần phân nửa nguyên khí của mình, tương đương với lượng chân khí bị tiêu hao khi đánh nhau với một nghìn người.

Cô giải huyệt ngũ và huyệt cử động của La Bạch, sau đó ngồi ở bên cạnh vận khí tĩnh dưỡng để giảm bớt cơn mệt mỏi.

Khi La Bạch mở mắt tỉnh lại thì thấy cô gái ở trước mặt mình cả người đầy mồ hôi, vẻ mặt tái nhợt đang ngồi xếp chân ở bên cạnh. Mái tóc đen như mực, khuôn mặt bóng loáng như bạch ngọc, đôi môi anh đào tái nhợt khẽ hé mở hết như một vị tiên tử vừa giáng trần, vừa có vẻ đẹp thanh thuần lại vừa mang nét quyến rũ của thiếu nữ.

Anh lập tức đưa mắt sang hướng khác, giờ tay sờ lên đầu mình rồi ngồi dậy.

Cảm giác đau đớn ở trong đầu bao lâu nay dường như đã biến mất, chỉ cảm thấy thoáng có chút khó chịu.

Anh đứng dậy, khẽ vận eo, cảm giác vô cùng khỏe khoắn.

Sau đó anh lại nhìn về phía cô gái đang ngồi vận khí kia, chẳng lẽ cô ấy thật sự đã chữa khỏi bệnh u não cho mình sao?

Trên đời này thật sự có y thuật châm cứu thần kỳ như vậy sao?

Dương Tử Mi phát hiện, mặc dù lần này cô tiêu hao khá nhiều nguyên khí, nhưng chỉ cần ngồi vận khí lại một lát, trong cơ thể sẽ xuất hiện một nguồn năng lượng nguyên khí không ngừng cuộn trào ra, bổ sung vào chỗ tiêu hao của cô, giúp cô nhanh chóng hồi phục lại.

Chuyện này chưa từng xuất hiện bao giờ.

Cô đưa tay sờ vào thẻ bài gỗ đào trên ngực mình rồi đâm chiêu, liệu có phải là do tác dụng sau khi thẻ bài gỗ đào kia cải tạo lại mình không?

Vừa mở mắt ra thì cô lập tức trông nhìn thấy La Bạch đang nhìn mình chăm chăm. Đưa tay lên lau mồ hôi, cô khẽ cười:

- Quá trình chữa trị cũng tạm ổn, chỉ cần châm cứu thêm hai lần nữa là có thể hoàn toàn trừ được căn bệnh u não kia. Ba ngày sau anh hãy đến đây tìm em, chúng ta sẽ tiến hành châm cứu lần thứ hai.

- Thật... Thật sự có thể chữa khỏi sao?

La Bạch cảm giác như mình đang nằm mơ, khó mà tin nổi.

- Ủ, chẳng lẽ anh không cảm thấy trạng thái của anh bây giờ tốt hơn trước nhiều sao? Hoặc là anh có thể đến bệnh viện dùng máy móc kiểm tra lại thử xem

Dương Tử Mi đứng lên, cười nói:

- Có điều anh không được nói chuyện em chữa bệnh cho anh ra ngoài. Em không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát, không muốn cứu khổ cứu nạn, không muốn dây vào quá nhiều phiền toái. Em chỉ muốn cứu người mà em cho là nên cứu thôi.

La Bạch nhìn vào vết bớt màu chu sa ở giữa mi tâm của cô, gì mà không phải Quan Âm chứ, ở trong mắt anh, bây giờ cô nhân từ, xinh đẹp động lòng người không khác gì Quan Âm cả.

Sau khi rời khỏi Mặc Hiên, anh vẫn đến bệnh viện kiểm tra lại. Kết quả bác sĩ nói rằng hơn một nửa tế bào u não đã biến mất một cách thần kỳ, hơn nữa khả năng sinh sôi của chúng còn bị ức chế lại.

Cầm giấy xét nghiệm trên tay, La Bạch ôm chặt lấy em gái vừa khóc vừa cười, vô cùng biết ơn Dương Tử Mi, cảm thấy kỳ tích của cuộc đời thật sự sắp đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Phong thủy phòng tân hôn ảnh hưởng đến quan hệ vợ chồng (1)

Khi nhìn thấy cặp đôi kim đồng ngọc nữ thanh xuân rạng ngời như Dương Tử Mi và Mẫn Cương, Tống Huyền cảm thấy mình thật sự đã già rồi.

Ta sinh người chưa sinh, người sinh ta đã già.

Đây là chuyện khiến biết bao nhiêu người phải thương cảm!

Nếu anh bằng tuổi Mẫn Cương, anh cũng có thể thoải mái đứng bên cạnh cô mà không phải lo lắng đến bất cứ điều gì, cho dù người cô nhìn không phải là anh.

Anh mở ngăn kéo lấy ra một cây tiêu ngọc long đã được lau chùi sạch sẽ, ngón tay anh khẽ chạm lên những cái lỗ nhỏ trên nó, sau đó lại âm thầm thổi dài một tiếng rồi đặt nó về chỗ cũ.

Có vài khúc nhạc không nhất định phải thổi ra, để ở trong lòng là được.

Phía bên kia, Mẫn Cương đang nêu lên một vài ý tưởng về việc thành lập công ty phòng chế đồ sứ cổ với Dương Tử Mi. Mặc dù ý tưởng đó vẫn chưa đầy đủ, nhưng Dương Tử Mi vẫn bị nó thu hút.

Xem ra, Mẫn Cương quả thật là một thiên tài kinh doanh!

Hơn nữa, kế hoạch phát triển mà anh ấy nói gần như giống hệt quỹ đạo phát triển sau này của anh ở kiếp trước. Có điều, chuyện này sẽ thành công hay thất bại còn phải dựa vào La Bạch.

- Tử Mi, cảm ơn bạn đã giúp đỡ mình.

Mẫn Cương nói với vẻ cảm kích.

- Nếu muốn cảm ơn mình thì bạn cho mình góp cổ phần cùng đi.

Dương Tử Mi cười đến là gian.

Tiền đồ phát triển của công ty của Mẫn Cương trong tương lai vô cùng lớn, nó không khác gì một quả trứng vàng cả. Nếu mình cùng góp cổ phần thì, he he, sẽ nhận được lợi ích rất lớn.

- Mình chỉ chờ câu này của bạn thôi!

Mẫn Cương vui vẻ cười rộ lên:

- Có một đại sư như bạn tham gia, công ty của mình chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió, ha ha!

Dương Tử Mi cũng cười, trong tương lai cô nhất định sẽ trợ vận cho anh, giúp anh phát triển tốt hơn, nhanh hơn kiếp trước.

- Bạn dự định đặt tên công ty là gì?

Dương Tử Mi còn nhớ đời trước công ty của Mẫn Cương có tên là Thiên Bách Độ, nhưng cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu rốt cuộc cái tên này có ý nghĩa gì.

- Cái này mình vẫn chưa nghĩ ra, bạn có đề nghị gì hay không?

Mẫn Cương nhìn cô hỏi.

- Thiên Bách Độ thì thế nào?

Dương Tử Mi chớp mắt nói.

- Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, đột nhiên quay đầu, người đã ở nơi, nơi ánh lửa lụi tàn. Cái tên này hay quá, thế thì đặt tên này đi.

Mẫn Cương nhìn cô với ánh mắt đầy ý vị khác.

Thì ra ý nghĩa của “Thiên Bách Độ” được lấy từ bài thơ này.

Đời này vì cô nên Mẫn Cương mới đặt cái tên này cho công ty, vậy còn đời trước?

Người anh tìm là ai?

Vì ai mà anh lại cô độc như vậy?

*

Sau khi Mẫn Cương trở về, Dương Tử Mi tiếp tục ở lại Mặc Hiền giám định đồ cổ, học thêm các kiến thức liên quan.

Lát sau, cô ruột của Tống Huyền đến. Vừa nhìn thấy Tống Huyền, cô liền than ngắn thở dài, nói Tống Huyền thật sự có phúc khi lấy được một người vợ hiền hậu, nhã nhặn lịch sự như Lâm Thanh Mai, tình cảm giữa hai vợ chồng lúc nào cũng hòa thuận tốt đẹp. Chẳng giống đứa con dâu mới cưới nhà cô, trước khi cưới trông rõ ràng là một cô gái dịu dàng ít nói, nhưng cưới xong lập tức trở nên nóng nảy, động một tí là đánh nhau với chồng, thậm chí tối hôm qua còn đập đồ lung tung, hai vợ chồng đánh nhau một trận sau đó trở về nhà mẹ đẻ.

Tống Huyền và Lâm Thanh Mai an ủi cô mãi mới ngừng.

- Haiz, Tiểu Huyền à, cô cảm thấy nghi ngờ không biết có phải là do bất tự của hai đứa chúng nó không hợp nhau nên mới thành ra thế này không nữa. Tiểu Tuyết là đứa bé cô chăm sóc từ khi nó lọt lòng cho đến khi trưởng thành, tính tình phẩm đức của nó thế nào cô hiểu rất rõ, thật sự không ngờ sau khi kết hôn lại như biến thành một người khác như vậy.

Tống Lệ Hoa thở dài một hơi nói.

Nghe thấy cô mình nói như thế, Tống Huyền nghĩ ngay đến Dương Tử Mi.

- Cô à, nếu cô thấy nghi ngờ như thế, vậy cháu sẽ nhờ người đến xem cho cô. Chỗ cháu có một đại sư xem bói vô cùng chuyên nghiệp đấy.

- Thật sao?

Ánh mắt của Tống Lệ Hoa vụt sáng lên:

- Cô cũng đang nghĩ tầm hai ngày nữa có thời gian rảnh sẽ đi tìm một vị thầy bói về xem đây

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Phong thủy phòng tân hôn ảnh hưởng đến quan hệ vợ chồng (2)

Vâng.

Tống Huyền trả lời, sau đó gọi Dương Tử Mi đến.

- Tiểu Huyền, vị đại sư mà cháu nói chính là cô bé ấy ư?

Tống Lệ Hoa nhìn Dương Tử Mi, hỏi lại với vẻ nghi hoặc

Từ trước đến nay, Dương Tử Mi đã quá quen với việc bị người khác nghi ngờ năng lực vì độ tuổi của mình nên thái độ của cô bây giờ không còn nóng nảy nữa. Hơn nữa đối phương cũng là cô của Tống Huyền, nên cô cũng không thể sùng sộ nạt nộ người ta được.

- Đúng vậy, mặc dù Tiểu Mi còn nhỏ, nhưng cô bé là một thầy tướng số thiên tài đấy, ngày nào cũng có rất nhiều người đến chỗ cháu đặt lịch trước với cô bé.

Tống Huyền nói.

- À, cô cũng nghe nói gần đây ở thành phố A của chúng ta có một vị đại sư nữ rất nổi tiếng, chẳng lẽ đó chính là cô bé này sao?

Tống Lệ Hoa kinh ngạc hỏi.

- Vâng.

Tống Huyền gật đầu:

- Cháu lừa cô làm gì chứ, dù sao có cô bé giúp đỡ thì cô cứ yên tâm đi.

- Thế thì cô yên tâm rồi!

Ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ khi nhìn Dương Tử Mi của Tống Lệ Hoa lập tức chuyển thành kính nể, bà đứng lên, nhiệt tình kéo tay Dương Tử Mi, nói:

- Cô bé này trông tràn đầy linh khí, nhìn qua thì biết ngay là một người phi phàm rồi.

- Cô quá khen ạ.

Dương Tử Mi khẽ mỉm cười nói:

- Cháu chỉ biết biết một chút thôi ạ.

- Hiểu được về nghề này thật sự không dễ đâu, cô nghe nói phải là người có linh khí mới theo được. Đúng rồi, Tiểu Mi đại sư, cháu có thể xem giúp cô xem có phải bát tự của con trai và con dâu cô không hợp được không?

- Được ạ.

Dương Tử Mi trả lời một cách sáng khoái.

Thế là Tống Lệ Hoa nói bát tự của con trai và con dâu mình cho cô nghe.

Dương Tử Mi lập tức bấm bấm ngón tay của mình, sau đó cười với Tống Lệ Hoa, cô nói:

- Cô à, bát tự của hai người bọn họ là nam kim nữ thổ, là bát tự gặp thành tựu về hôn nhân, không có bất cứ vấn đề gì cả.

- Nhưng trước khi cưới chúng nó đã từng chung sống với nhau mấy năm, hòa hợp lắm, mà tại sao sau khi cưới lại đột nhiên thành ra hay gây gổ đánh nhau thế?

Tống Lệ Hoa khó hiểu hỏi.

- Hai người họ kết hôn bao lâu rồi cô?

- Mới có hai tháng thôi.

- Theo như những gì bát tự thể hiện thì tính cách của cô gái rất tốt, chàng trai cũng không hề ỷ lại. Theo lý mà nói thì không nên xảy ra loại chuyện ngày nào cũng đánh nhau gây gổ như thế mới đúng. Cháu đoán có lẽ là do phong thủy phòng cưới của bọn họ có vấn đề rồi.

Dương Tử Mi nói.

- Phong thủy của phòng cưới có vấn đề ư?

Tống Lệ Hoa cả kinh:

- Vậy Tiểu Mi đại sư, cháu có hiểu về phong thủy không? Cháu có thể xem giúp cho cô được không?

- Không thành vấn đề ạ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Vậy thì tốt quá rồi, bây giờ cháu giúp cô luôn được không?

Tống Lệ Hoa vội vã trả lời.

Dương Tử Mi không hề từ chối, mà đi theo Tống Lệ Hoa về nhà.

Đầy cửa bước vào căn phòng cưới vẫn còn dán chữ Hi, sau khi nhìn thấy cách sắp xếp bố trí với màu chủ đạo là màu hồng lãng mạn trong phòng, Dương Tử Mi cười khở.

Phối màu cho phòng cưới như thế này quả thực nhìn rất lãng mạn, nhất là vòng hoa hồng nở rộ được dán lên tường cùng với một cái chuông gió màu trắng dùng để điều hòa tình cảm đang được treo trên cửa sổ kia. Khi gió thổi, cái chuông gió phát ra những tiếng leng keng leng keng, khiến người ta mơ màng mà muốn phạm tội.

Nhưng, bố trí như vậy không thích hợp với phong thủy của căn phòng cho vợ chồng.

Thời đại bây giờ các cặp vợ chồng mới cưới thường rất thích tự mình thiết kế phòng cưới để phô bày ra cảm giác lãng mạn và đặc biệt. Nhất là từ sau những năm 80, các cặp vợ chồng son hoàn toàn tự sửa sang phòng cưới theo ý mình. Nhưng không bao lâu sau khi cưới thì bắt đầu gây gổ ầm ĩ, cãi nhau đủ kiểu, đây là do khi sắp xếp phòng cưới, họ không chịu để ý đến vấn đề phong thủy.

Kết hôn là chuyện quan trọng nhất của đời người, thiết kế phòng cưới chính là chuyện lớn hàng đầu. Phong thủy trong phòng cưới cũng là một vấn đề đầy tính học thức, nó sẽ ảnh hưởng đến chuyện quan hệ vợ chồng, sinh con dưỡng cái, vì thế trước khi sửa sang lại, phải đặc biệt chú trọng đến phong thủy trong phòng cưới.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 290: Phong thủy phòng tân hôn ảnh hưởng đến quan hệ vợ chồng (3)

Khi sửa sang lại phòng cưới, rất nhiều cặp vợ chồng trẻ đều dùng màu hồng lãng mạn sơn lại toàn bộ mặt tường. Thật ra thì làm như thế không tốt chút nào, bởi vì màu hồng sẽ khiến thần kinh con người ta suy yếu dần, dễ dàng khiến vợ chồng xảy ra cãi vã, từ đó tạo ra rất nhiều bi kịch trong hôn nhân. Ngoài ra tốt nhất là nên chọn sàn nhà màu nhạt, bởi vì nếu sàn nhà có màu đậm sẽ khiến tâm trạng của con người bị ức chế, thời gian dài sẽ khiến vợ chồng xảy ra chiến tranh lạnh một cách dễ dàng.

Trong khi bố trí lại phòng cưới, cũng phải hết sức chú ý đến việc bày biện những món đồ nhỏ, tuyệt đối không được treo chuông gió ở cửa sổ hoặc là ngoài ban công, điều này sẽ dễ dàng khiến người vợ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, tâm trạng nóng nảy.

Điều kiện ánh sáng trong phòng cưới cũng phải tốt. Điều kiện ánh sáng tốt sẽ khiến cho tâm trạng của vợ chồng thoải mái, thân thể khỏe mạnh, cũng có lợi trong việc gia tăng tình cảm giữa hai vợ chồng. Ngược lại nếu điều kiện ánh sáng trong phòng cưới quá mờ ảo sẽ khiến vợ chồng rất dễ dàng lục đục cãi vã nhau.

Giường là thứ quan trọng nhất trong phòng cưới. Phong thủy tốt xấu của nó có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tình cảm của vợ chồng. Tuyệt đối không được để đầu giường hướng ra cửa, bởi vì đây gọi là phạm hướng cửa. Chúng ta đều biết hôn nhân hi hợp không hi xung, mà cửa phòng lại đúng lúc là xung thì có thể tốt được không? Đồng thời còn phải chú ý xem các đồ gia dụng trong nhà có phải là loại đặt đầu giường không, gương có hướng về phía giường không, ti vi có đối diện với giường của vợ chồng không, trên đầu giường có các loại móc treo không... Cuối cùng phải xem xem có phải bên ngoài cửa sổ có cây to, cột điện, ống khói các thứ không... Những thứ này đều là những thứ ảnh hưởng bất lợi đến tình cảm của vợ chồng.

Ngoài ra, giấy dán tường trong phòng của các cặp vợ chồng không được là loại có nhiều hoa, nếu không sẽ rất dễ phạm đào hoa, sẽ xuất hiện các trường hợp ngoại tình, ảnh hưởng lớn đến mối quan hệ vợ chồng.

“Sinh con gái là chiêu thương ngân hàng, sinh con trai là xây dựng ngân hàng.” Đây là lời giải thích của con người ở thế kỷ 21. Bây giờ có rất nhiều người thích con gái, dĩ nhiên không phải là vì chiêu thương, mà là vì con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện. Có câu “Con gái là áo bông nhũn trí kỷ của mẹ mà”! Xét từ phương diện phong thủy, nếu vợ chồng trẻ muốn sinh con gái thì phải dùng ga giường, chăn chiếu hình hoa cỏ, thầy phong thủy đều nói nhiều hoa to thì sẽ sinh con gái mà. Còn nếu như thích con trai thì phải lựa chọn những bộ chăn ga gối đệm hình long phượng, mà trước khi dùng những vật phẩm có hình ảnh này thì phải phơi nó ra nắng một lúc, nếu không sẽ rất dễ khiến các đôi vợ chồng cảm thấy bức bách khó chịu.

Ai cũng nói thiên đường tốt đẹp thì mọi người không đến, phong thủy là mê tín thì mọi người lại cứ tin. Ở Trung Quốc, phong thủy đã có lịch sử tồn tại hàng ngàn năm rồi, chú ý đến những vấn đề phong thủy phòng cưới này sẽ giúp cho cuộc sống vợ chồng càng thêm mỹ mãn.

Sau khi nghe Dương Tử Mi giải thích xong, cuối cùng Tống Lệ Hoa cũng đã hiểu tại sao đưa con dâu Tiểu Tuyết trước khi cưới rất dè dặt ít nói của mình lại đột nhiên trở thành một người phụ nữ chanh chua đánh đá như vậy. Thì ra tất cả đều do sự bố trí của căn phòng này gây nên.

- Cô sẽ bảo người sửa sang lại toàn bộ căn phòng này, tạm thời bảo hai vợ chồng nó về nhà mẹ vợ ở một thời gian.

Tống Lệ Hoa vừa lau mồ hôi vừa nói.

- Vâng, cái này là bắt buộc rồi.

Dương Tử Mi còn thuận tay chỉ điểm thêm một chút xem nên sửa sang bố trí như thế nào mới có lợi cho tình cảm vợ chồng, khiến vợ chồng càng thêm hòa thuận.

Tống Lệ Hoa vừa nghe vừa ghi lại vào trong sổ một cách nghiêm túc.

- Tiểu Mi đại sư, hôm nay cháu vất vả quá rồi. Đây là chút tiền công, mong cháu vui lòng nhận lấy!

Tống Lệ Hoa lấy một phong bì thật dày từ trong phòng ra, đưa cho Dương Tử Mi.

Tống Lệ Hoa là cô của Tống Huyền, mà Tống Huyền là thầy và cũng là trưởng bối của cô, nên Dương Tử Mi chắc chắn sẽ không nhận số tiền này.

- Nghe nói giá mỗi lần cháu xem bói xem phong thủy cho người khác ít nhất cũng là mười vạn. Cô không có nhiều tiền như vậy nên chỉ có thể trả cháu một vạn thôi, nếu cháu không nhận thì cô sẽ ngại lắm.

Tống Lệ Hoa nhét chỗ tiền kia vào tay Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đẩy tiền lại, nói:

- Cô à, đó là tiền công cháu thu của người ngoài thôi, cô là cô của Tổng tiên sinh, cũng tức là cô của cháu, cháu giúp cô là vì tình cảm, nếu nhận tiền của cô thì có khác gì không coi cô là người nhà đâu.

Nghe cô nói như vậy, Tổng Lệ Hoa cũng không tiện trả tiền nữa. Bà vào trong phòng lấy một cái thẻ hội viên ra đưa cho cô, nói:

- Tiểu Mi, đây là thẻ hội viên của thẩm mỹ viện mà cô mở, cô biết cháu còn trẻ, da dẻ vẫn còn tốt, không cần phải đến thẩm mỹ viện. Nhưng cái thẻ này, cháu đưa cho mẹ cháu giúp cô đi. Thẩm mỹ viện của cô ngày thường cũng có rất nhiều hội viên ghé đến, không phải đến để làm đẹp thì đến để nói chuyện, không khí náo nhiệt, vui vẻ lắm.

- Vâng, cháu cảm ơn cô.

Dương Tử Mi vui vẻ nhận lấy tấm thẻ hội viên kia.

Dưới sự điều dưỡng của cô, làn da của mẹ cô Hoàng Tú Lệ được chăm sóc rất tốt, có điều ở trong thành phố A này, bà lại thiếu nơi làm quen qua lại, thẻ này cũng đúng lúc lắm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 291: Yêu bản thân, thương cha mẹ

Đã đến ngày hẹn ba ngày với vong hồn chết đuối kia.

Mười giờ đêm, Dương Tử Mi xuất hiện ở bên cạnh con sông hồ thành kia, gọi vong hồn đó ra.

Vong hồn đó đi tới trước mặt cô, cúi đầu xuống, oán khí trên mặt vẫn dày đặc như cũ.

- Không tìm được à?

Dương Tử Mi hỏi thử.

- Thế giới này xấu xí tàn ác như thế, con người lại dối trá, tôi thật sự không tìm thấy thứ gì hoặc chuyện tốt đẹp nào có thể khiến tôi cảm động cả, ngoại trừ một việc.

Vong hồn kia nói với về bất đắc dĩ.

Dương Tử Mi nhíu mày:

- Chuyện gì?

- Lúc sáng nay, có một cô bé gái ngồi trên lưng của ba nó, đứng ở đầu cầu ngắm cảnh. Tôi nhớ đến khi còn bé tôi cũng giống như thế, ba của tôi cũng thích nhất là cõng tôi trên vai để đi dạo, nói tôi giống như một nàng công chúa, là cục cưng mà ông yêu quý nhất, hu hu...

Nói đến đây, vong hồn nọ cúi mặt nghẹn ngào:

- Ba mẹ tôi vẫn luôn yêu thương tôi như thế, tôi lại vì gã đàn ông phụ bạc kia mà tự tử, hại cha mẹ tôi cũng sầu muộn mà qua đời.

- Có đáng không?

- Không đáng.

Vong hồn nọ cắn răng.

- Cứ nghĩ đến việc này, tôi chỉ muốn tắt chết bản thân mình, không biết quý trọng tình thương của cha mẹ, tôi phải chịu khổ như bây giờ cũng là đáng kiếp.

- Đúng vậy.

Chúng ta vẫn luôn ngu xuẩn và hèn hạ như thế, vì một vài người dung nước lã mà khiến cha mẹ mình đau lòng, không thèm quan tâm tới tình thương của cha mẹ dành cho mình, cho rằng đó là chuyện hiển nhiên.

Thân thể da tóc đều do cha mẹ ban cho, lãng phí bản thân, tự mình hại mình sẽ khiến cha mẹ đau lòng tới cỡ nào?

- Cũng chỉ có một chuyện đó khiến cô cảm động thôi sao?

Dương Tử Mi nhìn cô ta rồi nói:

- Thế thì vẫn không đủ, tôi cho cô thêm ba ngày nữa, tìm thêm hai chuyện có thể khiến cho cô cảm động, bằng không thì dù có siêu độ thì kiếp sau của cô vẫn có thể sẽ tái diễn bi kịch này.

- Tôi không tìm được, trên đời này, ngoại trừ tình yêu đẹp đẽ của cha mẹ dành cho tôi ra thì những thứ khác tôi đều cảm thấy dối trá như nhau.

Vong hồn kia nói.

- Cô hãy thử bỏ qua thành kiến mà nhìn cho thật rõ, ba ngày nữa tôi sẽ đến tiếp.

Dương Tử Mi quay người rời đi, để lại một mình vong hồn kia ở lại đó, nhớ lại đủ loại lỗi lầm của cô với cha mẹ thuở còn sinh thời.

Về đến nhà, vừa nhớ tới nỗi ăn năn hối lỗi của vong hồn kia đối với cha mẹ, Dương Tử Mi lặng lẽ đứng ở cửa phòng của ba mẹ mình.

Bởi vì họ muốn để phòng thoáng khí hơn nên không đóng cửa.

Dương Tử Mi đã bố trí trận pháp phong thủy có lợi cho giấc ngủ ngon ở trước cửa phòng của họ, để mỗi đêm ba mẹ đều có thể ngủ ngon.

Mẹ Hoàng Tú Lệ đang dựa đầu lên vai của ba Dương Thanh mà say giấc nồng.

Trên mặt của ba cũng đã không còn vẻ mệt mỏi vất vả của ban ngày, vẻ mặt vô cùng thư thái.

Nhìn thấy cảnh của họ bị rơi xuống đất, Dương Tử Mi đi vào, nhặt chăn lên, cẩn thận giúp họ dèm kín góc chăn, nhìn họ ngủ một lúc lâu rồi mới rời khỏi. Sau đó cô lại đi sang mấy phòng khác xem ông bà và hai đứa em.

Trông thấy mọi người đều khỏe mạnh bình an, trong lòng cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, rồi lại có phần không nỡ.

Cô luôn sợ rằng tất cả những điều trước mắt cũng mờ ảo như hoa quỳnh, lần sau khi cô mở mắt ra thì rất có thể sẽ phải quay lại tình cảnh thê thảm của đời trước.

Quay lại phòng mình, cô đứng trước gương, cố gắng thử nhìn vong hồn của đời trước đang bám trên người mình mà Lam Nha Nha đã nhìn thấy.

Chỉ tiếc là không thể nhìn thấy gì hết.

Cô thoáng thở dài, ngồi vào bàn học, lấy khối phi thủy ba màu vẫn chưa làm xong ra, tiếp tục tạo hình, từng đao từng đao, dốc hết quyền luyện và tình yêu thương mình dành cho bà nội vào trong đó.

Chỉ mong bà nội có thể phúc lộc thọ.

Điện thoại bất chợt vang lên, trong lòng cô cảm thấy vui vẻ, cầm lên xem thì quả nhiên là tin nhắn do Long Trục Thiên gửi đến.

- Em ngủ rồi à?

- Vẫn chưa, em đang khắc ngọc.

- Có gì à?

- Ủ, anh nhớ em.

- Em cũng nhớ anh!

- Em chờ anh về!

- Ủ, anh bận một chút, em ngủ ngon nhé.

- Ngủ ngon.

Kết thúc chuỗi tin nhắn, điện thoại lại rơi vào trạng thái yên tĩnh, nhưng trong lòng cô thì không thể nào bình tĩnh lại được, nhưng nhớ cô dành cho anh đã ngồi lên như cỏ dại đâm chồi sau mưa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292: Thiếu nữ âm sát

Sau khi khắc khối phi thủy phúc lộc thọ ba màu kia xong, Dương Tử Mi bỏ nó vào trong một cái hộp.

Không có Long Trục Thiên ở đây nên cô không ngủ được, nên cô cầm lấy cái tháp sắt nhỏ, chuẩn bị đến bên cạnh bờ sông luyện công, trong nhà có mái che, nên cô không thể nào luyện công ở đây được, cô phát hiện, cho dù không luyện công đi chăng nữa, nhưng khí cơ của cô cũng khiến cho từ trường xung quanh bị hỗn loạn.

Cần phải nhanh chóng chuyển đi thật xa mới được, bằng không thì sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng cô thật sự không nỡ tách ra ở riêng, rời xa cha mẹ!

Chỉ có thể càng cố gắng luyện công hơn nữa, luyện đến mức phản phác quy chân, biết cách tự do thu liễm khí cơ, khi ấy cô mới có thể ở cạnh người nhà một cách an toàn.

Cô đi đến cạnh công trường của tòa nhà mà cô đã chọn.

Tiến độ của công trình rất nhanh, móng cũng đã đào xong, tạo thành một mô hình đơn giản.

Cô cẩn thận kiểm tra thử, toàn bộ phần móng này đều được làm theo yêu cầu của cô, kết hợp với trận pháp Cửu Cung Phi Tinh này.

Cô mỉm cười hài lòng, đang định tu luyện ở giữa trận pháp thì lại trông thấy một người đàn ông xa lạ, tuổi chừng năm mươi, mặc quần áo nhà đường đang đứng cách đó không xa.

Chỉ thấy trên tay của ông ta đang cầm la bàn, khoan thai bước tới không ngừng, bắt đầu tính toán mảnh đất xây nhà của cô...

Rõ ràng, đây là một thầy phong thủy, ông ta cũng đã phát hiện ra bí mật của khu đất này rồi.

Cô vội lách mình nấp ở đằng sau một đồng vật liệu xây dựng, dùng thiên nhãn quan sát ông ta, phát hiện ông ta thật sự là một thầy phong thủy, tên là Lý Đường Nghĩa, ở thành phố B, cũng có tiếng tăm không tệ, nổi ngang với Giang Mông Nhiên đương thời.

Sao nửa đêm nửa hôm mà thầy phong thủy của thành phố B lại mò đến đây thế này?

Cô lấy làm khó hiểu, muốn dùng thiên nhãn để xem thêm chút nữa, đáng tiếc mọi người đều là người đồng môn, chỉ có thể xem được những thứ đơn giản dễ hiểu như bối cảnh mà thôi, chứ không thể nào xem thêm được nữa.

Lý Đường Nghĩa cầm la bàn di chuyển liên tục, phát hiện lớp móng bên dưới được sắp xếp theo trận pháp Cửu Cung Phi Tinh, khiến ông kinh ngạc khẽ kêu lên một tiếng, đang định đi vào bên trong công trường để xem kỹ hơn thì đột nhiên phát hiện sau ót mình chợt lạnh, sau đó trước mắt mờ dần, rầm một cái ngã lảo quay ra đất, hôn mê bất tỉnh.

Dương Tử Mi đi ra từ sau đồng vật liệu xây dựng, bước tới bên cạnh ông ta, nhặt cái la bàn ở trên đất kia lên.

Cái la bàn này là một vật cừ kỹ. nồng đậm cát khí, tuyệt đối là thứ tốt để trừ tà, cũng là một món pháp khí khá tốt.

Cô nhìn kim đồng hồ trên la bàn, chỉ thấy thanh kim đồng hồ kia đang rung động một cách kỳ lạ, không hề có phương hướng gì cả, vô cùng lộn xộn.

Cô biết rõ, đó là do khí cơ hỗn loạn của cô tạo thành.

Ngoài ra, bản thân của vùng đất này cũng là nguồn gốc của âm sát, cũng sẽ khiến cho kim trên la bàn xuất hiện cảnh tượng khác lạ.

Rốt cuộc là Lý Đường Nghĩa này là tình cờ đến đây, hay là còn có lý do nào khác nên mới tìm tới đây?

Cô nghĩ ngợi một lúc, mới thu hồi khí âm sát ở giữa trán của ông ta, để ông ta tỉnh lại.

Lý Đường Nghĩa kêu lên một tiếng, sau đó mở to mắt tỉnh lại, đối diện với một đôi mắt còn sáng ngời lung linh hơn cả bầu trời sao kia, nhưng vẫn thăm thẳm tựa như vực sâu, khiến cho người ta không thể nhìn thấu.

Đập vào mắt ông ta là một cô gái mặc bộ đồ thể thao màu trắng, gương mặt sáng ngời như ánh trăng, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, làn da nõn nà như ngọc bích, ở trong bóng đêm còn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tựa như tiên tử hạ phàm.

Đây là...

Ông ta nhìn cô với vẻ nghi hoặc, sau đó mới quay đầu nhìn quanh quất, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất.

Thế nên ông ta vội đứng phắt dậy.

- Cô là ai?

Giọng của ông ta có phần run rẩy.

Thân là thầy phong thủy, cảm quan nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, nhất là đối với khí âm sát thì lại càng nhạy cảm hơn hẳn.

Ông ta cảm nhận được một cỗ khí tức khác thường phát ra từ trên người của cô gái này, loại khí tức này khiến cho ông ta cảm thấy gai sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293: Vu thuật thôi miên

Khóe môi của Dương Tử Mi nhếch lên thành một nụ cười thần nhiên như có như không:

- Tôi là ai thì ông không cần phải biết làm gì, tôi chỉ muốn biết, tại sao nửa đêm nửa hôm mà ông lại đến đây.

- Tôi...

Nhìn thấy nụ cười thần bí khó lường của cô, Lý Đường Nghĩa thoáng rụt cổ lại, cứ cảm giác cô gái này không bình thường chút nào.

Chẳng lẽ cô ta không phải con người hay sao?

Là một thầy phong thủy, đương nhiên ông ta tin vào chuyện trên đời này có quỷ thần rồi.

Trên người cô ta có một cỗ khí tức âm hàn mà người bình thường không thể nào có được, nhưng rõ ràng ông ta nghe thấy tiếng hít thở rất khẽ cùng với tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực của cô ta nữa.

Ông chợt liếc mắt nhìn chiếc la bàn nằm trên mặt đất.

Chỉ thấy kim la bàn đang quay loạn xạ ngẫu một cách điên cuồng, cứ như không thể chỉ ra phương hướng chính xác.

Chẳng lẽ khí cơ hỗn loạn mà ông ta đã cảm ứng được lúc ở thành phố B là đến từ chỗ cô gái vừa như tiên nhân lại như ma quỷ ở trước mặt này sao?

- Nói đi!

Giọng nói của Dương Tử Mi trở nên lạnh lẽo, chỉ quyết biến hóa, cô thầm đọc chú, khí âm sát lại bắn ra thêm lần nữa.

Lý Đường Nghĩa bắt đầu áp ứng nói ra ý của mình khi đến đây, nói trong lúc mình đang xem sao trời thì phát hiện kim trên la bàn bắt đầu nhảy điên, phát hiện khí cơ của thành phố A có biến hóa, cho nên mới men theo khí tức mò tới đây.

Nghe ông ta nói ra xong, Dương Tử Mi lại khiến ông ta rơi vào trong trạng thái ngủ mơ.

Xem ra, khí cơ hỗn loạn của mình đã tới mức khiến cho người ta có thể phát hiện ra rồi.

Đây là một chuyện rất nguy hiểm.

Sư phụ Ngọc Thanh đã từng dặn dò cô biết bao lần, đừng để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện ra điểm khác lạ của cô, bằng không có thể sẽ phải rước lấy đại nạn.

Cô cũng biết rõ, loại kỳ tích như sống lại thế này, nếu như bị người bên ngoài biết rõ thì chắc là họ sẽ bắt cô vào trung tâm mổ xẻ ra nghiên cứu luôn ấy chứ.

Sức mạnh của một người đầu có mạnh tới đâu đi chăng nữa cũng không thể chống lại với cơ quan quốc gia.

Tuyệt đối không thể để cho Lý Đường Nghĩa công bố điều khác lạ của cô ra ngoài được!

Nhìn Lý Đường Nghĩa bị mình thôi miên nằm sõng soài trên mặt đất, trong mắt cô lóe lên một tia sát ý.

Trong lúc cô muốn ra tay thì rốt cuộc lại khựng lại.

Giết một người vô tội sẽ tạo thành sát nghiệp lớn cho bản thân, huống hồ gì còn là giết người cùng nghề như thế này!

Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi đặt tay lên mi tâm của ông ta, thôi động chú ngữ, khiến cho khí âm sát rót vào người ông ta liên tục, thôi miên phong ấn phần ký ức vừa mới xảy ra của ông ta lại, khiến ông ta quên cô đi.

Cách lợi dụng chú ngữ âm sát để thôi miên này thật ra là một loại vu thuật tương đối âm độc, cô đã lên học trộm được từ trong một quyển sách bị khiếm khuyết của sư phụ Ngọc Thanh.

Nếu như thi triển loại vu thuật này lên con người thì sẽ tạo thành tổn hại đối với thần kinh căn bản trong não của người đó, nếu như trong vòng mười năm mà không giải thì sẽ dần dần xuất hiện triệu chứng bị si ngốc.

Đương nhiên, bất luận loại vu thuật nào cũng sẽ có lúc bị phá trừ, ví như gặp được người cũng biết cách hóa giải loại vu thuật này thì người thi pháp cũng sẽ bị phản phê.

Nếu như pháp lực của người thi pháp quá yếu kém thì kết quả của việc phản phê sẽ là trực tiếp khiến cho não bị chết.

Về phần người thi pháp có bản lĩnh cao cường, kết quả phản phê sẽ ra sao thì không ai biết.

Dương Tử Mi vô cùng tự tin rằng trên thế gian này chắc là không có ai có thể phá giải được pháp thuật này của cô, ngay cả người có tu vi cao thâm như sư phụ Ngọc Thanh mà bây giờ cũng thua xa cô.

Cho nên cô không sợ chút nào.

Chỉ là, cô thật sự không thể ngờ, trên đời này không có gì là tuyệt đối, quá mức tự tin chẳng khác nào tự phụ!

Vì tránh để gọi lại trí nhớ của Lý Đường Nghĩa, cô đã dòi thân thể của Lý Đường Nghĩa ra cách đó ba cây số, sau đó mới quay về nhà, rốt cuộc cũng chẳng còn lòng dạ nào mà tu luyện nữa.

Đợi đến khi tòa nhà này xây xong, cô có thể hoàn toàn phong tỏa khí cơ của mình ở bên trong, không để cho người bên ngoài phát hiện ra được nữa.

Bây giờ cô chỉ dừng lại một chút, lúc nào cũng phải mang theo mặc phi có thể điều tiết âm dương hòa hợp, làm cho khí tức của mình trở nên thông thả, hoặc là đợi tới khi thi cấp ba xong, cô sẽ phải quay lại trong núi, bế quan tu luyện một quãng thời gian.

Chỉ là không biết sư phụ đang vân du ở nơi nào mà đến bây giờ vẫn chưa chịu quay về nữa?

Cô bắt đầu nhớ sư phụ muốn chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 294: Người mất trí nhớ

Phương đông hừng sáng, từng tia nắng ban mai lộ ra.

Lý Đường Nghĩa tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc ghế dài ở cạnh bờ sông.

Ông ta xoa xoa cái đầu nặng trĩu của mình, ngơ ngác nhìn quanh khắp nơi, nghĩ mãi cũng không ra vì sao mình lại ở nơi này, mà đầu óc ông ta thì giống như bị nhét bông kín đặc, không thể nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì.

Ông giờ tay sờ cái la bàn bên cạnh mình, thờ phào nhẹ nhõm.

May mà la bàn vẫn còn ở đây.

Cái la bàn này chính là bảo bối kiểm com mà sư phụ đã truyền lại cho ông, tuyệt đối không thể để bị mất được.

Nhưng bây giờ ông đang ở đâu thế này?

Ông ta đứng dậy, nghi hoặc đánh giá chung quanh, nơi này không phải là thành phố B.

Trong ấn tượng của ông ta thì hình như ông ta đang ngồi uống trà trưa với cháu nội ở trong nhà mà, sao lại đi tới nơi này chứ?

Nhìn kỹ lại thì phát hiện nơi này lại là thành phố A.

Lạ thật, tại sao mình lại đến thành phố A thế này?

Ông ta lại cúi đầu xuống nhìn la bàn thêm lần nữa, chẳng lẽ mình bị mộng du nên đi tới thành phố A, muốn tìm kiếm khí cơ kỳ lạ kia hay sao?

Ông ta đi vào một cửa hàng bán đồ ăn sáng, ngồi xuống, ngẩng đầu lên thì thấy lịch treo tường lại là ngày 28 tháng 4.

- Ông chủ này, có phải ông bóc lịch bị lỗi ngày rồi không? Hôm nay đúng ra phải là ngày 25 mới đúng chứ?

Ông ta nhìn không được bèn hỏi ông chủ của cửa hàng bán điểm tâm sáng.

Ông chủ nhìn ông ta như nhìn con bệnh hết đường cứu chữa:

- Ông chú à, có phải ông bị mắc chứng đảo trí tuổi già rồi không? Hôm nay là ngày 28 rồi, sao mà là ngày 25 được chứ?

Lý Đường Nghĩa cảm thấy khó hiểu.

Ông ta giơ tay vỗ vỗ đầu của mình, theo như những gì ông ta nhớ thì ký ức lúc đó dừng lại ở lúc uống trà trưa ngày 24, những thứ sau đó thì lại trống rỗng.

Xảy ra chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ mình thật sự mắc hội chứng đảo trí tuổi già rồi sao?

Ông ta không nuốt trôi bữa sáng nữa, liền đi ra ngoài, tìm chốt điện thoại công cộng, bấm số gọi về nhà.

Người nghe máy là con dâu của ông ta:

- Tiểu Phuong, hôm nay là ngày mấy thế hả con?

- Ba, hôm nay là ngày 28 ạ, có phải ba sắp từ thành phố A về rồi không?

Con dâu của ông ta hỏi lại.

- Ba nói ba đến thành phố A sao? Ba đến đây lúc nào?

Lý Đường Nghĩa hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

- Ngày hôm qua ba đến thành phố A, nói là có chuyện quan trọng cần làm, ba bị sao thế?

Con dâu của ông ta kinh ngạc hỏi lại.

- À, không có gì hết.

Lý Đường Nghĩa cúp máy, nghĩ mãi vẫn không ra.

Nghe giọng điệu của con dâu thì có lẽ chuyện mình đến đây không phải do mộng du gây nên rồi.

Chẳng lẽ mình thật sự mắc hội chứng đảo trí tuổi già, nên không thể nhớ rõ những gì mình đã làm hay sao?

Nhưng ông cũng không thấy tư duy của mình bị trì trệ hay gì cả mà, chẳng qua là khi cố gắng muốn nhớ lại những gì xảy ra trong mấy ngày hôm nay thì lại không thể nào nhớ ra được mà thôi.

Rốt cuộc mình đến thành phố A để làm chuyện gì cơ chứ?

Ông ta cố gắng vắt óc suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không được gì.

Có lẽ chuyện quan trọng mà mình muốn làm chính là đến thành phố A để tìm kiếm nguyên nhân khí cơ bị hỗn loạn.

Nghĩ tới đây, ông ta cảm la bàn lên, đi tìm kiếm dọc theo bờ sông.

Sau đó ông ta lại đi tới chỗ công trường xây nhà của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi biết rõ ông ta nhất định sẽ quay về, cho nên đã dùng pháp thuật che mắt trong phong thủy để che giấu công trường, khiến cho la bàn không thể nào cảm nhận được khí tức đặc biệt của nó.

Thứ mà Lý Đường Nghĩa có thể nhìn ra chỉ là cách bố trí cửa cung phi tinh ở dưới lớp móng mà thôi.

Nhưng đây cũng chẳng phải chuyện lạ gì, bởi vì có không ít người giàu đều mời thầy phong thủy cao tay ẩn giúp đỡ bày trận, để hút may mắn về nhà.

Lý Đường Nghĩa ở thành phố A tìm trọn một ngày nhưng cũng không thể tìm ra được nguyên nhân đặc biệt gì, lại đi đến khách sạn cao nhất của thành phố A rồi cầm la bàn lên dò xét.

Sau khi thấy toàn bộ đều bình thường thì ông ta chỉ đành quay lại thành phố B.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 295: Lâm Thanh Mai mang thai

Ba ngày sau.

Hai anh em La Bạch lại đến Mặc Hiến.

La Thanh vừa trông thấy Dương Tử Mi thì lập tức kích động chạy vội tới ôm chầm lấy cô ấy:

- Em gái ơi, cảm ơn em đã cứu anh trai chị, cảm ơn em nhiều lắm.

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Không cần phải cảm ơn đâu, trước đó chúng ta đã nói đây là trao đổi rồi mà.

- Đây làm sao tính là trao đổi được chứ, có điều kiện nghiên cứu để có thể phát triển kỹ thuật làm đồ sứ cổ phong chế chính là giấc mơ của anh trai chị đó.

La Thanh kêu to.

Dương Tử Mi nhìn về phía La Bạch.

Trạng thái tinh thần của anh ta đã tốt hơn nhiều, tuy rằng sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, nhưng cũng đã bắt đầu lộ ra màu da khỏe mạnh hơn.

Ánh mắt của La Bạch nhìn cô đã không dám có nửa phần xem thường nào nữa, mà tựa như nhìn thấy thần linh vậy.

Rõ ràng mình đã bị bệnh viện bảo là hết đường cứu chữa rồi, nhưng cô chỉ dùng tới mấy cây ngân châm đã có thể kéo mình lại từ trên con đường tử vong, đây là thiên phú và năng lực kinh người tới cỡ nào chứ.

Dương Tử Mi và anh ta đi vào trong phòng nghỉ, vẫn dùng ngân châm khiến anh ta ngủ say, sau đó bắt đầu trị liệu.

Lần trị liệu thứ hai này dễ dàng hơn lần thứ nhất rất nhiều, chỉ tốn chừng nửa giờ mà thôi.

Nhưng cô vẫn tốn một lượng nguyên khí nhất định, nên vẫn cảm thấy mệt mỏi, chỉ là không nghiêm trọng như lần trước mà thôi.

Cô lại dặn dò La Bạch trở về nhất định phải tịnh dưỡng cho thật tốt, ba ngày sau lại tới châm cứu lần thứ ba, như thế là có thể hoàn toàn nhốt chặt được tế bào ung thư ở trong đó.

Hai anh em La Bạch cảm ơn rồi rít rồi rời đi.

Dương Tử Mi nhìn thấy trên mặt Lâm Thanh Mai xuất hiện dấu hiệu mang thai thì cười nói:

- Chị Thanh Mai, chúc mừng chị nhé.

Lâm Thanh Mai còn chưa hiểu gì, nghi hoặc hỏi lại:

- Chúc mừng gì thế?

- Chị sắp lên chức làm mẹ rồi!

- Thật sao?

Lâm Thanh Mai rùng rờ, giờ tay vuốt ve bụng của mình, chợt như hiểu ra:

- Chẳng trách mấy hôm nay chị cứ cảm thấy người mình là lạ, Tiểu Mi này, sao em lại nhìn ra là chị đang có thai thế?

- Chỉ đừng quên em làm nghề gì nhé, em là thầy bói, cũng là thầy thuốc đấy.

Dương Tử Mi tỉnh nghịch trừng mắt lên rồi nói:

- Hơn nữa em cũng có thể tỉnh ra, đây sẽ là một cu cậu béo mập nữa.

Thật ra có phải tính toán gì đâu cơ chứ.

Cô chỉ căn cứ vào những gì mình thấy ở đời trước mà thôi.

Mặt mày Lâm Thanh Mai mừng rơn và sung sướng, vội vàng chạy đi tìm Tống Huyền.

Tống Huyền nghe thế thì trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Anh cũng sắp bốn mươi tới nơi rồi, đương nhiên cũng mong sớm ngày được bế con.

- Tiểu Mi, đợi đứa bé chào đời thì vị đại sư như em phải đích thân đặt cho nó cái tên thật hay nhé.

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi nói.

- Đương nhiên rồi.

Dương Tử Mi gật đầu đáp:

- Hơn nữa em còn phải tặng cho em bé một bộ pháp khí hộ thân, để cho bé không bệnh đau khó tính, được bình an cả đời nữa.

- Cảm ơn Tiểu Mi nhiều nhé.

Lâm Thanh Mai cảm thấy vô cùng kích động.

Là một người phụ nữ, Lâm Thanh Mai đương nhiên cũng sẽ nhạy cảm phát hiện ra cảm tình đặc biệt của Tống Huyền dành cho Dương Tử Mi.

Nhưng cô cũng nhìn ra Dương Tử Mi chỉ có tình cảm thầy trò với Tống Huyền mà thôi, hơn nữa tuổi tác của hai người bọn cách nhau khá xa, Tống Huyền cũng đang bắt đầu cố gắng từ bỏ phần tình cảm đó của mình.

Cô cũng không phải loại phụ nữ nhỏ nhen, thế cho nên cô cũng không bận lòng về sự tồn tại của Dương Tử Mi lắm.

Cô tin rằng trái tim của Tống Huyền cuối cùng vẫn sẽ về lại bên mình, bây giờ có con rồi thì mọi chuyện sẽ khác nữa.

Đi ra khỏi Mặc Hiên, Dương Tử Mi quẹo sang chỗ con sông hộ thành, triệu hoán vong hồn bị chết đuối kia.

Vong hồn hiện lên, hình như oán khí trên người cô ta đã giảm bớt một chút, nhưng vẫn còn rất nồng.

Xem ra, cô ta vẫn chưa tìm được ba chuyện hoặc vật tốt đẹp nào đó khiến cho cô ta cảm động rồi.

Trong lòng Dương Tử Mi thầm thở dài một hơi, cố ý hỏi:

- Sao hả? Cô đã tìm được hai chuyện còn lại chưa?

- Chỉ tìm được có một chuyện mà thôi.

Vong hồn kia ngẩng đầu lên nhìn cô, ngữ khí cũng phần nào vui bớt oán hận và lạnh lẽo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Cô cũng có bạn sao

- Kể tôi nghe xem?

Dương Tử Mi mỉm cười nhìn qua vong hồn kia rồi hỏi.

- Đêm hôm qua, có một đôi bạn tốt đứng trên cầu, một trong hai bất cẩn té xuống nước, người bạn còn lại cũng xả thân nhảy xuống dưới mà quên mất

rằng mình không biết bơi, nhưng mà người đó vẫn có thể bơi đến bên cạnh người kia tựa như kỳ tích, vác bả vai người bạn mình kéo lên bờ, còn anh ta suýt nữa đã chết đuối.

Ngữ khí của vong hồn có chút cảm động.

- Rồi sao nữa? Anh ta có chết đuối không? Nếu mà chết đuối, thì có người chết thay cho cô rồi còn gì.

Dương Tử Mi thân nhiên nói.

- Ủ, tôi cũng từng nghĩ nếu như anh ta chết đi, thì mình cũng có thể thoát khỏi nỗi thống khổ này, nhưng cô nghĩ mà xem, cho dù kiếp này tôi được giải thoát đi nữa, thì kiếp sau chuyện này vẫn sẽ tái diễn, nên tôi vẫn cứu anh ta.

Lúc vong hồn nói lời này, trên mặt xuất hiện một vầng sáng, oán khí trên người cũng mỏng đi rất nhiều.

- Sau khi anh ta bò lên bờ, thì người bạn kia cũng tỉnh lại, vừa khóc vừa mắng anh ta sao mà ngu như vậy, không biết bơi còn nhảy xuống cứu mình, nhưng mà anh ta lại nói một câu, chúng ta là bạn bè với nhau, có thể thấy chết mà không cứu được sao?

Nói đến đây, khóe mắt vong hồn bắt đầu rơi lệ.

Nhưng đặc biệt, nước mắt của vong hồn cũng không phải trong suốt như người thường, mà có màu đỏ như máu lẫn xuống trên gương mặt trắng bệch, trông có chút kinh dị, nhưng trong mắt Dương Tử Mi thì nó lại hết sức động lòng người.

Từng dòng lệ chảy ra, oán khí trên người vong hồn cũng chỉ còn một lớp khí đen mỏng.

- Cô cũng có bạn à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Ủ, lúc còn sống tôi cũng có một người bạn rất tốt, từ hồi học mẫu giáo chúng tôi đã biết nhau, thân thiết như chị em trong nhà, lúc mà tôi quen biết chàng trai kia, cô ấy đã dẫn dò tôi phải suy nghĩ kĩ lại, nói anh chàng kia là đồ căn bã, tôi không nghe, còn nghĩ là do cô ấy đố kỵ với tôi vì tôi tìm được một chàng trai vừa đẹp trai vừa giàu, thế rồi tình bạn chúng tôi tan vỡ. Sau khi tôi mất đi, mỗi năm đến ngày giỗ của tôi, cô ấy luôn đến đây cúng cho tôi, còn mắng tôi sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Vong hồn khóc càng thêm nước nỡ, cả người có chút run rẩy.

- Tốt rồi, cả người của cô bây giờ chẳng còn chút oán khí nào nữa.

Dương Tử Mi nhìn cô nói.

- Để tôi giúp cô siêu độ, không cần phải chịu khổ nữa.

Vong hồn ngẩng đầu lên, khuôn mặt dính đầy máu pha lẫn với chút ngạc nhiên, suy nghĩ một hồi, lại lắc đầu.

- Chờ một chút, tôi còn phải tìm chuyện thứ ba nữa, tôi muốn kiếp sau của mình có thật nhiều cảm xúc, như vậy, mới không dễ dàng tuyệt vọng hay đau khổ như thế nữa.

Dương Tử Mi gật đầu, nhìn cô với vẻ ngợi khen:

- Tôi nhất định sẽ siêu độ cho cô thật tốt.

Vong hồn cảm tạ cô, sau đó biến mất.

Dương Tử Mi bước trên cầu, đứng trước thành cầu, nhìn dòng nước tĩnh lặng chảy xuôi.

Ở kiếp trước, cô đã đứng ở đây rất nhiều lần, nghĩ đến số phận hẩm hiu của mình, hận không thể nhảy xuống đây để kết thúc tất cả mọi chuyện.

Nhưng mà, cuối cùng cô cũng không có can đảm để mà nhảy, cô cảm thấy chết không từ bỏ mà sống tiếp còn hơn.

Về sau, Mặc Cương giống như một vầng thái dương soi rọi vào nội tâm yếu đuối của cô, làm cho cô từ một người tuyệt vọng với cuộc sống bắt đầu có một sự ảo tưởng, mơ mộng về một ngày mình có thể biến thành cô bé lọ lem, cùng khiêu vũ với hoàng tử cao cao tại thượng trong một cung điện lấp lánh.

Nhờ vào ảo tưởng này, mà cô vẫn cố sống tiếp.

Hôm nay, cô lại sống lại tựa như kỳ tích, có một cuộc sống hoàn toàn khác, đúng là diệu kỳ thay.

Một cơn gió thổi qua, mang theo chút hơi lạnh, làm cô không nhịn được nhắm mắt lại vươn hai tay ra đón gió mát lành giống mấy nữ diễn viên trên tivi.

- Đừng mà!

Sau lưng cô đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi, eo của cô đột nhiên cô bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy từ phía sau lưng, làm cho cô lao đảo suýt nữa ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Chàng trai với đôi mắt đào hoa tà mị

Dương Tử Mi tung chân lên đạp mạnh một cái về phía sau, hung hăng đạp lên chân của người nọ.

Tay của người kia vẫn kiên trì giữ chặt eo của cô, ngữ khí càng thêm gấp gáp:

- Em gái à, thế giới này còn rất nhiều điều tốt đẹp lắm, đừng có mà nghĩ quẩn như vậy, tuổi đời của em còn trẻ, đường đời còn dài lắm em ơi..

Dương Tử Mi cũng hiểu, người này tưởng mình muốn nhảy cầu tự tử nên mới chạy lại ngăn cản.

Cô từ từ xoay đầu lại.

Thấy được người ôm mình là một anh chàng cực kỳ đẹp trai, tuổi chừng hai mươi lăm, với đôi mắt đào hoa bên dưới hàng mi dài cong vuốt đang nhìn mình với vẻ vô cùng lo lắng.

Khi anh ta nhìn rõ mặt của cô, thì hơi kinh ngạc, thấp giọng nói.

- Tại sao lại là em?

Nhìn dáng vẻ của anh ta thì hình như có quen biết mình.

- Buông ra, tôi đâu có muốn nhảy cầu tự tử đâu.

Cô đẩy tay anh ra, xoay người lại, lúc này cô đã nhìn thấy rõ anh chàng trước mặt.

Trên người anh ta mặc một bộ quần áo màu trắng, dáng người cao to ngắt ngưỡng, điệu bộ ung dung thong thả, khuôn mặt như ngọc khắc, với ngũ quan rõ ràng, đường nét góc cạnh, đôi môi đỏ hồng có độ dày vừa phải hơi cong lên tựa như đang mỉm cười.

Chỉ có công tử nhà giàu, mới có khí chất như vậy.

- Hừ, tôi còn tưởng là em tính tự sát, làm tôi giật cả mình, xem ra tôi đã uống công vô ích rồi.

Chàng trai kia lại nhếch đôi môi vốn đã khê cong đầy thần bí của mình lên, bên má lộ ra một lúm đồng tiền thật sâu, đôi mắt đào hoa hẹp dài kia chớp vài cái như từng đóa đào hoa nở rộ ngày xuân vậy, khiến cho người ta cảm thấy lóa mắt, khí chất của người này hoàn toàn khác hẳn với Long Trục Thiên.

Cô muốn dùng thiên nhãn quan sát anh ta, xem rốt cuộc anh ta là ai.

Nhưng mà, trên người anh ta giống như bị cái gì đó che chắn vậy, thiên nhãn của cô không thể nhìn được bất cứ tư liệu hay bối cảnh gì từ anh ta.

Mà loại che đậy của anh ta cũng khác hẳn với Long Trục Thiên.

Long Trục Thiên thì mỗi lần cô nhìn vào anh lại giống như nhìn vào một cái hố đen không đáy, còn người đứng trước mặt giống như có vật gì đó che đậy vậy.

Ánh mắt của cô rơi vào cổ anh ta.

Chỉ thoáng thấy ở chiếc cổ gọi cảm mời gọi của anh, có một sợi dây chuyền nhỏ, có mặt thái cực âm dương, mà thứ đã che đậy anh khỏi thiên nhãn của cô chính là do ánh sáng của vật này phát ra.

Hừm?

Sợi dây chuyền này là thứ gì đây?

Cô nhìn nó với vẻ tò mò.

Thấy cô nhìn chăm chăm vào cổ mình, anh ta giờ tay tự kéo cổ áo của mình xuống một chút, làm cho nó thoáng hơn, khiến bản thân mình thoát nhìn lại càng gọi cảm và tà mị hơn.

- Khụ...

Đôi mắt đào hoa của anh nheo lại, nụ cười trên môi càng tươi hơn.

- Em gái, có phải thấy tôi đẹp trai quá, nên chịu không nổi muốn nhào lên rồi phải không?

Nghe lời của anh, làm cho Dương Tử Mi bối rối, cô vội vàng chuyển dời ánh mắt sang mặt anh ta, trừng mắt một cái, thản nhiên nói:

- Đẹp trai thì có đẹp trai đấy, nhưng hơi bị tự kỷ, tôi không có hứng thú nhào lên đâu.

Anh liếc cô một cái.

- Vậy em cứ nhìn chăm chăm vào chiếc cổ gọi cảm của tôi làm gì thế? Chắc không phải là muốn lột đồ của anh ra để nhìn cơ ngực gọi cảm của anh chứ?

Phi!

Dương Tử Mi nhin không nổi bèn phì cười!

Gặp qua nhiều người tự kỷ rồi, nhưng chưa thấy người nào tự kỷ đến cỡ này!

Cô chợt nhớ đến lúc anh ta mới thấy mặt mình thì kinh ngạc bật thốt "tại sao lại là em", nên mới nhìn anh ta rồi hỏi:

- Anh có quen tôi à?

Môi của anh ta lại vênh lên một chút.

- Biết chứ, Dương Tử Mi, năm nay mười lăm tuổi, học lớp 9 ở trường trung học Thành Nam, làm nghề thầy bói.

Dương Tử Mi nghe xong cũng đỏ mặt, xem ra những gì anh ta biết không xoàng tí nào.

- Anh là ai?

Cô hỏi với vẻ đề phòng.

- Không phải em là thầy bói à? Em tính thử xem?

Chàng trai kia cười gian rồi nói.

- Bỏ cái vòng trên cổ anh xuống xuống đi rồi nói sau.

Dương Tử Mi nhướng mày nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Gia Cát Nguyệt

Anh ta sờ sờ cái mặt thái cực trên cổ mình nói.

- Anh không cởi ra có được không?

- Cũng được thôi.

Tất nhiên Dương Tử Mi không ép anh ta làm gì, vật này có thể tránh khỏi thiên nhãn của cô, chứng tỏ nó là tấm bùa hộ mệnh vô cùng quan trọng mà anh ta đã đeo từ nhỏ, nếu mình tự nhiên kêu anh ta gỡ nó ra thì cũng hơi quá đáng.

Nghe cô nói vậy anh cũng ngăn cả người ra, còn tưởng rằng Dương Tử Mi sẽ nằng nặc bắt anh cởi dây chuyền ra cho bằng được, sau đó mình có thể đầu võ mồm với cô một phen, nhưng mà cô lại nói cũng được như thế, đúng là một cô nàng thiếu muối mà.

- Thôi tạm biệt, tôi đi đây, cảm ơn anh đã có lòng "cứu tôi", tuy rằng tôi chẳng hề có suy nghĩ tự tử như thế.

Dương Tử Mi vươn tay chào anh ta rồi nói.

- Đợi đã!

Anh ta chạy lên trước mặt ngăn cô lại, cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương vì cô không thèm đếm xỉa tới sức hấp dẫn của mình, không chịu dừng lại buôn chuyện với mình một chút.

Dương Tử Mi nhướn mày nhìn anh ta.

- Còn gì nữa à?

- Tất nhiên là có chuyện rồi, để tôi nói em nghe nè, vừa rồi tôi tưởng em muốn nhảy cầu tự tử, trong lòng lo lắng muốn chết, vậy mà chỉ nhận lại được có hai chữ “cảm ơn” như thế thì sao mà đủ được, ít nhất cũng phải bồi thường tổn thất tinh thần cho tôi chứ.

Anh ta bắt đầu ăn vạ.

Dương Tử Mi lại bị lời của anh ta làm cho bối rối, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, thế thì... rốt cuộc anh muốn tôi bồi thường tổn thất tinh thần cho anh kiểu gì đây?

- Đừng có kêu anh này anh nọ nữa, cây có bóng, người cũng có tên, hãy gọi anh là Gia Cát Nguyệt tiên sinh, hoặc là Nguyệt Nguyệt cũng được!

Gia Cát Nguyệt vui vẻ nói.

Nguyệt Nguyệt?

Dương Tử Mi nhin không được lại muốn phì cười.

Cái anh chàng Gia Cát Nguyệt này đúng là thú vị thật đấy.

- Được rồi, Nguyệt Nguyệt tiên sinh, anh muốn tôi bồi thường cái gì?

Dương Tử Mi khẽ cười nói.

Lúc cô cười trông cực kỳ xinh xắn, lại mang theo một vẻ quyến rũ có chút chín chắn, giống như một bông hoa anh túc, nụ cười này anh chưa từng thấy ở bất kỳ ai, chẳng trách cái tên Long Trục Thiên kia lại mê cô gái này như điên đảo.

Đứng gần cô thế này anh mới nhận ra, da thịt của Tử Mi vô cùng trắng trẻo, tản ra chút ánh sáng nhẹ nhẹ tựa như dương chi bạch ngọc, làm cho người khác nhìn không được muốn giơ tay chạm vào, xem thử cảm giác như thế nào.

- Bây giờ cũng muộn rồi, đi uống chén trà chiều với anh không?

Gia Cát Nguyệt hỏi cô.

- Tôi không quen biết gì anh.

Dương Tử Mi trực tiếp từ chối.

Chàng trai lạ mặt này lại biết được thông tin cá nhân của cô, làm cho bản thân cô bất giác sinh ra cảm giác đề phòng với anh ta.

Cô rất ghét cái cảm giác bị người ta biết rõ mình trong khi mình lại không hề biết gì về người ta như thế này.

- Đúng rồi, tuy em và tôi không quen biết nhau, nhưng mà có một người cả hai chúng ta đều biết đấy.

Gia Cát Nguyệt cười nói.

- Cho nên, chúng ta cũng xem như quen biết cả.

- Ai thế?

- Long Trục Thiên đấy, người này thì chắc là đủ thân rồi nhỉ?

Gia Cát Nguyệt nhìn cô rồi nói.

Dương Tử Mi thoáng giật mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Gia Cát Nguyệt.

Anh chàng Gia Cát Nguyệt này quen biết với Long Trục Thiên sao?

Vì vậy anh ta mới có thể biết về mình như thế?

- Anh với anh Long Trục Thiên có quan hệ như thế nào?

Phạm là những người hoặc thứ gì đó có quan hệ với Long Trục Thiên, đều khiến cô vô cùng tò mò.

- Bạn bè, đồng nghiệp, anh em

Gia Cát Nguyệt trả lời.

- Hả?

Dương Tử Mi còn tưởng rằng Long Trục Thiên giống như một con sói cô độc, không có bất kỳ người bạn nào.

Anh chàng Gia Cát Nguyệt đang đứng trước mặt cô, ngoại trừ đẹp trai ra, thì không có bất kỳ điểm nào giống với Long Trục Thiên cả.

Long Trục Thiên trời sinh tính lạnh lùng ít nói, mà cái tên này, trời sinh có đôi mắt đào hoa, nhìn giống một tên công tử nhà giàu với bộ dạng ngả ngón.

Giữa bọn họ lại có tình hữu nghị sâu đậm như vậy sao?

Cô cảm thấy nghi ngờ mãnh liệt trước những gì anh ta nói!

- Không tin hả?

Gia Cát Nguyệt nhìn ra vẻ hoài nghi của cô.

- Ai mà tin anh cho được. Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Long Trục Thiên lại có thể có người bạn như anh được.

Dương Tử Mi nhướn mày nói.

- Anh cũng chẳng biết tại sao loại đàn ông đáng lý nên cách xa sinh vật khác phái như Long Trục Thiên lại mê em như điên đảo thế.

Gia Cát Nguyệt cũng bắt chước cô, nhướn mày trả lời.

Dương Tử Mi nhếch môi, không nói gì, nổi nhớ Long Trục Thiên bỗng nhiên lại dâng trào mãnh liệt trong lòng cô như nắm mực sau mưa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299: Cầm sừng lên đầu anh em

Thấy cô cúi đầu im lặng không nói gì, Gia Cát Nguyệt nhìn không được đưa tay lên xoa hàng tóc mái đang che đi đôi mắt cô, làm bầm vôi vè bất mãn:

- Cô nhóc này, sao em có thể không thất thần trước mặt một người đẹp trai siêu cấp như anh chứ? Thế này khiến người khác tổn thương lắm đấy.

Dương Tử Mi buồn cười ngẩng đầu lên liếc anh ta một cái rồi mới nói:

- Gặp nhiều người tự sướng rồi, nhưng chưa thấy ai đạt đến cấp độ như vậy, cứ mở miệng ra là nói mình đẹp trai, chẳng lẽ anh không thấy xấu hổ à?

- Xấu hổ? Tại sao anh phải xấu hổ? Chẳng lẽ anh không đẹp trai à?

Gia Cát Nguyệt hất hất tóc vôi vè vô cùng tự đắc rồi lại tiếp tục nghịch tóc của cô.

Đúng vậy, quả thật anh ta rất đẹp trai!

Dương Tử Mi không thể không thừa nhận điểm này.

Ngoại trừ Long Trục Thiên ra thì anh ta chính là chàng trai đẹp nhất mà cô từng thấy, ngay cả Mẫn Cương khi lớn cũng không đẹp trai bằng.

- Anh là anh em tốt của Long Trục Thiên, mà em lại là bạn gái của nó, như vậy chúng ta cũng coi như là người quen rồi. Đi thôi, chúng ta đi uống vài chén trà nào.

Thấy ánh mắt khinh bỉ mà Dương Tử Mi nhìn mình quá đáng yêu, Gia Cát Nguyệt lại không nhịn được mà đưa tay ra đùa nghịch mái tóc của cô.

Thấy thế, Dương Tử Mi đẩy tay anh ta ra:

- Đừng có làm kiểu tóc tuyệt thế vô song này của em rồi bù lên!

- Ha ha, em cũng tự sướng quá rồi đấy.

Gia Cát Nguyệt bật cười.

- Đối với người tự sướng, tất nhiên phải càng tự sướng hơn rồi.

Dương Tử Mi nói với giọng điệu rất đối hợp tình hợp lý.

- Ha Ha...

Gia Cát Nguyệt cười to mấy tiếng, híp đôi mắt đào hoa lại nhìn cô:

- Thú vị, thú vị thật, không ngờ cái tên nhạt nhẽo như Long Trục Thiên, lại tìm được một cô gái thú vị như vậy, đúng là phung phí của trời.

- Em cứ thích lãng phí bản thân ở bên cạnh anh ấy đấy!

Dương Tử Mi nhướn mày nói:

- Anh đây là đang ghen tị với anh ấy.

- Chắc, chắc.

Gia Cát Nguyệt chép miệng, lắc đầu nói:

- Cô nhóc, anh thấy tính tình này của em với anh mới đúng là trời sinh một cặp đó, không bằng như vậy đi, em bỏ cái tên Long Trục Thiên nhạt nhẽo kia theo anh hưởng khoái lạc của đời người đi, được không?

- Không thèm.

Dương Tử Mi quả quyết từ chối.

- Tại sao?

Gia Cát Nguyệt không cam lòng hỏi.

- Bởi vì em không muốn khiến anh mắc tội cấm sùng lên đầu bạn mình.

Dương Tử Mi nở nụ cười nói:

- Vì em, đừng nói đến tiếng xấu cấm sùng lên đầu anh em, cho dù anh mang nó cả đời cũng không có vấn đề gì cả.

Gia Cát Nguyệt kiên quyết vỗ ngực nói:

- Nhưng em thì có.

Tất nhiên là Dương Tử Mi biết anh ta chỉ đang đùa giỡn, vì thế cô cũng cười nói:

- Bởi vì em thật sự không thích anh.

Gia Cát Nguyệt thất vọng đến mức cúi gằm đầu xuống nói:

- Tại sao lại như vậy chứ? Anh có điểm nào khiến em không thích sao? Chỉ cần anh tùy ý vẫy tay một cái thì những cô em muốn đi theo anh phải xếp hàng dài từ thành đông đến thành tây đấy.

- Vậy anh cứ đứng đó vẫy tay đi.

Dương Tử Mi nhún vai.

- Em đi đây.

- Em không được đi!

Gia Cát Nguyệt lại ngăn cản cô, nói:

- Nếu đã có dịp gặp nhau thì không nên bỏ lỡ, hôm nay em đi uống trà, nói chuyện với anh, nếu không anh sẽ buồn chán đến chết mất.

- Được thôi!

Dương Tử Mi vừa dứt lời, đã thấy cặp mắt của anh ta sáng lên, cô ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng mà với một điều kiện.

- Cô nhóc này đáng ghét quá đi mất, đi uống trà với bạn bè thôi mà còn muốn ra điều kiện, đợi Long Trục Thiên về, anh phải mách nó, để nó bỏ em luôn.

Gia Cát Nguyệt bực bội kêu la.

- Nếu anh ấy mà làm vậy, thì em cũng chịu thôi.

Dương Tử Mi nói một cách hờ hững.

- Nhưng mà, em tin anh ấy tuyệt đối không làm như vậy đâu.

- Rồi rồi, anh thua em rồi.

Gia Cát Nguyệt chịu thua cô nàng này rồi.

- Điều kiện gì nói đi, đừng kêu anh nhảy sông tự tử là được. Đương nhiên, nếu mà lấy thân báo đáp thì... Anh nhất định sẽ rất tự nguyện dâng mình cho em.

Nghe vậy, Dương Tử Mi lại lần nữa đỏ mặt hời hợt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Cha mẹ của long trục thiên

Điều kiện của em rất đơn giản, hoặc là anh gỡ món đồ trang sức anh đang đeo xuống cho em nghiên cứu, hoặc là anh nói cho em nghe vài chuyện liên quan tới Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi nói.

- Há?

Gia Cát Nguyệt đưa tay sờ lên món đồ trang sức thái cực trên cổ mình, vẻ mặt lăm lét nói:

- Vậy để anh kể em nghe về mấy chuyện của Long Trục Thiên, thú vị lắm đấy.

Vừa nghe vậy, hai mắt Dương Tử Mi không khỏi sáng lên, cô nói:

- Được, hai chúng ta đi uống trà thôi.

Hai người đi đến một quán trà nằm cạnh bờ sông họ thành tên là Tĩnh Hương.

Sau đó, Gia Cát Nguyệt thể hiện tay nghề pha trà của mình cho cô xem. Động tác của anh vô cùng chính xác, tao nhã, hương trà tỏa ra bốn phía, không phải là người có kỹ thuật thì khó mà làm được.

Dương Tử Mi uống một ngụm trà, sau đó không nhịn được nói:

- Bắt đầu kể đi anh.

- À...

Gia Cát Nguyệt thông thả nhấp một ngụm trà:

- Từ từ đã, để anh làm dịu giọng đã rồi nói.

Thấy đáng về này của anh ta, Dương Tử Mi chỉ muốn bóp cổ anh ta một cái.

Được, cô đợi!

Cô lập tức gọi phục vụ tới, gọi những món đắt tiền nhất trong quán trà, gọi đầy cả bàn, sau đó bắt đầu đánh chén tung bừng không chút khách khí.

Gia Cát Nguyệt thấy cô tiêu diệt hết bàn đồ ăn này đến bàn đồ ăn khác, ngạc nhiên đến mức tròn to hai con mắt nhìn cô, kinh hãi nói:

- Đúng là sức ăn của một người không thể nhìn vẻ ngoài mà đánh giá được, em ăn nhiều như vậy, heo còn phải chào thua đó, hèn là em không có thích anh, nếu không anh nuôi cũng không nổi đâu.

- Anh không nuôi nổi em là một chuyện, quan trọng nhất là lần này là anh mời em đấy.

Dương Tử Mi cười cười gian xảo.

Gần đây không biết tại sao mà cô lại rất dễ rơi vào trạng thái đói bụng giống như khi vừa mới bắt đầu tu luyện thuật dị khí trước đây. Sức ăn cũng vô cùng kinh người, lượng ăn của cô bằng lượng ăn của năm người bình thường, làm hại bà nội phải mua thêm một cái nồi com điện nữa về.

- Quá kinh khủng, bây giờ anh cảm thấy bất hạnh dùm cho Long Trục Thiên rồi.

Ánh mắt của Gia Cát Nguyệt rơi vào chiếc vòng tay thủy tinh màu xanh trên bàn tay trắng muốt của cô.

- Lễ vật đính ước cũng trao rồi, xem ra không thể trả lại.

Dương Tử Mi đưa tay sờ cái vòng thủy tinh màu lam trên tay mình.

- Em có biết lai lịch về chiếc vòng thủy tinh màu lam này không?

Gia Cát Nguyệt nói với vẻ thần bí.

Dương Tử Mi lắc đầu, từ lúc tỉnh dậy cô đã thấy chiếc vòng này được đeo lên tay cô rồi. Long Trục Thiên không hề nói là anh ấy tặng cô, cũng không hề nói đến lai lịch của nó.

- Cái vòng đó là di vật mà mẹ của Trục Thiên để lại.

- Hả?

Dương Tử Mi nghe câu trả lời của Gia Cát Nguyệt không khỏi kinh ngạc, nhìn lại chiếc vòng thủy tinh trên tay mình, cảm thấy dường như nó trở nên nặng hơn:

- Mẹ của anh ấy đi đâu rồi?

- Có thể là đã qua đời, cũng có thể là mất tích, anh cũng không rõ nữa.

Gia Cát Nguyệt nói:

- Vào lúc Long Trục Thiên lên năm tuổi, mẹ của nó chỉ để lại một cái vòng tay này, sau đó bất vô âm tín, không ai biết là đã đi đâu.

Dương Tử Mi nghe vậy, trái tim như bị siết chặt lại, đau nhói từng cơn, trong lòng dâng lên một nỗi thương tiếc.

Thấy vẻ mặt đau đớn của Dương Tử Mi, không hiểu sao Gia Cát Nguyệt cảm thấy có chút đồng cảm với Long Trục Thiên.

Tại sao trên đời này không có ai cũng đau lòng vì anh như vậy chứ?

- Còn cha của anh ấy?

Dương Tử Mi tiếp tục hỏi

- Lúc nó vừa ra đời thì đã không có cha.

Gia Cát Nguyệt trả lời.

Dương Tử Mi nghe vậy không khỏi khiếp sợ hỏi.

- Tại sao, cha của anh ấy chết rồi hay sao?

- Không rõ nữa, anh chỉ biết, mẹ của nó chưa lập gia đình mà đã có thai sau đó sinh ra nó, chịu không biết bao nhiêu áp lực và kỳ thị, cuộc sống của hai mẹ con vô cùng khốn khổ.

Gia Cát Nguyệt nhớ đến lúc nhỏ Long Trục Thiên bị người ta mắng là đồ con hoang, trong lòng không khỏi đau đớn

Còn nhớ lần đầu tiên gặp Long Trục Thiên, Gia Cát Nguyệt thấy cậu ấy bị mấy đứa bé lấy đá ném chảy máu đầu, nhưng dù như thế, cậu ấy vẫn quật cường chịu đựng, không rơi một giọt nước mắt nào. Chỉ có điều trong ánh mắt đó tràn ngập bi thương.

Bởi vì ánh mắt bi thương năm đó, mà anh muốn bảo hộ cậu nhóc đó cả đời

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Đều là những đứa bé đau khổ

Dương Tử Mi sờ sờ vòng tay thủy tinh màu xanh da trời của mình, cô nhớ lại đôi mắt như con sói cô độc của Long Trục Thiên thì cảm thấy lòng mình đau như bị dao cắt

Thì ra anh ấy cũng giống như kiếp trước của cô, cả hai đều là những đứa bé chịu nhiều đau khổ.

- Sau đó thì sao?

Bây giờ, cô cực kỳ tha thiết muốn biết thêm càng nhiều chuyện của anh ấy nên vội vàng truy hỏi Gia Cát Nguyệt.

Gia Cát Nguyệt nheo đôi mắt đào hoa hẹp dài của mình lại, nhếch miệng trả lời:

- Hết rồi!

- Hết rồi à? Sao lại hết rồi? Không phải anh rất thân với anh ấy sao? Mau kể hết tất cả mọi chuyện của anh ấy cho em biết đi, đừng cất xén chuyện gì đó!

Bộ dạng của Dương Tử Mi như muốn lật bàn tới nơi, lập tức mở miệng đe dọa người đối diện.

Nhìn bộ dạng mặt bình tĩnh này của Dương Tử Mi, Gia Cát Nguyệt càng muốn chọc ghẹo cô hơn:

- Tại sao anh phải nói cho em biết chứ? Để nó kể hết với em không phải là càng tốt hơn sao? Nó không kể cho em nghe thì có nghĩa là nó không thích em đúng không? Vậy em dứt khoát theo anh đi, anh sẽ kể tất cả mọi chuyện từ mười tám đời tổ tông của anh cho em nghe luôn!

- Em không có hứng thú với anh.

Dương Tử Mi trắng mắt liếc anh ta một cái:

- Kể nhanh đi!

- Không phải là anh không muốn kể, mà là anh thật sự cũng không biết được bao nhiêu chuyện về nó cả.

Gia Cát Nguyệt nói với bộ dạng bất đắc dĩ.

- Anh chỉ biết là khi nó mới mười tuổi thì đã bị người mang đi rồi, đến năm ngoái anh mới gặp lại nó mà.

- Anh ấy bị ai mang đi? Bị mang tới nơi nào?

Dương Tử Mi gấp gấp hỏi dồn.

Gia Cát nguyệt lắc đầu:

- Không biết. Anh chỉ biết là đêm hôm đó, nhà ngoại nó gặp biến cố, toàn bộ người trong nhà đều chết hết, chỉ có một mình nó là mất tích thôi. Vì thế cảnh sát đã từng có suy đoán là nó đã bị hung thủ bắt đi.

Chỉ trong một đêm mà toàn bộ người thân đều bị giết sao?

Lúc đó, chuyện này đối với một đứa trẻ như anh ấy thì là chuyện tàn khốc tới mức nào chứ?

Quá giống với kiếp trước của cô, cô cũng từng tận mắt chứng kiến tất cả người nhà của mình chết đi.

Long Trục Thiên, Long Trục Thiên, Long Trục Thiên...

Trong lòng cô không ngừng thì thầm tên anh, thì thầm một lần thì tim lại quặn đau một lần. Bây giờ, cô rất muốn gặp anh, ôm chặt anh vào lòng.

Khó trách tại sao anh vẫn luôn không thể ngủ ngon!

Từ nhỏ đã bắt đầu trải qua chuyện bi thảm như vậy thì ai có thể ngủ ngon đây?

- Cho nên em phải đối xử tốt với nó đấy nhé!

Gia Cát Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Nó sống đau khổ hơn bất kì ai.

Dương Tử Mi trầm mặc không lên tiếng, đáy mắt đã nhanh chóng bị phủ một tầng hơi nước.

- Nó thật sự rất thích em, lần đầu tiên anh mới thấy nó thay đổi thất thường vì một người đó!

Gia Cát Nguyệt uống một ngụm trà, ngữ khí có chút tĩnh mịch, mang theo sự mất mát.

Dương Tử Mi không chú ý tới điều này, cô lấy di động từ trong túi xách ra, sau đó gọi vào số điện thoại của Long Trục thiên, nhưng lại nghe thấy tiếng nói thông báo là "thuê bao đang trong trạng thái tắt máy".

Vì thế, cô để lại một tin nhắn: "Em nhớ anh, nhìn thấy tin nhắn này thì lập tức gọi lại cho em."

- Cậu biết anh ấy đi Châu Phi để làm gì không?

Dương Tử Mi cất điện thoại xong thì ngẩng đầu lên hỏi.

Gia Cát Nguyệt nở một nụ cười khô:

- Hành tung của nó bí ẩn như vậy thì làm sao anh biết được? Ít nhiều gì em còn biết nó đang ở Châu Phi, còn anh thì cứ tưởng rằng nó đang ở thành phố A với em đấy.

Ấn đường Dương Tử Mi có chút nặng nề, cô có cảm giác bất an.

Là do cô quá nhạy cảm sao?

Cô sờ khối thẻ bài gỗ đào trên cổ mình, hi vọng nó có thể cảm ứng với thẻ bài gỗ đào của anh.

Đang suy tư thì Gia Cát Nguyệt ngồi đối diện bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc:

- Sao thẻ bài gỗ của em lại đổi màu thế?

Đổi màu à?

Cô cúi đầu nhìn xuống thì đúng như Gia Cát Nguyệt nói. Màu ban đầu là màu đen trầm, bây giờ lại biến thành màu xanh băng, ở giữa có chút lấp lánh dưới ánh đèn.

Nhưng chỉ trong chốc lát, nó lại khôi phục như ban đầu, giống như chưa từng xảy ra điều gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 302: Gia tộc cổ xưa thần bí

Sao lại thế này?

- Anh từng thấy Long Trục Thiên cũng đeo một khối thẻ bài gỗ đào khó coi như vậy này, chẳng lẽ đây là trang sức tình nhân của hai người à?

Gia Cát Nguyệt tò mò hỏi thăm.

Dương Tử Mi nhếch miệng không đáp.

Lúc này, bỗng nhiên phía sau cô vang lên một tiếng kêu vui sướng:

- Tử Mi, bạn cũng ở đây à?

Không cần quay đầu lại nhìn, Dương Tử Mi vừa nghe là đã nhận ra đó là giọng của Mẫn Cương rồi.

Mẫn Cương chạy đến bên cạnh bàn của cô thì lập tức thấy Gia Cát Nguyệt, trong lòng Mẫn Cương hơi trầm xuống.

Tại sao người đàn ông nào xuất hiện bên cạnh cô ấy cũng bất phàm như vậy?

- Mẫn Cương..

Dương Tử Mi nhìn về phía Mẫn Cương, chào hỏi rất tự nhiên:

- Cậu cũng đến đây uống trà à?

- Ừ!

Lúc này, Mẫn Ngọc Lâm cũng đi tới, Dương Tử Mi cũng đứng lên chào hỏi ông.

Mẫn Ngọc Lâm gật đầu đáp lễ, ánh mắt lại kinh ngạc nhìn về phía Gia Cát Nguyệt:

- Xin hỏi cậu có phải là họ Gia Cát hay không?

Gia Cát Nguyệt gật đầu.

Mẫn Ngọc Lâm vừa nghe như thế thì thần sắc lập tức trở nên cung kính, ông nhìn Gia Cát Nguyệt giống như đang nhìn người lãnh đạo trực tiếp của mình vậy, sau đó còn nhiệt tình vưon tay:

- Chào ngài, hôm nay rất vinh hạnh được gặp ngài!

Gia Cát Nguyệt cũng không bắt tay với Mẫn Ngọc Lâm mà chỉ thần nhiên nhẹ giọng "ừ" một tiếng. Sau đó anh ta còn không kiên nhẫn khoát tay, ý bảo Mẫn Ngọc Lâm đừng làm phiền anh ta.

Trên gương mặt già nua của Mẫn Ngọc Lâm xuất hiện một tia mắt tự nhiên, ông ta thu tay lại, khom lưng thi lễ với Gia Cát Nguyệt còn trẻ tuổi hơn ông ta rất nhiều, rồi vội vàng kéo Mẫn Cương đi ra ngoài.

- Ông nội, ông kéo con làm gì? Con còn chưa kịp nói chuyện đằng hoàng với Tử Mi mà!

Mẫn Cương mờ mịt hỏi.

- Tiểu Cương, chúng ta nên đi thôi, đừng quấy rầy người ta!

Mẫn Ngọc Lâm nhìn về phía quán trà một cái rồi nói.

- Tại sao ạ? Phải rồi, người đàn ông kia là ai vậy ông nội? Bộ dạng anh ta ngạo mạn quá rồi!

Nhớ lại thái độ xa cách vừa rồi của Gia Cát Nguyệt, Mẫn Cương có đôi chút căm tức.

- Tiểu Cương, đó là người nhà Gia Cát. Sau này nếu con gặp cậu ta phải đi vòng qua đấy, đừng trêu chọc gì người đó cả!

Mẫn Ngọc Lâm nhanh chóng cảnh cáo cháu trai.

- Nhà Gia Cát là ai ạ?

- Nhà Gia Cát ở thủ đô, tuy nhân số dòng họ đó thưa thớt nhưng vẫn đứng vững trong bốn đại gia tộc lớn, cũng có thể coi họ là ông vua không ngai. Ở thủ đô, người ta tình nguyện đắc tội với gia tộc khác cũng không dám đi đụng tới một sợi lông của nhà Gia Cát này đâu.

Trong lòng Mẫn Ngọc Lâm vẫn còn sự kính sợ.

- Gia tộc Gia Cát hiểu biết về kỳ môn trận pháp, nghe nói còn có thể giết người cách ngàn dặm một cách lặng lẽ đấy!

- Kỳ môn trận pháp? Giết người cách ngàn dặm một cách lặng lẽ sao ạ?

- Phải, dòng họ đó là hậu nhân của Gia Cát Lượng truyền thừa, là gia tộc cổ xưa nhất ở Hoa Hạ, chúng ta cũng không thể lý giải được những lực lượng

thần bí như thế đâu!

Mẫn Ngọc Lâm gật đầu giải thích.

Mẫn Cương nhìn xuyên qua vách thủy tinh trong suốt vào trong quán trà.

Anh chỉ thấy Dương Tử Mi đang quay đầu nói chuyện với Gia Cát Nguyệt, tuy không biết đang nói gì nhưng trên thần sắc gương mặt có chút khác thường, không có vẻ lạnh nhạt thường thấy. Còn Gia Cát Nguyệt kia bỗng nhiên cử động, hất hất tóc mái của cô, trên mặt bỗng nhiên hiện ra nét cười tà mị.

Nhìn thấy cảnh này thì trong lòng Mẫn Cương đau xót.

Anh còn cần bao nhiêu thời gian nữa mới có thể trở thành người ưu tú nhất bên cạnh cô đây?

Nhìn vẻ mặt âm đạm cùng ánh mắt thất thần của cháu trai mình, Mẫn Ngọc Lâm cảm thấy rất bất đắc dĩ, ông vỗ vỗ vai Mẫn Cương rồi nói:

- Trước đó ông đã cảm thấy Dương Tử Mi này không đơn giản rồi. Thì ra cô bé đó có quan hệ với nhà Gia Cát. Tiểu Cương à, con không thể trèo cao với cô bé đó đâu!

- Con biết rồi ạ!

Mẫn Cương nghẹn giọng trả lời.

- Con cũng không có mơ ước hão huyền là trèo cao đến cỡ ấy, mà con chỉ hy vọng cô ấy có thể nhìn con một chút thôi.

Anh không biết rằng từ kiếp trước đến kiếp này, Dương Tử Mi đều chưa từng coi thường anh!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303: Tội vô cảm (1)

Sau khi Gia Cát Nguyệt nhận một cuộc gọi xong thì sắc mặt của anh ta hơi trầm xuống, không còn vẻ tà mị bất cần đời của một tên nhà giàu như trước đó nữa. Cặp mắt đào hoa đầy phóng túng kia lập tức trở nên chói sáng, bên trong như có ánh sao bắn ra bốn phía, khí tức trên người lập tức thay đổi hoàn toàn.

Anh ta đứng dậy, trong giọng nói mang theo ý xin lỗi đối với Dương Tử Mi:

- Anh không thể ngồi nói chuyện với em nữa rồi, bây giờ anh cản trở lại thủ đô ngay, lão già nhà anh xảy ra chuyện rồi.

- Được rồi! Bảo trọng nhé!

Dương Tử Mi gật đầu.

Gia Cát Nguyệt vội vàng rời đi.

Nhìn bóng dáng Gia Cát Nguyệt xa dần, anh ta đi khá gấp gáp nhưng không hề lộn xộn, Dương Tử Mi uống thêm mấy ngụm trà rồi cũng đứng dậy rời đi.

Ra khỏi quán trà, tâm trạng của cô có chút phức tạp nên cô cứ thả mình đi tự do dọc theo con phố.

Xe chạy qua lại, người ra người vào.

Những điều này đối với cô mà nói thì giống như là những kí hiệu vô nghĩa trong bối cảnh rộng lớn.

Bây giờ, trong lòng cô chỉ nhớ tới Long Trục Thiên mà thôi, thỉnh thoảng cô lại lấy di động ra nhìn xem có tin nhắn của anh gửi hay không.

Nhưng mà, di động vẫn im lặng như vậy!

Di động không có chút động tĩnh nào thì lại khiến cô càng thêm lo lắng.

Một chiếc xe bus công cộng đang chạy tới, nhìn bảng số thì đúng là chiếc xe chạy ngang qua nhà cô, Dương Tử Mi cũng đứng ở trạm chờ để lên xe.

Ai ngờ chiếc xe kia cứ thế chạy qua mà không hề ngừng lại.

Thiệt là!

Dương Tử Mi mắng thầm trong lòng một câu.

Sau đó, cô đột nhiên phát hiện trên chiếc xe bus kia tích tụ âm sát khí cùng oán khí một cách bất thường.

Chẳng lẽ chiếc xe kia sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Cô vội vàng chạy theo, phát tay muốn ngăn chiếc xe dừng lại để cho mọi người trên xe có thể đi xuống.

Tài xế cứ như không hề nhìn thấy cô đang phát tay vậy, chiếc xe vẫn tiếp tục chạy tới trước.

Dương Tử Mi vận dụng khinh công đuổi theo, khi cô chạy tới phía trước xe thì...

Chiếc xe lập tức phanh gấp rồi ngừng lại, trên xe lập tức có tiếng mắng chửi của nhiều người.

Thời tiết hôm nay khá nóng bức cho nên tính tình tài xế đã phải lái xe cả ngày rất cộc cằn, anh ta vuron đầu ra chửi tục với Dương Tử Mi:

- Con mẹ mày, mày muốn chết thì cứ chết quách đi! Đừng có mà kéo ông đây chết chung với mày chứ...

Hành khách trên xe cũng nhô đầu ra chỉ trích Dương Tử Mi, nói cô làm tổn thời gian của họ, kêu tài xế mặc kệ cô, cứ lái xe tiếp đi.

Dương Tử Mi đứng giữa đường không chịu tránh, kêu mọi người cùng tài xế phải nhanh chóng ra khỏi xe, trên xe có nguy hiểm.

- Đồ thần kinh!

Tài xế lại mắng một câu, rồi khởi động chân ga, lái xe chạy vòng qua cô, nhưng mới nổ máy không lâu thì...

Phanh!

Trên xe bỗng nhiên có ngọn lửa lớn bốc lên, cả chiếc xe bắt đầu nổ mạnh...

Hành khách trên xe bắt đầu hoảng loạn, có người thì may mắn chạy xuống được, nhưng đa số đều phải chôn thân trong biển lửa kia...

Dương Tử Mi nhìn mà run sợ cả người, khó thở nhìn chiếc xe bị nổ mạnh, sau đó cô lại thấy một đám vong hồn mờ mờ rồi đi...

Chuyện cô có thể làm bây giờ là đứng bên cạnh niệm hương sinh chú cho bọn họ, giúp bọn họ luân hồi đầu thai, tránh việc vì đột ngột mất mạng mà lại biến thành cô hồn dã quỷ oán khí ngập trời.

Khi cô đang siêu độ thì một vong hồn đàn ông trung niên bay đến trước mặt cô, trên mặt ông ta chất chứa oán khí nồng đậm, hai mắt đầy sự tuyệt vọng và thù hận.

Ông ta nói ông ta chính là kẻ gây ra vụ nổ này, hơn nữa ông ta không muốn được siêu độ, ông ta muốn trở thành ác quỷ để trả thù xã hội này, trả thù toàn bộ nhân loại.

Ấn đường Dương Tử Mi run lên, vội vàng hỏi nguyên nhân vì sao.

Ông ta nói ông ta hận thế giới này!

Đội thi công phá hủy căn nhà ông ta phải vay mười vạn mới xây được, nhưng lại chỉ bồi thường cho gia đình ông ta có năm vạn. Cả nhà không nơi ở phải thuê một căn phòng nhỏ để sống.

Vợ ông ta tháng trước ra ngoài bán hàng quán lưu động, quán chẳng những bị đập phá mà bà ấy còn bị đánh gãy ba đoạn xương sườn. Bây giờ, bà ấy vẫn còn phải nằm ở nhà, không thể động dậy được gì, mà nhà họ cũng không có tiền đưa bà ấy đi khám.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 304: Tội vô cảm (2)

Con gái của ông ta mới mười tuổi, thế mà lại bị chủ nhiệm khu làm nhục, ông ta muốn đi kiện thì lại bị người ta đánh đập tàn nhẫn rồi ném ra đường lớn.

Suốt một tháng nay, ông ta không có nơi để kêu oan, không còn cách xoay sở, cũng không có ai giúp đỡ. Tất cả mọi người đều cho rằng ông ta là châu chấu đá xe nên đều tránh né, thậm chí còn cười nhạo ông ta xui xẻo...

Cho nên ông mới hận!

Ông ta biết bản thân không có khả năng chống lại thế giới dơ bẩn đáng ghê tởm này. Vì thế ông ta muốn trả thù, nếu ông ta không thể sống vui vẻ thì ông ta cũng sẽ khiến tất cả mọi người không thể sống tốt. Ai bảo bọn họ biết ông ta bị bắt công mà không chịu đưa tay ra giúp đỡ chứ?

Nghe vong hồn nói xong, Dương tử Mi càng thêm run sợ.

Đúng như thế, không phải cô cũng từng trải qua tình trạng bị cô lập đầy bất lực thế này sao?

Kiếp trước, cô chỉ là một cô bé mồ côi sáu tuổi, không có người thân, vô cùng đáng thương, vô cùng khổ sở. Nhưng mấy người trong thôn kia chẳng những không thương xót mà ngược lại còn kỳ thị, giẫm đạp cô, rồi đuổi cô ra khỏi thôn để chiếm lấy nhà và ruộng của gia đình cô.

Cô lưu lạc bên ngoài gặp được vài người, họ có thể thương hại một con chó hoang, nhưng lại đánh mắng một đứa bé ăn xin là cô, họ xem cô như là một con vi khuẩn mang theo mầm bệnh.

Lúc đó, cô cũng oán cũng hận rất nhiều!

Cô hận xã hội này lạnh lùng, ích kỷ!

Bởi vậy chúng ta có tư cách chỉ trích người gây ra vụ nổ này sao?

Trước khi tai nạn xảy ra, chúng ta xem nhẹ sự tồn tại của ông ta, không nói giúp một câu cho sự bất công mà ông ta gặp phải, thờ ơ với sự khốn khổ của gia đình này, không để lại bất kỳ hi vọng sống nào cho ông ta.

Đừng nói chúng ta là vô tội, chúng ta không giúp thì có khác gì vô cảm đâu, đó chính là một loại tội!

Bởi vì, mọi người chúng ta lạnh lùng ép ông ta tới tuyệt cảnh, là do chúng ta không chịu thay đổi xã hội mới khiến người này bị thảm như vậy!

Cái thời đại sa đọa tập thể thế này, phía chính quyền chỉ giới hống hách lạm quyền, dân chúng thì nghi kỵ, lạnh lùng với nhau, thậm chí còn hãm hại lẫn nhau, những cá thể tuyệt vọng thì gần như chẳng có ai an ủi và giúp đỡ, thế cho nên mới xuất hiện những bi kịch như chĩa mũi dùi về phía những người yếu hơn.

Mọi người đừng cho rằng những thảm kịch này chỉ xảy ra với người khác mà không liên quan tới mình.

Trong lúc bất cẩn, mọi người cùng ở trên một chiếc xe, nếu trong đó có một người tuyệt vọng như vậy thì tất cả đều không thể an toàn.

Cho nên mọi người không được thờ ơ với sự cực khổ của người khác, vì không ai đảm bảo người tiếp theo không phải là chính bản thân mình được.

Dương Tử Mi nhìn vong hồn tràn ngập oán hận trước mặt mình, tâm tình vô cùng nặng nề.

Nếu ông ta không muốn đi đầu thai thì dù cô có pháp lực cao cường tới đâu đi nữa cũng không thể siêu độ cho ông ta. Nhưng trong lòng ông ta còn oán hận, nếu như không siêu độ được thì rất có thể ông ta sẽ thành ác quỷ ngàn năm.

- Người cũng đã chết rồi, ông còn cần gì mà không buông xuống chứ?

Dương Tử Mi mở miệng khuyên bảo.

- Tôi chết rồi, nhưng người nhà tôi thì chưa, họ còn phải ở trên nhân gian này chịu đói, chịu khổ. Đám người kia sẽ càng đối xử tàn nhẫn với họ hơn nữa!

Hai mắt ông ta chảy xuống hai hàng huyết lệ.

Đúng vậy, Dương Tử Mi không cần mở thiên nhãn cũng có thể biết được kết cục thảm hại của cặp cô nhi quả phụ kia.

Trên lưng họ sẽ phải đeo tội danh là người thân của tên phóng hỏa giết người, cả đời này còn bị người khác oán hận, nguyên rủa, bị bài xích, xua đuổi, không nơi ở và cũng chả ai thuê làm việc.

Vì thế, khi chúng ta muốn phạm tội, muốn trả thù người khác thì phải suy xét đến tội danh mà người thân chúng ta phải gánh, phải biết rõ cái tội danh kia trầm trọng tới mức nào.

Nếu người lớn là một tên tội phạm, thì con của người đó sẽ gặp họa, đứa bé sẽ bị cô lập, cha mẹ tên tội phạm thì sẽ bị người oán hận mỗi ngày.

Trên đầu ba thước có thần minh, mong mọi người không nên vì nhất thời xúc động mà trên lưng phải gánh tội danh, khiến cho người thân của mình khổ sở.

Chương 305: Tâm trạng nặng nề

Để tránh cho ác quỷ tiếp tục tích tụ oán khí, Dương Tử Mi đã quyết định làm một việc mà hai đời cho đến nay cô đều chưa từng làm, đó là tiêu diệt ác linh có oán khí nồng đậm này, làm cho linh hồn của ông ta biến mất khỏi thế gian.

Có lẽ, việc này là một việc tốt cho tất cả mọi người!

Sau khi làm xong việc đó, Dương Tử Mi nhìn chiếc xe đã cháy thành tro cùng đám vong hồn không cam lòng rời đi thì tâm trạng của cô vô cùng nặng nề. Không biết những vong hồn kia đã tuyệt vọng và bi thương đến nhường nào...

Cô đi tới trước cửa nhà của người gây nổ kia.

Đó là một khu dân cư nghèo của thành phố A, nhà nào cũng là tường gạch và mái ngói thấp, rác rưởi trước cửa chất thành đống, những đứa trẻ thì mặc quần áo cũ nát chạy tới chạy lui trên đường. Bởi vì thời tiết nóng nực nên còn có một vài người đàn ông mặc tả lón đi tới đi lui.

Dương Tử Mi gõ cửa nhà, bên trong truyền ra tiếng ho khan yếu ớt:

- A Hoa, ra xem ai tới vậy con!

Dương Tử Mi đợi khá lâu vẫn không có ai ra mở cửa.

Cô tự đẩy cửa đi vào, một mùi nồng nặc xông vào mũi, bên trong căn phòng tối mờ, ẩm ướt chất đầy mấy bình nước khoáng cùng rác rưởi nhặt vè ngay góc phòng. Ở giữa có một chiếc giường lớn, nằm trên giường là một người phụ nữ có dung nhan tiều tụy.

Bên cạnh lại có một cô bé đang cắn bút máy, uể oải nằm nhoài lên mặt bàn. Tóc cô bé rối tung, khuôn mặt gầy, nhợt, đôi mắt hăm sâu ánh lên sự kinh hoàng và mờ mịt.

Nhìn cảnh tượng này, trái tim của Dương Tử Mi bỗng chua xót.

Người phụ nữ nằm trên giường nhìn cô, hỏi bằng giọng điệu kinh ngạc:

- Cô muốn tìm ai?

- À, tôi đến tìm hai người.

Dương Tử Mi đi tới bên cạnh cô bé kia, vươn tay muốn sờ đầu cô bé thì bị cô bé đề phòng né tránh. Cô bé chạy tới bên cạnh mẹ mình, đôi mắt to nhìn Dương Tử Mi tràn ngập địch ý.

- Cô là ai? Tôi không quen biết cô!

Người phụ nữ vươn tay ôm lấy con mình, giọng nói vô cùng yếu ớt.

- Tôi là người do Lâm Nam Bình kêu tới đây khám bệnh cho chị.

Dương Tử Mi đi tới gần.

- Tôi là bác sĩ, chị để tôi xem chỗ chị bị thương một chút.

- Cô là bác sĩ thật à?

Nhìn vẻ ngoài trẻ tuổi của Dương Tử Mi thì không ai có thể tin nổi cô là bác sĩ.

- Phải!

Dương Tử Mi gật đầu, sau đó cô không để cho người người phụ nữ kịp mở miệng từ chối thì đã nghiêm túc xem xét vết thương chỗ xương sườn rồi.

Bởi vì không có tiền đi bệnh viện, người nhà này chỉ có thể tìm một vài thảo dược trung y để đắp lên vết thương, như thế không có bao nhiêu tác dụng mà còn làm cho vết thương bị nhiễm trùng rồi hoại tử. Khi Dương Tử Mi xem xét vết thương thì cặp lông mày của cô nhíu lại.

Cô dùng nội lực truyền nguyên khí qua trước để khơi thông gân mạch cho người phụ nữ, sau đó cô lấy ngón châm ra để tiến hành châm cứu chữa trị...

Mặc dù cô đã châm cứu, nhưng xương là bộ phận không phải chỉ tổn chút ít thời gian là có thể khôi phục như bình thường, cộng với không khí ẩm thấp trong căn phòng này thì rất có thể người phụ nữ này đã bị phong thấp nặng rồi.

Sau khi được Dương Tử Mi châm cứu, người phụ nữ cảm thấy thân thể mình dễ chịu hơn trước đó nên vô cùng cảm kích cô.

Cô bé tên tiểu Hoa kia cũng không còn đề phòng và sợ hãi Dương Tử Mi như ban đầu nữa, thậm chí cô bé đã dám đến gần cô.

Nhìn đôi mắt của tiểu Hoa, trong lòng Dương Tử Mi nhói đau.

Cô vuốt đầu cô bé, thăm niệm An Ninh Chú, hy vọng giúp cô bé giảm bớt sự hoang mang và sợ hãi.

Một đứa bé gái mới mười tuổi mà đã gặp phải loại chuyện khinh nhục vô đạo đức như thế thì cô bé đã chịu tổn thương lớn tới mức nào!

Để lại cho hai mẹ con một ngàn tệ, Dương Tử Mi đi tìm cái tên chủ nhiệm khu khốn kiếp kia, vừa nhìn thấy thì đã biết đó là một tên háo sắc, dâm ô.

Khi cô đi ngang qua trước mặt hắn thì hai ngón tay lặng lẽ kết ấn, âm sát khí được bắn ra, trúng vào hạ thân giữa hai chân tên khốn đó. Thứ này sẽ khiến hắn phải làm thái giám từ bây giờ, cả đời không thể cứng được, hơn nữa âm sát khí kia còn nhập vào ấn đường, chặt đứt đường quan chức, tiền tài của hắn, từ nay về sau hắn sẽ thành kẻ thất bại...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Long trục thiên, anh làm sao thế

Đi về tới dưới lầu, bây giờ đã hơn mười hai giờ khuya, đèn của các nhà trong tòa nhà đều đã tắt, chỉ còn lại đèn nhà cô vẫn sáng mà thôi.

Cô cảm thấy ấm áp trong lòng nên nhanh chóng lên lầu, đẩy cửa bước vào nhà.

Quả nhiên, cha cô vẫn còn ngồi ở phòng khách chờ cô, đầu ông tựa vào sofa ngủ gật.

Dưới ánh đèn, Dương Tử Mi nhìn gương mặt đã già nua của cha thì vừa thấy chua xót lại vừa thấy ấm áp.

- Cha...

Cô đi tới gần rồi khẽ gọi.

- Ủ...

Dương Thanh đáp lời, xoa nhẹ hai mắt một chút, ngữ khí của ông có chút mơ màng:

- Con gái, sao giờ con mới về thế?

- Dạ, tại con còn có chút việc cần làm!

Dương Tử Mi đứng sau lưng mát xa hai bả vai cho ông.

- Con gái, con ở bên ngoài vất vả cả ngày rồi, đừng mát xa cho cha nữa.

Dương Thanh kêu con gái ngồi xuống.

- Cha, về sau cha đừng chờ con khuya vậy nữa, cha phải đi ngủ sớm một chút mới tốt!

- Không thấy con về thì sao cha yên tâm đi ngủ được?

Dương Thanh nhìn con gái của mình.

- Hôm nay, cha coi tin tức thấy chiếc xe bus kia bị nổ nên lo không biết con có ngồi trên chiếc xe đó không, may mà con còn gọi điện về báo đấy!

- Con không sao đâu ạ!

Dương Tử Mi xúc động vỗ vỗ tay ông:

- Cha cũng biết con có khả năng gặp dữ hóa lành mà!

- Thầy bói thì cũng không thể tính ra mệnh của bản thân, không phải cha không biết con có thể giúp người khác gặp dữ hóa lành, nhưng chính bản thân con thì lại không biết gì cả!

Dương Thanh vươn tay sờ đầu cô.

- Dù con lợi hại cỡ nào thì cha vẫn lo cho con!

Dương Tử mi tựa đầu vào vai cha mình.

- Cha, cha cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ bảo vệ bản thân thật tốt!

- Con gái, con nên ít làm mấy chuyện thăm dò thiên cơ thôi, cách nói ngũ tặc tam khuyết làm cha rất bất an con à!

Dương Thanh nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu. Thật ra, bản thân cô cũng cảm thấy bất an, cô càng sợ chuyện khí cơ hỗn loạn sẽ ảnh hưởng tới người nhà của mình.

- Một cô gái như con sau này không nên về muộn như vậy nữa, biết chưa?

Dương Thanh giáo huấn con gái một lần nữa.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Thôi, cha đi ngủ đây! Con cũng nhớ ngủ sớm đó!

Dương Thanh đứng lên, trở về phòng mình

Dương Tử Mi nhìn ông đi vào phòng thì cảm thấy tim mình vô cùng ảm áp, nhưng cũng có chút nặng nề.

Cô là một người luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn từ nhỏ, càng hạnh phúc thì cô càng sợ mất đi, sợ hãi mọi thứ sẽ biến thành bóng hoa trong nước.

Sau khi về phòng, Dương Tử Mi lấy di động ra xem, vẫn không có tin nhắn nào của Long Trục Thiên. Cô gọi vào số điện thoại của anh thì vẫn là thông báo đang tắt máy.

Rốt cuộc là anh ấy đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ anh ấy bận tới mức không có thời gian xem di động một cái hay sao?

Hay là anh ấy đã xảy ra chuyện?

Vừa nghĩ tới điều này thì trong lòng Dương Tử Mi có chút hốt hoảng, cô nhớ lại chuyện ngày đó ở Thâm Quyển.

Cô đặt tay lên thẻ bài gỗ đào...

Ở giữa thẻ bài gỗ đào lóe lên một chút dưới ánh đèn màu xanh lam, sau đó nó lập tức biến mất.

Sao hôm nay thẻ bài gỗ đào lại xuất hiện chuyện kỳ lạ như vậy?

Cô đã nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra...

Tâm tình cô có chút khó chịu. Dương Tử Mi cầm một khối phi thúy lên, bắt đầu điêu khắc thành trang sức hình một con giáp để chuẩn bị tặng Hạ Muội, một khối khác thì tặng cho Lam Nha Nha, cô còn định tặng cho Mẫn Cương, Lâm Thanh Mai và một khối cho đứa con chưa ra đời của Lâm Thanh Mai nữa.

Hạ Muội và Mẫn Cương đều là tuổi thỏ, Lam Nha Nha tuổi ngo, Lâm Thanh Mai lại là tuổi ty, còn đứa bé kia sẽ là tuổi thìn.

Con thỏ của Hạ Muội và Mẫn Cương không thể tạo hình giống nhau.

Hạ Muội là một cô gái nên tất nhiên sẽ thích những thứ dễ thương, đáng yêu, vì vậy cô sẽ điêu khắc thành hình thỏ Tuzki đang nhắm mắt, còn Mẫn Cương thì phải điêu khắc thành chú thỏ nghiêm túc nhưng không mất đi sự linh động.

Sau khi điêu khắc xong hai chú thỏ, tâm tình của Dương Tử Mi cũng từ từ bình tĩnh lại.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, hy vọng Long Trục Thiên sẽ đột nhiên nhảy vào từ đó.

Chương 307: Sư phụ ngọc thanh trở lại

Dương Tử Mi nhẹ nhàng thở ra, cô đứng trước cửa sổ, nhìn ra xa. Khi cô nhìn thấy bộ áo bào màu xanh quen thuộc ở dưới lầu thì tâm tình đang âm ỉ của cô lập tức trở nên rộn ràng.

- Sư phụ Ngọc Thanh!

Cô nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ, từ khi gặp Long Trục Thiên thì cô đã quen đi xuống bằng cách trượt ống nước rồi. Cô chạy nhanh đến trước mặt Ngọc Thanh, ôm cánh tay ông la lên vui mừng.

Sư phụ Ngọc Thanh xoa tóc cô ra vẻ cưng chiều:

- Nha đầu con làm sao biết sư phụ ở dưới này?

Dương Tử Mi ngược đôi mắt đang rung rung vì kích động lên:

- Sư phụ, người đến sao không nói với con?

- Nha đầu ngốc, đã khuya như vậy sao sư phụ có thể làm phiền con và người nhà của con nghỉ ngơi chứ?

Ngọc Thanh giờ phát trần, quét qua mặt cô một vòng.

- Sư phụ, người về từ lúc nào thế ạ?

Dương Tử Mi kéo Ngọc Thanh ngồi xuống bên cạnh, vô cùng hào hứng hỏi ông:

- Người đi du lịch ở ngoài suốt một năm nay có gặp được chuyện gì thú vị không ạ? Lần sau người nhất định phải mang con theo nha, được không sư phụ?

- Chuyện thì gặp rất nhiều nhưng không có chuyện nào thú vị cả!

Ngọc Thanh hiền từ nhìn nữ đệ tử của mình, trả lời:

- Còn con, hình như khí cơ trong người con có biến hóa. Lúc này khi ta đứng dưới tòa nhà này quan sát thì phát hiện sự cân bằng âm dương của tòa nhà không ổn định, khí cơ hơi hỗn loạn, điều này có phải là do con luyện công gây nên không?

Dương Tử Mi đẩy mặt u sầu trả lời:

- Đúng vậy ạ! Con cũng không biết tại sao lại thế này nữa, bây giờ con không dám tu luyện ở nhà nữa, con sợ nếu cứ tiếp tục như thế thì người trong nhà sẽ gặp nạn vì con!

- Tự Linh trận cũng không có tác dụng sao?

Ngọc Thanh nghi hoặc hỏi đệ tử của mình.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Lúc đầu thì có tác dụng, nhưng sau khi có một sự việc xảy ra thì không thể sử dụng được nữa rồi ạ.

Cô kể lại chuyện mình giúp mẹ của Mẫn Cương xua đuổi âm sát khí rồi bị âm sát khí nhập thể, hơn nữa còn có thể tùy ý sử dụng nó cho Ngọc Thanh nghe.

- Còn có chuyện kỳ lạ như vậy sao? Khó trách lúc ta tới gần con thì có thể cảm ứng được âm sát khí.

Ngọc Thanh xem xét ấn đường, tướng mạo của đệ tử một cách kĩ càng nhưng lại không phát hiện có gì bất thường.

- Con gái, con cảm thấy bản thân mình có gì bất thường hay không?

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Không có ạ! Tất cả đều rất bình thường, không những thế, mà ngược lại quá trình tu luyện giai đoạn đầu của con đột nhiên tăng lên rất nhiều ạ. Sư phụ, con đã đột phá cảnh giới luyện khí hóa thần, tiến vào luyện thần quy nguyên rồi đây ạ!

- Hừ? Nhanh tới vậy sao?

Ngọc Thanh kinh hi kêu lên.

- Nếu con có thể đột phá luyện thần quy nguyên rồi tiến vào cảnh giới luyện nguyên hóa cảnh thì con đã đạt tới cảnh giới của tổ sư gia, trở thành thần nhân rồi đó, con gái!

- Sư phụ, thần nhân thì sẽ như thế nào ạ?

Dương Tử Mi tinh nghịch hỏi một câu.

- Vì sư cũng không biết, nhưng có một điều chắc chắn là tuổi thọ sẽ kéo dài, thậm chí có khả năng vĩnh viễn duy trì tuổi thanh xuân thì cũng không có gì là lạ đâu!

Ngọc Thanh trả lời.

Chuyện kéo dài tuổi thọ đối với Dương Tử Mi thì không có gì hấp dẫn cả.

Nhưng còn chuyện có thể vĩnh viễn duy trì tuổi xuân thì có thể trở thành mục tiêu tương lai của cô.

Trên đời này, ai không sợ chuyện già đi rồi xấu đâu? Ai mà không hy vọng có thể giữ được vẻ tươi trẻ của mình vĩnh viễn chứ?

Nếu cô có thể làm được thì thật tốt biết bao nhiêu!

Dương Tử Mi hưng phấn khi nghĩ tới điều này.

Ngọc Thanh giờ phát trần lên, lung lay vài cái trước mặt đệ tử:

- Vì sư cũng rất hy vọng có thể sống đến ngày con sáng tạo ra kỳ tích đó!

- Tất nhiên là có thể rồi! Sư phụ, người là lão yêu quái bất tử mà!

Dương Tử Mi nghịch ngợm nói.

- Nha đầu con đó, trong trận hòa loạn ngày đó, nếu như con không cố giúp vi sư nghịch thiên cải mệnh thì sao ta còn có thể sống tới bây giờ chứ?

Ngọc Thanh mắng yêu đệ tử của mình.

Dương Tử Mi nhớ lại ký ức một năm đó, tình cảnh của đạo quan năm đó giống như bị kịch kiếp trước, nơi đó bỗng nhiên bị thiên lôi đánh trúng gây ra hỏa loạn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 308: Tàn quyền trận pháp (1)

Tuy rằng ngày đó cô và sư phụ đã có thể tránh được trận hỏa loạn kia, nhưng không hiểu sao sư phụ vẫn như ma xui quỷ khiến mà lại quay về đạo quan như thường ngày, kết quả là bị lửa làm bỏng.

Khi đó, Dương Tử Mi cũng chỉ mới vừa học pháp thuật, nhưng cô lại cố gắng nghịch thiên cải mệnh cho sư phụ, cướp ông lại từ tay diêm vương, còn cô cũng bị tổn thương nguyên khí, phun máu hết ba ngày, nằm ở trên giường suốt ba tháng mới có thể khôi phục tinh thần.

Dù vậy, cô vẫn luôn rất biết ơn sư phụ Ngọc Thanh.

Nếu không có ông, cho dù cô được sống lại, thì có lẽ quỹ đạo nhân sinh của cô cũng sẽ giống như kiếp trước, tiếp tục rơi vào kết cục bi thảm.

Hơn nữa hai sư đồ cô còn có tình cảm mười năm nương tựa lẫn nhau, không hề kém gì so với tình cảm cha mẹ cả.

Ngọc Thanh cũng cực kỳ yêu thương và chiều chuộng cô, ông luôn cảm thấy bản thân rất may mắn khi về già còn có thể nhận được một đệ tử tốt thế

này, ít nhất ông cũng sẽ không phải chịu cảnh cô đơn, thê lương lúc tuổi già.

Dương Tử Mi dẫn sư phụ đi tới căn phòng cô chọn.

- Con gái, nơi này sát khí mạnh như vậy, sao con lại chọn nó?

Tuy Ngọc Thanh không có thiên nhãn, nhưng ông lại có thể nhạy cảm phát hiện đây là nơi sát khí hội tụ.

- Sư phụ, đối với người thường thì nơi này đúng là không thích hợp để chọn làm chỗ ở, nhưng con lại rất thích chỗ này. Người xem đi, chỗ này ngoại trừ tích tụ sát khí thì cũng gần như đã hội tụ toàn bộ long khí của thành phố A rồi, cộng thêm Tụ Linh trận con bố trí nữa thì nơi này sẽ trở thành chỗ có sát khí nhất. Sư phụ, đến lúc đó, người không cần phải lên núi tu luyện nữa, ở chỗ này chung với con là được rồi!

Dương Tử Mi kể ra dự tính của mình, trên mặt đầy tự tin và kiêu ngạo.

Ngọc Thanh tỉ mỉ xem xét, ông phát hiện Tụ Linh trận do đệ tử bố trí đã vượt qua năng lực của ông, nếu có thể thêm vài pháp khí trấn trạch phù hợp thì nơi này tuyệt đối sẽ là mất trận sinh sát khí.

Thiên tài đúng là thiên tài!

Ông là sư phụ cũng không nhịn được mà cảm thán.

- Sư phụ, đến lúc đó, chúng ta nhất định phải cùng nhau ở đây để con còn phụng dưỡng người nữa đó!

Dương Tử Mi chân thành nói với sư phụ mình.

Ngọc Thanh gật đầu.

Dương Tử Mi nở một nụ cười rục rịch.

Khi nơi này bố trí xong thì dù người nhà cô không thích hợp vào ở, nhưng sư phụ lại không hề có vấn đề gì. Bởi vì sư phụ cũng không hề bị ảnh hưởng giống như cô.

Chẳng những thế, sau khi nơi này hoàn thành thì sẽ sinh ra sát khí, nên nó sẽ trở thành nơi dưỡng sinh hoàn hảo cho một người lớn tuổi, hơn nữa còn đã từng nghịch thiên cải mệnh khiến khí cơ biến hóa như sư phụ Ngọc Thanh.

Ngày đó, cô chọn chỗ này một là vì bản thân cô, hai chính là vì sư phụ của cô nữa.

Ngọc Thanh cầm la bàn đi tới bên cạnh Dương Tử Mi, phát hiện la bàn bắt đầu hỗn loạn thì vô cùng bất an.

Dương Tử Mi kể lại chuyện lần trước cô từng gặp một thầy phong thủy ở đây cho sư phụ nghe.

Cô không dám kể chuyện mình làm vu thuật thôi miên người kia cho sư phụ nghe, lo sợ ông sẽ trách mắng cô.

- Con gái, chuyện con có điểm đặc thù khác người không được để cho ai phát hiện, bình thường con phải biết che giấu khí cơ của mình đấy, không thì vì sư rất lo con sẽ vì nó mà xảy ra chuyện.

Ngọc Thanh nghe cô kể chuyện đã xảy ra thì lo lắng không yên dặn dò.

- Dạ, con sẽ cẩn thận!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Con đã dùng Chương Nhân Pháp với người kia khiến hắn quên đi ký ức đã gặp con rồi à!

- Chương Nhân Pháp còn có tác dụng này sao?

Ngọc Thanh có chút nghi ngờ.

Dương Tử Mi cười gian xảo một tiếng, lảng tránh đề tài này rồi thương lượng chuyện bố trí Cửu Cung Phi Tinh trận tại tòa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Tàn quyền trận pháp (2)

Ngọc Thanh từng cùng đệ tử của ông nghiên cứu trận pháp Cửu Cung Phi Tinh, chỉ đáng tiếc là trận pháp này được ghi lại không đầy đủ. Hai người đã nghiên cứu suốt mười năm, đồng thời dựa vào sự hiểu biết của họ để bổ sung hoàn chỉnh cho trận pháp kia.

Có điều, công lực của trận pháp kia vẫn luôn không thể phát huy một cách tối ưu nhất, cả hai thầy trò đều cũng chưa thể tìm ra được chỗ sai ở đâu.

Ngọc Thanh đi du lịch suốt một năm nay cũng là vì hi vọng có thể tìm được bản vẽ hoàn thiện của Cửu Cung Phi Tinh trận.

Tiếc là cho tới bây giờ ông vẫn chỉ tìm được bản khuyết thiếu mà thôi, chưa từng có người nào thật sự nhìn thấy trận pháp hoàn chỉnh.

Nhưng mà, dù trận pháp không hoàn chỉnh, nhưng nếu để sử dụng cho một tòa nhà thì cũng đã đủ rồi.

Đại đa số thầy phong thủy cũng chỉ có thể sử dụng một bản không hoàn chỉnh như thế.

Dương Tử Mi dùng đá cẩm thạch trắng tុ linh khí để bày trận. Nếu tới khi đó thêm vào vài pháp khí có pháp lực đầy đủ thì Cửu Cung Phi Tinh trận cộng với Tụ Linh trận và yếu tố hội tụ sát khí của nơi đây, thì chỗ này sẽ trở thành một truyền kỳ về trận phong thủy.

Hai thầy trò bàn bạc đến tận hừng đông.

Sáng sớm, Hạ Quốc Huy đã dẫn công nhân đến đây bắt đầu khởi công.

Nhìn thấy Dương Tử Mi ngồi chung với một vị đạo nhân có dáng vẻ của một vị tiên trưởng đắc đạo, đắm chìm trong ánh nắng sáng sớm, Hạ Quốc Huy bỗng hoảng hốt, cho rằng mình gặp phải ảo giác.

- Chào chú Hạ, chú đến sớm thế ạ?

Nhìn thấy Hạ Quốc Huy dẫn đội thi công tới sớm như thế thì Dương Tử Mi có chút ngạc nhiên cho nên tiến lên chào hỏi.

- Tiểu Mi, đúng là con rồi? Đạo trưởng kia là ai thế?

Hạ Quốc Huy phát hiện tóc của đạo trưởng Ngọc Thanh là dùng ngọc kê búi lên thành kiểu tóc giống như các đạo sĩ khác, trên người ông ấy lại mặc áo bào màu xanh hơi cũ nhưng cũng không thể che giấu thần thái phiêu dật của ông, đặc biệt là đôi mắt sáng như lưu ly, phảng phất như có thể nhìn thấu phồn hoa của thế gian, bi thương của thế nhân, nhưng khuôn mặt già như vậy không hề hợp với sức sống trên người ông tỏa ra.

Dương Tử Mi như một vị thần trong cảm nhận của Hạ Quốc Huy.

Còn lão đạo trưởng này chắc không phải thật sự là thần tiên chứ?

- Chú Hạ, đây là sư phụ của con, đạo trưởng Ngọc Thanh!

Dương Tử Mi giới thiệu hai người.

- Xin chào đạo trưởng Ngọc Thanh!

Hạ Quốc Huy vội vàng chào hỏi Ngọc Thanh, về mặt đầy thành kính.

Ngọc Thanh gật đầu đáp lễ.

Hạ Quốc Huy kéo Dương Tử Mi qua một bên, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu Mi, sư phụ của con có phải là thần tiên hạ phàm không?

- Ha ha, chú Hạ cứ đùa với con, sư phụ con chỉ là một người tu đạo thôi!

Dương Tử Mi cười nói.

- Thế ông ấy bao nhiêu tuổi rồi? Đã bảy mươi chưa?

- Một trăm hai mươi ba tuổi rồi ạ!

- Hả? Một trăm hai mươi ba hả? Thật lợi hại, nhìn tinh thần ông ấy còn tốt quá chứ, nhìn cứ như mới sáu, bảy mươi thôi! Con chắc chắn ông ấy thật sự không phải là thần tiên chứ?

Hạ Quốc Huy la lên.

- Chú Hạ, sư phụ của con luôn thanh tâm quả dục, rất chăm chỉ tu luyện nên mới có thể kéo dài tuổi thọ.

Dương Tử Mi giải thích.

Từ xưa tới nay, đệ tử đạo gia bình thường đều có thọ mệnh khá dài.

- Ủ! Trên sách cũng nói như thế, chú còn tưởng là đều là hư cấu, hiện tại thấy thì đúng là có thật này!

Hạ Quốc Huy gật đầu, sau đó lại hỏi bằng giọng đầy chờ mong:

- Tiểu Mi, chú Hạ cũng muốn tu tiên luyện đạo, không biết là con và sư phụ có thể chỉ điểm cho chú một chút được không?

- Nếu chú Hạ thật sự muốn tu luyện thì con cũng có thể chỉ cho chú đạo khí thuật, nhưng mà như thế chỉ có thể giúp cường kiện thân thể, bởi vì tu tiên luyện đạo nhất định phải có cơ duyên và linh khí mới có thể thành được ạ.

Dương Tử Mi cười nói, cô cũng không ngại chuyện phát triển huyền học rớt rờ ra ngoài đâu, vì đây cũng là nguyện vọng của sư phụ cô.

- Được, được, được! Chú hiểu rồi! Cảm ơn con nha, tiểu Mi!

Hạ Quốc Huy vẫn rất hưng phấn

- Sau khi làm xong tòa nhà này, chú Hạ cứ tới đây một tuần một lần, sư phụ con sẽ chỉ điểm cho chú.

Dương Tử Mi rất có thiện cảm với Hạ Quốc Huy, ngoại trừ lý do chú ấy là bố của Hạ Muội, thì là do chú ấy có sự lương thiện, chính trực và thành tín mà thương nhân bình thường chưa chắc có được.

Vì thế, cô cũng chân thành hy vọng chú ấy có thể khỏe mạnh sống lâu, tu luyện một vài đạo khí thuật thường xuyên sẽ rất tốt cho chú ấy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 310: Phúc đức dưỡng phong thủy (1)

Dương Tử Mi lưu luyến tiễn bước đạo trưởng Ngọc Thanh về núi.

Cô đi tới Mặc Hiên, gặp một vị khách đã hẹn trước.

Người khách này là một chủ nhiệm văn phòng trong thành phố, tên là Hoàng Kiến. Dương Tử Mi nhìn ông ta ngay từ giây đầu tiên thì đã cảm thấy chán ghét rồi.

Tướng mạo người này lúc đầu khá tốt, nhưng dần dần lại xấu đi, nhìn qua là biết người này là người nịnh hót, thích ức hiếp người khác, coi trọng lợi ích.

Ông ta vừa gặp Dương Tử Mi thì lập tức nói một tràng dài những chuyện phiền não, ý chính là căn nhà ông ta mua vốn là có phong thủy rất tốt, hàng xóm xung quanh đều không ngừng lên chức, phát tài, chỉ có ông ta là vẫn dậm chân tại chỗ không tiến lên được chút nào, thậm chí còn gặp phải nguy cơ bị chèn ép.

Ông ta không rõ tại sao lại như thế, luôn hoài nghi có phải là nhà ông ta phạm sát ảnh hưởng đến phong thủy vốn có hay không, vì thế cũng khiến ông ta bị ảnh hưởng.

Dương Tử Mi khẽ nhún mày, ngồi nghe ông ta phun nước miếng và xả mùi hôi cả buổi.

Đối với loại người như thế thì cô thật sự không muốn giúp đỡ chút nào.

Nhưng vì vấn đề thành tín trong công việc và đạo đức, nếu cô đã mở cửa làm việc thì cho dù khách hàng là ai cũng không thể cự tuyệt.

Cô đi với ông ta tới trước căn nhà kia.

Không thể phủ nhận là vị trí phong thủy của cả tòa nhà này cực kỳ tốt, hơn nữa theo cô thấy thì kiến trúc tòa nhà này có lẽ cũng đã được thầy phong thủy bố trí trận pháp, cả tòa nhà này đều có cát khí.

Theo lý thuyết thì những hộ gia đình ở nơi này hẳn là sẽ tương đối suôn sẻ mới đúng.

Dương Tử Mi cùng Hoàng Kiến đi lên chỗ nhà của ông ta.

Tòa nhà này là do cậu em vợ của Hoàng Kiến chịu trách nhiệm xây dựng, cho nên đã để dành căn có vị trí tốt nhất trên tầng cao nhất cho ông ta.

Nhưng khi Dương Tử Mi tiến vào trong nhà thì nhanh chóng cảm giác được trọc khí hỗn loạn, khí cơ nặng nề, phong thủy tận bại.

Cô quan sát xung quanh, mọi thứ được trang hoàng cực kì tốt, không có bất kỳ thứ gì không hợp phong thủy hết.

Cô có chút nghi hoặc nhìn lại, vẫn không rõ vì sao lại xuất hiện tình huống phong thủy suy tàn kỳ dị như thế này.

Cô đang suy nghĩ thì thấy một bà lão khoảng tám mươi, mặc bộ quần áo có chút cũ nát, bẩn thỉu, đang run rẩy chống một cây chổi làm gậy đi ra từ phòng vệ sinh. Sắc mặt bà ấy xanh xao, ánh mắt âm trầm, sợ hãi nhìn Hoàng Kiến.

Dương Tử Mi thấy đống quần của bà ướt sũng một mảnh, nước tiểu bốc mùi tản ra, có lẽ là bà ấy không thể khống chế khả năng tiểu tiện.

Hoàng Kiến vừa thấy bà lão thì lập tức đen mặt, quát mắng:

- Mụ già kia, có nhà vệ sinh cũng không đi nỗi à? Vậy thì bà chết quách cho rồi đi, đừng có cứ lồn vồn trước mặt khách làm mất mặt tôi!

- Bà ấy là ai?

Dương Tử Mi thấy hấn ta mắng quá quát bà lão kia như thế thì hỏi thăm.

- Bà ấy là mẹ tôi, hơi si ngốc rồi, không thể khống chế được đại tiểu tiện, thật phiền chết người mà!

Hoàng Kiến nói xong thì lại đổi thành một khuôn mặt niềm nở, tươi cười với cô:

- Dương đại sư, mong cô đừng chê cười nhé!

Dương Tử Mi nghiêm mặt không nói gì.

Lúc này, cửa lớn đột nhiên mở ra, một phụ nữ trung niên có bề ngoài mập mạp cùng một cô gái khoảng mười lăm tuổi xuất hiện.

Người phụ nữ trung niên kia vừa thấy bà lão thì lập tức quát mắng mấy câu gay gắt như là già rồi không chịu chết, mụ già dơ bẩn, còn thiếu nữ kia thì đẩy bà lão vào trong phòng, sau đó nhanh chóng đóng mạnh cửa lại!

Rầm!

Trên mặt cô gái còn đầy vẻ ghét bỏ.

- Dơ muốn chết! Bà ta còn chạy lung tung, cứ không chịu ngồi yên trong nhà.

Nhìn thấy cảnh tượng kia, Dương Tử Mi nắm chặt hai tay.

Vừa rồi, cô nhìn thoáng qua trong phòng của bà lão kia, cô thấy bên trong có một chiếc bàn thấp đã hư, trên đó đặt một nửa bát cơm, sàn nhà thì bẩn thỉu, chiếc giường cũng đầy rác rưởi, còn ẩm ướt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Phúc đức dưỡng phong thủy (2)

Bố ơi, người này là ai vậy? Chẳng lẽ là đại sư bố mời đến sao?

Hoàng Lệ nghi hoặc nhìn Dương Tử Mi, quay đầu hỏi Hoàng Kiến.

- Ừ ừ ừ, chính là Dương đại sư. Tiểu Lệ, cô ấy cùng tuổi với con đấy, con mau đến chào hỏi người ta đi.

Hoàng Kiến gật đầu.

Người phụ nữ béo vừa nghe xong mấy lời này, sắc mặt hung dữ mắng bà cụ kia cũng biến đi đâu mất, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười tiếp đón Dương Tử Mi, thậm chí còn gơ cả cái bịch đựng vài con chim bồ câu non lên:

- Dương đại sư, hay cô ở lại nhà chúng tôi ăn cơm luôn đi. Tôi đã mua bồ câu non ngon nhất, nấu canh uống rất bổ. Muốn bồ câu này ăn vào bổ nhất thì khi làm phải bóp cổ nó cho đến chết, máu ngưng bên trong, khí huyết tinh khiết sẽ không bị mất đi.

Nghe cô ta mặt mày hớn hở nói về việc giết chim bồ câu non như thế nào, lòng mày Dương Tử Mi càng nhủ lại:

- Cô hay nấu như vậy lắm sao?

- Đúng vậy đúng vậy, tôi với Tiểu Lệ thường xuyên nấu như vậy để bồi bổ bản thân đấy.

Người phụ nữ béo gật đầu.

Dương Tử Mi giương mắt nói với Hoàng Kiến:

- Tôi sẽ không xem phong thủy cho ông đâu. Dù cho phong thủy nhà các người có tốt, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị chính tay các người phá hủy hết mà thôi.

Hoàng Kiến nghe xong thì kinh hãi, vội hỏi:

- Dương đại sư, cô nói vậy là có ý gì chứ? Nếu cô có thể giúp tôi, vậy thì cô muốn bao nhiêu tiền cũng được.

- Không phải là tôi không muốn giúp các người, mà là phúc đức của bản thân các người không đủ. Vấn đề không nằm ở phong thủy.

Giọng điệu Dương Tử Mi tràn ngập sự ghét bỏ:

- Còn tiếp tục như vậy, chưa tới ba năm, các người sẽ suy tàn cực kỳ thể thâm cho xem.

- Cô... cô có ý gì? Cô đừng có vì tiền mà nói năng lung tung lừa gạt người khác.

Người phụ nữ béo kia nghe xong lập tức ném con chim non ra xa, xoa thắt lưng, hỏn hển mắng.

Hoàng Kiến vội vàng kéo bà lại, ý bảo bà không nên nhiều lời.

Lăn lộn mấy mươi năm ông ta cũng biết, làm mất lòng ai cũng không nên làm mất lòng thầy phong thủy.

Tuy ông ta chưa hề tận mắt thấy sự lợi hại của Dương Tử Mi, nhưng tiếng tăm trong giới có thể truyền nhanh như vậy, đến cả cục trưởng ngày nào cũng khen thì chắc chắn là có năng lực. Hơn nữa về ngoài cửa cô ta cũng có vẻ siêu phàm thoát tục so với người thường.

- Dương đại sư, chúng tôi tin cô, xin hãy giúp chúng tôi.

Hoàng Kiến lên tiếng nói:

- Phiền cô chỉ điểm một chút, rốt cuộc vấn đề của chúng tôi ở đâu?

Trong phòng liên tục truyền ra âm thanh ho khan và tiếng rên của cụ bà, Dương Tử Mi nghĩ ngợi, gật đầu nói:

- Được rồi, để tôi nói cho các người nghe vấn đề của các người nằm ở đâu, còn nên làm như thế nào, các người tự mình xem mà làm đi.

Tất cả mọi người đều thích xem phong thủy, hy vọng có thể sống ở một nơi có phong thủy tốt lành, có thể giúp may mắn hơn.

Nhưng, cái thứ phong thủy này, nói ra thì nhiều mặt nhưng thật ra chỉ có một, đó là người có phúc thì mới ở được đất phúc.

Nếu như ông có phúc, ở nơi có phong thủy kém, phong thủy sẽ theo ông mà chuyển thành tốt.

Nếu ông không có phúc, ở nơi phong thủy tốt, không thể giữ được vận tốt, phong thủy tốt cũng sẽ tự thành không tốt.

Như vậy, phong thủy tự động vận hành như thế nào hoặc thay đổi ra sao?

Vì dụ như sấm gió mưa sét cỏ cây kiến, những thứ này đều có thể thay đổi địa mạo, cũng chính là phong thủy, vạn vật của tự nhiên có thể tạo nên phong thủy tốt cũng có thể phá hủy phong thủy.

Tất cả mọi người đều biết các vị vua chúa, người xưa đều đi khắp nơi để tìm nơi có phong thủy tốt nhất, thế nhưng họ vẫn thất bại, vì sao chứ?

Bởi vì số mệnh phúc đức đã tận rồi. Nếu không tu dưỡng phúc đức, trần cũng không được phong thủy tốt, nó sẽ tự phá hủy, thật là đáng tiếc cho một bảo địa. Chuyện này giống như tiền bạc không nuôi nổi voi, voi cũng bị chết đói mà mình cũng rất nhanh bị chết đói, cho nên trong lịch sử có vài người ở được nơi phong thủy tốt nhưng sau lại gặp đại nạn. Nếu ông nuôi một con chó nhỏ thì có lẽ sẽ vui vẻ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Phúc đức dưỡng phong thủy (3)

Người Trung Hoa chúng ta có câu: Địa linh nhân kiệt.

Đất cũng có linh hồn, vạn vật trên thế gian đều có linh hồn.

Phúc của ông không đủ, phong thủy tốt cũng sẽ không thuận theo ông, không muốn bảo vệ ông, gọi là tà làm ngọc vỡ cũng không làm ngôi lành, lòng tự trọng rất cao. Cái này giống như một chiếc BMW vậy, không chỉ ông chọn nó mà nó còn muốn chọn ông nữa, nó không thích ông thì không cho ông sờ mó gì hết.

Trái lại, đối với một người thích hợp thì nó như ở trước mặt người con gái mình thích vậy, càng coi trọng sự xinh đẹp đến lóa mắt thì càng phải phô ra cái tình túy, cái tươi đẹp của mình, tình cảm như thể nó tìm được tri kỷ của đời mình. Phật có nói một chữ duyên, phong thủy cũng là duyên phận.

Chúng ta lúc gặp được người trong lòng có cảm giác gì? Đặc biệt là tâm trạng, nói thẳng một chút chính là giống như bà lão tám mươi cảm thấy mình như trở lại thành thiếu nữ mười tám, người thô kệch cũng có thể viết văn viết thơ, cái này gọi là về rỗng điếm mắt, tâm hồn sống lại, chính là như vậy đấy.

Cho nên con người phải tôn kính thiên địa nhật nguyệt, núi sông cây cỏ, côn trùng cá nước cát đá, vạn vật sách vở thậm chí là sách giáo khoa hay nhân dân tệ, tất cả đều có linh. Ông cung kính nó, ở bất cứ đâu nó cũng sẽ giúp ông đạt được thành quả.

Vậy thì dưỡng phong thủy như thế nào?

Cách thứ nhất để dưỡng phong thủy chính là cố gắng không sát sinh.

Nơi gọi là bảo địa phong thủy chính là một nơi dồi dào sinh khí nhất. Sát sinh, sinh linh rất sợ hãi, cũng tránh không kịp. Suy nghĩ một chút thì có lẽ chỉ có hoang mạc mới không có sinh linh. Trên sa mạc không có gì cả thì mọc đâu ra phúc lộc thọ hi khang? Đương nhiên người trần mắt thịt như chúng ta trong cuộc sống bình thường cũng khó tránh khỏi sát sinh hay ăn thịt, có điều tốt nhất vẫn nên cố gắng hạn chế việc này.

Cách thứ hai để dưỡng phong thủy đó là hiếu thuận với cha mẹ.

Hiếu thuận với cha mẹ, không mâu thuẫn cãi vã cha mẹ, tôi xin phép cắt ngang một chút để nói cho mọi người biết về việc hiếu thuận cha mẹ. Hiếu thuận với cha mẹ sẽ là phương thuốc thay đổi toàn bộ vận mệnh cuộc sống, nó không chỉ là văn hóa dân tộc, mà tư tưởng tôn giáo cũng hay thường xuyên lặp đi lặp lại. Phật cho rằng lúc tu pháp trên thế gian: công việc, nhân duyên, thi cử, của cải, mỹ mạo, cao quý, phải theo đó mà phụng dưỡng cha mẹ. Phật cũng nói, có một loại người tuy luân hồi chuyển thế nhưng thiện căn vẫn không xấu đi, đó chính là người hiếu thuận với cha mẹ.

Hễ là người tốt thì ông cẩn thận quan sát sẽ phát hiện người đó vô cùng hiếu thảo với cha mẹ mình, vận phong thủy cũng cứ thế mà lên theo.

Cách thứ ba để dưỡng phong thủy đó là không nói xấu người khác, dù là nói với người thân cũng không được.

Bất kể là ở nơi đâu cũng không chỉ có một người, không phải chỉ có hai người. Quỷ thần đều có thể nghe thấy được, vạn vật đều nghe thấy được, chén bát bình phong cái bàn bên cạnh ông cũng có thể nghe thấy.

Ông nói xấu người khác, chúng nó sẽ không phục ông. Chuyện này giống như một vị tướng quân vậy, nếu quân sĩ không phục thì ông cũng sẽ không trấn bình được, lòng quân tán loạn. Chúng nó ở với ông lâu dần còn có thể học theo ông, học được rồi sẽ giống ý như ông, tục ngữ gọi là "vật là hình bóng của chủ nhân".

Cho nên có người xem tướng mạo chỉ cần xem thử người khác dùng đồ gì sẽ biết được người này là người như thế nào, những thứ đồ vật kia sẽ nói cho người ta biết hết.

Sự linh thiêng của vạn vật, vạn vật sẽ nói hết ra. Cái này cũng không phải chuyện thần thông gì cả, người phương Tây đã làm thí nghiệm, đem thìa bạc của nữ hoàng với một cái khác giống y như đúc đưa cho cháu của nữ hoàng chọn, bé con rất tự nhiên mà chọn đúng cái thìa nữ hoàng đã dùng qua.

Một người biết hạ mình xuống, trái tim hướng thiện thì có thể trao đổi cùng với chúng nó.

Chúng ta nói Đại Hải lấy Thiện Hạ cho nên thành Bạch Cốc Vương, địa thế của Đại Hải thấp nhất được làm vua. Tôi đặt mình ở vị trí thấp nhất, trí tuệ của vạn vật có thể hội tụ cùng một nơi.

Chúng ta nói vật cũng có đức, phải biết hạ mình, biết đặt mình vào vị trí của vật.

Chúng ta nói trên Đức Nhục Cốc có Hậu Đức đệ nhất đẳng rất khiêm tốn. Nhưng cho dù có thực sự khiêm tốn cũng không thể loại bỏ tư tưởng đầu đá chôn cung đình.

Có cung kính thì mới có quyền lợi, cung kính thì có thể thu được tất cả trí tuệ quý giá trên đời này.

Ông cung kính cái gì, cái đó sẽ nguyện ý giúp ông thấu hiểu, nguyện ý nói cho ông biết, giúp ông đạt được thành tựu.

Dương Tử Mi giải thích xong, hai con người đen huyền nhìn một nhà Hoàng Kiến nói.

- Hiện tại, các người đã biết rõ phong thủy của các người rồi cuộc không ổn ở chỗ nào rồi, còn về việc dưỡng hay không dưỡng phong thủy, đó là việc của các người.

Nói xong, cô cũng không lấy đồng nào, bước ra cửa rồi khỏi ngôi nhà không có phúc đức này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 313: Không còn oán trách, lòng đã thanh thản

Đã ba ngày trôi qua rồi.

Dương Tử Mi hoàn toàn chú tâm vào việc trị bệnh u não cho La Bạch, bình thường cũng chỉ cần điều trị bằng thuốc Đông y là được. Còn Mẫn Cường, dưới sự giúp đỡ của ông nội, cũng nhanh chóng khai trương công ty kỹ thuật sử giả cổ Thiên Bách Độ sớm hơn ba năm so với kiếp trước của mình.

Dương Tử Mi đi đến bờ sông hộ thành.

Vong hồn chết đuối xuất hiện, trên người đầy oán khí, khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt tĩnh mịch.

- Cô đã tìm được chuyện thứ ba khiến mình cảm động rồi sao?

Dương Tử Mi hỏi.

Vong hồn gật gật đầu,

- Sau khi tìm được chuyện thứ ba, tôi quan sát người đến người đi trên cầu, lại nhìn trần gian trăm vẻ, tất cả đều đẹp đều động lòng người.

- Sao cơ?

Câu trả lời của cô ta làm Dương Tử Mi ngạc nhiên

- Có thể nói cho tôi biết chuyện thứ ba cô phát hiện ra là gì hay không?

- Cũng không phải là chuyện lớn gì, tôi thấy hai ông bà lão chống gậy, tay nắm tay đi từ trên cầu xuống; bà lão bảo bà mệt rồi thì hai người ngồi xuống cùng ngắm ánh mặt trời chiều, cùng nhớ lại con đường hai người đã đi qua. Tay hai người vẫn luôn nắm chặt, lúc nhìn nhau ánh mắt cũng tràn đầy sự cung kính, khoan dung và thâm tình nữa.

Vong hồn ngẩng đầu nhìn người đi lên cầu.

- Trước kia tôi bị bạn trai phản bội nên không tin vào thứ gọi là tình yêu trên thế gian này, cho rằng thế gian này không có tình yêu, tất cả đều là những điều gạt người. Khi đó tôi rất cực đoan. Tôi lúc đó không thể có được một tình yêu đẹp, có lẽ vì tôi không đủ tin vào tình yêu, tình yêu cũng không tin tôi, hơn nữa không thể vì một lần bị phản bội mà phủ định hết thảy. Nếu có kiếp sau tôi nhất định sẽ không như vậy. Tôi sẽ tin tưởng, tin sẽ có một tình yêu chân chính xuất hiện giữa lúc hoạn nạn, một tình yêu sẽ đến với tôi.

Dương Tử Mi lặng lẽ nhìn cô gái, cảm xúc trong lòng ngày càng lớn.

Một người chỉ có tin tưởng vào một tình yêu thật đẹp, mới có được một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ.

- Vậy cô giờ nguyện ý siêu độ luân hồi rồi sao?

Dương Tử Mi hỏi.

Vong hồn gật gật đầu.

Dương Tử Mi niệm Hưởng Sinh chú cho cô gái ấy.

Vốn tưởng rằng phải rất khó khăn mới có thể hướng sinh cho cô ấy, thế mà giờ lại thật dễ dàng, hơn nữa thấy được linh hồn bay lên chứ không phải trầm luân xuống dưới.

Đoán chừng là cô ấy đã không còn sự oán hận gì nữa, linh hồn nhẹ nhõm nên mới có thể bay đến một nơi thật đẹp đẽ, tận hưởng một sự khởi đầu tốt

đẹp.

Nếu sự oán hận càng nặng, linh hồn càng nặng, sẽ rơi vào địa ngục.

Sau khi Dương Tử Mi siêu độ cho linh hồn xong thì muốn đến nhà Lâm Nam Bình thủ phạm của vụ nổ xe bus, thăm người vợ góa và cô con gái mồ côi của ông ấy, nhân tiện điều trị xương sườn của người phụ nữ đó.

Nào ngờ, trước cửa nhà họ có rất nhiều xe cảnh sát, ở cửa còn kéo dây cấm vào. Dân chúng bên tụ tập bên ngoài, người cầm dao người cầm gậy gộc, có người vung nắm đấm muốn xông vào.

Trong lòng Dương Tử Mi trầm xuống, kéo một người cảnh sát đến hỏi xem đã xảy ra việc gì.

- Mẹ con nhà kia bị những người này đánh chết rồi.

Trên mặt người cảnh sát nổi lên vẻ mặt đau xót.

- Vì sao chứ?

- Bọn họ đều là người nhà của những nạn nhân trong vụ xe bus kia, bọn họ muốn giải quyết mọi chuyện, tra ra được địa chỉ của người phạm tội thì trút hết căm giận lên người hai mẹ con kia. Cái đám người nhà đang lúc oán giận này đã thật sự đã đánh chết hai mẹ con kia rồi.

Dương Tử Mi nghe xong thì sống lưng lạnh ngắt, nhìn lên nóc nhà.

Ở phía trên nóc nhà, chỉ thấy vong hồn hai mẹ con đang run rẩy ôm nhau, đầu đầy máu, trong mắt là sự kinh hoàng lẫn sợ hãi.

Tội lỗi thật, vì sao cứ muốn dùng bạo lực giải quyết bạo lực như thế, cái kiểu giận chó đánh mèo, đánh người vô tội từ đâu chui ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Có tin tức của long trực thiên

Đã mười ngày trôi qua.

Vẫn không có tin tức gì từ Long Trực Thiên.

Không phải là nói chậm nhất là mười ngày sẽ trở về sao?

Chẳng những không trở về mà đến một cái tin nhắn cũng không có?

Long Trực Thiên, anh gặp chuyện gì rồi sao?

Trong lòng Dương Tử Mi cực kỳ không yên, cứ đi qua đi lại trong phòng. Cả ngày hôm nay cô đã không đi ra ngoài rồi, cứ đợi mãi trong phòng, nhìn đi động và hi vọng có thể thấy Long Trực Thiên trở về, hoặc là nhận được vài tin nhắn linh tính cũng được.

Nhưng mà, không có cái gì hết.

Người kia giống như chưa từng xuất hiện, nếu không phải trong tủ quần áo còn treo ba bộ đồ ngủ thì chắc cô đã nghi ngờ đó là người do cô tưởng tượng ra rồi.

Màn đêm dần buông xuống.

Cô ôm áo ngủ của anh trong lòng rồi nằm trên giường, hết lần này đến lần khác tưởng tượng dáng vẻ khi ngủ của anh.

Cứ nhớ nhung như thế!

Cứ mong ngóng như thế!

Cứ lo lắng như thế!

Cô tin anh chắc chắn không phải là cố ý không liên hệ với cô, chắc chắn là anh không thể thay đổi ảnh hưởng của nhân tố bên ngoài, không lẽ là có gì không ổn sao?

Càng nghĩ càng lo lắng, cô ngồi dậy, ép mình thôi suy diễn đủ thứ về mạng sống của anh.

Cuối cùng, ngực khó thở, cô phun ra một ngụm máu. Hao tổn nhiều nguyên khí đến thế mà kết quả của việc suy diễn này giờ vẫn là một mớ hỗn độn.

Cô mệt mỏi nhìn đồng máu tươi trên khăn tay.

Có được thiên nhân, thấy được cát hung của con người, thấu rõ thiên lý, nghịch thiên cải mệnh...

Nghe thì lợi hại thật, nhưng cô không thấy được tương lai của mình, cũng chả thấy được hướng đi của người mình quan tâm nhất.

Vậy thì có thì có tác dụng gì nữa?

Cô nhẹ nhàng ngồi trên song cửa sổ, nhìn chăm chăm phía bên dưới.

Dưới đường xa xa kia bỗng nhiên xuất hiện một chiếc Hummer màu đen, cô vui mừng. Nhưng không như dự liệu, chiếc Hummer kia lại không có ý định dừng lại, cứ tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Cô đã nhìn thấy biển số xe, không phải là chiếc của Long Trục Thiên.

Long Trục Thiên, nếu anh không về, em trở mặt cho anh xem!

Cô cắn răng cúi đầu la lên.

Âm thanh tin nhắn điện thoại bỗng vang lên, lòng cô vừa căng thẳng vừa vui mừng, vội mở ra tiếp đó thì lại thất vọng.

Hóa ra chỉ là tin nhắn spam của nhà mạng.

Thời gian chỉ mới một phút một giây trôi qua, sao mà dài như thế, sao gian khổ như thế!

Cô vẫn cứ tiếp tục chờ như thế, từ lúc ánh chiều hôm buông xuống bốn phía, cứ chờ đến khi phía Đông xuất hiện vài vệt trắng bạc vẫn chẳng có gì.

Mỗi một phút trôi qua, lòng cô lại lạnh hơn một chút.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng cảm thấy gió đêm lại lạnh giá đến như vậy, thổi rét cả người lẫn con tim cô.

Tin tin!

Âm thanh tin nhắn điện thoại lại vang lên, tim cô đập mạnh lên một chút, giống như bị tay ai đó ra sức đung vào vậy.

Tay cầm di động của cô thoáng run rẩy, chậm rãi không dám mở tin nhắn, hi vọng càng nhiều thì thất vọng cũng càng nhiều.

Cô nhắm mắt lại, hít vào rồi lại thở ra, mở mắt ra, run rẩy cầm chiếc điện thoại lạnh lẽo rồi mở xem.

Là tin nhắn từ số điện thoại của Long Trục Thiên.

Cảm giác mừng rỡ như thủy triều đang dâng trong lòng, cô thật muốn hét to một tiếng.

Cô cẩn thận mở tin nhắn ra:

"Từ Mi, anh là Gia Cát Nguyệt đây, anh tìm được Long Trục Thiên rồi, nhưng cậu ấy vẫn còn đang hôn mê, giờ anh đang đưa cậu ấy về tìm em."

Long Trục Thiên hôn mê?

Gia Cát Nguyệt tìm được anh ấy rồi?

Đầu Dương Từ Mi khó có thể tiêu hóa tin này ngay được, vội vàng cầm di động bấm số.

Nhưng di động lại thông báo không thể kết nối.

Cô gấp đến độ nhảy xuống song cửa sổ, cực kỳ bất an xoay tới xoay lui trên đường, lâu lâu lại mở điện thoại ra xem nhưng không có tin nhắn nào nữa.

- Từ Mi? Cậu sao vậy?

Là giọng nói nghi hoặc của Mẫn Cương vừa vang lên, trong tay cầm một ly sữa đậu, về mặt khó hiểu nhìn cô.

- Hà, có chút phiền muộn trong lòng ấy mà.

Dương Từ Mi cầm lấy ly sữa đậu trong tay cậu ấy, ngửa đầu uống ừng ực vài ngụm.

Buồn bực trong lòng cũng bình ổn lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 315: Tử mi, nguy hiểm

Mới sáng sớm mà đã phiền muộn chuyện gì vậy?

Mẫn Cương dụi dụi đôi mắt đen láy, thân thiết hỏi cô.

- Có lẽ anh ấy đã xảy ra chuyện rồi.

Vừa nói ra lời này, nước mắt của Dương Tử Mi ứa ra nhưng lại không chảy xuống.

Nhìn thấy vài giọt nước mắt trong suốt trong khóe mắt cô và vẻ mặt lo lắng bất an, Mẫn Cương đau lòng nhưng cũng có chút thêm muốn đồ kị.

Thế nhưng, cậu vẫn giữ cho giọng nói mình ôn hòa nhẹ nhàng, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Dương Tử Mi nhìn cậu, im lặng không nói gì, mà chỉ xiết chặt điện thoại, hi vọng Gia Cát Nguyệt sẽ gửi thêm tin nhắn.

Thấy cô im lặng, Mẫn Cương cũng không nói gì.

Dương Tử Mi lẳng lặng uống sữa đậu, còn Mẫn Cương cũng lẳng lặng nhìn cô uống.

Hai người cứ đứng như vậy, người ngoài nhìn vào sẽ thấy một cảnh tượng vô cùng xinh đẹp.

Nhưng họ lại không biết được, trong lòng hai người lúc này giống như lồng xoay của máy giặt, chuyển động phức tạp vô cùng.

- Tử Mi, hơn sáu giờ rồi, cậu không gọi Tử Hi xuống rồi đến trường sao?

Mẫn Cương nhắc nhở.

Dương Tử Mi nhìn đồng hồ, gạt đầu rồi lên lầu.

Mẫn Cương nhìn bóng dáng cô, trong lòng cực kỳ chua xót.

Nếu một ngày, cô cũng có thể lo lắng cho mình như vậy, có thể đợi mình như vậy, cậu cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Dương Tử Mi lên lầu kéo Tử Hi đã ăn sáng xuống dưới.

- Chị, thảo nào sáng sớm đã không thấy chị, hóa ra chị hẹn hò với anh Mẫn Cương nha.

Dương Tử Hi tình quái cười nhạo chị mình.

Dương Tử Mi không trả lời, tâm tư của cô giờ đây đã đặt hết vào Long Trục Thiên rồi.

Cô đưa Dương Tử Hi đến trường tiểu học Nam Thành.

Dương Tử Mi đi song song cùng Mẫn Cương về hướng trung học Nam Thành.

Tinh thần cô vẫn còn ngẩn ngơ, vẻ mặt đờ đẫn đi như con rối gỗ, trong lòng không ngừng nghĩ về việc rút cuộc Long Trục Thiên đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao anh lại hôn mê?

Gia Cát Nguyệt sao lại tìm được anh?

Đang nghĩ ngợi, một chiếc xe sau lưng chạy như bay đến, chạy thẳng tới sau lưng cô mà cô lại hoàn toàn không cảm giác được gì.

- Tử Mi, nguy hiểm!

Tâm tư của Mẫn Cương cũng ngẩn ngơ không kém, nhận thấy được nguy hiểm, cậu liền ôm lấy cô, cơ thể lặn về phía sau, tránh được chiếc xe của gã say rượu kia.

Cả người Dương Tử Mi bị Mẫn Cương ôm trên mặt đất, nhưng thân mình lại không có một chỗ nào chạm đất, bởi vì cậu đã lấy thân mình che chắn cho cô, để cho thân thể của cậu ta chạm đất trước.

Cô vội vã ngồi dậy từ người cậu.

Chỉ thấy gương mặt đẹp trai của Mẫn Cương đã bị trầy xước, quần áo phía sau lưng cũng đã có vết máu, nhưng cậu lại lo lắng hỏi cô:

- Tử Mi, cậu không sao chứ?

- Tổ không sao!

Dương Tử Mi lắc đầu, đỡ cậu ấy đứng lên, nhìn máu trên vết thương của Mẫn Cương thì trong lòng đau xót, bỗng nhiên cô lại nhớ cảnh này thật quen thuộc.

Cô nhìn bốn phía, cổ vất óc suy nghĩ.

Đúng rồi, ở kiếp trước, cô từng cứu một nam sinh bị xe đâm suýt chết ở chỗ này.

Lúc ấy, cô đã ôm nam sinh mặc đồng phục kia ngã trên mặt đất, mặt và lưng cô cũng đầy những vết xước, mà cậu ấy thì bình yên vô sự.

Cậu ta nói cảm ơn cô, nói muốn đưa cô đến bệnh viện

Nhưng mà, cô của khi ấy, quần áo trên người rách rưới, bởi vì sống lang thang khắp nơi mà vài ngày rồi chưa tắm rửa gì cả, cả người tỏa ra mùi hôi thối, mặt mũi lại bẩn thỉu, không khác gì ăn xin cả.

Vậy nên cô tự sinh ra tự ti trong lòng đối với nam sinh tuấn tú sạch sẽ trước mặt này, đẩy cậu ta ra rồi chạy đi.

Còn mặt mũi nam sinh kia cô đã sớm quên rồi.

Bây giờ, cô bỗng nhiên nhận ra cậu ta với Mẫn Cương trước mắt trùng hợp ở chỗ này, nhìn quần áo mặc trên người Mẫn Cương, càng nghĩ càng thấy giống.

Không lẽ kiếp trước cô đã cứu Mẫn Cương sao?

Mà kiếp này lại ngược lại? Đổi thành cậu ta cứu cô?

Chẳng lẽ, duyên phận của cô với cậu ta lại phức tạp như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 316: Hắc vu thuật châu phi

Dương Tử Mi chạy đến tiệm thuốc tây bên đường, mua bông băng và thuốc đỏ, giúp cậu ngồi xuống băng ghế đá bên đường rồi cẩn thận giúp cậu xử lý vết thương.

Mẫn Cương hơi ngẩng đầu, chăm chú nhìn cô cầm bông băng chậm rãi chạm vào vết thương. Ở khoảng cách gần như thế cậu có thể thấy được khuôn mặt trắng trắng mềm mềm không chút tỳ vết, còn có đôi mắt to tròn chớp liên tục.

Tâm trạng của cậu hơi căng thẳng, lại có chút tràn ngập hưng phấn và chờ mong.

Dương Tử Mi cẩn thận đồ thuốc sát trùng lên. Gần gũi với Mẫn Cương như vậy, bản thân cô cũng có hơi khấn trương.

Ngũ quan của Mẫn Cương thật sự rất đẹp, giống như bước ra từ trong một bức tượng ngọc được điêu khắc tinh xảo.

Cô nhanh chóng thoa thuốc lên gương mặt cậu, sau đó lại giúp cậu ấy cởi áo, tiếp tục thoa thuốc lên sống lưng phía sau.

Mẫn Cương thoáng chần chừ một chút, sau đó liền cởi chiếc áo đã rách toạc kia xuống. Thân thể cậu không quá cường tráng, lại còn trắng nõn, đẹp tuyệt trần.

Dương Tử Mi chăm chú nhìn một chút, cố gắng xua tan một vài suy nghĩ linh tính trong đầu, cẩn thận lau vết thương cho cậu ấy.

- A Nghiên, cậu nhìn đi, hai người này dám tự nhiên giữa đường giữa xá như thế!

Một âm thanh sắc nhọn vang lên, hóa ra là Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tình.

Mộ Dung Nghiên nhìn Mẫn Cương đã còi trần nửa người trên, hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Trong mắt mỹ nhân lúc này chỉ còn sự ghen ghét, nhưng cô cũng không dám lặp lại sai lầm một lần nữa.

Lần này cô giục Mộ Dung Nghiên mau chóng trở về, lại còn cảnh cáo bạn mình không nên trêu chọc Dương Tử Mi làm gì. Nếu không, Mẫn Cương lại đích thân dạy cho nàng một bài học.

Xử lý vết thương trên người Mẫn Cương xong xuôi, lại thấy chiếc áo rách nát kia không thể mặc lại được nữa, Dương Tử Mi bèn chạy đến cửa tiệm quần áo trước mặt chọn cho Mẫn Cương một bộ quần áo, đưa cho cậu ta thay ra.

Mẫn Cương mặc bộ quần áo cô vừa mới mua, tâm tình hoàn toàn có thể dùng bốn chữ “hạnh phúc tràn đầy” để hình dung.

Sau khi làm xong mọi việc, tâm trí Dương Tử Mi lúc này chỉ còn lại hình ảnh của Long Trục Thiên.

Ngay lúc này, tiếng chuông di động vang lên.

Cô lấy ra xem, mắt thấy là Long Trục Thiên gọi đến liền vô cùng kích động.

Từ trong điện thoại truyền ra giọng nói khàn khàn lo lắng của Gia Cát Nguyệt:

- Tử Mi, bọn anh đã đến thành phố A rồi, em mau đến phòng 801 khách sạn Nhạc Thiên đi.

- Long Trục Thiên đâu?

- Cậu ta bây giờ vẫn còn đang hôn mê, miệng không ngừng kêu tên em. Em mau đến đây đi.

Gia Cát Nguyệt nói xong bèn đưa điện thoại đến bên miệng Long Trục Thiên vẫn đang mê man.

- Mi Mi, Mi Mi...

Nghe được giọng nói mê man của Long Trục Thiên, còn là tiếng kêu giống như đang chịu đau đớn như vậy, tâm trạng Dương Tử Mi tan nát hết cả.

- Giúp mình một chút, bây giờ mình có việc phải đi.

Cô quay đầu nói với Mẫn Cương, sau đó vẫy một chiếc xe ôm bên đường, nhanh chóng chạy đến khách sạn Nhạc Thiên.

Cô đập cửa phòng 801, nhìn thấy Gia Cát Nguyệt phía trước, ánh mắt phút chốc liền thay đổi.

Vốn dĩ là một bạch mã hoàng tử tao nhã, cao quý, lúc này trông anh ta chẳng khác gì một tên dã nhân vừa chui ra khỏi rừng rậm châu Phi. Tóc rối tung, râu dài tán loạn, khuôn mặt tiêu tụy một mõi, hốc mắt sâu hoắm, trang phục trên người cũng là bộ đồng phục lao động cũ nát.

Ánh mắt của cô cũng không dừng lại nghiên cứu sao bộ dạng anh ta lại thay đổi đến chừng này, ngay lập tức lo lắng hỏi:

- Anh ấy đâu?

- Ở trong phòng trước mặt.

Gia Cát Nguyệt nhìn cô:

- Em phải chuẩn bị tâm lý một chút, có khả năng cậu ấy đã trúng Hắc vu thuật của Châu Phi.

Hắc Vu thuật châu Phi?

Nghe nói đó là một loại vu thuật cực kỳ tà ác, cũng cực kỳ quý dị, không thua gì tà thuật hàng đầu Đông Nam Á. Cùng với cổ thuật Nam Cương, còn có thêm một chút kỳ môn trận pháp quý dị khó lường làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Điểm mấu chốt chính là, Dương Tử Mi không biết chút gì về Hắc Vu thuật Châu Phi cả.

Cô lo lắng chạy vào bên trong phòng, nhìn Long Trục Thiên nằm trên giường. Gương mặt anh ta đen lại, thậm chí hơi thở cũng mong manh hơn bình thường, vô cùng quý dị.

Cô dùng Thiên Nhãn, nhưng cũng không hề phát hiện ra có âm sát khí gì bao phủ trên người anh.

Chương 317: Không thấy thẻ bài gỗ đào

Dương Tử Mi ngồi bên giường Long Trục Thiên, cô vươn tay thử kiểm tra mạch đập của anh. Nhịp mạch đập vẫn bình thường, không hề suy yếu đi chút nào. Cô lại kiểm tra nhịp tim cùng mí mắt một chút, nhận thấy hết thảy đều bình thường.

Xem ra đúng là anh ấy trúng phải Hắc Vu thuật quỷ dị rồi.

- Mi Mi... Mi Mi...

Từng tiếng ní non gọi tên cô cứ thoát ra từ miệng Long Trục Thiên.

Trong mắt Dương Tử Mi toàn là đau xót, cô nắm chặt tay Long Trục Thiên, nhẹ giọng nói:

- Em ở đây.

Có lẽ là cảm nhận được giọng nói của cô, âm thanh mê man của Long Trục Thiên dừng lại. Gương mặt đen kịt kia dần an tĩnh trở lại, tiếp tục chìm vào trạng thái hôn mê.

- Thế nào? Em có phát hiện ra cậu ấy trúng phải vu thuật gì không?

Gia Cát Nguyệt đứng một bên khăn trương hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Máy cái vu thuật này, em biết một chút về những vu thuật được lưu truyền ở Hoa Hạ thôi, còn lại, ngay cả cổ thuật Nam Cương em cũng không biết gì cả.

- Trời ơi, phải làm sao bây giờ? Nghe nói Hắc Vu thuật của Châu Phi vô cùng quỷ dị vô cùng thâm độc, hoàn toàn không có nhân tính. Có lẽ anh phải đi mời đại vu sư Châu Phi nổi tiếng về đây rồi.

Gia Cát Nguyệt lo lắng.

- Anh có quen biết đại vu sư châu Phi sao?

Gia Cát Nguyệt lắc đầu:

- Không biết, nhưng ở Châu Phi anh cũng có một lực lượng nhất định, có thể thử tìm đại vu sư mời đến đây xem sao.

- Em đi mời sư phụ của em đến đây xem thử. Kiến thức của ông uyên thâm, có lẽ ông sẽ biết được đôi chút về vu thuật này.

Dương Tử Mi đau lòng vươn tay chạm vào người Long Trục Thiên, sau đó lại chạm vào gương mặt đã chuyển vàng kia. Ánh mắt lướt đến trên cổ của anh đột nhiên dừng lại.

Thẻ bài gỗ đào kia đâu rồi?

Cô vội vàng mở áo của Long Trục Thiên ra, quả thật không tìm thấy thẻ bài đâu cả.

- Thẻ bài gỗ đào của anh ấy đâu rồi?

Dương Tử Mi xoay đầu hỏi Gia Cát Nguyệt.

Gia Cát Nguyệt lắc đầu.

- Khi anh phát hiện ra cậu ấy, trên cổ cậu ấy không hề có thẻ bài gì cả. Có thể thẻ bài gỗ đào ấy đã lạc đi đâu mất rồi.

Lạc mất?

Dương Tử Mi nghe được điều này, tâm trạng lập tức trầm xuống.

Cô đưa tay chạm vào thẻ bài trên cổ mình, trong lòng vô cùng bất an.

- Năm đó thẻ bài gỗ đào là lễ vật đính ước của hai người phải không? Cho dù có mất thật đi chẳng nữa thì sau này hai người vẫn có thể tìm một lễ vật khác mà.

Gia Cát Nguyệt thấy sắc mặt của Dương Tử Mi đột nhiên biến đổi, hơi không đồng tình với suy nghĩ của cô.

- Đó không phải lễ vật đính ước bình thường.

Dương Tử Mi cúi xuống ôm lấy Long Trục Thiên. Thân thể anh tuy vẫn còn độ ấm nhưng không hề cử động chút gì.

Cô luôn nghĩ anh có thể bài gỗ đào làm vật hộ thân, không có chuyện gì phải lo lắng.

Nhưng Dương Tử Mi không hề lường đến chuyện một vật ngoài thân như thế hoàn toàn có thể bị lạc mất.

Trong lòng cô bất chợt sinh ra cảm giác sợ hãi.

Cô phải mau chóng tìm được sư phụ, hỏi sư phụ xem người có thể giải được vụ thuật trên người Long Trục Thiên hay không.

Cô cúi đầu xuống hôn lên trán Long Trục Thiên một cái, sau đó đứng dậy nói với Gia Cát Nguyệt:

- Nhờ anh chăm sóc tốt cho anh ấy, em đi tìm sư phụ.

- Được.

Gia Cát Nguyệt gật gật đầu.

- Anh cũng phải nhanh chóng liên lạc với bên Châu Phi kia, xem thử có thể tìm được đại vụ sư hay không.

- Cảm ơn anh.

Dương Tử Mi tạm biệt Gia Cát Nguyệt, vội vàng gọi một chiếc taxi bên đường, nói tài xế đưa cô đến Dương gia thôn tìm sư phụ.

Bây giờ cô chỉ mong sư phụ ở yên trên núi không đi lại lung tung. Nếu không, với phong cách đi không thấy người về không thấy bóng của sư phụ, cô có muốn tìm cũng không thể tìm ra.

Một lát sau cô đã đến được Dương gia thôn, sau đó nhanh chóng lên núi.

May quá!

Sư phụ Ngọc Thanh vẫn còn ở trong điện thờ.

Thấy vẻ mặt cô đi đường mệt nhọc như vậy, Ngọc Thanh liền cảm thấy khó hiểu:

- Tử Mi, xảy ra chuyện gì sao?

- Sư phụ, sư phụ có biết đến Hắc Vu thuật Châu Phi không?

Dương Tử Mi lo lắng hỏi.

- Hắc Vu thuật Châu Phi? Con hỏi cái này để làm gì?

- Bạn trai của con có lẽ đã trúng phải Hắc Vu thuật Châu Phi rồi, bây giờ anh ấy hôn mê rồi, vẻ mặt khi vàng khi đen. Sư phụ, xin người đến xem anh ấy giúp con được không?

Dương Tử Mi gấp đến nỗi nước mắt thi nhau rơi xuống.

- Bạn trai của con? Tử Mi có bạn trai sao?

Dương Tử Mi gật gật đầu, từ khi cô trọng sinh đến nay không hề giấu diếm sư phụ chuyện gì. Việc có bạn trai như này tất nhiên càng không thể giấu diếm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 318: Bị độc rắn làm mất trí nhớ

Nha đầu kia, còn nhỏ như vậy mà dám có bạn trai sao?

Ngọc Thanh vươn phát trần quét qua đầu cô một cái:

- Hiện tại con vừa mới ở giai đoạn tu luyện đầu tiên, trước mười tám tuổi không thể thất thân, nếu không công sức trước nay chẳng khác gì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Dương Tử Mi kinh hãi:

- Sư phụ nói thật sao?

- Ừ.

Ngọc Thanh gật gật đầu.

Dương Tử Mi vỗ ngực thở phào một hơi, may mà trước đây Long Trục Thiên có thể kiềm chế được, nếu không, trong lúc ý loạn tình mê như thế cô nhất định không thể giữ lại được.

- Sư phụ, bây giờ người đi cùng con đến xem anh ấy được không?

Dương Tử Mi cầu xin.

- Đó là chuyện đương nhiên rồi. Đừng nói đó là bạn trai của con, bản thân sư phụ cũng muốn biết Hắc Vu thuật Châu Phi rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Ngọc Thanh gật gật đầu.

Nghe Ngọc Thanh nói vậy, Dương Tử Mi trong nháy mắt liền thất vọng:

- Sư phụ, chẳng lẽ người cũng chưa từng thấy qua Hắc Vu thuật Châu Phi sao?

- Chưa từng.

Ngọc Thanh lắc đầu.

- Trước giờ chỉ nghe người khác nói qua thôi.

Dương Tử Mi nghe sư phụ nói xong, tâm tình hóa lạnh như băng.

Nếu ngay cả sư phụ cũng chưa từng gặp qua Hắc Vu thuật, vậy phải giải trừ như thế nào đây?

- Dẫn ta đến kiểm tra thử đi. Cho dù ta chưa từng gặp qua, nhưng phép vu thuật trên thế gian này đều có cùng nguồn gốc, nhất định có chỗ liên quan đến nhau.

Ngọc Thanh nhận ra được sự lo lắng của cô bèn liên tiếng an ủi.

- Sư phụ có hiểu về vu thuật này không?

- Mức độ hiểu biết cũng xem như uyên thâm.

Nghe thấy sư phụ nói như thế, trong lòng Dương Tử Mi lại dấy lên một chút hy vọng, cô liền thúc giục sư phụ mau mau xuống núi.

Hai người chạy về khách sạn Nhạc Thiên.

Gia Cát Nguyệt vừa nhìn thấy cô liền vội vàng nói:

- Tử Mi, vừa rồi Trục Thiên nôn ra một ngụm máu đen.

Gia Cát Nguyệt dẫn Tử Mi vào nhà vệ sinh, bịt mũi chỉ vào bồn rửa mặt cho Tử Mi thấy. Phía trong bồn đọng lại một loại chất lỏng đen như mực, thậm chí còn tỏa ra mùi hôi tanh.

Ngọc Thanh tiến đến, cẩn thận kiểm tra một chút, mở mí mắt Long Trục Thiên ra rồi lại chạm vào bụng của Long Trục Thiên, vẻ mặt trong nháy mắt như trút được gánh nặng:

- May rồi, may rồi.

- Sư phụ, người nói mấy chuyện gì ạ?

Dương Tử Mi thấy vẻ mặt này của Ngọc Thanh liền vội vàng hỏi.

- Không phải Hắc Vu thuật Châu Phi.

- Không phải? Vậy thì là cái gì chứ?

Dương Tử Mi vội hỏi.

- Cậu ta chỉ trúng phải một loại độc của loài rắn vong hồn vàng sọc đen ở Châu Phi, người bị cắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trí nhớ sẽ dần dần mất đi.

Ngọc Thanh giải thích.

- Nói cách khác, anh ấy sẽ mất trí nhớ sao? Nhưng tính mạng anh ấy không nguy hiểm gì cả? Cũng sẽ không ảnh hưởng đến trí lực của anh ấy? Vậy thì anh ấy có thể tỉnh lại hay không?

Dương Tử Mi truy vấn.

- Người Nam Cương dùng loại rắn vong hồn này để nuôi cô trùng, nó cũng chỉ có thể làm người khác mất đi trí nhớ, quên hết mọi chuyện trước đây, sau đó sẽ tự nhiên tỉnh lại mà không hề ảnh hưởng gì đến thân thể. Ba mươi năm trước, một người bạn của vi sư cũng đến châu Phi, bị loài rắn này làm mất trí nhớ, ba tháng sau cũng chỉ trở thành người mất trí nhớ, sống đến nay cũng không gặp phải chuyện gì.

Ngọc Thanh giải thích.

- Là mất trí nhớ sao?

Tàng đá để trong lòng Dương Tử Mi cuối cùng cũng được thả xuống, cô nhanh chóng cầm lấy bàn tay ấm áp của Long Trục Thiên.

- Nếu là mất trí nhớ, vậy thì tốt rồi.

Gia Cát Nguyệt đứng ở một bên lên tiếng.

- Ký ức trước đây của cậu ấy chỉ toàn là đau khổ.

Dương Tử Mi giương mắt nhìn Gia Cát Nguyệt một cái rồi lại cúi đầu nhìn gương mặt nửa vàng nửa đen của Long Trục Thiên.

- Mi Mi... Mi Mi...

Long Trục Thiên trong trạng thái mơ hồ vẫn ní non một câu:

- Em chờ anh... Anh nhất định sẽ trở về...

Dương Tử Mi đau lòng cúi người ôm lấy thân mình của Long Trục Thiên, áp mặt lên lồng ngực của anh ấy...

Cho dù mất trí nhớ, anh vẫn là của cô.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 319: Chỉ có em là anh không quên

Dương Tử Mi nói dối người trong nhà rằng Ngọc Thanh ở tại khách sạn Nhạc Thiên, cô muốn dành thời gian ở chung với sư phụ một chút, buổi tối cũng sẽ không về nhà.

Người nhà đều biết tình cảm sư đồ của hai người, cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ mong cô thỉnh thoảng có thể về nhà ăn cơm, còn dặn cô không được lơ là việc học, kỳ thi cấp 3 cũng sắp đến rồi.

Dương Tử Mi gật đầu nghe theo, mỗi ngày đều đến trường về nhà đúng giờ, buổi tối thì nằm cùng với Long Trục Thiên vẫn đang hôn mê.

Long Trục Thiên mỗi ngày đều phải phun ra một ngụm chất lỏng màu đen, chỉ có điều mỗi một lần phun thì màu vàng trên mặt lại giảm đi một chút. Có lẽ độc tố đang dần được đẩy ra ngoài rồi.

Cô đột nhiên nhớ đến tháp sắt nhỏ của cô có thể hấp thụ tất cả sắt khí vào trong, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩa. Không biết nó có thể hút lấy độc này không nhỉ?

Nghĩ đến đây, cô liền nóng lòng muốn thử xem sao, bèn đem tháp sắt nhỏ đặt vào trong lòng bàn tay của Long Trục Thiên.

Tháp sắt bỗng nhiên rung mạnh, giống như chịu phải kích thích gì đó.

Long Trục Thiên bắt đầu phun ra từng ngụm chất đen kìa, phun nhiều hơn bình thường.

Ngón tay Dương Tử Mi đặt lên mạch đập của anh, lúc quan sát anh, chỉ cần phát hiện ra hơi thở của anh có chút không ổn, cô nhất định sẽ lấy tháp sắt nhỏ kia ra ngoài.

May là khí tức sinh mệnh của anh không hề rối loạn.

Sau khi đã nôn ra một chậu máu đen, Long Trục Thiên cuối cùng cũng dừng lại.

Sắc mặt nửa vàng nửa đen cũng đã biến mất, gương mặt Long Trục Thiên lúc này chỉ còn một vẻ tái nhợt.

Dương Tử Mi lấy tháp sắt nhỏ ra khỏi lòng bàn tay.

Không biết vì lý do gì mà Dương Tử Mi cảm thấy tháp sắt dường như càng hướng về cô mạnh mẽ hơn nữa, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được nó dường như đã rung vô cùng hưng phấn, giống như đã chịu phải kích thích nào đó từ bên ngoài.

Chẳng lẽ chỉ vì được hấp thụ thứ nọc độc kia mà hưng phấn đến vậy?

- A.

Long Trục Thiên trên giường khẽ kêu một tiếng, khóe môi mấp máy.

Tâm trạng Dương Tử Mi vô cùng căng thẳng, cô vội buông tháp sắt trong tay, chạy đến bên giường cầm tay anh.

Long Trục Thiên chậm rãi mở to mắt, mờ mịt nhìn xung quanh một hồi, ánh mắt đột nhiên dừng trên khuôn mặt của cô, trên gương mặt tái nhợt kia đột nhiên nở ra một nụ cười thoát nhìn vô cùng thuần túy:

- Mi Mi...

- Trục Thiên.

Dương Tử Mi mừng rỡ.

- Anh vẫn còn nhớ ra em sao?

Đôi môi Long Trục Thiên có chút khô khốc:

- Mi Mi, anh... là ai?

Dương Tử Mi hơi khó hiểu. Anh ấy nhớ được cô, chẳng lẽ lại không thể nhớ ra anh ấy sao?

- Anh là Long Trục Thiên, chẳng lẽ anh không nhớ sao?

Dương Tử Mi lại gần đỡ anh ngồi dậy, hai mắt nhìn anh chăm chú.

Long Trục Thiên lắc đầu.

- Vậy anh còn nhớ em sao?

- Nhớ, là Mi Mi...

Đôi mắt phượng hẹp dài của Long Trục Thiên hơi giương lên, nở một nụ cười, so với dáng vẻ thâm trầm lạnh lùng trước đây thì bây giờ nụ cười đơn thuần lúc này thật giống một thiếu niên bình thường:

- Tự nhiên anh lại nhớ em rất rõ, anh đã nói, nhất định phải về tìm em.

- Vậy anh có nhớ anh đi đâu không?

Long Trục Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu:

- Cũng chỉ nhớ phải về tìm được em

Dương Tử Mi vừa đau lòng vừa chua xót.

Anh ấy quên cả thế giới này, nhưng vẫn nhớ phải trở về tìm cô.

Cô đang tay ôm lấy bờ vai trước mặt của Long Trục Thiên, nước mắt cứ trào ra trên cổ anh không cách nào kiềm chế:

- Trở về là tốt rồi, em vẫn luôn ở đây chờ anh.

Long Trục Thiên ôm cô vào trong lòng.

Cái ôm này tuy không còn ấm áp như trong quá khứ, nhưng lại có thể khiến lòng người an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 320: Mình đã quên cả bản thân mình luôn rồi

Gia Cát Nguyệt nghe nói Long Trục Thiên tỉnh lại thì vội chạy từ thủ đô về.

Long Trục Thiên cũng không nhận ra Gia Cát Nguyệt, chuyện gì cũng ngoảnh mặt làm ngơ với anh ta.

Điều này làm cho Gia Cát Nguyệt tức đến nghiến răng nghiến lợi.

- Đúng là quá đáng rồi đấy. Tôi biết cậu đã hơn hai mươi năm, là anh em tốt, là bạn tốt. Vậy mà cậu nhớ mãi không quên cô ấy, lại dám quên tôi. Cái tên này, đồ trọng sắc khinh bạn.

Gia Cát Nguyệt kêu la.

- Đến cả chính tôi, tôi cũng đã quên rồi.

Long Trục Thiên cắt lời.

- Haiz...

Gia Cát Nguyệt thở dài một hơi, ngược lại đầy mắt lại tràn ngập vui sướng.

Có lẽ quên hết mọi chuyện như thế này, trọng trách trên vai Long Trục Thiên cũng không còn quá nặng nề.

- Sau này hai người cứ yên ổn sống ở đây đi. Cậu ấy không nhớ được gì cũng không sao.

Gia Cát Nguyệt nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi hơi hơi gật đầu.

Trước đây mỗi lần gặp Long Trục Thiên, cô đều cảm thấy anh như bị bóng đen nuốt chửng, tựa hồ cả đời này cũng không có cách nào gỡ bỏ tâm sự trong lòng.

Những ngày gần đây tâm trạng Long Trục Thiên tốt hơn trước rất nhiều. Tuy vẫn còn ít nói như trước, nhưng ánh mắt nụ cười của anh đều tràn đầy niềm vui, thậm chí còn có chút hồn nhiên như những thiếu niên bình thường.

Nói thật lòng, cô thích dáng vẻ của Long Trục Thiên bây giờ hơn.

Cô cũng không muốn thử gọi lên trí nhớ của anh làm gì, chỉ cần anh vẫn còn nhớ cô là được.

Long Trục Thiên cũng từng hỏi cô, anh ấy là ai.

Đối với chuyện như thế này Dương Tử Mi cũng khó có thể giải thích, chỉ trả lời qua loa đại khái một câu:

- Anh là ai cũng không quan trọng. Anh chỉ cần nhớ anh là bạn trai của em, vậy đã đủ rồi.

Cô vừa nói xong câu này, Long Trục Thiên liền bật cười khanh khách, trong lòng tràn đầy vui sướng, trong ánh mắt cũng chỉ có niềm vui. Sau đó anh ôm

lấy cô xoay tròn một vòng, giống như vừa nhặt được một chiếc vỏ sò xinh đẹp trên bờ biển.

Dương Tử Mi mấy ngày nay cũng hạnh phúc vô cùng. Cô vui vẻ xin nghỉ học vài ngày, mỗi ngày đều ở bên cạnh Long Trục Thiên, ăn cơm cùng anh, tắm bộ cùng anh, nói chuyện phiếm cùng anh, ngủ cùng anh.

Những lúc như thế này tâm trạng Long Trục Thiên vô cùng tốt, không cần phải lo lắng vừa mở mắt ra đã thấy chỗ nằm cạnh bên không một bóng người.

Thậm chí còn không tự hỏi, bản thân mình rốt cuộc đang làm gì.

Khối thẻ bài gỗ đào trên cổ cô dường như đã chết rồi, cô không còn thấy nó hiện lên ánh sáng nữa.

Có lẽ chỉ khi gặp được thẻ bài của Long Trục Thiên, nó mới có phản ứng.

Chỉ có điều cô muốn tìm lại thẻ bài gỗ đào kia về không chỉ vì nó có liên quan đến thân thể của Long Trục Thiên, mà quan trọng hơn hết nó là bùa hộ mệnh của anh, có thể xua đuổi cái chết.

Cô lại thử xem mệnh của Long Trục Thiên một lần nữa, nào ngờ vừa mới định bắt đầu đã bị nguyên khí phản phệ, khiến cô nôn ra một ngụm máu tươi, thiếu chút nữa là tẩu hỏa nhập ma.

Cô đành phải từ bỏ.

Buổi tối lúc đi ngủ, Long Trục Thiên ôm chặt cô trong lòng, vừa chạm đến thẻ bài gỗ đào trên cổ cô bỗng nhiên có chút ấm chiêu:

- Này này, anh cảm thấy vật này hơi quen mắt, hình như anh cũng từng có một miếng thẻ bài như vậy? Có phải anh đã tặng nó cho em rồi không?

- Không phải, thẻ bài của anh đã lạc mất rồi.

Dương Tử Mi trả lời.

Long Trục Thiên lập tức chìm vào suy tư.

Đáng tiếc, trong đầu Long Trục Thiên bây giờ giống như bị người ta nhồi bông vào. Cho dù có nhớ lại, anh cũng chỉ nhớ ra hình ảnh Dương Tử Mi ôm mình, nói rằng cô nhất định sẽ chờ anh trở về.

Chuyện này hiện lên trong tâm trí anh vô cùng rõ ràng.

Mà tất cả những chuyện liên quan đến anh lại là một mảng trắng xóa không thể tìm ra chút dấu tích gì.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 321: Nhà đã được xây xong

Tòa nhà thật sự đã được hoàn thành chỉ trong vòng một tháng, tất cả các vật liệu xây dựng đều được sử dụng theo thiết kế của Dương Tử Mi, tiêu chuẩn cũng tương đương với Tứ Hợp Viện, có điều ngôi nhà này còn lớn hơn Tứ hợp viện một chút.

Đi vào bên trong như là bước vào một thế giới khác, sau khi bước qua cửa lớn sẽ nhìn thấy một khoảng sân, phía nam có một cánh cửa dẫn đến phòng phía bắc, gọi là phòng tọa, thường là phòng để khách mời ở lại qua đêm hoặc để đọc sách, và những việc khác.

Đi qua khoảng sân, người ta phải đi qua hai cánh cửa mới có thể vào đến chính viện. Hai cánh cửa này chính nơi dẫn đến vị trí hoa lệ nhất của Tứ Hợp Viện, cũng là ranh giới phân chia ngoài viện với chính viện.

Ở chính viện có một cánh cửa rất tinh xảo, bước qua cánh cửa này chính là một chậu hoa sen, và các bồn hoa lớn, tất cả tạo thành một bức tranh thú vị trước chính viện.

Bên trong chính viện phòng ở phía bắc là gian nhà chính, phòng nào cũng rất lớn, bậc tam cấp cũng khá cao, sân được thiết kế theo mô hình chung, đa số là dành cho các bậc cha chú ở lại, còn có những phòng nhỏ hơn và bậc tam cấp cũng thấp hơn thường dành cho con cháu ở lại.

Phòng chính hay phòng phụ đều có cổng vào riêng, dùng hành lang nối nhau để đi lại, vây quanh tạo thành một khoảng sân ở giữa, tạo thành một không gian như Tứ hợp viện.

Đi qua gian nhà chính, ra phía sau, sẽ đến sân sau, có một phòng nhỏ tương đối thấp bé nằm ở phía bắc nhìn ra phía nam, gọi là dãy nhà sau, có thể dùng làm kho hàng hoặc đựng những thứ linh tinh khác.

Cây cỏ trong Tử hợp viện cũng rất đáng chú ý, các cây trong sân đều được bố trí cây thân gỗ cao đan xen với cây thân cỏ, bình hoa sen và hồ cá ba đuôi và các bồn cây cảnh các loại.

Những loại hoa cỏ cây cối này đan xen với các bình hoa sen một cách có trật tự, toàn bộ đều dựa theo mắt thẩm mỹ của Dương Tử Mi, bố trí có vẻ như trận pháp đã được định sẵn, không được sai lệch.

Nhìn cách sắp xếp cây cối như thế này, lại khiến cho người ta cảm thấy đầy sức sống, Dương Tử Mi thật sự cảm phục trước năng lực làm việc của Hạ Quốc Huy.

- Tiểu Mi, thấy thế nào? Có hài lòng không?

Hạ Quốc Huy vừa dẫn Dương Tử Mi đi tham quan vừa hỏi.

Dương Tử Mi gật gù:

- Giống y như những gì mà con nghĩ trong đầu vậy, chú Hạ, chú thật lợi hại, chỉ trong một thời gian ngắn, đã có thể xây nên một tòa nhà thật hoàn hảo như vậy.

- Ha ha, không phải chú lợi hại, mà là sức mạnh của đồng tiền lợi hại. Tài chính của con vừa chi nhanh vừa đúng chỗ, tất nhiên cũng có thể đẩy năng lực làm việc của người khác lên cao. Có điều, Tiểu Mi à, mấy trăm vạn đá cẩm thạch trắng này con chỉ để dính trên lối đi chính và lan can, cũng không có gì quá đáng, nhưng một phần lại đem chôn xuống dưới đất, như vậy hình như hơi lãng phí rồi đó, có phải không?

Vừa nghĩ đến những viên đá cẩm thạch trắng muốt lại bị chôn dưới đồng bùn lầy, Hạ Quốc Huy lại cảm thấy đau lòng.

- Chú Hạ, con làm như vậy tất nhiên là có lý do của con.

Dương Tử Mi cười nhạt nói:

- Nếu không, con cũng sẽ không đốt tiền như thế.

- Ha ha, chú thật sự không thể hiểu nổi những lý do này của con.

Hạ Quốc Huy nhìn cô, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Dương Tử Mi xem xong toàn bộ ngôi nhà lớn này, càng xem càng thấy yêu thích.

Cả đời Dương Tử Mi phiêu bạt khắp nơi, thường ở dưới Thiên Kiều, bên cạnh công viên, chưa bao giờ nghĩ đến mình có thể tìm thấy một mái nhà, cả đời này được ở một ngôi nhà tốt như vậy, thật sự rất hài lòng.

Chỉ tiếc, Dương Tử Mi không thể sống cùng người thân, nếu được thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Có điều, cô đang chuẩn bị xây thêm một Tử hợp viện nữa ở gần chỗ của Hạ Quốc Huy, rồi xa nơi có âm sát khí, đến lúc người nhà chuyển đến làm hàng xóm của cô, vừa có thể chăm sóc lẫn nhau, vừa không để khí tức của mình làm ảnh hưởng đến bọn họ.

Bởi vì tiền của cô chi vừa nhanh vừa đúng chỗ, cho nên Hạ Quốc Huy cũng phát triển khai thác khu đó rất nhanh, Dương Tử Mi cũng không quên vẽ vài bản thiết kế phòng ốc ở bên đó, bởi vậy, theo cam kết, tháng sau Hạ Quốc Huy sẽ tiếp tục khởi công xây dựng, trong vòng hai tháng, tất nhiên cũng sẽ hoàn thành.

Sau khi Hạ Quốc Huy rời đi, Dương Tử Mi đóng cửa lớn lại.

Tử hợp viện này, một khi đóng cửa lại, sẽ tạo thành một không gian tách biệt với thế giới bên ngoài, làm những việc riêng tư cũng tự do thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 322: Muốn cùng anh tiếp tục như thế này

Dương Tử Mi đi đến trung tâm bố trí Tụ Linh Nhãn trận trong sân nhà.

Cô đem bỏ hết tháp sắt nhỏ vào, bắt đầu khởi động trận pháp. Như dùng thiên nhãn, có thể nhìn thấy một bên sát khí màu đen và một bên cát khí màu trắng, hai cực dường như không thể nào thích nghi với nhau, cuộn cuộn lưu chuyển không ngừng, bay lên bầu trời phía trên cả tòa nhà, xoay tròn.

Động tác cuối cùng của Dương Tử Mi cũng hoàn thành!

Hai luồng khí trắng đen tản đi, cuối cùng lại yên tĩnh như lúc đầu.

Hoa cỏ cây cối trong sân như cỏ mọc sau trận mưa xuân, phát triển tươi tốt, cần hồng thì hồng, cần xanh thì lại thêm xanh, toàn bộ sân trước của gian nhà chính đầy không khí như ở giữa núi rừng, trong sạch và tươi mới.

Dương Tử Mi nhắm hai mắt lại, lắng lắng cảm nhận sự bình yên này một chút.

Đã lâu chưa từng cảm thấy thư thả như đang sống trên núi, trên suối nguồn như thế này, bốn phía đều là nguyên khí, đều là tinh hoa của đất trời, là một nơi để tu luyện và sinh sống cực kỳ tốt.

Hơn nữa, nơi trời đất giao hòa như vậy thật sự thích hợp cho cô và Long Trục Thiên sinh hoạt và nói chuyện yêu đương.

Khí tức trên người Long Trục Thiên cũng không giống với những người khác, khí tức của anh cũng ngổn ngang như cô, nên đây là nơi họ có thể ở lại lâu dài.

Còn những người bình thường trong nhà kia, ở nơi lớn như vậy đối với họ cũng giống như đang ở nơi đại sát vậy, giống như bệnh nhân uống thuốc quá bỏ sẽ không thể nào hấp thụ nổi, vừa tai hại lại vừa vô ích.

- Đây là nhà mới của chúng ta?

Long Trục Thiên đứng trước cửa tòa nhà, giương mắt nhìn cánh cửa màu đỏ lớn, trong đầu xẹt qua một vài ký ức khi còn nhỏ, anh cố gắng muốn giữ những ký ức đó lại, nhưng vẫn không thể nào giữ được. Anh hơi lắc lắc đầu, nhìn Dương Tử Mi bên cạnh hỏi.

Dương Tử Mi cười với anh:

- Ừm, đây là nhà của chúng ta, nơi đây sẽ không có bất kỳ ai đến quấy rầy chúng ta.

Một luồng không khí từ trong nhà tràn ra, khiến cho Long Trục Thiên cảm thấy như đang đứng ở rừng cây trong thung lũng, đón từng đợt gió nhẹ.

Dương Tử Mi kéo bàn tay lớn của anh, cùng nhau đi vào bậc tam cấp, sau đó quay người, đóng cửa lại, ngăn cách họ với thế giới bên ngoài.

Long Trục Thiên nhìn quanh bốn phía, khẽ gật đầu:

- Rất tốt!

- Có cảm giác không khí ở đây rất tinh khiết, tươi mới không?

Dương Tử Mi cười hỏi.

- Đúng, thật giống như đang ở trong núi vậy, lỗ chân lông toàn thân đều được mở ra, khoan khoái đến nỗi hô hấp cũng trở nên đặc biệt dễ dàng hơn.

Long Trục Thiên cúi đầu nhìn cô, bên trong con ngươi đen tuyền lại có chút hoảng hốt:

- Nhưng mà, hình như anh đã từng đến tòa nhà này.

- Có thể nơi anh ở ban đầu cũng giống như tòa nhà này, phải không?

Long Trục Thiên cũng giống như Gia Cát Nguyệt vậy, từ nhỏ đã lớn lên trong thủ đô, hơn nữa xuất thân của bọn họ là danh môn thế gia, từng ở trong những tòa nhà lớn như thế này cũng không có gì kỳ lạ.

- Mi Mi, hình như anh nhớ được chút gì đó rồi.

Long Trục Thiên đưa tay vỗ vỗ đầu của mình, nhún mày nói:

- Nhưng anh lại không giữ những ký ức đó lại được.

- Vậy thì anh không cần nghĩ gì nữa, chỉ cần ở đây với em là được.

Dương Tử Mi giương mắt cười nói với anh, trong đáy mắt lại có chút sầu lo.

Từ góc độ của cô, cô thật sự không muốn anh khôi phục lại ký ức. Cô thích ở chung với anh như vậy, không muốn anh gánh vác quá nhiều thứ.

- Ừ.

Long Trục Thiên gật gù, đưa tay ôm vai cô gái có thân hình nhỏ nhắn mềm mại, ánh mắt tràn đầy thâm tình, giọng nói trầm thấp mà triền miên:

- Có em là đủ rồi.

Nghe Long Trục Thiên nói như vậy, Dương Tử Mi hơi run run, cũng đưa tay ôm vòng eo to lớn của anh.

Trải qua mười ngày đầy lo lắng, chờ đợi, hy vọng này, cô chỉ sợ lại mất đi anh lần nữa. Cô đã nghĩ cứ sống cùng anh như vậy, không có hỗn loạn, không có gánh nặng, càng không có những bí mật gia tộc gì đó.

Nhưng mà, cô cũng biết, đó là chuyện không thể nào. Cuối cùng, cũng sẽ có một ngày, Long Trục Thiên nhớ lại tất cả mọi chuyện trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 323: Trong nhà có biến

Dương Tử Mi vừa về đến nhà, đã cảm thấy bầu không khí trong nhà rất kỳ quái. Ông nội Dương Bách hạ điều tẩu xuống, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, từ từ phun khói thuốc, lỗ mũi hừ hừ những hơi thở ngắn, nghe có vẻ như đang rất tức giận.

Vừa nhìn thấy cô trở về, liền dập thuốc xuống đất, gõ gõ:

- Hừ, con đã ra ngoài, ở trong cái nhà hào môn đó rồi, còn trở về đây làm gì nữa?

Nghe thấy lời này của ông, Dương Tử Mi liền hiểu rõ, người trong nhà mình đã biết chuyện của Tứ Hợp Viện. Cô vốn muốn chờ cho đến khi xây xong tòa nhà còn lại rồi mới báo cho mọi người vui mừng.

Nhưng không ngờ họ đã biết trước rồi.

- Tử Mi, con mua nhà ở ngoài rồi hả?

Dương Thanh thân thiết nhìn cô hỏi.

Dương Tử Mi gật gù:

- Ủ, con cần một chỗ để luyện công, trong nhà mình không thích hợp.

- Nếu nhà này không thích hợp thì con để mọi người trong nhà chúng ta chuyển đến nhà mới của con ở đi, hôm nay ta đã đến xem thử rồi, nó là một Tứ Hợp Viện rộng trên tám trăm mét vuông, dư sức cho cả đại gia đình chúng ta ở.

Ông nội vừa thờ phì phò vừa nói.

- Ông nội à, tòa nhà đó không thích hợp để mọi người vào ở.

Dương Tử Mi giải thích:

- Con đã cho xây một tòa nhà sát khu đó, hai tháng sau tất cả mọi người trong nhà có thể chuyển đến đó ở.

- Tử Mi!

Dương Thanh kinh hãi:

- Mua nhiều nhà như vậy làm gì chứ? Mọi người ở đây là được rồi!

- Cha, không có gì, đúng lúc trong tay con có một khoản tiền, chỉ là mua nhà, nhưng nhà này có thể tăng theo tỉ giá, sẽ không mất giá, coi như là con đầu tư đi. Có điều, nhà kia của con thật sự không thích hợp cho mọi người ở, bởi vậy, con cũng không thể ở cùng mọi người được.

Dương Tử Mi giải thích.

- Cái gì gọi là không thích hợp? Con muốn vứt bỏ mọi người trong nhà có phải không?

Dương Bách đập bàn nói:

- Ta biết lắm mà, con gái toàn là những hạng người bất trung.

- Cha đừng nói như vậy, Tử Mi, con gái của con không phải là người như vậy đâu.

Dương Thanh bắt mắt với những gì mà Dương Bách nói.

- Từ Mi làm như vậy nhất định là có lý do riêng của con bé.
- Còn lý do gì nữa chứ? Không phải là nó chỉ muốn một mình hưởng lạc thôi sao?

Dương Bách kêu ầm lên.

Dương Tử Mi bắt đầu đi nhìn Dương Thanh:

- Cha, cha tin con sao?

Dương Thanh gật gù, ánh mắt quả quyết:

- Cha tin con!
- Bà cũng tin con, Tử Mi.

Bà nội cũng lên tiếng.

- Lão già, không có Tử Mi, bây giờ ông còn đang ở Dương gia thôn đào đất làm ruộng đấy, làm gì có được cuộc sống thư thái như ngày hôm nay? Bây giờ ông lại nghi ngờ lòng hiếu thảo của Tử Mi, thật là quá đáng.

- Chị, em cũng tin chị!

Dương Tử Hi đang đứng gần đó cũng chớp mắt nói:

- Có điều, chị ơi, em cũng muốn xem nhà mới của chị một chút, chị có thể đưa em đi xem được không?
- Tất nhiên là được rồi, có điều không thể đến quá thường xuyên, một tuần nhiều nhất chỉ có thể đến một lần thôi.

Dương Tử Mi cũng không biết nên giải thích trong nhà có cát khí sẽ ảnh hưởng đến mọi người như thế nào.

Người bình thường tình cờ đến chỗ ở của cô sẽ hấp thụ một ít cát khí ở đó, đối với thân thể sẽ khỏe mạnh, có tác dụng rất lớn, nhưng nếu đến nhiều sẽ không thể nào hấp thụ nổi.

- Vậy đã là đủ rồi, chờ chút cơm nước xong, chị dẫn mọi người đi qua đó nha!

Dương Tử Hi mừng rỡ nói.

Dương Tử Mi cười cười, gật đầu.

- Hừ!

Dương Bách ngồi gần đó gõ điệu tấu lên bàn,

- Không thêm

Dương Tử Mi không nói gì với ông, những người khác trong nhà tin tưởng cô, như vậy cũng đủ rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Tử Mi lặng lẽ trở về phòng gọi điện thoại cho Long Trục Thiên, phiền anh ra ngoài tránh đi một chút, nói người trong nhà mình muốn qua đó tham quan, không nên để người nhà biết có sự tồn tại của anh trong nhà mới.

Nếu cha của Dương Tử Mi biết cô ở chung với một người đàn ông như vậy, chắc chắn sẽ bị kéo về nhà dạy dỗ một trận.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 324: Thân thể của bà nội (1)

Dương Tử Mi đưa đại gia đình đến trước tòa nhà. Dương Thanh nhìn thấy nơi này, rất lo lắng:

- Từ Mi à, nghe nói nơi này trước kia là bãi tha ma, âm sát khí rất nặng, sao con lại mua đất xây nhà ở chỗ này? Có phải là bị người khác lừa rồi không?
- Cha, không sao đâu, cha đừng quên công việc của con là gì.

Dương Từ Mi nghĩ đến việc cô đang muốn từ chối không cho mọi người đến đây ở, cho nên tiện thể viện cớ:

- Chính là bởi vì như vậy, cho nên con mới không muốn cho mọi người dọn đến đây ở, con đã sắp xếp cho mọi người ở một tòa nhà lớn khác rồi.

Dương Thanh nhìn công trường đang thi công cách đó không xa, âm thầm thở dài một hơi.

- Hừ!

Dương Bách vẫn hừ một tiếng, nghe nói công trường bên kia đang hoạt động là nhà do Dương Từ Mi xây cho mọi người ở, lúc này mới bớt giận được một chút.

Dương Từ Mi mở cổng lớn ra.

Dương Từ Hi và hai em trai của Dương Từ Mi lập tức chạy vào, sau đó hưng phấn kêu to.

- Oa oa, oa oa, thật là đẹp, giống như công viên vậy, chị, em thích lắm!

Dương Từ Hi nhìn bên này xem bên kia, còn hai em trai thì đến chỗ hồ cá, dùng một cành cây gỗ chọc mấy con cá ba đuôi.

- Chị, được ở đây chắc là thích lắm ha chị.

- Chị, em cũng muốn ở lại đây!

Nhìn thấy ba đứa em của mình reo hò, Dương Từ Mi có cảm giác tội lỗi, chỉ hy vọng tòa nhà bên kia có thể mau chóng xây xong, để mọi người trong nhà cũng có thể ở trong một ngôi nhà tốt như thế này.

Với hai người em trai nghịch ngợm như vậy mà nói, phải ở suốt trong căn phòng của mình quả thực gò bó. Nếu có thể thoải mái chạy nhảy trong sân, như vậy thì đối với sức khỏe bọn chúng sẽ tốt hơn.

Người lớn thì lại chăm chú đánh giá chung quanh.

- Từ Mi, tòa nhà này tốn bao nhiêu tiền hả con?

Dương Thanh nhìn thấy thiết kế huy hoàng trước mắt, bị sự xa hoa của cả tòa nhà dọa sợ, vội hỏi.

- Một ngàn vạn ạ.

Dương Từ Mi trả lời.

- Mắc tiền như vậy sao?

Bà nội từng lớn hai mắt:

- Từ Mi, con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Con nhất định không được làm những chuyện phạm pháp nha!

- Một ngàn vạn đã đáng là gì, tôi nghe những người bạn già của mình nói, Từ Mi bói toán đoán tương lai cho người ta, một quẻ bói ít nhất cũng thu được mười vạn, một ngàn vạn chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Ông nội Dương Bách đứng bên cạnh khinh thường nói:

- Sau này, Từ Mi sẽ ngày càng kiếm được nhiều tiền.

- Cha, con không đồng ý, Từ Mi vì giúp người ta mới coi bói kiếm tiền, một đứa con gái, lại đi làm việc này, đối với danh tiếng của Từ Mi không tốt cho lắm. Sau này còn có ai muốn cưới con bé nữa?

Dương Thanh nói.

- Có tiền là tốt rồi, lại không phải là tiền lừa gạt người khác mà kiếm được, Từ Mi kiếm được tiền là nhờ bản lĩnh thật sự của nó, có gì mà đối với danh tiếng của nó không tốt?

Dương Bách gõ gõ gây nói.

- Ông nội, cha, hai người đừng cãi nhau nữa, tự con sẽ có tính toán. Tiền để xây ngôi nhà này không phải là tiền kiếm được từ việc coi bói, mà là dựa vào đồ cổ mà con bán được.

Dương Tử Mi nhìn Dương Thanh nói:

- Nếu như không phải không có nguyên nhân, con sẽ không giúp người khác coi bói, nhiều nhất, con chỉ giúp người ta xem phong thủy thôi, cha đừng lo lắng.

- Được rồi, nhưng mà con gái à, làm người phải chân thật một chút, đừng quá tham lam, con còn nhỏ, cứ như vậy, sẽ bị nhiều người đổ kỵ, cha chỉ là lo cho con thôi. Còn tiền tài chỉ là vật ngoài thân, sống không mang đến, chết không mang đi, đủ sống là được, quan trọng là con phải luôn khỏe mạnh.

Dương Thanh vỗ vai Dương Tử Mi nói.

Dương Tử Mi cười cười, đi tới bên cạnh bà nội và mẹ, kéo hai cánh tay của hai người họ.

- Tử Mi, một mình con ở trong ngôi nhà lớn như vậy, có sợ không?

Bà nội hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Bà nội, con không sợ, trước đây con đã có thói quen ở trên núi, chẳng phải trên núi còn lớn hơn ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325: Thân thế của bà nội (2)

Vậy cũng phải, Tử Mi của chúng ta từ nhỏ đã gan dạ hơn người rồi.

Bà nội mừng rỡ nói:

- Nơi này thật sự rất giống nhà cũ trước đây của bà.

- Nhà cũ của bà nội trước đây?

Dương Tử Mi nghe ra hàm ý trong lời nói của bà, nghi ngờ hỏi lại.

Ánh mắt của bà nội hơi âm trầm:

- Trước đây, bà cũng xuất thân từ gia đình giàu có.

- Thật vậy sao? Là nhà mệ đẻ của bà nội đúng không?

Dương Tử Mi chưa từng biết đến thân thế của bà nội, nghi ngờ hỏi.

- Bà nội của các con là đại tiểu thư ở thủ đô.

Ông nội lên tiếng, trong khuôn mặt già nua bỗng hiện lên một chút hào quang:

- Về ngoài của con bây giờ rất giống với bà nội con khi còn trẻ, khi đó, bà của các con vốn dĩ xinh đẹp đến nỗi làm mọi người trong thôn phải lóa mắt.

- Ế?

Dương Tử Mi nghi ngờ nhìn bà nội.

Trong trí nhớ của cô, bà nội chính là một bà lão nông thôn, suốt ngày không ngừng làm lụng, gầy gò, già yếu.

Có điều, bà không giống với các bà lão khác, cho dù có khổ cực đến mức nào đi chăng nữa, khuôn mặt của bà cũng luôn hờ hững, ánh mắt yên tĩnh như một hồ nước, cũng không thích tụ tập tám chuyện này chuyện nọ, rất có nề nếp.

Nhưng mà, nếu bà là đại tiểu thư đến từ thủ đô, sao lại đi gả cho một người nông dân nghèo khó như ông nội?

- Bà nội, vậy bà có muốn quay trở lại thủ đô tìm người thân của mình không?

Dương Tử Mi nghĩ bây giờ mình còn có khả năng về tài chính, nếu bà nội muốn đi tìm người thân, đối với cô mà nói, không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Bà nội lắc đầu một cái, cười cay đắng:

- Bà đã sớm cắt đứt quan hệ với bọn họ rồi, chắc bọn họ cũng không nhớ đến sự tồn tại của bà nữa đâu.

- Tại sao? Trước đây đã xảy ra chuyện gì sao?

Dương Tử Mi không hiểu hỏi.

Bà nội cúi đầu không trả lời.

- Con nít, hỏi chuyện của người lớn nhiều như vậy làm gì? Đi xem nhà tiếp đi!

Dương Bách quát.

Nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của bà nội, Dương Tử Mi cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ là trong lòng cô cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc quá khứ của bà nội là như thế nào? Bà đã trải qua những chuyện gì?

Cô tin rằng, trên đời này tuyệt đối không có người nào muốn từ bỏ người thân của mình, nói dứt là dứt, không cần phải gặp lại bọn họ nữa. Đặc biệt là người trọng tình trọng nghĩa như bà nội thì càng không thể nào.

Ngày đó khi bà rời đi, nhất định là có nỗi khổ tâm nào đó, cũng giống như bây giờ không dám trở về vậy. Chờ đến khi có cơ hội lên thủ đô, cô nhất định sẽ tìm người thân của bà nội rồi đưa họ đến gặp bà, mở ra những khúc mắc trong lòng cả hai bên.

Tâm tình của bà nội vẫn không tốt lên được, đặc biệt là khi nhìn thấy một chiếc xích đu dưới tàng cây đong đưa trên khung màu trắng. Tay bà vịn lên khung xích đu, mờ mịt nhìn nó một hồi lâu, khóe mắt uồn uồn, như đang hồi tưởng về rất nhiều chuyện.

Có thể trong nhà cũ trước đây của bà cũng từng có một chiếc xích đu như vậy, khi bà còn trẻ, cũng thích ngồi trên chiếc xích đu đong đưa. Nhưng bây giờ, đó chỉ còn là những hồi ức xa xôi.

- Tử Mi, cha có cảm giác không khí trong nhà này đặc biệt thanh mát, giống như được đi vào trong một sơn cốc, bên ngoài nóng như vậy, trong này lại có từng cơn gió mát.

Dương Thanh nghi ngờ hỏi Dương Tử Mi.

- Cha, con bày ra một vài trận pháp, sửa đổi khí thế và từ trường của nơi này. Về sau, mỗi tuần mọi người đến đây một lần, sẽ có lợi cho sức khỏe, không bệnh không đau, nhưng mà mọi người không phải là người tu luyện, cho nên không thích hợp ở quá lâu, bằng không sẽ có trăm hại mà chỉ có một lợi.

Dương Tử Mi giải thích.

- Ủ.

Tuy Dương Thanh không hiểu ý của con gái mình nói gì, nhưng ông tin tưởng lời của con gái mình nói.

Con gái nói như vậy thì nhất định là như vậy, tuyệt đối không nghi ngờ cô sẽ lừa gạt cả nhà, muốn hưởng lạc một mình.

Mà Dương Tử Mi cũng có thể nhận thấy được sự tin tưởng của cha cô. Chỉ cần như vậy là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Thẻ bài bướm bướm (1)

Sau khi tham quan xong tòa nhà, bởi vì không khí trong nhà còn chưa thật sự hoàn thiện, vẫn còn một chút âm sát khí quẩn quanh, sẽ quấy nhiễu tất cả mọi người trong người nhà, Dương Tử Mi đành phải đuổi khéo mọi người về, hẹn họ lần sau lại tới.

Tiến đại gia đình về xong, Dương Tử Mi gọi điện thoại cho Long Trục Thiên.

- Mi Mi.

Người bên kia đầu dây hơi khựng lại một chút:

- Anh phải rời khỏi đây vài ngày.

Dương Tử Mi nghe thấy liền bắt đầu lo lắng, vội hỏi:

- Tạo sao? Bây giờ anh đang ở đâu?

- Bây giờ anh đang lên xe trên đường rồi đi rồi, anh muốn tìm hiểu chút chuyện, em không cần phải lo lắng, anh sẽ trở về nhanh thôi.

Long Trục Thiên trả lời.

- Đừng đi mà.

Vừa nghe Long Trục Thiên nói muốn đi, tìm Dương Tử Mi như bị một con dao đâm đâm vào, rất khó chịu, khiến cô căng thẳng, bật thốt lên.

- Ngoan, đừng lo lắng, anh sẽ quay về sớm thôi.

Long Trục Thiên cảm nhận được sự căng thẳng trong giọng nói của cô, liền an ủi. Sao cô có thể không căng thẳng được chứ?

Dương Tử Mi cũng biết, người như Long Trục Thiên, cho dù là mất trí nhớ đi chăng nữa, cũng sẽ không giống như cún con suốt ngày quẩn quanh chân mình. Số mệnh đã được sắp đặt, cuối cùng anh cũng sẽ đi con đường mà mình lựa chọn, dù con đường đó có gian nan hiểm trở đến đâu đi chăng nữa

Thế nhưng, đó chính là điều mà cô sợ. Sợ rằng lần sau, anh sẽ không thể bình an quay về nữa. Cô cũng không thể hiểu tại sao bản thân mình lại lo lắng bất an như vậy.

- Đừng gọi nữa, đi!

Cô bỗng nghe trong đầu dây bên kia có một giọng nam xa lạ, sau đó điện thoại liền bị cúp máy ngay lập tức.

Ánh mắt cô ngơ ngác.

Lẽ nào, người trong thế giới của anh lại tìm thấy anh ấy rồi?

Cô vội vàng gọi lại cho Long Trục Thiên một lần nữa, điện thoại chỉ reo một hồi chuông, liền có người bắt máy:

- Mi Mi, anh có việc quan trọng, khi trở về sẽ nói cho em biết.

Nói xong, Long Trục Thiên lại cúp máy.

Dương Tử Mi cũng không dám gọi lại nữa.

Rốt cuộc anh muốn làm gì? Người đàn ông bên cạnh anh là ai?

Tâm tình của Dương Tử Mi vẫn đang rất bất an, cũng bất đắc dĩ, chỉ hi vọng anh có thể sớm trở về.

Dương Tử Mi đi đến phố Văn Lai.

Mấy ngày nay, từ khi cô có Long Trục Thiên bầu bạn, đã hơn một tháng cô không đến nơi này, không gặp Tống Huyền và Lâm Thanh Mai, cũng từ chối tất cả các cuộc hẹn của khách hàng.

Cô dùng Phi Thúy làm cho Lâm Thanh Mai một vật trang sức hình con vật cầm tinh của cô ấy để cô ấy mang theo bên mình dưỡng thai.

Phố Văn Lai vẫn không có gì khác trước, vẫn người đến người đi, nhộn nhịp rao hàng buôn bán khắp nơi, tạo thành một con đường náo nhiệt.

Có điều, trong sạp hàng của mọi người ở đây, cô phát hiện một người lạ mặt ăn mặc như người Thái Lan, da ngăm đen, vóc người khá nhỏ nhắn.

Cô cúi đầu nhìn người đứng trước sạp hàng.

Chỉ thấy thứ hán mua không phải đồ cổ mà là từng thẻ, từng thẻ bài có hình Phật giống như nhau.

Những thẻ bài hình Phật này có công nghệ chế tác tinh xảo, bốn góc được mạ vàng, mặt sau thẻ bài là những hình bướm bướm khác nhau, xem ra có vẻ đó là một thứ đồ rất tốt.

Cô không nhận được tò mò ngồi xổm xuống, cầm lấy một thẻ, sau đó hỏi:

- Ông chủ, đây là thẻ bài gì vậy?

Ông chủ sạp hàng này cũng mặc trang phục của người Thái, cười khi một cái không lớn, phát âm tiếng phổ thông quái dị:

- Cô gái à, đây là thẻ bài bướm bướm có thể mang lại vận may cho cô, đã được đại sư khai quang làm phép từ Thái Lan mang sang đây, muốn nhân duyên có nhân duyên, muốn tiền tài có tiền tài nha.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 327: Thẻ bài bướm bướm (2)

Thẻ bài bướm bướm?

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn nhìn thử, cũng không nhìn thấy trên thẻ bài bướm bướm này có cát khí gì, chỉ là một chế phẩm từ công nghệ thủ công mà thôi.

Có điều, vật này lại rất đẹp mắt, con gái đều thích những thứ tinh xảo, vậy nên cô hỏi giá tiền một chút, dù sao cũng chỉ có năm mươi tệ, mua bốn thẻ để đeo như một phụ kiện.

Khi thấy Dương Tử Mi cầm thẻ bài bướm bướm xoay người, tròn mắt ông chủ sạp hàng bỗng nhiên thay đổi, nhìn bóng lưng của cô đầy hận thù, khóe môi hơi dày nhếch lên một nụ cười thần bí quý dị khó lường.

Dương Tử Mi không hề hay biết những chuyện này. Cô chỉ cúi đầu nhìn nhìn mấy thẻ bài bướm bướm này, cũng không biết sau lưng có một đôi mắt đáng sợ như rắn độc đang dõi theo mình.

Mặc Hiên.

Lâm Thanh Mai đang cầm một cây quạt ngồi trên ghế mây trước cửa nhà nấp phe phẩy quạt, khuôn mặt yên tĩnh, nhu hòa.

- Chị Thanh Mai.

Dương Tử Mi bước nhanh về phía Thanh Mai, kêu lên.

- Tiểu Mi, cuối cùng em cũng đến rồi.

Lâm Thanh Mai vừa nhìn thấy cô, mừng tí mắt, lập tức đứng dậy, kéo tay Dương Tử Mi nói:

- Đã một tháng không gặp em, mấy ngày nay em có khỏe không?

- Ủ, em rất khỏe.

Dương Tử Mi phát hiện sắc mặt Thanh Mai có hơi xanh xao, quan tâm hỏi:

- Còn chị, sắc mặt của chị có vẻ không tốt, có phải mang thai rất cực khổ không?

Lâm Thanh Mai đưa tay xoa xoa bụng:

- Ủ, chị thấy khẩu vị không được tốt cho lắm, giấc ngủ cũng không ngon, hơn nữa, bụng dưới cũng hơi đau, mẹ chị nói đây đều là những hiện tượng bình thường khi mang thai, mấy ngày nữa sẽ đỡ hơn thôi.

- Để em xem một chút.

Dương Tử Mi đưa tay tìm mạch của cô, phát hiện có chút kỳ lạ, sắc mặt cũng lặng xuống:

- Chị Thanh Mai, có phải là chị vẫn thấy tình trạng xuất huyết không?

Lâm Thanh Mai có chút e thẹn gật nhẹ đầu.

Sắc mặt Dương Tử Mi nghiêm nghị lại:

- Chuyện lớn như vậy sao chị lại không đến bệnh viện kiểm tra thử xem, sao có thể ỷ y như vậy chứ?

Lâm Thanh Mai nghe xong, gấp gáp nắm tay Dương Tử Mi, hỏi:

- Tiểu Mi, chị... chị sẽ không sao đúng không?

- Chị đừng lo, bây giờ có em ở đây rồi, không sao hết.

Dương Tử Mi đưa Lâm Thanh Mai tới hậu viện nằm trên giường nghỉ ngơi, chăm sóc cho cô, còn giải thích cho cô biết lý do tại sao lại có hiện tượng xuất huyết.

Khi cuống rốn thành hình trước, phôi thai cũng không ổn định, bởi vậy có rất nhiều nhân tố có thể dẫn đến sảy thai.

Lúc sảy thai, phôi thai và thành tử cung sẽ tách rời nhau theo những hướng khác nhau, khiến thành mạch máu bị vỡ, tạo thành tình trạng xuất huyết.

Theo thống kê của một trung tâm y học cao cấp, chỉ có năm mươi phần trăm phụ nữ có thể bình an trải qua quá trình đầu của thời kỳ mang thai, thụ thai thành công xong, ước chừng có ba mươi phần trăm phụ nữ mang thai có thể bị sảy thai, mặt khác, có gần mười phần trăm phụ nữ có thai ngoài tử cung hoặc các vấn đề khác.

Bởi vậy, thời kỳ đầu mang thai nếu xảy ra những chuyện bất thường này, nhất định không được nghe lời từ những người đã có kinh nghiệm, họ bình yên sinh được con của họ không có nghĩa là chị cũng có thể, phải đi bệnh viện tiến hành các kiểm tra có liên quan, sau đó tìm cách điều trị.

Nhưng Lâm Thanh Mai lại không biết tình hình nguy hiểm đến mức đó.

Lần trước cô bị âm sát khí nhập vào người, từ đó tình hình sức khỏe liên giảm sút, nếu không nhờ Dương Tử Mi phát hiện đúng lúc, chắc không đến ba ngày, cô sẽ bị sảy thai mất.

Sau khi Dương Tử Mi chăm sóc cho cô xong, cảm giác đau đau ở bụng của Lâm Thanh Mai cũng biến mất, tình trạng buồn nôn do dạ dày bị chèn ép gây sưng cũng không còn nữa.

- Tiểu Mi, nếu như không có em, chị thật sự không biết phải làm sao, em đúng là ân nhân của đứa bé trong bụng chị!

Lâm Thanh Mai cảm kích kéo tay Dương Tử Mi nói.

- Đó là do em và đứa bé này có duyên thôi.

Dương Tử Mi cũng hí hửng cười, đưa bùa hộ mệnh cho Lâm Thanh Mai, căn dặn cô có chuyện gì thì phải gọi điện thoại nói cho mình biết.

Lâm Thanh Mai gật gù, cô đã tận mắt nhìn thấy Dương Tử Mi cứu chữa cho Bạch Trị khỏi bệnh u não, cho nên cực kỳ tin tưởng khả năng chữa bệnh của Tử Mi không chút nghi ngờ gì.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Thẻ bài bướm bướm (3)

Tổng Huyền mới đi làm về, vừa nhìn thấy Dương Tử Mi liền rất vui mừng. Một tháng không gặp cô, dài như một thế kỷ vậy đó.

Dương Tử Mi lấy thẻ bài bướm bướm mới mua ra, đưa cho Tổng Huyền hỏi:

- Thầy Tổng, mấy thẻ bài bướm bướm này là hàng mỹ nghệ rất đặc biệt, không biết thầy có biết lai lịch của nó không vậy?

- Thẻ bài bướm bướm?

Tổng Huyền cầm lấy bốn thẻ bài bướm bướm, nhìn kỹ một chút:

- Đúng là hàng công nghệ chế phẩm, nhưng mà không phải là thẻ bài bướm bướm thật.

- Há? Vậy thì thẻ thật có đặc điểm gì?

Dương Tử Mi nghi ngờ hỏi.

- Thẻ bài bướm bướm thật là một loại thẻ bài hình Phật từ Thái Lan, thẻ bài này của anh chính là thẻ bài bướm bướm thật do chính tay cao tăng Kruba Krissana ở miền bắc Thái Lan tạo ra. Ngày đi Thái Lan anh có làm quen với một vị tăng nhân, nên được người đó tặng.

Tổng Huyền đi vào phòng, lấy một thẻ bài còn tinh xảo và phức tạp hơn cái của Dương Tử Mi mua, trên thẻ bài có nạm đá quý, trên bướm bướm còn có hai khuôn mặt, một nam một nữ, hơn nữa, trên thẻ bài còn tỏa hương thơm ngát.

Trên thẻ bài này có màu vàng kim nhàn nhạt, nhìn qua liền biết nó là một vật mang lại may mắn, hơn nữa, công nghệ chế tác còn tỉ mỉ hơn mấy tấm thẻ bài Dương Tử Mi mua được.

Thẻ bài Phật và bướm bướm bình thường có một trăm lẻ tám loại phần hoa trồng từ đất ở miếu thờ, đặc chế từ nhiều loại đá quý, là vật thánh hỗ trợ nhân duyên nam nữ, cho nên thẻ bài Phật cổ sẽ có mùi thơm kéo dài rất lâu.

Nghे nói, có một ngày khi đại sư Kruba Krissana đang tu hành thì có một con bướm bay qua, đột nhiên làm cho đại sư có linh cảm kỳ diệu, từ đó người lấy hình tượng của hai loại chim linh thiêng là chim nhân duyên để chế tạo Thẻ bài Phật và bướm bướm lại lần nữa. Thẻ bài Phật và chim nhân duyên đầu tiên vốn do Kruba Krissana và đại sư chủ trì quản lý đền Mahawan cùng nhau tạo nên, dùng bùn để chế thành một vài thẻ bài Phật và chim nhân duyên. Mà trong thẻ bài của đại sư Kruba Krissana tạo ra lại có hai khuôn mặt một nam một nữ, đại sư giải thích rằng đó là thần Shiva và vợ của thần, nữ thần Parvati.

Nhưng thời gian đầu lúc vừa mới được tạo ra, tám thẻ bài này vẫn không được mọi người sử dụng, bởi vì cho đến bây giờ cũng chưa có ai từng nhìn thấy con bướm có hình mặt người trên cánh của nó như hình ảnh trên thẻ bài, nhưng về sau, rất nhiều người mang nó theo bên mình đều cảm thấy cực kỳ may mắn, hơn nữa, về mặt nhân duyên ngày càng tốt hơn, có sự thay đổi rõ rệt so với bình thường.

Thì ra thẻ bài bướm bướm này là thứ có thể hỗ trợ một ít pháp khí để bảo vệ người đeo nó.

Tổng Huyền thấy Dương Tử Mi thật sự yêu thích thẻ bài bướm bướm, liền đưa tặng cho cô.

Dương Tử Mi cũng không khách sáo, nhận lấy thẻ bài. Hơn nữa, cô cũng muốn dùng thẻ bài bướm bướm này để nghiên cứu một vài loại bùa chú ở Thái Lan, tích lũy kiến thức cho bản thân mình về phương diện này.

Trong một gian phòng chỉ cần bỏ ra ba mươi tệ một tháng là có thể thuê được, có một người đàn ông tuổi đã cao, khoác một chiếc áo màu đỏ sậm, cao khoảng 1m65, thân người gầy gò, khuôn mặt kỳ quái rất đáng sợ, ánh mắt bình thường cũng đã như rắn hổ mang độc ác, nhìn người đàn ông run rẩy quý trước mặt mình, hỏi:

- Ba Tụng, tìm được người chưa?

- Mịch La đại sư, tìm được rồi!

Giọng nói của Ba Tụng hơi run run,

- Hôm nay ta đã tìm thấy một cô gái thích hợp ở khu bán đồ cổ.

Hai mắt bình thường đã trông có vẻ rất độc ác của Mịch La giờ còn lóe lóe lên, khề gật đầu:

- Được! Tối nay hãy đưa ta đi tìm cô gái đó.

- Dạ, đại sư! Cô ấy đã mua bốn thẻ bài bướm bướm, cho dù cô ta có đi đến chân trời góc biển, chúng ta cũng có thể tìm ra.

Ba Tụng vội nói, lần này trong giọng nói có ý lấy lòng.

Mịch La hài lòng gật gù đầu,

- Ta sẽ không quên công lao của ngươi đâu!

- Cảm ơn đại sư.

Ba Tụng quỳ, đập mạnh đầu xuống đất, sợ đến nổi trán đổ mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 329: Ngũ độc đột kích

Dương Tử Mi từ phố Văn Lai trở về, mở cổng lớn vào nhà.

Lúc trước khi Long Trục Thiên còn ở đây, anh sẽ luôn ở trước sân chờ cô, nhìn thấy cô trở về liền dang tay, để cô sà vào lòng mình, ôm cô xoay tròn vài vòng xong, Long Trục Thiên cười lớn nói:

"Anh nhớ em muốn chết, nếu em còn không về, anh sẽ nhớ đến phát điên mất."

Mỗi khi anh làm như vậy, cô đều cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Bây giờ trong nhà trống rỗng, chỉ còn hoa cỏ cây cối và mấy chú cá ba đuôi trong hồ chờ cô.

Dương Tử Mi cảm thấy cô đơn, cô chỉ còn biết ngồi lên một tảng đá lớn cạnh hồ cá, lấy một chút thức ăn rải vào trong nước. Mấy con cá lập tức ngoáy đuôi, nhanh chóng bơi về phía thức ăn, cắn nuốt lia lịa.

Cô nhìn bọn chúng, cảm thấy nhàm chán.

Lúc trước cô và Long Trục Thiên cùng nhau nuôi cá, tuy rằng anh không nói gì, chỉ nhìn thôi, nhưng cô cũng cảm thấy đặc biệt thú vị. Bây giờ người đã đi rồi, cô làm gì cũng thấy buồn bực ngán ngấm.

Dương Tử Mi đứng dậy thở dài một hơi, thay một bộ đồ ở nhà cho thoải mái, ngồi trên xích đu đọc một quyển sách về đồ cổ mà Tống Huyền đã đưa cho cô, sau đó lấy một thẻ bài bướm bướm ra ngắm nghía.

Lúc này bỗng nhiên có một con rắn nhỏ màu đen, kích thước to bằng đầu ngón tay, dài chừng 50cm, giống như một sợi dây nhỏ từ trong bụi cỏ từ từ, lặng lẽ bò về phía cô.

Ở một hướng khác, lại có một con bò cạp lớn màu đen, một con rết màu đỏ, một con thằn lằn màu nâu và một con thiềm thừ màu xám đang bò về phía cô.

Mấy loại động vật này vừa bò ra khỏi bụi hoa được một lúc thì hoa cỏ ở đó liền trở nên ứ rữ, giống như bị trúng độc.

Dương Tử Mi bỗng cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, một luồng cảm giác nguy hiểm không thể diễn tả bằng lời đang dần đến gần cô.

Con người của Dương Tử Mi khựng lại, nắm chặt thẻ bài bướm bướm trong tay, hai mắt khép hờ, đang lắng nghe tiếng động từ bốn phía xung quanh.

Lại không nghe thấy tiếng người lạ nào đến gần.

Chẳng lẽ, đây chỉ là lỗi giác thôi sao?

Cô mở mắt dùng trí tuệ và linh cảm của mình, cuối cùng cũng có thể nghe thấy tiếng động rì rào thật nhỏ do động vật bò sát tạo ra.

Loại bò sát này chắc chắn không phải là loại động vật tầm thường như mấy chú dế mèn trong vườn nhà.

Hơn nữa, những tiếng động lại đến từ nhiều hướng khác nhau, dựa vào âm thanh càng ngày càng đến gần, Dương Tử Mi có thể cảm thấy bầu không khí càng ngày càng nguy hiểm.

Tòa nhà của cô hiện nay vẫn nằm trong vùng hoang vu của thành phố A, những chỗ xung quanh thậm chí còn chưa khai hoang, xung quanh đều là cỏ dại rậm rạp, bình thường cũng có không ít chuột, bọ, côn trùng, rắn, rết bò qua bò lại.

Nhưng mà những loại chuột, bọ, côn trùng, rắn, rết bình thường chắc chắn không thể nào đến gần nhà của cô được.

Cô còn đang nghi ngờ, nhưng rõ ràng là cô đang nghe thấy tiếng rì rào do bò sát gây ra ở phía sau lưng. Dương Tử Mi vừa quay đầu nhìn, đã nhìn thấy một con rắn đen phóng nhanh như tia chớp về phía cô.

Ngón tay của Dương Tử Mi đã tích tụ âm sát khí từ sớm, lúc này liền bắn ra khi con rắn còn cách cô bảy tấc.

Đừng!

Đầu rắn lệch đi, phần thân của nó dựa trên mặt đất mấy cái.

Đầu rắn lại ngẩng lên, là chiếc lưỡi đáng sợ, tập kích cô lần nữa, phun ra khí độc.

Dương Tử Mi chỉ cảm thấy con rắn này cực kỳ hôi tanh, khiến cho đám cỏ xanh mà nó vừa bò qua khô đen lại.

Đúng là một con rắn độc!

Dương Tử Mi gia tăng cường độ của âm sát khí trên ngón tay, bắn về phía nó lần nữa.

Con rắn chết gục đầu xuống, cuộn mình thành một vòng trên đất.

Cô vừa định thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu đã nhìn thấy một con rết, một con thiềm thừ, thằn lằn, bọ cạp vây quanh chân mình. Bọn chúng như bị một thế lực xấu xa nào đó chỉ huy, trên cơ thể chúng có mùi rất buồn nôn, cùng nhau lao về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330: Người lạ độc ác

Tuy rằng Dương Tử Mi tài cao lại gan dạ, nhưng dù sao đi chăng nữa cô cũng chỉ là một cô gái, vừa nhìn thấy con rắn kia đã bị dọa sợ rồi.

Bây giờ lại còn có năm con vật độc nhất trong truyền thuyết xuất hiện cùng một lúc. Cô chỉ cảm thấy sồn tóc gáy, nổi da gà, lạnh sống lưng, không ngừng bắn sát khí trên tay về phía những con vật kịch độc kia.

May mắn là tốc độ di chuyển của những loài vật này cũng không nhanh như con rắn độc lúc này, hơn nữa sức sống của chúng cũng không đủ mạnh, dùng âm sát khí bắn mấy cái là đã có thể giết chết được bọn chúng.

Dương Tử Mi nhìn năm loài động vật kịch độc này chết trước mắt mình, vừa xấu xí, vừa ghê tởm. Cô cảm thấy dạ dày của mình quặn lên từng cơn, muốn nôn.

Độc của năm con vật này hình như mạnh hơn các loài bình thường khác rất nhiều, bọn chúng chết, làm mặt đất cũng cháy thành màu đen.

Dương Tử Mi cau mày, hai chân dùng sức đạp mạnh xích đu một cái, tung người ra xa mấy mét, mới nhảy xuống mặt đất.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy bên ngoài tường rào có tiếng còi nhỏ nhỏ kỳ lạ. Cô nhón mũi chân mảnh khảnh một cái, cả người đã nhảy lên cây, dùng cây cối làm điểm tựa, tiếp tục nhảy lên nóc nhà.

Dương Tử Mi nhìn về nơi phát ra tiếng còi kỳ lạ đó, chỉ thấy bên ngoài tường rào có một người đàn ông gầy gò đang đứng, dưới ánh trăng mờ mờ, nhìn hẩn có vẻ đặc biệt kỳ lạ.

Dương Tử Mi có thể nhận thấy mùi sát khí nồng nặc tỏa ra từ trên người ông ta, giống như có một cái lồng che chắn toàn thân của ông ta vậy.

Dương Tử Mi hít mắt lại.

Đây là người có sát khí nặng nhất từ trước đến nay mà cô từng thấy. Trên người ông ta hẳn là đang gánh vác ít nhất mấy ngàn oan hồn.

Chỉ cần đứng xa như vậy Dương Tử Mi cũng có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở đầy độc ác và kỳ quái trên người ông ta, giống như ông ta là quỷ gọi hồn đến từ địa ngục vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta chính là người đã dùng tiếng còi để tập hợp năm con vật buồn nôn kia đến tấn công mình.

Ông ta là ai vậy chứ?

Lại có thể sai khiến cả năm con vật kịch độc nhất? Lẽ nào là Ngũ Độc Giáo đến từ Nam Cương? Mình chọc giận đến những người gian ác này hồi nào?

Mịch La thối còi tập hợp năm con vật mà ông ta nuôi kia quay lại, nhưng mà rất lâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Ông ta biết rõ với tốc độ của con rắn đen nhỏ kia, chắc chắn lúc này đã có thể đứng trước mặt mình rồi, nhưng bây giờ sao vẫn không nghe thấy bất cứ tiếng động gì?

Ông ta thối còi lần thứ hai, vẫn yên ắng như cũ, ngoài ông ta ra, cũng không thấy bất cứ loài động vật nhỏ nào khác.

Lẽ nào, chúng nó gặp bất trắc rồi hả? Mịch La bắt đầu lo lắng, hạ tay cầm còi xuống.

Mắt con vật kịch độc mà ông ta nuôi, tuy chỉ mới năm năm tuổi, nhưng đối với một người bình thường mà nói, như vậy cũng đã đủ chết rồi, đặc biệt là rắn đen nhỏ, tốc độ công kích rất nhanh nhẹn, cho dù là người đứng cách nó bảy thước cũng sẽ bị nó cắn trúng.

Lẽ nào cô gái trong kia lại biết võ công?

Vậy thì càng tốt!

Ông ta nở một nụ cười lạnh, nếu như vậy thì càng hợp ý ông ta.

Dương Tử Mi điều hòa lại hơi thở của bản thân, lặng lẽ đứng trên nóc nhà quan sát thần thái và biểu hiện của Mịch La.

Sát khí trên người tên Mịch La này quá nặng, cho nên Dương Tử Mi không thể nào dùng mắt thần để dò xét toàn bộ thông tin trên người ông ta, không biết được rốt cuộc ông ta là ai.

Có điều, từ nụ cười lạnh lùng quái dị kia, có thể thấy, chắc chắn là ông ta có ác ý với mình.

Rốt cuộc người này là ai? Tại sao lại muốn dùng cách độc ác như vậy để dồn mình vào đường chết?

Ánh mắt của Dương Tử Mi nhìn đến eo của Mịch La, cô đột nhiên nổi da gà, lạnh cả người.

Ban đầu cô chỉ nghĩ thất lưng của ông ta đang đeo một loại dây nịch kỳ quái nào đó thôi, nhưng khi nhìn rõ lại thì đó chính là một con rắn còn sống quấn quanh eo, con rắn thậm chí còn đang ngẩng đầu lên, thè chiếc lưỡi thật dài, dùng đôi mắt độc ác nhìn về phía cô...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 331: Đối phó với rắn độc (1)

Trên thân thể con rắn này có những vện vằn to nhỏ chằng chịt tạo thành hoa văn, trên lưng chủ yếu là màu xám, trên có những đốm đen lấm tấm không theo quy luật nào. Đầu nó hình tam giác, đầu và cổ phân chia rõ ràng, môi ngắn tròn. Vảy nhỏ trên đầu lưng nổi thành sừng, lỗ mũi to nằm ở phía trên môi, thân thể chủ yếu là màu xám, dọc lưng có ba đốm tròn, giữa mỗi đốm có màu tím hoặc nâu, bên ngoài màu đen, bên ngoài những vết đốm là vện vằn màu nâu không theo quy luật nào, bụng màu xám trắng, có những vết bớt màu nâu đậm rải rác.

Nhìn nó quấn quanh người Mịch La được ba vòng, chiều dài ít nhất cũng khoảng 1,5m.

Dương Tử Mi nhận ra đây là rắn hổ bướm, còn được gọi là báo gấm trăm bước, chi Russell's viper, khóa xà, là một trong những loài rắn có nọc độc mạnh nhất Đông Nam Á, lực công kích của nó rất mạnh, tuy nhiên bề ngoài lại xấu xí khó coi.

Trước kia khi đi du lịch ở Đông Nam Á, sư phụ Ngọc Thanh đã từng bị loài rắn độc này cắn, thiếu chút nữa thì mất mạng, may mà được người bắt rắn phát hiện cứu giúp đúng lúc, mới thoát khỏi quỷ môn quan, nhưng cơ bắp ở cẳng chân vẫn bị teo lại, khiến việc đi lại có chút bất tiện.

Vì vậy, ông đã đưa ra một chương trình học về nhận thức các loại rắn trong suốt một ngày cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi không sợ quỷ, không sợ thần, nhưng đối với loài rắn độc ghê tởm thì lại có cảm giác bài xích và ghê tởm.

Nhất là khi nhìn thấy hai mắt của con rắn đang hung ác nhìn mình, quả thực là sồn tóc gáy, ngay lập tức muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Mịch La cũng phát hiện sự khác thường của con rắn.

Ánh mắt nhìn theo hướng đầu con rắn, thì thấy một bóng dáng màu trắng nhỏ ngồi trên nóc nhà, xinh đẹp vô cùng.

Ở trên nóc nhà, thiếu nữ có mái tóc đen rủ xuống vai, bạch y trắng ngần, da dẻ đẹp như ngọc dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng, mi mắt thanh tú, trên người có một luồng khí tức âm tà kì dị, vừa giống tiên tử, vừa giống tu la đi ra từ địa ngục.

Rất tốt!

Khuôn mặt khô gầy của ông ta xuất hiện một nụ cười hài lòng.

Vốn tưởng rằng đó chỉ là một cô gái bình thường mà Ba Tụng tìm thấy, kết quả lại khiến ông ta kinh ngạc đến vậy!

Cô gái này, nếu biến thành quỷ sẽ trở thành vô địch!

- Tiểu Ban, đi.

Ông ta huýt nhẹ, ra lệnh cho con rắn hổ bướm trên đầu.

Rắn hổ bướm nhận được hiệu lệnh, xoẹt một tiếng, từ bên hông ông ta bò đi nhanh như tia lửa điện, bật xa vài mét, leo lên tường vây rồi bò lên cao như đi trên đất bằng.

Thấy con rắn hổ bướm chỉ dài khoảng 1,5m, đầu hình tam giác đang thè lưỡi bò về phía mình, Dương Tử Mi trở nên căng thẳng, lưng ra mồ hôi, tay cũng lạnh dần.

Cô muốn chạy trốn!

Nhưng cô biết, cô không có đường nào để chạy!

Hôm nay chạy thoát, ngày mai cũng vẫn lặp lại chuyện hôm nay, như vậy còn không bằng dừng cảm đối mặt!

Cô niệm một lần Tĩnh Tâm chú, để mình trấn tĩnh lại một chút.

Ngón tay cô ngưng tụ âm sát khí, chỉ chờ con rắn tới gần thì sẽ một kích tất trúng.

Mịch La biết không thể khinh thường Dương Tử Mi, bèn huyết sáo thúc giục tấn công.

Rắn hổ bướm tăng nhanh tốc độ, đầu ngẩng cao, đôi mắt nhìn chăm chăm Dương Tử Mi, cái lưỡi không ngừng thè ra rứt vào, miệng phun ra khí độc tanh hôi, khiến hơn nửa hoa cỏ trong sân héo rũ.

Biết rõ đôi mắt rắn kia vô cùng ghê tởm, nhưng Dương Tử Mi không dám rời mắt khỏi nó nửa tấc.

Cô phải nhìn nó chăm chăm, duy trì cự li và nhắm chuẩn vào điểm yếu chí mạng của con rắn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 332: Đối phó với rắn độc (2)

Khi con rắn hổ bướm tiếp cận, cự li công kích tốt nhất là 2m, một người một rắn đồng thời phát động công kích!

Rắn hổ bướm thè lưỡi, “Xì” một tiếng, cắn về phía yết hầu Dương Tử Mi như một mũi tên.

Ngón tay Dương Tử Mi cũng kết ấn phát ra âm sát khí.

Bụp!

Rắn hổ bướm bị âm sát khí đánh trúng, rơi xuống mặt đất.

Dương Tử Mi vừa định thở phào một hơi lại thấy nó vặn vẹo eo lưng, đứng lên trên mặt đất rồi bắn về phía mình như mũi tên.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Với lực công kích của âm sát khí thì dù là một con voi cũng có thể đánh chết, sao con rắn này lại ngoan cố như vậy?

Cô không biết là, con rắn này do Mịch La nuôi dưỡng đã được mười tám năm, lớp vảy của nó được huấn luyện cứng như tường đồng vách sắt, dù lấy đao đâm trực tiếp cũng không xiên vào được nửa phần.

Đặc biệt là điểm yếu chí mạng của nó, Mịch La đã dùng công phu biến nó trở thành nơi có lực phòng ngự vô cùng chắc chắn.

Vừa nãy, âm sát khí của Dương Tử Mi chỉ đánh con rắn rơi xuống đất, không thể tạo ra thương tổn chí mạng cho nó.

Nhìn con rắn lần nữa ngẩng cái đầu tam giác tập kích về phía mình, cô bắt đầu trở nên bối rối, không ngừng bắn ra âm sát khí để ngăn cản nó.

Nhưng ai biết, con rắn kia vô cùng linh hoạt, lại thêm da dày thịt béo, mà nó với con người không giống nhau, sẽ không bị âm sát khí ảnh hưởng.

Có thể ảnh hưởng tới nó, chỉ có tiếng còi của Mịch La!

Dương Tử Mi thấy công kích bằng âm sát khí của mình với rắn hổ bướm không có hiệu quả, bèn vội vàng lui về phía sau, mũi chân không cẩn thận đạp vào một mảnh ngói hồng, thân mình lao đảo không kịp đứng vững.

Con rắn kia lập tức như một mũi tên, mở rộng miệng, cắn một miếng về phía yết hầu cô.

Một cảm giác tê liệt truyền khắp toàn thân.

Cô dùng tay nắm lấy đầu con rắn!

Đuôi rắn mạnh mẽ dùng lực lắc lư, liên tục đánh vào tay cô!

Dương Tử Mi buông lỏng tay!

Đuôi rắn lại giống như dây thừng, nhanh chóng quấn lên chiếc cổ dài mảnh của cô.

Mùi vị tanh hôi và khói độc, lại thêm cả nọc độc nhanh chóng tràn ngập quanh cổ cô...

Dương Tử Mi chưa từng trải qua trận chiến nào ác liệt như thế, cô nhắm mắt, té xỉu ở trên mái nhà.

- Cứu em, Trục Thiên, cứu em, lạnh quá!

Dương Tử Mi cảm giác mình như đang rơi vào hầm băng, sự lãnh lẽo thấu xương lan tỏa toàn thân cô.

Cô cố gắng mở miệng lên tiếng, nhưng thể nào cũng không thể phát ra tiếng!

- Tỉnh dậy!

Một âm thanh xa lạ vang lên bên tai.

Thần kinh cô như bị điện giật, đột ngột mở mắt.

Đập vào mắt là một người đàn ông già nua thoát nhìn vừa bản vừa thối, hai mắt hõm sâu đáng sợ, khuôn mặt như đầu lâu toàn xương cốt, toàn thân gầy khô như củi. Một con rắn hổ bướm quấn quanh thắt lưng ông ta, đang ngẩng cái đầu hình tam giác thè lưỡi đỏ như máu, đôi mắt tà ác trừng cô.

Cô còn thấy một con nhện màu đỏ quý dị đang bò trên tay ông ta, trên cánh tay có một con thằn lằn màu nâu, lưng có vằn trong suốt, lóe lên ánh sáng đen bóng của nọc độc.

Trên đỉnh đầu của ông ta còn có một con cóc xấu xí đang ngồi chồm hổm, bụng phồng lên, không ngừng phun khí về phía cô.

- Ông là ai?

Ngữ khí của cô mang theo vài phần kinh hãi phần nộ!

- Mịch... La...!

Mịch La dùng tiếng phổ thông nửa sống nửa chín của mình, nghẹn họng trả lời, thanh âm giống như yết hầu bị người khác dùng dao cắt qua, cực kì khó nghe, chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 333: Bị nhốt trong lồng kính

Toàn thân đầy độc vật đang bò của Mịch La thật quá ghê tởm.

Dương Tử Mi dời ánh mắt khỏi người ông ta, lại phát hiện, mình đang bị nhốt trong một chiếc lồng kính, tay chân bị những sợi tơ buộc chặt, chỉ cần hơi động một chút, sợi tơ này sẽ ghì vào da thịt, thắt chặt đến nỗi cổ tay trắng muốt của cô nổi lên những vòng đỏ hồng.

Cô kinh hãi.

Tại sao mình lại nằm trong chiếc lồng kính này?

Chẳng lẽ là do tên Mịch La biến thái này?

Cách mặt kính trong suốt, cô nhìn thấy khuôn mặt đang cười một cách quý dị của Mịch La.

Cô xoay đầu nhìn những nơi khác, dạ dày lập tức chao đảo, chỉ muốn nôn mửa ngay.

Trong căn phòng hơi hám thấp bé không ngờ toàn là nhện, rắn, cóc, bọ cạp, càng ghê tởm hơn là ở một góc khác còn có ba cái đầu trẻ con, các loại độc vật chui ra từ ngũ quan ghê tởm vô cùng.

Mà cô không nhìn thấy vong hồn oán khí của ba đứa bé trên đầu chúng.

Điều này rất không bình thường!

Toàn thân cô lông tóc dựng ngược, dạ dày như đảo lộn, sắp không thở nổi.

Cô thử dùng tay kết ấn bắn ra âm sát khí, nhưng nguyên khí vừa chuyển, những sợi tơ nhỏ đang thắt trên người dường như cảm ứng được, lập tức thắt chặt da thịt, khiến cô đau đến mức nhe răng nhếch miệng, vội vàng buông tay đang ngưng tụ nguyên khí.

- Hehe.

Mịch La cười quý dị, lạnh lạnh:

- Cô bé, mày đừng vọng tưởng sử dụng chân khí, sợi tơ nhỏ này do tao đặc chế, nếu mày vẫn cần đôi tay đôi chân non mịn xinh đẹp của mình thì tao khuyên mày nên ngoan ngoãn một chút.

Sợi tơ đặc chế?

Dương Tử Mi nhìn máu rỉ ra từ cổ tay, thật sự không dám động nữa.

Nếu tay chân mình đều bị cắt đứt, thì cuộc sống sau này sẽ thế nào?

Việc cô có thể làm lúc này, chính là chờ đợi.

Chờ xem lão Mịch La chết tiệt này rốt cuộc định làm gì với mình.

- Tôi có thù với ông ư?

Dương Tử Mi cưỡng chế mình bình tĩnh lại, bắt mình dừng cảm một chút, nhìn thẳng vào Mịch La.

Ai ngờ, lúc này đột nhiên có một con rết chui ra từ lỗ mũi hần, kéo theo nước mũi đục ngầu, khiến cô ghê tởm vội quay đầu đi, nhin không được nôn khan một tiếng.

Trên đời này sao lại có kẻ ghê tởm như vậy chứ?

- Hắc hắc! Không thù!

Mịch La cười bén nhọn:

- Chẳng qua mày vừa hay lại phù hợp làm quý của tao.

Quý?

Dương Tử Mi rùng mình.

Chẳng lẽ tên Mịch La này là đạo sĩ Thái Lan?

- Ông định làm gì với tôi?

Biết rõ sự ác độc của lão đạo sĩ này, thanh âm của Dương Tử Mi hơi run run.

- Vừa mới nói đó, tao sẽ biến mày thành quý của tao, đợi đến giờ, tao sẽ từ từ độc chết mày, rót vào thuốc chống phân hủy, khiến cơ thể xinh đẹp của mày vĩnh viễn không bị hư thối, trở thành con quý trung thành nhất, cũng là con quý lợi hại nhất của tao. Tao chưa từng thấy ai trời sinh đã có khí âm tà bao phủ như mày, đây chính là nguyên liệu làm quý tốt nhất đó. Đến lúc đó, nhờ phúc của mày, tao sẽ trở thành đạo sĩ đệ nhất Thái Lan. Ha ha, mang theo một con quý xinh đẹp như vậy đi ứng chiến là một việc khiến người ta vui vẻ biết bao.

Mịch La cười to khiến thân hình gầy trơ xương của hần run run.

Mà đám độc vật trên người hần cũng giương nanh múa vuốt, bò đến bò đi trên người hần... Rắn hổ bướm cũng thè lưỡi liên tục...

Dương Tử Mi sồn tóc gáy, cả người lạnh run, sợ muốn chết, chỉ mong có thể nhìn thấy bóng dáng Long Trục Thiên xuất hiện.

Chỉ có anh mới có thể cứu mình ra!

Nhưng mà anh đã đi rồi!

Trục Thiên! Trục Thiên! Trục Thiên!

Cô liều mạng kêu gào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 334: Số đã định phải làm quý

Trên một chiếc xe đã chạy đến giữa sa mạc.

Đang lái xe như một con cuồng phong để tránh né bầy sói sa mạc đằng sau, Long Trục Thiên bỗng cảm thấy lồng ngực đau nhức.

Anh duỗi tay sờ ngực, dường như cảm giác được đang có người không ngừng gọi tên mình.

Con người đen trầm xuống, sắc mặt ngưng trọng.

Chẳng lẽ Mi Mi xảy ra chuyện?

Anh hiểu rõ năng lực của Dương Tử Mi, theo lý thuyết, ở thành phố A đâu có ai có thể làm hại cô ấy!

Có phải mình quá lo lắng rồi không?

Bầy sói sa mạc phía sau càng ngày càng gần.

Anh cũng không nghĩ nhiều nữa, quay đầu xe, lao về phía bầy sói

Cho dù là nghĩ nhiều hay thế nào đi nữa!

Hiện tại anh phải nhanh chóng rời khỏi cái sa mạc hoang tàn vắng vẻ, không có chút tín hiệu điện thoại nào này, để gọi cho Dương Tử Mi, xác nhận cô vẫn bình an mới được.

Về phần đồ vật cần phải tìm thì trị hoãn một chút cũng không sao, an nguy của Dương Tử Mi mới là quan trọng nhất.

Mịch La đi tới góc nhà, cầm lấy một cái đầu trẻ con, ánh mắt âm trầm nói:

- Mày có biết đây là gì không? Đây là chế phẩm quý thất bại! Mà với mày, tao tự tin nhất định sẽ không thất bại, ha ha, trên đời này không có ai có thân thể và linh hồn thích hợp để chế tạo thành quý như mày.

Quý do đạo sĩ dùng phương pháp đặc thù, dùng các phương pháp trói buộc như vẽ bùa đối với thi thể, cũng có cơ thể sống, khiến thi thể nghe theo mệnh lệnh của mình.

Nhưng đối với thi thể bị thi pháp hoặc với cơ thể sống mà nói, bọn họ vô cùng thống khổ, linh hồn tràn ngập sự căm hận. Nếu người thi pháp có đạo hạnh không đủ, chẳng những không thể khống chế cương thi, mà còn có thể bị quý căm hận tiêu diệt, quý lập tức trở thành tai họa khó lường.

Quý mạnh nhất trong truyền thuyết là dùng cơ thể trẻ sơ sinh còn sống để chế tạo, dùng máu làm phù chú, còn phải để đứa trẻ sống trong thời gian rất dài, nếu thành công, quý được tạo thành gọi là quý ranh.

Mịch La vẫn muốn làm ra quý ranh lợi hại nhất, nhưng qua vài lần đều thất bại, thậm chí chịu phản phệ, việc này khiến ông ta bị các đạo sĩ khác cười nhạo, nhất là đại sư huynh, người đó vẫn luôn khinh bỉ mình có tư chất kém, không có thiên phú, điều này khiến ông ta cảm thấy bị sỉ nhục.

Vì vậy, ông ta thể nhất định phải tạo ra quý lợi hại nhất trên đời, đánh bại đại sư huynh, hãnh diện trong giới đạo sĩ.

Một ngày nọ, ông ta tìm thấy phương pháp chế tạo quý còn lợi hại hơn cả quý ranh từ một quyển sách tàn khuyết. Đó chính là dùng thiếu nữ có khí âm sát thuần khiết làm vật dẫn quý.

Ông ta tìm khắp Đông Nam Á cũng không thấy ai phù hợp, mãi đến khi Ba Tụng gặp được Dương Tử Mi.

Mà Dương Tử Mi luyện đạo khí, tố chất thân thể cũng không phải thiếu nữ bình thường có thể so sánh, càng thích hợp để làm quý, nếu có thể chế tạo thành công, ông ta tự tin sẽ trở thành thiên hạ vô địch.

Dương Tử Mi nhìn cái đầu trẻ con thăm không nổi nhìn, trong lòng càng thêm lo lắng, hoảng sợ mình sẽ biến thành quý như cái xác không hồn, không có ý chí bị người khác khống chế.

Chẳng lẽ đời này của mình có kết quả như vậy ư?

Có ai có thể tới cứu mình không?

Ba Tụng đẩy cửa vào, thấy Mịch La liền phủ phục trên mặt đất, dập đầu nói:

- Đại sư, cơm nước đã chuẩn bị xong, mời thầy ra ngoài ăn.

- Ủ, ta ra đây!

Mịch La ném cái đầu trẻ con trên tay đi, khiến Ba Tụng sợ run, trong lòng kêu gào xui tám đời mới bị tên đạo sĩ Mịch La này nhìn trúng, bắt mình làm việc khổ sai không tính, mọi thời khắc đều như bước trên băng mỏng, lo lắng hấn sẽ biến mình thành quý.

Nhìn thấy Ba Tụng, Dương Tử Mi nhớ ra hẳn chính là người bán tấm thẻ bài bướm bướm.

Thì ra, mọi thứ đều do ông ta gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 335: Quỷ sủng tiểu thiên

Mịch La đi ra ngoài.

Ba Tụng đứng thẳng người, quay đầu nhìn thoáng qua Dương Tử Mi, ánh mắt như mang theo lời xin lỗi.

Xin lỗi cái rắm ấy?

Dương Tử Mi hung hăng nắn một câu ở trong lòng.

Ba Tụng đóng cửa đi ra ngoài.

Trong căn phòng nhỏ hẹp âm u chỉ còn lại cô cùng với các loại độc vật ghê tởm xấu xí, còn có vài cái đầu trẻ con.

Dương Tử Mi cố gắng để mình không nhìn những thứ kia, chỉ âm thầm cầu nguyện trong lòng, có thể có người đi vào cứu cô.

- Chị ơi...

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một âm thanh non nớt, thấp thấp.

Dương Tử Mi ngẩng đầu mở mắt, nhìn thấy bên ngoài lồng kính có một âm linh thể đang đứng đó.

Âm linh thể này là một bé trai, khoảng hơn ba tuổi, để tóc trái đào, gương mặt tròn trĩnh rất đáng yêu, mặc một cái yếm đỏ, đôi mắt to chớp chớp nhìn cô.

Dương Tử Mi sợ hãi các loại rắn rết côn trùng, nhưng lại không sợ hãi âm linh thể, huống chi là một bé trai đáng yêu như vậy.

Cô không nhìn thấy bất kì oán khí nào trên người cậu bé.

Điều này nói rõ, linh hồn bé trai này cực kỳ tinh thuần.

- Em trai, em là...?

Cô nghi hoặc hỏi.

- Chị ơi, em tên là Tiểu Thiên! Thân thể của em ở đằng sau chị đó, tên xấu xa Міch La biến em thành quỷ nhưng thất bại, hồn phách của em liền lạng lẹ trốn đi.

Giọng nói Tiểu Thiên còn thơm mùi sữa, trên mặt toát ra vẻ đắc ý.

Thật đúng là trẻ con.

Nhìn thấy Tiểu Thiên, tâm tình kinh hãi bất lực của Dương Tử Mi cũng giảm bớt.

Dù sao có người cùng tán gẫu cũng dễ chịu hơn một mình đối mặt với đồng đồ vật ghê tởm trong phòng này.

- Chị ơi, trên người chị có tấm thẻ bài bướm bướm sao?

Tiểu Thiên hỏi.

- Ừ.

Dương Tử Mi nhìn túi áo.

Trong túi áo có tấm thẻ bài hồ điệp mà Tống Huyền đưa cho cô, còn chưa bị đánh mất.

Tiểu Thiên hai mắt sáng lên, nói nhỏ:

- Chị ơi, chị được cứu rồi.

- Hà?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn đứa trẻ.

- Chị bị sợi tơ phép trời chặt, không thể gãy dựa, nhưng tấm thẻ bài bướm bướm thì khác, chỉ cần chị có thể đọc chú ngữ, pháp lực trong tấm thẻ bài bướm bướm sẽ đi ra, đoạn tơ phép này cũng sẽ bị đứt.

Tiểu Thiên nói.

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên:

- Thật sao?

- Đúng vậy, em nghe tên xấu xa Mịch La kia nói. Chị ơi, chị mau thử xem, để em dạy chị đọc chú ngữ.

Tiểu Thiên hưng phấn nói.

Lúc này Dương Tử Mi cũng không có lựa chọn khác, hưởng chỉ, nàng cảm thấy Tiểu Thiên thật sự muốn giúp cô.

- Được rồi, cảm ơn Tiểu Thiên.

Dương Tử Mi hưng phấn nói.

- Nhưng mà chị ơi, sau khi em cứu chị, chị phải giúp em một việc đó.

Tiểu Thiên nhú mày, khuôn mặt đáng thương.

- Được!

- Thi thẻ của em bị tên xấu xa Mịch La biến thành dầu sáp, ký ức của em sắp biến mất hết rồi, cũng sắp quên mất tên tuổi và lai lịch của mình. Chị ơi, chị có thể giúp em tìm một thân thể mới không? Tiểu Thiên bây giờ rất thảm đó.

Tiểu Thiên đáng thương chớp chớp đôi mắt to, trong mắt tràn đầy mong chờ nhìn cô.

- Được.

Dương Tử Mi gật đầu đồng ý, giúp một vòng hồn sắp mất đi bản ngã tìm chỗ ở mới rất dễ. Bằng pháp lực của cô, chỉ cần điêu khắc một bức tượng ngọc hình người là được.

Tiểu Thiên nghe được lời hứa của cô, vô cùng vui mừng, niệm ra một câu chú ngữ kì quái.

Dương Tử Mi tuy không hiểu câu chú ngữ này, nó khác hoàn toàn với chú ngữ của Đạo gia, nhưng vẫn niệm chú ngữ theo Tiểu Thiên.

Làm theo yêu cầu của Tiểu Thiên, cô thành kính niệm ba lần!

Tấm thẻ bài bướm bướm trong túi áo hơi hơi rung động, giống như nhận được một loại triệu hồi nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 336: Long trực thiên trở về (1)

Chị ơi, thẻ bài bướm bướm bắt đầu có hiệu nghiệm rồi.

Tiểu Thiên vô cùng hưng phấn kêu hô âm ỉ bên ngoài lồng kính.

Tâm tình Dương Tử Mi cũng đột nhiên vô cùng kích động, cô lẳng lặng rút một tấm thẻ bài bướm bướm tinh xảo từ trong túi áo ra, im lặng nhìn nó. Tấm thẻ bài lóe lên những ánh vàng chói mắt, rồi lúc đó, sợi tơ quý dị kia bị cắt rời ra, từng đoạn từng đoạn.

Chân tay Dương Tử Mi không bị bó buộc gì nữa, cô nhặt tấm thẻ bài bướm bướm ở dưới đất lên, một tay vung ra, đập nát chiếc lồng kính, bước ra ngoài.

- Chị giỏi quá, thật lợi hại!

Tiểu Thiên vui sướng vỗ tay, sau đó vươn đôi tay ra kéo lấy Dương Tử Mi:

- Chị em mình mau đi thôi, đợi lúc nữa thì tên khốn nạn Mịch La kia sẽ quay lại mất.

Lúc này, toàn thân Dương Tử Mi ngùn ngụt bốc lên một cỗ sát khí.

Thế mà lại dám coi cô là quý!

Thù hận này đã ghi tạc trong lòng, bây giờ trước tiên phải trốn thoát đã, thù này lẽ nào có thể quên báo?

Có điều, cô biết, bây giờ khả năng của cô chưa đủ, hàng ngàn con độc vật kia làm khí âm sát của cô không thể nào đủ thương được lão, chúng giống như một cái Kim Chung Tráo (*) bao phủ lấy người lão, khiến cô không thể lại gần.

Hơn nữa con rắn hổ bướm trên người lão cũng vô cùng quý dị, cứng đầu.

Để đối phó với bọn chúng, nhất định phải có sự trợ giúp đặc lực của pháp khí hoặc một lưỡi dao thật sắc nhọn mới được.

Ba mươi sáu kế, chạy bây giờ là thượng sách, trở về rồi mình sẽ nghĩ cách sau.

Dương Tử Mi niệm thần chú, Tiểu Thiên ở phía sau cô, dùng tốc độ nhanh nhất có thể, trốn thoát khỏi cái nơi địa ngục này.

Về đến nhà, mở cửa ra, đột nhiên nhìn thấy Long Trục Thiên bên trong!

- Mi Mi!

Long Trục Thiên nhìn thấy cô, vô cùng kích động, vọt chạy tới nắm lấy tay cô hỏi:

- Có phải đã xảy ra việc gì không?

Nhìn thấy Long Trục Thiên, bộ dáng kinh hoàng hoảng sợ lúc trước của Dương Tử Mi dần dần tiêu tan, cô an tâm trở lại. Cô nghĩ đến những việc mình đã trải qua, suýt chút nữa mình đã trở thành cái xác không hồn, làm một con quý, giọt nước mắt mang sự ảm ức và sợ hãi từ sâu trong khóe mắt lập tức trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Giờ đây cô bình yên dựa vào lồng ngực rộng lớn săn chắc nóng ấm của Long Trục Thiên, thuật lại từng sự việc mình đã trải qua một cách rõ ràng cho anh nghe.

Long Trục Thiên vừa nghe xong, khuôn mặt lập tức biến sắc đen xì, đôi mắt đen sâu dần dần tràn ngập nộ khí, trông vô cùng đáng sợ.

Anh cúi xuống, nhẹ hôn lên mái tóc Dương Tử Mi:

- Bây giờ anh sẽ đi giết bọn độc ác kia!

Nghĩ đến những hành động tà ác quý dị của Mịch La, Dương Tử Mi khẩn trương kéo Long Trục Thiên lại:

- Anh đừng quá xúc động, tên đó không phải người bình thường, ông ta có thể điều khiển con rắn độc kia công kích em. Hơn nữa, sát khí của bản thân ông ta cũng rất nặng, không dễ giết được ông ta đâu.

- Anh không sợ!

Long Trục Thiên chỉ cần nghĩ đến những việc mà Dương Tử Mi đã phải chịu đựng, nộ khí liền bùng bùng không thể nào giảm đi được.

Vừa nãy, anh vội vàng trở về, vừa đẩy cửa ra, phát hiện hoa cỏ bên trong chết khô, mảnh chậu sành vỡ lung tung, lại còn có xác mấy con rắn độc, trong lòng anh vô cùng run sợ lo lắng.

Vừa định ra ngoài tìm cô, thì cô đã quay trở lại vừa chập vạt vừa hoảng sợ.

Anh làm sao có thể để cho phép cái tên làm tổn thương cô kia tồn tại trên thế giới này?

- Trục Thiên, trên người anh có mang theo đồ vật gì như dao sắc chẳng hạn không?

Dương Tử Mi cũng muốn sớm giết chết tên Mịch La kia, nếu không, mỗi phút mỗi giây cô đều thấy bất an trong lòng.

- Anh có súng!

Long Trục Thiên rút ra một khẩu súng lục Desert Eagle màu đen bạc.

Dương Tử Mi nghĩ đến con rắn hổ bướm kia!

Cô đã dùng nguyên khí bắn ra lực công kích của âm sát khí vô cùng mạnh, sức mạnh tuyệt đối không thua kém gì với cường độ của viên đạn bắn ra.

Súng, có thể cũng không thể đối phó được với nó.

Trừ phi là một con dao vô cùng sắc bén.

- Chị ơi, em thấy súng không có tác dụng đối với Mịch La đâu. Em đã nhìn thấy có người dùng súng tiểu liên bắn lão, mà lão vẫn chẳng bị làm sao cả.

Tiểu Thiên ở bên cạnh nói vào.

Tiểu Thiên là âm linh thể, chỉ người có thiên nhãn như Dương Tử Mi hoặc như con mắt âm dương của Lam Nha Nha mới có thể nhìn thấy được, vì vậy Long Trục Thiên cũng không nhìn thấy được.

(*): Kim Chung Tráo: là một tuyệt học của Thiếu Lâm, đây là một môn ngành công, rèn luyện cơ thể cứng rắn, cường tráng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 337: Long trục thiên trở về (2)

Hơn nữa Dương Tử Mi lại dùng tâm ngữ để nói chuyện với Tiểu Thiên.

- Tiểu Thiên, vậy em có biết lão ta có nhược điểm gì không?

Dương Tử Mi tin rằng, chỉ cần là sinh mệnh có sự sống, đều sẽ có điểm yếu chí mạng.

- À, chị ơi, thực ra, tám thẻ bài bướm bướm, chính là vũ khí tốt nhất để đối phó với tên Mịch La kia. Theo em biết, từ trước đến nay, điệp thần đều là khắc tinh của bọn đạo sĩ Thái Lan độc ác, chỉ có loại pháp khí như tám thẻ bài bướm bướm, mới có thể phá vỡ sát khí trên người ông ta, khiến ông ta trở thành người bình thường.

Tiểu Thiên đáp lại.

Dương Tử Mi vui mừng.

- Thật vậy không? Vậy có phải chỉ cần niệm câu chú ngữ mà này em dạy chị là được?

Tiểu Thiên lắc đầu, sau đó dạy cho cô thêm ba câu chú ngữ nữa!

Dương Tử Mi thử niệm, phát hiện sau khi niệm câu chú ngữ, tám thẻ bài hồ điệp kia, quả nhiên biến thành một lưỡi dao sắc bén vô cùng, có thể công kích được tất cả các loại lực âm sát.

Long Trục Thiên đứng bên cạnh vì không có thiên nhãn nên không biết xảy ra chuyện gì, chỉ mờ mịt đứng nhìn cô cầm lên một tấm thẻ bài sau đó niệm chú ngữ, mà tám thẻ bài thì bay lên hạ xuống, anh không hiểu cô đang làm cái gì mà mặt mày bây giờ lại hớn hờ đến thế.

- Trục Thiên, đi thôi, chúng ta đi giết chết tên khốn kiếp kia, bây giờ em có vũ khí để giết chết tên đó rồi.

Thu lại tám thẻ bài hồ điệp, Dương Tử Mi kéo tay Long Trục Thiên, khí thể hùng hực bức người nói.

- Ừm.

Long Trục Thiên hiện tại nộ khí ngút trời, anh bây giờ chỉ ước tự tay mình đâm chết tên Mịch La kia làm hàng ngàn hàng vạn mảnh. Tên khốn nạn kia dám gây ra thương tổn cho người con gái của anh, anh sẽ cho lão chết không toàn thây.

Dương Tử Mi nhắc chân định đi, nhưng đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, quay đầu trở lại trong phòng, mang theo tháp sắt nhỏ trấn trạch pháp nhãn theo người.

Tháp sắt nhỏ này có thể hấp thụ hết tất cả các loại âm sát độc khí, cái này chắc chắn có hiệu quả đối với cái lồng kính đầy những độc vật kia.

Dương Tử Mi thì triển Chương Nhãn Pháp, cùng Long Trục Thiên còn có Tiểu Thiên ở phía sau, cùng nhau tiến thẳng đến cái nơi mà trước đây cô khổ lắm mới thoát ra được.

Mịch La sau khi ăn cơm cùng với Ba Tụng, thì quay trở lại phòng, lần này ông ta đã làm cho Dương Tử Mi trúng độc, khiến cô sẽ chậm rãi chờ đợi đến thời khắc thích hợp sẽ đi gặp Diêm Vương, từ đó trở thành quỷ.

Nhưng thật không ngờ, ông ta vừa đẩy cửa ra, lại phát hiện, cái lồng kín đã bị vỡ vụn, cả sợi tơ mà mình đã ăn trộm ở chỗ sư phụ, cũng bị đứt ra từng đoạn rơi đầy mặt đất.

- Ba Tụng!

Hắn quát ầm lên.

Ba Tụng nom nớp lo sợ chạy từ bên ngoài vào, quỳ rạp trên mặt đất hỏi:

- Đại sư có gì dặn dò ạ?

Mịch La nhắc chân phải lên, hung hăng đạp vào mặt Ba Tụng. Lão đá Ba Tụng lăn lộn trên mặt đất, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Có phải là mày để nó trốn thoát rồi không?

Ba Tụng nhìn chiếc lồng kính vỡ vụn trước mắt, sắc mặt sợ hãi đen xì, đầu lắc mạnh kịch liệt:

- Đại sư, con làm sao lại thả nó ra được? Vừa nãy con luôn ở cạnh hầu người ăn cơm, nhất định là nó tự bỏ trốn đi.

- Nó làm sao có thể làm đứt được sợi tơ của tao?

Mịch La cũng biết Ba Tụng sẽ không thể nào phản bội lão để thả Dương Tử Mi đi.

- Đại sư, nó có vẻ không phải dạng tầm thường, có thể nó biết loại pháp thuật để phá bỏ.

Ba Tụng vội vàng nói.

- Không thể nào, loại chú ngữ đó chỉ có linh đồng mới biết được.

Mịch La lắc đầu:

- Ngay cả tao đây còn không biết nữa là.

- Đại sư, người chẳng phải đã lặng lẽ giết một linh đồng để làm quỷ sao?

Ba Tụng to gan lên tiếng:

- Mà linh thể của linh đồng này đã chạy trốn, phải chăng chính nó đã phá sợi tơ của người?

- Điều này càng không thể, linh thể của nó không có bất kì sức mạnh nào, căn bản không thể phá vỡ được.

- Chẳng may nó nói chú ngữ cho con bé kia thì sao?

- Tao không tin, trên đời này làm gì có ai có thể giao tiếp được với linh thể, hơn nữa tao cũng nhìn ra, nó không hề có mắt âm dương! Cho dù có giao tiếp được, thì cũng phải có tấm thẻ bươm bướm mới có thể phá vỡ được. Mà thứ nó có, chẳng qua cũng chỉ là mấy tấm bài tự chế rách nát không có tí pháp lực nào.

Mịch La cố chấp nói.

Ba Tụng không dám nói thêm nữa, chờ đợi đại sư dặn dò, để tránh nói sai, lại làm lão tức giận đánh chửi đánh mào, thật sự là vô cùng thảm.

Mịch La tuyệt đối không cho phép tác phẩm là một con quỷ tốt nhất lại bỏ trốn ngay trước mắt mình, lão nhất định phải bắt Dương Tử Mi lại bằng được, bằng không, sẽ lãng phí mất cơ hội tuyệt hảo để đêm mai có thể làm thành một con quỷ.

Chỉ cần con quỷ này thành công, lão có thể quay lại Thái Lan rửa nhục, thậm chí có thể đạt được ngôi vị quốc sư không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 338: Khắc tinh của độc vật

Mịch La biết không thể khinh thường Dương Tử Mi, nên lão cho tất cả bọn độc vật mà lão nuôi cấy cho vào bao tải mang theo bên người, đồng thời còn mang theo một con quỷ có pháp lực bình thường đi cùng.

Chuẩn bị xong xuôi hết cả, vẫn còn chưa ra đến cửa, bên ngoài đã thấy có hai bóng nam nữ đứng ngoài cửa.

Một nam thanh niên mặc áo đen, thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, hai con mắt tỏa ra những tia nhìn sắc lạnh như lưỡi dao, toàn thân đặng đặng sát khí, giống như chuẩn bị đi tiêu diệt thần thánh vậy.

Còn người con gái xinh đẹp ôn nhu, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ, da dẻ mịn màng như ngọc, con ngươi đen đôi mắt sáng như ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời, phảng phất như tất cả ngôi sao đang tụ lại ở đây vậy.

Đây chẳng phải là đứa con gái đã bỏ trốn đi sao?

Bây giờ sao lại xuất hiện trước cửa thế này!

Mịch La nhin không được muốn kêu to lên:

- Ông trời cũng giúp ta!

Có điều, nhìn thanh niên bên cạnh, có vẻ không dễ đối phó.

Trên người anh ta có một loại hơi thở rất kì lạ, không phải là âm sát khí, nhưng cũng không giống với hơi thở của người bình thường.

Con rắn hổ bướm đang quấn trên người Mịch La, khi nhìn thấy Long Trục Thiên, thì không có vẻ thích thú chuẩn bị được hút máu như mọi khi, mà lại rút cổ lại, quấn chặt trên người lão, dường như nó đang lo sợ cái gì đó.

Mà bọn độc vật khác ở bò trên người lão, cũng rút lại nấp về đằng sau, cảm giác như gặp phải thiên địch vậy.

Đây là tình huống từ trước đến nay Mịch La chưa từng thấy qua.

Lão vói tay ra vỗ vỗ nhẹ trên đầu con rắn hổ bướm, ý bảo mày không phải sợ hãi gì.

Nhận được sự trấn an của chủ nhân, con rắn hổ bướm lại phồng lên đầy dũng khí. Nó không dám đối mặt với Long Thiên Trục, mà quay sang phía Dương Tử Mi lè cái lưỡi ra sau đó phun ra độc khí, bộ dáng như đã rất nóng lòng muốn khiêu chiến.

Nhìn thấy nó, Dương Tử Mi vẫn còn có chút sợ hãi, hơi hơi rút người lùi một bước, nắm chặt lấy tay Long Trục Thiên, đầu ngón tay lạnh cóng.

Nhìn thấy Mịch La cùng đám độc vật xấu xí quỷ dị trên người lão, lại cảm nhận được nỗi sợ hãi của Dương Tử Mi, Long Trục Thiên lại càng bùng bùng nộ khí.

Lúc này, cả người anh ta như một thanh cổ kiếm sắc bén vừa được rút ra khỏi vỏ, khí tức trên người sắc lạnh, làm cho Dương Tử Mi ở đằng sau cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

- Mi Mi, là tên kia sao?

Long Trục Thiên trầm giọng hỏi.

- Vâng.

Dương Tử Mi gạt đầu, một tay nắm lấy tấm bài hồ điệp, một tay nắm lấy tháp sắt nhỏ.

- Em đứng qua một bên nghỉ ngơi, để anh cho lão biết, làm tổn thương người con gái của anh sẽ có kết cục như thế nào!

Long Trục Thiên tay nắm thành quyền, cơ bắp toàn thân nổi lên...

Không biết có phải ảo giác hay không, lúc này Dương Tử Mi thấy thân hình Long Trục Thiên như to lớn hơn, giống như một người khổng lồ đứng sừng sững vậy.

Mịch La cũng kinh ngạc nhìn người thanh niên trước mặt!

Anh ta thế mà lại tu luyện được Kim Cương Tráo đại pháp trước nay chỉ nghe nói trong truyền thuyết.

Thật không ngờ rằng, một thị trấn nhỏ bé không mấy phát triển này, lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy.

Chẳng trách trước kia sư phụ không ngừng nhắc nhở mọi người, tốt nhất là không nên chạm chân vào lãnh thổ của Hoa Hạ, rất dễ đụng phải những cao nhân chân chính hiểu rõ các loại trận pháp kì môn.

Lão nhanh chóng mở miệng túi, rồi bắt đầu thổi tiêu..

Bên trong túi là rất nhiều nhện, rết, cóc, bọ cạp... khi nghe được tiếng sáo thì oằn mình bò ra, quay về hướng Long Trục Thiên và Dương Tử Mi công kích.

Mà con rắn hổ bướm kia thì lại tránh né Long Trục Thiên, nó quay sang phía Dương Tử Mi, há to cái miệng cắn đến..

Long Trục Thiên bảo vệ cô ở phía sau mình, không ngừng công kích đánh vào đầu con rắn hổ bướm.

Một quyền của anh, ẩn chứa sức mạnh rất lớn, cho dù có là một con voi đi chăng nữa, cũng không thể chống cự lại được.

Con rắn hổ bướm vốn đã sợ anh, bây giờ nhìn thấy cánh tay vung quyền tấn công đến cái đầu của mình, thì hốt hoảng thu người lại.

Long Trục Thiên không cho nó có cơ hội lùi lại, vươn bàn tay to lớn ra, nắm chặt lấy cái đuôi của nó, dùng lực vật mạnh xuống đất.

Con rắn hổ bướm bị đập mạnh choáng váng nằm lăn trên mặt đất.

Nó phát hiện, khả năng phòng ngự chắc chắn không thể phá vỡ của nó, ấy thế mà khi gặp phải Long Trục Thiên lại giống như bùn đất gặp nước vậy, nhanh chóng nát ra, không thể nào chống cự được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 339: Giết

Long Trục Thiên vung quyền đến đâu, đám độc vật bị đẩy lùi đến đấy, ba chân bốn cẳng tìm chỗ trốn, cho dù Mịch La có thổi thể nào đi chăng nữa bọn chúng cũng không dám quay lại tấn công.

Mịch La thấy sủng độc mất hơn mười năm nuôi cấy chăm sóc của mình mà Long Trục Thiên chỉ dẫm một cái đầu óc đã nát bét, thì tâm can đau đớn vô cùng, nỗi đau đớn này giống như chính như nhìn con ruột của mình bị người ta giết hại ngay trước mắt vậy.

Long Trục Thiên đến gần hần, giống như một chiến thần vậy, không gì có thể ngăn cản được.

Mịch La lùi sau một bước, gọi quý của mình ra.

Con quý ranh này mặc dù chỉ là một sản phẩm thất bại, nhưng nó đã được sư phụ giúp đỡ sửa lại, nó có lực công kích và cả lực phòng ngự cực kì mạnh.

Điều quan trọng nhất là, nó không có chút ý thức nào, chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, tuyệt đối không giống như bọn tiểu độc vật kia, nhìn thấy Long Trục Thiên thì trong lòng đã sợ hãi lùi bước.

Đây là lần đầu tiên Dương Tử Mi nhìn thấy quý ranh!

Nó chỉ là một cái đầu của một đứa trẻ, nhưng bộ mặt kia lại sống động giống như thật, răng trắng môi hồng, tóc trái đào cũng giống như trẻ con thật vậy, tiếng cười non nớt nghe rất êm tai, chỉ có điều, thần thái kia, lại có thêm vài phần quỷ dị tà ác. Nó vừa cười vừa lơ lửng giữa không trung, thật kinh khủng.

Dương Tử Mi bị tiếng cười của nó làm cho nổi da gà.

Con quý kia cười không ngừng, sau đó cái miệng nhỏ đột nhiên mở rộng ra, phụt một tiếng, từ trong miệng phun ra một ngụm máu, phun về phía Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi phản ứng vô cùng nhanh, tấm thẻ bài bướm bướm cùng tháp sắt nhỏ trong tay vươn ra, chắn lấy Long Trục Thiên.

Trong lúc cô niệm chú ngữ, những con bướm bướm bên trong tấm bài đột nhiên phe phẩy cánh, hai cổ kim quang cường đại từ hai cánh bắn ra, chắn lấy ngụm máu kia.

Đồng thời, tháp sắt nhỏ như một cái động sâu đen ngòm, một cổ hắc khí nồng đậm không ngừng xoay tròn, sau đó nuốt chửng lấy ngụm máu kia.

Ngoài Dương Tử Mi, mắt người thường không thể nhìn ra được hai đạo kim quang kia.

Những người khác chỉ nhìn thấy ngum máu kia đột nhiên biến mất trong không trung rồi không nhìn thấy nữa!

Cũng lúc này, Long Trục Thiên lại vung quyền ra, hung hăng đâm mạnh vào đầu con quỷ, con quỷ bất ngờ lên tiếng, giọng còn non choẹt mùi sữa:

- Anh ơi, đừng đánh em, em đau lắm

Long Trục Thiên hơi rùng mình, một quyền định đánh xuống kia sau đó ngập ngừng thu lại.

Chính trong lúc anh thu tay về, con quỷ lại đột nhiên há miệng ra, chần chịt lấy tay của anh, miệng vẫn phát ra âm thanh vô cùng non nớt yếu ớt vô hại, nhưng thực ra nó còn quỷ dị hơn cả tiếng cười ban nãy của đứa trẻ.

Dương Tử Mi kinh hãi!

Long Trục Thiên vung tay còn lại lên!

Lần này, anh nhất định sẽ không chần chừ lùi bước nữa!

Ầm!

Giống như tiếng đá nổ vang trời vậy!

Tuy nhiên, cái đầu của con quỷ kia lại cứng rắn như đá vậy, cái miệng vẫn gắt gao cắn chặt lấy cánh tay của Long Trục Thiên không rời.

Một tia màu đen, từ mu bàn tay nhanh chóng lan ra toàn bộ cánh tay.

- Có độc.

Dương Tử Mi kinh hãi kêu lên!

- Chị ơi mau dùng tấm thẻ bài bướm bướm công kích nó!

Tiểu Thiên ần nấp sau lưng cô lên tiếng.

Dương Tử Mi không cần suy nghĩ, giờ lên tấm thẻ bài hồ điệp trong tay, lia về hướng con quỷ kia.

Đầu của đứa trẻ, bị tấm thẻ bài quét qua, giống như một lưỡi dao sắc nhọn chém một đường, chia làm hai mảnh gọn gàng ngay ngắn.

Có điều, cái miệng của nó vẫn hung hăng cắn lấy cánh tay của Long Trục Thiên, cái đầu bị cưa đôi, máu đen tràn ngập ra, tanh tưởi bốn phía.

Mịch La nhìn thấy tấm thẻ bài bướm bướm trên tay Dương Tử Mi, trong lòng thầm kêu không ổn.

Dương Tử Mi có thể dùng tấm thẻ bài bướm bướm chém chém quỷ, điều đó chứng tỏ cô ta đang nắm giữ câu chú ngữ khổng lồ chế diệu thần.

Ngay sau đó, phản ứng đầu tiên của ông ta là bỏ trốn!

Long Trục Thiên phát hiện được ý đồ của ông ta, mặc kệ một cánh tay đang bị cắn, nhảy lên phía trước, ngăn cản đường đi của ông ta, cánh tay nắm chặt thành quyền, nện mạnh vào người Mịch La.

Cùng lúc đó, tấm thẻ bài trên tay Dương Tử Mi cũng xuất chiêu về phía lão, hóa giải khí âm sát nồng hậu như Kim Cương trảo đang bao phủ trên người ông ta.

Một chưởng của Long Trục Thiên, mạnh mẽ, trực tiếp đánh vào đầu của Mịch La.

Một tiếng ầm vang lên!

Thiếu đi sự bảo hộ của khí âm sát, cái đầu của Mịch La nhận lấy một chưởng trời long đất lở.

Cái đầu giống như quả dưa hấu nát bét, máu tươi bắn tóe loe bốn phía.

Dương Tử Mi nhìn thấy cảnh ghê tởm này, cúi đầu không ngừng nôn khan...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 340: Tháp sắt nhỏ thật uy vũ

Mịch La chết, cái miệng của con quỷ đang hung hăng cắn lấy cánh tay của Long Trục Thiên không có người khống chế, cũng tự khắc buông ra, rơi bịch xuống mặt đất, trở thành một đồng xác chết thối hoắc tanh tưởi.

- Trục Thiên, cánh tay của anh!

Dương Tử Mi vội vàng nhắc cánh tay của anh ta lên, tia đen kia bây giờ đã lan rộng lên đến cổ rồi.

Cô đột nhiên nghĩ đến tháp sắt nhỏ có thể trừ độc cho anh, vội vàng để tháp sắt nhỏ vào trong lòng bàn tay, sau đó lấy ngón châm châm vào một bên khác để đẩy chất độc ra ngoài.

Quả nhiên, tháp sắt nhỏ có khả năng hút chất độc rất tốt.

Bàn tay Long Trục Thiên nắm chặt lấy tháp sắt nhỏ, tuy nhiên cũng không cần đợi Dương Tử Mi châm ngón châm, những tia độc đen xì kia, không ngừng bị tháp sắt nhỏ hút vào trong, cuộn cuộn như thác nước, có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Dương Tử Mi vô cùng vui sướng.

Xem ra, tháp sắt nhỏ này đúng là bảo bối trân quý!

Chỉ sau năm phút đồng hồ, toàn bộ chất độc của con quỷ đã bị hút hết toàn bộ, không còn một tia nào sót lại, cánh tay anh lại trở về bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Chị ơi, cái đồ vật này của chị thật là thần kì!

Tiểu Thiên vỗ tay khen ngợi.

Dương Tử Mi cũng thật sự không hề biết, nó lại thần kì đến mức độ này, cô cũng không biết được, rốt cuộc đây là loại pháp khí như thế nào, không tìm ra được bất cứ thông tin gì về lai lịch của nó. Cô cũng đã đưa cho Tổng Huyền nghiên cứu loại sắt này, nhưng cũng không tìm ra được bất kì thông tin nào.

Tháp sắt nhỏ hút hết chất độc trên người Long Trục Thiên ra, sau đó bắt đầu hấp thụ âm khí sát còn lại của con quỷ ranh kia, giống như một đứa trẻ tham ăn bình thường vậy.

Mà cái đầu bị cưa làm hai của con quỷ ranh kia, sau khi bị tháp sắt nhỏ hút hết âm sát khí, thì thực thể kia cũng biến thành một luồng khói trắng, tiêu tán trong không trung.

- Nên xử lý cái xác này như thế nào đây?

Dương Tử Mi nhìn thi thể ghê tởm của Mịch La trên mặt đất, quay sang hỏi Long Trục Thiên.

- Dễ thôi.

Long Trục Thiên lấy ra một cái lọ nhỏ màu đen, đổ một ít chất lỏng bên trong lên trên xác Mịch La.

Nếu chỉ dùng mắt thường nhìn cổ thi thể kia, thì có thể thấy nó nhanh chóng biến thành một vũng máu, ngấm vào trong lòng đất.

- Lẽ nào đây là hóa cốt thủy được nhắc đến trong truyền thuyết?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

Long Trục Thiên gật gù đầu:

- Có cái này, giết người xong, xử lý hiện trường cũng rất dễ dàng.

Đúng vậy, thời đại này là thời đại của pháp chế, chứ không phải giang hồ như trong tiểu thuyết võ hiệp, không thể tự ý giết người xong rồi chôn, nếu để bị phát hiện, công an nhất định sẽ điều tra, đem lại vô số rắc rối.

Dương Tử Mi cũng tự biết không nên chọc vào mấy cơ quan chính phủ, nếu không sẽ rất phiền toái.

Những loại độc vật còn sót lại, Long Trục Thiên gom lại thành một đồng, đổ một ít hóa cốt thủy, dọn dẹp sạch sẽ bọn chúng, để tránh chúng gây hại cho người khác.

Xử lý xong, Dương Tử Mi cùng Long Trục Thiên mang theo Tiểu Thiên quay trở lại phòng trọ, thay quần áo sạch sẽ, sau đó cả hai người nằm lăn ra giường.

- Việc của anh xử lý xong chưa?

Dương Tử Mi quay sang hỏi Long Trục Thiên với khuôn mặt có vẻ mệt mỏi.

- Vẫn chưa xong.

- Vậy tại sao anh lại quay về sớm vậy, có phải vì nhớ em quá không?

- Ừm, đi tới đi lui, đột nhiên thấy tim đau nhói, hình như em đang gọi anh, nên vội vàng trở về.

Long Trục Thiên ôm lấy bả vai mảnh khảnh của cô nói.

Dương Tử Mi dựa đầu vào hõm vai anh:

- Cảm ơn anh đã mau trở về, nếu không, một mình em, thật không biết làm thế nào để đối phó với đám độc vật và bọn quỷ kia.

- Mi Mi, anh xin lỗi, tại anh đột nhiên phải đi giải quyết công việc.

Long Trục Thiên hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô:

- Hãy tha thứ cho anh!

Dương Tử Mi mỉm cười.

Thực ra, cô vô cùng thích bộ dáng thần long nhìn đầu không nhìn đuôi của anh, tư thế vội vàng đến, vội vàng đi.

Mỗi lần anh rời xa cô, cô đều thấy thời gian trôi thật lâu.

Tuy nhiên, cô cũng biết, dù có yêu đến thế nào, mỗi người đều có những việc riêng của mình, huống chi anh là Long Trục Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341: Ước định

Anh đã khôi phục trí nhớ rồi à?

Dương Tử Mi nhìn thấy đôi mắt anh đã khôi phục lại sự ảm đạm sâu không thấy đáy như trước, nghi ngờ hỏi.

Long Trục Thiên lắc đầu:

- Chỉ là vô tình nhớ lại một ít ký ức nhỏ, không thể liên mạch được.

- Nếu đã như vậy, thì anh muốn đi đâu?

Dương Tử Mi bĩu môi:

- Chẳng lẽ hàng ngày ở cùng với em, anh cảm thấy rất chán ghét?

- Làm sao lại có chuyện đó được?

Long Trục Thiên gỡ tay ra sờ tóc cô.

- Anh sẽ không bao giờ cảm thấy chán ghét khi ở cùng em, chỉ là, trong đầu của anh luôn có cái gì đó nói rằng anh phải đi đến một nơi.

- Đó là nơi nào?

Dương Tử Mi hỏi.

- Mạc Bắc.

- Mạc Bắc?

Dương Tử Mi đứng lên, trên mặt tràn đầy sự chờ mong nhìn anh:

- Có thể cho em đi cùng được không?

Long Trục Thiên mím môi không nói.

Chuyến đi lần này của anh rất gian khổ và nguy hiểm, anh không muốn khiến cô phải chịu khổ cùng mình, hơn nữa, chính anh cũng không biết gì về nơi đó, ở đó có chuyện gì, vì sao trong mơ lại xuất hiện chuyện như vậy.

Thấy anh trầm mặc, Dương Tử Mi có vẻ thất vọng.

Cô mân mê miệng nhỏ, ôm một cái gối mát, ngồi xa xa khỏi Long Trục Thiên, giống như một đứa trẻ đang giận.

- Ngoan!

Long Trục Thiên duỗi tay ra ôm lấy cô vào lòng, ôm chặt lấy vòng eo của cô:

- Không phải em muốn thi lên cấp ba hay sao? Chờ khi nào em nghỉ hè, anh đồng ý với em, cùng em đi du lịch.

Anh nói không hề sai, cho dù bây giờ anh đồng ý cho cô đi cùng thì cô cũng không có thời gian.

Thứ nhất, kì thi lên cấp ba sắp đến, tuy rằng thành tích của cô rất tốt, thi vào trường cấp ba tốt nhất ở thành phố B thì không có vấn đề gì, nhưng cô vẫn muốn giống như những người bạn cùng trang lứa với mình, dự thi rồi đi xem thành tích.

Thứ hai, khu nhà ở cho người nhà cô đang được xây dựng, cô muốn tận mắt trông coi việc bài trí trận phong thủy, để cho tòa nhà kia trở thành nơi thích hợp cho người ở, có thể tạo ra cát khí.

- Hứa rồi nhé, không được đổi ý.

Dương Tử Mi hoạt bát giờ ngón út ra:

- Chúng ta ngoéo tay đi!

Long Trục Thiên chớp mắt, sau đó giờ ngón út ra, ngoéo vào ngón út của cô.

- Ngoéo tay rồi, một trăm năm sau cũng không đổi ý.

Dương Tử Mi nói.

- Được, ngoéo tay rồi, một trăm năm sau cũng không đổi ý.

Long Trục Thiên lặp lại.

- Nếu như chúng ta đã hứa rồi, vậy anh cũng không thể trái lời, cho dù đi đến nơi nào, sau này đi đâu, cũng phải quay trở về với em, không cho phép anh xảy ra chuyện gì đâu đấy.

Dương Tử Mi nhìn anh trịnh trọng nói.

Sở dĩ cô nói như vậy, là muốn cho anh một lời hứa, khiến cho anh không dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình, nhớ rõ lời hứa của cô và anh.

Long Trục Thiên ôm cô vào trong lòng, mơ hồ đồng ý trong tiếng thở dài:

- Dù có chuyện gì, anh cũng sẽ quay về bên cạnh em!

- Cảm ơn anh.

Dương Tử Mi áp mặt lên chỗ trái tim của anh:

- Anh phải biết rằng, nếu mất đi anh, thế giới của em rất thảm.

- Ừ.

Long Trục Thiên ôm chặt lấy cô, cưỡng chế dục vọng của chính mình, cúi đầu hôn lên trán cô:

- Anh sẽ không để em mất đi anh! Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi ngủ thôi!

Có được lời hứa hẹn của anh, Dương Tử Mi cũng an tâm một chút.

Long Trục Thiên nhắm hai mắt lại, không lâu sau, anh đã thở đều đều, hình như đã ngủ say rồi.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó nặng nề chìm vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 342: Long trục thiên cũng tự kiêu (1)

Mở mắt ra, bên cạnh không có ai.

Trong lòng Dương Tử Mi đột nhiên thất lại, mờ mịt nhìn chiếc màn trắng ở bên ngoài, lười biếng đứng lên, mang dép lê vào, đi ra khỏi phòng.

Trong sân truyền đến tiếng dao khắc gỗ nhỏ.

Anh ấy vẫn chưa đi?

Trong lòng cô cảm thấy vui vẻ, vội vàng chạy ra sân.

Long Trục Thiên đang ngồi yên lặng trên một tảng đá lớn ở trong sân, cúi đầu, trong tay cầm một chiếc dao ngọc, đang đẽo gọt gì đó trên một khúc gỗ.

Ánh nắng sáng sớm màu vàng nhạt, chiếu rọi lên người anh, khiến gương mặt vô cùng chăm chú của anh càng trở nên tuấn lãng, đẹp mê người.

Đây chính là người đàn ông của cô!

Dương Tử Mi đứng cách đó không xa, si ngốc nhìn anh!

Có lẽ cảm giác được cái nhìn chăm chú của cô, Long Trục Thiên ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt si mê triền miên của cô, trong lòng rung động, đáy mắt toát ra sự ôn nhu, nhìn cô cười triu mến.

Long Trục Thiên không hay cười, nhưng khi cười, thì giống như một đóa tuyết liên nở rộ, làm người khác có cảm giác tràn đầy sức sống.

Anh ấy giống như Gia Cát Nguyệt, những khi cười rộ lên, hai bên má hiện lên lúm đồng tiền, quả thật làm cô mê chết người.

Con người Gia Cát Nguyệt kia, trời sinh thích cười tà mị xấu xa, kéo đến rất nhiều đào hoa.

Nhưng Long Trục Thiên không giống như vậy, anh là một người lạnh lùng, khi cười lên lại khiến cho người ta có cảm giác khó có thể hình dung.

Bởi vậy, anh chỉ cười như vậy, nhưng Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng mình như bị mèo cào, cả người đều tan chảy trong nụ cười của anh.

Người đàn ông này, quả thật là yêu nghiệt.

Cô lại nhớ đến năm anh mười lăm tuổi!

Khi đó, anh là một người vô cùng yêu nghiệt, giống như là một người đi ra từ trong truyện tranh, khiến cho cô rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cô nở nụ cười xán lạn đáp lại anh, từng bước chạy chậm đến, phồng miệng, sẵn giọng nói:

- Em còn tưởng anh đã lặn lẽ rồi khỏi đây rồi.

Long Trục Thiên mím môi, ôm cô ngồi lên đùi mình, giống như cha đang ôm lấy con mình.

Hai người đã quen với việc ôm như vậy, Dương Tử Mi cũng không cảm thấy không tự nhiên hay bất ngờ gì. Cô ngồi trên đầu gối ấm áp của anh, nhìn khúc gỗ và cây dao trong tay anh.

- Anh muốn khắc cái gì vậy?

- À, khắc anh.

Long Trục Thiên lấy tay lau đi những vụn gỗ thừa, hình dáng mơ hồ hiện ra, có vài phần giống với anh.

- Tại sao không phải khắc em, mà lại khắc anh?

Dương Tử Mi mở to mắt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Tán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 343: Long trực thiên cũng tự kiêu (2)

Anh muốn nó làm bạn với em lúc anh không có ở đây.

Trong lời nói của Long Trục Thiên mang ý xin lỗi.

- Anh không biết, mỗi lần anh đi, không biết đến khi nào mới có thể trở về. Cũng biết rằng, người gỗ này chỉ là một vật tượng trưng mà thôi, không thể thay anh ở bên cạnh em, nhưng mà...

- Em hiểu mà.

Dương Tử Mi mỉm cười, lấy khúc gỗ và con dao từ tay anh:

- Em nhìn thấy nó cũng sẽ như đang nhìn thấy anh, nhưng mà, việc khắc gỗ này để cho em làm đi, tay nghề của anh quá kém.

Long Trục Thiên không phản đối, ôm lấy cô, im lặng nhìn cô dùng dao, khắc chính xác từng chỗ trên khúc gỗ.

Cô đã quen với việc khắc ngọc, đối với việc khắc gỗ này quá dễ dàng.

Chưa đến hai mươi phút, Dương Tử Mi đã khắc xong một Long Trục Thiên nhỏ bằng gỗ, nét khắc rất sống động, ngay cả chiếc áo cũng như đang bay trong gió.

- Anh đẹp trai quá!

Long Trục Thiên nhìn người gỗ, dùng ngữ khí rất nghiêm túc và tự tin nói ra một câu không phù hợp với tính cách của anh như vậy, thật động trời.

Đầu tiên, Dương Tử Mi ngẩn người, sau đó nhin không được cười ha hả, không thể nào ngừng cười được, cười đến đau cả bụng, cả người như một con mèo nhỏ, cuộn người trong lòng anh.

Long Trục Thiên vẫn nhìn cô, trong đáy mắt tràn ngập sự ôn nhu và ý cười, môi mỏng hơi cong.

Dương Tử Mi cười khoảng mười phút mới có thể ngừng lại được, vừa thở, vừa cười nói:

- Thật không ngờ, anh lại tự kiêu như vậy.

- Chẳng lẽ anh không đẹp trai sao?

Long Trục Thiên hơi nhướn đôi mày kiếm, hỏi lại.

- Đẹp, rất đẹp, vô cùng đẹp, đẹp đến mức em yêu muốn chết luôn.

Dương Tử Mi lại không nhịn được nở nụ cười.

- Anh đây, chỉ thích hợp với vẻ lạnh lùng thôi.

Long Trục Thiên giả bộ bị tổn thương:

- Ý của em là, anh không đẹp trai?

- Đẹp, chỉ là nghe thấy anh nói như vậy, cảm thấy thật buồn cười, ha ha.

Dương Tử Mi ôm cổ anh cười nói.

- Em rất đẹp!

Long Trục Thiên nhìn cô mặt cô dần dần ửng hồng vì cười, gương mặt giống như một đóa hoa sen xấu hổ.

Dương Tử Mi sừng sốt, sau đó thẹn thùng cúi đầu, trên gương mặt trắng nõn phủ một màu hồng.

Đây là lần đầu tiên Long Trục Thiên trực tiếp khen ngợi cô như vậy.

Việc này khiến cho cô có chút không quen và ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 344: Cô gái của anh thật xinh đẹp đáng yêu

Long Trục Thiên cúi đầu, ánh mắt thâm tình, nhanh chóng hôn lên mặt cô một cái, sau đó ôm cô vào lòng, cảm khái nói:

- Anh thật là may mắn, cô gái của anh thật xinh đẹp đáng yêu.

Mọi người đều nói đàn ông là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, còn phụ nữ là loài động vật suy nghĩ bằng lỗ tai.

Nghe được lời nói tình cảm hiếm có này, trong lòng Dương Tử Mi giống như có viên đá ném xuống mặt hồ, vô cùng dao động.

Cô giương đôi mắt ngập nước, nhìn vào đôi mắt đen của anh, đôi môi anh đào nhỏ nhắn hơi mở, trong lòng dâng lên một khát vọng mãnh liệt.

Long Trục Thiên cũng cảm nhận được dục vọng của cô.

Lúc này, kỳ thật dục vọng của anh còn mãnh liệt hơn cô.

Thật sự anh rất muốn, muốn ôm cô vào lòng thật chặt, để cho cả thể xác và tâm hồn của hai người hợp lại thành một, không bao giờ xa nhau.

Nhưng mà, trước kia cô từng nói với anh, sự phụ của cô có hạn, trước khi cô được mười tám tuổi, phải giữ gìn thân thể, nếu không, mọi công sức sẽ bị đổ bể.

Anh tuyệt đối không thể vì hai người xúc động nhất thời mà hủy hoại mười năm cố gắng luyện công của cô.

Anh hi vọng cô mạnh mẽ, hơn nữa, cô cần phải mạnh mẽ, bởi vì anh không thể luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ cô.

Chỉ khi cô trở nên mạnh mẽ, anh mới cảm thấy an tâm, mới có thể không lo sợ bị mất đi.

Do đó, anh cố nén xúc động của mình lại, ôm cô đặt xuống đất, đứng dậy nói:

- Đã tỉnh dậy lâu như vậy rồi, chắc em cũng cảm thấy đói bụng, để anh đi làm bữa sáng.

Những ngày này khi anh mất trí nhớ sống ở đây, một ngày ba bữa đều là do anh làm, hơn nữa tay nghề rất tốt, rất có dáng vẻ đầu bếp. Không biết có phải do ảnh hưởng của tâm lý hay không, cô cảm thấy đồ ăn của anh làm còn ngon hơn đồ ăn do bà làm, hơn nữa, đồ ăn anh làm rất đa dạng, đủ các món, từ món Hoa Hạ, món Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên, còn có cả món Thượng Hải, các món ăn nước ngoài, anh cũng có thể làm được.

- Tay nghề của anh học được từ đâu vậy?

Dương Tử Mi từng tò mò hỏi.

Long Trục Thiên lắc đầu:

- Không rõ lắm, dù sao thì, vừa vào phòng bếp, giống như là một bản năng vậy, tự nhiên làm ra được, còn học như thế nào, có lẽ đó là năng khiếu của anh.

Tuy rằng Dương Tử Mi đang cười nhạo anh đập vàng lên mặt, nhưng không thể không thừa nhận, đó quả thật là thiên phú.

Đời này cô vô cùng thông minh linh hoạt, nhưng chỉ cần vào nhà bếp thì lại cảm thấy còn gian nan hơn cả khi lên chiến trường, cô không thể làm được gì cả, chỉ khiến cho mọi thứ rối loạn hết lên, đến cả trứng cũng không rán nổi.

Kiếp trước, cô nghèo khổ và cô độc, chỉ cần có cơm ăn, không cần ăn ngon, có thể lấp bụng là được rồi.

Ở kiếp này, trong nhà có mẹ và bà làm cơm, nên cô cũng không cần phải đến gần nhà bếp.

Ở trên núi, việc nấu cơm cũng là do sự phụ Ngọc Thanh làm.

Sự phụ Ngọc Thanh cũng có tay nghề rất tốt, giống như có phép thuật vậy, có thể biến thức ăn chay trở nên tràn đầy hương vị.

Cho nên, nếu nói từ huyết cả đời này của cô, đó chính là xào rau nấu cơm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 345: Đàn ông xuống bếp vô cùng đẹp trai (1)

Long Trục Thiên đi vào bếp.

Dương Tử Mi cũng không hề nhàn rỗi, bởi vì niềm vui lớn nhất của cô, chính là ngồi trên ghế nhìn anh bận rộn trong bếp.

Long Trục Thiên vén tay áo sơ mi lên, cầm lấy cái tạp dề mà Dương Tử Mi cố ý chuẩn bị cho anh, liếc mắt nhìn cô:

- Đến đây, mang tạp dề vào cho anh.

Dương Tử Mi rất thích làm việc này.

Cô cầm lấy tạp dề đứng dậy, đi đến trước mặt Long Trục Thiên.

Người Long Trục Thiên cao hơn một mét tám lăm, mà cô chỉ cao một mét sáu, đứng ở trước mặt anh, đương nhiên không thể buộc tạp dề lên cổ anh.

Cô giờ tay kéo đầu anh xuống, quàng dây tạp dề vào cổ anh.

Mà anh, lúc cúi đầu, nhãn cơ hội hôn lên hai má của cô, khiến cô lại thẹn thùng và nhột nhạt.

Buộc dây tạp dề trên cổ xong, cô đi vòng ra phía sau anh, giờ hai tay ra, từ phía sau vòng lên trước, cầm lấy hai cái dây ở bên hông, thắt lại trên lưng anh.

Nhìn bóng lưng to lớn của anh, cô không nhìn được, giờ tay ôm lấy anh từ phía sau, mặt dán lên tấm lưng ấm áp của anh.

Thân mình Long Trục Thiên hơi cứng đờ, hít thở cũng trở nên hỗn loạn.

Anh rất thích, cũng vô cùng sợ hãi Dương Tử Mi ôm lấy anh từ phía sau như vậy.

Bởi vì ôm như vậy, đối với anh mà nói, có cảm giác dụ hoặc chí mạng, khiến dục vọng trong người anh muốn phá tan mọi xiềng xích xông ra ngoài...

Một sự mập mờ ngập tràn trong phòng bếp, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở của hai người đều không bình thường.

Nhưng cuối cùng ý chí của Long Trục Thiên vẫn kiên cường, anh kéo hai tay cô ra, sau đó xoay người lại, cong ngón tay gõ nhẹ lên đầu cô:

- Ngồi sang một bên đi, đừng cản trở anh làm bữa sáng.

Dương Tử Mi giận dữ trở về chỗ ngồi của mình.

Nếu lúc này cô nhìn vào gương, nhất định có thể thấy trong đôi mắt mình, là sự ai oán, dục cầu bất mãn.

Đúng vậy, cô thật sự rất ai oán.

Lúc này cô vô cùng căm giận mình chỉ mới mười lăm tuổi, đến lúc mười tám tuổi còn phải qua ba năm nữa.

Một năm có đến ba trăm sáu mươi lăm ngày đấy! Mà một ngày có đến hai mươi bốn tiếng! Một tiếng có sáu mươi phút!

A a a a a a!

Thật là lâu quá!

Cô không nhìn được kêu khổ trong lòng.

Kiếp trước cô đã hai mươi tám tuổi, thêm mười lăm tuổi ở kiếp này, tinh thần và linh hồn của cô không hề non nớt như vẻ bề ngoài, đã trưởng thành rồi, cô vô cùng mong chờ tình yêu nam nữ mà cô chưa từng được nếm trải.

Thật ra, Long Trục Thiên còn thấy ai oán hơn cô, chỉ có thể dồn sức vào bếp núc, bắt đầu bận rộn.

Đối với đàn ông, lúc họ làm việc là lúc họ gọi cảm nhát!

Thật ra, Dương Tử Mi cảm thấy, đàn ông lúc xuống bếp lại càng gọi cảm, đẹp trai hơn!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 346: Đàn ông xuống bếp vô cùng đẹp trai (2)

Cô hết nhìn ngang rồi lại nhìn dọc, hết đứng rồi lại ngồi, luôn cảm thấy Long Trục Thiên nhà cô vô cùng gọi cảm, đẹp trai, khiến cho cô muốn bỏ nhà vào anh.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú, nóng bỏng của cô, Long Trục Thiên bỗng nhiên hát bài “love you tender” bằng tiếng Anh.

Dương Tử Mi say mê.

Long Trục Thiên đang hát, bỗng nhiên nhớ đến một tối nào đó, anh cũng hát cho cô nghe một bài hát, sau đó, rất nhiều ký ức dâng lên như thủy triều, khiến đầu anh đau như sắp nứt ra...

Nhìn thấy anh đột nhiên nhắm mắt nhủ mi, Dương Tử Mi vội vàng nhảy từ trên ghế xuống, lo lắng hỏi:

- Trục Thiên, anh sao vậy?

Long Trục Thiên vỗ vào đầu:

- Hình như anh nhớ được rất nhiều chuyện, đầu rất đau.

- Anh khôi phục trí nhớ rồi?

Trong lòng Dương Tử Mi cảm thấy phức tạp hỏi, giọng tay ra, giúp anh mát xa các huyệt vị trên đầu, để anh bớt đau.

- Ủ, có lẽ vậy, trong đầu có nhiều cảnh có liên quan đến em.

Long Trục Thiên gật đầu, sau khi được Dương Tử Mi mát xa, cảm giác đau đớn cũng dần biến mất.

Anh xoa đầu mình, cúi đầu tiếp tục làm bữa sáng, đặt lên bàn ăn cơm, sau đó mới sắp xếp lại những ký ức vừa hiện lên.

Dương Tử Mi vừa ăn mì ý anh làm, vừa nhìn anh quan tâm:

- Anh sao rồi?

- Anh nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Long Trục Thiên nhìn cô.

Lần đầu tiên, khi anh nhìn thấy cô, anh mười lăm tuổi, còn cô chỉ mới năm tuổi.

Lúc ấy, khi anh mở mắt tỉnh dậy, thấy bên cạnh có một bé gái trắng trẻo, giống như một con mèo nhỏ nằm cuộn tròn trong tay mình, trước kia trong lòng anh luôn cảm thấy trống rỗng, bỗng nhiên nảy sinh sự ấm áp, mềm mại, khiến anh muốn ôm cô cả đời.

Hơn nữa, anh nhận ra, trên người cô có loại hơi thở khiến cho anh cảm thấy rất thoải mái, khiến sự nóng trong lòng nảy trở nên an bình.

Cho đến bây giờ, anh vẫn không thể nào ngủ một giấc thật sâu, ở bên cạnh cô, không ngờ lại có thể ngủ được rất an ổn.

Nghe anh kể lại, Dương Tử Mi cảm thấy may mắn, vì khi đó mình đột nhiên học theo Lôi Phong lấy việc giúp người làm niềm vui, cứu anh mà không màng đến việc mình bị hao tổn nguyên khí.

Nếu không, ngày hôm nay, cô không có cơ hội được anh làm bữa sáng cho mình.

Cô lại nghĩ, nếu như mình chưa từng gặp Long Trục Thiên, có phải cô sẽ lại yêu Mẫn Cương, lặp lại chuyện tình ở kiếp trước?

Nghĩ đến Mẫn Cương, đã qua mấy ngày rồi cô chưa gặp cậu ấy.

Bởi vì bây giờ cậu ấy đang bận rộn học tập, còn đang chuẩn bị mở công ty đồ cổ, hơn nữa, thời gian này, cả ngày Dương Tử Mi đều dính lấy Long Trục Thiên, không có thời gian gặp cậu ấy.

Không biết cậu ấy có khỏe không.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên tiếng chuông di động vang lên, là Mẫn Cương gọi đến, quả là vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Đàn ông ghen tuông

Cô nhận điện thoại, từ bên kia truyền đến tiếng nói sang sảng dễ nghe của Mẫn Cương:

- Tử Mi, đã ăn sáng chưa?

- Ừ, tớ đang ăn.

Dương Tử Mi nhìn thoáng qua Long Trục Thiên, trả lời.

- Ha ha, tớ còn định mời cậu đi ăn sáng, đã lâu không gặp cậu.

Mẫn Cương cười nói.

- Vậy sao, công ty của cậu như thế nào rồi?

- Đã đăng ký rồi, những chuyện khác cũng đã được bảy tám phần rồi, chỉ thiếu nguyên liệu làm đồ sứ cổ thôi, cha tớ đã nhờ người đi tìm rồi. Đợi La Bạch khỏe lại, tớ sẽ chuẩn bị khai trương.

Mẫn Cương báo cáo hết với cô.

- Vậy thì tốt, cậu nhất định sẽ thành công rực rỡ, đến lúc đó, cậu sẽ trở thành thần thoại trong thương giới.

Dương Tử Mi cười nói.

- Hi vọng là thế.

Mẫn Cương trả lời, ở trong lòng cậu, còn bổ sung thêm một câu: “Chỉ có như vậy, tớ mới có thể đứng bên cạnh cậu.”

Nhưng mà, cậu không nói với Dương Tử Mi, lo rằng cô sẽ thêm áp lực.

Cậu cũng biết, mấy ngày nay, cô luôn ở cùng với Long Trục Thiên.

Cậu không hy vọng xa vời rằng cô có thể cho cậu cái gì, chỉ cần cậu có thể theo kịp bước chân của cô là được rồi.

Cho nên, cậu phải cố gắng, hy vọng có thể trở thành một người trẻ tài năng, được nhiều người chú ý tới, như vậy thì, trong mắt cô, cậu không phải chỉ là một người qua đường Giáp, Ất, Bính, Đinh nào đó.

- Cậu... Bây giờ đang ăn sáng cùng với anh ta?

Mẫn Cương chần chừ hỏi.

- Ừ.

Dương Tử Mi trả lời.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩa là không để ý, biết rõ đó là sự thật, nhưng khi nghe được câu trả lời, trong lòng Mẫn Cương vẫn cảm thấy mất mát:

- Vậy thì hai người từ từ ăn, tớ có chút việc bận.

- Được, hẹn gặp lại.

Cúp điện thoại, Dương Tử Mi phát hiện, đôi mắt đen hơi ngả màu lam của Long Trục Thiên vẫn đang nhìn chăm chăm cô, khiến cho cô có chút hoảng loạn.

- Ai vậy?

Giọng nói của Long Trục Thiên có phần nặng nề.

- Mẫn Cương.

Dương Tử Mi không giấu diếm.

- Chính là cậu con trai đã chở em đi bằng xe ô tô?

Là người yêu, cho dù là nam hay nữ, đặc biệt mẫn cảm về mặt này. Mặc dù Long Trục Thiên chỉ mới gặp Mẫn Cương một lần, nhưng dựa vào trực giác của anh, anh cảm thấy tình cảm của Dương Tử Mi đối với Mẫn Cương không bình thường, vừa nãy khi cô nói chuyện điện thoại, đuôi lông mày cong lên, mang theo ý cười.

Anh có chút ghen tị!

Đương nhiên Dương Tử Mi cũng nhận ra anh ghen, cô cũng không giải thích nhiều, chỉ nói:

- Đối với em, Mẫn Cương là một người bạn đặc biệt, nhưng mà, em chỉ yêu anh thôi.

Long Trục Thiên chớp mắt, nhìn cô một lúc, khẽ gật đầu:

- Anh biết.

- Lòng dạ hẹp hòi.

Dương Tử Mi tròn mắt nhìn anh.

- Lòng dạ anh rất hẹp hòi.

Long Trục Thiên thân nhiên thừa nhận.

Dương Tử Mi lè lưỡi, cúi đầu ăn mì, khiến cho anh buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 348: Đạo sĩ bắt ma cấp một

Thái Lan.

Một nơi có phong cảnh xinh đẹp, trên núi là rừng cây um tùm, có một ngôi biệt thự màu trắng, được bao phủ bởi ánh nắng rắng chiều đẹp như tranh vẽ.

Nhưng mà, nếu như nhìn thật kĩ bốn phía, sẽ thấy sự khác thường, quanh đây chỉ có thực vật, không có bất cứ động vật nào, cho dù là một con kiến, con châu chấu, hay là con chim nhỏ cũng không thấy.

Sau đó, trong ngôi biệt thự bề ngoài trông vô cùng xinh đẹp giống như lâu đài của công chúa, hoàng tử trong truyện cổ tích kia, lại có rất nhiều loài có độc đáng sợ như rắn, nhện độc, cóc độc, rắn độc.

Bọn chúng giống như những người lính đã được huấn luyện, mỗi loài ở một nơi, hơn nữa sắp xếp rất có trật tự, không chút rối loạn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện mệnh lệnh.

Ở giữa những loài vật đó, có một người còn gầy hơn Mịch La đang ngồi, trên gương mặt, giống như đã từng bị rất nhiều rắn độc cắn, lở lĩm khắp nơi, vô cùng khó coi. Hơn nữa, một bên mắt của lão ta trống rỗng, chỉ có hốc mắt, không có tròng mắt, có một con rắn đang bò ra bò vào chỗ hốc mắt.

Ở trước mặt lão ta, có một người đàn ông trung niên da ngăm đen đang quỳ rạp xuống, cả người run như cây sậy.

Người đàn ông này chính là Ba Tụng vừa trốn về từ Hoa Hạ.

Mà người đàn ông khô gầy có gương mặt xấu xí kia chính là Dát Ba, đại sư huynh của Mịch La, là đạo sĩ Thái Lan nổi tiếng hàng đầu, có danh tiếng rất lớn ở Thái Lan.

- Anh nói là, sư đệ của tôi bị người ta giết chết ở Hoa Hạ?

Dát Ba sờ đầu con rắn đang bò trên người, không hề tâm hởi.

Giọng nói của lão ta khác hẳn giọng nói của Mịch La.

Nếu như nhắm hai mắt lại, chỉ nghe thôi, sẽ cảm thấy giọng nói hồn hậu, từ tính, ôn nhuận kia là do một người đàn ông tuấn lãng, đẹp trai nói ra, khiến cho người ta cảm thấy yên bình.

Nghe được giọng nói của lão ta, Ba Tụng vốn sợ hãi cũng dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn lão ta.

- Vâng, đại sư, bị một người đàn ông và một cô gái giết chết.

Ngày hôm đó, Ba Tụng trốn ở một góc xem trận chiến mà trong lòng vô cùng sợ hãi:

- Đầu của đại sư Mịch La bị bọn họ đập như đập một quả dưa hấu, đập đến nở hoa, những con quỷ kia cũng bị tiêu diệt. Hình như bọn họ biết rõ cách sử dụng pháp lực của thẻ bài bướm bướm, hơn nữa, người đàn ông kia rất kỳ lạ, những loài có độc mà đại sư Mịch La nuôi dưỡng dường như không dám lại gần anh ta.

- Vậy sao?

Ngữ khí của Dát Ba có chút kinh ngạc.

Trên đời này, ngoài linh hồn của trẻ con, lại có người có thể biết được cách triệu hồi điệp thần?

Thiên phú của Mịch La không cao, còn thích đi đường tắt, cho nên pháp lực không đủ, ở trong mắt lão chỉ là một đạo sĩ bắt ma thất bại, nhưng đối với người thường thì vẫn rất mạnh.

Nhất là khi lão ta mang bên mình một con quỷ ranh, đã được chính tay sư phụ cải tạo, không mạnh bằng huyết quỷ, nhưng ít nhất thì một đạo sĩ bắt ma cùng cấp với lão ta mới có thể đối phó được, cho nên nếu có điệp thần từ thẻ bài bướm bướm hỗ trợ, thì sẽ có sự khác biệt.

Mà linh hồn trẻ con có thể mời được điệp thần, còn cần phải có chú ngữ được truyền miệng từ đời này sang đời khác.

Từ sau khi linh hồn trẻ con kia biến mất, theo lý thuyết thì trên đời này không ai có thể biết được chú ngữ kia.

Làm sao mà một cô gái ở Hoa Hạ có thể hiểu được?

Ba Tụng không biết nhiều về Dương Tử Mi, chỉ biết cô trông như thế nào, ở đâu, lão ta không dám nói cũng không dám hỏi.

Xem ra, mình phải đi đến Hoa Hạ một chuyến.

Nếu có thể thu phục được cô gái kia, thì có thể tạo ra một con quỷ lợi hại nhất trên đời.

Nói vậy thì, ha ha, vị trí đạo sĩ đứng đầu Thái Lan ngoài lão ta thì không ai có thể có được, ngay cả sư phụ, cũng sẽ kiêng kị lão ta ba phần.

Về cái chết của Mịch La, lão cũng không bận tâm lắm.

Tình cảm của hai sư huynh đệ bọn họ cũng không tốt, hơn nữa, Mịch La vẫn luôn nghĩ làm sao có thể chiến thắng được lão ta, chiếm lấy được vị trí của lão ta.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 349: Hồn phách của tiểu thiên

Chị ơi, anh trai đi rồi ạ?

Tiểu Thiên thấy trên mặt Dương Tử Mi tràn đầy vẻ mất mát, nhàm chán ngồi trên xích đu, lại gần hỏi.

- Ủ.

Dương Tử Mi gật đầu.

Mỗi khi Long Trục Thiên rời khỏi, đối với cô mà nói đều là một lần gặp kiếp nạn, mới không thấy anh một giờ mà cô giống như đã trải qua một thế kỷ vậy.

Không biết mỗi lần anh đi, có phải cũng cảm thấy như vậy không?

- Chị ơi, không sao đâu, có Tiểu Thiên ở cùng với chị.

Tiểu Thiên làm mặt quỷ trước mặt cô.

Dương Tử Mi mỉm cười.

Trên đời này, không có bất cứ ai có thể thay thế được anh ấy đâu.

Nhưng mà, khi nhìn thấy Tiểu Thiên, cô nhớ đến lời hứa của mình với Tiểu Thiên, cho hồn phách của nó có một nơi trú ngụ.

- Tiểu Thiên, chị cho em một tượng người bằng ngọc, để hồn phách của em trú ngụ trong đó, em đợi chút nha.

Dương Tử Mi nhảy xuống khỏi xích đu.

Tiểu Thiên vô cùng vui mừng.

- Cảm ơn chị.

Dương Tử Mi cảm ra một cái tượng bằng bạch ngọc, dựa theo hình dáng của Tiểu Thiên, cẩn thận chạm khắc, trong miệng niệm chú ngữ, dẫn dắt hồn lực đi vào.

Khắc khoảng một ngày, việc khắc ngọc cũng hoàn thành.

Bởi vì quá chuyên chú vào việc khắc ngọc, sự nhung nhur của cô với Long Trục Thiên cũng giảm bớt.

- Chị, đây là Tiểu Thiên à? Ha ha, nhìn qua thì em thật đáng yêu nha.

Tiểu Thiên nhìn tượng ngọc của mình, vô cùng hưng phấn và kích động.

- Vốn dĩ Tiểu Thiên rất đáng yêu, chỉ tiếc là em đã quên đi ngày sinh tháng đẻ của mình, nếu không, chị có thể dùng bùa nhào và thịt khô, làm một người thật dễ làm vật dẫn, giúp cho em có thể sống lại.

Dương Tử Mi cười nói.

Gương mặt đáng yêu, nhỏ nhắn của Tiểu Thiên nhú lại:

- Em chỉ có thể nhớ được chú ngữ của thẻ bài bướm bướm, chứ không thể nhớ được họ tên và ngày sinh nhật của mình, cũng không biết em từ đâu đến.

- Không sao cả, em cứ ở trong tượng ngọc này trước đã, chị sẽ luôn mang theo em bên người, em có thể tự do chạy nhảy, không cần sợ ánh nắng mặt trời. Đợi đến khi em nhớ được họ tên và ngày sinh tháng đẻ của mình, chị sẽ làm vật dẫn cho em trú ngụ.

Dương Tử Mi an ủi.

- Cảm ơn chị.

Tiểu Thiên kích động hôn lên mặt Dương Tử Mi một cái.

Tuy rằng, cái hôn kia dường như không có.

Dương Tử Mi chờ đúng lúc, dẫn dắt hồn phách của Tiểu Thiên vào trong tượng ngọc, sau đó dùng chú ngữ phong tỏa nó, khiến cho người khác không thể cảm nhận được hơi thở của nó, cho rằng đó chỉ là một tượng ngọc bình thường.

Cô để tượng ngọc cùng chỗ với thẻ bài gỗ đào, đeo ở trên cổ.

Hồn phách của Tiểu Thiên rất tinh thuần, không giống như những tà linh khác, không có sát khí, bởi vậy, để nó ở cùng với thẻ bài gỗ đào cũng không gây ra sự tương khắc nào, ngược lại có thể bổ trợ nhau.

Tiểu Thiên từ bây giờ đã trở thành quý mà cô nuôi, ở bên cạnh cô, khiến cô không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Mà Tiểu Thiên càng lúc càng nhớ lại nhiều chú ngữ, pháp lực cũng trở nên mạnh hơn.

Mà khi em ấy mạnh lên, Dương Tử Mi cũng nhận được linh lực mạnh hơn.

Dương Tử Mi cũng cảm nhận được, nhất định Tiểu Thiên không phải linh thể bình thường, em ấy có khả năng nhớ được chú ngữ, những chú ngữ này không phải học được từ Mịch La, bởi vì những chú ngữ này đều mang điềm lành, đầy chính khí.

Mà chú ngữ của đạo sĩ bất ma, nhất định vô cùng tà ác, quỷ dị và đen tối.

Hơn nữa, nếu là hồn phách của linh thể bình thường, không thể nào tinh thuần như vậy.

Cô rất tò mò, rốt cuộc thân thể của Tiểu Thiên khi còn sống là gì.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 350: Gặp Mộ Dung Vân Thanh (1)

Theo yêu cầu của Tiểu Thiên, Dương Tử Mi mang theo em ấy đi dạo phố.

Tiểu Thiên chưa từng thấy mặt của một đứa trẻ bình thường, nhìn thấy người và đồ vật trên đường, vô cùng hưng phấn, kinh hãi kêu nhỏ.

- Chị ơi, ồ, cô gái đẹp ở bên kia mặc thật là ít nha.

Tiểu Thiên chỉ vào một cô gái đứng ở đầu đường, mặc váy ngắn rồi la lên.

Dương Tử Mi đỏ mặt hỏi:

- Tiểu Thiên, em là nam hay nữ?

- Đương nhiên em là nam.

Tiểu Thiên la lên.

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ lại, mỗi khi mình đi tắm đều mang theo em ấy, trước kia vẫn cảm thấy đó là một đứa trẻ đáng yêu, không quan tâm là nam hay nữ, bây giờ mới phát hiện ra, đó là sai lầm. Lần sau khi đi tắm, nhất định phải làm Chương Nhân Pháp mới được.

- Chị ơi, oa, bên kia có thật nhiều đồ ăn ngon, chị dẫn em đi người thử đi.

Tiểu Thiên chỉ vào một quán nướng có, một hàng người đang xếp dài, từ bên trong tỏa ra mùi gà nướng thơm mê người.

Đây cũng là món yêu thích của Dương Tử Mi.

Tuy bây giờ là mùa hè, nhưng không sao cả, ăn một cái cánh gà nướng, cũng là một việc vô cùng vui sướng. Hơn nữa, quán nướng đó cũng là quán nướng nổi tiếng nhất ở thành phố A, đồ ăn ở trong đó đều rất ngon.

Do đó, trong quán luôn luôn đầy khách.

Dương Tử Mi đi qua đó, may là vẫn còn chỗ trống, hơn nữa còn ngồi gần điều hòa, tương đối thoải mái.

Dương Tử Mi gọi hai cánh gà nướng, hai chân gà nướng, hai ly coca, sau đó ngồi đợi đồ ăn mang lên.

Lúc này, bên ngoài có một người vào, không ngờ chính là Mộ Dung Vân Thanh

Từ sau lần cá cược đó, đã mấy ngày rồi cô không gặp anh ấy.

Mộ Dung Vân Thanh đã dùng lại cái kính màu vàng lúc trước, mặc áo sơ mi màu vàng nhạt, nhìn qua rất tao nhã, chỉ là, lệ khí trên người không qua khỏi mắt cô.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn thấy cô, mỉm cười đến ngồi đối diện với cô, nháy mắt:

- Dương tiểu thư, thật trùng hợp.
- Ha ha, đúng vậy, không ngờ anh Mộ Dung cũng thích ăn mấy thứ đồ nướng này.

Dương Tử Mi cười nói.

- Chị, anh đẹp trai này là ai?

Tiểu Thiên hỏi Dương Tử Mi.

- Là một người bạn, Mộ Dung Vân Thanh.

Dương Tử Mi dùng tâm ngữ trả lời.

- À, bộ dạng không tồi, nhưng mà vẫn kém hơn anh Long một bậc.

Tiểu Thiên bình phẩm.

Dương Tử Mi mỉm cười.

Nhìn thấy Dương Tử Mi đột nhiên mỉm cười, ý cười tràn đầy trong đáy mắt, đôi mắt ngập nước giống như vàng trắng khuyết, lộ ra lúm đồng tiền, giống như hoa quỳnh đang nở.

Anh hơi hoảng hốt, trong lòng nở hoa.

Anh cho rằng, cô ấy đang cười với anh.

Không biết rằng, đó là do Tiểu Thiên nhắc đến Long Trục Thiên, Dương Tử Mi mới có thể cười thật lòng và dịu dàng như vậy.

- Em gọi cái gì rồi?

Mộ Dung Vân Thanh hỏi Dương Tử Mi.

Thật ra, anh không bao giờ đến ăn ở những nơi như thế này, chẳng qua là lúc này khi đi ngang qua chỗ này, thấy bóng dáng của Dương Tử Mi, nhịn không được nên vào cùng.

- Chân gà, cánh gà, coca.

Dương Tử Mi trả lời.

- Anh từng ăn những thứ này rồi sao?

- Anh chưa ăn bao giờ.

Mộ Dung Vân Thanh lắc đầu.

- Vậy thì ăn một bữa đi, đồ nướng ở chỗ này rất ngon.

Dương Tử Mi cũng đoán được chắc là anh ấy vào đây cùng mình, cười nói.

- Được, để anh gọi món.

Anh cầm menu chọn hết những đồ nướng có trong quán, còn gọi cho cô mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351: Gặp Gỡ Mộ Dung Vân Thanh (2)

Dương Tử Mi ngạc nhiên:

- Anh có thể ăn hết nhiều vậy sao?

- Được chứ.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói:

- Anh mà ăn không hết thì em ăn giúp anh.

- Chị, chị xem anh trai này thật hào phóng, chị chỉ gọi có mỗi có chân gà, cánh gà nhỏ với coca, hừ, thật hẹp hòi.

Tiểu Thiên vui vẻ nói.

- Ăn nhiều đồ ăn kiểu này dễ bị nóng trong người đó.

- Em không sợ nóng trong người, dù sao thì nếu em muốn em cũng sẽ âm thầm ăn vụng đồ ăn của anh trai này, hehe.

- Tùy em vậy.

Mộ Dung Vân Thanh thấy Dương Tử Mi im lặng mỉm cười liền cho rằng cô đang ngại ngùng.

Lúc này Dương Tử Mi gọi hai cái cánh gà, chân gà và coca, giờ đã được đem ra.

Cô lấy một ly coca, một chân gà và một cánh gà đặt sang một chỗ khác trên bàn, giống như là đang để phần cho người khác vậy.

Dĩ nhiên là cô để phần cho đồ quý tham ăn Tiểu Thiên kia, chỉ là người ngoài không nhìn thấy mà thôi.

- Oa, nhìn ngon quá, em nhất định phải ăn thật ngon mới được.

Hòn phách Tiểu Thiên từ khối ngọc bay ra bên ngoài, ngồi ở một bên ghế, tham lam ngửi hương thơm đồ nướng.

Mộ Dung Vân Thanh nghi hoặc hỏi:

- Em đang đợi ai sao?

- Không ạ.

Dương Tử Mi lắc đầu.

- Thế sao lại có hai ly coca?

Mộ Dung Vân Thanh không nhịn được bèn hỏi.

Dương Tử Mi cười cười, ghé sát vào anh nhỏ giọng nói:

- Cho tiểu quý sủng vật em nuôi ăn, lát nữa nếu nó có ăn đồ ăn của anh, anh cũng đừng để ý nha.

Mộ Dung Vân Thanh ghen hống trợn mắt nhìn cô.

Quý sủng?

Cô vậy mà lại nuôi quý làm sủng vật?

Anh từng bị quý hồn quán thân, lại thêm hồi ở Myanmar từng gặp qua một vị đại sư cũng nuôi quý làm sủng vật nên anh không hề nghi ngờ lời Dương Tử Mi nói.

Dương Tử Mi cười cười, chỉ vào cái chân gà ở bên cạnh.

Cái chân gà này vốn dĩ lúc này còn nóng hầm hập toả mùi hương, bây giờ chẳng còn tí mùi thơm nào.

Anh không nhận được mà lẽ lười.

- Cho em một cái chân gà, để chị ăn lại cái của em.

Dương Tử Mi đem cái chân gà trong đĩa của mình cho Tiểu Thiên, còn mình thì cầm lấy một cái cánh gà ăn.

Cô vốn vô cùng xinh đẹp, khí chất lại ôn nhu nhã nhặn, như là tiên nữ từ trong tranh bước ra, bây giờ lại cầm cái cánh gà bị sém nhẹ cắn một cách tinh bơ, thực sự là có chút huyễn hình tượng.

Dương Tử Mi cũng không làm bộ, mà còn ra vẻ tham ăn, vô cùng hưởng thụ cảm giác cay nóng cánh gà mang lại trên đầu lưỡi.

Vì vậy, bộ dạng cô ăn uống trong mắt Mộ Dung Vân Thanh vừa ngây thơ vừa đáng yêu, làm anh hận không thể đem tất cả đồ ăn ngon trên đời này cho cô ăn.

Anh cũng cầm lấy một cái chân gà, cúi đầu cắn một miếng.

Anh đã nếm qua không ít sơn hào hải vị, vì vậy mà khẩu vị cũng có hơi khó chiều.

Nhưng chân gà nướng này cũng là tương đối có hương vị đây.

Đó không phải điều quan trọng, mà quan trọng là chân gà này là cô đưa cho anh ăn, hơn nữa anh còn được nhìn cô ăn.

Cảm giác này thật đặc biệt.

Tiểu Thiên bên kia đã sớm tiêu diệt sạch sẽ xong toàn bộ hương thơm của đồ ăn, miệng còn chảy nước miếng mong chờ đồ ăn của Mộ Dung Vân Thanh được mang ra.

Rất nhanh, đồ ăn Mộ Dung Vân Thanh gọi đã được đem ra đặt đầy một bàn.

- Cho tiểu quý của em ăn cái đã!

Dương Tử Mi không chút khách khí, lựa chọn từng loại đồ ăn trong khay của mình bỏ vào trong đĩa của Tiểu Thiên.

Mộ Dung Vân Thanh đương nhiên là không có ý kiến gì, chỉ là rất hứng thú nhìn từng loại đồ ăn trong nháy mắt mất hết hương thơm.

Dương Tử Mi ăn thêm mấy thứ thì đã cảm thấy no, còn Tiểu Thiên đã sớm ôm bụng ngồi một bên hít thở, trông rất đáng yêu.

- Phải rồi, Dương tiểu thư đạo này vẫn ổn chứ?

Mộ Dung Vân Thanh tìm đề tài gọi chuyện.

- Ừ, vẫn tốt.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Em có gặp anh ta lần nào không?

- Anh ta? Anh ta là ai?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

- Long Trục Thiên.

Khi Mộ Dung Vân Thanh nhắc đến cái tên này, vẻ mặt anh thêm vài phần ngưng trọng, đáy mắt lộ ra vẻ vừa kính vừa sợ, giống như đang nói đến một cái tên vô cùng đáng sợ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 352: Người không vượt qua nổi

- Anh quen biết Long Trục Thiên sao?

Dương Tử Mi ngạc nhiên hỏi.

Mộ Dung Vân Thanh gật đầu.

- Làm sao mà quen nhau vậy?

Dương Tử Mi rất muốn nghe người khác nói nhiều chuyện về Long Trục Thiên một chút, cho dù là mấy chuyện linh tinh như lông gà vỏ tỏi cô cũng thấy rất hứng thú.

Không ngờ được, Mộ Dung Vân Thanh vậy mà lại quen biết Long Trục Thiên.

Con người đen láy của Mộ Dung Vân Thanh ngưng trọng lại, nhìn cô qua mắt kính:

- Em có biết anh ta thực sự là loại người như thế nào không?

Dương Tử Mi lắc đầu, hứng thú hỏi:

- Anh thử nói xem, anh thấy anh ấy là loại người thế nào?

Mộ Dung Vân Thanh né tránh ánh mắt của cô, hơi hơi cúi đầu đáp:

- Là một người không ai vượt qua được.

- Ồ?

Dương Tử Mi cảm thấy kỳ quái, người kiêu ngạo như Mộ Dung Vân Thanh mà cũng đánh giá người khác như vậy sao?

- Anh ấy như thế nào mà khiến anh cảm thấy không thể sánh bằng?

Dương Tử Mi truy hỏi đến cùng.

Mộ Dung Vân Thanh chỉ cười mà không đáp, cúi đầu xuống uống một hộp coca.

- Cảm giác thôi.

- Cảm giác sao? Anh ấy rốt cuộc là người như thế nào vậy?

Dương Tử Mi cảm thấy thật chán ghét anh, ngồi nói nửa ngày cũng chưa nhận xét Long Trục Thiên là người thế nào, trong cảm nhận của anh, Long Trục Thiên rốt cuộc ghê gớm kiểu gì.

- Không nói rõ được.

Nhìn thấy bộ dáng nóng nảy muốn tìm hiểu về Long Trục Thiên của cô, Mộ Dung Vân Thanh bỗng cảm thấy tâm tình nguội lạnh.

Anh lấy khăn tay ra, lau lau miệng, đứng dậy nói:

- Dương tiểu thư, anh còn có việc bận, em cứ từ từ ăn đi.

Dương Tử Mi thấy anh không muốn nhiều lời, cũng không muốn ép buộc, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, anh bận thì thôi vậy.

Mộ Dung Vân Thanh ý tứ nhìn cô một cái rồi đi ra khỏi quán đồ nướng.

- Chị, tên Mộ Dung Vân Thanh này thích chị à nha.

Tiểu Thiên ở một bên uốn lưỡi.

- Ha ha.

Dương Tử Mi cười cười, đương nhiên là cô cảm nhận được khác biệt trong cách Mộ Dung Vân Thanh đối xử với cô.

Đời người thật là một chuỗi những chuyện kì lạ, kiếp trước cô chỉ muốn tìm một người đàn ông hai chân để yêu đương, để chấm dứt cuộc sống bôn ba khắp nơi, vất vả tìm mãi cũng không thấy một người đàn ông nào nguyện ý trao tình yêu cho một kẻ ăn mày như cô.

Đến kiếp này, cô vô tình cảm liễu, hóa lại nở khắp nơi, người ở kiếp trước cô cho rằng cao không với nổi thì kiếp này lại coi trọng cô.

Có lẽ là có liên quan đến năng lực của mình.

Một người muốn kết giao với kiểu người như thế nào thì nhất định phải khiến bản thân trở thành dạng người như vậy.

Từ quán nướng đi ra, lúc đi ngang qua phố đồ nữ, Dương Tử Mi ngẫm lại bản thân mình cũng lâu rồi không đi dạo phố mua quần áo, đa số quần áo mà mình hay mặc đều do mẹ mua, bình thường mẹ mua gì thì mình mặc cái đó.

Dương Tử Mi tùy ý đi vào một gian hàng có trang trí rất được, là một cửa hàng quần áo kiểu cách, kiểu dáng quần áo bên trong rất hợp với ý cô.

Trong cửa hàng có vài nhân viên mặc đồng phục đang nhiệt tình đón tiếp vài vị khách vừa vào.

Quần áo trên người Dương Tử Mi rất bình thường, đó là một cái váy trắng mẹ cô mua được ở cửa hàng giá rẻ, lại thêm tuổi cô còn nhỏ, bên cạnh cũng không có người lớn đi cùng nên không hề có nhân viên nào đi lại đón tiếp cô, chỉ nghĩ cô là người bình thường đi bộ qua thôi.

Dương Tử Mi sớm đã quen với chuyện này rồi, cô cũng rất vui vẻ đón nhận.

Cô nhìn trúng một bộ váy dài màu trắng trên người người mẫu.

Chiếc váy dài này nhìn qua vừa đơn giản vừa phóng khoáng, bên hông còn có một cái nơ bướm màu bạch kim, khiến cho người khác cảm thấy vừa phiêu dạt, vừa thời trang, mặc vào nhất định rất đẹp.

- Chị ơi, em có thể mặc thử cái váy này không?

Dương Tử Mi hỏi một người nhân viên đứng gần đó.

Nhân viên cửa hàng lười biếng đáp:

- Ngại quá, cái váy đã có người đặt mua rồi, nó rất đắt tiền đó, em nên xem cái khác đi.

Có người đặt trước rồi?

Dương Tử Mi hơi nhũn mày, cô cũng không ngại khi nhân viên cửa hàng nghĩ cô không có tiền, nhưng cô thực sự rất thích cái váy này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 353: Phong ba ở cửa hàng quần áo (1)

Tiểu Lệ, váy của tôi đâu rồi?

Một âm thanh âm mềm mại dễ nghe từ ngoài cửa truyền vào khiến không ít người phải quay lại nhìn.

Dương Tử Mi không cần nhìn cũng biết đó là Mộ Dung Nghiên.

- Mộ Dung tiểu thư, cô đợi một chút, tôi vào lấy váy cho cô mặc thử ngay đây.

Tiểu Lệ vừa thấy vị khách bước vào là khách hàng quen thuộc Mộ Dung tiểu thư thì liền thay đổi sắc mặt, vô cùng nhiệt tình đón tiếp.

- Cái váy này cửa tiệm của mấy người chỉ có một cái thôi đúng không, tôi tuyệt đối không thích đụng hàng đâu đó.

Mộ Dung Nghiên hỏi.

- Đó là đương nhiên rồi, Mộ Dung tiểu thư mặc cái váy này nhất định sẽ là độc nhất vô nhị. Bộ này do nhà thiết kế của chúng tôi thiết kế riêng cho cô, tuyệt đối không có cái thứ hai.

Tiểu Lệ vội vàng đi đến trước mặt Dương Tử Mi, đưa tay ra cời chiếc váy từ trên ma-nơ-canh xuống.

Hoá ra bộ váy này đã bị Mộ Dung Nghiên đặt trước.

Đã thế thì cô cũng lười tranh, tiếp tục đi xem quần áo khác.

Tiểu Lệ cầm cái váy đến trước mặt Mộ Dung Nghiên, lại còn lăm miệng nói thêm:

- Cái cô gái ăn mặc nghèo nàn kia vừa nãy mới mơ tưởng mặc thử cái váy này, cô ta cũng không nhìn giá thử xem, cô ta mua nổi sao?

Mộ Dung Nghiên đảo mắt lại thì nhìn thấy Dương Tử Mi.

Tâm trạng cô đang tốt, vừa nhìn thấy Dương Tử Mi thì lập tức rơi xuống đất.

Với cô mà nói, Dương Tử Mi như là cái gai trong lòng cô, chỉ cần nhìn thấy sẽ không thoải mái.

Mà cô đối với Dương Tử Mi mà nói, cũng giống như con ruồi trong bát com, chẳng hề muốn nhìn thấy.

- Cô ta đã chạm vào bộ váy này chưa?

Mộ Dung Nghiên mang theo chút chán ghét hỏi Tiểu Lệ.

- Không có đâu, lúc này cô ta cũng chỉ hỏi thăm vài câu thôi, chúng tôi sao có thể để mặc cái loại người mua không nổi đồ này tùy ý sờ soạng lung tung chứ?

Tiểu Lệ vội vàng trả lời.

- Ủ, đúng vậy, tôi đề nghị các cô tốt nhất đừng để cô ta mặc thử quần áo trong tiệm các cô, cũng đừng để cô ta mua quần áo của các cô, bằng không sau này tôi tuyệt đối sẽ không thèm đến đây mua quần áo nữa. Tôi không muốn đồ quý nghèo này mặc cùng loại quần áo với tôi, quả thực là hạ thấp địa vị của tôi quá.

Mộ Dung Nghiên nói với Tiểu Lệ.

Tiểu Lệ vừa nghe xong lập tức kinh hãi.

Mộ Dung Nghiên là một khách sộp của cửa hàng này, mỗi lần đến đều tiêu hơn vạn tệ.

Bởi vậy, cô nhanh chóng nói cho các nhân viên khác biết, để các cô ấy không được đem quần áo cho Dương Tử Mi mặc thử.

Dương Tử Mi cũng không để ý đến cuộc trò chuyện của họ, cô nhìn đến một chiếc váy khác màu xanh nhạt, vừa định đưa tay sờ thử chất vải thì ngay lập tức một nhân viên cửa hàng tiến lên ngăn cản:

- Cô ơi, quần áo trong cửa hàng chúng tôi chỉ dành cho người đi giày cao gót thường thức thôi, cũng không phù hợp với cô đâu, chúng tôi càng không cho phép không mua mà cứ sờ lung tung, nếu không khách hàng của chúng tôi sẽ có ý kiến đó.

Lời nói này của cô ta khiến Dương Tử Mi rất không thoải mái, đặc biệt khi nhìn thấy bộ mặt dương dương tự đắc của Mộ Dung Nghiên kia, liền biết ngay là do cô ta giờ trở quý.

- Tôi muốn gặp bà chủ của các cô.

Cô lạnh lùng nói.

- Gặp bà chủ của chúng tôi? Đó là người để cho cô tùy tiện muốn gặp là gặp được sao?

Nhân viên cửa hàng cười nhạt nói:

- Cho dù cô có gặp được thì thế nào? Chẳng nhẽ muốn trách móc chúng tôi?

- Không phải.

Dương Tử Mi lạnh lùng đáp:

- Tôi muốn mua lại cửa hàng này của các người.

- A!

Nhân viên cửa hàng cười khẩy, trên dưới đánh giá cô một hồi.

- Cô bé, cô trốn ra từ bệnh viện tâm thần đấy à?

- Cô mới là đồ trốn ra từ viện tâm thần ấy!

Dương Tử Mi tức giận.

- Không phải từ bệnh viện tâm thần trốn ra sao lại nói lung lung như bệnh nhân tâm thần thế làm gì?

- Ai muốn gặp tôi vậy?

Lúc này một người phụ nữ từ cầu thang tầng hai đi xuống, người này dung mạo tinh xảo, quần áo lượt lã, tầm khoảng 45 tuổi, nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi cảm thấy khuôn mặt người này hơi quen quen.

- Bà chủ, cô ta muốn gặp bà, còn nói muốn mua đứt cửa hàng chúng ta đấy, đúng là đồ thần kinh.

Nhân viên cửa hàng vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 354: Phong ba ở cửa hàng quần áo (2)

Chủ cửa hàng đưa mắt nhìn Dương Tử Mi, thân nhiên cười một cái, nụ cười vừa hàm súc vừa ưu nhã, thật đúng là một người phụ nữ có ý nhị.

- Xin chào, tôi là Tần Yến chủ cửa hàng, tôi có thể giúp gì cho em không?

Giọng nói Tần Yến ôn hòa thân thiết, trên mặt không hề có chút nào khinh thường Dương Tử Mi, ánh mắt vừa khiêm tốn vừa lễ độ.

Điều này khiến Dương Tử Mi rất có hảo cảm.

- Chào bà chủ, từ lúc tôi bước chân vào cửa tiệm này chẳng những không được nhiệt tình tiếp đón lại còn bị nhân viên cười nhạo xem thường, thậm chí còn không cho tôi đứng vào quần áo ở đây, lại còn muốn đuổi tôi nữa.

Con người đen láy của Dương Tử Mi nhìn Tần Yến, giọng điệu vừa dịu dàng vừa sắc bén chất vấn:

- Xin hỏi bà chủ, các người định kinh doanh như thế này sao?

- Thật ngại quá, đều do tôi quản lý không tốt mới để xảy ra việc này, khiến mọi người chê cười rồi.

Tần Yến vội vàng xin lỗi:

- Tôi nhất định sẽ xử lý việc này thật tốt.

Các nhân viên trong cửa hàng vừa nghe thấy liền nóng ruột.

Tiểu Lệ tiến lên ghé sát vào tai bà chủ, nhỏ giọng nói lại lời của Mộ Dung Nghiên lúc nãy vừa nói cho Tần Yến.

Tần Yến nghe xong, sắc mặt có hơi trầm xuống, giọng điệu không vui lắm nói:

- Chúng ta mở cửa hàng để làm ăn, không có chuyện chỉ phục vụ một người, bất kể là vị khách nào cũng đều là khách hàng cả, đều phải đối xử bình đẳng như nhau, sao có thể vì một người mà lại khiến người khác khó chịu được?

Cô nói lời này tuy không chỉ rõ là nói ai.

Nhưng phần lớn mọi người đều nghe ra ý bà chủ là đang chỉ trích Mộ Dung Nghiên.

Mộ Dung Nghiên đứng ở một bên nghe thấy vậy sắc mặt đại biến, đem toàn bộ quần áo trên tay ném vào người một nhân viên bán hàng, hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu đã như vậy sau này tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến cửa hàng này nữa, để tôi chóng mặt lên xem các người làm ăn thế nào.

Sắc mặt Tần Yến không hề thay đổi, chỉ thân nhiên đáp:

- Chúng tôi mở cửa hàng làm ăn, coi trọng nhất chính là qua lại tự nhiên, nếu Mộ Dung tiểu thư đây đã không yêu thích quần áo trong tiệm chúng tôi, vậy thì tôi cũng sẽ không miễn cưỡng.

Mộ Dung Nghiên nghe thấy Tần Yến không hề kiêng nể gì mà nói vậy thì tức điên lên, dọa giẫm hỏi:

- Tôi nói này bà chủ, chẳng nhẽ cô chỉ vì một nha đầu như vậy mà không muốn kiếm tiền của tôi nữa hay sao?

- Là một người làm ăn, tiền của ai tôi cũng muốn kiếm hết.

Tần Yến tự nhiên trả lời.

- Tôi và cô ta thề không đội trời chung, nếu cô chọn cô ta, vậy thì sau này tôi sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Mộ Dung Nghiên lớn tiếng nói.

- Đừng quên mỗi tháng tôi đều chi cho các người số tiền không hề ít.

- Tôi rất cảm ơn Mộ Dung tiểu thư từ trước đến nay ưu ái cửa hàng tôi như vậy, chúng tôi sẽ không quên, chỉ là tôi cũng không muốn ép buộc cô, chung

quy tôi cũng chỉ là người mở cửa buôn bán, mong Mộ Dung tiểu thư lượng thứ cho.

Tần Yến nói xong liền xoay người lại nói chuyện với Dương Tử Mi:

- Em gái nhỏ, để bày tỏ lời xin lỗi do nhân viên cửa hàng đã không tôn trọng em, em có thể chọn bất kỳ bộ trang phục nào ở đây, tôi sẽ tặng em miễn phí một bộ xem như xin lỗi, em xem có được không?

- Cảm ơn, nhưng tôi cũng không phải là người cứ không phải là quần áo ở đây thì không mặc được.

Dương Tử Mi rất hài lòng với thái độ đối không kiêu ngạo không xu nịnh với Mộ Dung Nghiên của Tần Yến, nếu cô ta mà tỏ thái độ khác thế, cô nhất định sẽ sử dụng biện pháp mạnh mua đứt cửa hàng này, sau đó tặng hết toàn bộ quần áo ở đây cho người nghèo khổ trên đường cùng mặc, xem như là đền làm nhục Mộ Dung Nghiên, mặc vào mấy bộ quần áo đắt tiền đã tỏ vẻ tài giỏi hơn người khác.

Đương nhiên cũng là cho đám nhân viên mắt chó này được mở rộng tầm mắt, ra một chiều độc ác.

Dương Tử Mi vừa định rời khỏi nơi này bỗng nhớ đến Tần Yến giống một ai đó, vì vậy quay đầu lại hỏi:

- Cô có quen biết Hạ Muội không?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 355: Phong ba ở cửa hàng quần áo (3)

Hạ Muội là con gái tôi, chẳng lẽ em biết nó à?

Tần Yến nghi hoặc hỏi.

- Dạ phải, con là bạn học cùng lớp của Hạ Muội, Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

Tần Yến nghe thấy cái tên này, biểu cảm vốn dĩ lạnh nhạt ưu nhã lập tức trở nên kích động, giữ chặt lấy tay Dương Tử Mi:

- Con là Dương Tử Mi?

- Đúng vậy.

- Di là mẹ của Hạ Muội, hằng ngày ở nhà thường nghe Quốc Huy và Hạ Muội hay nhắc đến con, di vẫn luôn muốn gặp cô gái thần kỳ là con, không ngờ hôm nay lại gặp được, thật là may mắn quá!

Tần Yến thân thiết kéo cánh tay Dương Tử Mi.

- Tiểu Mi, chúng ta lên lầu nào, di mời con uống trà.

Mấy nhân viên của hàng kia nhìn thấy tình huống trước mắt, tất cả đều tròn mắt há mồm, không rõ Dương Tử Mi này có thân phận gì mà lại khiến bà chủ luôn luôn lãnh đạm xa cách trở nên kích động như vậy.

Biết được đây là mẹ Hạ Muội, Dương Tử Mi cũng không cự tuyệt, cùng Tần Yến lên lầu.

Lầu trên của cửa hàng là nơi bà chủ và khách VIP nghỉ ngơi, trang trí rất thanh nhã, cách điệu, giống như con người của Tần Yến vậy.

Tần Yến để cô ngồi trên ghế sofa bằng da mềm mại, sau đó lấy ra một cái ấm Tử Sa, pha cho cô một ly trà Phổ Nhĩ.

Dương Tử Mi uống một ngụm, hương trà thanh nhã lan xa, xem ra Tần Yến là một cao thủ pha trà.

- Tiểu Mi, di vẫn luôn muốn gặp con để nói với con một lời cảm ơn.

Tần Yến rất cảm khái nói:

- Thời gian đó, chuyện làm ăn của Quốc Huy bị đổ bể, di nhất thời bị ma quỷ đưa đường, ngoại tình cùng người khác, thiếu chút nữa thì nữa thì đã vứt bỏ hai cha con bọn họ. May là con chỉ đi tìm phong thủy giúp nhà di, khiến Quốc Huy trở về con đường đúng đắn, mà di cũng nhận ra sai lầm của mình, đúng lúc dừng cương trước vực thẳm, bằng không gia đình bây giờ không biết đã ra thế nào rồi, Hạ Muội nhất định sẽ oán hận di đến chết.

Dương Tử Mi thân nhiên cười cười:

- Di cũng đừng tự trách mình quá, con người đâu phải thánh hiền, ai mà không có sai lầm, mỗi người đều có thời điểm mê muội lầm đường, chỉ cần tỉnh táo lại một lần nữa quay về con đường đúng đắn được là tốt rồi.

- Tóm lại một nhà di có thể hòa thuận vui vẻ như hôm nay đều nhờ con giúp đỡ.

Tần Yến vỗ vai Dương Tử Mi nói:

- Di còn phải cảm ơn con đã làm bạn tốt với Hạ Muội, để nó không tiếp tục cô độc nữa, đứa trẻ này bên ngoài nhìn hoạt bát sáng sủa thế thôi, thực chất nó có rất ít bạn bè thực sự để chơi cùng.

- Muốn cảm ơn, cũng là con nên cảm ơn Hạ Muội và chú đã giúp đỡ con mới đúng.

Dương Tử Mi thật tâm nói.

Nhờ có Hạ Muội, cuộc sống trong trường của cô trôi qua rất tốt.

Nhờ có Hạ Quốc Huy mà cô mới có thể ở tòa nhà hiện tại.

Mà cô đối với bọn họ chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi.

Bọn họ vì cô mà bỏ ra càng hơn gấp nhiều lần.

Tần Yến thấy cô như vậy cũng không nói nhiều nữa mà lại cùng cô nói về quần áo.

- Tiểu Mi, màu da, dáng người và khí chất con tốt như vậy, quần áo bình thường quả là không xứng với con. Để đi bảo nhà thiết kế chuyên nghiệp thiết kế trang phục cho con, để trang phục của con có sự độc đáo riêng, có được không?

Tần Yến hỏi.

Trên đời này làm gì có người phụ nữ nào không thích quần áo đẹp. Dương Tử Mi cũng không ngoại lệ, rất cao hứng đáp ứng Tần Yến, hơn nữa cô còn thay thế Mộ Dung Nghiên trở thành khách hàng VIP nhất của hàng này, quần áo trên người càng bộc lộ ra thêm nét đặc biệt và khí chất của cô, từ đó không còn ai dám dùng mắt chó nhìn cô vì cô chỉ mặc quần áo bình thường rẻ tiền nữa.

Xem ra, trong cái xã hội này, con người vẫn phải bắt buộc nhờ vào trang điểm bên ngoài để nâng cao hình tượng bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 356: Sự oán hận của mộ dung nghiên

Từ cửa hàng quần áo của Tần Yến đi ra ngoài, Dương Tử Mi lại bị Mộ Dung Nghiên ngăn cản như ruồi bọ.

- Dương! Tử! Mi!

Mộ Dung Nghiên nghiêng răng nghiến lợi hung hăng gọi.

- Chị, người đẹp này muốn tìm chị gây phiền toái kia.

Tiểu Thiên sung sướng cười khi người khác gặp họa.

- Cô ta lúc nào chẳng tìm chị gây phiền phức.

Đối với Mộ Dung Nghiên, cô thực sự có chút đau đầu.

Nếu cô ta không phải cháu gái của Mộ Dung Thanh Vân, cô đã sớm một chương đánh bay rồi.

Mình đã nể mặt Mộ Dung Thanh Vân không thêm so đo với cô ta thế mà cô ta cứ không chịu thức thời, năm lần bảy lượt tìm mình gây chuyện, đúng là muốn chết.

Cô hí hai khòe mắt, cong môi cười, lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì?

Mộ Dung Nghiên ghét nhất là loại biểu cảm thì lạnh nhạt mà ánh mắt thì xem thường này.

Mỗi lần nhìn thấy Tử Mi tỏ vẻ mặt này với mình, cô đều muốn nhào lên cào cho mặt Tử Mi nở hoa luôn.

- Cô có phải là muốn tranh giành mọi thứ với tôi không? Mẫn Cương bị cô cướp mất, quần áo tôi thích cũng bị cô cướp mất, cô rốt cuộc là muốn gì vậy hả?

Mộ Dung Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn.

Nghe thấy lời này, Dương Tử Mi cảm thấy thực sự buồn cười.

Trên đời này, có một vài người luôn cho rằng cả thế giới này đều là của mình.

- Mẫn Cương là của cô sao?

Dương Tử Mi trào phúng.

Mộ Dung Nghiên ngẩn ngơ, vẻ mặt lúng túng.

- Mẫn Cương đương nhiên là của A Nghiên, khi cậu chưa đến đây, toàn bộ mọi người đều biết hai người họ là một cặp trời sinh.

Lam Chi Tinh ở một bên xen vào.

- Điều này cũng chẳng nói lên cái gì cả.

Dương Tử Mi cười lạnh nói.

- Tôi tin rằng tất cả mọi người đều biết từ trước đến nay chỉ một mình Mộ Dung Nghiên tự mình đa tình.

Nghe thấy thế, một người cao ngạo tự phụ như Mộ Dung Nghiên đương nhiên không chịu nổi, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì giận:

- Ai... ai nói tôi tự mình đa tình? Trước kia Mẫn Cương cũng rất thích tôi.

- Lùi một bước mà nói, cứ cho là trước kia cậu ấy thích cô thì sao chứ? Thích một lần cũng không có nghĩa là kéo dài cả đời.

Dương Tử Mi cười nói.

Khuôn mặt tươi cười của cô trong mắt Mộ Dung Nghiên chính là một bộ dạng cực kỳ muốn ăn đòn, quả thực trong lòng cô ta chỉ muốn đem lòng tự trọng của cô giẫm trên mặt đất đạp vài đạp.

Kỳ thật cô cũng biết, Mẫn Cương luôn giữ khoảng cách là bạn học với cô, chưa từng muốn gần gũi với cô, chỉ là cô chủ động tiến tới mà thôi.

- Mặc kệ là trước kia hay sau này, tôi cũng sẽ không thích cậu.

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Mẫn Cương vừa từ phía sau đến, vô cùng bất đắc dĩ nói với Mộ Dung Nghiên:

- Mộ Dung Nghiên, tôi đối với cậu luôn dừng ở mức bạn học, cũng chưa từng có ý thích cậu, vì vậy sau này cậu nên ăn nói cẩn thận một chút.

Nhìn thấy Mẫn Cương ngay ở trước mặt Dương Tử Mi và Lam Chi Tinh trực tiếp nói ra chưa bao giờ thích mình, Mộ Dung Nghiên tràn đầy xấu hổ, thẹn quá hóa giận.

- Mộ Dung Nghiên, từ trước đến giờ tôi luôn nể mặt Mộ Dung Thanh Vân là chú của cậu mà bỏ qua mấy trò khiêu khích vô lý của cậu, đây sẽ là lần cuối. Sau này nếu cậu còn vo ve trước mặt tôi như ruồi bọ thì đừng trách tôi không khách khí.

Dương Tử Mi cũng lười dây dưa với Mộ Dung Nghiên, lạnh lùng cảnh cáo.

Dám so sánh mình với ruồi bọ sao?

Mộ Dung Nghiên cảm thấy mình điên mất rồi.

- A!!!!!!

Cô ta chịu không nổi, gương móng vuốt, trực tiếp xông đến trước mặt Dương Tử Mi, muốn xé rách mặt Dương Tử Mi.

Khi cô ta còn chưa chạm đến Dương Tử Mi thì đã bị Mẫn Cương dùng lực khóa hai cánh tay lại, đẩy mạnh cô ta về phía sau.

Chương 357: Oan có đầu nợ có chủ

Mộ Dung Nghiên lao đảo vài bước, không đứng thẳng nổi mà ngã trên mặt đất, hai chân run rẩy.

Ánh mắt Mẫn Cương nhìn cô chán ghét như vậy càng khiến cô tổn thương hơn, giống như cô là ruồi bọ vậy.

- Đường đường là thiên kim tiểu thư của Mộ Dung gia, thế mà lại giống như một mụ đàn bà chanh chua ở trên đường ra oai với người khác, tôi cũng cảm thấy xấu hổ thay cậu.

Mẫn Cương lạnh lùng nói, sau đó quay người lại đối diện với Dương Tử Mi, thay đổi một khuôn mặt tươi cười như được tắm gió xuân, hai mắt lộ rõ vẻ ôn nhu.

Dương Tử Mi gật đầu, cùng anh song song rời đi.

Lam Chi Tinh vội vàng đỡ Mộ Dung Nghiên dậy.

Mộ Dung Nghiên khó nhọc thở hổn hển dùng sức đẩy một cái khiến Lam Chi Tinh ngã nhào trên mặt đất.

- Cút sang một bên đi, tôi không cần cô giả vờ tốt bụng quan tâm.

Lam Chi Tinh mặt mũi xanh mét.

Mình ở cùng Mộ Dung Nghiên trước giờ đều như nha hoàn với tiểu thư, bị bạn bè cười nhạo như chó vậy.

Điều này luôn khiến trong lòng cô không được thoải mái.

Ở bên ngoài, Mộ Dung Nghiên cũng đối đãi với cô như bạn bè, trên thực tế trong đáy lòng cô ta luôn xem thường cô, biến cô thành người hầu có thể tùy ý mà sai bảo.

Mà cô ở bên ngoài cũng luôn tỏ vẻ xem Mộ Dung Nghiên là bạn tốt, nhưng thực tế là luôn ghen ghét với cô ta, ôm hận mong một ngày nhà cô ta bị phá sản, để phá hủy cái bộ mặt xinh đẹp cao ngạo kia đi.

Hơn nữa cô vốn cũng thầm mến Mẫn Cương, lại không dám thể hiện ra bên ngoài một chút tình cảm nào với anh, bởi vì Mộ Dung Nghiên từng bá đạo tuyên bố rằng không cho phép bất kỳ kẻ nào lại gần Mẫn Cương.

Dương Tử Mi xuất hiện đã đánh nát tự tôn của Mộ Dung Nghiên, điều này khiến Lam Chi Tinh âm thầm sung sướng khi người gặp họa.

Cô thích nhìn bộ dạng Mộ Dung Nghiên hờn hển khó chịu nên thường xuyên ở bên cạnh cô ta thêm mắm thêm muối, khiến Mộ Dung Nghiên càng thêm khó chịu, khiến tất cả mọi người nhìn thấy cô ta không phải là một tiểu thư có tu dưỡng lại xinh đẹp như cô ta biểu hiện ra ngoài.

Hơn nữa cô cũng biết Dương Tử Mi không phải người bình thường, đắc tội với cô ta tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Bởi vậy cô càng thêm kích động Mộ Dung Nghiên đi đối phó với Dương Tử Mi, chính mình thì ở một bên xem biểu diễn, xem Mộ Dung Nghiên thâm đến mức nào.

Mộ Dung Nghiên từ nhỏ đã được cưng chiều, đương nhiên dần dần có tính tình điều ngoa nóng nảy, tâm tư lại đơn giản như vậy, cô ta có nằm mơ không ngờ đến Lam Chi Tinh vốn như một con chó nghe lời vậy mà luôn ôm ấp dã tâm cắn chết mình.

Câu nói vừa này chỉ là cô vô tâm nói ra, không ngờ lại đánh trúng tâm tư của Lam Chi Tinh.

Lam Chi Tinh cũng cảm thấy bản thân không chịu nổi nữa rồi.

Cô rũ mắt, đứng dậy, lạnh lùng nói với Mộ Dung Nghiên:

- Mộ Dung Nghiên, nếu không phải xem trọng quyền cao chức trọng của bố cậu, cậu nghĩ rằng lâu nay tôi tình nguyện đi theo cậu làm người hầu vậy sao? Tôi chịu đủ rồi! Sau này dù cậu có như thế nào tôi cũng không thêm quan tâm nữa.

Nói xong, cô còn chán ghét nhổ một bãi nước bọt trên mặt đất rồi bỏ đi.

Mộ Dung Nghiên thực sự không ngờ đến, Lam Chi Tinh dám đối xử với cô như vậy. Cô vô cùng tức giận, cõn chiếc giày trên chân ra, dùng sức ném về phía Lam Chi Tinh:

- Lam Chi Tinh, thì ra mày là người như vậy! Tao nhất định sẽ nói bố tao tìm bố mày tính sổ!

Cô ta còn chưa nói hết câu, chiếc giày kia đã chuẩn xác nện vào gáy Lam Chi Tinh!

Lam Chi Tinh mắt hoa lên, đầu óc mê muội, phù phù một tiếng liền ngã lộn quay trên mặt đất. Cái gáy kia vốn chịu một cú va đập mạnh, giờ lại nhận thêm một cú va chạm với mặt sàn xi măng, Lam Chi Tinh miệng sùi bọt mép, ngất xỉu.

Đúng lúc có người đi qua bên cạnh trông thấy sự việc liền kêu to:

- Không xong rồi, có người chết rồi!

Người qua lại trên đường mau chóng xông tới.

Mộ Dung Nghiên kinh hãi, vừa định đứng lên rồi đi thì bị một người qua đường hăng hái làm việc nghĩa tóm lại:

- Giết chết người còn muốn bỏ chạy sao? Theo tôi đến đồn cảnh sát mau.

- Không... không phải tôi, tôi... tôi không có...

- Mộ Dung Nghiên nội tâm hoảng loạn, vội vàng muốn giải thích.

- Không phải cô? Tôi tận mắt chứng kiến cô ném giày rõ ràng.

Mấy người qua đường khác cũng đồng loạt làm chứng.

Nhìn Lam Chi Tinh sùi bọt mép trên mặt đất, Mộ Dung Nghiên sợ đến nỗi oa một tiếng rồi bật khóc.

- Tuổi còn nhỏ như vậy, cũng xinh đẹp, sao tâm tư lại độc ác thế chứ.

Người qua đường không hề đồng tình với cô, ngược lại còn chỉ trích, vô cùng chán ghét.

Mộ Dung Nghiên nghe thấy lại càng sợ hãi.

Xe cứu thương nhanh chóng chạy đến, Lam Chi Tinh được đưa vào bệnh viện, mà Mộ Dung Nghiên là kẻ tình nghi nên bị đưa vào đồn cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 358: Thiên trảm sát

Lam Chi Tinh không chết, chẳng qua là bị chấn động não nghiêm trọng, miệng lúc nào cũng chảy nước miếng cười hi hi, không ngừng ni non một câu:

- Tôi là Mộ Dung Nghiên, tôi là Mộ Dung Nghiên, tôi vừa có tiền vừa xinh đẹp, ai ai cũng thích tôi...

Gia tộc Mộ Dung thế lực lớn mạnh, hơn nữa Mộ Dung Nghiên mới chỉ 15 tuổi, Mộ Dung gia bồi thường cho Lam gia 100 vạn, việc này coi như xong.

Để xảy ra chuyện như vậy, Mộ Dung Nghiên cũng không thể ở thành phố A được nữa, đành chuyển đến thành phố B đi học.

Dương Tử Mi cũng xem như tạm thời không phải đối phó với loại ruồi bọ suốt ngày vo ve này nữa.

Dương Tử Mi và Mẫn Cương đến nơi mà cậu ta định chọn làm địa điểm công ty, ngoài việc đề cử đồng lớn thứ hai là cô có xem xem nơi này có vừa mắt hay không, quan trọng hơn là để cô nhìn xem phong thủy nơi này có tốt không.

Địa chỉ công ty của Mẫn Cương nằm ở khu mới khai phá của thành phố A.

Chỗ cũ của thành phố A đường phố chật hẹp, không có không gian để phát triển, sớm đã không đáp ứng nổi sự quy hoạch phát triển mới của thành phố, do vậy khu vực phát triển trung tâm cũng sẽ dần dần di dời sang khu mới khai phá này.

Có điều bên này còn chưa khai phá xong hết, khắp nơi đều là công trình kiến trúc đang thi công dở, nhìn qua hơi lộn xộn.

Có điều Dương Tử Mi là người từ năm 2013 đến, đương nhiên rõ ràng khung cảnh phát triển của nơi này. Từ năm 2010 trở đi, một mét vuông đất bình thường có giá tận 1200 tệ, nơi cao nhất lên đến hơn ba vạn một mét vuông, điều này đã vượt xa giá trị mà thị trấn nhỏ xa xôi ở thành phố A có thể đạt được.

Đi ngang qua một bãi đất chỉ mới xây mỗi nền móng, đó là một công trình hoang vu bị vây lại đình chỉ thi công, Dương Tử Mi dừng bước.

Trong ấn tượng của cô, công trường này đến tận năm 2013 vẫn giữ nguyên trạng thái này, không được khởi công lại, cơ bản xem như bị bỏ hoang.

- Lúc khởi công công trình này có xảy ra vài chuyện, hôm đào móng tự nhiên xảy ra sự cố làm năm công nhân bị thương, sau đó lúc xây móng lại xảy ra vài việc nữa. Chủ mảnh đất này mời thầy phong thủy đến thì được phán là nơi này phạm vào thiên trảm sát, họ cũng từng bảy trận pháp ở đây nhưng không được hiệu quả lắm, trong quá trình thi công cứ liên tục gặp chuyện không may, công nhân cũng không dám tiếp tục làm việc, vì thế mà cứ thế mà bỏ trống chỗ này.

Mẫn Cương thấy cô nhìn mảnh đất đắm chiều liền đứng một bên giải thích.

- Ừ.

Dương Tử Mi gật gật đầu, nơi này quả thực phạm vào thiên trảm sát.

Thiên trảm sát là một thuật ngữ phong thủy, dùng để chỉ hai toà nhà nằm rất gần nhau khiến ở giữa hai toà nhà tạo thành một khe hở hẹp, từ xa nhìn lại giống như toà nhà bị một đao ở trên trời chém xuống làm đôi, do đó gọi là thiên trảm sát.

Đặc điểm của thiên trảm sát là không khí giữa hai toà nhà lưu thông rất nhanh, sức đẩy của dòng khí rất mạnh.

Người phạm vào thiên trảm sát dễ dàng dính phải tai nạn đổ máu, sức khoẻ gặp vấn đề, làm phẫu thuật thì gặp nguy hiểm cao, là điềm tối kỵ trong phong thủy.

Mà ở đằng sau bãi đất trống này có hai toà cao ốc giống như Song Tử Tinh Lâu, hơn nữa hình dạng còn giống hệt hai thanh kiếm từ trên trời giáng xuống, khiến thiên trảm sát càng nghiêm trọng hơn.

Mà loại thiên trảm sát này càng chứa đựng nhiều sát khí, tất cả vừa đúng giáng hết xuống mảnh đất trống này, bày ra bố cục không đỡ nổi, khó trách công trường này xảy ra nhiều vấn đề như vậy.

Cứ cho là xây được nhà ở mảnh đất này đi, thì tương lai có người vào ở cũng sẽ gặp phải tai hoạ bất ngờ, tán gia bại sản.

Ngoại trừ phạm vào thiên trảm sát, nơi này còn dính phải phản quang sát. Đứng trước có mấy cửa hàng buôn bán, có một chỗ là bán đồ thủy tinh, mấy tấm kính đó lại cũng phản quang vào mảnh đất này, khiến mảnh đất này đã nguy còn nguy hơn, thầy phong thủy bình thường tuyệt đối không đủ pháp lực để hoá giải loại sát khí này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 359: Trù tính

- Tử Mi, có phải là cậu cũng cảm thấy phong thủy mảnh đất trống này không tốt lắm phải không? Nhưng mà dưới góc độ của người ngoài nghề như chúng ta thì chỗ này cũng tốt nhĩ, bên trái là khu quảng trường văn hoá xanh, giao thông thuận lợi, bốn phía đều là khu mua bán sầm uất, chỗ này lại còn là trung tâm.

Mẫn Cương tiếc rẻ nói:

- Chỉ tiếc là phạm sát.

Tử Mi linh quang chợt lóe, quay đầu nhìn Mẫn Cương:

- Cậu cũng cảm thấy nơi này tốt đúng không? Nếu có thể hoá giải được sát khí ở đây, vậy cậu có muốn xây dựng công ty tương lai của cậu ở đây không?

Hai mắt Mẫn Cương lấp lánh gật đầu:

- Ừm, bây giờ mình chỉ có thể để cho người khác thuê, cũng không có lợi cho sự phát triển lắm, sao mà bằng làm trụ sở cho công ty của mình được, Tử Mi, cậu có chắc chắn hoá giải được sát khí này không đó?

Dương Tử Mi hơi hơi gật đầu:

- Mua mảnh đất này đi, tiền cứ để mình lo.

Mảnh đất trống này có diện tích khoảng hơn 300 mét vuông, mà giá cả mấy khu vực lân cận đã lên đến 3000 tệ một mét vuông rồi.

Mẫn Cương không có nhiều tiền như vậy.

Nhà họ Mẫn dù cũng có tiền nhưng không phải là gia đình quá giàu có gì, bây giờ để mở công ty phải bỏ ra 300 vạn tệ, Tử Mi và Mẫn Cương mỗi người góp 100 vạn, còn 100 vạn phải đi vay ngân hàng.

Lại thêm sau này công ty phát triển và hoạt động vẫn cần chi rất nhiều tiền.

Mẫn Cương chỉ là thiếu niên, lại mới bắt đầu, nhà họ Mẫn sao có thể để cậu ta cầm đi nhiều tiền như vậy chứ.

Mẫn Cương nhìn Dương Tử Mi, cậu không biết cô lấy tiền ở đâu ra, nhưng từ góc độ của chủ nghĩa đàn ông mà nói, mình phải dựa vào cô ấy để phát triển, suy nghĩ này khiến trong lòng cậu thật mâu thuẫn.

Dương Tử Mi đoán được suy nghĩ trong lòng cậu, cười cười nói:

- Mình là cổ đông lớn thứ hai của công ty, tiền mua mảnh đất và xây dựng cứ xem như mình góp cổ phần đi, cậu chỉ cần kinh doanh cho thật tốt để mình được chia thật nhiều tiền lãi là được. Ở đây phù hợp xây một toà nhà ba tầng, tầng một mình muốn chia đôi, một bên để cho cậu trưng bày đồ cổ giả, một bên để mình bán đồ cổ thật. Chúng ta chỉ bán hàng thật, tầng hai dùng làm nơi cho cậu làm căn cứ chế tác đồ cổ giả, còn tầng ba chúng ta mở một hội quán tư nhân được không?

Mẫn Cương vừa hít sâu một hơi vừa nói:

- Tốt lắm, chỉ là Tử Mi này, như cậu nói thì phải tiêu rất nhiều tiền đó.

Dương Tử Mi mỉm cười:

- Chi phí cho việc này cậu không cần phải lo, mình đã nói được thì làm được, cậu chỉ cần giúp mình liên lạc với chủ đất thôi, xem xem có cách nào mua được mảnh đất này không, nhưng cậu tuyệt đối đừng dùng danh nghĩa của mình nha.

Làm thầy tướng số nổi tiếng của thành phố A, thanh danh Dương Tử Mi trong giới kinh doanh đã sớm lan truyền rộng rãi.

Mảnh đất này vì vấn đề phong thủy mà xếp xó, nếu cô nói muốn mua nhất định người bán sẽ không nỡ buông tay mảnh đất vàng đất bạc này, mà cho rằng còn có cách hoá giải sát khí ở đây.

Nhưng nếu để Mẫn Cương đi mua, họ sẽ xem cậu ấy là đồ ngọc, hận không thể nhanh chóng bán củ khoai nóng bỏng tay này đi.

Mẫn Cương là người thông minh, đương nhiên hiểu được ý cô, rồi gật đầu, hai người mỉm cười nhìn nhau.

Không ai biết rằng trong tương lai, thành phố A trở thành khu đất vàng, phát triển mũi nhọn, một phần do hai thiếu niên mới 15 tuổi tạo ra, hơn nữa còn mang đến ảnh hưởng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 360: La bạch

Dương Tử Mi cùng Mẫn Cương nhắc đến nơi cậu đang thuê làm trụ sở công ty.

Bởi vì không có nhiều tiền, lại vừa mới bắt đầu, nên Mẫn Cương sau khi tổng hợp lại tất cả các phương diện nhân tố, liền quyết định thuê chỗ này, tiền thuê hơi đắt, nhưng nơi này cũng không vắng vẻ lắm, vừa vặn nằm ở cuối khu phố thương nghiệp trong tương lai.

Xét về mặt phong thủy cũng không kém lắm.

Dương Tử Mi bố trí trận pháp tụ tài lợi vận, trong tương lai phát triển, phong thủy nhất định sẽ giúp ích không nhỏ.

- Đây là văn phòng của mình, căn còn lại là cho cậu, cổ đông lớn thứ hai như cậu có định đến đây làm không.

Mẫn Cương chỉ vào một căn phòng bố trí khá lịch sự trang nhã rồi hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nở nụ cười:

- Mình không có nhiều hứng thú với việc làm ăn của công ty lắm, cậu vẫn nên để căn phòng này cho các nhân viên khác thì hơn. Đừng lãng phí, nếu như mình có đến thì ở trong văn phòng cậu cũng được mà.

Con người đen nhánh của Mẫn Cương Nhìn thẳng vào cô:

- Tử Mi, cậu đầu tư cho mình nhiều như vậy, cậu tin tưởng mình thế sao? Cậu không sợ mình đem tiền của cậu tiêu như nước sao?

Dương Tử Mi tỉnh quái cười:

- Đương nhiên không sợ, mình tin cậu sẽ làm rất tốt, cũng mang lại thật nhiều tiền lại cho mình, đến lúc đó mình sẽ được ngồi mát ăn bát vàng rồi, hehe.

Nhìn cô tin nhiệm cổ vũ mình như vậy, Mẫn Cương rất cảm động, trong lòng âm thầm thề, mình phải gây dựng công ty này thật lớn mạnh, nhất định mình phải trở thành một thương nhân xuất sắc.

Khí sắc La Bạch đã tốt hơn nhiều, anh mặc một bộ trang phục thời Đường hơi cũ màu trắng, nhưng chất liệu nhìn rất tốt, thủ công tinh xảo, từng là trang phục loại một.

Anh ta mặc vào trang phục như vậy, lập tức tỏa ra một loại khí chất của quý công tử nghèo túng.

Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi, trong mắt anh ta liền dâng lên sự cảm kích vô cùng, tiến đến khom người hành lễ:

- Dương tiểu thư, cô đến rồi sao?

Dương Tử Mi mỉm cười gật đầu,:

- Không cần khách khí gọi tôi là Dương tiểu thư đâu, gọi tôi là Tử Mi hoặc là Tiểu Mi là được rồi.

- Ủ!

La Bạch thừ gọi nhẹ một tiếng:

- Tiểu... Mi...

Vừa gọi như vậy, nội tâm anh ta đã có chút run run.

Trong cảm nhận của anh ta, Dương Tử Mi như là nữ thần vậy, gọi tên cô ngang hàng như vậy, anh ta không quen lắm, chỉ sợ trong thâm tâm đã kêu tên này cả trăm lần rồi.

- Tiểu Mi.

La Thanh ở một bên gọi to, kéo cánh tay Dương Tử Mi:

- Chị cũng có thể gọi như vậy chứ?

- Chị La Thanh đương nhiên có thể gọi em như vậy.

Dương Tử Mi cười.

Đối với tính cách thẳng thắn bộc trực của La Thanh, cô rất thích.

- Ha ha, thật quá tốt.

La Thanh vui vẻ nở nụ cười.

- Em là ân nhân cứu mạng của nhà họ La bọn chị, đối diện với em, có nhiều lúc chị không biết nên làm thế nào cho phải.

- Thế thì hãy giúp Mẫn Cương phát triển công ty phong chế đồ cổ này thật tốt để em có thể kiếm thật nhiều tiền lãi là được.

Dương Tử Mi giáo hoạt nói.

- Được, chị và anh trai nhất định sẽ dốc hết sức mình, làm cho nhãn hiệu của công ty chúng ta trở nên phổ biến, làm cho tay nghề của nhà họ La phát dương quang đại, nổi tiếng cả trong ngoài nước.

La Thanh gật gù.

- Đó là đương nhiên rồi.

Kiếp trước, Dương Tử Mi cũng không biết công ty của Mẫn Cương ký hợp đồng với vị thợ thủ công nào, cũng không biết chất lượng của mấy món đồ cổ giả kia ra sao.

Kiếp này, có La Bạch là bậc thầy làm đồ giả cổ ở đây, mấy thứ kia tuyệt đối không phải là vấn đề.

Hơn nữa Tống Huyền từng nói là sẽ không có vấn đề gì, đồ giả cổ từ trong nước ra nước ngoài có thị trường khá lớn, nhất là khi có kỹ thuật vốn đã tuyệt chủng Nguyên Thanh Hoa này trong tay thì còn lo gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 361: Vu kính tụ hồn (1)

Tạm biệt mấy người Mẫn Cương, Dương Tử Mi mang theo Tiểu Thiên về nhà.

Còn chưa về đến gần nhà, Tiểu Thiên bỗng nhiên kêu lên:

- Chị ơi, ở phía trước có yêu khí!

Dương Tử Mi bật cười:

- Yêu khí là cái gì vậy? Tiểu Thiên, không phải em cũng là yêu quái à, chị nói có đúng không?

- Em không phải là yêu, em là quý.

Tiểu Thiên rất đứng đắn nói:

- Chị, chị mau nhìn kia, người ở đằng trước không giống người bình thường đâu.

Dương Tử Mi nhìn về phía Tiểu Thiên chỉ.

Ở phía trước là một người mặc một bộ đạo bào bản thủ cũ nát, dáng người bình thường, khuôn mặt phổ thông, tóc tai rối bời, là một người đàn ông chừng khoảng trên dưới 50 tuổi. Khí chất người này kém xa Ngọc Thanh sư phụ, căn bản không có loại khí chất tiên phong đạo cốt, nhân văn đã hạc của người tu tiên, ngược lại giống hệt một kẻ lừa đảo mặc đạo bào.

Chẳng qua nếu hắn đã mặc đạo bào rồi thì cứ tạm gọi hắn là đạo sĩ đi.

- Tiểu Thiên, em phát hiện ông ta có yêu khí chỗ nào?

Dương Tử Mi cũng cảm thấy đạo sĩ này có gì đó là lạ, nhưng lại không phát hiện chút yêu khí nào, khí tức trên người ông ta giống hệt với người bình thường mà.

- Chị, cái gương trên tay ông ta có vấn đề.

Tiểu Thiên nghiêm túc nói.

Gương?

Ánh mắt Dương Tử Mi dừng lại trên tay đạo sĩ, quả nhiên nhìn thấy trên tay ông ta cầm một tấm gương bằng đồng có vẻ cổ xưa, lớp đồng bên trên đã rỉ sét loang lổ.

Có điều cô nhìn đi nhìn lại chiếc gương đồng này cũng không thấy nó giống đồ cổ gì cả, vì nó giống như đã bị một loại bùa chú nào đó phong tỏa vậy, dù cô đã mở Thiên Nhân cũng không nhìn thấy gì.

Rốt cuộc nó là gương gì vậy?

Gã đạo sĩ này rốt cuộc là ai?

Cô đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn gã đạo sĩ đó cầm gương chiếu chiếu soi soi xung quanh nhà mình.

Con người cô hơi co rút lại.

Chẳng nhẽ gã đạo sĩ này muốn gây bất lợi cho mình sao?

Cô vừa định tiến lại, đột nhiên nghe thấy gã đạo sĩ kia tràn đầy kinh ngạc nhỏ giọng nói một câu:

- Kỳ lạ, sao lại không có oan hồn nhỉ?

Oan hồn?

Dương Tử Mi hơi cau mày, chẳng nhẽ hắn chỉ muốn tìm oan hồn ở chỗ này chứ không phải muốn tìm mình gây sự à?

- Không hợp lý nha, trước kia chỗ này không phải là bãi tha ma à? Kê to gan nào lại dám xây nhà ở đây, lại còn thu phục hết đám oan hồn thế này?

Gã đạo sĩ lắc đầu.

Có lẽ hắn muốn nhìn rõ ràng toà nhà nên nhảy nhảy trên mặt đất vài cái nhưng vẫn không thể nhảy qua tường vây để nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Lúc trước, Dương Tử Mi vì muốn nâng cao tính riêng tư của toà nhà mà cố ý bảo Hạ Quốc Huy xây tường bao quanh cao hơn rất nhiều so với các toà tứ hợp viện thông thường, nếu không có dụng cụ hỗ trợ hoặc biết khinh công thì đừng mơ nhìn thấy khung cảnh phía trong được.

Cho dù có người bắc thang trèo lên xem cũng không thể nhìn thấy gì được, bởi vì cô đã sớm bố trí thuật che mắt rồi, người bình thường có nhìn thế nào cũng sẽ không thấy có gì khác lạ.

- Chị, chị nói xem người kia rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

Tiểu Thiên nhìn đạo sĩ kia tay chân vụng về, giống hệt một con châu chấu, liên tục nhảy tới nhảy lui bên tường, trông rất buồn cười.

- Chị cũng không biết.

Đối với hành vi của gã đạo sĩ này, cô thực sự không biết nói gì.

Cô mở Thiên Nhân nhìn hắn, tư liệu cho thấy hắn đến từ một đạo quán nhỏ ở Sơn Tây, tên là Ngọc Chân Tử, 53 tuổi, ngoài ra không còn gì nữa.

Cái đạo danh Ngọc Chân Tử này nghe có vẻ rất đạo khí, người có cái tên như vậy, ít nhất cũng phải giống như Ngọc Thanh sư phụ tiên phong đạo cốt chứ, đằng này lại trông ngốc nghếch như vậy.

Cô không nhịn được đi qua:

- Vị đạo trưởng này, ông đang định làm gì ở nhà tôi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 362: Vu kính tụ hồn (2)

Ngọc Chân Tử đang dồn sức chạy lấy đà để nhảy tiếp, đột nhiên bị người ta hỏi như vậy thì hoảng sợ, thu chân lại đứng không vững, rầm một tiếng, ngã sấp mặt vào tường, đau đến nỗi ôm mũi oa oa kêu lớn, gương trong tay rơi trên mặt đất, trông thật tức cười.

Tiểu Thiên thấy vậy ôm bụng cười lăn lộn.

Dương Tử Mi vừa định nhặt gương lên xem xem là gì thì đã bị Ngọc Chân Tử nhanh chóng giật lại, vừa đau đến nhe răng nhếch mép vừa nói:

- Cô gái nhỏ, cái gương này không phải là thứ cháu có thể tùy tiện đụng vào đâu.

- Hả? Vì sao vậy?

Dương Tử Mi chớp chớp đôi mắt to, làm ra vẻ ngây thơ vô tội rồi hỏi.

- Không vì sao cả, chỉ vì nó là gương của ta thôi.

Ngọc Chân Tử cẩn thận dùng tay áo lau chùi bùn đất dính trên gương.

- Một người đàn ông cũng cần soi gương ư?

Dương Tử Mi cố ý hỏi.

- Gương này không phải dùng để soi.

Ngọc Chân Tử đem gương để ngay trước mặt Dương Tử Mi nói:

- Cháu nhìn đi, bên trong nó chỉ toàn màu đen thôi.

Ngay lúc chiếc gương được để trước mặt mình, Dương Tử Mi bỗng cảm thấy trong lòng xuất hiện một nỗi sợ hãi không rõ được, thân thể giống như chịu phải kích động lớn, cả người đều run rẩy.

- A!

Cô đánh mất dáng vẻ bình thường hét to một tiếng, giờ tay giật lấy cái gương quăng đi.

- Gương của ta!

Ngọc Chân Tử đau lòng nhặt gương lên, không vui mừng cô một cái:

- Ái chà, tôi nói này cô bé, sao cháu lại đối xử với gương của tôi như vậy hả?

Hắn chưa nói hết câu thì đã nhìn thấy vẻ mặt bất ổn của Dương Tử Mi, đột nhiên biến sắc ghen hờn trên trời nói:

- Cháu... Trên người cháu có quỷ?

Tiểu Thiên run rẩy:

- Ông định làm gì? Muốn bắt tôi sao?

Phản ứng đầu tiên của Dương Tử Mi là Tiểu Thiên bị ông ta phát hiện rồi, có thể Ngọc Chân Tử này cũng có mắt Âm Dương.

Nhưng mà cô không nghĩ ra, vừa nãy khi mặt gương đối diện với mình, vì sao mình lại sợ hãi một cách kỳ lạ như vậy.

Đó không phải là sự sợ hãi từ Tiểu Thiên.

Hướng hồ, Tiểu Thiên đã có thể dùng thân thể, vốn dĩ không e ngại gì, hơn nữa hồn phách nó tinh khiết như vậy, phép thuật nào cũng không thể làm gì nó.

Vậy mình sợ cái gì chứ?

Ngón tay Ngọc Chân Tử bấm quyết, cảm gương hướng về phía Dương Tử Mi hô to một tiếng:

- Thu!

Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy thấy đau đầu như búa bổ, giống như có gì đó trong cơ thể cô muốn tách ra vậy, cả người không tự chủ được mà run rẩy sợ hãi.

- Bỏ gương xuống!

Dương Tử Mi như phát điên, tiến lên giật lấy gương ném bay, một chân đạp Ngọc Chân Tử xuống đất, khuôn mặt luôn dịu dàng trở nên dữ tợn.

- Chị ơi, chị sao vậy?

Tiểu Thiên hét hoảng kêu lên:

- Trên người chị hình như có quỷ hồn thật rồi.

Sau khi gương bị ném sang chỗ khác, tinh thần Dương Tử Mi từ từ tỉnh táo lại.

Trên người mình có quỷ hồn sao?

Đó là đang nói linh hồn chết thảm kiếp trước của mình sao?

Từ lần trước bị Lam Nha Nha phát hiện, cô vẫn luôn dùng Chương Nhãn Pháp để giấu vong hồn của mình.

Hiện tại không ngờ bị gương của Ngọc Chân Tử chiếu vào một cái lộ ra.

Cũng không rõ cái gương này là thứ gì, không lẽ nó là Kính Chiếu Yêu ư?

Hơn nữa ông ta chỉ mới chiếu có một cái, mình đã cảm thấy như bị xé rách, vì sao vậy?

- Gương của ông rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Cô đập lên lưng Ngọc Chân Từ, lạnh lùng hỏi.

- Cô là đồ yêu nghiệt! Tôi... Tôi nhất định phải thu phục cô.

Ngọc Chân Từ bị Dương Tử Mi đập đến không cử động nổi, nhưng miệng vẫn kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 363: Vu kính tụ hồn (3)

Thu con mẹ ông!

Dương Tử Mi không nhịn được chửi thề:

- Tôi là yêu nghiệt khi nào?

- Tôi không nói cháu, ý ta là nói con quỷ trốn bên trong người cháu cơ. Cô bé, cháu để cho ta dùng Tụ Hồn Kính bắt yêu nghiệt trên người cháu đi, nếu không sau này cháu sẽ gặp rắc rối đấy.

Chân Ngọc Từ kêu la.

- Ông nói đó là Tụ Hồn Kính sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Phải, đó là Tụ Hồn Kính, nó có thể thu tất cả vong hồn âm linh vào bên trong.

Ngọc Chân Từ Giải thích.

Dương Tử Mi nhớ trong cuốn sách cũ của sư phụ mà cô từng xem qua, có phần liên quan đến Tụ Hồn Kính. Trong đó nói rằng chiếc gương này có thể thu hết mọi âm linh vong hồn, người sử dụng gương chỉ cần có chút phép thuật là có thể sai khiến hồn phách bên trong làm việc, chiến đấu, hại người gì đó, đó là một cái gương vô cùng tà ác.

Chẳng lẽ cái gương này là Tụ Hồn Kính trong truyền thuyết?

- Tôi biết trên người tôi có quỷ!

Dương Tử Mi hạ giọng nói với ông ta:

- Nhưng mà, đối với tôi mà nói là một con quỷ rất quan trọng, ông không cần nghĩ đến việc thu phục nó. Nó mà đi mất, tôi cũng chết ngay.

Ngọc Chân Từ kinh hãi:

- Cháu biết hết? Vì sao mà nếu nó đi thì cháu lại chết chứ?

- Đó là vì một nhân duyên đặc biệt. Đạo trưởng, mong ông đồng ý với tôi, đừng dùng cái gương kia bắt nó nữa.

Ánh mắt Dương Tử Mi bỗng nhiên trở nên sắc bén:

- Nếu ông còn dám làm vậy, tôi sẽ giết ông!

Ngọc Chân Từ rùng mình một cái.

Từ khi có được Tụ Hồn Kính, ông ta đã có một ý tưởng vĩ đại, đó là thu phục hết toàn bộ cô hồn dã quỷ trong thiên hạ, khiến chúng không còn lẩn trốn ở tam giới làm hại con người.

Ông ta không hề biết chuyện có phép thuật là có thể bắt vài quỷ hồn làm người hầu, cứ cho là biết thì ông ta cũng sẽ không làm cái việc tà ác nhục nhã

với tổ tiên như thế.

Ông ta kinh ngạc nhìn Dương Tử Mi, nhìn sắc mặt của cô cũng không giống như bị quỷ chiếm thân thể.

Vì sao cô ta lại muốn che chở cho một quỷ hồn chứ?

Ông ta chợt nhớ đến Quỷ Hồn mà ông ta vừa trông thấy, tuy máu me đầm đìa, tuổi tác cũng lớn, nhưng bộ mặt cùng cô có vài phần giống nhau.

Chẳng nhẽ là người thân của cô?

Cho nên cô mới che chở cho nó như vậy?

- Cô bé à, cứ cho là quỷ hồn này là người thân của cháu đi, nếu để nó ở trên người cháu lâu quá sẽ có hại cho cháu, cháu sẽ bị âm tà nhập thể đó.

Ngọc Chân Từ cố thuyết phục.

Dương Tử Mi nhếch môi thân nhiên cười:

- Không đâu, huống hồ trên người tôi cũng không phải chỉ có một con quỷ.

Cô gọi Tiểu Thiên ra ngoài.

Ngọc Chân Từ vừa nhìn thấy Tiểu Thiên, kinh ngạc hét lên:

- Cô... rốt cuộc cô là ai? Sao lại nuôi quỷ sùng hủ?

- Cũng giống ông cả thôi, đều là người tu đạo cả

Dương Tử Mi nhắc chân khỏi người ông ta rồi ném cho ông ta một ánh mắt sắc bén:

- Ông cú được bao xa thì cú! Nếu không tôi cũng không ngại giết ông đâu.

- Mặc kệ cô có là trời đi nữa, sát khí nặng như vậy, sao có thể là người tu đạo được chứ?

Ngọc Chân Từ kêu gào, chậm chạp bò dậy từ mặt đất.

Dương Tử Mi mím môi không nói, mở cửa vào nhà, để mặc Ngọc Chân Từ ở bên ngoài kêu gào.

- Chị, trên người chị vì sao lại có quỷ vậy? Tại sao bình thường em không phát hiện ra? Thật kỳ lạ.

Tiểu Thiên ở bên cạnh nghi hoặc hỏi.

- Tiểu Thiên, đừng hỏi nữa, chị không muốn nói nhiều.

Dương Tử Mi mệt mỏi nói.

Tiểu Thiên thấy Dương Tử Mi như vậy cũng không dám nhiều lời.

Ngọc Chân Từ ở bên ngoài cầm gương đi một vòng quanh tường vây, lăm bắm:

- Không được, quá yêu nghiệt, mình phải tìm sư huynh thôi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 364: Long trực thiên ưu thương

Dương Tử Mi ngồi trước gương, có ý muốn nhìn rõ linh hồn đang ở trên người mình.

Chỉ tiếc là cô không thấy gì cả, chỉ nhìn thấy mình bây giờ.

Cô trong gương tóc đen như mực, khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt, làn da trắng nõn, có điều đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài, ngay cả chính cô cũng không thể thấy rõ linh hồn mình, dù bây giờ hay trước kia.

Cô cầm lược gỗ trên bàn, nhàm chán chải vài cái.

Di động chợt đổ chuông, nhìn qua thì thấy là Long Trục Thiên đang gọi.

Trong lòng cô vui vẻ, vội vàng nhận máy.

- Mi Mi.

Từ đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói khàn khàn của Long Trục Thiên.

- Trục Thiên, anh đang ở đâu đó?

Dương Tử Mi kích động hỏi.

- Ở phía bắc hồ Baikal.

Long Trục Thiên hít một hơi thật sâu nói:

- Ở đây rất đẹp, anh muốn sống cùng em ở nơi này.

Hồ Baikal?

Trước kia Dương Tử Mi từng thấy trong sách địa lý có nói về nơi này.

Baikal là hồ nước ngọt sâu nhất và có lưu lượng nước lớn nhất thế giới. Hồ ở tỉnh Siberia nước Nga, nằm giữa tỉnh Irkutsk phía bắc và nước Buryatia ở phía nam, cách biên giới Mông Cổ 111 km, là nơi bắt nguồn của nhiều dân tộc và còn được xưng là con mắt xanh của Siberia.

Hồ có dáng hẹp dài gấp khúc, tựa như một vầng trăng non, cho nên còn được gọi là hồ Nguyệt Lượng.

Lúc đó khi nhìn thấy cái tên mỹ miều hồ Nguyệt Lượng t trong sách, cô đã mơ màng tưởng tượng, hồn vía bay đến nơi đó.

Cô tưởng tượng cùng Long Trục Thiên cười ngựa trắng, cùng bước chậm bên hồ. Khung cảnh lãng mạn đó tươi đẹp cảm động lòng người biết nhường nào.

- Mi Mi, em đang nghĩ gì vậy?

Thấy cô trầm mặc không nói, Long Trục Thiên lo lắng hỏi.

- Không có gì, em chỉ là đang tưởng tượng đến cảnh đẹp hồ Nguyệt Lượng.

- Nghi hè anh sẽ đưa em đi.

Long Trục Thiên ôn nhu nói:

- Chúng ta cùng nhau cười ngựa trên thảo nguyên, cùng nhau dạo bước bên hồ, cùng nhau nằm ngắm trăng sao. Mi Mi, bầu trời ở đây rất xanh, sao cũng rất sáng, giống như ánh mắt em vậy, mỗi lần nhìn lên bầu trời anh lại nhớ đến em.

Ha ha, Dương Tử Mi không ngờ người lạnh lùng như Long Trục Thiên cũng có thể nói ra những lời sến súa như vậy, nội tâm cô mềm mại, ánh mắt cũng trở nên nhu hoà.

- Anh đã tìm được thứ anh cần chưa?

Dương Tử Mi hỏi.

- Vẫn chưa tìm thấy, nhưng anh lại khôi phục được vài ký ức vụn vặt.

Long Trục Thiên trả lời.

- Nhớ được gì vậy?

- Nhớ ra mẹ anh.

Ngữ điệu Long Trục Thiên có thay đổi, hơi ảm đạm:

- Đồng thời cũng nhớ ra bà ấy bỏ rơi anh.

Dương Tử Mi nhớ đến Gia Cát Nguyệt từng kể qua việc này, an ủi anh:

- Có thể không phải là bà ấy bỏ rơi anh đâu, chắc là bà có nỗi khổ riêng.

- Không.

Long Trục Thiên cố chấp:

- Trong trí nhớ của anh, bà ấy rất lạnh lùng với anh, chưa bao giờ ôm anh một cái, giống như anh là một đứa trẻ xa lạ vậy.

Nghe anh nói vậy, trong lòng cô thấy rất xót xa.

Một người có thể thiếu bất kỳ cái gì, chỉ có tình yêu của cha mẹ là không thể thiếu.

Anh chưa từng gặp bố, cũng không biết ông là ai, người mẹ bên cạnh lại đối xử với anh lạnh lùng như vậy, thậm chí còn bỏ rơi anh khi anh còn bé.

Chuyện này với anh là chuyện bi thương đến cỡ nào đây?

- Anh... Còn nhớ gì nữa không?

Dương Tử Mi sợ anh sẽ nhớ ra việc cả nhà ông ngoại anh bị giết hại tàn nhẫn trong một đêm nên cô căng thẳng hỏi.

- Không.

Long Trục Thiên nhìn mặt hồ một màu xanh trong suốt nói:

- Anh hy vọng trong ký ức của mình chỉ có mỗi em.

Nghe thế, Dương Tử Mi dù không nhìn thấy anh nhưng cũng phần nào đoán được ánh mắt anh bây giờ cô đơn, đau khổ đến mức nào.

- Ủ, cứ cho trong ký ức của anh không có mỗi em cũng không sao, bởi vì từ nay trong ký ức của chúng ta sẽ chỉ có những điều tốt đẹp.

Dương Tử Mi ôn nhu nói.

- Mi Mi, cảm ơn em.

Giọng nói của anh mang theo mấy phần thiện cảm.

Hai người cách xa ngàn dặm, chỉ gặp nhau qua giọng nói, lại như đang gần kề một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 365: Sư đệ của ngọc thanh (1)

- Sư huynh!

Ngọc Chân Từ ở bên trong đạo quán, vừa nhìn thấy Ngọc Thanh đã kêu to, hưng phấn bay đến.

- Sư đệ, sao đệ lại đến đây?

Ngọc Thanh nhìn thấy Ngọc Chân Từ thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Ngọc Chân Từ bước đến, kích động nắm chặt tay Ngọc Thanh:

- Sư huynh, lâu rồi không được gặp huynh, đệ còn lo huynh không còn ở đây, may mà lúc trước có gặp được Viên Chân đại sư, ông ấy nói đã nhìn thấy huynh, huynh còn ở nhân gian, huynh không biết đệ kích động thế nào đâu.

Ngọc Chân Từ vừa nói vừa rơi nước mắt.

Đã ba hơn ba mươi năm chưa gặp Ngọc Chân Từ, Ngọc Thanh cũng rất kích động, có điều tu vi của ông đã đạt đến một mức nhất định, thứ cảm xúc thế này không dễ bộc lộ ra ngoài.

Vì vậy dù cho trong lòng ông rất kích động thì lòng vẫn cứ thản nhiên như cũ.

Ngọc Chân Từ khóc xong một trận, kéo Ngọc Thanh ngồi xuống một bên, nhìn xung quanh:

- Sư huynh, hơn 30 năm qua huynh vẫn luôn ở cái đạo quán nhỏ này sao?

Ngọc Thanh gật đầu:

- Ủ, trừ lúc ra ngoài đi du lịch thì ta vẫn ở đây.

- Sư huynh, sau này đệ cũng muốn ở đây cùng huynh.

Ngọc Chân Từ khẩn thiết nhìn Ngọc Thanh nói:

- Sư phụ không còn, đệ cũng chỉ còn lại mình sư huynh, đệ muốn phụng dưỡng huynh thật tốt.

Ngọc Thanh biết, Ngọc Chân Từ là một người tính tình ngay thẳng, rất chân thành đối với sư phụ và mình.

Ông cũng rất nhớ tiểu sư đệ này.

Chỉ là, hơn ba mươi năm trước, xảy ra một hồi biến cố, hai huynh đệ đi khác đường, từ đó cũng chưa từng liên lạc.

Đương nhiên ông cũng rất muốn ở chung một chỗ với sư đệ.

- Sư huynh, huynh nhìn này.

Ngọc Chân Từ lấy Tụ Hồn Kính ra:

- Đây chính là Tụ Hồn Kính.

- Tụ Hồn Kính? Đệ lấy nó ở đâu vậy?

Ngọc Thanh cầm lấy Tụ Hồn Kính, ngón tay chạm vào mặt gương, một luồng khí lạnh truyền vào cơ thể, vội vàng buông tay ra.

- Mấy năm trước đệ lấy được trong tay một tên đạo mộ.

Ngọc Chân Từ nhìn gương nói:

- Gương này dùng rất tốt, còn tốt hơn so với thần chú của tổ sư gia chúng ta, không cần tốn sức lực cũng có thể bắt được quỷ.

- Sư đệ, Tụ Hồn Kính này thực chất là một cái vu kính, bên trong càng chứa nhiều quỷ hồn thì càng tích lũy nhiều oán khí, người pháp lực không đủ cuối cùng sẽ bị phản phệ, ác quỷ quần thân.

Ngọc Thanh nhíu mày nói:

- Tốt nhất để ta đem linh hồn bên trong đi siêu độ, về sau đừng dùng đến thứ này nữa.

Trên mặt Ngọc Chân Từ xuất hiện vẻ kinh hãi:

- Là như vậy sao?

Ngọc Thanh gật đầu, đứng dậy lấy một cuốn sách cũ màu vàng trên giá xuống, mở đến tờ viết về Tụ Hồn Kính đưa cho Ngọc Chân Từ xem.

Ngọc Chân Từ nhìn xong, cầm gương ném sang một bên:

- Đệ không cần nó nữa! Sư huynh, huynh cũng biết thiên phú đệ không cao, học nghệ không tinh, pháp thuật kém, huynh mau mang nó đi siêu độ đi.

Ngọc Thanh gật đầu.

- Đúng rồi!

Ngọc Chân Từ vỗ đùi kêu lên:

- Hôm nay đệ gặp một cô gái rất kỳ lạ ở thành phố A, khoảng trên dưới 15 tuổi, cô bé đó vậy mà nhà ở ngay ở giữa bãi tha ma. Kỳ lạ nhất là, cô bé ngoài bị một quỷ hồn quần thân còn nuôi một con tiểu quỷ sủng, võ công rất giỏi, một chân đá ngã đệ, cũng không biết đó là thứ yêu nghiệt gì.

- Há?

Ngọc Thanh nghe ông ta miêu tả, đại khái đoán được người ông ta nói đến hẳn là Dương Từ Mi:

- Đó là đệ tử của huynh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 366: Sư đệ của ngọc thanh (2)

Đệ tử của huynh? Sao huynh có thể nhận một cô bé làm học trò chứ?

Ngọc Chân Từ rất kinh ngạc:

- Bọn đệ đúng là gà nhà đá nhau mà, người một nhà lại không nhận ra nhau.
- Thiên phú của nó rất tốt, tu vi đã ở trên ta, thậm chí vượt qua sư phụ.
- Không phải chứ? Chẳng lẽ nó đã tu luyện đến cảnh giới Đạo Thần Quy Nguyên rồi sao?

Ngọc Chân từ kêu la:

- Không thể nào, con bé đó mới mấy tuổi chứ? Cứ cho là nó tu luyện từ trong bụng mẹ đi cũng không có khả năng tu luyện đến cảnh giới này. Ngày đó sư phụ cũng giới thiệu mới có thể. Phải rồi, sư huynh, huynh tu luyện đến đâu rồi?
- Huynh cũng đã bước vào sơ cảnh của Đạo Thần Quy Nguyên rồi. Nhưng Từ Mi đã đạt tới thâm cảnh, có lẽ sẽ đột phá cảnh giới Đạo Thần Quy Nguyên để bước vào cảnh giới Đạo Nguyên Hóa Cảnh sớm thôi, không có gì phải bất ngờ cả.

Ngọc Thanh gật đầu nói.

Ngọc Chân Từ không tin nổi há to miệng:

- Chuyện này... Không thể nào đúng không? Mấy nghìn năm qua, cũng chỉ có mỗi tổ sư gia của chúng ta mới bước qua Đạo Nguyên Hóa Cảnh thôi mà.
- Những thứ không có khả năng đến lượt nó đều trở thành có thể. Nó là một cô bé kỳ lạ, về phần vong hồn trên người nó, đệ đừng quan nhiều, đó là nhân duyên của chính nó.

Ngọc Thanh Từ nói.

- Tại sao? Chẳng lẽ huynh đã sớm biết hết?

Ngọc Chân Từ hỏi.

Ngọc Thanh gật đầu.

- Đúng là kỳ lạ mà! Nếu nó đã tu luyện đến cảnh giới cao như vậy, pháp thuật cao cường như vậy, theo lý mà nói, không thể nào để cho vong hồn bám trên người mình mới đúng.

Ngọc Chân Từ nghi hoặc.

Ngọc Thanh trầm ngâm không nói, cầm Tụ Hồn Kính lên nhìn một lát rồi cất vào ngăn kéo trong phòng, chuẩn bị tìm một canh giờ phù hợp để siêu độ quỷ hồn bên trong.

Ngọc Chân Từ vẫn rất hiếu kỳ với Dương Từ Mi, quần quýt đòi Ngọc Thanh dẫn xuống núi gặp cô lần nữa.

Ngọc Thanh không lay chuyển được ông ta, cũng đành dẫn theo ông ta xuống núi, ngồi xe đến thành phố A tìm Dương Từ Mi.

Thấy sư phụ đến, Dương Từ Mi đương nhiên rất vui mừng. Từ sau khi xây xong tòa nhà này, cô rất muốn đưa sư phụ đến ở cùng nhưng ông vẫn cứ ở trên núi, nói là muốn giúp thôn dân tiêu tai giải nạn.

Nhìn thấy Ngọc Thanh và Ngọc Chân Từ đi cùng nhau, Dương Từ Mi nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ, ông ta là...
- Tiểu sư diệt, ta vậy mà lại là sư thúc con đó, ngoan, mau gọi ta một tiếng sư thúc, ta sẽ bỏ qua việc hôm qua con cho ta một đá thật nhọc nhằn.

Ngọc Chân Từ cột nhà.

Sư thúc?

Dương Tử Mi nhìn cái người khí chất hoàn toàn khác xa Ngọc Thanh kia, thật khó tin nổi hai người là cùng một sư môn mà ra.

- Phải, Tử Mi, hẳn là sư thúc Ngọc Chân Từ của con.

Ngọc Thanh ở một bên nói.

- Sư... thúc...

Dương Tử Mi khó khăn gọi một tiếng. Người này nhìn đáng khinh như vậy, bộ dạng lồi thối, trên người còn không có pháp lực, cô cứ nghĩ là kẻ lừa đảo hóa ra lại là sư thúc của cô, thế giới này thật đúng là huyền ảo.

- Tiểu sư diệt ngoan!

Ngọc Chân Từ cả mặt đầy vẻ vui mừng nói:

- Mau mau mau dẫn bọn ta vào trong, ta muốn xem xem trong nhà con rốt cuộc trông như thế nào.

Dương Tử Mi thân nhiên dẫn bọn họ tiến vào trong đình viện.

- Woa! Không khí thật thoải mái!

Ngọc Chân Từ hít một hơi thật sâu:

- So với không khí trên núi còn thoải mái hơn, tiểu sư diệt, không phải là con dẫn toàn bộ nguyên khí của thành phố A vào nhà mình chứ? Con làm bằng cách nào vậy?

Dương Tử Mi chỉ cười không nói, bởi vì cô cũng không biết nên giải thích thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 367: Cùng tiêu diệt tụ hồn kính

Ngọc Chân Từ xem xét toàn bộ ngôi nhà một lần, sau đó không hề khách khí nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu sư diệt, sư thúc đây không có nhà để về, con thu nhận ta đi.

- Được.

Dương Tử Mi sáng khoái đồng ý.

Tuy đạo hạnh Ngọc Chân Từ không cao, nhưng chung quy cũng là người tu luyện, có thể ở lại nơi này.

Dù sao cô ở đây một mình cũng rất buồn chán.

- Hehe, tiểu sư diệt quả nhiên hiểu lòng ta.

Ngọc Chân Từ rất vừa lòng, nắm lấy tay áo Ngọc Thanh:

- Sư huynh, huynh cũng ở lại đây đi, có được không? Nơi này tốt hơn trên núi, đi ra phố xá sầm uất, đi vào là u cốc, càng thích hợp cho huynh tu luyện.

- Phải đó, sư phụ, người cũng ở lại đây đi, lần trước người đã đồng ý với con rồi, người không được đổi ý.

Dương Tử Mi cũng nhân cơ hội ôm tay Ngọc Thanh làm nũng:

- Sư thúc đã nói rồi, sát khí của con gần đây hơi nặng, nếu không có người xem chừng sợ rằng sẽ phạm phải sát nghiệp.

Ngọc Thanh thở dài:

- Được rồi, nhưng sư phụ phải trở về xử lý xong Tụ Hồn Kính đã, kéo lũ quỷ hồn lại ra ngoài gây hại cho nhân gian.

- Xử lý quỷ hồn trong Tụ Hồn Kính? Xử lý thế nào ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

- Đầu tiên bỏ phong ấn, triệu hồi chúng ra ngoài rồi siêu độ.

Dương Tử Mi suy nghĩ, hơi nhú mày nói:

- Con cũng muốn đến xem xem Tụ Hồn Kính thần kỳ đến mức nào. Nhưng mà, sư phụ, nó đã tồn tại vài nghìn năm, bên trong nhất định có không ít vong hồn, có thể chúng đã biến thành ác quỷ nghìn năm. Sư phụ, người thả chúng ra ngoài rồi liệu có siêu độ được không?

- Đúng đó, sư huynh, hơn một năm nay, số quỷ hồn đệ thu vào trong này có hơn cả nghìn con, mà trước kia có bao nhiêu, oán khí lớn như thế nào, chúng ta không biết hết được đâu.

Ngọc Chân Tử nhìn Ngọc Thanh nói:

- Tốt nhất là đừng nên đụng vào chúng nó.

Ngọc Thanh cúi đầu trầm mặc một lúc, rồi ngẩng đầu kiên định nói:

- Cho dù có phải hy sinh bộ xương già này, ta cũng phải siêu độ cho tất cả chúng nó. Nếu không, một khi để cho kẻ có ý xấu không chế, đó chính là đại họa nhân gian.

- Sư phụ, ý người là gì ạ?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi.

- Tụ Hồn Kính kia, bên ngoài nhìn có thể thu phục quỷ hồn, trên thực tế nó là vu kính, tích thành oán khí cực lớn qua việc ngưng tụ vong hồn ở bên trong, sau đó có thể gọi nó ra ngoài làm việc.

Ngọc Thanh lo lắng nói.

- Giống như quỷ binh?

Dương Tử Mi nghe vậy cũng thấy kinh hãi.

Ngọc Chân Tử càng sợ hơn, đến nỗi mặt như màu đất, thì thào nói:

- Vậy... Vậy nên làm sao đây? Không thể trực tiếp hủy gương à?

- Có thể hủy gương, nhưng một khi hủy gương, oan hồn vong linh bên trong sẽ không còn gì trói buộc nữa, có thể tự do ra ngoài gây họa cho nhân gian.

Ngọc Thanh nói.

- Sư phụ, con cùng người về núi.

Nghe thấy hủy Tụ Hồn Kính kia có hậu quả nghiêm trọng như vậy, Dương Tử Mi đương nhiên không thể nào để sư phụ một mình đối mặt được, pháp lực của cô còn cao hơn sư phụ, hơn nữa còn có tháp sắt nhỏ hỗ trợ.

- Tiểu sư đệ, con có thể đối phó với Tụ Hồn Kính sao?

Ngọc Chân Tử ở một bên nói:

- Đừng quên bên trong thân thể con còn có một quỷ hồn.

Nội tâm Dương Tử Mi trầm xuống.

Đúng vậy, Tụ Hồn Kính kia giống như khắc tinh trời sinh của cô vậy.

Lỡ may không cẩn thận, vong hồn trên người mình sẽ bị thu vào mắt.

Cô không biết, cô có cùng vong hồn kiếp trước cùng sống cùng chết hay không.

- Tử Mi không đến gần gương được, vậy thì ở một bên hỗ trợ siêu độ vong hồn đi. Ở mặt này, Tử Mi còn làm tốt hơn ta.

Ngọc Thanh nói.

- Vậy được, đệ cũng không tin ba người chúng ta không đối phó nổi vài cái vong hồn.

Ngọc Chân Từ chống nạnh nói.

Dương Tử Mi gật đầu, trong lòng không hiểu vì sao thấy hơi bất an.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 368: Tụ hồn kính mất tích

Muốn đi cùng sư phụ trở lên núi thì sẽ không thể đi học được, nên Dương Tử Mi gọi điện cho Tần Khải Văn xin nghỉ vài hôm.

Đạo này, Dương Tử Mi cứ dưng cái là xin nghỉ khiến Tần Khải Văn hơi lo, sợ cô sẽ làm ảnh hưởng đến kết quả thi giữa kỳ.

- Tử Mi này, còn một tháng nữa là thi giữa kỳ rồi, ai ai cũng tập trung ôn tập, em không được buông lỏng bản thân đâu đấy.

Tần Khải Văn khuyên bảo.

- Dạ, thầy Tần, em sẽ không buông lỏng chính mình đâu, dù không đến trường học, em vẫn rất cố gắng ôn tập mà, thầy cứ yên tâm, lần này vì có việc quan trọng phải làm nên em mới xin nghỉ vài hôm thôi, thật ngại quá.

Dương Tử Mi giải thích.

- Được rồi, nhớ đi sớm về sớm.

Tần Khải Văn bắt đầu đi nói.

- Cảm ơn thầy.

Dương Tử Mi kết thúc cuộc gọi với Tần Khải Văn xong lại gọi điện cho Dương Thanh, nói muốn đi cùng sư phụ về núi vài ngày.

Dương Thanh cũng không nhiều lời, chỉ dặn cô phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn.

Dương Tử Mi đem theo pháp khí và tháp sắt nhỏ làm từ mặc phi về trên núi cùng sư phụ.

Ngọc Thanh vào phòng, một lát sau, mặt mày trắng bệch đi ra, môi run run nói:

- Không thấy Tụ Hồn Kính đâu cả.

- Không thấy? Sao như vậy được chứ?

Ngọc Chân Từ nhảy dựng lên:

- Sư huynh, không phải huynh bỏ vào ngăn kéo khoá kỹ sao? Sao lại không thấy được?

- Phòng ta giống như bị ăn trộm.

Ngọc Thanh cười khổ:

- Ta đã ở đây mấy chục năm, chưa từng nghĩ đến còn có người đến đây ăn trộm.

Dương Tử Mi vội vàng đi vào phòng sư phụ, phát hiện khoá cửa đã bị mở, rõ ràng có người phá khoá.

Ngọc Thanh nhất cùng nhị bạch (1), lưỡng tụ thanh phong (2), bên trong phòng không có thứ gì đáng giá cả, huống hồ nơi này là đạo quán, ai mà nghĩ đến có người dám ở nơi thần thánh này ăn trộm chứ?

Hơn nữa còn trộm đi Tụ Hồn Kính quan trọng nhất.

Tụ Hồn Kính kia bên ngoài nhìn như đồ cổ, đương nhiên đứng mũi chịu sào.

- Sư phụ, để con gọi cho Tổng tiên sinh lưu ý xem gần đây có người lén mua đồ cổ không, xem xem có thể tìm thấy tung tích Tụ Hồn Kính không.

Dương Tử Mi an ủi:

- Cái gương kia ở trong tay người thường sẽ không có vấn đề gì đâu, dù sao họ cũng không biết hoá giải phong ấn.

- Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Ngọc Thanh bấm đốt ngón tay bắt đầu tính toán.

Dương Tử Mi cũng bắt đầu tính toán.

Tính ra kết quả, thần sắc thầy trò hai người hoàn toàn trở nên khác thường.

- Tử Mi, là chủ hung.

Ngọc Thanh nói.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Xem ra không phải là người bình thường lấy trộm rồi, nhưng sư phụ, khi con tính đến thì chỉ thấy một đám hỗn loạn. Con nghi ngờ lần này chiếc gương bị mất tích có liên quan đến con.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Ủ, ta cũng vừa tính ra, bất lợi cuối cùng, có thể rơi xuống người con.

Dương Tử Mi thấy lưng hơi lạnh.

Đối với nguy hiểm được biết trước, cô miễn cảm hơn người thường một chút.

Tụ Hồn Kính là nhược điểm trí mạng của cô, nếu như bị một kẻ võ công cao cường, pháp lực cao siêu khống chế mà nói, thì vong hồn trên người cô rất có thể bị bắt vào.

Nếu mình và hồn phách kia chia lìa, cô thật sự không biết hậu quả cuối cùng sẽ nghiêm trọng thế nào.

- Chị, em ở trong này nghĩ được mùi của giáng đầu sư.

Tiểu Thiên bỗng nhiên nói với cô.

Giáng đầu sư? (3)

Cô nhớ đến tên La Mịch kinh tâm lúc trước.

Chẳng lẽ, Tụ Hồn Kính bị mất tích là vì cô?

- Sư phụ, nếu Tụ Hồn Kính bị bị giáng đầu sư lấy được, lúc đó hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào?

Ngọc Thanh vừa nghe, sắc mặt thay đổi:

- Không có gì nguy hiểm hơn việc Tụ Hồn Kính rơi vào tay giáng đầu sư. Bọn họ vốn dĩ là kẻ sai khiến vong hồn đi làm chuyện xấu, bên trong Tụ Hồn Kính có nhiều vong hồn như vậy, nếu bị bọn họ lợi dụng sẽ gây nên chuyện rất đáng sợ.

(1) Nhất cùng nhị bạch: nghèo khổ, túng thiếu.

(2) Lưỡng tự thanh phong: hai ống tay áo ngoài gió thì không còn gì, ý chỉ thanh liêm.

(3) Giáng đầu sư: Người sử dụng vụ thuật, tà thuật Thái Lan.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 369: Thấp thỏm

Nghe thấy Ngọc Thanh nói vậy, tâm trạng Dương Tử Mi trầm xuống, trong lòng cảm thấy rất bất an.

- Tiểu Thiên, em có thể cảm nhận được giáng đầu sư này là ai không?

Dương Tử Mi chỉ có thể nhờ Tiểu Thiên giúp đỡ.

Tiểu Thiên cười khổ:

- Chị, em đâu phải vạn năng.

- Tử Mi, con nghĩ được gì rồi đúng không?

Ngọc Thanh nhìn Dương Tử Mi thần sắc khác thường bèn truy hỏi.

Dương Tử Mi kể lại chuyện lúc trước giết chết La Mịch.

- Giáng đầu sư của Thái Lan vậy mà dám đến đất Trung Hoa chúng ta tìm kiếm quý?

Ngọc Chân Tử vừa nghe thấy, cả người tức giận nhảy dựng lên:

- Đã vậy còn dám nhìn trộm tiểu sư diệt đáng yêu của chúng ta? Sư huynh chúng ta đến Thái Lan tính sổ, giết tất cả giáng đầu sư đi.

Dương Tử Mi có chút cạn lời, sư thúc cũng sắp được một trăm tuổi rồi sao lại dễ xúc động sôi máu như đứa trẻ vậy chứ.

- Mười tám năm trước, giáng đầu sư của Thái Lan từng cùng một phái Huyền học của Trung Hoa chúng ta đấu pháp thuật, lúc đó mọi người đều lưỡng bại câu thương, từ đó lập ra một quy củ không được phá vỡ.

Ngọc Thanh ở một bên nói.

- Quy củ không được phá vỡ là gì vậy? Sao đệ lại không biết chứ?

Ngọc Chân Tử nói.

- Đó là, giáng đầu sư của Thái Lan vĩnh viễn không được đến Trung Hoa, nếu không, mọi người có thể bắt tay đuổi giết. Mà môn phái của chúng ta cũng không được phép đi đến Thái Lan. Người đưa ra quy củ này khi đó chính là sư phụ của chúng ta.

Ngọc Thanh nói.

- Lúc đó sư phụ bị mù một mắt có phải là do khi đấu pháp cùng giáng đầu sư Thái Lan gây ra không?

Ngọc Chân Tử hỏi Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Vì sư phụ lo lắng huynh sẽ gặp sơ xuất, nên trận chiến khốc liệt khi đó, huynh không thể tham gia, chỉ biết sau khi sư phụ trở về, nguyên khí cả người bị thương nặng, công lực bị phê, một con mắt cũng bị mù.

Ngọc Chân Tử nhảy dựng lên:

- Con mẹ nó, đệ muốn diệt mười tám đời tổ tông bọn giáng đầu sư Thái Lan kia!

- Sư thúc, với pháp lực của người sao?

Dương Tử Mi thấy sư thúc giống hệt con khi nhần nhỏ, vừa buồn cười vừa tức giận.

Ngọc Chân Tử vừa nghe xong, lập tức như quả bóng bị xì hết hơi, vô lực ngồi xuống đất, sau đó lại như một đứa trẻ, dậm chân khóc lớn không ngừng:

- Sư phụ, đều tại con vô dụng, tu luyện không thành, không thể báo thù cho người!

- Vấn đề bây giờ không phải báo thù cho sư phụ mà là không tìm thấy Tụ Hồn Kính, chúng ta phải tìm thấy nó trước khi giáng đầu sư kia hóa giải phong ấn mới được.

Ngọc Thanh từ nghiêm túc nói.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Từ Mi, mấy ngày này con nhất định phải cẩn thận.

Ngọc Thanh dẫn dò Dương Từ Mi.

- Dạ, sư phụ.

Dương Từ Mi lấy tháp sắt nhỏ và thẻ bài bướm bướm ra nói:

- Hai thứ này là kè địch trời sinh của của giảng đầu sư, con có chúng hộ thân, chắc sẽ không sao đâu.

- Chị, chị sai rồi, đối phó với hàng quý sư (1) hạng ba như La Mịch chị còn có thể lấy thẻ bài bướm bướm ra dùng, nếu gặp phải hàng quý sư hàng đầu thì không thể dùng được.

Tiểu Thiên một bên nhắc nhở:

- Đừng khinh địch quá.

- Tiểu Thiên, em rút cuộc là biết được bao nhiêu?

Dương Từ Mi rất hiếu kỳ về Tiểu Thiên, tên nhóc này quên sạch họ tên, ngày sinh tháng đẻ của chính mình, nhưng lại biết rất nhiều chuyện, nhất là những chuyện liên quan đến thẻ bài bướm bướm và giảng đầu sư.

- Chị, em cũng không biết, những lời này đều tự nhiên mà nói ra thôi.

Tiểu Thiên khóc nói.

Dương Từ Mi giơ cái tháp sắt nhỏ trên tay lên.

Cái này có thể hấp thụ hết mọi vật độc khí âm sát, không biết, có thể đối phó với hàng quý sư hàng đầu không, còn có các oán linh tà ác trong Tụ Hồn Kính nữa.

Nếu không thể, có phải mình sẽ rơi vào số mệnh không bỏ làm quý không?

Không!

Cô không muốn như vậy.

(1) Hàng quý sư: pháp sư chuyên nuôi dưỡng, chế tạo quý

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 370: Giảng đầu sư tà ác

Ba người xuống núi, tìm kiếm giảng đầu sư ở khắp nơi.

Dương Từ Mi vừa trở lại Dương gia thôn, chưa kịp bắt đầu tìm kiếm thì đã nghe thấy vài đứa trẻ trong thôn kể lại một chuyện ma đáng sợ sinh động như thật.

Kể về Dương Vương Tài, vào năm giờ sáng hôm qua lúc anh ta chuẩn bị đi cắt cỏ cho bò, thì nhìn thấy một người gầy như gậy trúc, đầu đội một cái mũ rom lớn màu đen cúi thấp đầu không nhìn rõ mặt, cả người ông ta như trôi nổi đi từ đường trên núi xuống, kỳ lạ là, theo sau ông ta có mấy con rắn độc, vài con cóc tím, càng lạ hơn nữa là có một đứa bé bay bay trong không khí, cùng với gió, chiếc chuông trên người đứa bé kêu vang, rất là đáng sợ.

Dương Vương Tài cho rằng mình nhìn thấy ma, sợ tới mức đá ra quần, ngừng thở đứng ở một bên, nhìn người kia đi khuất.

Lúc về đến thôn, anh ta lập tức nói việc này cho tất cả mọi người, từ đứa bé đến cụ già đều biết, lòng người hoảng sợ, càng kể càng lan xa.

Mấy người Dương Từ Mi nghe thấy người ta miêu tả như vậy, lập tức đoán ra, kẻ ăn trộm Tụ Hồn Kính của họ, chính là một giảng đầu sư.

Họ tìm đến Dương Vương Tài.

Dương Vương Tài vừa thấy Ngọc Thanh, chưa đợi ai hỏi, mặt anh ta đã xám xịt như đất, lôi kéo ống tay áo ông sợ hãi kêu gào:

- Thần tiên sống, tôi nhìn thấy quý, thật đáng sợ, người mau giúp chúng tôi bắt quý đi.

Ngọc Thanh bảo anh ta kể lại chuyện hôm đó lần nữa, hỏi rõ giảng đầu sư kia đi về phía nào.

Đường đi của giảng đầu sư kia giống như là đường đến thành phố A.

Trực giác cho Dương Tử Mi biết, nếu không ngoài suy đoán, giảng đầu sư kia đi đến thành phố A chính là để tìm mình.

Ba người họ lên xe bus công cộng.

Đi được nửa đường, có vài người dật theo cả nhà lên xe, sắc mặt họ hoảng hốt nói chuyện, họ nói đêm qua mấy ngôi mộ ở vài ngọn núi gần đó đều bị đào lên, trong thôn còn có ba đứa trẻ bị bắt cóc, sau đó thì phát hiện được xác ở ven đường. Xác chết rất kinh khủng, không thấy đầu đâu, chỉ có mỗi thân mình.

Ngọc Thanh nghe thấy, vội bước lên phía trước hỏi:

- Mọi người ở thôn nào vậy? Có thể kể lại chi tiết mọi chuyện được không?

Mấy thôn dân thấy Ngọc Thanh mặc đạo bào, bộ dáng tiên phong đạo cốt thì giống như nhìn thấy cứu tinh:

- Lão thần tiên, người có biết bắt quý không? Mau bắt lũ yêu ma khủng bố giết người kia đi, nếu không, chúng tôi cũng không dám về thôn nữa, người trong thôn chúng tôi đều chạy hết rồi.

Ngọc Thanh gật đầu, hỏi rõ ràng mọi chuyện, cùng Dương Tử Mi và Ngọc Chân Tử xuống xe, trở lại thôn trang xảy ra chuyện - thôn Mao Ốc.

Quả nhiên, vào đến cửa thôn thì không thấy một bóng người nào cả, cửa nhà nào cũng bị khóa, thôn trang vốn náo nhiệt giờ lại trống không, thật kỳ lạ.

Họ đi đến nơi chôn thì thể đứa bé.

Dương Tử Mi không suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở thiên nhãn ra quan sát.

Ở trên bề mặt chỗ đất vàng mới đào này không hề có oan hồn oán khí nào, giống như không có gì trong mộ.

Ngọc Chân Tử bắt đầu đào đồng bùn đất lên, thấy ngay một đứa trẻ chỉ có nửa người được bọc trong tấm chiếu, thân thể như một đóa hoa héo rũ, toàn thân biến đen.

Dương Tử Mi cũng không dám nhìn, sợ hãi nhắm chặt hai mắt, đầu ngón tay lạnh run.

- Chị, đây nhất định là hành vi của giảng đầu sư!

Tiểu Thiên ở một bên kêu la:

- Mấy năm nay em ở bên cạnh Mịch La đã thấy hắn làm việc này không ít lần, thật đáng giận.

Ngọc Thanh bảo Ngọc Chân Tử chôn xác chết lại một lần nữa, khuôn mặt luôn lạnh nhạt xuất hiện con thịnh nộ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 371: Thẻ bài gỗ đào hoạt động trở lại

Sư huynh, nếu Ngọc Chân Tử ta không chặt được đầu tên đạo sĩ bắt ma này xuống, thì thật không đáng mặt là một người tu đạo!

Ngọc Chân Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không ngờ trên đời lại còn những chuyện độc ác như vậy.

- Rất nhiều năm trước, trong giới đạo sĩ bắt ma cũng đã có một quy định, tuyệt đối không được bắt ma bằng cách thông qua người đã bị sát hại, chỉ có thể lấy những linh hồn đầy oán hận trên người những đứa trẻ đã chết, bây giờ, quy định này cũng bị phá vỡ rồi, hơn nữa còn truyền đến nước ta, lý nào lại như vậy.

Ngọc Thanh tức giận đến nỗi chòm râu dài màu trắng cũng trở nên run rẩy, từng sợi trên cây phát trần cũng đều dựng thẳng lên giống như dây thép vậy.

- Sư phụ, quỷ sùng Tiểu Thiên mà con nuôi cũng nói nó đã từng chứng kiến những chuyện như vậy rồi.

Dương Tử Mi đứng bên cạnh nói.

- Nhất định không thể tha thứ! Sư huynh, tiểu sư đệ, chúng ta cùng đến Thái Lan, tiêu diệt loại đạo sĩ bắt ma tà ác này ra khỏi trái đất đi!

Ngọc Chân Tử kêu to.

- Ừm!

Ngọc Thanh gật đầu, tức giận đến nỗi trên mặt cũng hiện đầy ý định muốn giết người.

Điều này làm cho Dương Tử Mi rất bất ngờ.

Cô vốn tưởng rằng một người có cảnh giới tu luyện trên trăm năm như sư phụ nhất định phải là một người trầm tĩnh đến nỗi không còn ý nghĩ giết chóc hay trừng trị gì nữa, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy một mặt khác của sư phụ như vậy.

- Vậy thì quá tốt rồi, sư huynh, cuối cùng đệ cũng có thể nhìn thấy phong thái huynh như lúc xưa!

Ngọc Chân Tử nhìn thấy Ngọc Thanh gật đầu đồng ý thì cực kỳ vui mừng.

Điều này làm cho Dương Tử Mi rất ngạc nhiên. Chẳng lẽ trước đây sư phụ là một người thích giết chóc sao?

Cô đoán không sai!

Khi Ngọc Thanh trước năm mươi tuổi, ông thậm chí còn nhiệt huyết và kích động hơn Ngọc Chân Tử bây giờ nhiều, ông sẽ không bỏ qua cho những kẻ làm chuyện xấu dù việc đó chỉ nhỏ như một hạt cát. Đối với những người gian ác, ông sẽ không nương tay, thậm chí không tiếc công sức đuổi theo đến chân trời góc biển, cho đến khi diệt trừ được mới có thể cảm thấy yên tâm.

Sau đó, cũng bởi vì ý chí giết người của ông quá mạnh, đã xảy ra một tai nạn khiến sư phụ gặp bất trắc. Trước khi chết, sư phụ muốn Ngọc Thanh thề, nếu không phải loại người cực kỳ độc ác thì ông nhất định không được giết người.

Ngọc Thanh đã đồng ý.

Sau khi sư phụ qua đời, ông đã không ngừng nghĩ về những gì mình đã làm, do đó, ông về ẩn cư ở một đạo quán nhỏ trên núi trong Dương gia thôn, lặng lẽ tu luyện.

Tất nhiên, Dương Tử Mi không biết những quá khứ này của Ngọc Thanh, nhưng mà Ngọc Chân Tử thì lại biết rất rõ.

- Tử Mi, con xem thử coi có thể nhìn thấy được gì không.

Sắc mặt của Ngọc Thanh lại bình tĩnh như nước, nói với Dương Tử Mi.

Căn cứ vào thông tin của đứa trẻ này, Dương Tử Mi bấm chỉ tay tính toán, nhưng vừa mới nhìn thấy khuôn mặt của một người nào đó thì tất cả thông tin đột nhiên bị gián đoạn, giống như người ta đang xem TV bình thường, đột nhiên TV lại bị mất tín hiệu vậy.

Cô vẫn tiếp tục dùng lực mạnh hơn để xem tiếp.

Phụt.

Cô phun một cục đờm tanh từ trong cổ họng ra, sắc mặt tái nhợt, vội ngừng lại, ngồi xuống đất, xếp bằng, điều hòa lại hơi thở.

- Sư đệ bị như vậy là sao?

Ngọc Chân Tử sốt sắng hỏi Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh thở dài một hơi, quả nhiên mục đích cuối cùng của tên đạo sĩ bắt ma kia chính là Tử Mi của chúng ta, thầy bói chỉ có thể coi bói cho người khác chứ không đoán được tương lai của chính mình, nếu cố gắng làm như vậy, sẽ bị sức mạnh quay lại đánh ngược vào mình.

- Vậy có phải sư đệ bị nội thương rồi không?

Ngọc Chân Tử sốt sắng ngồi xổm trước mặt Dương Tử Mi.

Ngọc Thanh ra hiệu cho Ngọc Chân Tử đừng động vào cô, chuyện này cũng giống như bị phản sức mạnh, để đối phó với tình hình này, Dương Tử Mi đã tu luyện đạo thần đạt tới cảnh giới Quy Nguyên, đối với cô mà nói, chẳng mấy chốc cô sẽ có thể tự mình điều chỉnh lại như bình thường.

Sau khi Dương Tử Mi tập trung điều hòa lại hơi thở một hồi, từ từ loại bỏ sức mạnh không tốt kia ra khỏi cơ thể, hít một luồng khí mới vào người, làm cho kinh mạch lại khai thông như bình thường.

Đột nhiên Dương Tử Mi cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Từ khi thẻ bài gỗ đào của Long Trục Thiên bị mất, rất lâu cô đã không có cảm giác này. Xảy ra chuyện gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 372: Hình ảnh thần kỳ (1)

Tử Mi, con đeo cái gì vậy?

Ngọc Thanh cũng phát hiện thẻ bài gỗ đào này lóe lên ánh sáng kỳ lạ, cảm thấy ngạc nhiên nên hỏi cô.

- Dạ, là một thẻ bài gỗ đào kỳ lạ.

Dương Tử Mi kể lại cho Ngọc Thanh nghe về thẻ bài này và mối quan hệ với Long Trục Thiên.

- Đưa cho sư phụ xem.

Ngọc Thanh nghe xong, đôi mắt lóe lên sáng đầy kích động và hưng phấn.

Dương Tử Mi tháo thẻ bài trên người ra, đưa cho Ngọc Thanh. Ngọc Thanh xem cẩn thận một lúc, ngẩng đầu lên, hào hứng nói:

- Hình ảnh trên này ta đã từng gặp qua rồi.

- Sư phụ từng nhìn thấy?

Dương Tử Mi kích động hỏi lại:

- Người nhìn thấy ở đâu? Hình ảnh này có ý nghĩa gì?

- Có ý nghĩa gì thì ta không nhớ rõ cho lắm, nhưng mà ta đã từng nhìn thấy nó trong một ngôi mộ cổ.

Ngọc Thanh cố gắng nhớ lại, nói:

- Mộ cổ? Sư huynh, đừng nói là huynh đã từng đi trộm mộ nha.

Ngọc Chân Từ ngạc nhiên thốt lên.

- Ta không có đi trộm mộ, chuyện đã xảy ra chừng năm mươi năm trước, lúc đó ta đang truy đuổi một đám người trộm mộ táng tận lương tâm ở phía tây. Lúc đuổi theo bọn chúng, ta đã đi vào ngôi mộ kia, suýt chút nữa đã chết ở trong đó, may nhờ có một con rắn chỉ đường, dẫn ta thoát ra ngoài.

Ngọc Thanh nhớ lại ngày đó phải trải qua những cái bẫy vừa nguy hiểm vừa độc ác trong cổ mộ, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

- Một con rắn?

Ngọc Chân Từ nghi ngờ hỏi:

- Sư huynh, huynh cũng hiểu tiếng của rắn nữa sao?

- Không hiểu, nhưng mà không biết tại sao, con rắn kia lại giống như nhà thông thái vậy, ta có thể cảm nhận được nó đang muốn giúp ta. Nhưng khi nó vừa dẫn ta ra khỏi cổ mộ xong, quay đầu lại thì đã không thấy nó đâu hết. Giống như là có phép thuật vậy.

- Sư phụ, người nói trong cổ mộ đã nhìn thấy hình ảnh trên thẻ bài này, hình ảnh này là ở đâu trong cổ mộ vậy?

Điều Dương Tử Mi đang quan tâm hiện nay chính là vấn đề này, chứ không phải là con rắn có linh tính.

- Ở trên quan tài!

Ngọc Thanh vừa nhớ lại vừa nói:

- Trong ngôi mộ cổ kia có cách bày trí rất kỳ lạ, không phải là một bộ, lúc đó ta đếm có tổng cộng mười bốn cái quan tài, trong đó có hai quan tài được đặt giữa mười hai cái còn lại, giống như là đang bảo vệ cho chủ nhân vậy. Mà trên một trong hai cỗ quan tài này, có một cái cũng có những hình ảnh tương tự như hình trên thẻ bài gỗ đào của con. Lúc đó vì sư phụ thấy nó khá đặc biệt, cho nên mới nhớ rõ.

- Sư phụ, người xem, còn một thẻ khác nữa, có phải là một bộ với hình ảnh này không.

Dương Tử Mi khom người cảm một cành gỗ nằm trên mặt đất, vẽ hình ảnh trên thẻ bài gỗ đào mà trước kia Long Trục Thiên đeo bên mình lên mặt đất.

- Đúng vậy, trên quan tài lớn nhất, vừa nhìn cũng biết đó là quan tài của người chủ, ở đó cũng có hình ảnh như vậy, lúc đó sư phụ nhìn chăm chăm vào nó một hồi khá lâu, thì xuất hiện ảo giác, hình ảnh kia dường như chuyển động, hơn nữa, biến mọi thứ xung quanh thành màu đỏ, giống như đang muốn hút hồn của ta vào trong đó, may mà lúc đó không biết có con gì đã cắn vào chân của ta, khiến ta giật mình tỉnh táo lại, ảo giác mới biến mất, sau đó ta cũng không dám nhìn nó nhiều nữa.

Ngọc Thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 373: Hình ảnh thần kỳ (2)

Dương Tử Mi lại vẽ những hình ảnh trên những thẻ bài gỗ đào khác.

- Cái này là hình ảnh ở trên quan tài của một người thị vệ, Tử Mi, con nhìn thấy những hình ảnh này ở đâu vậy?

Ngọc Thanh ngạc nhiên hỏi.

Hai người trước mặt Dương Tử Mi là sư phụ và sư thúc của cô, cho nên cô cũng không cần phải giấu diếm họ, cô kể lại rõ ràng những chuyện về thẻ bài gỗ đào mà lúc trước cô và Long Trục Thiên đã trải qua cho hai người họ nghe.

Lúc Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử vừa nghe thấy chuyện thẻ bài này có thể cầm máu làm Long Trục Thiên sống lại sau khi bị bắn một vết thương trí mạng, hai người họ liền đồng thanh nói một câu:

- Không thể nào!

- Là thật đó sư phụ, lúc đó con cũng thật sự không thể tin vào mắt mình, nhìn những viên đạn trong cơ thể của anh ấy văng ra ngoài, miệng vết thương cũng dần hồi phục lại bình thường với tốc độ nhanh chóng mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, con cũng bị dọa đến nỗi suýt ngất đi.

Dương Tử Mi giải thích.

- Thật sự không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ mấy thẻ bài này lại có sức mạnh thần kỳ?

Ngọc Chân Tử lật qua lật lại thẻ bài gỗ đào, nói.

- Hay là Long Trục Thiên này cũng giống như Tử Mi, sự tồn tại của các con thôi cũng đã là một sự thần kỳ rồi.

Ngọc Thanh dăm chiêu trả lời.

- Vì vậy cho nên, các con đã biến thành tổ hợp thần kỳ?

Ngọc Chân Tử nhe răng cười.

Tổ hợp thần kỳ?

Dương Tử Mi không biết nên nói gì thêm.

Thật ra, được sống lại lần nữa, cô cũng không mong muốn mình tạo ra chuyện gì quá thần kỳ nữa, chỉ không thăm như Thượng Nhất Thế, có tình thân, tình yêu, tình bạn, bình an sống hết một đời người là cô đã cảm thấy đủ đầy và thỏa mãn lắm rồi!

Thần kỳ quá, sẽ làm cô sợ, sợ mình sẽ mất đi. Người đã từng không có gì như cô, giờ lại sợ mất mát.

- Chỉ tiếc, đây chỉ là một thẻ bài gỗ đào thất lạc ở Châu Phi, không biết khi nào mới có thể tập hợp đủ tất cả các thẻ bài lại.

Dương Tử Mi lấy lại thẻ bài từ trong tay Ngọc Thanh, đeo lại lên cổ.

- Sự phụ cảm thấy tất cả đều do duyên số, nếu là của con, cuối cùng nó cũng sẽ quay về với con thôi.

Ngọc Thanh an ủi cô.

Lúc này, điện thoại của Dương Tử Mi bỗng nhiên reo lên, cô cầm lên nhìn, là Mẫn Cương gọi đến.

- Mẫn Cương, sao vậy?

Dương Tử Mi bắt máy, liền hỏi.

- Tử Mi, vừa nãy mình thấy thẻ bài gỗ đào có chút thay đổi, khiến cho mình có cảm giác rất kỳ lạ, giống như là có ai đó đang gọi mình vậy, cho nên mình đang nghĩ, không biết có phải là bạn đang gọi mình hay không.

Mẫn Cương nói.

- Hà?

Dương Tử Mi nhìn thẻ bài gỗ đào, xem ra, thẻ bài nào cũng lóe sáng kỳ lạ cùng một lúc rồi.

Lẽ nào là Long Trục Thiên xảy ra vấn đề rồi sao? Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy rất hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 374: Chạy tới thôn kế tiếp

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy rất hoảng loạn. Nghe thấy đầu dây bên kia có hơi thở hỗn loạn của Dương Tử Mi, Mẫn Cương liền hỏi, trong lòng đầy lo lắng.

- Không có gì, chút nữa, nếu như thẻ bài gỗ đào lại có gì bất thường, bạn phải gọi điện thoại lại cho mình đó, bây giờ mình có chút chuyện phải ra ngoài làm.

Dương Tử Mi nói với Mẫn Cương.

- Được, tạm biệt.

Dương Tử Mi vừa cúp máy, liền gọi cho Long Trục Thiên ngay lập tức.

May là điện thoại có tín hiệu, hơn nữa còn có người bắt máy.

- Mi Mi.

Đầu dây bên kia có giọng nói của Long Trục Thiên, nhưng bởi vì bão cát mà giọng của anh có hơi khàn khàn.

- Trục Thiên.

Nghe thấy giọng nói bình yên của Long Trục Thiên, Dương Tử Mi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Anh không sao chứ?

- Anh đâu có sao, anh rất tốt.

Long Trục Thiên hỏi tiếp:

- Em làm sao vậy? Nghe giọng em có vẻ rất lo lắng?

- Anh không sao thì tốt rồi.

Dương Tử Mi lại kể chuyện về thẻ bài gỗ đào của cô và Mẫn Cương cho anh nghe.

- Trên người anh không có thẻ bài gỗ đào, nếu mấy thẻ bài kia có gì khác thường thì cũng không liên quan đến anh, em đừng quá lo lắng.

Long Trục Thiên an ủi cô.

- Ủ.

- Mi Mi, bây giờ em đang ở trong trường học đúng không?

- Không... À, đúng rồi, em ở trong trường học, cũng không thể nói nhiều với anh nữa, anh rảnh thì nhớ gọi điện thoại cho em đó, đừng để em lo lắng.

Dương Tử Mi không muốn để cho anh biết chuyện của pháp sư bắt ma, nếu biết chắc anh sẽ lo lắng đến nỗi chạy ngàn dặm về mất.

- Được.

- Nhớ anh!

Sau khi cúp máy, Dương Tử Mi cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, cô nhìn Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử nói:

- Sư phụ, sư thúc, chúng ta mau tìm tên đạo sĩ trừ ma kia đi, đừng để lỡ việc.

- Được, còn chuyện của thẻ bài gỗ đào, chúng ta sẽ từ từ lên kế hoạch lại sau.

Ngọc Thanh gật đầu nói.

Ba người thăm dò ở ngọn núi lớn gần đó một vòng, quả nhiên nhìn thấy ngôi mộ đã được đào lên, cũng không biết tên đạo sĩ đó đang tìm kiếm cái gì.

Người bị chết hình như không phải là do chết oan, hồn phách rất bình thường, còn đi đầu thai rất nhanh, cũng không thể bị bắt ở Tự Hồn kính.

Mục đích của tên đạo sĩ bắt ma này hình như không chỉ có hồn phách, mà còn có cái gì đó rất đặc biệt.

- Sư phụ, giờ sữu tối nay cũng là giờ âm, người nghĩ tên đạo sĩ bắt ma đó có xuất hiện trong một thôn dưới núi không?

Dương Tử Mi bấm chỉ tay nói.

- Hoàn toàn có thể, sau thôn này là thôn Nhạc.

Ngọc Thanh nhanh chóng bấm đốt ngón tay, sắc mặt hơi thay đổi một chút:

- Không được, trong thôn Nhạc, giờ âm đêm nay sẽ có một đứa trẻ được sinh ra.

Dương Tử Mi bắt đầu lo lắng:

- Vậy chúng ta phải đi đến đó nhanh lên, đừng để đứa trẻ vừa được sinh ra đã bị giết.

Ba người họ cũng không đi bộ mà triển khai khinh công, nhanh chóng chạy đến thôn Nhạc.

Có điều, đi được một hồi lại không nhìn thấy Ngọc Chân Tử nữa.

Công lực của hắn không đủ, hoàn toàn không thể theo kịp Ngọc Thanh và Dương Tử Mi, hai người không thể làm gì khác hơn là vừa đi vừa nghỉ chờ hắn.

- Sư huynh, sư đệ, tốc độ của ta như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến hai người, hai người cứ chạy đến thôn Nhạc trước đi, ta sẽ đến sau.

Ngọc Chân Tử vừa thở gấp vừa nói.

- Cũng được.

Ngọc Thanh nhìn thấy trời cũng đã sắp tối, bọn họ phải tới đó trước khi mặt trời lặn, chạy tới gia đình có đứa bé sắp chào đời kia trốn trước.

Ngọc Thanh và Dương Tử Mi cũng không chờ Ngọc Chân Tử nữa, hai người nhanh chân đi đến thôn Nhạc, như rất thuộc đường ở đây, đi qua mấy đồng ruộng.

Người trên đường nhìn thấy hai người bọn họ, chỉ chớp mắt một cái, là họ đã nhanh chóng lướt qua, rất kỳ diệu, cũng nhớ diện mạo và thần thái của hai người họ.

Một người mặc áo bào, râu bạc phơ, nhìn như ông tiên, người còn lại thướt tha nhẹ nhàng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Vừa nhìn một cái, bọn họ cũng biết mình đang nhìn thấy hai thần tiên giáng trần rồi.

Chương 375: Đứa trẻ sẽ đột tử

Có lẽ sư phụ Ngọc Thanh đã lớn tuổi, thêm vào việc này giờ chạy hết tốc lực, người cũng bắt đầu thờ hớn hển rồi.

Dương Tử Mi thì vẫn khỏe mạnh, nguyên khí trong cơ thể cô giống như là động cơ hoạt động không ngừng không nghỉ vậy, chỉ cần được nghỉ ngơi một chút là đã có thể nhanh chóng khôi phục phần nguyên khí đã bị tiêu hao, vì vậy, cô càng đi càng nhanh.

Nhìn thấy sư phụ có vẻ kiệt sức rồi, cô dừng lại, kéo tay Ngọc Thanh.

Nguyên khí từ lòng bàn tay của Dương Tử Mi truyền nhanh qua cho Ngọc Thanh, giúp ông bổ sung năng lực.

Nắm bàn tay thô ráp của sư phụ, Dương Tử Mi vừa truyền nguyên khí, vừa cảm động. Mười năm về trước, người nắm tay cô, cho cô sự ấm áp của một người vừa là thầy, vừa là cha, chính là Ngọc Thanh, người tỉ mỉ chăm sóc dạy dỗ cô cũng chính là Ngọc Thanh.

Không có sư phụ, cô cũng không thể nào có được ngày hôm nay, Dương Tử Mi cũng sẽ không thể phát huy được đầu óc và trí nhớ siêu phàm như vậy.

Đời người, thật giống như một canh bạc, cho dù là một vật tốt cách mấy, nhưng bị giấu trong tầng đá, nếu không có người đẩy tầng đá đó ra, thì cuối cùng cũng sẽ không có ai biết dưới tầng đá đó có gì.

Ngọc Thanh cũng rất cảm động.

Cô bé đã từng được mình nắm bàn tay khi còn nhỏ, bây giờ lại đổi ngược lại, giờ lại đang dắt tay mình.

Ông rất vui mừng, mừng vì khi mình còn sống có thể thu nhận một đệ tử kỳ lạ như Dương Tử Mi, khiến ông cảm thấy an ủi và yên tâm, mừng vì khi về già mình còn có người để nương tựa.

Hai thầy trò nắm tay nhau chạy hai mươi cây số tới thôn Nhạc, trong thôn, mặt trời đã bắt đầu lặn rồi.

Nhà nhà trong thôn đều đang nấu thức ăn, khói bếp, gà gáy, chó sủa, người lớn trẻ nhỏ đi tới đi lui, người vui vẻ hòa nhã, người tức giận chuyện gì đó... hoàn toàn không giống như không khí u ám đầy chết chóc trong một ngôi nhà cỏ trong thôn.

Dương Tử Mi gọi một đứa trẻ đang chơi lò cò lại, hỏi trong thôn có nhà nào có sản phụ mang thai sắp sinh hay không.

- Có ạ, người mang thai là thím hai nhà em, bụng của thím ấy lớn như vậy nè.

Đứa bé vừa khoanh tay trước bụng để Dương Tử Mi biết bụng của thím hai mình lớn đến mức nào, cô liền cảm thấy đứa bé này cực kỳ dễ thương.

- Tử Mi, ấn đường của đứa bé này có màu đen.

Ngọc Thanh khẽ nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhìn kỹ lại, đúng thật là trên ấn đường của đứa bé này có một đường màu đen nhàn nhạt, là họa lớn có thể đột tử bất cứ lúc nào.

Cô giật mình, vội vàng mở Thiên Nhãn nhìn, thấy đứa bé này bị một đứa trẻ chết oan đi theo, toàn thân của hồn ma này đen thui, tiều tụy, giống như đứa trẻ chết thảm ở nhà cỏ trong thôn mà cô nhìn thấy lúc nãy.

Nó chính là mục tiêu tiếp theo của đạo sĩ bắt ma kia?

Chứ không phải là đứa trẻ kia sao?

Không biết ngày tháng năm sinh của đứa bé này là bao nhiêu.

- Em nhỏ à, trong nhà của em có người lớn không?

Dương Tử Mi hỏi.

- Dạ có, ông nội, bà nội, ba mẹ, chú hai, thím hai của em đều sống ở đây. Nghe bà mụ nói thím hai sắp sinh một bé trai, tất cả mọi người đều đang chờ ạ.

Đứa bé gật đầu.

- Vậy chị có thể vào nhà của em chơi một chút được không?

Dương Tử Mi xoa đầu đứa bé, hỏi.

- Được chứ, em rất thích những người xinh đẹp như chị vậy.

Đứa bé duỗi bàn tay nhỏ nhỏ, kéo tay của Dương Tử Mi đi vào trong nhà mà không có chút e dè nào.

Dương Tử Mi quay đầu lại, nhỏ giọng nói cho Ngọc Thanh biết.

Sắc mặt của Ngọc Thanh cũng thay đổi một chút. Bọn họ phải ngăn cản bi kịch này xảy ra mới được.

Đứa trẻ thì lại không biết gì, vừa kéo tay Dương Tử Mi vừa hát, còn nhảy nhót nhót nữa, thật sự rất đáng yêu.

Đứa bé đáng yêu như vậy, sao có thể để nó chết trong tay của một giáng đầu sư, sau đó hồn phách còn bị điều khiển nữa.

Cho dù có làm trái với ý trời, lần này Dương Tử Mi cũng phải làm, thay đổi số mệnh của đứa bé này.

Huống chi mệnh của đứa bé này không phải được định là sẽ đột tử, chỉ là do tên giáng đầu sư kia xuất hiện, làm thay đổi số mệnh của đứa bé thôi.

Cô nhất định phải giành lấy mạng sống của đứa bé này cho bằng được, nó còn gọi cô là chị ơi chị à ngọt như vậy, dễ thương như vậy mà.

Đương nhiên, chuyện này chính là sứ mệnh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 376: Trốn trong thôn nhạc (1)

Đứa bé này tên là Nhạc Thiên Thiên, nghe Dương Tử Mi nói muốn đến nhà chơi, nó liền kéo Dương Tử Mi và mọi người đến trước cửa nhà.

Gia cảnh của Nhạc Thiên Thiên khá hơn những nhà khác trong thôn, nhà lầu ba tầng mới xây, phong cách phương tây đẹp đẽ, sạch sẽ.

- Cha, mẹ, có khách đến.

Nhạc Thiên Thiên kéo ba người Dương Tử Mi vào trong nhà, kêu to gọi mọi người ra.

Cha của Nhạc Thiên Thiên, Nhạc Thanh đi ra, nhìn thấy nhóm ba người kỳ lạ gồm Ngọc Thanh, Ngọc Chân Tử và Dương Tử Mi, hơi ngần ngại một chút, liền rất nhiệt tình hành lễ với Ngọc Thanh:

- Chào các vị đạo trưởng, mời mọi người vào nhà ngồi một chút, uống ly trà đã.

Ngọc Thanh và mọi người đi theo người đó vào nhà, ngồi xuống phòng khách rộng rãi.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn, nhìn quanh nhà một vòng, tuy bề ngoài cực kỳ sáng sủa, nhưng trên thực tế lại có một tầng khí đen nhàn nhạt bao phủ.

Đây là dấu hiệu của nhà tan cửa nát.

Cô thở dài một hơi, chỉ mong có thể cứu cả nhà bọn họ.

Sau đó, những người khác trong nhà Nhạc Thiên Thiên cũng đi ra, trong đó có thím hai đang mang thai của Nhạc Thiên Thiên, Lưu Vân.

Tất cả mọi người đều niềm nở tiếp khách, bọn họ chiêu đãi ba người rất đúng lễ nghi, không dám có bất kỳ chút thất lễ nào.

Người nhà quê chất phác đơn thuần, đối xử hòa nhã với đạo sĩ cũng là chuyện đương nhiên, trong lòng họ cũng rất tôn kính tín ngưỡng này, huống chi Ngọc Thanh còn là người có vẻ ngoài như thần tiên, làm cho người ta tin cậy.

Có điều, bọn họ lại càng tò mò và ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy người đi theo hai vị đạo sĩ như Dương Tử Mi.

Không thể hiểu được, một cô bé như vậy sao lại có thể đi cùng với hai vị đạo sĩ.

Sau khi Nhạc Thanh trò chuyện uống trà với Ngọc Thanh xong, lại ra hiệu cho vợ ông là Hoàng Hồng Liên đi lấy một ít tiền ra, ông cho rằng Ngọc

Thanh và hai người còn lại đến là để hóa duyên, truyền đạo để cầu xin bố thí.

Hoàng Hồng Liên bỏ ba trăm tệ vào bao li xì, đưa cho Ngọc Thanh, phúc hậu nói:

- Lão thần tiên, đây là chút ý tốt của chúng tôi, xin các ngài nhận cho.

Ngọc Thanh hơi sững sờ, sau khi hiểu ý của bà xong liền giờ giờ cây phát trần, cười cười nói:

- Số tiền này, cảm ơn thí chủ đã bố thí, nhưng có điều, bọn ta hôm nay đến đây không phải muốn xin bố thí, mà là muốn tìm một chỗ ở lại qua đêm.

- Đúng rồi, sắc trời cũng đã tối, các vị đạo trưởng cũng không nên đi ra ngoài nữa, trong nhà tôi còn hai phòng trống, nếu các vị không chê, thì có thể ở lại.

Nhạc Thanh cũng không cảm thấy yêu cầu xin ở lại qua đêm của Ngọc Thanh có gì quá đáng, rất hào phóng nói.

Ngọc Thanh cười nhạt:

- Cảm ơn.

- Không có gì, không có gì.

Nhạc Thanh cười phúc hậu, quay đầu lại gọi vợ ông:

- Hồng Liên, mau đi chuẩn bị thêm cơm nước nhiều hơn một chút để mời khách.

- Được!

Hoàng Hồng Liên vội vàng đi vào bếp, bận rộn nấu nướng, lại đi ra, có chút bất đắc dĩ hỏi:

- Lão Thần tiên, các vị có thể ăn thịt gà không?

- Tất nhiên là được, chúng ta là đạo sĩ, chứ không phải là hòa thượng, không cần ăn chay.

Ngọc Chân Từ vừa nghe thấy có thịt gà ăn, liền thấy thèm ngay.

- Tôi nay không nên sát sinh.

Ngọc Thanh chặn Ngọc Chân Từ lại, nói:

- Cảm ơn, nhưng nếu có thể, chỉ cần chuẩn bị cho chúng tôi một ít cải xanh, đậu hũ, trứng gà là đủ rồi.

- Tại sao tối nay lại không nên sát sinh?

Hoàng Hồng Liên nghi ngờ hỏi lại.

- Tối nay nhà này sẽ có trẻ con ra đời, không nên sát sinh.

Ngọc Thanh giải thích.

Lưu Vân đứng một bên vừa nghe thấy liền rất vui mừng, vuốt bụng của mình, hỏi:

- Lão Thần tiên, người nói tối nay con của ta sẽ ra đời sao?

Ngọc Thanh gật gù:

- Đúng vậy, cho nên, xin mọi người hãy chuẩn bị kỹ lưỡng.

Chồng của Lưu Vân là Ngọc Lâm cũng kích động đứng lên ngay:

- Vậy để tôi đi mời bà mụ tới.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn nhìn bụng của Lưu Vân, trong mắt đầy bi thương.

Trên bụng của Lưu Vân có một tảng sát khí cực kỳ rõ ràng, khiến cô rất lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 377: Trốn trong thôn nhạc (2)

Nhạc Thiên Thiên rất thích Dương Tử Mi, cứ quanh quẩn bên chân cô, miệng cứ nói liến thoắng vài chuyện.

Dương Tử Mi liền mượn cớ dò hỏi ngày tháng năm sinh của Nhạc Thiên Thiên.

Nhạc Thanh nói ngày tháng năm sinh của Nhạc Thiên Thiên cho Dương Tử Mi biết, hai thầy trò Ngọc Thanh và Dương Tử Mi nhìn nhau một cái, cảm thấy bất đắc dĩ.

Tứ trụ trong ngày tháng năm sinh của Nhạc Thiên Thiên toàn bộ đều là âm. Chẳng trách giảng đầu sư lại để ý đến cậu bé.

- Thiên Thiên vừa mới ra đời, bọn tôi liền tìm một thầy tướng số coi bói coi cho nó, xem ngày tháng năm sinh của nó thế nào. Thấy bói nói tứ trụ trong ngày tháng năm sinh của nó đều âm, cho nên sống không được bao lâu.

Nói đến đây, hai mắt Nhạc Thanh bỗng nhiên nhìn Ngọc Thanh đầy hy vọng:

- Đạo trưởng, đạo hạnh của người nhất định rất cao, có thể giúp chúng tôi thay đổi vận mệnh của nó không?

Ngọc Thanh gật gật đầu:

- Bản đạo tính ra được, tối nay Thiên Thiên sẽ gặp một chuyện chẳng lành.

Những người trong gia đình họ Nhạc vừa nghe thấy liền hoảng hốt, đặc biệt là Nhạc Thanh, sợ đến nỗi xanh mặt:

- Đạo trưởng, vậy bây giờ phải làm sao đây?

- Đêm nay để thằng bé ngủ chung với bản đạo đi, để xem ta có thể giúp nó vượt qua kiếp nạn này hay không.

Ngọc Thanh bất đắc dĩ nói.

- Đạo trưởng, không thể giúp con trai tôi gặp dữ hóa lành sao? Cho dù có tốn bao nhiêu tiền đi chăng nữa tôi cũng đồng ý.

Nhạc Thanh lo lắng hỏi.

- Vấn đề ở đây không phải là tiền.

Ngọc Thanh lắc lắc đầu. Kỳ thật mục đích chúng tôi xin được qua đêm ở đây không chỉ đơn giản là để ngủ nhờ, hóa duyên hay truyền giáo xin bố thí gì hết. Chúng tôi đến đây là vì Thiên Thiên, và đứa trẻ sắp chào đời.

- Con của ta sẽ gặp vấn đề gì sao?

Lưu Vân vừa nghe thấy như vậy liền sốt sắng vuốt bụng của mình.

- Tối nay sẽ có một vài chuyện đặc biệt xảy ra, con trai của cô cũng sẽ được sinh ra vào giờ âm. Có điều, mọi người không cần phải căng thẳng.

Ngọc Thanh vẫn chưa nói hết, Lưu Vân đã căng thẳng đến nỗi đau bụng rồi.

Phụ nữ sắp sinh vốn đã lo lắng đủ đường, giờ nghe thấy Ngọc Thanh nói như vậy, lại càng lo lắng hơn.

Nhìn thấy cô đau bụng, mọi người bắt đầu luống cuống, vội vàng đưa cô vào phòng đã được chuẩn bị sẵn để chờ sinh.

Thấy tình hình như vậy, trong đầu Dương Tử Mi đột nhiên nảy ra một ý, liền nói với Ngọc Thanh:

- Sư phụ, nếu đứa bé kia được sinh ra vào giờ khác, có phải là giảng đầu sư đó sẽ không để ý đến nó nữa không?

- Ủ, trẻ con không được sinh ra vào giờ âm thì cũng không có ý nghĩa gì với giảng đầu sư hết.

Ngọc Thanh gật gù, trong mắt liền lóe lên một tia sáng:

- Tử Mi, chúng ta có thể giúp cô ấy sinh con vào giờ này, tuy rằng giờ này cũng không có nhiều dương khí, nhưng như vậy cũng đủ để thay đổi số mệnh của nó rồi.

Dương Tử Mi gật gù, cô đi vào trong phòng, nhìn Lưu Vân đau bụng đến nỗi sắc mặt trắng bệch, nói:

- Thím à, bây giờ con có một cách để giúp con trai của thím.

- Em gái, mau nói đi.

- Sinh đứa bé ra sớm hơn dự tính, tránh khỏi giờ âm kia.

Dương Tử Mi trịnh trọng nói.

- Nhưng mà, sao tôi có thể sinh sớm hơn được? Chị hai, mau, mau nấu cho em một tô cháo ý dĩ.

Lưu Vân nói với Hoàng Hồng Liên đứng bên cạnh.

- Không cần cháo ý dĩ, con có thể dùng cách châm cứu.

Dương Tử Mi lấy kim châm từ trong túi ra, để Lưu Vân nằm xuống.

Lúc này Lưu Vân đang hoảng hốt, tâm trí cũng không còn nghĩ được gì nhiều, không hề hoài nghi việc làm sao một người tuổi còn nhỏ như Dương Tử Mi lại biết châm cứu.

Cô rất nghe lời, nằm yên trên giường.

Dương Tử Mi nhờ Hoàng Hồng Liên đi nấu nước nóng và lấy các vật dụng cần thiết khác, còn bảo bà đốc thúc người đi tìm bà mụ nhanh một chút, chứ một người chưa bao giờ đỡ đẻ như cô thật sự không biết phải đối phó với tình cảnh máu me đầm đìa khi sinh đẻ như thế nào.

Rất nhanh, bà mụ đã đến. Dương Tử Mi bắt đầu châm cứu để giúp sinh đứa bé được sinh ra sớm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 378: Trốn trong thôn nhạc (3)

Cách hỗ trợ sinh này cũng giống như đẻ mổ trong thời đại của chúng ta, trên thực tế cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

Không ít người vì muốn con mình có một cuộc sống hơn, liền chọn ngày lành tháng tốt để thay đổi vận mệnh của nó, cho nên mới chọn phương pháp đẻ mổ. Kỳ thực, đây là một việc làm không tốt.

Từ xưa đến nay, ngày tháng năm sinh luôn có ảnh hưởng nhất định đối với vận mệnh của con người.

Thế nhưng, căn cứ vào canh giờ thì không giống như vậy, linh hồn lựa chọn giờ đầu thai cũng không giống như vậy, sinh ra phản ứng dây chuyền không giống nhau, nếu làm không tốt, có thể sẽ chữa lợn lành thành lợn què.

Ví dụ như bởi vì bạn có phúc, cho nên âm phủ đã định một linh hồn tốt đầu thai vào đứa con trên người mà bạn đang mang, nhưng bạn lại nhất quyết muốn thay đổi thành một giờ khác, khiến cho hồn phách này không tìm được chỗ dựa, mà bạn lại sinh ra một đứa trẻ có thân thể mà không có linh hồn.

Rõ ràng bạn có một cơ hội sinh ra được một đứa trẻ có linh hồn tinh khiết, nhưng bị đổi thành một linh hồn chứa toàn sát khí và đầy oán hận, rồi bạn phải làm trâu làm ngựa, vì nó mà khổ cả đời, mà linh hồn tốt kia lại không có nơi để dựa vào.

Bởi vậy, nếu như không phải là những trường hợp bất đắc dĩ, chẳng hạn như vì muốn tứ trụ và bát tự dương, khiến thầy bói phải đau đầu tính toán thì đừng nên lựa chọn, cho dù là vì dễ sinh hay khó sinh mà phải lựa chọn đẻ mổ thì cũng cứ thuận theo tự nhiên, để cho đứa trẻ được ra đời một cách bình thường, đừng vì chọn sao tốt chọn giờ lành gì đó mà tính toán, có lúc, bát tự tốt quá cũng không phải ai cũng có thể chịu đựng được, kết quả là bỏ quá, cũng sẽ không hấp thu nổi.

Lưu Vân là nông dân khỏe mạnh, nở hậu, cho nên quá trình sinh sản cực kỳ thuận lợi.

Đây là lần đầu tiên Dương Tử Mi được nhìn thấy một sinh mệnh ra đời, cô cảm thấy cực kỳ thần kỳ, vi diệu.

Cô quan sát, thấy sát khí đã rời xa khỏi đứa trẻ, mới cảm thấy yên tâm. Bây giờ, bọn họ chỉ còn cần phải bảo vệ Thiên Thiên nữa thôi.

Dương Tử Mi ra khỏi phòng sinh, cùng sư phụ bày ra Thất Tinh tụ linh trận ở bốn phía của ngôi nhà, bắt đầu đọc thần chú.

Để bảo vệ cho Thiên Thiên tốt hơn, Dương Tử Mi đã vẽ ra huyết chú và tụ dương chú, để bé đeo lên người, đêm nay nhất định không cho ra ngoài.

Ngọc Chân Tử đạo hạnh không cao, lúc này chỉ ngồi coi chừng Nhạc Thiên Thiên. Hai người Ngọc Thanh và Dương Tử Mi bày trận pháp bốn phía trong thôn, đợi giáng đầu sư kia tới.

Hai người họ hy vọng có thể tiêu diệt tên giáng đầu sư kia, không cho hắn đem năm loại độc và quỹ hàng vào trong thôn, gieo tai họa cho cả thôn.

Hai thầy trò vẫn canh giữ bên ngoài. Mặt trăng bị mây đen che khuất, cả thôn đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng chó sủa.

Trong lòng Dương Tử Mi có chút căng thẳng, bởi vì từ khi tu luyện đến nay, cô chưa bao giờ gặp phải chuyện nguy hiểm như bây giờ.

Nếu như đối phương có Tụ hồn kính, hơn nữa còn biết được nhược điểm của cô, như vậy thì cô hoàn toàn không có khả năng đánh trả rồi.

Tiểu Thiên nhớ lại vài câu thần chú triệu hoán điệp thần. Tuy những câu thần chú này không có tác dụng đối với giáng đầu sư có pháp thuật cao cường, nhưng lại có tác dụng với năm loại độc và thu phục được ma quỷ.

Có được thẻ bài bướm bướm, Dương Tử Mi cũng không hy vọng điều gì lớn với tháp sắt nhỏ. Chỉ mong lần này nó có thể phát huy được sức mạnh của mình.

Lòng bàn tay cô đặt lên mặt trên của tháp sắt nhỏ, hấp thụ âm sát khí từ nó, để bổ sung lại năng lượng cho bản thân.

Còn Ngọc Thanh thì vừa phát cây phát trần lên xuống, vừa đọc thần chú, khiến nó trở nên mạnh hơn.

Đêm, càng lúc càng khuya!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 379: Cuộc chiến ác liệt (1)

Đêm khuya, sương mù bao phủ sơn thôn yên tĩnh, mặt trăng tình cờ lộ ra khỏi rặng mây đen dày đặc, ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên mặt đất, làm tăng thêm sự lạnh lẽo âm u.

Bỗng nhiên, Tiểu Thiên sốt sáng kêu lên:

- Chị, đến rồi!

Không gian bốn phía đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lẽo, còn có một làn gió âm trầm, thổi qua da Dương Tử Mi, khiến cô dựng tóc gáy, lạnh sống lưng.

Phát trần trên tay Ngọc Thanh cũng hơi rung động.

Dương Tử Mi và Ngọc Thanh liếc mắt nhìn nhau một cái, mỗi người trốn vào một bên sau cây đại thụ.

Trên con đường nhỏ lầy lội uốn lượn kia, có một người từ từ đi tới.

Người đó rất gầy, rất cao, đầu đội nón rộng vành, che chắn khuôn mặt nghiêm nghị, mặc áo màu đen dài, chống một cây gậy màu đen có hình đầu lâu, trong gió đêm, trông ông ta y như một người rom đung đưa trước gió, quần áo bay phấp phật.

Sau lưng ông ta có năm con vật độc xếp theo thứ tự chia thành năm đường, gồm có rắn độc, rết, thằn lằn, nhện nhện, bọ cạp, bò nháy, tron nhót, đi theo hàng lối rất trật tự.

Sau nữa còn có một con Huyết Quỷ Hàng, có hình thù của một đứa con nít bay lơ lửng, thỉnh thoảng nghịch ngợm nhảy lên vai người kia, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu nghịch ngợm, nghe cực kỳ non nớt, nhưng trong bóng tối lại có vẻ cực kỳ quỷ quyệt, còn cười khanh khách.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn quan sát ông ta.

Sát khí trên người của ông ta còn nặng hơn Mịch La gấp mười lần, thậm chí máu của ông ta cũng là màu đen.

Người này đã giết bao nhiêu người, phạm phải bao nhiêu tội ác mới có thể như vậy?

Dương Tử Mi nắm chặt tay.

Tháp sắt nhỏ cũng cảm nhận được tâm tình của cô, hơi rung động một chút, phát ra âm thanh như đang rất hào hứng.

Đúng vậy, cái tháp sắt nhỏ này biến thái, gặp âm sát khí giống như nó, nó sẽ càng vui mừng và thích thú.

Chỉ là... lần này nó có thể chịu đựng được âm sát khí của đạo sĩ bất ma này sao?

Huyết Quỷ Hàng đang nhảy nhót phía trước cũng như cảm nhận được gì đó, bỗng nhiên dừng lại không nhảy nữa, mà bay về phía vai của tên đạo sĩ kia, khuôn mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, trên đầu có hai bím tóc được cột bằng dây thừng màu hồng cũng dừng hết lên.

Giáng đầu sư như cảm nhận được sự bất thường của Huyết Quỷ Hàng, cũng dừng bước.

Ngũ độc đi theo sau ông ta cũng đột nhiên dừng lại, có chút hoảng loạn, có điều, bọn chúng như có người chỉ huy vậy, trong nháy mắt lại ngay hàng thẳng lối, giống như đang chờ hiệu lệnh xuất binh.

Cái đầu lâu trên gậy của ông ta cũng lay động tạo ra âm thanh rì rào.

Đôi mắt được che phủ dưới chiếc nón rộng vành hơi híp lại...

- Đi!

Cổ họng ông ta như có kim loại trong đó, giọng nói nghe chói tai hơn bình thường.

Huyết Quỷ Hàng nghe thấy hiệu lệnh, lập tức bay về phía trước, mục tiêu hướng về phía Ngọc Thanh và Dương Tử Mi đang đứng sau cây đại thụ.

Dương Tử Mi nhíu mày, bọn họ vẫn kiên nhẫn chờ giáng đầu sư đi vào trận pháp họ đã bày ra, khi bọn chúng phát hiện, giáng đầu sư kia vẫn còn đang ở ngoài trận.

- Lọc cọc lọc cọc

Huyết Quỷ Hàng cười khanh khách từng con, thỉnh thoảng còn lè lưỡi, sát khí cực kỳ nặng, đi về phía Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh đọc khẩu quyết, từng sợi trắng trên cây phát trần giống như sợi dây thép quét về phía Huyết Quỷ Hàng.

Phát trần này là do Tổ Sư gia truyền lại cho ông, có lực tấn công cực kỳ lớn với những vật có âm sát khí.

Nhưng Huyết Quỷ Hàng cũng không sợ lực tấn công của cây phát trần, bỗng nhiên bay quanh Ngọc Thanh nhanh như con thoi, tiếng cười khanh khách vang vọng trong sự yên lặng của bóng đêm được phóng to đến cực đại, khiến người ta sồn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 380: Cuộc chiến ác liệt (2)

Ngọc Thanh đọc thần chú, rót chân khí vào phát trần, tăng lực tấn công vào Huyết Quỷ Hàng.

Ai ngờ, tên Huyết Quỷ Hàng thật sự quá biến thái.

Ngọc Thanh thấy phần đầu của nó đã bị phát trần quét đến nổi nát bét rồi, nhưng trong nháy mắt lại trở nên bình thường, giống như những tổn thương lúc này của nó chỉ là ảo giác.

- Tiểu Thiên, sao lại như vậy?

Dương Tử Mi nhìn thấy sư phụ gặp nguy liền cuống lên.

Lúc này cô lại không tiện xuất hiện giúp đỡ sư phụ, bởi vì mục tiêu mà cô phải chống lại chính là giáng đầu sư kia, nếu xuất hiện quá sớm, e rằng mọi chuyện sẽ bại lộ, làm cho tên đạo sĩ kia đề cao cảnh giác.

- Chị ơi, em cũng không biết nữa, có thể là do tên Huyết Quỷ Hàng kia đã tu luyện tới cảnh giới nhất định, có thể chịu đựng được lực tấn công của phát trần.

Tiểu Thiên trả lời:

- Chị à, có nên thử dùng thẻ bài bướm bướm không?

- Chờ chút đã.

Dương Tử Mi nhìn thấy sư phụ của cô còn chưa tìm được cách đối phó với tên Huyết Quỷ Hàng kia, hoảng hốt, lúc này tên giảng đầu sư đó đang từng bước đi về phía trận pháp, đến rất gần rồi.

Bọn họ phải chờ...

Cô vừa nhìn kỹ động thái của tên giảng đầu sư kia, vừa chú ý đến tình hình bên này của sư phụ mình.

- Chị, tóc của tên Huyết Quỷ Hàng bên này đều biến thành rắn độc rồi!

Tiểu Thiên giật mình kêu lên.

Đúng vậy, những sợi tóc trên đầu của đứa trẻ này bỗng nhiên biến thành những con rắn có đôi mắt độc ác và những cái lưỡi thật dài, liên tục tấn công về phía Ngọc Thanh, hơn nữa còn phun khí gây ngộp thở.

Ngọc Thanh nín thở, lùi về phía sau vài bước. Huyết Quỷ Hàng như một đứa trẻ nghịch ngợm vậy, cười khanh khách, rắn độc trên đầu nó cũng không ngừng xuất hiện nhiều hơn, cực kỳ đáng sợ và khủng khiếp.

Đối với loại sinh vật độc ác này, Dương Tử Mi thật sự vừa căm ghét, lại vừa sợ hãi.

Đột nhiên, tên giảng đầu sư kia như cảm nhận được chuyện gì, khi vừa sắp bước vào trận pháp, bước chân bỗng khựng lại, lấy còi điều khiển ngũ độc ra thổi.

Những con vật độc kia đang theo sau giảng đầu sư, bỗng nhiên bắt đầu nhanh chóng bò về phía Ngọc Thanh.

Dương Tử Mi cũng không thể chần chừ thêm nữa rồi!

Đạo hạnh của Ngọc Thanh tuy cao, nhưng dù sao đi chăng nữa thân thể của ông cũng là máu thịt, dùng hết sức để chống lại một tên Huyết Quỷ Hàng đã khó khăn rồi, sao có thể chịu được chiêu dùng ngũ độc tiêu nhân này của tên giảng đầu sư kia được nữa?

Cô nhảy ra ngoài, cầm thẻ bài burom bướm trong tay, đối phó với Huyết Quỷ Hàng cùng sư phụ.

Thẻ bài burom bướm bỗng lóe lên, bắn những tia sáng về phía Huyết Quỷ Hàng.

Ban đầu, tên giảng đầu sư đứng điều khiển ngũ độc thấy tình cảnh này thì cảm thấy ngạc nhiên, hơi ngẩn người, nhưng sau đó lại đổi thành cực kỳ vui mừng.

Quả nhiên, cô gái này chính là vật liệu tốt nhất để chế tạo vật quý hàng.

Một khi chế thành, tất nhiên có thể chống lại được cả quân lính của thiên đình.

Hắn vẫn đứng bên ngoài, không nhúc nhích, nhìn động tác Dương Tử Mi quơ thẻ bài burom bướm, trên mặt thể hiện sự khinh thường.

Dương Tử Mi chỉ có thần chú có thể điều khiển thẻ bài burom bướm, nhưng nó lại không liên quan gì với thủ ấn chỉ quyết, sức mạnh của thẻ bài kia cũng giống như lấy trứng chọi với đá mà thôi, huống chi, trên tay của cô bất quá cũng chỉ là một thẻ bài burom bướm.

Huyết Quỷ Hàng bị ánh sáng của thẻ bài này đánh đến nỗi phải lui về vài bước, những con rắn trên đầu nó lại biến thành tóc, thổi vù vù trong gió đêm vang lên tiếng tí ti.

- Đi!

Ông ta lại phát động hiệu lệnh cho Huyết Quỷ Hàng.

Huyết Quỷ Hàng tiến lên lần thứ hai, có điều lúc này, khuôn mặt của nó bỗng trở nên dữ tợn, trong mũi, miệng và hai tai đột nhiên chảy máu rất kỳ lạ, miệng phát ra tiếng khóc non nớt thê thảm của trẻ con:

- Ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết đâu...

Tiếng khóc này làm cho Dương Tử Mi nổi da gà, tim như ngừng đập...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 381: Trận chiến ác liệt (3)

- Chị ơi! Nhanh tỉnh lại đi! Đó là con quỷ ranh kia!

Tiểu Thiên đứng bên cạnh sốt ruột nhắc nhở.

Dương Tử Mi giật mình, tỉnh táo lại.

Suýt nữa thì cô đã bị chiêu Mê Huyền của con quỷ ranh kia nhiếp hồn rồi.

Ngọc Thanh lắc phát trần, quét về phía con quỷ ranh!

Không ngờ, con quỷ ranh kia lại chột há miệng, cắn lấy phát trần!

Ngọc Thanh dùng sức muốn kéo phát trần về, không ngờ, sức mạnh của con quỷ ranh kia lại rất lớn, ông không thể động đậy được dù chỉ một chút. Nhưng lại thấy có rất nhiều máu đen trào ra từ miệng con quỷ ranh, thoát nhìn rất chi là đáng sợ.

Dương Tử Mi vội tung thẻ bài bướm bướm ra để tấn công con quỷ ranh.

Tuy rằng thẻ bài bướm bướm không thể phát huy được hết hiệu lực, nhưng vì là kẻ địch trời sinh của nó, cho nên dù ít hay nhiều nó cũng vẫn hơi kiêng kỵ, thả lỏng phát trần của Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh kéo phát trần về. Nhưng không ngờ, nọc độc của con quỷ ranh đã dính đầy lên những sợi tơ của phát trần. Một giọt rơi vào con mắt trái của ông.

Ông chột cảm thấy con mắt đau xót, bông rát.

Dương Tử Mi nhìn qua, phát hiện hốc mắt của sư phụ biến thành màu đen một cách nhanh chóng, hơn nữa màu đen đã lan tràn ra khắp cả khuôn mặt.

Hồng rồi! Sư phụ trúng độc!

Cô đẩy con quỷ ranh lui lại, đưa tháp sắt nhỏ cho sư phụ, để cho ông cầm trong tay.

Cô vốn tưởng rằng, tháp sắt nhỏ cũng có thể giúp đỡ sư phụ giải độc nhanh chóng giống Long Trục Thiên vậy.

Nhưng không ngờ, Ngọc Thanh cầm tháp sắt nhỏ trong tay, lại không có bất cứ hiện tượng nào xảy ra. Khí độc vẫn đang tràn lan, cả con mắt đã trở nên không thể nhìn thấy rõ ràng được nữa.

Thấy tình huống này, Dương Tử Mi thầm kêu hồng bét, vì thế không ý lại vào tháp sắt nhỏ nữa, vội lấy ngón châm ra, đâm vào mấy huyệt vị quan trọng trên người sư phụ, ép chất độc không cho nó tiếp tục tràn lan được nữa.

Đúng lúc này, con quỷ ranh nhận được mệnh lệnh từ Kappa, lại bắt đầu tập kích. Những con độc vật khác cũng ủa lên.

- Tử Mi, đừng quan tâm đến ta nữa!

Ngọc Thanh đẩy Dương Tử Mi ra:

- Hãy bảo thù cho ta!

Dương Tử Mi thoáng nhìn đôi mắt của sư phụ, lòng đau như cắt, chân phải đạp mạnh lên mặt đất, tay đan “Ấn Phục Ma”, một tia sáng chói lóa như lưỡi dao bắn ra từ tay cô, chém trúng con quỷ ranh.

Chân phải đạp đất vốn là phương pháp mệnh lệnh quỷ của Đạo Môn, phái Mao Sơn am hiểu pháp thuật Ngũ Quỷ, phương pháp cơ bản nhất chính là hai bàn tay đặt song song vươn lên trời và đạp lên mặt đất. Hơn nữa, đạo sĩ Mao Sơn còn dùng đạp mặt đất để làm cơ sở, phát minh ra một bộ phép thuật gọi là “Thần Đả”. Người luyện tập phép thuật này thành công có thể bảo vệ cơ thể bằng cách thông qua đạp lên mặt đất để hiệu lệnh thần phạt trên trời. Năm đó, khi liên quân tám nước xâm nhập vào Bắc Kinh, người của Đoàn Nghĩa Hợp đã dùng phép thuật này để đánh trả. Nhưng đầu sao thì thân thể máu thịt cũng khó mà địch lại súng tây đại bác tây, cho nên cuối cùng Đoàn Nghĩa Hợp vẫn thất bại. Từ đó về sau, các nhà khoa học nước ngoài khi nhắc đến phép thuật “Thần Đả” chỉ khịt mũi coi thường, châm biếm rằng đó chẳng qua chỉ là thuật thôi miên mà thôi. Nhưng bất kể là thôi miên hay là thật sự có thần linh nhập vào người, phép thuật “Thần Đả” có thể khiến một con người từ tay trời gà không chặt biến thành cao thủ trong chớp mắt, đã là sự thật không thể chối cãi.

Cái trán của con quỷ ranh bị đánh trúng bởi chiêu Ấn Phục Ma tiêu hao sạch chân nguyên của Dương Tử Mi...

“Bùm!”

Tiếng đá nổ tung rền rĩ vang trời. Cả cái đầu của con quỷ ranh chột bùng cháy, biến thành một quả cầu lửa...

Mùi hôi vẫn đục nhanh chóng tràn lan trong không khí...

Dương Tử Mi nâng cao tháp sắt nhỏ trong tay...

Khí độc trong không trung nhanh chóng tụ tập vào tháp sắt nhỏ, cuối cùng biến mất không còn tung tích.

- Chị quá đỉnh! Không ngờ phép thuật của chị lại còn có tác dụng hơn cả điệp thần của tụi em nữa!

Tiểu Thiên reo lên phấn khởi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 382: Trận chiến ác liệt (4)

Dương Tử Mi chưa kịp vui sướng, bởi vì lúc này, đoàn quân độc vật của Kappa đã bao vây cô và sư phụ.

Tuy rằng con mắt của Ngọc Thanh bị thương, nhưng công lực của ông không suy giảm, vẩy phát trần, quét chết không ít độc vật.

Có lẽ Kappa ăn chắc rằng Dương Tử Mi là con gái, trời sinh sợ rắn, cho nên bày rắn trong quân đoàn độc vật đều tấn công Dương Tử Mi, có ít nhất mấy trăm con, lúc nhúc liên tục trước mắt cô, thè lưỡi, phun nọc độc.

Dương Tử Mi nổi da gà, nhưng cô không sợ hãi. Nếu không tiêu diệt đám độc vật này và tên quý hàng sư kia nhanh chóng thì không thể chữa trị mắt cho sư phụ được!

Vì thế, cô kết ấn liên tục, âm sát khí bắn ra liên tục từ ngón tay, mỗi một tia đều giết chết những con rắn độc đó.

Đáng tiếc là, phương pháp này quá chậm.

- Chị ơi! Muốn bắt giặc thì phải bắt vua trước! Những con độc vật này đều bị quý hàng sư kia khống chế. Chỉ cần chị bắt được tên quý hàng sư kia, vậy thì không còn vấn đề gì nữa!

Tiểu Thiên nhắc nhở:

- Gà đã bước vào trong trận pháp của chị rồi!

Dương Tử Mi nhìn lại, quả nhiên là thế!

Cô nhanh chóng nhảy lên trên một cành cây, tạm thời tránh xa phạm vi tấn công của bầy rắn độc kia.

Ngón tay kết ấn, cần lưỡi phun máu, liên tục vẽ bùa trong không trung...

- Thần binh cấp hóa như luật lệnh! Tật!

“Bùm” một phát!

Kappa kinh ngạc phát hiện, chợt có ngọn lửa bùng cháy hùng hực bao vây quanh mình!

Ông ta không hiểu, rốt cục thì đồng lửa đó ở đâu ra?

Thật ra thì, những ngọn lửa đó bắt nguồn từ trận pháp Tam Muội Chân Hóa được Dương Tử Mi và Ngọc Thanh bố trí kỹ lưỡng, dựa theo hàng ngàn mạng người mà tên quý hàng sư kia mang trên lưng.

Bình thường, chúng ta thường thấy bùa chú trên tay các đạo sĩ đột nhiên cháy mà không cần mồi lửa, đó chính là Tam Muội Chân Hóa mà họ dùng để đốt lá bùa.

Chẳng cần đạo hạnh cao siêu mà cũng có thể đốt bùa được. Nhưng, nếu muốn bố trí Tam Muội Chân Hóa Trận có lực sát thương rất mạnh thành công, vậy thì đẳng cấp cũng phải tầm cỡ như Ngọc Thanh.

Dương Tử Mi khởi động Tam Muội Chân Hóa Trận, sau đó tiếp tục vẽ bùa trong không trung, thúc đẩy Thiên Cương Cửu Dương Trận đằng sau Tam Muội Chân Hóa Trận.

Thiên Cương Cửu Dương Trận, từ xưa đến nay chỉ thích hợp cho đồng nam thuần dương tu luyện.

Cô là con gái, hơn nữa còn có âm sát khí rất nặng trong người, vốn dĩ không thích hợp để sử dụng Thiên Cương Cửu Dương Trận. Hồi xưa lúc Ngọc Thanh dạy cô, thậm chí có hơi lo ngại.

Nhưng không hiểu sao, cô sử dụng trận pháp này lại hoàn toàn không thua kém những đồng nam thuần dương kia, thậm chí còn có một loại hiệu quả rất đặc thù, bởi vì cô có một ý tưởng rất thiên tài, kết hợp Thiên Cương Cửu Dương Trận với Cửu Âm Trận, hình thành Thái Cực Lưỡng Nghi Trận. Cho dù là có mười Ngọc Thanh cũng không thể phá giải trận pháp này được.

Kappa không hổ danh là quý hàng sư hàng đầu Thái Lan. Hơn nữa, ông ta đã được sư phụ dạy dỗ từ nhỏ, từng chuyên nghiên cứu về trận pháp kỳ môn của Hoa Hạ.

Ngày hôm đó, sư phụ của ông ta chiến đấu với Huyền phái Hoa Hạ, cũng bị Tam Muội Chân Hóa tương khắc vây hãm, bởi vậy mà bị bóng hơn nửa người.

Do đó, sau khi trở về Thái Lan, sư phụ của ông ta đã hao phí công sức nghiên cứu xem làm cách nào để khắc chế được Tam Muội Chân Hóa Trận, hơn nữa lão còn tìm được phương pháp phá giải!

Kappa là đệ tử đích truyền của lão, cho nên theo lẽ dĩ nhiên, lão đã truyền thụ phương pháp phá giải cho ông ta.

Sau khi Kappa nhận ra đây chính là Tam Muội Chân Hóa Trận y như lời của sư phụ, ông ta lập tức trở nên bình tĩnh, không chế thuật Thủy Long đánh về phía ngọn lửa...

Tam Muội Chân Hóa gặp nước nên tắt ngúm.

Dương Tử Mi nhú mày thật nhẹ. Thật không ngờ rằng, tên đạo sĩ Thái Lan này lại biết cách khắc chế Tam Muội Chân Hóa Trận của Đạo gia bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 383: Trận chiến ác liệt (5)

May mà đằng sau còn có Thái Cực Lưỡng Nghi Trận được kết hợp từ Thiên Cương Cửu Dương Trận và Cửu Âm Trận do mình sáng tạo.

Ngọc Thanh đã nghiên cứu trận pháp này khoảng năm năm rồi, nhưng vẫn chưa tìm được cách phá giải nó.

Cô không tin rằng tên quý hàng sư này lại có thể phá giải được!

Kappa thấy những ngọn lửa đó đã bị mình dập tắt, đang vui sướng trong lòng, vừa định bước ra ngoài, lại phát hiện đằng trước rải đầy những tấm bùa khổng lồ.

Những tấm bùa chú đó đều lơ lửng trong không trung, tấm nào cũng giống như một tấm chắn khổng lồ, xoay tròn liên tục, ngăn chặn trước đường đi của mình.

Cái quỷ quái gì vậy?

Chẳng trách khi đó sư phụ vẫn nói với mình rằng, trận pháp kỳ môn của Hoa Hạ đều biến hóa khôn lường.

Hôm nay gặp được, quả là như thế.

Nhưng hắn vẫn không thể nào hiểu được, tại sao thiếu nữ thoạt nhìn chỉ khoảng mười lăm tuổi kia lại có thể biết được những thứ cao siêu như vậy?

Nếu có thể bắt được cô ta, cho dù không thể làm thành quý hàng, thì cũng có thể bắt cô ta truyền thụ trận pháp kỳ môn cho mình. Hơn nữa kết hợp với phép thuật phù thủy quý hàng của mình, nhất định sẽ vô địch thiên hạ.

Nghĩ vậy, ông ta lập tức tràn đầy phấn khởi.

Ông ta dùng hết sức, muốn lao ra khỏi Thái Cực Lưỡng Nghi Trận, nhưng lại nhận ra, những tấm bùa chú xoay tròn đó cứ như là tường đồng vách sắt vậy, tuy không có lực công kích, nhưng có thể nhốt người ta ở trong đó cho đến chết.

Sư phụ chưa từng dạy cho mình phương pháp phá giải loại pháp thuật này.

Phải làm sao đây?

Dẫu sao thì ông ta cũng không phải là một tên mẫn phu tầm thường. Thành tựu ngày nay đã đủ để chứng minh cho trí tuệ của ông ta.

Ông ta biết, nếu mình cứ hao phí thể thực để công kích những tấm bùa đó, cuối cùng chỉ có thể cạn kiệt sức lực, rồi rơi vào trong tay Dương Tử Mi.

Vì vậy, ông ta đứng yên không động đậy.

Đám độc vật mà ông ta triệu hồi vẫn đang tấn công Dương Tử Mi.

Chỉ cần Dương Tử Mi hơi mất tập trung một xíu thôi, vậy thì trận pháp này cũng sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Hơn nữa, ông ta đã phát hiện ra, Dương Tử Mi thật sự sợ hãi bầy rắn độc.

Chiếc còi của ông ta phát ra thanh âm rất là kỳ lạ xa xăm, lan truyền ra ngoài xa mấy trăm dặm..

Thì ra, đã có mấy trăm loại rắn đủ mọi màu sắc yên ắng mai phục ở đồng ruộng trong núi. Nghe thấy thanh âm triệu hồi, bọn nó chui ra ồ ạt từ trong bùn đất, trong đồng cỏ, từ bốn phương tám hướng, bò về một phía...

Nếu có ai đó trùng hợp đi đường ban đêm, nhìn thấy quân đoàn rắn này nhất định sẽ sợ té đái, cho rằng sắp có chuyện xảy ra.

Ở gần thôn Nhạc gia có núi, hơn nữa tốc độ bò của loài rắn là rất nhanh.

Dương Tử Mi đứng ở chạc cây trên cao, cô kinh ngạc phát hiện, có càng ngày càng nhiều các loại rắn đủ màu tụ tập ở cách đó không xa. Có loại trăn to khỏe như bắp tay, có rắn hổ mang cực độc, cũng có những loại rắn độc nhỏ màu sắc sỡ bé như ngón tay...

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ tên quý hàng sư kia còn có thể triệu hồi loài rắn hoang dại một cách tùy ý sao?

Thật đáng sợ.

Nhìn thấy quân đoàn rắn lúc nhúc bò tới, cô sợ tới mức mềm hết cả chân.

Cô căng thẳng nhìn sư phụ.

Sư phụ vẫn đang chiến đấu liên tục, cộng thêm trúng độc, thể lực đã dần dần cạn kiệt...

Dương Tử Mi không thể lại ngồi chờ tên quý hàng sư kia mệt chết được nữa. Cô nhất định phải chủ động tấn công mới được!

May mà bên cạnh cô còn có Tiểu Thiên đang giúp đỡ cô triệu hồi thẻ bài bướm bướm, không cho phép bầy rắn độc dưới tàng cây trèo lên trên cây.

Cô cắn nát đầu ngón tay, chuẩn bị thôi thúc câu niệm chú tấn công mạnh nhất - Diệt Thiên Tuyệt Địa.

Diệt Thiên Tuyệt Địa có khả năng cản trả rất lớn. Nếu không thể tiêu diệt được kẻ địch, vậy thì bản thân mình sẽ bị trọng thương, gãy nát gân mạch.

Nhưng cô đã không thể để ý quá nhiều!

Đúng lúc cô còn chưa kịp khởi động niệm chú tấn công, có một giọt máu rơi xuống tháp sắt nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 384: Trận chiến ác liệt (6)

Tháp sắt nhỏ vốn có màu đen u tối chợt phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, khiến cô chói mắt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cô khó hiểu nhìn tháp sắt nhỏ...

Lại xảy ra chuyện khiến người ta kinh ngạc hơn!

Thể tích của tháp sắt nhỏ chợt dần dần lớn lên, nặng hơn, diện tích phát sáng của ánh vàng rực rỡ trên thân nó cũng càng ngày rộng...

Ánh vàng chiếu đến đâu, bầy rắn độc lại tự động lùi đến đó, ánh mắt mang theo một loại kính sợ nào đó khi nhìn tháp sắt nhỏ.

Tháp sắt càng ngày càng nặng, càng ngày càng lớn, chưa tới một phút, vậy mà đã cao tới 50 cm, dài hơn ban đầu 10 cm.

Toàn thân vàng óng ánh, cũng không biết rốt cục là thần vật phương nào.

Kappa cũng ngơ ngác!

Gã nhìn tháp sắt màu vàng trên tay Dương Tử Mi bằng con mắt tham lam!

Đó nhất định là pháp khí siêu cấp! Nếu không, bày răn độc của gã cũng không đến mức sợ hãi ánh sáng vàng trên người nó đến vậy!

Dương Tử Mi nâng tháp sắt, nhảy xuống từ trên cây, đi đến bên cạnh sư phụ, giúp sư phụ thoát thân.

Ánh sáng vàng trên tháp sắt chiếu rọi lên phần đuôi bị mấy con bọ cạp rết độc cắn đến mức sưng đen của Ngọc Thanh...

Đôi chân vốn còn rất đau đớn của Ngọc Thanh chợt như là vừa được là qua vậy, những vết sưng đen biến mất một cách nhanh chóng.

Dương Tử Mi mừng rỡ nói:

- Sư phụ, ánh sáng vàng này có thể giải được độc!

Cô nâng tháp sắt lên cao, chiếu rọi lên mặt Ngọc Thanh.

Những nơi ánh sáng vàng lướt qua, màu đen trên mặt Ngọc Thanh dần dần biến mất...

Đáng tiếc, con mắt kia đã bị hỏng do ngâm nọc độc quá lâu.

Thấy con mắt của sư phụ bị hỏng, Dương Tử Mi rất chỉ là đau lòng, cắn răng:

- Sư phụ, nhất định con sẽ báo thù cho người!

Cô nâng tháp sắt, xông tới trước mặt Kappa còn đang bị nhốt trong Thái Cực Lưỡng Nghi Trận.

Kappa còn tưởng rằng chỉ cần Dương Tử Mi mất tập trung, trận pháp nhất định sẽ mất hiệu lực.

Nhưng không ngờ rằng, cho dù không có Dương Tử Mi khống chế, trận pháp vẫn có thể duy trì được hai mươi phút.

Gã thấy tình hình rất không ổn, muốn chạy trốn, nhưng không thể trốn thoát...

Dương Tử Mi xông vào trận pháp, giơ tháp sắt lên, đánh về phía Kappa...

Kappa cũng sử dụng pháp khí mạnh nhất của gã, gây đầu lâu trong tay gã đánh trả...

Ánh sáng của tháp sắt sắc bén không thể đỡ.

Gã phát giác, âm sát khí mà mình gọi ra đều bị tháp sắt hút mất, hoàn toàn không còn lực công kích nào cả, đành phải bỏ qua pháp thuật, quyết đấu bằng vũ lực với Dương Tử Mi.

Xưa nay Dương Tử Mi vẫn luôn chú trọng tu luyện nguyên khí pháp thuật, sơ sẩy luyện võ. Bởi vậy, cô không khỏi luống cuống tay chân trước những chiêu thức Muay Thái vững chắc kia.

Tháp sắt nhỏ cũng chỉ có thể bó tay khi Kappa lại không sử dụng pháp thuật nữa.

Dương Tử Mi không đành lòng coi tháp sắt như vũ khí để đánh Kappa, sợ rằng lỡ đầu Kappa cứng quá thì sẽ đập hư tháp sắt mất, thế thì mất nhiều hơn được.

Lúc này, Ngọc Thanh cũng xông tới, sánh vai với Dương Tử Mi đối phó Kappa.

Ngọc Thanh khác với Dương Tử Mi. Ông vẫn luôn chú trọng tu luyện ngoại công, phát trần trong tay cũng chính là vũ khí công kích mạnh nhất.

Tình thế bắt đầu đảo ngược!

Kappa bị đẩy lùi, hơn nữa bị phát trần của Ngọc Thanh quét trúng liên tục, vết thương đầy người...

Lúc này, Dương Tử Mi trầm hạ quyết tâm, chờ đánh chết Kappa, sau đó nhất định cô sẽ tu luyện ngoại công, hơn nữa phải có vũ khí trong người mới được. Nếu không thì lỡ gặp phải người giống vậy, cô không có cách nào mà chống đỡ được mất.

Trước kia, cô vẫn cho rằng mình sẽ không gặp phải chuyện gì to tát cả, có pháp thuật và chân khí là đã đủ rồi.

Đến bây giờ cô mới hiểu được, trước kia mình đã quá tự phụ.

Con người, vĩnh viễn không thể biết được họ sẽ gặp phải kẻ địch như thế nào.

Đương nhiên, những kẻ địch mà mình gặp phải, thường thì sẽ tăng theo thực lực của bản thân mình.

Người tầm thường thì chỉ có thể gặp phải kẻ địch cũng là người tầm thường.

Cô đã không còn là Dương Tử Mi trong quá khứ nữa. Những con người và những vấn đề cô gặp phải, cũng không thể giống y như trong quá khứ được.

Trước đó là Mịch La, lần này là Kappa. Lần này cô không chết, nhưng còn lần sau thì sao?

Cô suy nghĩ, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 385: Ảo ảnh đầu lâu

Đúng vào lúc Kappa đang luống cuống tay chân vì đối phó với Ngọc Thanh, gã chợt thò tay vào chiếc túi vẫn mang theo bên người, lấy ra một thứ gì đó có cán dài.

Chính là chiếc gương Tụ Hồn đó!

Dương Tử Mi thấy gương Tụ Hồn, thân thể hơi run rẩy, bất giác trốn đến sau lưng sư phụ Ngọc Thanh.

“#@%@\$%\$...”

Kappa đọc một câu thần chú mà Dương Tử Mi không thể hiểu được.

Chỉ thấy chiếc gương Tụ Hồn kia bắt đầu run rẩy dữ dội, một luồng khói đen dữ tợn xông ra từ trong đó.

Thiên nhãn của Dương Tử Mi có thể thấy rõ có mấy trăm vong hồn chen nhau chui ra từ đó.

Cô và Ngọc Thanh vội đọc chú Diệt Hồn...

Không ngờ, Kappa lại không dùng vong hồn để chiến đấu với bọn họ, mà ngược lại, những vong hồn vừa xuất ra đã bốc cháy ngay, khói đen sinh ra từ ngọn lửa đều được thu vào trong gậy đầu lâu của Kappa...

Cây gậy đầu lâu kia chợt dường như sống dậy, biến thành vô số ảo ảnh, rượt đuổi Dương Tử Mi và Ngọc Thanh.

Đó là cái gì vậy?

Dương Tử Mi và Ngọc Thanh nhìn nhau.

Tuy rằng Kappa không đối phó với mình bằng gương Tụ Hồn, nhưng Dương Tử Mi cũng không chùn bước.

Cô sợ sư phụ sẽ bị thương lần nữa, đứng che trước sư phụ, bắt đầu tung tháp sắt lên, rượt đuổi chiếc đầu lâu kia.

Nhưng đầu lâu vẫn đang biến hóa liên tục, cô hoàn toàn không thể phân biệt được cái nào là thật, cái nào là ảo ảnh.

Hơn nữa, những chiếc đầu lâu ảo ảnh đó cũng có lực công kích. Cô sơ sẩy bị đánh vào tay một cái, đau muốn chết.

May mà cô có tháp sắt, cho nên không sợ bị trúng độc.

Thế lực của Ngọc Thanh dần dần cạn kiệt.

Thế lực của Dương Tử Mi hồi phục khá là nhanh, nhưng cứ đánh nhau mãi với hàng hà vô số ảo ảnh như vậy cũng không ổn. Cho dù cô không mệt, nhưng mà sư phụ tuổi già của cô sẽ mệt chết.

Hướng chi, cô cũng đã bị đánh trúng mấy lần rồi, đau chết luôn.

Cô khó hiểu hỏi Tiểu Thiên:

- Tiểu Thiên, em có biết tại sao ông ta cứ đốt cháy vong hồn liên tục không?

Tiểu Thiên hơi thấp thỏm, đáp lời:

- Xem chừng, ông ta coi vong hồn như nhiên liệu để hình thành lực công kích mạnh mẽ, tạo ra vô số ảo ảnh.

Dương Tử Mi nhìn đám vong hồn đã tan thành mây khói vì bị đốt cháy, không khỏi đau lòng thay cho họ.

Một khi vong hồn đã tan thành mây khói rồi thì sẽ tan biến trong tam giới, không bao giờ được luân hồi nữa.

- Chị nhắm mắt lại thử xem.

Tiểu Thiên chột hết lên.

Dương Tử Mi vui mừng.

Đối mặt với ảo ảnh, sai lầm lớn nhất chính là nhìn nó bằng mắt thường.

Nếu không nhìn thấy, thì hẳn là sẽ không còn tồn tại ảo ảnh đâu nhỉ?

Cô thử nhắm mắt lại, lắng nghe bằng tai...

Năm giác quan của cô sâu sắc hơn người thường nhiều lắm. Sau khi nhắm mắt, thính giác trở nên nhạy cảm hơn.

Quả nhiên, những ảo ảnh hoa mắt kia đã biến mất, chỉ nghe thấy một ngọn nguồn công kích duy nhất.

Cô đọc thần chú, tụ tập toàn bộ chân khí trong cơ thể mình, đánh về phía ngọn nguồn công kích.

Bùm!

Lại vang lên một tiếng nổ!

Tiểu Thiên hét lớn:

- Ảo ảnh đã biến mất rồi chị ơi! Nhanh mở mắt ra đuổi theo đi!

Dương Tử Mi mở mắt, quả nhiên là thế.

Lúc này, cô đã bắt chấp tháp sắt có bị đập nát hay không, giờ tháp sắp lên nện thẳng vào chiếc đầu lâu kia.

Pằng!

Lại vang lên một tiếng nổ!

Một luồng khói nồng nặc nổ tung!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 386: Cẩn trả

Đầu lâu đã nát rồi kìa chị!

Tiểu Thiên phấn khởi kêu lên.

Dương Tử Mi vội nhìn lại tháp sắt trong tay mình, thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Thật là vô cùng may mắn!

Nó không trầy xước tí gì cả.

Kappa thấy vũ khí mạnh nhất của mình đã bị Dương Tử Mi phá hủy, trong lòng rối bời, ngưng đọc thần chú.

Những vong hồn còn đang chui ra liên tục đã hết bị đốt cháy rồi, bọn nó xông về phía Kappa một cách điên cuồng, kể cả quỷ sùng mà gã nuôi dưỡng cũng bắt đầu cắn ngược lại gã.

- A!

Kappa hét lên một tiếng, liên tục đập gương Tụ Hồn về phía đám vong hồn.

Gương tụ hồn giống như chiếc hộp Pandora bị mở ra vậy, linh hồn liên tục chui ra từ bên trong, ngoại trừ căn xé Kappa điên cuồng, bọn nó còn phân tán ra xung quanh.

- Sư phụ, phải làm gì bây giờ?

Dương Tử Mi nôn nóng nhìn Ngọc Thanh.

- Phải cướp gương Tụ Hồn để phong ấn cái đã!

Ngọc Thanh nói với Dương Tử Mi như vậy.

Cứ bỏ mặc như thế thì đám vong hồn sẽ bay ra càng lúc càng nhiều, thế thì cả cái thôn trang sẽ bị vong hồn quấy rối, cuối cùng biến thành thôn của quỷ.

Cho dù Dương Tử Mi hơi ngại gương Tụ Hồn, nhưng cô biết, không thể cho những vong hồn tràn đầy oán khí bị giam cầm lâu ngày lại chui ra nữa.

Cô cầm tháp sắt tiến lên.

Đám vong hồn vừa thấy tháp sắp, lập tức chạy tứ tán.

Dương Tử Mi bắn ra khí âm sát, bắn ngay trúng ngực Kappa đã không còn phòng bị nữa.

Kappa trúng chiêu, âm sát vào não!

Những người trước kia từng bị gã giết bằng thuốc độc một cách cay nghiệt đều biến thành hồn ma, khóc kêu đòi mạng gã, làm suy yếu ý chí của gã.

Dương Tử Mi lại bắn âm đạn ra, bắn vào cổ tay cầm gương Tụ Hồn của gã...

Kappa thả lỏng tay, gương Tụ Hồn rơi xuống mặt đất...

Ngọc Thanh giờ phát trần lên, quần lấy gương Tụ Hồn kéo về, cầm trong tay, bắt đầu đọc thần chú liên tục, phong ấn chiếc gương này lại lần nữa...

Ông hạ khoảng chín đạo bùa chú, mới trấn áp được âm hồn vong linh trong gương. Chiếc gương khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Còn Ngọc Thanh thì mệt gần chết, ngồi bệt trên mặt đất.

Dương Tử Mi vừa định giết chết Kappa, lại phát hiện mình không cần phải động thủ nữa.

Đám độc vật mà gã ta nuôi dưỡng đã điên cuồng bò lên trên người gã, bắt đầu cắn xé, cứ như người thấy mùi món ăn ngon nhất thế gian vậy...

Thì ra, thường ngày, vì khiến đám độc vật có thể cảm ứng được mình tốt hơn, nên Kappa vẫn thường nuôi bọn nó bằng máu tươi của mình.

Bây giờ, gã ta đã mất pháp lực rồi, hơn nữa còn bị thương tích đổ máu khắp người, đám độc vật kia đương nhiên là sẽ cắn ngược lại điên cuồng.

Chưa đến mười phút, cả người Kappa đã bị đám độc vật gặm nhấm đến mức không còn dư cả xương cốt...

Người bơi giỏi lại chết đuối!

Có lẽ trước kia gã ta chưa bao giờ ngờ rằng có ngày mình sẽ chết kiểu đó!

Bây rần hoang dại được gã triệu hồi cũng đã tìm đường về nhà rồi tản ra xung quanh hết...

Dương Tử Mi cầm tháp sắt đi dọn dẹp sạch sẽ khí độc còn sót lại. Thấy vẻ mặt mệt mỏi của sư phụ, cô lập tức truyền chân khí của mình cho ông, giúp ông hồi phục.

Ngọc Thanh được cô giúp đỡ, tinh thần bắt đầu được hồi phục, nhưng vẫn lo lắng nhìn Dương Tử Mi:

- Tử Mi, có không ít vong hồn đã trốn thoát, mấy ngày nay chúng ta phải bận rộn rồi.

Dương Tử Mi nhìn mấy vong hồn bay lượn trên bầu trời đêm, cũng cau mày lại.

Có không ít vong hồn không biết đã chạy tứ tán tới chỗ nào rồi, phải tìm hết thì không biết lãng phí bao nhiêu thời gian và sức lực mới xong đây.

Chương 387: Tình yêu ghen tỵ (1)

Dương Tử Mi đỡ sư phụ mệt mỏi trở về nhà Nhạc Thiên Thiên.

Ngọc Chân Từ thấy gương Tự Hồn trong tay Ngọc Thanh, thì thở phào nhẹ nhõm:

- Thiên tôn vô lượng, rốt cục thì sư huynh cũng đã cướp được lại gương Tự Hồn rồi. Còn tên quỷ hàng sư kia thì sao? Giết gã ta chưa?

- Giết rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng Kappa bị vạn độc cắn xé thảm thiết, Dương Tử Mi không khỏi cảm thấy hơi ghê tởm.

- Sư huynh, con mắt của huynh...?

Ngọc Chân Từ phát hiện ra con mắt trái của Ngọc Thanh trở nên tối tăm, kêu lên sợ hãi:

- Sư huynh, mắt huynh bị sao vậy?

Ngọc Thanh mỉm cười không để ý:

- Trúng độc của tên quỷ hàng sư kia, cũng giống sư phụ năm xưa vậy.

- Thiên tôn vô lượng! Chỉ cần Ngọc Chân Từ ta đây còn sống trên đời này, ta thề nếu không tiêu diệt hết bọn quỷ hàng sư ác ôn kia, ta sẽ không làm người nữa!

Ngọc Chân Từ nổi giận.

Dương Tử Mi chạy mồ hôi...

Sư thúc rất có dũng khí, nhưng thực lực thì...

Ngọc Thanh mệt mỏi quá mức, cho nên đi vào phòng đã được Nhạc gia chuẩn bị đầy đủ ngủ một giấc.

Ngọc Chân Từ quần lấy Dương Tử Mi, hỏi tình hình chiến đấu.

Dương Tử Mi cũng nói khái quát cho ông nghe.

Nghे thấy tình huống lúc đó lại mạo hiểm đến vậy, Ngọc Chân Từ không khỏi khó chịu:

- Sư huynh với tiểu sư đệ thật đáng ghét! Trận chiến kịch động đến vậy mà lại bắt ta trốn ở nhà trông trẻ. Quá đáng lắm luôn á!

Dương Tử Mi liếc xéo ông một phát.

Suýt nữa thì cô không bảo vệ nổi sư phụ, nếu lại thêm một sư thúc thảm họa đồng thời dễ bị kích động, thì cô lo rằng mình sẽ nổi điên lên mất.

- Sư thúc, Nhạc Thiên Thiên đâu rồi?

Dương Tử Mi muốn xem thử xem số kiếp của Nhạc Thiên Thiên đã được hóa giải hay chưa.

- Ở trong phòng ngủ ấy. Con với sư huynh đã tiêu diệt tên quỷ hàng sư kia, chắc là thằng bé sẽ không bị gì nữa chứ?

Ngọc Chân Từ hỏi.

- Khó nói lắm. Số mệnh con người đã được quyết định sẵn rồi, hướng chi tứ trụ của thằng bé đều là âm, đã định trước đêm nay sẽ có một kiếp.

Dương Tử Mi đi vào phòng Nhạc Thiên Thiên.

Nhạc Thiên Thiên nằm giang tay chân trên giường, lúc ngủ trông vẻ mặt rất chi là đáng yêu.

Cô nhìn kỹ ấn đường của cậu bé. Hắc tuyến đã nhạt bớt, nhưng nó vẫn tồn tại.

Cô bấm đốt ngón tay tính toán, ước chừng vào giờ Sửu, cậu bé vẫn còn một kiếp.

- Tiểu sư diệt, ấn đường của thằng bé vẫn còn hắc tuyến, chẳng lẽ kiếp số của nó còn chưa được giải trừ?

Tuy rằng Ngọc Chân Tử trình độ chẳng ra gì, nhưng ông vẫn biết một chút về xem tướng.

Dương Tử Mi ngồi bên giường nhìn Nhạc Thiên Thiên, âm thầm thở dài:

- Kiếp số trời định, không thể trốn thoát được.

- Pháp lực của tiểu sư diệt cao cường lắm mà, giúp thằng bé tránh né kiếp số đi!

Ngọc Chân Tử không đành lòng lên tiếng.

Dương Tử Mi cười khổ.

Nếu Nhạc Thiên Thiên là người bình thường thì không sao, cô có thể dùng một chút nguyên khí để nghịch thiên sửa mệnh cho cậu bé. Nhưng cậu bé lại là người tứ trụ toàn âm, rất khó sửa mệnh, hơn nữa nếu sửa mệnh thì chỉ sợ mình cũng sẽ bị trời phạt.

Từ một góc độ khác mà nói, Nhạc Thiên Thiên không thân cũng chẳng quen gì với cô, cô đâu phải là Quan Âm Bồ Tát đâu mà phải nhân từ hi sinh bản thân, tác thành cho người khác?

- Chị ơi...

Nghe thấy có tiếng động, Nhạc Thiên Thiên tỉnh lại, dụi mắt, ngồi dậy, chớp đôi mắt còn buồn ngủ nhìn Dương Tử Mi:

- Chị bắt yêu quái về rồi à?

- Ủ.

Dương Tử Mi sờ đầu cậu bé:

- Thiên Thiên ngủ có ngon không?

- Thiên Thiên mơ thấy đi bắt yêu quái với chị!

Nhạc Thiên Thiên thè lưỡi nghịch ngợm.

- Ha ha...

Dương Tử Mi nở nụ cười, bảo cậu bé ngủ đi.

- Chị ngủ chung với em được hông? Em rất thích chị á.

Nhạc Thiên Thiên ôm chầm lấy tay Dương Tử Mi, nói với ánh mắt cầu xin.

Dương Tử Mi không từ chối cậu bé được, đành phải gật đầu, nằm xuống bên cạnh cậu bé.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 388: Tình yêu ghen tỵ (2)

Nhạc Thiên Thiên rất chi là dính người, ôm chặt lấy tay cô, khuôn mặt nhỏ của cậu bé ghé sát vào hõm vai cô, ngủ một cách say mê.

- Chị thơm ghê á. Em thích lắm.

- Chị ơi! Cái tên Nhạc Thiên Thiên này thật quá đáng! Nó đang sàm sỡ chị kìa!

Tiểu Thiên không hài lòng kêu gào.

Dương Tử Mi chạy mồ hôi...

Nhạc Thiên Thiên chẳng qua chỉ là một cậu bé tám tuổi mà thôi, biết gì mà sàm sỡ chứ?

Huống chi, đôi mắt to tròn đen như mực của cậu bé trong vắt rõ ràng, không có bất cứ ý niệm xấu xa nào, chẳng qua là tuân theo thiên tính của trẻ con mà thôi.

- Chị ơi, em thích chị lắm. Chị chờ em lớn lên rồi chị gả cho em được hông?

Nhạc Thiên Thiên lại chột nói nghiêm túc.

Dương Tử Mi lúng túng.

Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ lại tràn đầy mong chờ ấy, cau mày:

- Nhưng chị lớn hơn Thiên Thiên nhiều lắm. Chờ đến khi Thiên Thiên trưởng thành thì chị cũng già rồi.

- Cho dù già thì chị vẫn là chị mà. Thiên Thiên vẫn thích.

Nhạc Thiên Thiên lại nói rất nghiêm túc.

Tuy rằng là lời nói vô tư của trẻ con, nhưng Dương Tử Mi vẫn cảm giác rất chi là cảm động. Cô nheo cặp má đáng yêu của cậu bé, nói:

- Nhưng chị đã muốn gả cho người khác rồi. Thiên Thiên nên đi tìm một cô bạn gái nhỏ khác đi thôi.

Nhạc Thiên Thiên nghe vậy, thay đổi ánh mắt, giọng nói trở nên hung ác:

- Thế thì chỉ cần em giết người đó, chị có thể gả cho em rồi!

Nghe thấy câu này, Dương Tử Mi cảm thấy lòng nặng trĩu.

Cô quan sát Nhạc Thiên Thiên rất nghiêm túc, phát hiện ra lại có một luồng sát ý xuất hiện trên thân thể vốn dĩ hồn nhiên ngây thơ của cậu bé.

Không phải là lời nói thoáng qua của trẻ con, mà cậu bé thật sự nổi lên sát ý.

Tuy rằng sát ý của cậu bé không đáng kể chút nào đối với Long Trục Thiên, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy khó chịu trong lòng.

- Thiên Thiên, em thích chị thật lòng à?

Cô hỏi.

- Tấm lòng của em đối với chị còn thật hơn cả ngọc trai!

Nhạc Thiên Thiên vỗ ngực mình, nói rất trịnh trọng:

- Vì chị, Thiên Thiên sẽ không bao giờ để ý đến A Hoa nữa đâu.

- Ha ha! A Hoa là ai?

Dương Tử Mi nhìn bộ dáng ông cụ non của cậu bé, cảm thấy hơi buồn cười, vặn hỏi.

- A Hoa là nữ sinh xinh đẹp nhất khối lớp của bọn em. Trước kia em rất thích ngắm nó, nhưng em thề với chị, sau này em sẽ không bao giờ nhìn nó nữa, chỉ nhìn chị thôi.

Nhạc Thiên Thiên thề thốt.

Dương Tử Mi xấu hổ.

- Thiên Thiên, chị lớn hơn em nhiều lắm, không thích hợp với em đâu. A Hoa lại vừa hợp đó.

- Không! Thiên Thiên chỉ cần chị thôi!

Giọng nói của Nhạc Thiên Thiên chột thay đổi, ánh mắt không vui, âm u hỏi:

- Chẳng lẽ là vì người đàn ông kia?

- Đúng rồi. Chị rất yêu anh ấy. Nếu em cũng thích chị thì không thể làm chị buồn được đâu.

- Chị cứ yên tâm đi! Thiên Thiên sẽ không bao giờ làm chị buồn đâu. Ai dám bắt nạt chị, em đánh chết nó!

Nhạc Thiên Thiên nói, cổ ưỡn bộ ngực nhỏ của cậu bé lên.

- Nhưng mà... Nếu em muốn giết chết người chị thích ấy, thì chị cũng sẽ đau lòng chết mất.

Những người tử tử toàn âm thì thường rất cổ chấp, lơ như trong tương lai Nhạc Thiên Thiên liên tục quấy rầy Long Trục Thiên thì cũng phiền. Cô nhất định phải bóp chết ý tưởng này từ trong trứng nước.

Nhạc Thiên Thiên nghe vậy, ngo ngác, vẻ mặt vừa khó xử lại vừa ghen tỵ do dự.

- Thiên Thiên nè, thích một người thì phải bao dung những gì mà người ấy thích, kể cả người mà cô ấy yêu.

Dương Tử Mi thừa dịp này dẫn đường suy nghĩ của cậu bé.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 389: Đau! hạn lớn giáng đầu

Nhạc Thiên Thiên hơi chu miệng:

- Tên đàn ông đó đã cướp mất chị, ngày nào em cũng ghen tị đến phát điên ấy, sao mà chị thích anh ta được?

- Ha ha! Thiên Thiên à! Anh ấy không hề cướp đi chị, mà vốn dĩ chị và anh ấy nên là của nhau. Anh ấy yêu chị, chị cũng yêu anh ấy, bọn chị trời sinh một đôi, em nên chúc phúc cho chị chứ không phải giết chết anh ấy để rồi khiến chị đau lòng mới phải.

Dương Tử Mi cũng nói với Nhạc Thiên Thiên một cách trịnh trọng:

- Nếu Thiên Thiên cũng thích anh ấy thì chị sẽ thích Thiên Thiên, còn nếu Thiên Thiên muốn giết anh ấy thì chắc chắn chị sẽ không thích em đâu, thậm chí còn ghét Thiên Thiên cơ. Em hãy tự nghĩ xem.

Gương mặt Nhạc Thiên Thiên lộ ra thần sắc sọi hải tốt độ, vội vàng ôm chặt lấy cánh tay Dương Tử Mi, dính sát vào cô:

- Chị ơi, đừng ghét Thiên Thiên, Thiên Thiên không giết người đàn ông của chị nữa, em sẽ thích anh ấy như thích chị. Chị ơi, chị phải thích Thiên Thiên đây.

- Được!

Dương Tử Mi khẽ thở phào một hơi, xoa xoa đầu cậu, miệng niệm chú ngữ, để cậu dần dần tiến vào giấc ngủ sâu.

Sau khi thấy cậu đã ngủ say, cô mới yên lặng quay người, quan sát bốn phía.

Tất cả mọi thứ đều bình thường, ngoài đứa trẻ mới sinh thỉnh thoảng khóc vài tiếng kia ra.

Trước đó cô và sư phụ đã bày bố trận pháp ở ngoài căn phòng này, những vong hồn trốn thoát từ Tụ Hồn Kính kia, trừ những con có oán khí cực kỳ mạnh ra, thì những con khác đều không thể vào được.

Vào lúc này, trong phòng của sư phụ truyền đến tiếng ho khan yếu ớt, như thể sắp ho ra máu đến nơi.

Cô rất đau lòng.

Dương Tử Mi khẽ mở cửa phòng sư phụ ra.

Ngọc Thanh vẫn luôn có thói quen xếp bằng ngồi thiền ngủ.

Bây giờ ông cũng vẫn như thế, tay cầm phát trần, nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường.

Dương Tử Mi nhận ra, thân thể ông hơi run run, như thể đang thiếu thốn tinh khí vậy.

Thấy vậy, cô đau lòng tiến về phía trước, ngồi lên cái ghế trước mặt sư phụ, dùng thiên nhãn quan sát thì phát hiện đại hạn của ông sắp đến, chỉ còn sống được nhiều nhất ba tháng.

Ngọc Thanh sống đến bây giờ, tính ra đã được 123 tuổi, đại hạn có đến thì cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà, lòng cô vẫn rất đau, rất sợ.

Cô nhìn gương mặt hiền lành mà quen thuộc kia của sư phụ, trong đầu dần dần hiện lên hình ảnh những ngày xưa kia, khi ông quan tâm dạy dỗ cô từng tí một.

Lệ nóng tuôn rơi!

Có lẽ cảm nhận được cô đã tới, nên Ngọc Thanh mở mắt ra, ho nhẹ một cái, dùng con mắt hiền từ sáng như ngọc vẫn nhìn rõ được mọi thứ của mình nhìn cô:

- Nữu Nữu, sao không ngủ đi?

- Con... Con muốn đến thăm sư phụ.

Dương Tử Mi vội vàng đưa tay lau nước mắt, không muốn để ông biết mình đang đau lòng.

Nhưng mà, Ngọc Thanh đã nuôi cô mười năm, có gì qua được mắt ông chứ?

Ông cũng đoán ra được lí do khiến cô đau lòng nên duỗi tay khẽ vuốt đầu cô, cười nhạt nói:

- Có phải vì đại hạn của vi phu đã đến rồi không?

Dương Tử Mi nghẹn ngào gật đầu, sau đó nhìn Ngọc Thanh Một cách kiên định:

- Sư phụ, con sẽ không để mất sư phụ đâu. Con sẽ đấu với diêm vương, sửa mệnh cho người.

- Đúng là Nữu Nữu ngốc!

Ngọc Thanh nói với giọng trù ẻo:

- Lẽ ra chín năm trước vi phu đã phải đi gặp diêm vương rồi. Nhưng may mà có con nên mới kéo dài được đến bây giờ. Nữu Nữu, sinh lão bệnh tử, đây là chuyện bình thường, càng huống hồ, sư phụ đã hơn một trăm hai mươi tuổi, so ra đã sống lâu hơn người bình thường rồi, nếu có chết cũng chẳng có gì phải oán trách, huống chi sư phụ còn có một đồ đệ ngoan như con cơ mà.

- Sư phụ...

Dương Tử Mi không chịu được nhào vào lòng ông khóc nức lên, cố chấp nói:

- Con không muốn người rời bỏ con! Con muốn người ở bên con mãi cơ!

- Đứa trẻ ngốc nghếch! Kể cả khi sư phụ không còn, thì hồn phách của sư phụ vẫn mãi ở bên con.

Ngọc Thanh xoa xoa đầu cô:

- Đừng buồn nữa.

Sao cô có thể không buồn đây?

Số mệnh của nát nhà tan của cô kiếp trước đã khiến cô rất sợ mất đi toàn bộ người mình yêu thương, chỉ muốn họ mãi mãi ở bên cạnh mình, vĩnh viễn không rời.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 390: Trần hồn trận (1)

Sư huynh! Tiểu sư diệt! Mau ra đây đi! Xảy ra chuyện rồi!

Bên ngoài truyền đến tiếng hét của Ngọc Chân Tử, còn cả tiếng lật đật rời giường của người nhà họ Nhạc.

Dương Tử Mi còn đang khóc nức nở đột nhiên đứng bật dậy lao ra ngoài trước tiên, hỏi:

- Có phải là Thiên Thiên không?

- Thiên Thiên! Thiên Thiên của mẹ!

Hoàng Hồng Liên khóc ầm lên.

Còn Nhạc Thiên Thiên thì ôm ôm đầu, nghiêng răng nghiêng lợi không ngừng lăn lộn trên đất kêu to:

- Đau quá! Đau chết mất thôi! Đừng lấy kim đâm tôi! Đừng mà...

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vừa đúng giờ sừ.

Lúc này cô quá đau lòng, nói chuyện với sư phụ nên quên mất giờ đến thăm Nhạc Thiên Thiên.

Ấy vậy mà Nhạc Thiên Thiên đã trúng tà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Dương Tử Mi vội vàng xông lên trước, điểm vào huyệt vị của Nhạc Thiên Thiên, miệng đọc thần chú, tay vẽ một tấm bùa trấn tà lên giữa trán cậu.

Vẻ đau đớn trên mặt Nhạc Thiên Thiên biến mất, thay vào đó là khuôn mặt ngây dại ngu ngốc, nhìn Dương Tử Mi cười cười, đôi mắt trống rỗng vô hồn, trên người vẫn như còn chút hắc khí.

- Thần tiên ơi, tiên nữ ơi! Thiên Thiên của nhà con làm sao thế này? Có phải nó trúng tà rồi không?

Hoàng Hồng Liên lo lắng hỏi.

Tà thuật này không phải âm linh nhập thân, nhìn triệu chứng thì giống Thuật Yểm Thẳng hơn.

Nói về Thuật Yểm Thẳng, thì trước đây đã từng có lời đồn rằng:

- "Yểm Thẳng" hay "Yểm Trán", có nghĩa là "dùng lời nguyền để trấn áp người khác". Đây là một loại vu thuật được lưu truyền từ lâu, bất kể trong cung cấm hay nhân gian, đều có người dùng nó để hại người khác.

- Nữu Nữu, kiểm tra xem trong phòng có giấu vật Yểm Thẳng gì không.

Ngọc Thanh nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nghe xong thì kiểm tra một lượt từ tầng một đến mái nhà, nhưng không hề phát hiện ra chỗ nào khả nghi.

- Nếu nhà Dương không có vật Yểm Thẳng, thì phải đi xem thử nhà Âm.

Ngọc Thanh dăm chiêu nói.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Lão đạo trưởng, ông có ý gì?

Nhạc Thanh lo lắng hỏi.

- Có lẽ là có người động vào phần mộ tổ tiên của nhà các người và hạ bùa chú xuống đó rồi.

Ngọc Thanh giải thích:

- Bây giờ ông phải đưa tôi đi xem phần mộ tổ tiên của nhà ông để xóa bỏ bùa chú Yểm Thẳng, nếu để qua giờ sừ, chúng tôi cũng lực bất tòng tâm.

Cả nhà họ Nhạc kinh hãi tột độ.

- Giờ chúng tôi đưa hai người đi ngay đây! Hai người phải cứu chúng Thiên Thiên nhà chúng tôi đây, tôi chỉ có mỗi một đứa con trai này thôi.

Nhạc Thanh vội vàng nói.

- Ủ! Hai anh em ông mang theo mấy cái xẻng đi nhé.

Ngọc Thanh dặn dò mọi người.

Hai anh em Nhạc Thanh nào dám cãi lại, vội vàng vác xẻng lên dẫn Ngọc Thanh đến phần mộ tổ tiên phía sau triền núi.

Chỗ đặt mộ bốn phía long sơn nhấp nhô, toàn bộ không khí xung quanh đều dồn hết về phía huyệt mộ, đây là một nơi có thể đất cực kỳ tốt, nhưng

chung quanh lại bị người ta trồng năm gốc liễu, tạo thành "Trấn Hồn Cự".

Loại liễu này tên là "Quỷ Phách Thủ", có tác dụng trấn áp xua đuổi ma quỷ, trong dân gian cũng tương truyền câu "liễu đánh quỷ, đánh một cái, thấp mắt ba tấc". Mà người bày ra trận pháp này cực kỳ hiểu rõ tác dụng của loại liễu trên, nên đã lợi dụng trận pháp để khiến linh hồn trong mộ bị giam cầm trong quan tài, vĩnh viễn không thể đầu thai.

Không biết là ai mà lại có mối thù sâu đậm với người trong mộ như thế.

- Mấy cây liễu này là ai trồng vậy?

Ngọc Thanh nhíu mày nhìn Nhạc Thanh, hỏi.

- Cái này... Tôi cũng không biết. Đây là mộ của ông tôi, hồi bé tôi đến đây đã thấy ở đây có năm cây liễu này rồi.

Nhạc Thanh không biết tại sao Ngọc Thanh lại hỏi câu này.

Mà điều khiến ông không hiểu hơn là, mấy cây liễu này có liên quan gì đến việc con trai họ bị trúng tà chứ?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 391: Trấn hồn trận (2)

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để xem xét và đánh giá mộ phần.

Cô chỉ thấy phía trên không của mộ phần có bố trí một kết giới hình sao năm cánh, hồn phách bị trấn áp bên trong kết giới muốn động cũng không thể động được.

Mà bên dưới kết giới lại có một vệt âm sát khí màu đen bay ra, nó bay về hướng nhà Nhạc Thanh.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là nguyên nhân khiến Nhạc Thiên Thiên trúng tà.

Nhưng mà, cô vẫn không rõ nguồn gốc của trận pháp Ngũ Mang Tinh (*) do năm cây liễu kia tạo thành, trước giờ sư phụ chưa từng dạy cô về trận pháp này.

Ngọc Chân Từ đứng bên cạnh thấy gương mặt cô phủ đầy sự nghi hoặc thì đắc ý cười:

- Tiểu sư diệt, bây giờ cũng có cái con không biết rồi ha! Để sư thúc bác học, đa tài này nói cho con biết trận pháp do năm cây liễu này tạo thành là gì.
- Mong sư thúc chỉ giáo...

Dương Tử Mi gấp gấp nói.

Ngọc Chân Từ háng giọng:

- Con nhìn từ phía trên cho tới dưới của năm cây liễu này xem, con có cảm thấy nó giống như biểu tượng hoặc hình gì không?
- Con thấy rồi ạ! Nó tạo thành hình sao năm cánh, nhưng mà Huyền Môn chúng ta hình như không có trận pháp này!

Dương Tử Mi mở miệng trả lời.

Ngọc Chân Từ cố làm ra vẻ thần bí, giả ho vài cái rồi mới bắt đầu giải thích:

- Âm Dương Đạo của Nhật Bản vốn dĩ có nguồn gốc từ Trung Quốc cổ đại, nên tất nhiên cũng có hiểu biết về tư tưởng triết học và học thuyết ngũ hành âm dương, sau đó nó mới được du nhập vào Nhật Bản rồi dần dần phát triển thành một môn khoa học tự nhiên và hệ thống chú thuật phong phú, trở thành một bộ phận của đạo thần bên Nhật và cũng đồng thời là pháp thuật của bên đó.

Thực tế nguồn gốc của Âm Dương Đạo là lấy thiên văn, lịch pháp, đồng hồ cát để làm căn cứ phán đoán là chính, để đồng thời làm công việc bói toán, trừ tà. Đồng thời họ cũng có thân phận nhà khoa học và phương kỹ sư. Nhưng mà trong truyền thuyết dân gian lại có người nói là những thuật sư sử dụng pháp thuật thờ phụng âm dương đạo thì gọi là âm dương sư.

Sao năm cánh cũng được coi là công cụ trừ quỷ trong âm dương đạo của Nhật Bản.

Đền thờ Seimei còn được gọi là đền thờ hoa Cát Cánh, bởi vì hoa cát cánh hình sao năm cánh giống một loại bùa có sáng tạo độc đáo do Seimei Abe sáng tạo trong âm dương đạo, nó tượng trưng cho vạn vật trong vũ trụ như thiên địa, ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ vô tai vô tà.

Mà trận pháp trấn mộ này lại chính là kết giới hình sao năm cánh trong âm dương đạo.

Kết giới này là do Mật Tông tạo ra, lợi dụng pháp khí hoặc những thứ có năng lượng cao như thủy tinh, các loại sắt thép có nguồn năng lượng bằng nhau, của người nào đó, thứ nào đó hoặc là những sự vật xung quanh, sắp xếp thành một chiếc lưới phòng hộ để phòng ngừa những thứ đến từ linh giới quỷ nhiều.

Nếu muốn phá vỡ kết giới này thì cần phải tìm được pháp khí hoặc đồ vật có năng lượng cao trong kết giới, mà sau khi quan sát thì kết giới này thì thấy cây liễu chính là mắt trận.

Ngọc Thanh đã bắt đầu tìm kiếm chỗ mắt trận ở trên cây liễu để phá kết giới.

Nghe Ngọc Chân Từ giải thích xong thì Dương Tử Mi mới cảm thấy những điều mình biết còn quá ít, xem ra cô vẫn phải tiếp tục chăm chỉ học tập mới được.

- Sao lại tìm không thấy pháp ấn của kết giới nhỉ?

Ngọc Thanh tìm xong một vòng rồi quay đầu lại nói chuyện với đệ tử:

- Tử Mi, mắt con tốt, con giúp sư phụ xem trong năm cây liễu này thì cây nào là pháp ấn của kết giới.

- Pháp ấn của kết giới này có dấu hiệu gì ạ?

Dương Tử Mi chỉ mới vừa biết đến kết giới bằng Ngũ Mang Tinh trận thế này nên có chút mờ mịt.

Ngọc Thanh khom người vẽ một đồ án rất kỳ quái trên đất, chữ không ra chữ mà tranh cũng chả giống tranh.

- Đây là đồ án của phù chú gì thế ạ?

Dương Tử Mi thắc mắc.

- Đây không phải là phù chú, mà đây là kí hiệu tượng trưng của Mật Tông, tượng trưng cho chữ "Phong". Con xem thử đồ án này nằm ở đâu đi!

Ngọc Thanh giải thích cho đệ tử của mình.

Thật ra thì thiên nhãn của Dương Tử Mi đã sớm nhìn được là trên năm cây liễu này đều hiện lên đồ án kỳ quái kia, nhưng năm đồ án này đều đối xứng với nhau, nhìn qua giống như là hai mặt của Thái Cực vậy, tạo thành một trận pháp đồ án chặt chẽ.

Lúc đầu, năm đồ án này trong mắt một người chưa biết gì như cô thì chả có gì khác nhau cả.

(*) Trận pháp Ngũ Mang Tinh: trận pháp hình sao năm cánh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 392: Có khả năng là thi biến (1)

Bây giờ sau khi được nghe sư phụ giải thích thì cô bắt đầu tỉ mỉ phân biệt chúng, cuối cùng cô cũng tìm thấy một đồ án hình chữ "Phong" trên một cây liễu góc Đông Nam.

Ngọc Thanh bước lại gần qua sát thì quả nhiên nhìn thấy chỗ sâu trong nhánh cây liễu có một đồ án chữ "Phong", khó trách ông tìm mãi không ra.

- Sư phụ, Ngũ Tinh Mang trận này có phải rất lợi hại hay không ạ? Người nói cho con biết phương pháp phá giải đi, để con phá giải cho ạ!

Dương Tử Mi lo lắng sư phụ đang suy yếu, mệt nhọc mà lại phải vận dụng chân khí để phá trận thì rất có thể sẽ đại thương nguyên khí.

- Thứ đồ chơi nhỏ của Nhật Bản này cũng xuất phát từ một nhánh không chính thống của đạo thuật cổ ở Hoa Hạ chúng ta ngày xưa thôi, sư phụ vẫn dư sức đối phó nó.

Ngọc Thanh nói với giọng khinh thường.

Trước kia ông từng tham gia kháng chiến, ngày qua ngày, ông thấy rất nhiều tội lỗi do binh lính nước đó gây ra tại Hoa Hạ, cho nên ông chả có tí thiện cảm nào với Nhật Bản cả.

Ngọc Thanh lấy ra bút chu sa từ trong chiếc túi mang theo bên người, miệng đọc chú ngữ, tay trái thay đổi chỉ quyết, tay phải vung bút lên đồ án kết ấn kia, vẽ ra một loại đồ án khác, vừa khéo bao phủ kết ấn ban đầu.

Dương Tử Mi thần kỳ phát hiện thời điểm chữ "Phúc" kia bao phủ thì kết giới sao năm cánh bỗng nhiên mất một góc, pháp lực giảm đi rất nhiều, từ trường chung quanh đều biến đổi.

- Sư phụ, người vừa mới làm gì vậy ạ?

Dương Tử Mi hiểu kỳ mở miệng hỏi.

- Đây là cách dùng chữ để phá trận!

Ngọc Thanh giải thích.

- Kết giới này chỉ cần viết chữ là có thể phá sao ạ?

Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy loại pháp thuật của Nhật chỉ cần một thứ rất nhỏ đã có thể phá được thì còn lấy ra để làm gì?

- Không phải chỉ cần viết một chữ là có thể phá đâu! Còn cần phải có thêm đạo hạnh và công lực nữa, ví dụ như nếu để sư thúc con viết thì chắc chắn ông ấy sẽ bị kết giới này phản phệ lại.

Ngọc Thanh trả lời câu hỏi của cô.

- Vậy để con thử viết có được không ạ?

Dương Tử Mi nổi tính trẻ con.

- Chữ trên bốn cây còn lại sư phụ cho con viết nha!

Ngọc Thanh cũng không ngăn cản cô, ông đưa bút rồi dạy cô khẩu quyết phá trận.

Ông biết Dương Tử Mi rất có thiên phú, trí nhớ lại tốt, vừa rồi ông viết qua một lần chắc là cô đã nhớ rõ rồi.

Dương Tử Mi giống như vẽ hồ lô vậy, tiêu sái dùng bút lông lớn lưu loát viết chữ lên bốn cây liễu kia, công lực cùng khí thế còn tốt hơn cả Ngọc Thanh, ánh sáng quanh kết giới giống như bị dao gọt đi từng chút một, âm đạm mất đi ánh sáng.

Quả nhiên sau khi viết xong thì kết giới màu trắng ban đầu bao trùm phần mộ dần dần tan hết...

Gió khắp bốn phía bắt đầu thổi vào...

Dương Tử Mi nhìn mộ phần kia thì phát hiện bên trong đó đang có oán khí màu đen nồng đậm thoát ra, rục rịch giống như có thứ gì đó muốn phá đất chui lên..

- Không ổn rồi sư phụ ơi! Có khả năng là bên trong này có thi biến!

Cô rung mình, vội vàng la lên, cầm bút lông bắt đầu vẽ phủ trấn thì phía trên không phần mộ.

Ngọc Thanh lấy ra một mảnh giấy vàng từ trong ngực, trực tiếp dán trên mộ phần.

Khói đen vốn muốn thoát ra kia không cam tâm tình nguyện lùi về bên trong, mọi thứ bắt đầu khôi phục sự yên tĩnh.

- Thi... biến? Đạo trưởng... nó có nghĩa là gì thế ạ?

Nhạc Thanh vẫn luôn luôn đứng bên cạnh nhìn hành động của hai sư đồ liên hoảng sợ hỏi:

- Sẽ không phải là có cương thi bò ra từ bên trong mộ giống như trên TV đúng không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 393: Có khả năng là thi biến (2)

Từ phương diện mê tín mà nói thì cái gọi là thi biến chính là người bị kẹt trong giây phút sinh tử quá độ, đó cũng chính là giai đoạn "Trung Âm Thân" trong Phật giáo, người đó chịu sự tác động của ngoại lực, còn có đến mười tám loại thi biến: cương thi, huyết thi, ám thi, nhục thi, bì thi, ngọc thi, hành thi, trá thi, hân thi, mao thi, tẩu thi, tinh thi, giáp thi, thạch thi, đầu thi, thái thi, miên thi và mộc thi.

Hung ác nhất là: cương thi và huyết thi.

Oán khí nhiều nhất là: ám thi và đầu thi.

Thiện lương nhất là: nhục thi và tinh thi.

Nếu như vào một đêm không trăng, mèo cái trùng hợp nhảy qua trái tim của thi thể thì sẽ khiến cho xác chết đó vùng dậy, dân gian có rất nhiều ví dụ thực tế về điều này.

Còn nếu nói từ góc độ khoa học thì đó chính là tĩnh điện trong thi thể mới vừa mất hoặc mất chưa lâu, trong thời tiết có sấm sét hay là có mèo đi ngang qua thi thể, thì sẽ sinh ra phản ứng tĩnh điện, khiến trái tim của thi thể đập lại, làm cho thi thể đứng dậy hoạt động, thậm chí còn phát sinh chuyện tấn công người khác nữa.

Thời gian đầu thi biến thì tĩnh điện chỉ có thể duy trì những hoạt động đơn giản của thi thể, nhưng cũng bởi vì thi thể hoạt động mà từ trường quanh thân thi thể phản ứng với từ trường của trái đất rồi làm cho biến dị. Lúc này, thi thể sẽ giống như người máy mới nạp điện, vừa giăng co hoạt động, vừa bị hấp dẫn bởi tĩnh điện từ thân thể người sống, nên mới thường xuyên có hiện tượng cương thi đuổi theo người sống. Nếu ở trong tình huống này thì chỉ cần dùng nước, đất hoặc một vài phương pháp làm triệt tiêu tĩnh điện là không sao.

Ngọc Thanh không trả lời Nhạc Thanh, mà lại cúi đầu xem xét thổ nhưỡng, sau đó ông nhú mày nói:

- Không ổn rồi! Nơi này đúng là chỗ thích hợp để dưỡng thi!

Nói theo khoa học thì dưỡng thi chính là nói đến loại đất có tính axit, bazơ không cân bằng, không phù hợp cho mấy sinh vật ăn chất hữu cơ sinh trưởng, vì vậy cũng sẽ không có trùng hay vi khuẩn. Thi thể chôn tại đó cho dù qua cả trăm năm thì lông tóc, máu thịt cũng sẽ không hư hỏng chút nào, có vài tư liệu còn nói rằng lông tóc và móng tay vẫn sẽ tiếp tục mọc dài ra.

Mà nếu hạ táng thi thể ở những nơi như thế thì thi thể cũng sẽ không hư thối, nếu như có tình huống bất thường thì cũng rất dễ phát sinh thi biến.

Nơi này trùng hợp lại phù hợp với những yếu tố trên.

Dương Tử Mi vẫn chưa bao giờ thấy thi biến ngoài đời thật, trước đó cô chỉ là được sư phụ dạy chút tri thức liên quan hoặc lý thuyết thôi, còn không thì xem một vài phim kinh dị trên TV.

Cô là một con gái mà, dù là cô từng trải qua mấy trận ác đấu với quỷ hoặc đi trừ ma, nhưng vừa nghĩ tới cương thi kỳ quái kia thì cô vẫn có vài phần e ngại, sơn tóc gáy. Cô rất sợ hãi nếu bỗng nhiên có một thứ gì đó từ trong phần mộ bò ra.

Còn hai anh em Nhạc Thanh đã sợ tới mức hai chân run rẩy, thiếu chút nữa đã không thể kèm chế được mà vãi ra quần rồi chạy trốn chết luôn rồi!

- Thi biến cũng không phải chuyện gì quá đáng sợ đâu! Khi sư thúc con chính là ta đây ở Tương Tây cũng đã từng diệt trừ vài con cương thi rồi!

Ngọc Chân Tử đứng bên cạnh an ủi.

- Với công lực của sư huynh và con thì càng không cần phải lo, chỉ có bọn nó mới phải sợ chúng ta thôi!

- Chuyện này không giống nhau đâu!

Ngọc Thanh đứng kế bên cũng lên tiếng:

- Thi biến bình thường thì không có gì đáng lo, nhưng đây là hồn phách bị kết giới của Ngũ Mang Tinh trận trấn áp nhiều năm, tràn ngập oán khí. Hơn nữa, ở bên trong quan tài còn có khả năng đã bị người khác động tay chân để yểm bùa rồi, chuyện này bây giờ đã liên quan tới an toàn tính mạng của tất cả các thành viên Nhạc gia.

- Lão đạo trưởng, bây giờ chúng ta nên làm gì đây ạ? Cầu xin ngài mau cứu mạng chúng tôi!

Hai anh em Nhạc Thanh lo lắng cầu xin Ngọc Thanh.

- Các ngươi yên tâm! Dù phải liều cả tính mạng thì bản đạo cũng phải giải quyết cho xong chuyện này, nếu không thì nó sẽ biến thành họa lớn!

Ngọc Thanh an ủi hai anh em nhà kia.

Đúng như lời ông nói, nếu không xử lý tốt chuyện thi biến thì nó sẽ bò ra cắn người, khi đó người kia sẽ nhiễm thi độc, như thế sẽ thành họa lớn.

Tất nhiên thi độc này cũng có thể giải thích theo khoa học, nó chính là một loại vi khuẩn gây bệnh khó khống chế, giống như bệnh chó dại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 394: Mở quan tài

Dương Tử Mi nhìn chòm sao Bắc Đẩu trên trời, lo lắng nói với sư phụ:

- Sư phụ, khoảng một tiếng nữa là hết giờ sử, nếu không nhanh chóng tìm ra vật yểm bùa thì sẽ rất nguy hiểm!

Ngọc Thanh gật đầu:

- Ủ! Phải nhanh chóng mở quan tài thôi! Tử Mi, đạo hạnh của sư phụ không đủ, trên người ta cũng không có mang theo dây trói thi cho nên mọi chuyện bây giờ trông cậy hết vào con, con còn nhớ cách về chú trói thi ngày đó ta dạy không?

- Nhớ ạ!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Sư huynh, chỗ đệ có dây trói thi này!

Ngọc Chân Tử lấy ra một sợi dây thừng màu đỏ từ trong cái túi nhìn hơi bẩn kia.

Dây trói thi chính là dùng máu gà trống và nước tiểu đồng tử để ngâm một sợi dây bảy bảy bốn chín ngày, sau đó lại dùng phù chú dán lên. Dây thừng này là vật có dương khí rất nặng nên có thể dùng nó để áp chế âm khí, là thứ tốt nhất để trói tử thi.

Ngoại trừ dây trói thi thì bên trong cái túi hơi bẩn của Ngọc Chân Tử còn có chân lừa đen và gạo nếp để khắc chế cương thi.

Ngọc Thanh thấy mấy thứ kia thì rất vui vẻ:

- Không ngờ sư đệ ngươi còn mang theo mấy thứ này bên người ha!

- Đó là tất nhiên rồi! Mấy năm gần đây dù đệ vẫn đi du lịch khắp nơi nhưng vẫn mang theo mấy thứ vật dụng cần thiết này đây! Người ta rất chuyên nghiệp đó!

Dương Tử Mi đỏ mặt hỏi:

- Đúng rồi! Sư đệ à, Tử Mi là một cô gái, sao có thể để con bé đựng vào thi thể được, cho nên con bé sẽ phụ trách đọc chú ngữ, còn đệ phụ trách trói!

- Chuyện đó là tất nhiên! Loại chuyện vừa bẩn vừa khổ này đương nhiên sẽ do vị sư thúc vạn năng là đệ làm rồi!

Ngọc Chân Tử nhanh chóng đồng ý:

- Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu mở. Tử Mi, con phải chú ý quan sát phương hướng của sát khí!

Ngọc Thanh hiểu rõ năng lực của thiên nhãn nên ông biết đồ đệ mình có thể nhìn thấy được âm sát khí.

- Vâng, sư phụ!

Dương Tử Mi lấy tháp sát nhỏ đã khôi phục nguyên trạng ra, đứng trấn giữ ở một bên.

Hai anh em Nhạc Thanh nghe thấy bên trong quan tài xảy ra thi biến thì sợ tới mức nhũn cả chân nên căn bản họ không thể hỗ trợ việc đào mộ, mở quan tài.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đành tự mình lấy xẻng đào bới.

May mắn là quan tài kia được chôn cũng không quá sâu, đào một chút thì mấy người bọn họ đã thấy được rồi.

Dương Tử Mi bắt đầu căng thẳng đứng lên, bởi vì cô thấy luồng âm sát khí màu đen kia bắt đầu càng lúc càng đậm. Hơn nữa, chúng còn đang bắt đầu xao động.

Cũng may là cô có cầm theo tháp sắt nhỏ.

Mấy vết âm sát khí màu đen kia đang bị nó hấp thu.

Quan tài được bảo tồn khá tốt, tình trạng giống như mới vừa được hạ táng, chỉ là màu đen của nó hơi quý dị.

Nắp quan tài được đóng bằng bảy cây đinh, thường được gọi là đinh tử tôn, nghe nói dùng nó có thể giúp con cháu phát đạt, hưng thịnh.

Lúc đóng đinh, người nhà sẽ hô to với người quá cố:

- Tránh đinh!

Sau đó người thân sẽ hát năm loại ngũ cốc là mè, kê, lúa, lúa mạch, đậu lên nắp quan tài, đến lúc đó là hoàn thành việc liệm.

Sau đó, cứ cách ba ngày sẽ hóa vàng mã, khóc tế một lần, gọi là "nhiên hương" (*), cho đến khi đưa tang mới thôi. Nhà giàu có còn mời tăng nhân đến niệm kinh siêu độ cho vong linh người đã khuất nữa.

Thật ra, thời xưa thì quan tài không cần phải đóng đinh mà dùng dây bằng da để cột lại, trói theo chiều ngang ba vòng, chiều dài hai vòng. Ván gỗ ngang thì dài, ván gỗ dọc thì ngắn và nguồn gốc của những chuyện không hay xảy ra là từ đây. Chiều vốn là được khâu dính với hai ống tay áo, hai ngón tay nối tiếp với đinh gỗ ở nắp quan tài và đáy quan tài, hai đầu rộng còn ở giữa thì hẹp, xen vào hai cửa quan tài, tiếp xúc với cửa quan tài. Chiều dính với da, nhờ thế mới có thể kiên cố nắp quan. Sau này thời đại thay đổi thì dùng đinh để đóng, vừa tiện vừa nhanh, chiều cũng dần bị đào thải.

Ngọc Thanh vừa đi vừa cạy đinh thì bỗng nhiên nghe tiếng động “rầm, rầm” vô cùng to, giống như có gì đó đang va chạm với tấm ván gỗ.

Da gà của Dương Tử Mi nổi hết da gà lên.

Còn hai anh em Nhạc Thanh thì sợ tới mức lăn mấy vòng.

Một tay Ngọc Chân Tử cầm dây trói thì, một tay cầm chân lửa đen, nhìn chăm chăm vào quan tài.

Dương Tử Mi cũng ổn định tâm trạng để chuẩn bị niệm chú.

(*) Nhiên hương: nghi thức đốt vàng mã ba lần một ngày cho người đã mất ở Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 395: Thật sự quá nham hiểm

Động tác cạy đinh của Ngọc Thanh nhanh chóng tăng tốc, nắp quan tài đã mở!

- Từ thì trốn đi đâu!

Ngọc Chân Tử la lên một tiếng, dây trói thì trên tay ông ấy ném thẳng vào trong quan tài, Dương Tử Mi nhanh chóng niệm chú.

- Trong này không có thi thể!

Ngọc Thanh bỗng nhiên nói một câu.

- Há?

Ngọc Chân Tử còn đang thắc mắc vì sao ông ta lại trói thi thất bại đây!

Dương Tử Mi tập trung quan sát.

Cô chỉ thấy không có việc xác chết vùng dậy từ trong quan tài như cô nghĩ, ngay cả xương cốt gì cũng không có, nằm ở kia chỉ là một cái quan tài trống rỗng. Bên trong quan tài chỉ một con rối gỗ kiểu Nhật, trên ngực nó cắm bảy cây châm.

Còn oán khí màu đen cường đại kia lại tỏa ra từ con rối gỗ.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử giật mình...

Rầm!

Con rối gỗ đang nằm kia đột nhiên bật dậy, phóng qua đỉnh đầu Ngọc Chân Từ.

Ngọc Chân Từ vươn tay tóm được nó.

Ai ngờ con rối gỗ kia lại giống như có sinh mệnh mà giẫy giụa ở trong tay ông ấy, thậm chí còn cố gắng đá vào người Ngọc Chân Từ, trên chân còn mang theo âm sát khí.

Nếu không phải có tháp sắt nhỏ ở bên cạnh hỗ trợ hấp thu âm sát khí thì có lẽ Ngọc Chân Từ đã bị trúng chiêu.

- Thứ đồ con con như mày còn dám đá ta!

Ngọc Chân Từ tức giận, ông lấy dây trói thì ra, trói chặt tay chân của rối gỗ, sau đó còn dán thêm phù chú lên.

Con rối gỗ kia cuối cùng cũng chịu yên tĩnh.

Hai anh em Nhạc Thanh thấy mấy người bọn họ chỉ lấy ra một con rối gỗ từ trong quan tài chứ không phải là cương thi gì như trước đó đã nói, thì lập tức đánh bạo đi tới gần.

Hai người vươn đầu nhìn về phía quan tài thì phát hiện bên trong trống trơn. Cả hai vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Thi thể của ông nội tôi đâu rồi?

- Không thấy!

Ngọc Chân Từ trả lời.

- Chỉ có thứ này thôi!

Đây là...

Nhạc Thanh nhìn con rối có cắm kim châm kia thì hiểu kì hỏi.

- Đây là nguồn con khiến cho Thiên Thiên nhà các người bị trúng tà.

Ngọc Thanh trả lời.

- Vậy thì chúng tôi phải làm sao bây giờ? Đạo trưởng mau nhổ hết mấy cây châm này xuống để cứu Thiên Thiên nhà tôi đi!

Nhạc Thanh gấp gáp cầu xin.

- Châm thì tất nhiên phải nhổ nhưng cũng không thể tùy tiện nhổ ra được. Thứ này không giống với yểm bùa thông thường, đây là Âm Dương Đạo của Nhật Bản, tuy nó cũng là bùa môn tà đạo, nhưng cấp bậc của người thi pháp không hề thấp.

Ngọc Thanh quay qua nói với Dương Từ Mi:

- Từ Mi, mấy cây châm này chỉ có con nhỏ được thôi!

Dương Từ Mi nhận lấy rối gỗ.

Rối gỗ giống như là cảm ứng được gì đó nên bắt đầu run rẩy.

Việc quý dị thế này thì không nên chờ đợi thêm nữa, đã sắp hết giờ sùu, cô nhất định phải cứu được Thiên Thiên.

Trong miệng cô bắt đầu niệm chú ngữ, chỉ quyết biến ảo, bước theo bộ pháp Âm Dương Ngũ Hành rồi bắt đầu nhổ từng cây châm ra.

Đến lượt cây châm trước ngực rối gỗ thì Dương Từ Mi bỗng nhiên thấy khó nhỡ hơn.

Cây châm kia cứ như gắn liền với bên trong con rối, lực tay bình thường không thể nhổ nổi, chỉ còn cách vận dụng chân khí, dùng sức mà rút...

- Chị ơi, nguy hiểm, mau ném đi!

Đột nhiên cô nghe thấy giọng Tiểu Thiên la to.

Dương Từ Mi cũng không hề chần chừ mà nhanh chóng ném con rối gỗ ra ngoài.

Một tiếng nổ lớn "bùm", không thua gì tiếng bom nổ vang lên ngay chỗ mà cô ném con rối đi, đất đá xung quanh bị bắn mạnh ra...

Dương Tử Mi cả kinh toát mồ hôi ướt hết cả người.

Nếu không phải được Tiểu Thiên nhắc nhở thì thứ bị nổ máu thịt tung tóe chính là cô rồi!

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử cũng hoảng sợ, vội vàng tiến đến bên cạnh Dương Tử Mi, khi thấy cô vẫn bình yên thì thở ra một cách nhẹ nhõm.

- Tên Âm Dương sư kia thật là âm hiểm!

Ngọc Chân Tử tức giận tới nổi râu tóc dựng cả lên.

- Tên đó thế mà lại dám cài bom bên trong rối gỗ!

Loại vu thuật Âm Dương này nếu bị phá giải thì bản thân người thi pháp sẽ phải chịu phản phệ.

Tên đó muốn cho mọi người cùng chết nên mới nghĩ ra ám chiêu này, thật sự là quá độc ác! Tính toán cũng quá tinh vi!

Dương Tử Mi thầm cảm thấy may mắn khi người rút châm là cô chứ không phải sư phụ, chứ nếu không thì hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 396: Mất hồn

Không ổn rồi! Tử Mi, con mau quay về xem tình hình Thiên Thiên ra sao?

Ngọc Thanh nhìn con rối gỗ đã nổ thành mảnh nhỏ kia thì nôn nóng thúc giục Dương Tử Mi.

- Con về xem thử có phải Thiên Thiên đã mất hồn hay không?

- Lão đạo trưởng, ngài nói vậy là có ý gì?

Nhạc Thanh hoảng sợ truy hỏi.

Ngọc Thanh không muốn giải thích với ông ta, ông cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Dương Tử Mi hiển nhiên cũng đã hiểu ra khí cơ trên con rối gỗ kia có liên kết với Thiên Thiên.

Trong tình huống còn chưa thể phá giải vu thuật kia, mà con rối đã nổ tan tành thì rất có khả năng một phần hồn vía của Thiên Thiên cũng đã bị nổ theo.

Cô nhanh chóng chạy về thôn Nhạc gia.

- Thiên Thiên, Thiên Thiên của mẹ, con làm sao vậy...

Còn chưa kịp vào nhà thì Dương Tử Mi đã nghe thấy tiếng khóc hoảng sợ của Hoàng Hồng Liên rồi!

Cô thầm kêu không hay rồi vội vàng lao vào phòng.

Cô thấy miệng của Nhạc Thiên đang sùi bọt mép, hai mắt nhắm nghiền nằm trong lòng Hoàng Hồng Liên, mặt đứa bé đại ra, không còn chút sức sống nào.

Cô âm thầm bấm đốt ngón tay tính toán.

Quả nhiên, hồn của thằng bé đã tán mất mấy phần rồi, chỉ còn lại bảy vía và hai hồn thôi.

Ba hồn bảy vía là cách chỉ linh hồn con người của đạo giáo và trung y ở Trung Quốc.

Nguyên thần của người là do hồn vía tụ lại mà thành. Hồn thì có ba: một là Thiên hồn, hai là Địa hồn, ba là Mệnh hồn. Vía thì có bảy: vía thứ nhất là xung thiên, vía thứ hai là thông tuệ, vía thứ ba là khí, vía thứ tư là lực, vía thứ năm là trung khu, vía thứ sáu là tình, vía thứ bảy là anh.

Thứ Nhạc Thiên Thiên mất đi chính là Mệnh hồn.

Mệnh hồn là gốc rễ của bảy vía, bảy vía chính là nhánh của Mệnh hồn.

Có vía không mệnh thì không sống nổi, có mệnh không vía thì không tốt.

Mệnh hồn là chủ hồn của thân thể con người.

Hồn vía là một thứ vô cùng quan trọng với con người, đặc biệt là Mệnh hồn. Mệnh hồn không thể rời khỏi thân thể quá bảy bảy bốn chín ngày, bởi vì thời gian Mệnh hồn rời khỏi càng lâu thì bảy vía trong thân thể và hai hồn khác không có sự ràng buộc sẽ dần tiêu tán.

Dù cho tứ trụ (*) của Nhạc Thiên Thiên toàn là âm, nhưng điều đó không có nghĩa cậu bé phải bị người ta lợi dụng.

Nhưng cô coi cậu bé như là em trai mình nên dù cho có bị phản phệ thì cô cũng nhất định phải giúp cậu nhóc, đây là do cô cam tâm tình nguyện làm.

Cô đang cố gắng tính xem Mệnh hồn của cậu nhóc có còn tồn tại ở dương thế hay không, nếu Mệnh hồn thật sự bị nổ đến tan biến thì cô cũng không có khả năng hồi sinh.

Ngón tay cô nhanh chóng chuyển động.

Ngực cô bị nghẹn lại giống như đang bị thứ gì đó chấn bên trong, không thể hít thở thông thuận.

Cô cũng không để ý được mấy chuyện này nữa, nếu cô không nhanh chóng tính ra nơi Mệnh hồn đang ở, thì khi mặt trời vừa ló dạng vào sáng mai, mọi công sức sẽ tan thành mây khói.

Phốc!

Dương Tử Mi phun ra một ngụm máu tươi giống như vừa mới trải qua một trận ác chiến nào đó, tinh khí ban đầu tiêu hao hết một nửa.

May là cô đã tính ra được là tàn hồn của Mệnh hồn đã bay tới nơi con rối kia nổ tung rồi.

Dương Tử Mi nhanh chóng quay về mộ phần thông báo cho sư phụ.

- Vậy chúng ta nhanh chóng chiêu hồn thôi!

Ngọc Thanh nhìn Ngọc Chân Tử:

- Đệ có mang theo pháp khí để chiêu hồn bên người không?

Ngọc Chân Tử cười vô cùng đắc ý:

- Đệ chính là đạo sĩ chuyên nghiệp mà, pháp khí thường dùng tất nhiên là phải mang theo bên người rồi!

Ông ta làm ra vẻ như đang hiển vật quý, lấy ra gạo nếp trắng, hương dẫn hồn, cò chiêu hồn. Đây là ba món pháp khí cần thiết để chiêu hồn.

(*) Tứ trụ: Trong các khoa bói toán xuất xứ từ Trung hoa, năm, tháng, ngày, giờ của một thời điểm bất kỳ là theo âm lịch, gọi là "Tứ Trụ". Mỗi trụ được chỉ định bởi một cặp Can Chi. Đối với khoa dự đoán theo Tứ Trụ thì đó là thời điểm của năm, tháng, ngày, giờ sinh của một người. Do đó ta phải nắm vững ý nghĩa của từng Trụ, và sự tương tác, phối hợp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 397: Truy hồn (1)

Thuật chiêu hồn là một trong những phép thuật mà một đạo sĩ phải hiểu rõ, phép này không khó, cũng không cần vận dụng nhiều pháp lực.

Ngọc Chân Tử lấy ra ba thứ kia, đó chính là một loại vụ thuật chiêu hồn thông thường ở nông thôn chúng ta - vắn mẽ.

Ở rất nhiều nơi của nông thôn, mọi người có thể thấy cảnh bà đồng, thầy cúng sử dụng thuật chiêu hồn này để kêu gọi quỷ hồn lên đối thoại với người thân, mọi người trong dân gian thường gọi đó là “vắn mẽ”.

Chiêu hồn thuật “vắn mẽ” này cũng như tên gọi, người muốn làm phép này phải chuẩn bị tốt phần gạo trắng, hơn nửa hai đầu hạt gạo phải nhon. Người đạo gia cho rằng gạo là phải trắng, thuộc tính kim, là vật chí dương, có thể dẫn đường cho âm hồn ở âm phủ đi tới dương gian, mặt khác, người “vắn mẽ”

cần chú ý phải “chụp” tự quyết, thông qua quá trình không ngừng đánh chụp để gỡ mở Quỷ Môn Quan.

Lại nói tiếp, nếu như muốn gỡ mở Quỷ Môn Quan thì nhất định phải lấy giấy tiền vàng mã để hối lộ cho quỷ sai và đầu trâu mặt ngựa trước, nếu không âm ty sẽ không cho người đó gỡ mở Quỷ Môn Quan dễ dàng đâu.

Nhưng mà, trong văn hóa của thời kỳ cách mạng thì bà đồng, thầy cúng bị cho là phản tử phản cách mạng, bị đầu tố, rồi phải bỏ chạy, cho nên bây giờ ngoại trừ một vài truyền nhân hoặc một vài thôn nhỏ ở vùng núi thì thuật “vấn mễ” này gần như đã bị thất truyền.

Hiện tại, cho dù là trong thôn nhỏ thì cũng không thể có loại vu thuật “vấn mễ” này nữa, bởi vì không có ai muốn tiếp nối hay nguyện ý học mấy thứ thần quái như thế này. Bây giờ nếu bạn mà có gặp mấy bà đồng làm pháp “vấn mễ” này thì nhất định người đó đang lừa gạt tiền.

Tất nhiên “vấn mễ” cũng có một số điều cấm kỵ, như là “ba người không nên hỏi”: một là không hỏi người thân nhất, hai là không hỏi người chết oan, ba là không hỏi người không tên không họ. “Vấn mễ” có nhiều cấm kỵ như vậy là bởi vì họ sợ bị oan hồn bám vào người, không muốn rời khỏi thân thể.

- Sư huynh, tiểu sư đệ, hai người đều mệt mỏi rồi, lần chiêu hồn này để Ngọc Chân Tử này làm là được rồi!

Ngọc Chân Tử nói với sư huynh mình.

Ngọc Thanh gật đầu.

Bởi vì pháp sự này không cần quá nhiều kỹ thuật hay linh lực, cho nên dù Ngọc Thanh cho rằng đạo hạnh của Ngọc Chân Tử không cao nhưng với người khác cũng tính là cao rồi.

Hướng chỉ loại thuật chiêu hồn “vấn mễ” này cũng đã được Ngọc Chân Tử làm rất nhiều lần rồi.

Ngọc Thanh dặn dò Nhạc Thanh đang ở bên cạnh chuẩn bị.

Để cứu con trai, Nhạc Thanh tất nhiên sẽ không từ chối, nhanh chóng gật đồng đồng ý.

Ngọc Chân Tử lấy pháp mễ dẫn đường, hát chủ yếu ở hướng Đông Bắc, bởi vì Đông Bắc là hướng của Quỷ Môn Quan, mà gạo này có thể dẫn hồn phách Nhạc Thiên Thiên ra.

Sau đó, Ngọc Chân Tử cắm hương dẫn hồn, hương dẫn hồn này không phải là hương để cúng bái bình thường, hương này đã được khai quang bằng bí thuật Long Hồ Sơn, còn gọi là pháp hương âm hồn. Ông lấy ra năm cây pháp hương, cắm theo thứ tự rồi quan sát. Nếu như khói chìm xuống thì có nghĩa là đã chiêu gọi được quỷ hồn, vì có thêm sức nặng của quỷ hồn nên khói hương mới chìm xuống.

Hai tay Ngọc Chân Tử cầm Linh Bảo Chí Tôn quyết, trong miệng ông ấy niệm:

- Thiên linh linh! Địa linh linh! Âm dương hai chốn thấy quỷ linh! Nơi này không phải nhà! Suối vàng phía trước còn nuôi tiếc chi mờ mịt neo về! Âm binh pháp mễ mở đường! Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!

Sau khi thi chú, thời gian chậm chạp trôi qua từng chút.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 398: Truy hồn (2)

Bỗng nhiên, một trận âm phong không biết từ đâu thổi tới, bàn chiêu hồn bên cạnh Ngọc Chân Tử bắt đầu lung lay, hỗn loạn.

Trong lòng Ngọc Chân Tử biết đây là âm ty đang tìm hồn phách ông ấy cần mang đến đây, vì vậy Ngọc Chân Tử nhanh chóng lấy ra một xấp tiền âm phủ, quay đầu la lên với Nhạc Thanh:

- Mau kêu tên của Nhạc Thiên Thiên đi! Nếu không đưa bé sẽ không tìm thấy đường về đâu!

Nhạc Thanh vội vàng hăng giọng, bắt đầu kêu to lên:

- Thiên Thiên, Thiên Thiên, con trai của bố, con mau trở về đi..

Theo từng tiếng gọi, khói của hương dẫn hồn bắt đầu dần dần hình thành một đường, dẫn tàn hồn Mệnh hồn Thiên Thiên trở về.

Ngọc Chân Tử cầm một trứng hồn đầu đen, phong bế hồn phách vào bên trong, rồi kêu Nhạc Thanh nhanh chóng cầm về cho Thiên Thiên ăn.

Nhạc Thanh cảm thấy hồn đầu chạy vội về nhà, dứt trướng cho Thiên Thiên nuốt vào.

Sau khi Nhạc Thiên Thiên nuốt trướng hồn đầu thì lập tức mở mắt ra, mặt cậu bé cũng không còn đại nã nữa mà khôi phục trạng thái lại thông minh, đáng yêu ban đầu

- Cha mẹ ơi, đáng sợ quá đi! Vừa rồi con nằm mơ thấy con bị quỷ bắt!

Nhạc Thiên Thiên gấp gấp kể lại.

Hoàng Hồng Liên kích động ôm lấy con trai mình, khóc lớn thành tiếng.

Mọi chuyện xảy ra đêm nay đúng là một sự dày vò đối với một người mẹ như Hoàng Hồng Liên, khi cô ôm lấy con trai bị trướng tà trước đó thì ngay cả ý nghĩ muốn chết cô cũng từng nghĩ tới.

Bây giờ, con trai đã khỏe lại rồi.

Sao cô không kích động cho được?

Nhạc Thanh cũng kể lại mọi chuyện vừa xảy ra ở chỗ mộ phần một cách đầy sinh động cho người nhà nghe, khiến họ sợ hãi vô cùng.

Mấy người Dương Tử Mi cũng từ bên ngoài trở về.

Ngọc Thanh đến tìm ông nội của Nhạc Thiên Thiên - Nhạc Phong, ông muốn hỏi Nhạc Phong chuyện liên quan đến mộ táng.

Ông thật sự không hiểu tại sao nơi này chỉ là một thôn nhỏ vùng núi mà lại có mấy trận pháp liên quan tới Âm Dương Đạo Nhật Bản, còn có cái quan tài trống kia nữa.

Nhạc Phong nghe nói là trong quan tài không có ai thì lắc đầu tỏ vẻ không tin:

- Không thể nào! Ngày đó chính mắt tôi thấy thấy cha tôi được hạ táng mà!

- Tạm thời không nói đến chuyện này nữa! Bản đạo muốn hỏi là nhà các người có quan hệ sâu xa gì với Nhật Bản hay không?

Ngọc Thanh hỏi thẳng:

- Nếu nói tới liên hệ sâu xa gì đó thì chắc là trước kia cha tôi từng là đội trưởng đội du kích đánh Nhật, ông từng giết rất nhiều binh lính Nhật Bản, còn từng chặt đầu của một đại tướng Nhật nữa!

Nhạc Phong nhớ lại.

- Thì ra là thế! Khó trách!

Ngọc Thanh hơi gật đầu, có lẽ là bởi vì chuyện này nên họ mới bị Âm Dương sư Nhật Bản hạ chú trả thù, nhưng nếu chỉ là muốn trả thù hậu nhân Nhạc gia thì dùng Ngũ Mang Tinh trận và con rối gỗ kia là được rồi, vì sao còn trộm thi thể đi?

Hướng chi, thi thể không có ở đây thì hồn phách cũng không ở, trả thù như vậy có tác dụng gì?

Nhưng sao Nhạc Thiên Thiên lại vì chuyện này mà trướng tà?

Chẳng lẽ bọn họ còn để sót lại điểm nào sao?

Nghĩ như vậy, lòng Ngọc Thanh trầm xuống, ông vội nói với Dương Tử Mi:

- Tử Mi, chúng ta quay lại mộ phần kia xem xét một chút!

- Để làm gì ạ?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi lại.

- Có khả năng chúng ta để sót xác chết ở bên dưới rồi!

Ngọc Thanh nôn nóng trả lời:

- Chỉ mong là bây giờ quay lại còn kịp!

Dương Tử Mi vừa nghe xong thì cũng hoảng hốt.

Vừa rồi cô cũng rất nghi hoặc là vì sao mộ phần kia không có ai mà âm sát khí vẫn không ngừng tỏa ra như thế, trước đó cô cứ nghĩ là do vu thuật rồi

gỗ kia còn sót lại nên không để ý kỹ.

Hai thầy trò khăn trương chạy ra cửa...

Trên phần mộ.

Quan tài bỗng đã bị đào ra kia bỗng hơi rung động, giống như bị thứ gì đang rung lắc. Cảnh này ở trong sương mù âm u lại trở nên cực kì quỷ dị đáng sợ.

Quan tài nặng trĩu dần được độn lên cao, một cánh tay trắng tấp màu đen vịn lên mép quan tài, bắt đầu mò mẫm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 399: Sư thúc bị cản

Khi Ngọc Thanh và Dương Tử Mi chạy tới chỗ mộ phần thì thấy quan tài đã bị ném qua một bên, bùn đất xung quanh huyết có hai dấu chân khá đậm, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thi thể đã thối rữa.

- Sư phụ, nó trốn mất rồi!

Dương Tử Mi hoảng hốt nhìn chỗ huyết kia. Có ai ngờ, bên dưới chiếc quan tài kia còn có chỗ để giấu thi thể chứ?

- Tử Mi, nhanh chóng tìm rồi tiêu diệt nó đi!

Trong mắt Ngọc Thanh tràn đầy sự lo lắng:

- Nếu như có người bị nó cản thì sẽ có chuyện lớn đấy!

Dương Tử Mi gật đầu, mắt thì nhìn khắp xung quanh.

Cô phát hiện chỗ gần thôn trang có một tảng hắc khí, có lẽ đó là do cương thi gây ra.

Cô cùng sư phụ mình nhanh chóng chạy theo hướng kia, khi sắp đến gần thì cả hai nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, vào thời điểm mới sáng sớm, lại ở trong vùng núi thì tiếng kêu càng thêm rõ ràng và vang vọng...

Tâm Dương Tử Mi trầm xuống:

- Sư phụ, hình như là giọng của sư thúc!

Ngọc Thanh rõ ràng cũng nhận ra điều này.

Hai người bước nhanh hơn, vội vàng chạy tới.

Trên mảnh sân phơi lúa kia, một con cương thi mặc quần áo đơn giản đang bị trói bởi dây trói thi, trên trán nó dán một lá bùa màu vàng, nó vẫn còn đang cố gắng giãy giụa để trốn thoát.

Còn Ngọc Chân Tử đang ôm cánh tay bị chém xuống, nằm lộn lộn trên mặt đất, máu chảy đầm đìa chỗ miệng vết thương, chảy ra đầy đất, ông ấy nằm trên đất ôm vết thương không ngừng kêu rên.

- Sư thúc...

Dương Tử Mi hét lên, cô vội lấy ngân châm ra, nhanh chóng cầm máu chỗ miệng vết thương, sau đó lại thoa bạch dược Vân Nam lên, đưa thêm cả chân khí vào.

Máu trên tay Ngọc Chân Tử dần dần ngưng chảy, gương mặt tái nhợt của ông ấy sau khi được truyền chân khí mới khôi phục được một chút huyết sắc.

- Sư thúc, đã có chuyện gì xảy ra thế ạ?

Dương Tử Mi không nhịn được mà liếc qua cương thi đang nằm thẳng tắp ở bên cạnh một cái, mùi hôi thối nồng đậm tràn vào mũi, cô chỉ còn cách niệm chú để che lại mũi mình.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cương thi trong truyền thuyết!

Cô luôn cho rằng nó rất ghê tởm, nhưng so với Kappa (1) và quỷ ranh (2) trước đó thì cương thi này có chút không đáng để nhắc tới, nhưng mà một từ thi vừa đen vừa hôi thật sự rất buồn nôn!

- Ta bị nó cắn vào tay, sợ thi độc sẽ lan ra nên dứt khoát chém đứt cánh tay luôn!

Dương Tử Mi nhìn cánh tay bị của Ngọc Chân Từ chém xuống trên mặt đất, màu da đã biến thành màu đen như từ thi kia.

- Phải nhanh chóng đốt nó thôi, nếu để lâu thì thi độc sẽ phát tán xung quanh.

Ngọc Thanh cũng chưa kịp xót cho sự đệ đang bị thương của mình.

Ngọc Chân Từ hiểu rõ điều này cho nên khi ông ấy dứt khoát chém bỏ tay để giữ mạng sống là vô cùng đáng khen ngợi, nếu không thì chỉ sợ bây giờ ông ấy cũng đã biến thành cương thi rồi.

- Đốt ở đây luôn sao?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn xung quanh.

- Tất nhiên là không được, nơi này là sân phơi lúa của thôn Nhạc gia, nếu như thi độc phát tán ra xung quanh thì sẽ là tai họa cho cả thôn, phải chuyển nó đi nơi khác mới được.

Ngọc Chân Từ giải thích.

Dương Tử Mi ghét bỏ nhìn thứ kia:

- Dời bằng cách nào ạ?

Nếu bảo cô dời thì chắc chắn là không thể rồi!

Nhưng cô cũng không thể nào nhẫn tâm để cho sự phụ đã lớn tuổi làm việc này.

- Để ta dẫn thi (3) cho!

Ngọc Chân Từ nhin đau nói.

- Ta từng ở Trương Tây mười năm, đã học được phương pháp này với một đạo trưởng đuổi thi rồi!

Dương Tử Mi chớp mắt nhìn sự thúc.

Sự thúc của cô nhìn bề ngoài lờ lững, vô năng như vậy, nhưng mà ông ấy cũng hay làm những chuyện khiến người khác bất ngờ.

Từ khi ông ấy có dũng khí dứt khoát chặt đứt cánh tay bị cắn kia thì đã thật sự khiến người khác khâm phục.

- Trời sắp sáng rồi, mau dẫn nó chạy tới chỗ sâu trong núi để hủy diệt thôi, còn cả cánh tay này nữa.

Ngọc Thanh gật đầu, quay đầu nói với đệ tử.

- Tử Mi, con xem tháp sắt nhỏ có thể hấp thu sạch sẽ được độc khí còn dư lại này hay không.

(1) Kappa: một loại quỷ trong truyền thuyết Nhật Bản.

(2) Quỷ ranh: hồn phách của những đứa trẻ chết non biến thành quỷ.

(3) Dẫn thi: phương pháp dùng bùa chú, nến, chuông để ra lệnh cho cương thi đi theo

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 400: Hộp sao năm cánh

Dương Tử Mi gạt đầu, cô lấy tháp sắt nhỏ ra.

Tháp sắt nhỏ quả nhiên là dụng cụ siêu cấp hấp thu vạn độc, thi độc đã phát tán quanh chỗ đó nhanh chóng bị nó hút sạch sẽ, thu hết vào trong bụng tháp.

Ngọc Chân Tử lấy ra chu sa từ trong túi dụng cụ, lại dán lên vài đạo phù chú, lấy ra gậy dẫn thi, trong miệng ông ấy đang lẩm bẩm pháp quyết.

Quả nhiên cương thi kia lập tức nghe lệnh, bắt đầu bật dậy, mấy móc nhảy theo bước chân của Ngọc Chân Tử.

Ngọc Thanh dùng một cái túi ni lon lớn gói chặt cánh tay đang nằm trên sân, sau đó mới cùng đồ đệ đã dùng tháp sắt nhỏ thanh lọc sạch sẽ thi độc ở chỗ này đuổi theo phía sau Ngọc Chân Tử.

Bọn họ đi đến một thâm cốc tương đối hoang vu...

Ngọc Thanh kêu Dương Tử Mi đốt Tam Muội Chân Hỏa lên, thiêu đốt sạch sẽ thứ kia rồi lại dùng tháp sắt nhỏ hút khí độc...

...

Trời đã sáng!

Mặt trời lười biếng đi ra từ phía Đông, chiếu sáng toàn bộ lãnh thổ.

Sau khi đám người Dương Tử Mi xử lý xong xuôi mọi thứ thì quay trở lại thôn Nhạc gia, kể lại hết chuyện thi biến, hơn nữa còn dặn dò những người kia để bọn họ đi nhắc nhở thôn dân sau này không nên chôn thi thể ở chỗ đất đường thi kia nữa.

Đám người Nhạc Thanh rất kinh hãi chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhưng họ cũng rất cảm kích và vô cùng tin tưởng lời của ba người Dương Tử Mi.

Ngọc Thanh chào tạm biệt một nhà Nhạc gia, chuẩn bị dẫn Dương Tử Mi đến miếu nhỏ đồ nát kể bên núi ở vài ngày, ông định đi thu gom du hồn trốn thoát từ Tụ Hồn Kính.

Vừa nghe thấy Dương Tử Mi tạm biệt thì Nhạc Thiên Thiên không chịu.

Cậu bé chu miệng nhỏ, kéo góc áo Dương Tử Mi không chịu buông:

- Chị ơi, chị đừng đi được không ạ? Ở nhà em luôn được không?

Dương Tử Mi duỗi tay xoa đầu cậu nhóc, cười nói:

- Chị chỉ là khách ở một ngày thôi, không thể ở lại lâu hơn được đâu! Hơn nữa chị còn có chuyện phải làm nữa. Thiên Thiên là đứa bé ngoan, ở nhà phải biết nghe lời nha!

Nhạc Thiên Thiên nháy đôi mắt to hỏi:

- Chị ơi, chị đi bắt quỷ với lão thần tiên phải không ạ? Nếu vậy chị dẫn em theo được không? Em cũng muốn làm Tôn Ngộ Không để đi bắt quỷ!

- Ha ha, Thiên Thiên còn nhỏ mà!

Dương Tử Mi cười nói.

- Đợi Thiên Thiên lớn thêm chút nhé!

- Cũng được ạ! Đợi Thiên Thiên trưởng thành thì sẽ đi tìm chị, từ giờ tới lúc đó chị không được quên Thiên Thiên nha!

Nhạc Thiên Thiên vươn ngón tay nhỏ ra muốn ngoéo tay với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi móc ngón tay vào ngón út của cậu bé.

- Ngoéo tay xong rồi, trăm năm không được nuốt lời nha!

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ lại hình ảnh ngày đó cô ngoéo tay hứa hẹn với Long Trục Thiên, trên mặt dâng lên chút ngọt ngào.

Ba người Ngọc Thanh mới vừa bước ra khỏi cửa thì ông nội của Nhạc Thiên Thiên - Nhạc Phong lên tiếng gọi lại:

- Đạo trưởng đợi đã!

Ngọc Thanh dừng bước, nghi hoặc quay đầu lại.

Trong tay Nhạc Phong cầm một chiếc hộp tinh xảo rất nhỏ.

Nhìn hình dáng bên ngoài thì hình như là do Nhật Bản sản xuất.

- Đạo trưởng, đây là do cha tôi để lại, không biết có liên quan gì tới người hạ vu thuật lần này không nên tôi đưa cho ông xem xét thử.

Nhạc Phong giải thích.

Ngọc Thanh nhận chiếc hộp nhỏ để quan sát, ông phát hiện dưới đáy hộp có hình ngôi sao năm cánh, mở ra nhìn vào trong thì thấy bên trong trống rỗng.

- Lúc đầu chiếc hộp này đựng gì vậy?

Ngọc Thanh hỏi.

Nhạc Phong lắc đầu:

- Khi cha tôi còn sống, tôi thấy ông ấy vô cùng nâng niu chiếc hộp này, thường hay lấy ra ngắm. Tôi cũng không biết bên trong hộp đựng thứ gì, nhưng sau khi ông ấy mất, tôi hiếu kỳ mở ra xem thì thấy bên trong trống rỗng thế này. Không biết là như thế nào, hôm nay tôi nghĩ mộ phần của cha tôi bị người Nhật Bản hạ vu thuật có khả năng không chỉ là để trả thù mà còn là do nguyên nhân nào khác nữa, nên tôi hi vọng đạo trưởng có thể hỗ trợ làm rõ chuyện này.

Hai mắt Ngọc Thanh hơi trầm trầm, ông gật đầu:

- Được!

- Vậy thì cảm ơn ông!

Nhạc Phong như là đã trút được gánh nặng.

Ba người Ngọc Thanh lại lên đường.

- Sư phụ, người cho con nhìn một chút đi!

Dương Tử Mi thấy trên chiếc hộp này có vật khí nhân nhật nên cô tò mò muốn xem thử.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 401: Bí mật trong hộp gỗ

Ngọc Thanh đưa hộp gỗ cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi tỉ mỉ quan sát, hộp gỗ nhỏ này là được làm bằng gỗ trầm hương, kiểu dáng rất lịch sự, tao nhã. Phía trên được mạ vàng có điều khắc hình hoa mai rất sống động, có thể nói đây là một đồ mỹ nghệ tốt, nếu để người khác suy đoán thì có lẽ người đó sẽ đoán bên trong chiếc hộp này chứa đồ của một người phụ nữ xinh đẹp.

Nhưng mà, nhìn qua thì hộp gỗ này có niên đại chắc cao lắm thì cũng không quá hai trăm năm, theo lý thuyết thì nó sẽ không thể tỏa ra vật khí như thế.

Cô nhìn hình ngôi sao năm cánh dưới đáy hộp, rồi lại mở nắp hộp ra mới nhận ra vật khí kia không phải tỏa ra từ hộp gỗ mà là tỏa ra từ bên trong nắp hộp.

Chẳng lẽ bên trong này còn có ngăn bí mật để giấu bảo bối hay sao?

Cô nói nghi ngờ của mình với sư phụ Ngọc Thanh.

- Đôi mắt con tinh tường thì con thử xem xem có cách nào không cần hủy hộp mà vẫn có thể mở ra bên trong không?

Ngọc Thanh nói.

Dương Tử Mi gật đầu, ngón tay cô bắt đầu tiếp xúc, sờ soạng bên trong nắp hộp.

Độ nhạy cảm của ngón tay cô khá tốt, nếu là chỗ nào có điểm khác thường thì cô cũng sẽ cảm nhận được.

Nhưng mà, nắp hộp kia lại bóng loáng, bằng phẳng, dù xem hay sờ như thế nào cũng không thể mở được.

- Tiểu sư diệt, con đừng nhìn bên trong nữa, xem thử mấy đóa hoa mai trên nắp hộp đi! Ta cảm thấy chỗ đó sẽ có cái để mở.

Ngọc Chân Từ nói.

Khi ông ấy vừa nói xong thì Dương Từ Mi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng thật là gừng càng già càng cay, Ngọc Chân Từ đã đi du lịch bên ngoài nhiều năm nên tư duy phát triển hơn cô nhiều.

Cô đóng hộp lại, ngón tay vừa định sờ lên hoa mai thì lại bị Ngọc Thanh cản lại.

- Từ Mi, con thử dùng Mai Hoa Dịch Số giải thử xem.

Trên mặt Ngọc Thanh mang theo sự kích động.

Theo Tiên Thiên Bát Quái ghi lại, Mai Hoa Dịch Số chính là Càn là một, Đoài là hai, Ly là ba, Chấn là bốn, Tốn là năm, Khảm là sáu, Cấn là bảy, Khôn là tám.

Dương Từ Mi dựa vào Hoa Mai Dịch Số để lần lượt chạm vào mấy đóa hoa kia...

Răng rắc!

Nắp hộp bỗng nhiên vang lên một tiếng động nhỏ, từ giữa tách ra một khe hở, chậm rãi mở rộng ra hai bên.

Ba người Dương Từ Mi có chút kích động chờ đợi xem thử bên trong hộp là pháp bảo gì...

Nắp hộp ngừng mở rộng, bên trong có một túi lụa đựng đồ màu vàng.

Dương Từ Mi cẩn thận thò tay vào lấy túi lụa kia ra, cô mở túi nhìn vào thì giật mình.

Bên trong vậy mà không phải là thứ gì khác lạ với cô, đó là một khối giống như thẻ bài gỗ đào của cô, nhưng đồ án phía trên thì có chút thay đổi, nhưng lại cứng rắn hơn khối của cô.

Hử? Sao lại là thẻ bài gỗ đào này?

Ngọc Thanh cũng ngạc nhiên. Ông cầm thẻ bài gỗ đào lên, quan sát đồ án trên đó, cố gắng nhớ lại:

- Không sai, đồ án này giống như đồ án trên mười hai cỗ quan tài thị vệ đương thời.

- Tiểu sư diệt, con nhìn xem hoa văn trên túi lụa màu vàng kia có phải giống như bản đồ không?

Ngọc Chân Từ la lên.

Dương Từ Mi lại mở túi lụa, trên đó quả nhiên là có thêu một bức đồ án giống như bản đồ.

Ngọc Thanh cũng nhìn kỹ lần nữa:

- Bản đồ này nhìn quen quá, hình như ta từng đi qua!

- Sư phụ, đây là Tương Tây!

Dương Từ Mi chỉ vào hai chữ thêu theo lối chữ thảo.

Chẳng lẽ đó là bản đồ của một mộ phần sao?

Ngọc Thanh cảm lên, khẳng định nói:

- Đúng rồi! Chính là chỗ đó, nếu ta nhớ không lầm thì mộ phần kia đúng là ở chỗ này.

Ông chỉ vào một chỗ được được bao quanh trên bản đồ, dựa theo bản đồ thì chỗ này nằm sâu trong núi và được núi bao quanh.

- Sư phụ, chỗ này có khó tìm không ạ?

Nghĩ rằng có lẽ nơi này có liên quan gì đó với gia tộc của Long Trục Thiên, Dương Từ Mi càng cảm thấy tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 402: Thẻ bài gỗ đào và bản đồ

Sau khi ta ra khỏi chỗ đó, càng nghĩ càng thấy lạ, đến lúc ta muốn quay lại thì phải tìm đường hết khoảng một tháng, xung quanh đó giống như có Chướng Nhân Pháp vậy, làm rối loạn tâm mắt người đi đường, bởi vậy mới phải từ bỏ...

Ngọc Thanh đáp.

- Kỳ quái như vậy sao ạ? Vậy tên trộm mộ dẫn dụ người vào thì đi như thế nào?

Dương Tử Mi nêu ra câu hỏi.

- Ta nhớ rõ lúc đó, hình như bọn họ cầm trên tay thứ gì đó để dẫn đường, có lẽ mấy thứ kia có thể vô hiệu hóa tác dụng che mắt của trận pháp.

Hai mắt Ngọc Thanh bỗng nhiên sáng lên:

- Ta nhớ ra rồi! Thứ dẫn đường cho đám người kia hình như giống với khối thẻ bài gỗ đào này.

Hả?

Dương Tử Mi hơi kinh ngạc, xem ra về sau cô muốn tìm mộ phần kia thì phải dựa vào thẻ bài gỗ đào này rồi.

Nhưng mà cô vẫn không rõ lắm là vì sao thẻ bài gỗ đào này lại được giấu trong hộp gỗ kiểu Nhật này chứ?

Hộp gỗ này hình như là do ông nội của Nhạc Thanh đoạt được từ trong tay người Nhật Bản mà.

Có lẽ lúc ông ta còn sống cũng chưa khám phá được bí mật bên trong nên mới thường xuyên lấy ra xem xét chiếc hộp.

- Tử Mi, con cất thẻ bài gỗ đào và tấm bản đồ này đi, không chừng trong tương lai, con và người đàn ông kia sẽ có thu hoạch lớn đấy!

Ngọc Thanh nói.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Đúng rồi! Nếu các con gặp lại con rắn kia cũng đừng giết nó đó! Nó có linh tính đấy!

Ngọc Thanh dặn dò.

Dương Tử Mi nhớ lại những con rắn độc mà tên hàng quý sư kia đưa đến, lập tức nổi hết da gà.

Cho dù có linh tính đi nữa thì cô không gặp lại chúng là tốt nhất.

Tất nhiên là nếu mấy thứ như rắn không chủ động công kích cô, cô cũng sẽ không phạm sát nghiệp làm gì đâu.

Chúng sinh đều có linh, cho dù đó chỉ là một con rắn đi chăng nữa thì nó cũng là sinh mệnh, cô cũng không thể tùy tiện giết chóc được.

Dương Tử Mi cất khối thẻ bài gỗ đào vào trong túi lụa vàng, cô không bỏ lại vào trong hộp gỗ mà bỏ vào trong túi chuyên dùng để đựng pháp khí cô mang theo bên người.

Một lần nữa dựa theo Mai Hoa Dịch Số để đóng hộp lại, cô cũng bỏ nó vào bên trong chiếc túi của mình.

Ngọc Thanh dẫn Ngọc Chân Tử và Dương Tử Mi tới một ngôi miếu đồ nát trên núi.

Ngôi miếu đồ nát này chỉ có một người trông coi, người đó khoảng tám mươi, mắt mờ, lưng cong, hoàn toàn khác với bộ dáng tiên phong đạo cốt của Ngọc Thanh.

Nghe thấy Ngọc Thanh nói muốn ngủ lại đây vài ngày thì người trông miếu cũng không từ chối, chỉ là ngữ khí ông ta có chút mơ hồ:

- Đạo sĩ không phải là ở trong đạo quan sao? Chạy vào miếu Phật đồ nát của chúng tôi làm gì?

Từ xưa tới nay, Đạo giáo và Phật giáo là hai tôn giáo lớn nhất ở Hoa Hạ, tuy cả hai không tới mức nước lửa không hợp, nhưng từ trước tới nay đều là cạnh tranh với nhau.

Trong thời điểm Phật gia hưng thịnh thì Đạo giáo tất nhiên là suy yếu.

Còn ở thời điểm Đạo giáo hưng thịnh thì Phật giáo lại suy sụp.

Ngọc Thanh cũng không có quan niệm môn phái quá mạnh, người trông miếu cũng không có nên mọi người đều ở chung rất hòa hợp.

Người trông miếu lấy ra đậu hủ do ông tự làm để chiêu đãi mọi người.

Đậu hủ này là dùng nước suối ngọt lành trên núi và đậu tương thuần thiên nhiên xay ra, cộng thêm tài nghệ của siêu đầu bếp món chay Ngọc Thanh thì dù là rán, hầm, nấu, chiên đều ngon cả, Dương Tử Mi ăn ngon tới mức ngón trở đại động.

Vừa ăn cô vừa nghĩ tới đại nạn sắp tới của sư phụ, khi đó cô sẽ không còn được ăn món do sư phụ nấu nữa thì lập tức rơi nước mắt.

- NỮ NỮ NGỐC NÀY, ăn một bữa đậu hủ thôi mà cũng cảm động như vậy.

Ngọc Thanh tất nhiên cũng nhìn ra được cô đang buồn nên hiền từ mà mắng yêu cô.

Dương Tử Mi không dám dùng hai mắt đầy nước mắt nhìn sư phụ, lo lắng bản thân cô nhìn thấy gương mặt hiền từ của người thì sẽ thương cảm hơn, cô chỉ cúi đầu không ngừng khuấy com trong bát.

- Nếu vậy để lần sau sư thúc xuống bếp làm com cho tiểu sư diệt mới được, đợi con ăn thử đồ ta làm thì chắc chắn sẽ nghiện luôn!

Ngọc Chân Từ ngồi bên cạnh vung đũa nói.

- Con không tin đâu!

Dương Tử Mi cố ý nói.

- Không tin thì thôi vậy! Con có biết trước khi làm đạo sĩ, ta đã làm nghề gì không hả?

- Chẳng lẽ là đầu bếp à?

Dương Tử Mi lau nước mắt đọng lại ở khóe mắt, tròn trĩnh mắt với sư thúc.

- Đoán chính xác đó! Ta còn là đầu bếp chuyên nấu cho mấy vị lãnh đạo ăn đấy!

Ngọc Chân Từ bắt đầu chém gió.

Dương Tử Mi cười vui vẻ, thật sự cô cũng không quá tin tưởng lời sư thúc nói, nhưng mà tán gẫu với ông ấy đã làm giảm đi sự thương cảm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 403: Người đàn ông mặc cổ trang (1)

Sau khi ba người sư đồ, huynh đệ ăn cơm trưa xong, Ngọc Thanh và Ngọc Chân Từ ngồi nghỉ ngơi trong miếu, chuẩn bị tinh thần thoải mái để buổi tối đi bắt quỷ.

Còn Dương Tử Mi lại không quen ngồi ngủ trên đồng rơm ở trong một ngôi miếu đồ nát, không khí vẫn đục như thế này.

Cô nói một tiếng với sư phụ rồi đi ra ngoài tìm một chỗ có phong cảnh tươi đẹp, bãi cỏ sạch sẽ để nghỉ ngơi một chút.

Đối với Dương Tử Mi, ngủ hay không ngủ cũng chả có gì quan trọng, bởi vì tinh khí thần của cô khôi phục rất nhanh, chỉ cần nhắm mắt lại dưỡng thần, thả lỏng từ thân đến tâm là được.

- Chị ơi, bãi cỏ nhỏ này không tệ ha!

Tiểu Thiên nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhìn kỹ lại thì quả nhiên thấy một bãi cỏ đằng trước, cỏ mọc chính tề, tươi tốt. Bên cạnh còn có mấy bông hoa nhỏ không biết tên đang nở, lác lác theo gió, phía trước còn có một con suối trong suốt uốn lượn chảy qua, kế bên có một cây đa lớn che lại ánh mặt trời, chỗ đó có vẻ khá mát.

Cô đi lại rồi xuống trên thảm cỏ.

Mặt cô mềm mại, rất là thoải mái. Cô nhìn không được nằm xuống, hai tay chấp ra sau đầu, lười nhác nhắm mắt lại.

Ánh nắng loang lổ xuyên qua cành lá chiếu lên khuôn mặt như bạch ngọc của cô, tóc đen như mực được xả ra, từ xa nhìn giống như một bức tranh xinh đẹp yên tĩnh.

Trải qua một trận ác chiến tối qua, tuy tinh lực Dương Tử Mi vẫn còn tràn đầy nhưng về mặt tâm lý thì cũng đã rất mệt mỏi rồi.

Cô cứ nhắm mắt như vậy, rất nhanh đã thiếp đi.

Trong lúc cô ngủ, không biết từ lúc nào trên cây lại xuất hiện thêm một người, đôi mắt đen hình trăng khuyết đang hứng thú nhìn cô ngủ.

- Chị ơi, mau dậy đi, có người đang nhìn chị kia!

Dương Tử Mi đang mơ thấy mình và Long Trục Thiên ở bên nhau thì nghe thấy tiếng Tiểu Thiên, cô lập tức bừng tỉnh, vừa vặn đối mặt với đôi mắt màu đen như đá vô chai ở trên cây kia.

Cô kinh hãi lập tức ngồi phắt dậy.

Còn người đang ở trên cây thì nhẹ nhàng nhảy xuống, dừng ở trước mặt cô, khoe môi mang theo ý cười nhìn cô.

Dương Tử Mi vô cùng kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt mình. Anh ta khoảng chừng hai mươi, trên người mặc một bộ cổ trang màu trắng thanh khiết không dính một hạt bụi, tóc trên đầu còn đen hơn tóc cô, dài thẳng tới tận eo, ngũ quan tinh xảo hơn cả phụ nữ, môi mỏng màu hồng, không cười cũng cong, đôi mắt sáng trong như cười như không nhìn cô.

Anh ta đang quay phim cô trang à?

Hay là cô chỉ mới ngủ một giấc thôi mà bản thân đã xuyên không đến cổ đại?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn chung quanh, cô thấy cảnh trí vẫn không hề thay đổi.

- Chị ơi, anh này đẹp quá đi! Anh ấy mặc đồ giống như mấy người trên tivi vậy!

Tiểu Thiên hét âm lên.

Dương Tử Mi nhớ lại động tác nhẹ nhàng của anh ta khi nhảy từ trên cây xuống, giống như lông vũ đang bay xuống vậy, người bình thường không thể nào làm được như thế, ngay cả cô đã luyện công mười năm rồi cũng chưa chắc làm được.

Như vậy khẳng định là anh ta không phải là diễn viên đang đóng phim cổ trang rồi.

Huống chi, xung quanh đây cũng chả còn ai khác nữa cả.

- Cậu... là ai?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông mặc cổ trang cong môi mỉm cười, nở nụ cười nhân nhật:

- Tuyết Hồ!

- Tuyết Hồ à? Hồ chính là hồ ly sao?

Suy nghĩ của Dương Tử Mi lập tức trở nên huyền ảo.

- Hồ là hồ nước.

Tuyết Hồ giải thích.

- A?

Dương Tử Mi chớp chớp mắt, cô nghĩ cậu ta không phải con người, mà là do hồ ly biến thành.

Khí tức trên người cậu ta không giống loài người, cũng không có âm sát khí của quỷ hồn, bề ngoài lại đẹp như vậy thì nói không chừng cậu ta là yêu quái trong truyền thuyết, mà còn là hồ yêu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 404: Người đàn ông mặc cổ trang (2)

Cô cảm thấy tôi không phải là người đúng không?

Tuyết Hồ cúi thấp người xuống, ngồi trước mặt cô, hơi thở như lan phát qua mặt cô:

- Cô cảm thấy tôi rất đẹp đúng không?

Dương Tử Mi gạt đầu, cô có chút căng thẳng quay mặt đi, tránh khỏi tầm mắt của cậu ta.

Tuyết Hồ mỉm môi cười.

Nụ cười đúng là khuynh quốc khuynh thành, nó có thể mê hoặc tâm trí người khác, khiến cho họ quên hết tất cả mọi thứ!

Một người đàn ông không nên có nụ cười đẹp như vậy.

Dương Tử Mi cảm thấy tâm lý của cô có chút bất bình.

Cô rất muốn xem thử cậu ta có phải là người hay không nên đột nhiên vươn ngón tay, đập ở trên mạch của cậu ta.

Quả nhiên, nhịp đập không giống con người.

- Không phải tôi cảm thấy cậu không phải con người mà căn bản cậu không phải là người!

Dương Tử Mi đứng lên, liếc xéo người kia:

- Rốt cuộc cậu là yêu nghiệt phương nào hả?

- Ha ha...

Tuyết Hồ cũng đứng thẳng lên, ngửa đầu cười lớn, cười tới mức hoa cỏ bay loạn, ngay cả lá của cây đa lớn cũng bị cậu ta làm cho rung động.

Sau khi Tuyết Hồ cười xong thì đối phương cúi đầu nhìn Dương Tử Mi:

- Đúng rồi! Tôi không phải là con người, nhưng mà nhìn cô cũng không giống là người nha!

- Ai nói tôi không phải là người?

Dương Tử Mi la lên:

- Chẳng lẽ tôi là quỷ chắc?

- Cô một nửa là người, một nửa là quỷ, chắc tôi nói không sai đâu nhỉ!

Tuyết Hồ nhướn đôi mày xinh đẹp nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi hơi giật mình.

Cô thật sự cũng không biết bản thân cô có hoàn toàn là người đúng nghĩa không nữa.

Bây giờ, cô là người sống lại quay về đây, hơn nữa hồn cô còn mang theo kí ức kiếp trước, nếu nói cho chính xác thì cô cũng xem như là nửa người nửa quỷ nhỉ?

Tuyết Hồ thấy bộ dạng giật mình của cô vô cùng đáng yêu nên không nhịn được mà vươn tay bóp cái mũi nhỏ của cô, khẽ cười một tiếng:

- Tôi nhìn một cái đã biết rồi! Trên người cô có khí tức đặc thù.

- Ừ!

Dương Tử Mi cũng chẳng giấu giếm làm gì, cô hỏi lại đối phương:

- Vậy cậu cũng không phải người, cũng không không phải quỷ, mà là yêu quái đúng không hả?

- Cô đoán đúng rồi đây!

Tuyết Hồ cười nhẹ, ngồi xuống thăm cỏ.

Tư thái của cậu ta rất ưu nhã, cũng cực kỳ yêu dị.

Dương Tử Mi cũng ngồi xuống kế bên, hiếu kỳ hỏi:

- Cậu là yêu quái gì? Hồ ly hả?

- Tuyết Hồ! Tuyết trong tuyết trắng, hồ trong hồ ly.

- Cậu sống mấy ngàn năm rồi?

Không ngờ mình có thể thật sự gặp được hồ yêu trong truyền thuyết Liêu Trai nên Dương Tử Mi vô cùng kích động, liên tục đặt câu hỏi.

- Không biết nữa! Dù sao cũng sống rất lâu rất lâu rồi! Lâu tới mức tôi đã quên mất năm tháng.

Ngữ khí của Tuyết Hồ có chút bi thương và vô đơn, khiến người nghe cũng phải đau lòng.

Có thể sống để tồn tại với trời đất, không già không chết không tan biến là cuộc sống tốt tới mức nào?

Vì sao cậu ta lại bi thương tới vậy?

Thật sự là Dương Tử Mi không thể hiểu nổi.

- Cậu vẫn luôn ở đây à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Không phải! Chỉ là tôi trùng hợp đi ngang qua đây, thuận tiện ngủ một chút thì nhìn thấy cô.

Tuyết Hồ mỉm cười nhìn cô.

Năm tháng đằng đằng như vậy, cậu ta vẫn luôn cô đơn, một mình du đãng trên thế gian không phù hợp với mình này, không có bạn bè gì, chỉ có năm tháng vẫn cứ trôi qua thôi.

Mấy ngày nay, bỗng nhiên cậu ta cảm thấy rất chán ghét cuộc sống như thế của mình nên muốn chấm dứt nó.

Nhưng mà cậu ta lại không thể tự giết chết chính mình.

Cậu ta nghĩ thấy một thứ tồn tại đặc thù ở đây, mà thứ này chính là linh vật có thể khắc chế cậu ta.

Vì vậy cậu ta mới chạy tới đây, chờ có người cầm linh vật kia giết cậu ta!

Cậu ta lại không hề ngờ tới người mang theo linh vật lại là một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, đầy linh khí thế này.

Đột nhiên cậu ta lại không muốn chết nữa rồi!

Bởi vì cậu ta có cảm giác yêu sinh của mình sẽ bắt đầu thay đổi, sẽ trở nên thú vị và tràn đầy màu sắc hơn!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 405: Tuyết hồ, tuyết hồ

- Vậy thì trước kia cậu ở đâu?

Dương Tử Mi hỏi tiếp.

- Sống lâu như vậy chắc cậu đã đi hết khắp nơi trên thế giới rồi phải không?

- Chưa!

Tuyết Hồ trả lời

- Cậu nghĩ một người đi khắp nơi sẽ thú vị sao?

- Vậy cậu tìm thêm một con hồ ly nữa đi chung với nhau đi!

Dương Tử Mi lại hỏi:

- Cậu sống lâu như vậy thì đã gặp được bao nhiêu kẻ không già, không chết, không tan biến giống cậu rồi?

- Chỉ là ngẫu nhiên gặp được một hai người mà thôi! Nhưng đạo bất đồng không cùng chí hướng nên chả có gì thú vị cả.

Hai con mắt đen láy, tỏa sáng của Tuyết Hồ nhìn cô.

Dương Tử Mi nhìn vào hai mắt cậu ta

Cặp mắt này thật đẹp! Nó giống như đôi mắt của đứa trẻ mới sinh, trong suốt, sáng rõ không có một tia tà niệm. Nhưng mà, trong đôi mắt đó còn mang một chút bao dung với vạn vật và cả sự tịch mịch, đồng thời còn có sự giao hoạt của hồ ly.

- Vậy bộ dáng của mấy người kia ra sao? Có đẹp giống như cậu hay không?

Quý hồn thì cậu gặp nhiều rồi, nhưng đối với yêu tinh đầy bí ẩn thì cậu rất tò mò.

- Có vài người rất xấu. Chỉ có yêu hồ bọt tời mới xinh đẹp như thế này thôi!

Tuyết Hồ vuốt mái tóc đen dài. Về mặt phong dung cũng có chút kiêu ngạo.

- Vậy nguyên hình của cậu là gì?

Dương Tử Mi hỏi.

- Cậu muốn nhìn à?

Tuyết Hồ nhướn mày hỏi ngược lại.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Muốn nhìn!

- Muốn thấy nguyên hình của Tuyết Hồ chúng tôi thì phải trả một cái giá rất lớn đấy, dám không?

Khóe môi Tuyết Hồ cong lên.

Trả cái giá như thế nào?

- Phải yêu hồ ly đó cả đời!

Hai mắt Tuyết Hồ lóe sáng nhìn cậu.

- Chỉ có thể thích, không thể yêu.

Dương Tử Mi tránh đi ánh mắt của đối phương.

- Một đời này, tôi chỉ muốn yêu một người thôi!

- Ô!

Ngữ khí của Tuyết Hồ hơi buồn bã:

- Tôi còn tưởng rằng cậu có thể yêu tôi chứ, dù sao thì tôi cũng xinh đẹp thế này mà, cậu muốn thứ gì, tôi đều có thể cho cậu thứ đó!

Nói xong, trong lòng bàn tay cậu ta bỗng nhiên xuất hiện mấy viên kim cương sáng chói, lộng lẫy, chiếu sáng rực rỡ trên lòng bàn tay trắng mịn, làm mấy ngón tay thon dài kia trông như một tác phẩm nghệ thuật.

- Tặng cho cậu đó!

Tuyết Hồ đưa mấy viên kim cương kia cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nghi hoặc:

- Sao lại cho tôi?
- Chẳng phải loài người các người đều thích mấy thứ lóe sáng gọi là kim cương này sao?

Tuyết Hồ hỏi ngược lại.

- Thích thì có thích, nhưng mà không có công thì không được hưởng lộc.

Dương tử Mi cự tuyệt.

- Cậu cắt lại đi, nếu tôi thích thì tôi sẽ tự mua!

Giương mặt vui vẻ kèm theo một chút nghi hoặc của Tuyết Hồ trầm xuống.

Hai mắt đen nhánh khó hiểu nhìn cô, không hiểu vì sao cô lại cự tuyệt những thứ này.

Trong yêu sinh mấy ngàn năm của cậu ta, cậu ta sống lẫn vào với loài người, cậu ta phát hiện nữ nhân đều rất thích thứ này, đặc biệt chính là hiện tại. Vì mấy thứ này mà họ không tiếc bán da thịt và linh hồn của mình, thậm chí là khiến mình trở thành một con chim hoàng oanh bị nhốt trong lồng son.

Mà cô gái trước mắt cậu ta bây giờ lại thản nhiên cự tuyệt nó.

Có lẽ là do cô ấy là nửa người nửa quỷ.

- Cầm lấy đi! Coi như là lễ vật gặp mặt nhân dịp chúng ta trở thành bạn bè. Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không ép cậu yêu tôi, tôi có sự kiêu ngạo của tôi đấy!

Tuyết Hồ nói.

Nghe lời nói thẳng thắn, chân thành giống một đứa bé của cậu ta, Dương Tử Mi cảm thấy rất thú vị.

Yêu tinh chính là yêu tinh, dù sống mấy ngàn năm thì tính cách vẫn chân thành như vậy.

Nếu cô còn từ chối thì đúng là khác người.

Vì vậy, cô không chút khách khí nào mà nhận luôn bảy viên kim cương kia:

- Được rồi! Cảm ơn cậu nha! Tôi nên tặng lại thứ gì cho cậu đây?

Tuyết Hồ thấy cô chịu nhận kim cương thì vui vẻ nở nụ cười như đứa trẻ được khen ngợi vậy.

Cậu ta tươi cười ngây thơ, chất phác như đứa trẻ, còn có chút yêu mị của yêu tinh. Hai thần thái này kết hợp với nhau đúng là dễ mê hoặc người khác.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 406: Biết giặt quần áo nấu cơm

Ánh mắt Tuyết Hồ dừng trên chiếc vòng tay thủy tinh màu xanh lam trên cổ tay Dương Tử Mi, cậu ta hỏi:

- Tôi rất thích vòng tay thủy tinh màu xanh lam này, trên đó có khí tức của Hồ tộc chúng tôi, cậu tặng nó cho tôi đi!

Dương Tử Mi duỗi tay sờ sờ vòng tay thủy tinh màu xanh lam mát lạnh kia, lắc đầu từ chối:

- Cái này thì không được, đây là của bạn trai tôi tặng cho tôi làm vật đính ước đó!
- Bạn trai của cậu tặng cho cậu hả?

Hai mắt Tuyết Hồ hơi trầm.

- Nhưng mà vòng tay thủy tinh này rõ ràng là đồ của Hồ tộc chúng tôi, trên mỗi hạt châu đều có kết giới của tộc chúng tôi.

- Hả? Chắc không phải đâu!

Dương Tử Mi nhìn vòng tay thủy tinh màu xanh lam, nó là do Long Trục Thiên tặng cho cô, nên đối với cô nó có ý nghĩa đặc biệt. Cô cũng không nhìn ra được nó khác gì với những vòng tay thủy tinh khác.

Nếu có sự khác biệt thì theo lý thuyết, thiên nhân của cô phải thấy được chứ!

Tuyết Hồ mím môi không nói, cậu ta chuyển đề tài:

- Vậy cậu muốn tặng lại thứ gì cho tôi? Chỉ cần là do cậu tặng thì tôi đều thích hết!

Tuyết Hồ vừa nói xong thì Dương Tử Mi càng không biết nên tặng lại gì cho cậu ta mới phải.

Tuyết Hồ nhìn ra cô đang khó xử nên mỉm cười, đưa tay cời sợi ruy băng màu trắng buộc trên tóc cô:

- Vậy tặng cái này cho tôi là được rồi, vừa lúc tôi cũng muốn cột tóc lại.

Sau khi ruy băng bị gỡ xuống, tóc Dương Tử Mi bắt đầu rũ xuống hai vai như thác nước màu đen.

Còn Tuyết Hồ thì đang dùng ruy băng của cô buộc lại mái tóc dài của cậu ta, nhẹ nhàng cột thành một cái đuôi ngựa.

Cột tóc lên khiến Tuyết Hồ nhìn nhẹ nhàng, khoan khoái hơn trước đó, vẻ yếu dẽ, mỹ lệ cũng tăng lên.

Cậu ta đứng lên, thân hình nhẹ nhàng lượn một vòng trước mặt Dương Tử Mi, sau đó còn cố ý quay đầu hỏi:

- Thấy thế nào? Có phải rất đẹp hay không?

Nhìn bộ dạng thẳng thắn, ngây thơ của cậu ta, Dương Tử Mi nở nụ cười, gật đầu:

- Đúng là rất đẹp!

Tuyết Hồ nghe lời khen xong thì cúi thấp người, cậu ta hái ba ngọn cỏ xanh dài bên cạnh, ngón tay thon dài, linh hoạt bện ba ngọn cỏ lại thành một bím tóc xanh tao nhã.

Cậu ta phất khởi cầm bím tóc xanh nói với cô:

- Lại đây! Tôi giúp cậu thắt tóc!

Dương Tử Mi cũng không từ chối ý tốt của cậu ta nên gật đầu để cậu ta làm giùm.

Ngón tay Tuyết Hồ cầm lấy tóc của cô, cúi đầu nhẹ ngửi một hơi:

- Ủ, tôi thích mùi này!

Ngữ khí của cậu ta, thần thái của cậu ta nhìn rất hồn nhiên, không có chút đáng khinh nào.

Dương Tử Mi cũng không có ý xấu với cậu ta, cô không xem cậu ta là một người đàn ông. Vì thế cô cũng không có cảm giác xấu hổ, ở bên cạnh cậu ta, cô có cảm giác hai người bọn họ giống như hai đứa trẻ chơi với nhau mà thôi.

Ngón tay Tuyết Hồ thoăn thoắt cột cho cô một cái đuôi ngựa đơn giản mà xinh xắn.

- Được rồi! Cậu muốn thì sau này mỗi ngày tôi sẽ làm tóc giúp cậu, tôi biết làm nhiều kiểu lắm đó!

Tuyết Hồ nháy mắt nhìn cô.

- Chẳng lẽ một đại yêu hồ như cậu muốn ở bên cạnh tôi mỗi ngày sao?

- Phải! Dù sao tôi cũng không có gì cần làm, cậu cứ để tôi ở cạnh cậu đi, tôi biết làm tóc, biết giặt quần áo, biết nấu cơm, biết làm ấm giường nữa!

Tuyết Hồ gật đầu trả lời.

Dương Tử Mi có chút khó xử.

Giặt quần áo, nấu cơm là sự căm dỗ lớn đối với cô đấy!

Nhưng mà, vì sao cậu ta lại muốn ở bên cạnh cô chứ?

- Có phải cậu đang nghĩ tại sao tôi lại muốn đi chung với cậu không?

Tâm tư Tuyết Hồ tỉnh tở, thấy cô đang chần chờ thì hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Vì tôi muốn ở chung với cậu, tuy rằng cậu không thể yêu tôi, nhưng tôi có thể yêu cậu mà.

Tuyết Hồ nói.

Nghe xong câu nói không thẳng thắn như vậy, mặt Dương Tử Mi hơi đỏ lên.

Bị một hồ yêu thích hình như hơi kỳ lạ thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 407: Nuôi một con tuyết hồ làm sủng vật

Tôi không thể mang một người đàn ông lớn như cậu theo bên người đâu! Tôi sợ bạn trai tôi sẽ ghen mất!

Mặc dù Long Trục Thiên là một người đàn ông rộng lượng, nhưng ở phương diện tình yêu thì anh ấy lại cực kỳ dễ ghen, nếu cô mang một tên yêu nghiệt như thế này bên người thì cô còn có thể làm gì đây?

Thôi, cô cũng không muốn dây vào nợ đào hoa này đâu.

Phốc!

Thân mình Tuyết Hồ bỗng nhiên nhỏ lại...

Một con hồ ly cỡ con chó nhỏ xuất hiện trên thảm cỏ, lông toàn thân trắng như tuyết, đôi mắt đen, mỏ nhọn, trông rất đáng yêu, còn Tuyết Hồ thì lại không thấy đâu!

Cậu ta... hiện nguyên hình sao?

Dương Tử Mi kinh ngạc nhìn con Tuyết Hồ nhỏ kia.

Tiểu Tuyết Hồ nháy đôi mắt to tròn, vô tội nhìn cô, cực kì dễ thương.

Còn cô trời sinh chính là giới tính nữ rồi nên cô khó có thể kháng cự lại những động vật đáng yêu, huống chi là động vật vừa nhỏ vừa đáng yêu như vậy.

Cô không nhịn được kêu nhỏ một tiếng, đưa tay ôm hồ ly nhỏ từ dưới đất lên, vuốt ve bộ lông trắng muốt.

Đã tay quá!

Còn Tuyết Hồ thì rất hưởng thụ sự vuốt ve của cô, nó nhắm mắt, nhu thuận nằm trên tay cô, ra vẻ như muốn nói: nếu cậu không mang tôi về, tôi sẽ ăn vạ cho cậu cho xem.

- Cậu thật sự muốn theo tôi về sao?

Dương Tử Mi không thể cự tuyệt con vật nhỏ này, dù cô biết nó là một yêu tinh có thể biến hóa.

Tuyết Hồ gật đầu.

- Vậy từ nay về sau, trong đa số trường hợp thì cậu phải dùng bộ dạng sủng vật này để xuất hiện nha!

Dương Tử Mi nói.

Tuyết Hồ lại gật đầu, dứt khoát cuộn mình nằm yên ở trong lòng cô, bộ dạng ỷ lại vào cô.

Trên người nó có một mùi hương rất thanh nhã nhưng cũng rất thoải mái.

Tiểu Thiên lại rất khó chịu:

- Chị ơi, súng vật của chị chỉ có em thôi mà, chị ném lão yêu này đi đi!

Ai ngờ Tuyết Hồ có thể nghe thấy tiếng nói của Tiểu Thiên;

- Cái tên tiểu quỷ kia, dám nói thêm một câu nữa ta sẽ ném ngươi đi đây!

Tiểu Thiên vừa nghe như thế thì lập tức im miệng.

Tuyết Hồ này có thể tu luyện thành người thì không cần phải nói đến pháp lực của cậu ta, nên nó cũng không dám chọc giận cậu ta đâu.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ trở về ngôi miếu đồ nát.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đã thức dậy ngồi thiền, luyện công.

- Tiểu sư diệt, con đang ôm cái gì thế?

Ngọc Chân Tử thấy trong lòng cô một đồng màu trắng thì kinh ngạc hỏi.

Dương Tử Mi vừa định mở miệng trả lời thì nghe thấy Tuyết Hồ đang dùng suy nghĩ để nói chuyện với mình:

- Đừng nói thân thể của tôi với ai cả! Cô chỉ cần nói tôi là con hồ ly do cô nhặt là được rồi!

- Là hồ ly nhỏ con nhặt được trên đường ạ!

Dương Tử Mi thay đổi ngữ khí trả lời.

- Hồ ly nhỏ màu trắng à? Để sư thúc xem một chút, xem nó thuộc loại nào.

Ngọc Chân Tử tò mò thò tay muốn ôm Tuyết Hồ qua bên mình.

Tuyết Hồ bỗng nhiên tránh đi, trốn trong lòng Dương Tử Mi, dùng tâm ngữ nói với Dương Tử Mi:

- Không được để đạo sĩ thôi kia chạm vào tôi, ngoài cô ra thì không ai được chạm vào tôi hết.

Dương Tử Mi chạy mồ hôi nói với Ngọc Chân Tử:

- Sư thúc, nó sợ người, người đừng chạm vào nó!

Ngọc Chân Tử cũng nhận ra tiểu Tuyết Hồ kia trốn tránh ông, hơn nữa ông còn thấy sự chán ghét trong đôi mắt to đầy linh khí của nó nữa.

Mấy chục năm qua, ông đã đi khắp non sông của đất nước, gặp được không ít chuyện lạ, thậm chí còn nghe được rất nhiều chuyện kỳ quái.

Trong ngọn núi này tuyệt đối không thể có một con hồ ly nhỏ hoang dã như thế này được.

Ông hoài nghi nó là một linh vật.

Không những thế, linh vật này còn có duyên với Dương Tử Mi nữa.

Thôi, nó không cho mình chạm vào thì thôi vậy!

Tính cách Ngọc Chân Tử tuy rằng đôi khi rất dễ xúc động, nhưng ông lại là một người rất rộng lượng. Ông nhắc lên được thì cũng buông xuống được, không hề cố chấp quá vào việc gì, nên ông cũng không so đo với một con hồ ly nhỏ làm gì, bỏ luôn chuyện muốn đụng vào nó để xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 408: Khắc tinh của hồn phách

Ánh mắt Ngọc Thanh nhìn chăm chăm Tuyết Hồ.

Đạo hạnh ông cao, nên dù không dùng thiên nhãn thì ông cũng có thể cảm nhận được khí tức của linh vật trên người Tuyết Hồ.

Ông có chút hâm mộ và an ủi nhìn Dương Tử Mi.

Đồ đệ này của ông rất may mắn, có thể nuôi một Tiểu Thiên là hồn phách tinh thuần như vậy làm quý sủng, giờ cô bé còn có thể gặp được một linh vật như thế này nữa.

Nếu để ông biết con linh vật này còn có thể biến thành người thì chắc sẽ kinh ngạc tới mức không nói được gì luôn.

Ngọc Thanh thương lượng với Ngọc Chân tử và Dương Tử Mi chuyện đi tìm quý hồn trốn thoát tối nay.

Còn chưa bàn xong thì Tuyết Hồ nói với Dương Tử Mi:

- Nếu mấy người muốn tìm mấy quý hồn kia thì nên thôi đi!

- Tại sao thế?

Dương Tử Mi khó hiểu.

- Chúng nó bị tôi ăn hết rồi!

Ngờ khi Tuyết Hồ lười biếng đáp lại.

Dương Tử Mi hoảng sợ.

Còn Tiểu Thiên thì co rúm lại, nom nớp lo sợ nhìn Tuyết Hồ, lo lắng cậu ta sẽ ăn luôn nó.

- Sao cậu lại ăn quý hồn?

Dương Tử Mi cảm thấy rất kỳ quái.

- Tôi là yêu thì tất nhiên sẽ ăn hồn phách để duy trì linh lực chứ, huống chi mấy hồn phách kia lại vô chủ, không có ai siêu độ cho chúng, tôi ăn chúng chính là đang tôi đang cống hiến cho tam giới đây!

Dương Tử Mi lại chảy mồ hôi.

Ngọc Thanh thấy vẻ mặt cô quái lạ và kinh ngạc thì cho rằng cô xảy ra chuyện nên vội hỏi thăm:

- Tử Mi, con làm sao thế?

- Sư phụ, có lẽ đêm nay chúng ta không cần đi nữa đâu!

Dương Tử Mi bất đắc dĩ nói.

- Phòng chừng chúng ta sẽ không tìm thấy mấy hồn phách kia đâu ạ!

- Tại sao lại vậy?

Ngọc Thanh và Ngọc Chân tử đồng thời hỏi lại.

- Chắc, chuyện này... Toàn bộ chúng đều bị tháp sắt nhỏ hấp thu rồi ạ!

Dương Tử Mi đành phải nhắm mắt nói dối cho qua.

- Tháp sắt nhỏ lợi hại như vậy sao? Còn có thể hấp thu hồn phách ở khoảng cách xa như vậy à?

Ngọc Chân Tử có chút không quá tin lời cô nói.

Trong ánh mắt Ngọc Thanh cũng hiện lên sự nghi ngờ, nhưng mà nếu đồ đệ đã nói như thế thì chắc con bé có lý do gì đó, cho nên họ cũng không cần nói thêm làm gì nữa, ông nhàn nhạt nói:

- Đêm nay chúng ta vẫn nên đi xem thử xem sao!

- Được!

Nói thật thì Dương Tử Mi cũng không quá tin lời Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ hóa thành hình người thì phiêu dật như tiên không dính bụi trần, bộ dáng thanh thoát kia sao có thể đi hút quý hồn chứ?

Nếu Tuyết Hồ không dùng hình người mà dùng bộ dạng đáng yêu hiện tại thì chắc sẽ giống hình ảnh một con thỏ trắng cắn cà rốt từng chút từng chút nhỉ!

Vì vậy, buổi tối, ba người vẫn quyết định đi xem thử để xác định chắc chắn mình không bị lường gạt.

Tuyết Hồ thấy cô không tin tưởng mình thì lập tức ngước khuôn mặt dễ thương lên liếc cô một cái:

- Cô bé, có phải muốn tôi cho cô ăn thử quỷ hồn máu chảy đầm đìa bên cạnh cô thì cô mới tin phải không?

Dương Tử Mi kinh hãi:

- Không được, tôi với nhóc ấy là cộng sinh trong linh hồn, nếu cậu ăn nhóc đó thì tôi sẽ chết!

- Thật là kỳ quái!

Tuyết Hồ thì thầm một câu rồi không nói gì thêm nữa, tiếp tục nằm trong lòng ngực thom ngát của cô đóng vai súng vật.

Tiểu Thiên lại bị hù sợ muốn chết.

Nó rất là sợ hãi, Tuyết Hồ này lại là yêu quái ăn hồn người, sợ tâm tình hẳn không tốt sẽ trực tiếp mở cái miệng máu ra ăn luôn nó.

Nó không muốn chết như vậy đâu, nó còn muốn đi chung với Dương Tử Mi nhìn ngắm thế giới mà.

- Tuyết Hồ đại gia, ngài sẽ không ăn tiểu nhân đâu, phải không ạ?

Tiểu Thiên nơm nớp lo sợ hỏi.

Tuyết Hồ lười nhác kiêu căng liếc nó bằng nửa con mắt:

- Ngươi nhỏ như vậy còn không đủ nhét kẽ răng ta nữa, chả thèm ăn ngươi làm gì!

Tiểu Thiên nhẹ nhõm thở dài một hơi, dùng sức gật đầu:

- Đúng đó, đúng đó!

- Đồ nịnh hót!

Tuyết Hồ khinh thường nói một câu.

Tiểu Thiên không dám cãi lại, đành phải nịnh bợ gật đầu:

- Tuyết Hồ đại gia nói đúng, tiểu nhân là đồ nịnh hót!

- Không cần gọi ta là đại gia, phải gọi là anh đẹp trai!

Tuyết Hồ nói.

- Anh... đẹp trai!

Đầu Tiểu Thiên đầy sọc đen, nó cảm thấy mình sắp nôn ra rồi!

Dương Tử Mi nghe hai tên này đối thoại thì rất buồn cười, nhưng vì có sự phụ và sự thúc ép bên nên không dám cười ra tiếng, nhịn tới mức suýt chút nữa là nội thương.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 409: Yêu là ngẫu nhiên hay là sự sắp xếp trước

Trong ánh chiều tà lè lói, quang cảnh xung quanh được bao phủ bởi một màn sương mù yên tĩnh.

Ba người Ngọc Thanh đi ra khỏi miếu, tìm kiếm du hồn đang phiêu đảng ở những nơi âm u.

Ba người tìm đã khá lâu rồi mà không hề thấy một du hồn nào xung quanh ngọn núi này cả.

Dương Tử Mi kinh ngạc nhìn tiểu Tuyết Hồ trong lòng mình:

- Thật sự là cậu ăn hết toàn bộ rồi à?

- Ủ!

Tuyết Hồ thành thật trả lời.

Tiểu Thiên lại run rẩy thêm một chút.

- Tử Mi, chỗ này đúng là không có bất kì du hồn nào rồi! Nếu đã vậy thì ngày mai chúng ta sẽ trở về khi trời vừa sáng.

Ngọc Thanh thấy mọi nơi đã sạch sẽ thì tâm trạng cũng thả lỏng.

- Sư phụ, vậy mấy hồn phách bên trong gương Tụ Hồn chúng ta nên xử lý thế nào ạ?

Dương Tử Mi hỏi Ngọc Thanh

- Sư phụ không còn sức để siêu độ nữa, ta giao nó cho con đó. Mỗi ngày con thả ra một ít để siêu độ, cũng coi như là làm việc thiện để tích đức.

Dương Tử Mi nhìn không được cúi đầu nhìn Tuyết Hồ cả người lẫn mặt đều thể hiện sự vô hại đang nằm trong lòng cô, nếu cô thả ra một ít hồn phách thì chúng có thể bị ăn luôn hay không đây?

- Cậu cứ yên tâm siêu độ đi, tôi sẽ không ăn chúng đâu!

Tuyết Hồ nhìn ra sự lo lắng của cô nên nói:

- Còn mấy ác linh cậu không thể siêu độ thì tất nhiên tôi sẽ không khách khí đâu!

Đối với ác linh, Dương Tử Mi cũng không cần cậu ta khách khí làm gì, thích ăn thì cứ ăn đi!

Bởi vì mấy ác linh kia đã tồn ác niệm rất sâu rồi, rất khó có thể siêu độ được, dù cho có miễn cưỡng siêu độ để đi luân hồi thì kiếp sau vẫn sẽ làm ác nhân thôi.

Ba người Dương Tử Mi quay trở lại miếu.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử lại ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Dương Tử Mi không muốn nghỉ ngơi nên cô tìm một nơi có linh khí sung túc để tu luyện.

Trong lúc cô đang tu luyện thì Tuyết Hồ lại biến thành người, lẳng lặng nhìn cô, đồng thời cậu ta cũng hỗ trợ tập trung tinh hoa của ánh trăng và linh khí thiên địa lại đây.

Lần này Dương Tử Mi tu luyện cực kì thuận lợi.

Cô cũng không biết đây là nhờ có Tuyết Hồ ở bên cạnh hỗ trợ.

Tu luyện xong, cô lấy túi lụa màu vàng trong chiếc hộp ra, tỉ mỉ xem xét bản đồ trên đó, hơn nữa cô còn khắc nó vào trong đầu để đề phòng một ngày nào đó nếu nó bị mất thì cô vẫn biết được đường tìm đến mộ phần kia.

Cô lấy đi động ra nhìn, không có chút sóng nào.

Hai ngày rồi cô không liên lạc điện thoại với Long Trục Thiên, không biết bây giờ anh ấy ra sao rồi!

Cô rất muốn lập tức kể chuyện liên quan đến mộ phần cổ cho anh ấy nghe.

Nhưng mà cô lại lo lắng anh ấy sẽ lập tức đi tìm một cách mù quáng.

Sư phụ đã từng nói cô mộ kia có rất nhiều nguy hiểm, cô lo anh ấy sẽ gặp nguy hiểm. Với lại, cô muốn cùng đi với anh ấy để tìm hiểu xem thế bài gỗ đào có lai lịch gì, giữa hai người họ có liên hệ thần bí gì.

- Cô bé, đang nhớ ai vậy?

Tuyết Hồ đã biến thành hình người đang nằm nghiêng trên thảm cỏ, một tay chống má, bạch y trắng như tuyết, mái tóc đen suôn dài như thác nước xõa tới eo, một nửa buông xuống trên mặt cỏ, hai mắt như ánh sao đang tỏa sáng liếc cô một cái, mang theo vẻ yêu dị phong tình vô hạn.

- À, là bạn trai của tôi!

Dương Tử Mi cũng chẳng muốn giấu giếm gì, trực tiếp trả lời.

- Thật hâm mộ bạn trai cậu nha! Cậu nhớ anh ta đến vậy sao?

Ngữ khí của Tuyết Hồ có vài phần chua xót:

- Sớm biết vậy, tôi nên tìm cậu trước mới đúng. Vậy thì bây giờ bạn trai cậu là tôi chứ không phải tên đó rồi!

Dương Tử Mi cười cười.

Cô cũng không biết rốt cuộc tình yêu là do ông trời định đoạt hay là do ngẫu nhiên gặp gỡ nữa.

Nếu Long Trục Thiên không xuất hiện thì rất có khả năng cô sẽ làm người yêu của Mẫn Curong.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 410: Tổ chất cơ bản của công dân

Hùng đông, ba người Ngọc Thanh chào tạm biệt ông lão trông miếu để đi xuống núi.

- Sư phụ, người đi về nhà ở chung với con được không?

Nhớ đến chuyện sư phụ chỉ còn lại có ba tháng nữa là phải đón nhận đại nạn, Dương Tử Mi rất thương tâm, cô muốn ở chung với sư phụ trong thời gian ngắn ngủi còn lại.

Ngọc Thanh nhìn cô, ông cảm nhận được lòng hiếu thảo của cô nên đồng ý, gật đầu nói:

- Tất nhiên là được!

Ngọc Chân Tử cũng không biết đại nạn của Ngọc Thanh sắp tới nên rất vui vẻ đi chung với Ngọc Thanh tới ở trong nhà của Dương Tử Mi. Nơi đó linh khí vô cùng sung túc, đối với người tu luyện như ông chính là chỗ tốt.

Ông có kế hoạch là sẽ đột phá một tầng cuối cùng của đạo khí nhập thể.

Ba người ngồi trên xe bus.

Trùng hợp hôm nay là cuối tuần, trên xe chật ních người, trong số đó còn có không ít học sinh.

Dương Tử Mi thấy không còn chỗ ngồi nên cô lựa chỗ đứng.

Nhưng mà cô lại thương sư phụ và sư thúc nên cô hi vọng sẽ có người nhường chỗ.

Nhưng mà lại không có ai nhường chỗ cả, dù người ngồi xung quanh toàn là học sinh trẻ tuổi.

Bọn họ giống như không thấy Ngọc Thanh tóc trắng xóa và Ngọc Chân Tử thiếu một cánh tay vậy, chỉ lơ đãng nhìn một cái rồi thôi, không hề có ý định nhường chỗ.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử lại cảm thấy không có vấn đề gì cả, tuy tuổi tác hai người đã cao, nhưng họ là người tu hành, bình thường đều đứng tấn quen rồi nên đứng trên xe một chút cũng chẳng sao.

Chỉ là Dương Tử Mi lo lắng quá mức thôi.

Xe chạy trên đường khá xóc nảy, thỉnh thoảng giữa chừng còn có một hai người già, trẻ em lên xe, thậm chí còn có phụ nữ có thai nữa.

Nhưng vẫn không có ai nhường chỗ ngồi, thậm chí có tên kia còn la hét một cụ già khoảng bảy mươi tuổi là đứng không được thì xuống thuê taxi mà ngồi.

Ngọc Chân Tử là người rất thành thật, ông ấy thấy tình huống như thế thì không nhịn được mà lên tiếng quở trách tên trẻ tuổi kia:

- Nhân phẩm cậu bị làm sao thế hả? Không nhường chỗ cho người già thì thôi, sao còn hung dữ như vậy chứ?

- Liên quan quái gì tới ông hả, đạo sĩ thôi?

Người kia tóc chẻ hai bên, xít keo bóng loáng, tên thanh niên có bộ dáng gọi đòn kia bữu môi mắng Ngọc Chân Từ.

Dương Từ Mi nghe thế lập tức phát hỏa.

Cô chính là người chuyên bênh vực người thân.

Cô có thể cười sư thúc cô lời thôi nhưng không cho phép người ngoài mắng ông như vậy.

Cô chen lên, lạnh lùng nói với nam thanh niên kia:

- Xin lỗi mau!

Thanh niên kia thấy dáng vẻ cô xinh đẹp hơn người thì hai mắt phát sáng, nhưng vì để biểu hiện của mình có thêm khí chất, mặt hắn ta khinh thường hỏi lại:

- Dựa vào đâu chứ?

- Dựa vào đạo đức cơ bản của công dân.

Giọng Dương Từ Mi vẫn lạnh lùng.

- Ha ha, đạo đức cơ bản của công dân là cái thứ chó đẻ gì thế? Anh đây chưa từng học.

Nam thanh niên kia khinh bỉ cười to, vỗ vỗ đầu gối mình rồi nói:

- Nhưng nếu người đẹp muốn ngồi thì cứ ngồi lên đùi anh đây, anh không ngại cực khổ đâu!

Dương Từ Mi lười nói nhiều với tên đó, cô bắn ngón tay.

Một luồng âm sát khí nho nhỏ bắn ra, trúng vào trên trán tên đó.

Nam thanh niên trúng âm sát khí thì không thể điều khiển ý nghĩ của mình nữa.

Còn Tuyết Hồ đang ở trong lòng của Dương Từ Mi thì bắt đầu thi triển ảo thuật.

Mắt nam thanh niên kia nhìn vào con người đang xoay tròn của Tuyết Hồ, bỗng nhiên đứng phắt dậy, bùm một cái quỳ xuống sát xe, dập đầu xin lỗi Dương Từ Mi, Ngọc Chân Từ, còn có cụ già vừa rồi nữa, sau đó đột ngột mở cửa sổ của xe, nhảy từ đó ra ngoài.

Lúc đó, chiếc xe đang chạy nhanh, tên đó lại nhảy xuống như thế thì tất nhiên sẽ bị thương nặng.

Người trên xe vô cùng ngạc nhiên, họ nhìn cảnh tượng quý dị trước mắt này, khó hiểu tại sao nam thanh niên kia lại đột ngột quỳ xuống, sau đó lại nhảy ra khỏi cửa sổ như vậy.

Tài xế sợ tới mức cho xe ngừng lại, vội vàng chạy xuống xem xét.

Dương Từ Mi cũng có chút nghi hoặc, cô chỉ là cho tên đó một chút âm sát khí thôi mà, cô muốn tên đó đêm nay sẽ bị dọa bởi một vài bóng quỷ mà thôi, ai ngờ tên đó lại hành động khó hiểu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 411: Sư thúc thật uy vũ (1)

Tài xế báo cảnh sát, lại còn ngăn mấy người Dương Từ Mi lại không để họ đi, bởi vì nam thanh niên vừa nhảy ra khỏi cửa sổ kia vừa hay lại phát sinh tranh cãi với bọn họ.

Huống hồ, đám người Dương Từ Mi phải nói là siêu kỳ quái.

Một người thì trông như thần tiên râu tóc bạc trắng hết cả, một người thì giả đạo sĩ trông lời thôi lệch thếch, lại còn ôm một chú chó nhỏ màu trắng chả khác gì hồ ly trong lòng, thêm một cô gái thanh tú xinh đẹp như từ trong tranh bước ra.

Ba người này lẽ ra không nên đi cùng nhau mới phải, thế mà lại vẫn cứ đi cùng, thật hết sức kỳ quái.

Thế nên người tài xế mới nghỉ ngơi, nam thanh niên xảy ra chuyện kia chắc chắn có liên quan với mấy người này.

Chàng trai kia là Lý Quý, bị ngã gãy hai chân, đau đến độ nước mắt nước mũi thi nhau chảy ra, hắn lấy điện thoại trong túi quần gọi cho một dãy số, nói vài câu, sau đó hung dữ nhìn chòng chọc vào Dương Tử Mi.

Khoảng chừng năm phút đồng hồ trôi qua, trên đường cái vang lên âm thanh ầm ầm của hàng loạt xe moto. Có khoảng mười chiếc, trên mỗi chiếc có hai người ngồi, mặt mũi thì lưu manh du côn, trên tay còn cầm ống tuýp dùng để đánh nhau.

Vốn dĩ mọi người định xuống xe xem náo nhiệt, giờ lại sợ đến vội vàng lên xe bảo tài xế đi nhanh lên.

Người tài xế cũng cảm thấy xảy ra việc phiền toái rồi, nhưng lại không dám lái xe đi, sợ sẽ có phiền phức hơn nữa.

Mười chiếc mô tô kia giả ngẫu chạy đến vây quanh Lý Quý, kêu lên.

- Lý thiếu gia, ai làm anh bị thương, chúng tôi là bạn anh, tất nhiên sẽ báo thù cho anh!

Lý Quý chỉ vào ba người Dương Tử Mi:

- Đánh chết hai lão già kia, còn đứa con gái, trói lại cho tao.

- Được!

Mấy chiếc moto lại bắt đầu vây quanh bọn Dương Tử Mi, xoay tròn không ngừng, ống tuýp trên tay vung vẩy cười kinh dị, man rợ dọa người.

Có điều mấy người Ngọc Thanh cũng không phải người bình thường, bọn lưu manh du côn này bọn họ còn không thèm để vào mắt.

- Sư huynh, sư đệ, giết gà còn cần dao mổ trâu sao?

Ngọc Chân Từ khinh thường,

- Sư thúc, vẫn là để đó cho con, tránh làm liên lụy mọi người.

Cái việc đánh người khố cực này, Dương Tử Mi nghĩ vẫn nên để vân bối như cô làm thì tốt hơn.

- Tiểu sư đệ của ta, kiềm chế chút đi, sư thúc đây lâu rồi chưa luyện tay, để ta thỏa thích một chút. Không thì cũng phải giúp tên nhãi này biết được ngoài núi còn có ông đây.

Ngọc Chân Từ nói.

Dương Tử Mi thấy sư thúc cứ kiên quyết như thế thì cũng không cố gắng ngăn cản nữa.

Trước tiên cứ để sư thúc đánh cho đã ghiền đi, nhân tiện cô cũng muốn xem thử công phu thật sự của sư thúc như thế nào.

Nội lực của sư thúc tuy không đủ, nhưng có thể thấy được ông luyện công phu ngoại gia, nếu không các thớ cơ cũng không rõ ràng đến thế.

Hai mươi tên du côn thấy bọn Ngọc Thanh không có chút hoảng hốt nào, thậm chí còn rì rào nói chuyện, bực thật.

- Đánh đi! Có đánh chết chúng nó thì cũng có Lý thiếu gia đỡ lưng cho!

Một người trong đó hét to. Bọn họ vênh vác được như vậy cũng bởi vì thân phận của Lý Quý, cha của hắn ta là cục trưởng cục công an Lý Nhất Nguyên.

Bọn chúng ném hết xe qua một bên, hung ác giờ ống tuýp vây quanh ba người Dương Tử Mi.

- A!

Ngọc Chân Từ hét to một tiếng, người nhảy cao lên, hai chân đá liên hoàn như gió xoáy, chân mang theo gió lốc mạnh mẽ, quét ngang qua mười hai người kia.

Lông mày Dương Tử Mi giật giật, tuy cô chưa từng học võ công ngoại gia, nhưng trước kia ở trong đạo quán cũng không ít lần được nghe lý giải về võ công.

Cô nhận ra, đòn này của sư thúc chính là “Vô Định Toàn Phong Thoái” của Đàm gia thoái...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 412: Sur thúc thật uy vũ (2)

Võ thuật Hoa Hạ, từ xưa đến nay đều có “Nam quyền Bắc Thoái” nổi danh.

Mà đại diện “Bắc Thoái” này chính là Đàm Gia Thoái.

Đàm Gia Thoái có đặc điểm là: quyền cước sử dụng đồng thời, lấy sở trường là đòn chân, quyền thuật mạnh, kết hợp tấn công phòng thủ, kết hợp cương nhu, thư thả tự nhiên, linh hoạt thay đổi nhiều, xoay xoay xiết chặt.

- Sur phụ, sur thúc là truyền nhân của Đàm Gia Thoái?

Cô thắc mắc hỏi Ngọc Thanh.

- Ủ, sur thúc con trước đây vốn là họ Đàm, là con cháu chính thống đời thứ tám mươi của Đàm gia.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Xem ra sur thúc con gần đây không chú ý luyện thoái công sở trường này rồi.

Dương Tử Mi nhìn về phía Ngọc Chân Từ.

Chỉ thấy một đôi chân như gió xoáy, xoay tròn trong đám người kia, những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, hai mươi tên côn đồ đã bị đánh lăn quay hơn một nửa, mà vẫn chưa chạm vào được góc áo của Ngọc Chân Từ.

Ngọc Chân Từ đánh hăng máu, vẫn không quên không đánh vào chỗ hiểm, chỉ đánh vào mặt của bọn chúng. Từng người bị đánh cho thành đầu heo, máu răng máu mũi thi nhau chảy.

Đúng lúc đó xe cảnh sát cũng vừa đến, đến mấy chục cảnh sát, bọn họ cầm súng vây quanh tất cả mọi người:

- Dừng lại, chúng tôi là cảnh sát đây, tất cả ngồi xuống, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói đi.

Lý Quý đứng một bên quan sát thấy Ngọc Chân Từ hung hăng như vậy, xem đến mắt giật tim run, biết mình không thể nhờ vào ai được nữa thì lập tức gọi cho bố mình.

Lý Nhất Nguyên vừa nghe được con trai độc nhất của mình bị người ta đánh gãy chân thì ngay lập tức gọi cho phân đội công an gần đó nhất.

Phân đội nhỏ này nghe nói con trai cục trưởng đại nhân gặp nạn, đương nhiên đầu dấm chậm trễ, toàn đội lập tức xuất phát lên đường.

Bọn họ chưa đến gần đã thấy một đám người đang ẩu đả.

Ngọc Chân Từ dừng lại.

Mặt khác, mấy tên côn đồ này vốn không đội trời chung với cảnh sát. Bây giờ thấy cảnh sát lại như thấy cứu tinh, bọn chúng vội vàng lui ra để tránh mình cũng bị đánh thành đầu heo.

Bởi vì bọn họ phát hiện cái tên Ngọc Chân Từ bên ngoài lời thôi nhỏ bé này quả nhiên không phải là người, bình thường bọn chúng cũng hay xem cao thủ võ thuật trên TV, giờ mình lại biến thành con tép cho người ta đánh.

- Ai là Lý thiếu gia Lý Quý?

Đội trưởng già béo phân đội công an Đinh Nghị lau mồ hôi, nôn nóng hỏi.

- Ở kia kia.

Một tên côn đồ vẫn còn đang sợ hãi chỉ vào Lý Quý gãy chân đang ngồi ở một bên.

Đinh Nghị nhìn Lý Quý bị thương, sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Con trai cục trưởng xảy ra chuyện trên địa bàn của mình, nếu như bị trách tội, ai sẽ chịu chứ?

- Bắt ba người này lại cho ta!

Ông ta quay đầu vô cùng uy nghiêm ra lệnh cho cấp dưới, sau đó vội vàng đến bên người Lý Quý, nặn ra một khuôn mặt tươi cười tí mỉa mai:

- Lý thiếu gia, vẫn tốt chứ?

- Tốt cái...!

Lý Quý đang đau đến muốn chết rồi đây, thấy Đinh Nghị tới đây, vừa hay không có chỗ để phát tiết, liền giương tay giáng một cái tát:

- Ông lập tức bỏ tù hai tên đạo sĩ thối kia lại, còn cô gái kia, tôi muốn xử lý riêng.

- Lý thiếu gia, cậu yên tâm đi. Bọn họ làm cậu bị thương, tôi nhất định giành lại công lý cho cậu, làm cho bọn này không thể giải oan!

Đinh Nghị che hai má bị đánh lại, cố nén đau vội vàng nói.

- Mẹ nó, mau gọi người đưa tôi vào bệnh viện coi, đau chết đi được. Chỉ cần ông dám thả một người, tôi lấy con mẹ nó đầu của ông!

Lý Quý chửi thề.

Đinh Nghị vội bảo hai tên cảnh sát nâng hắn lên, dùng xe cảnh sát mở đường, đi về phía bệnh viện trong thị trấn.

- Sư phụ muốn đi không?

Đối mặt với cả một loạt họng súng đen ngòm chĩa vào mình như vậy, Dương Tử Mi có hơi không quen. Tuy cô hoàn toàn có thể cướp súng của bọn họ mà không ai biết, nhưng mấy người này dù sao cũng là người của cơ quan quốc gia.

Một người, nếu năng lực mạnh có đến đâu cũng đâu không lại bộ máy khổng lồ của quốc gia thế này.

Cô là người dân lương thiện, cũng không muốn liều mạng chọc đến chính quyền.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 413: Kết cục của việc nịnh trên bắt nạt dưới

Ngồi xồm xuống, hai tay ôm đầu mau!

Một tên cảnh sát cầm súng, hung dữ chỉ vào Ngọc Chân Từ.

Ngọc Chân Từ tất nhiên sẽ không ngồi xuống rồi, lại còn hỏi vặn lại:

- Tại sao?

- Tại sao à? Ông đã giả làm đạo sĩ lại còn đánh người khác bị thương như vậy, nhiều đấy đã đủ phán ông tội lớn rồi.

Tên cảnh sát cười nhạo nói.

- Đạo sĩ giả? Tôi thật sự là đạo sĩ, đạo danh là Ngọc Chân Từ. Còn về việc tôi đánh bọn họ, là do bọn họ vây đánh tôi trước, tôi đang tự vệ chính đáng đó chứ!

Bảo mình cố ý đánh người, Ngọc Chân Từ thật ra không có tức giận chút nào hết. Thế nhưng tên đó dám bảo mình là một đạo sĩ giả, chuyện này thật sự là “ông chú có thể nhịn còn bà thím thì không”.

- Phòng vệ chính đáng? Hừ!

Tay tên cảnh sát động đây, gây cảnh sát trên tay quát vào đầu Ngọc Chân Từ.

Đầu Ngọc Chân Từ bốc khói, mặc kệ tên này có phải là cảnh sát hay không, chân đá một cước, đá bay cái gây văng sang một bên.

- Dám đánh cảnh sát? Các anh em, bắt lấy hắn!

Tên cảnh sát nhân cơ hội la lớn.

Những họng súng đen ngòm ngay lập tức nhắm vào Ngọc Chân Từ!

Con người Dương Tử Mi hơi co rút lại, sát ý bốc lên!

Dám động vào sự thức cô, đúng là chán sống rồi!

Ngọc Thanh đứng một bên nhìn thấy cô tức giận,

lập tức giữ cô lại,

- Yên tâm đi, đừng nóng.

- Sự phụ...

Dương Tử Mi không cam tâm gọi một tiếng.

Ngọc Thanh đi đến bên cạnh Ngọc Chân Tử, vung phát trần nói với vài tên cảnh sát kia:

- Muốn chúng tôi đến cục cảnh sát cũng không phải là không được, nhưng đến lúc muốn để chúng tôi đi e rằng không còn đơn giản nữa đâu.

Giọng nói ông ấy nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, vừa giống như đang thương lượng, vừa mang theo một sự uy hiếp.

- Hừ!

Đội trưởng Đinh Nghị đi tới, khinh thường đánh giá Ngọc Thanh một lượt:

- Đừng nghĩ rằng ông là người xuất gia thì có thể đánh người, người bị thương chính là con trai cục trưởng chúng tôi, giờ ông có là Trương Tam Phong chuyển thế cũng phải ngoan ngoãn chờ bị phạt thôi.

Ngọc Thanh không giải thích với hắn nữa, cũng chẳng thèm giải bày với cái thứ luồn cúi, nịnh trên bắt nạt dưới này, chỉ thần nhiên:

- Được thôi, bây giờ chúng tôi đi theo ông tới cục cảnh sát cũng được, nhưng mà, sau này đừng trách bản đạo không nhắc ông trước, xin thần dễ tiến thần khó.

- Đạo sĩ thôi, đừng có mà lăm lờ nữa! Mấy đứa, tới còng tay bọn họ lại.

Đinh Nghị kêu to.

Vài tên cảnh sát cầm còng tay đi lên.

- Mấy người dám!

Dương Tử Mi không nhẫn nhịn được nữa, tức giận kêu lên.

Phát trần của Ngọc Thanh ngăn con kích động của cô lại, chìa hai tay ra.

Một bộ còng tay được đưa đến.

Ngọc Chân Tử thấy sư huynh như vậy cũng cố nén lửa giận, để cho cảnh sát còng tay mình lại.

Dương Tử Mi không hiểu sự phụ rút cuộc có ý gì, nếu ông đã kiên quyết như vậy thì chỉ còn nước để lửa giận trong lòng xuống.

Một tên cảnh sát đi tới trước mặt cô, hết nhìn cô gái xinh đẹp rồi lại nhìn cái còng tay lạnh ngắt trên tay mình, hơi khó xử nhìn Đinh Nghị:

- Đội trưởng, còn cô gái này...

- Khoan đã, một cô gái như vậy cũng không thể gây thêm chuyện gì, và lại Lý thiếu gia đã dặn dò phải xử lý riêng cô ta rồi.

Đinh Nghị thoáng đánh giá Dương Tử Mi, hẳn đương nhiên có thể đoán được Lý Quý chắc đã vừa ý cô gái này nên mới để xảy ra việc ngày hôm nay.

Với lại, cô gái này trông cũng yếu đuối, người lớn đã bị bắt hết cả thì cô còn có thể làm gì được nữa?

- Ngoan ngoãn theo chúng tôi lên xe cảnh sát. Nếu không, ngay cả cô cũng sẽ bị còng tay!

Đinh Nghị buông lời đe dọa.

Dương Tử Mi lạnh lùng liếc nhìn ông ta, ngón tay lên chuyển động, từ không khí vẽ ra một cái bùa Ngũ Quỷ Truy Hồn bắn vào trán ông ta. Khóe môi cô khẽ nâng lên thành một nụ cười nhạt.

Tên Đinh Nghị này sau này mỗi buổi tối đi ngủ đều sẽ mơ thấy ngũ quỷ đến lấy mạng, không thể yên giấc, sống không bằng chết.

Còn nữa, tên cảnh sát quát lớn với Ngọc Chân Tử, tên cảnh sát dám còng tay sư phụ, dù là một người cô cũng không bỏ qua. Cô muốn khiến cho tất cả bọn nịnh trên bất nạt dưới này không được sống yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 414: Bị bắt vào phòng giam

Tại cục cảnh sát.

Bọn người Ngọc Thanh thẳng tay bị nhốt vào phòng tạm giam.

Thế nhưng Dương Tử Mi không cùng phòng giam với sư phụ, sư thúc, nam nữ khác nhau, có điều cũng chỉ ở cách vách thôi.

- Ngoan ngoãn đợi ở đó đi!

Tên cảnh sát phụ trách quan sát họ hung tợn quát.

- Ai bảo mấy người cứ cố ý chọc tới con trai cục trưởng cục công an làm gì?

Ngọc Thanh cũng không thèm để ý đến hắn, khoanh chân ngồi xuống.

Sau khi tên cảnh sát đi khỏi, Dương Tử Mi thắc mắc:

- Sư phụ, vì sao chúng ta lại để cho bọn họ nhốt chứ? Chúng ta rõ ràng có thể lờ bọn chúng đi mà?

- Nữ Nhi, con vẫn còn là học sinh, sư phụ không muốn sau này con gặp phiền phức.

Ngọc Thanh trêu mếu nhìn cô.

- Bị giam một chút thì làm sao, con đưa điện thoại cho sư phụ, sư phụ gọi điện thoại chút.

Dương Tử Mi khó hiểu lấy điện thoại ra, từ song sắt bên này với tới bên kia, đưa cho Ngọc Thanh.

Cô cũng chả biết sư phụ muốn gọi điện cho ai, không lẽ là viện binh sao? Cần thiết lắm sao?

Thế nên cô liền dựng lỗ tai lên nghe Ngọc Thanh nói chuyện.

- Tử Lương?

Ngọc Thanh nói ra một cái tên xa lạ mà Dương Tử Mi chưa từng nghe qua, sau đó lại nghe thấy bên đường dây kia truyền đến một giọng nói kích động, không ngừng nói cái gì đó.

- Ủ, bản đạo đang bị giam ở phân cục công thành phố A, cậu xem thế nào rồi làm đi.

Ngọc Thanh nói xong những lời này thì cúp máy, sau đó đưa lại điện thoại cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhận lấy điện thoại, phát hiện một dãy tám chữ số sư phụ vừa mới gọi, hóa ra số bên kia là của Đế Đô.

Vẫn còn đang thắc mắc, chuông điện thoại lại vang lên, là điện thoại của Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi vừa định nhận điện thoại thì một tên cảnh sát đi tới, hắn thấy thì lập tức cầm gậy cảnh sát chĩa vào cô:

- Giao điện thoại ra đây, không được phép sử dụng điện thoại trong phòng giam.

Cuộc gọi này là của Long Trục Thiên, cô sao có thể giao điện thoại cho hắn chứ?

Thế nên ngón tay động đậy, từ kẽ tay bắn ra một tia âm sát khí vào đầu gối của viên cảnh sát kia.

Tên cảnh sát cảm thấy đầu gối bỗng dưng lạnh ngắt, không thể đứng thẳng được. Hắn như người ngã trên đất, làm cách nào cũng không đứng dậy được. Hắn bị hù chết rồi, bèn gọi to lên.

Vài tên cảnh sát bên ngoài chạy tới, thấy đồng nghiệp mình ngã nhào trên đất thì vội vàng chìa tay ra định đỡ, đột nhiên đầu gối bọn họ cũng lạnh ngắt, tất cả cùng ngã xuống đất giống như trúng phải tà vậy.

Thấy bọn chúng đã sợ hãi rồi, Dương Tử Mi thân nhiên cười cười, thu âm sát khí về.

Mấy tên cảnh sát kia mới có thể khôi phục lại như bình thường, bèn đứng lên.

Bọn chúng liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy việc này thật quá kì quái thì chợt nhớ ra mấy ngày hôm trước có một cô gái bị giam giữ để điều tra, đột nhiên ban đêm lại thất cổ tự sát.

Chẳng lẽ là quỷ hồn đang quấy phá?

Nghĩ đến đây, bọn chúng vội vã chạy ra ngoài, không hề muốn ở lại đây thêm chút nào nữa, lo lắng sẽ bị tà khí của con quỷ kia ám vào mắt.

Tiếng chuông điện thoại của Dương Tử Mi vang lên liên tục, thấy mấy tên kia chạy đi rồi cô mới cuống quýt bắt máy.

- Trục Thiên...

- Mi Mi...

Cuộc gọi vừa được kết nối thành công, hai người cùng lúc gọi tên của nhau.

Hai người dừng lại một chút rồi lại la lên:

- Em/Anh sao rồi?

- Anh nói trước đi!

- Em nói trước đi!

Hai người lại không hện mà cùng nói.

Dương Tử Mi không nhịn được nữa, cô cười khẽ.

- Đề em nói trước, giờ anh đang ở đâu vậy?

- Mi Mi, anh tìm được một thứ.

Long Trục Thiên vội vã nói.

- Tìm được cái gì?

- Một tấm bản đồ, có thể nó có liên quan đến thân phận anh. Vội lại anh đã khôi phục một phần kí ức rồi.

Giọng Long Trục Thiên có mang chút chua xót làm tim cô cũng đau xót theo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 415: Trêu đùa cảnh sát

Sâu trong nội tâm cô thật không hi vọng anh khôi phục ký ức.

Một người khi không nhớ gì cả, tuy cảm thấy mờ mịt, nhưng hẳn là cũng rất hạnh phúc.

Huống chi ký ức Long Trục Thiên cũng không đẹp để gì cho cam.

- Đó là bản đồ gì?

Dương Tử Mi nhớ đến cái bản đồ mộ địa Tây Phúc Châu đang nằm trong túi mình, trong lòng nảy lên chút linh cảm.

- Anh cũng không biết rõ, đến lúc anh cảm về rồi mình cùng xem. Dù sao thì khi nhìn thấy tấm bản đồ ấy thì anh có cảm giác kỳ lạ lắm.

Long Trục Thiên trả lời.

- Ủ, đến lúc đấy cùng nhau xem thử.

- Mi Mi, giờ em đang làm gì vậy?

- Ha ha...

Dương Tử Mi nhìn xem bốn phía, cười cười nói dối:

- Đang bắt quỷ với sư phụ.

- Chưa bắt xong hả?

- Chưa xong đâu.

- Nhất định phải chú ý an toàn của bản thân, anh thật không muốn em làm cái việc này chút nào. Thà em ở trong nhà đọc sách ngồi xích đu còn tốt hơn.

Long Trục Thiên nói.

Dương Tử Mi hồi tưởng lại một tháng trời chỉ có mấy ngày đẹp đẽ với Long Trục Thiên, khoe môi hơi cong lên vẽ ra một nụ cười mỉm, đáy mắt rực rỡ.

- Tiểu nha đầu...

Tuyết Hồ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn cô, bất mãn nói thầm:

- Lần sau có nói chuyện với tôi nhớ cũng trung cái vẻ mặt này ra nha.

Dương Tử Mi đảo mắt một cái, không thèm để ý đến nó, tiếp tục nói chuyện với Long Trục Thiên. Mãi đến lúc thấy một tên cảnh sát đi vào, cô mới vội vàng tạm biệt, cúp máy, giấu kỹ điện thoại.

Người mới vào là đội trưởng Đinh Nghị, theo sau là mấy tên cảnh sát mới vừa ngã trong này.

Bọn họ vừa đến, vẻ mặt đã căng thẳng nhìn xung quanh, lo mình sẽ lại trúng tà lần nữa.

Hứng thú muốn chơi đùa mấy người này của Dương Tử Mi lại dâng lên, ngón tay lại bắn ra âm sát khí nhắm vào đuôi một trong mấy tên cảnh sát.

Tên cảnh sát kia phù phù một tiếng lại ngã sấp mặt.

Mấy tên khác thấy thế thì sợ tới mức vội vàng lui ra phía sau.

- Mấy cậu làm cái gì thế?

Đinh Nghị quát lớn,

- Mấy cậu như vậy mà còn là cảnh sát tiếp nhận chủ nghĩa duy vật, giáo dục cho người dân sao? Chỉ là quỷ thôi mà cũng sợ? Đừng có dọa tôi.

Dương Tử Mi thu âm sát khí lại để mấy tên cảnh sát kia có thể đứng lên.

Nhưng cô lại bắn nó về phía đầu gối tên cảnh sát khác làm hắn ngã nhào.

Cứ luân phiên thay đổi như vậy, tuy bọn họ có thể nhanh chóng đứng thẳng nhưng trong lòng đã sợ hãi cực độ, ngay cả Đinh Nghị cũng bắt đầu ngơ vờ.

Có điều, Dương Tử Mi không bắn đầu gối hắn mà là bắn âm sát khí vào trán hắn, làm hắn không hiểu sao lại đâm ầm ầm vào tường. Hắn đâm đến sợ mất mật, vội vàng chạy trốn khỏi nơi này, những người khác cũng nhanh chóng rời đi theo.

- Sư diệt, sao con làm được hay vậy?

Ngọc Chân Tử nãy giờ ở bên chứng kiến chuyện thú vị như thế, phản ứng đầu tiên đương nhiên là nghĩ đến việc tốt Dương Tử Mi đã làm.

- Hi hi, con dùng âm sát khí đó.

Dương Tử Mi cười xảo quyệt.

- Hà? Cục cảnh sát là nơi có dương khí mạnh nhất, con lấy đây ra âm sát khí? Thậm chí còn không cần vẽ bùa?

Ngọc Chân Tử kinh ngạc hỏi.

- Tu luyện đến trình độ của con là có thể tha hồ sử dụng âm sát khí rồi.

Ngọc Thanh ở bên cạnh trả lời sư thúc.

- Sư huynh, sớm biết sẽ thú vị như vậy, đệ trước kia đã cố gắng chăm chỉ tu luyện rồi.

- Sư thúc, sau khi ra ngoài con sẽ dạy cho thúc.

Thực ra, kết án tạo nên âm sát khí cũng không phải là pháp thuật của đạo gia mà do Dương Tử Mi lên học từ tàn quyền vu thuật.

Công lực của Ngọc Chân Tử tuy không sâu, nhưng cũng có thể luyện được cách dùng âm sát khí xung quanh mình để công kích người khác.

Nhưng mà ông ấy không giống cô, bản thân cô đã có một nguồn âm sát khí to lớn, lúc nào cũng có thể sử dụng

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 416: Đầy đủ hai đội quân

Báo cáo đội trưởng, rất nhiều lính đã kéo đến bên ngoài rồi.

Đinh Nghị đang lấy trứng gà luộc lăn vào vết sưng đỏ trên trán, ông ta đang suy nghĩ có nên tìm người đến đây làm lễ cúng bái trừ tà hay không.

Ông ta vốn không tin vào những chuyện kỳ quái, nhưng chuyện vừa xảy ra thật sự quá kỳ quái, không hề giống như chỉ tình cờ xảy ra.

Một tên cấp dưới vội vã chạy vào.

- Nhiều lính như vậy, tìm đến công an chúng ta làm gì?

Đinh Nghị không đồng tình với thái độ của tên này.

- Hệ thống công an và hệ thống quân đội trước giờ đều là nước sông không phạm nước giếng.

- Nhưng...

Tên cấp dưới này chần chừ:

- Mục tiêu của bọn họ hình như là nơi này.

- Há?

Đinh Nghị cảm giác mọi chuyện có chỗ không đúng, vừa định đứng lên ra ngoài xem thử thì chợt nghe thấy từng nhịp bước chân chinh tề, trầm ổn, có lực vang trên mặt đất, còn có một giọng nói mạnh mẽ hét lên:

- Mau kêu người phụ trách nơi này ra đây!

Lại có một tên cảnh sát chạy vào, sắc mặt hoảng hốt:

- Đội trưởng, không xong rồi, quân đội đang dàn trận ở ngoài, đằng đằng sát khí nói muốn tìm ngài!

Tay cầm trứng gà của Đinh Nghị run run một chút, vội vàng mặc cảnh phục cho chỉnh tề, sau đó sợ đến phát ngốc.

Đây là... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quân đội dám đến tận cửa khiêu khích?

Ông ta chỉ thấy có khoảng bốn hàng lính đang đứng chỉnh tề trước mặt, mỗi người vác súng trên vai, đạn cũng đã lên nòng. Người đứng đầu là một vị thiếu tá trẻ tuổi mặc quân trang nghiêm chỉnh, trên mặt có một vết sẹo khiến khí chất nam nhi càng thêm nổi bật.

- Tôi... Tôi là đội trưởng Đinh phụ trách nơi này. Các người muốn làm gì? Từ trước đến nay công an chúng tôi nước sông không phạm nước giếng với quân đội các người.

Giọng Đinh Nghị run run.

Không để hắn nói xong, lại có một tên cảnh sát chạy tới báo cáo:

- Báo cáo đội trưởng, ngoài kia lại có một đoàn người mặc áo trắng vest đen đang tiến đến, ai cũng cầm hung khí trên tay, có lẽ là Phi Long hội.

Cái gì?

Tại sao băng xã hội đen Phi Long hội lớn nhất thành phố này cũng đến đây?

Vì lý do gì?

Tự nhiên Đinh Nghị cảm thấy tình huống này không ổn chút nào.

Không để cho ông ta nghĩ nhiều, bang hội kia cũng có trang phục đặc thù không khác gì binh lính của quân đội, mỗi người đều mặc trang phục của Phi Long hội, hùng dũng xông vào.

Người đứng đầu đúng là Mộ Dung Vân Thanh.

Anh nhìn đám binh lính đang đứng một bên kia, hơi hơi giật mình. Mộ Dung Vân Thanh nhận ra, thiếu tá kia chính là La Anh Hào.

Giao tình giữa hai người hoàn toàn không tệ.

Vừa nhìn thấy đối phương, hai người đều hơi giật mình.

- Chính là La thiếu gia sao, thật là trùng hợp.

Mộ Dung Vân Thanh chào hỏi La Anh Hào.

- Đúng là trùng hợp.

La Anh Hào liếc nhìn đám thuộc hạ Mộ Dung Vân Thanh mang đến hoàn toàn không thua kém mình.

- Không biết Mộ Dung cậu hôm nay mang theo huynh đệ toàn bang vào cục công an này định làm gì?

- Chẳng lẽ quân đội không trang bị vũ khí hạng nặng cũng có thể biết được chúng tôi muốn đến cục công an sao?

Trong giọng nói của Mộ Dung Vân Thanh mang chút hồ nghi.

- Cậu muốn xông vào cục công an thì có liên quan gì đến quân đội chúng tôi, hôm nay chúng tôi đến đây chỉ hy vọng gặp được ông tổ nhà mình thôi.

La Anh Hào giải thích.

- Vậy thì tôi đến đây cũng chỉ để gặp một người bạn mà thôi.

Đinh Nghị đứng một bên nghe hai người họ nói chuyện, bắt đầu hoảng hốt.

Ông ta hoàn toàn không biết từ khi nào trong cục công an lại có ông tổ của quân đội và bạn của chương dà Phi Long hội.

Đừng nói là hai tên đạo sĩ và cô gái bị bắt đến hôm nay kia?

Sao có thể xảy ra chuyện này được?

Ông ta tươi cười với Mộ Dung Vân Thanh và La Anh Hào:

- Hai vị, không biết người hai vị muốn tìm là ai?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 417: Thần thánh phương nào

Ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh và La Anh Hào cùng dừng trên gương mặt của Đinh Nghị.

Ánh mắt La Anh Hào sắc bén như dao, thẳng tắp chém đến trên mặt Đinh Nghị khiến ông ta cảm thấy mặt mình lạnh đến đau.

Ánh mắt thực sự của Mộ Dung Vân Thanh lại ẩn giấu phía sau mắt kính, thoát nhìn tưởng ôn hòa nhưng lại khiến người khác cảm thấy mình là con mồi đang bị rắn độc nhìn chằm chằm.

Thân mình Đinh Nghị hơi hơi run.

Đây chính là hai vị đại thần cao quý, ông ta không dám đắc tội với bất cứ người nào.

Ông ta chỉ là một đội trưởng công an nho nhỏ thôi, cùng lắm cũng chỉ dọa được mấy người dân lương thiện, còn đứng trước hai người Mộ Dung Vân Thanh và La Anh Hào, ông ta không dám ho he một câu.

- Mau mời đạo trưởng Ngọc Thanh ra đây!

La Anh Hào lạnh lùng nói với Đinh Nghị.

- Đạo trưởng Ngọc Thanh? Đạo trưởng Ngọc Thanh là ai?

Đinh Nghị vẫn chưa kịp thâm vấn đám người Ngọc Thanh, đương nhiên không biết tên của bọn họ là gì.

- Giả ngu? Phòng giam ở bên trong đúng không? Lập tức dẫn đường cho tôi!

La Anh Hào lạnh lùng.

- Nếu đạo trưởng Ngọc Thanh xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ san bằng nơi này cho các ông xem.

Đinh Nghị hơi run run, đột nhiên nghĩ đến có lẽ là hai đạo sĩ mà ông ta vừa bắt lại.

Đạo sĩ vậy mà lại có quan hệ với quân đội?

Ông ta còn tưởng chỉ là một tên đạo sĩ lừa đảo.

Đinh Nghị nom nớp lo sợ liếc mắt nhìn Mộ Dung Vân Thanh một cái:

- Mộ Dung tiên sinh, người ngài tìm là...

- Dương Tử Mi. Nếu cô ấy rút một cọng tóc thì ông chuẩn bị gọi người đến nhặt xác đi.

Giọng điệu Mộ Dung Vân Thanh ôn nhu, vẻ mặt cũng ôn nhu, nhưng chính đáng vẻ ôn nhu này lại càng làm cho Đinh Nghị run sợ.

Ông ta không quen La Anh Hào, không biết tính tình của La Anh Hào, nhưng cậu ta có quân đội ràng buộc, có lẽ cũng không dám làm bừa.

Nhưng Mộ Dung thì khác xa. Anh ta là người đã bị cảnh sát đặc biệt chú ý từ lâu, cũng là người mà không ai dám đụng vào. Nghe nói anh ta giết người không chớp mắt, đáng sợ nhất chính là cục trưởng Nhậm có vị thế cao nhất cũng bị chính tay cậu ta bắn chết mà cậu ta không chút hề hấn gì.

Huống hồ ông ta nghe nói Phi Long hội còn là hắc bang lớn nhất Hoa Hạ, là phân đà của Tam Hợp hội.

Ai dám đắc tội với người cỡ này chứ!

Nhưng mà Dương Tử Mi là ai vậy?

Không phải là cô gái kia chứ?

Đinh Nghị cảm thấy vận của mình chắc là xui tận mạng rồi.

La Anh Hào đã xô chân vào đôi giày thấp đi về phía phòng giam giữ, tất nhiên anh ta phải mau đi xem xem ông tổ kia có ở đây không. Nếu không lão đại ở đó thì nhất định không tha cho anh.

Mộ Dung Vân Thanh cũng đi theo.

Vừa rồi anh ta nhận được điện thoại của Dương Tử Mi, không chần chừ một giây liền chuẩn bị một đội người mang đến đây. Anh ta muốn bọn họ biết được sự tồn tại của Dương Tử Mi, sau này họ phải biết bảo vệ cô, tuyệt đối không được đụng đến cô, như vậy bọn họ cũng tự bảo vệ tính mạng của mình.

Nếu không...

Đình Nghị lau mồ hôi cũng đi lên, xoay người dẫn bọn họ vào phòng giam giữ, chỉ vào bọn người Dương Từ Mi:

- Đây là người mà hai ngài muốn tìm sao?

Mộ Dung Vân Thanh nhìn Dương Từ Mi bị nhốt bên trong.

Chỉ thấy cô đứng đó, trong lòng ôm một con chó nhỏ kỳ lạ trông giống như hồ ly phủ lông trắng tuyết. Vẻ mặt cô lạnh nhạt giống như không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh.

Ánh mắt La Anh Hào dừng trên người Ngọc Thanh và Chân Từ đang mặc đạo bào.

Anh ta cũng chưa từng gặp Ngọc Thanh, không biết bộ dạng của Ngọc Thanh thế nào.

Nhưng xem phong thái kia, có thể chắc chắn đây chính là người mà lão đại muốn bảo vệ, tuyệt đối không sai.

- Thật xin lỗi đạo trưởng Ngọc Thanh, là do tôi đến chậm, đã để ngài chịu khổ rồi.

La Anh Hào quay đầu giận dữ với Đình Nghị.

- Còn không mau mở khóa ra?

Đình Nghị run run kêu nhân viên canh sát đứng sau tiến lên mở khóa.

Viên canh sát vội vàng mở cửa sắt ra.

Đình Nghị trưng ra một khuôn mặt tươi cười, tiến lên:

- Đạo trưởng, xin mời!

Ngọc Thanh ngồi im không nhúc nhích.

Mặt khác, Dương Từ Mi cũng không đợi viên canh sát mở khóa mà ngón tay kéo nhẹ ổ khóa sắt lớn kia một cái, ổ khóa lập tức trượt xuống một bên. Mấy tên canh sát nhìn thấy cảnh tượng này liền trợn mắt há mồm.

Dương Từ Mi ôm Tuyết Hồ đi ra ngoài, đến thẳng trước mặt Mộ Dung Vân Thanh, thần nhiên cất giọng:

- Cảm ơn Mộ Dung tiên sinh đã hao tâm tốn sức vì tôi như vậy.

- Dương tiểu thư đừng khách sáo, có thể hao tâm tốn sức vì em chính là phúc của tôi.

Mộ Dung Vân Thanh khiêm tốn.

Một người như Mộ Dung Vân Thanh vậy mà đứng trước hai người này lại khách khí như vậy, Đình Nghị thầm than không xong rồi, không biết rốt cuộc mình đã trêu chọc phải thần thánh phương nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 418: Đưa thần đến thì dễ, muốn thần đi lại khó

Sư huynh, chúng ta đi thôi.

Ngọc Chân Từ quay đầu nhìn Ngọc Thanh vẫn ngồi im như cũ:

- Cái chỗ này ngọt ngào muốn chết, huynh còn ngồi đó làm gì?

Ngọc Thanh không nhúc nhích chút nào, chỉ thần nhiên:

- Trời sinh voi sinh cỏ. Huynh đang làm công dân lương thiện lại bị bắt đến chỗ này, ít nhất cũng phải nghe được một câu giải thích chứ?

Đình Nghị vừa nghe đến câu này, mồ hôi tuôn như suối, đột nhiên nhớ lại lời Ngọc Thanh đã nói trước đây. Lúc đó ông ta có nói, đưa thần đến thì dễ, tiễn đi mới khó.

Đừng nói lão đạo sĩ này sẽ ở mãi trong này không chịu đi thật nha?

Ông cẩn thận liếc liếc mắt nhìn La Anh Hào bên cạnh một cái.

Nếu Ngọc Thanh không chịu đi, ông ta thật sự không lường được đám người này sẽ làm ra chuyện gì.

Ánh mắt La Anh hào hung hăng chém qua, sau đó cậu ta đi vào trong phòng giam, trang trọng thực hiện một nghi thức chào trong quân đội:

- Đạo trưởng, tôi là thiếu tá La Anh Hào của sư đoàn 17. Do tôi đến trễ, để ngài chịu khổ.

Đinh Nghị vừa nghe đến từ sư đoàn 17, sợ đến nổi run như cây sậy.

Danh hiệu sư đoàn 17 ở trong quân đội không ai không biết đến. Không chỉ thiện chiến gan dạ, lập được nhiều chiến công hiển hách, điểm mấu chốt nằm ở chỗ nó là cái tên phụ thuộc vào quân đội của “Thái tử”, nắm quyền lực đặc thù trong tay.

Ngọc Thanh hơi gật đầu:

- Đã khiến thiếu tá La vất vả rồi.

- Đạo trưởng, mời ngài ra ngoài, để vãn bối giúp ngài đón gió tẩy trần.

Giọng điệu La Anh Hào hết sức cung kính.

- Bản đạo là do đội trưởng Đinh mời đến, phải để hân đại xá mới ra được.

Giọng điệu Ngọc Thanh tuy rằng thân nhiên, nhưng lại mang theo vài phần quật cường trong đó.

Thấy sư phụ như vậy, Dương Tử Mi thật sự phải nhìn người bằng con mắt khác xưa rồi.

Vốn tưởng rằng sư phụ là một người hiền hòa dễ tính, lại không ngờ người còn có mặt cổ chấp như vậy, điều này làm cho cô thật sự kinh ngạc.

La Anh Hào hung hăng quay đầu, trừng mắt liếc Đinh Nghị một cái.

Đinh Nghị sợ tới mức chân run run:

- Chuyện này... Không hề liên quan đến tôi... Là bọn họ làm con trai của cục trưởng Lý bị thương... tôi chỉ... tuân lệnh bắt bọn họ...

- Lập tức gọi cái tên cục trưởng Lý gì gì đó đến đây!!

La Anh Hào quát lớn.

- Mau gọi hân đến đây quỳ xuống dập đầu tạ tội với ông tổ.

- Người này là ông tổ gì cơ?

Đinh Nghị nhin không được, làm liều hỏi.

La Anh Hào ra hiệu cho hân đưa tai đến gần, nói thầm một câu.

Đinh Nghị quá sợ hãi, toàn thân lại run lên:

- Tôi... Tôi lập tức gọi điện cho cục trưởng Lý.

Tuy rằng khi La Anh Hào nói với Đinh Nghị đã hạ thấp giọng xuống, những người khác nghe không rõ ràng, nhưng Dương Tử Mi vẫn có thể nghe thấy.

Cô nghe thấy anh ta nói hai chữ “thái tử.”

Thái tử gì cơ?

Dương Tử Mi có chút nghi hoặc nhìn sư phụ mình, lại muốn gọi đến số điện thoại ở thủ đô kia.

Chẳng lẽ, sư phụ còn có chuyện mà mình không biết sao?

Đinh Nghị đã gọi được cho Lý Nhất Nguyên.

Điện thoại vừa được kết nối, ông ta còn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh tức giận của Lý Nhất Nguyên:

- Đội trưởng Đinh, con trai của tôi bị người khác đánh cho bị thương như thế kia, ông phải làm theo lời tôi, bắt cóc mấy người đó, sau đó hung hăng

đánh bọn họ một trận. Tôi sẽ gánh cho ông tất cả hậu quả...

- Cục... Cục trưởng Lý... Chuyện này...

Đinh Nghị áp a áp ứng:

- Tôi... Thật sự bất lực, lai lịch của bọn họ không hề tầm thường.

- Cái chó gì đấy?

Lý Nhất Nguyên chửi bậy:

- Chẳng lẽ còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện đấc tội với con tôi, lại còn đánh con tôi bị thương?

- Chuyện này... Tôi cũng không thể giải thích rõ. Cục trưởng Lý, nếu không ông bớt chút thời gian đến đây một chuyến đi, tôi thật sự không làm gì được.

Đội trưởng Đinh nom nớp lo sợ.

- Chuyện còn con như này cũng muốn tôi đến? Ông không cần vị trí đội trưởng này nữa đúng không? Nếu không cần thì cứ nói, tôi lập tức đổi người.

Lý Nhất Nguyên đập bàn.

Đinh Nghị đầu đầy mồ hôi, thều thào:

- Muốn đổi thì ông đổi đi, dù sao cũng dễ chịu hơn là mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 419: Cục trưởng run run

- Tôi nói nghe này đội trưởng Đinh, thái độ ông như thế này là thế nào?

Hôm nay thấy con trai mình bị đánh đến gãy chân, đầu ông ta đã muốn bốc hỏa, thấy Đinh Nghị bình thường ngoan ngoãn như con chó Nhật, nay lại dám nói chuyện với ông bằng cái giọng điệu này, Lý Nhất Nguyên nổi giận.

- Cục trưởng Lý, ông vẫn nên đến đây nhanh lên đi.

Thấy Lý Nhất Nguyên nổi giận, Đinh Nghị cũng không biết nói gì mới được, liền tắt điện thoại.

Lý Nhất Nguyên cảm thấy việc này có chỗ kỳ quái. Có điều chỗ dựa của ông ta vững chắc, bình thường ở trong thành phố này ông ta đã quen trèo đầu cười cổ người khác, vì vậy cũng chỉ thờ phỉ phỉ gọi mấy chiếc xe cảnh sát và nhân viên cảnh vụ rồi đi đến đó.

Vừa đặt chân vào bên trong đồn, ông đã thấy hai nhóm người chia ra đứng hai bên, lập tức cảm thấy tình huống vô cùng không ổn.

Theo lời Đinh Nghị, chẳng lẽ là những người này?

Một bên là quân đội, một bên là người của Phi Long hội.

Vì sao bọn họ lại ở chỗ này?

Về mặt vốn đang kêu ngạo của ông ta lập tức thu lại bớt.

Ông ta dám trèo đầu cười cổ dân chúng bình thường mà thôi, đối với hai loại người như này làm sao dám.

Đinh Nghị thấy ông ta đã đến đây thì vội vàng tiến đến:

- Cục trưởng Lý, cuối cùng ngài cũng đã đến rồi. Lần này chúng ta gặp họa lớn rồi.

- Cái gì mà họa lớn? Chỉ vì đám người này xuất hiện ở đây?

Lý Nhất Nguyên hỏi.

- Mấy người đánh Lý thiếu gia bị thương rất giỏi, một người được quân đội bảo vệ, một người được Phi Long hội bảo vệ. Hơn nữa lai lịch của bọn họ không hề tầm thường.

- Lai lịch có lớn đến đâu tôi cũng không tin bọn họ dám không sợ pháp luật.

Lý Nhất Nguyên vẫn còn một chút cậy mạnh, đi vào phòng giam cùng với Đinh Nghị.

- Thiếu tá, Mộ Dung tiên sinh, cục trưởng Lý đến rồi.

Đinh Nghị tiến lên báo cho mọi người một tiếng, sau đó vội vàng lui về sau, tránh để tai họa rơi xuống đầu mình.

Lý Nhất Nguyên không nhận ra La Anh Hào, nhưng ông ta nhận ra Mộ Dung Vân Thanh. Ở thành phố A này, người này bề ngoài là thương nhân giàu có, thực tế là một nhân vật lớn của xã hội đen.

Ông ta thật sự không ngờ, người đến là Mộ Dung Vân Thanh.

Ông ta vội vàng trưng ra một khuôn mặt tươi cười, cười ha ha hai tiếng, đã biết rõ mọi chuyện còn cố tình hỏi:

- Mộ Dung tiên sinh, chào cậu, không biết hôm nay cậu đến đây để làm gì vậy?

Mộ Dung Vân Thanh hừ một tiếng trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, trước giờ chưa có người dám nắm tay anh ta.

Lý Nhất Nguyên hơi xấu hổ rút tay về, quay sang nhìn La Anh Hào:

- Vị thiếu tá này, không biết phải xưng hô như thế nào?

- Ông chính là cục trưởng Lý?

Giọng điệu La Anh Hào lạnh băng, không khác gì gió lúc tuốt kiếm khỏi vỏ, làm cho Lý Nhất Nguyên hơi hơi run rẩy.

- Đúng vậy, tôi là cục trưởng Lý Nhất Nguyên, xin hỏi cậu là?

Lý Nhất Nguyên vội vàng trả lời.

- Thiếu tá La Anh Hào của sư đoàn 17.

- Sư đoàn...mười...bảy...

Lý Nhất Nguyên nói không nên lời.

La Anh Hào lạnh lùng nhìn ông ta:

- Nghe nói ông vu cho ông tổ của chúng ta làm bị thương con trai ông, còn dám bắt ông tổ của chúng tôi nhốt vào chỗ này, thiếu soái của chúng tôi vô cùng phẫn nộ.

- Ông tổ? Thiếu soái?

Lý Nhất Nguyên bị dọa sợ.

Người bình thường có lẽ sẽ không biết thiếu soái sư đoàn 17 là ai, nhưng ông ta lại biết rõ vô cùng.

Sắc mặt ông ta trắng bệch:

- Ông tổ của thiếu soái là ai?

La Anh Hào xoay đầu nhìn về phía Ngọc Thanh.

Lý Nhất Nguyên nhìn thấy dáng vẻ tiên phong đạo cốt của Ngọc Thanh lập tức ra sức thăm mắng thẳng con trai không biết cố gắng của mình.

Vốn dĩ ông ta còn tưởng người đánh con trai mình bị thương là hai tên đạo sĩ già mọ.

Dáng vẻ của người này rõ ràng là dáng vẻ của cao nhân, mắt của con trai mình có vấn đề gì vậy?

Ông ta lại nhìn sang Dương Tử Mi đang đứng một bên, hoảng sợ.

Dương Tử Mi cũng nhận ra ông ta. Trong thành phố A có rất nhiều thầy tướng nữ rất giỏi, trước đây bạn của ông ta muốn xem bói toán, xem tướng, xem phong thủy thì đều là ông ta đi hẹn trước.

Ông ta biết rõ tính tình của con trai mình, trêu chọc cô không phải là nhìn trúng cô đấy chứ?

Đúng là không muốn sống nữa rồi!

Muốn đắc tội người nào cũng không nên đắc tội mấy người này!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 420: Cũng không phải chỉ là hư danh

Cục trưởng Lý...

Mộ Dung Vân Thanh châm một điếu thuốc lá, chậm rãi phun ra một ngụm khói:

- Ông xem thử phải giải quyết chuyện này như thế nào?

- Mộ Dung tiên sinh, mời các ngài đến Thúy Hương Lâu, để Lý mỗ tôi vừa mời rượu vừa giải thích, có được không nào?

Đầu của Lý Nhất Nguyên muốn nổ tung.

- Vậy thì ông nên hỏi ý kiến bạn của tôi, Dương tiểu thư.

Mộ Dung Vân Thanh đem chuyện này ném cho Dương Tử Mi, muốn xem cô xử lý chuyện này thế nào.

- Dương... đại sư, đều do thằng con trời đánh của tôi có mắt như mù, không thấy Thái Sơn, mới đi gây chuyện với cô. Mong mọi người có thể giơ cao đánh khẽ, rộng lòng bỏ qua.

Lý Nhất Nguyên đầu đầy mồ hôi nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi hừ lạnh một tiếng:

- Con trai ông cũng chỉ va phải tôi mà thôi, thế mà lại dám gọi người đến đánh chết sư phụ và sư thúc tôi trên đường. Chuyện này tôi đã ghi lại hết rồi, có thể nào cũng phải giải quyết rõ ràng với ông.

- Là do thằng con trời đánh của tôi không hiểu chuyện, người làm cha như tôi cũng quản giáo không nghiêm. Dương đại sư, xin cô, đại nhân đại lượng tha cho nó một lần này đi.

Lý Nhất Nguyên nhìn thấy Dương Tử Mi không nhận ra ý tứ của mình, khom người cung kính không ngừng, chỉ thiếu điều quỳ xuống nữa thôi.

- Anh ta cũng không phải là một đứa trẻ con, ông chỉ cần nói mấy chữ không hiểu chuyện thì xong hết sao?

Dương Tử Mi cười nhạt:

- Trong một năm này anh ta gây không ít chuyện rồi đúng không? Một tuần trước anh ta lái xe đụng trúng ông lão Tây Giao Hoàng rồi bỏ chạy, được ông che giấu cho. Hai tuần trước anh ta cùng mấy người nữa thay phiên nhau làm nhục một cô gái phục vụ mới 18 tuổi, cũng được ông che giấu. Ba tuần trước lúc anh ta đánh nhau, đánh đến người ta liệt nửa người, ông cũng che giấu cho. Tháng trước, anh ta còn đập phá trung tâm trò chơi tiếp đãi anh ta chưa chu đáo...

Nghe Dương Tử Mi thuộc tội trạng con trai mình như trong lòng bàn tay, lại còn nói ra như thế, mặt Lý Nhất Nguyên tối sầm.

Những việc này ông ta đều đã giải quyết hết rồi, trên lý thuyết, người ngoài không biết được bao nhiêu cả.

- Cô... Làm sao cô biết được?

Thanh âm của ông ta mang theo chút run rẩy.

Dương tử Mi cười lạnh một tiếng:

- Đừng quên tôi là... Đừng nói mấy chuyện của con trai ông, đến cả ông, tôi cũng có thể tính ra. Ba tiếng trước, ông đang cùng người nào đó làm chuyện xấu ở trung tâm giải trí, có đúng không?

Mồ hôi Lý Nhất Nguyên tuôn như tắm. Khó trách mấy người đã từng nhờ Dương Tử Mi đoán mệnh đều nói cô xem chuẩn cực kỳ, giống như thần tiên

giảng thế vậy. Xem ra mấy lời này đúng là danh bất hư truyền.

Đúng thật, ba tiếng trước ông ta đang cùng phó huyện trưởng chơi trò threesome, còn ngờ rằng thần không biết quỷ không hay chứ.

Thật không ngờ bị Dương Tử Mi liếc mắt đã nhìn thấu.

Đây là người gì chứ?

Thằng ranh con đáng chết, tại sao lại chọc phải cô ta chứ?

- Dương... Dương Đại sư...

Ông ta sợ đến mức hai chân mềm nhũn, soạt một tiếng liền quỵ trên mặt đất:

- Chờ chân của con trai tôi đỡ hơn, tôi nhất định sẽ dẫn nó đến quỳ trước cửa cầu xin mọi người tha thứ, xin mọi người bỏ qua cho chúng tôi.

Khỏe môi Dương Tử Mi lạnh lùng nhếch lên:

- Bỏ qua cho các ông cũng không có vấn đề, chỉ là những linh hồn chết oan kia sẽ không bỏ qua cho các ông.

Vừa dứt lời, ngón tay cô khẽ động, bắn một chút âm sát khí vào bên trong trán Lý Nhất Nguyên.

Có âm sát khí như vậy, bắt đầu từ đêm nay ông ta sẽ thấy được những vong hồn bị ông ta lấy mạng, cuối cùng ông ta sẽ tự đi đầu thú, hoặc là tự hóa điên.

- Sư phụ, sư thúc, chúng ta đi thôi.

Cô quay đầu cười với Ngọc Thanh:

- Mọi chuyện đều giải quyết xong rồi, không cần phải ở trong này nữa.

Ngọc Thanh đương nhiên sẽ nhìn thấy được động tác nhỏ của cô, thần nhiên gật gật, dương phất trần, đứng dậy.

- Ta nhờ vào! Đường đường là cục trưởng công an mà lại dung túng cho con trai mình làm ra những chuyện táng tận lương tâm như vậy, coi chừng gặp phải báo ứng.

Ngọc Chân Tử nhỏ một ngụm nước bọt vào người Lý Nhất Nguyên, sau đó lại tiện chân đá hấn một cú ngã lăn.

Lý Nhất Nguyên không dám ho he một tiếng.

Mấy người trước mắt ai cũng biến thái như vậy, nếu chịu đi thì chính là ân xá đối với ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 421: Đã làm thọt ông thì phải làm ra trò luôn

La Anh Hào nhìn Dương Tử Mi rồi hỏi Ngọc Thanh:

- Đạo trưởng, cô gái này là?

- Đệ tử của ta, Dương Tử Mi.

Ngọc Thanh trả lời.

Vừa nghe thấy cô gái này là đệ tử đích truyền của Ngọc Thanh, La Anh Hào nghiêm nghị cung kính. Anh ta đứng một bên quan sát Dương Tử Mi, cảm thấy cô thật không giống con gái chút nào, và lại cái con người Mộ Dung Vân Thanh luôn kiêu ngạo kia lại có thể có thái độ rất khiêm tốn đối với cô ta. Lúc đầu La Anh Hào còn tưởng cô là nhân vật tai to mặt lớn gì đó, không nghĩ đến lại là đệ tử đích truyền của Ngọc Thanh, vậy chẳng phải xem như bà ngoại của thiếu soái sao?

- Chào Dương tiểu thư, tôi là thiếu tá La Anh Hào!

La Anh Hào nghiêm túc cung kính chào Dương Tử Mi bằng cách chào quân đội chuẩn mực, điều này làm Dương Tử Mi vui lắm.

- Chào thiếu tá La!

Dương Tử Mi cảm thấy La Anh Hào rất có ý tứ, hơi cười cười gật đầu chào hỏi lại anh ta.

Sau khi chào hỏi xong, La Anh Hào đứng bên cạnh Ngọc Thanh cảm thấy mình hơi lạc quẻ.

Nhìn Lý Nhất Nguyên trên đất, Dương Tử Mi chớp chớp đôi mắt xảo quyệt, nói với ông ta:

- Cục trưởng Lý, hình như ông vừa mới mời chúng tôi đến Thúy Hương Lâu để tạ tội đúng không nhỉ?

Lý Nhất Nguyên vội vàng gật đầu:

- Vâng vâng vâng, chỉ mong Dương Đại sư và mọi người có thể chừa lại cho tôi chút mặt mũi?

- Ha ha, bây giờ đã đến lúc ăn cơm tối rồi, chúng tôi cũng không ngại nề mặt ông đâu, nhưng mà sợ ông sẽ xót tiền thôi.

Dương Tử Mi còn có ý đồ khác, cười cười.

- Nhất định không xót, mọi người có thể cho lão già Lý này chút mặt mũi là tôi đã vui lắm rồi.

Lý Nhất Nguyên vội trả lời, đây chính là nhân vật cớ bự đó.

Ý cười trên khóe môi Dương Tử Mi càng lúc càng đậm:

- Vậy được, chúng tôi nhất định sẽ cho ông chút mặt mũi, nhưng mà phải mời cả mấy người anh em bên ngoài kia, bọn họ cũng đói bụng lắm rồi.

Lý Nhất Nguyên nghe xong thì sắc mặt trắng bệch.

Bên ngoài có ít nhất cũng hơn ba trăm người! Và lại bọn nó ăn không khác gì hạm đội, muốn làm ông ta phá sản hay sao?

- Không muốn sao? Hay là để tôi mời khách vậy nhỉ?

Dương Tử Mi hơi nhướn lông mày lên.

- À, đâu có, tôi sẵn lòng, tôi sẵn lòng chứ. Mời mọi người, tôi đến Thúy Hương Lâu trước để chuẩn bị.

Lý Nhất Nguyên vội vàng nói.

- Được rồi, cục trưởng Lý.

Thấy mặt Lý Nhất Nguyên đầy vẻ đau đớn, cô cảm thấy sung sướng cực kì.

- Mộ Dung tiên sinh, thiếu tá La, hãy gọi anh em của mọi người cùng đi ăn một bữa thật no đi, ha ha.

Dương Tử Mi cười to.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn cô dò xét, gật đầu.

Ngọc Thanh, Ngọc Chân Tử, bên cạnh là Mộ Dung Vân Thanh với La Anh Hào, phía sau là hai đại đội, hai đội ngũ cực kỳ không nên đi cùng với nhau bây giờ lại hùng dũng oai vệ đi trên đường phố, cùng đến trước Thúy Hương Lâu.

Cục trưởng Lý đã sớm đứng đợi trước tòa nhà rồi.

Lúc này ông ta đến đây đã bảo quản lý Thúy Hương Lâu đuổi toàn bộ khách hàng đi, hơn nữa còn dặn dò bọn họ chuẩn bị đầy đủ thức ăn.

Mấy người Dương Tử Mi thì được mời vào một phòng xa hoa của Thúy Hương Lâu, những người còn lại thì ngồi từng tốp ở chỗ khác, lấp đầy toàn bộ năm tầng của Thúy Hương Lâu.

Nhân viên phục vụ Thúy Hương Lâu thấy tình thế này như kiểu đại địch ghé đến vậy, ai cũng chuẩn bị tinh thần để phục vụ nhiệt tình.

Trong bếp cũng bận rộn đến sục sôi ngất trời, đầu bếp không đủ nên phải cấp bách mời viện trợ từ bên ngoài

Thấy Lý Nhất Nguyên đứng bên kia đang muốn ngồi cùng mọi người, Dương Tử Mi phát tay với hắn:

- Cục trưởng Lý, ở đây không còn việc của ông nữa, ra ngoài đi.

- Há?

Lý Nhất Nguyên có vẻ kinh ngạc:

- Tôi còn muốn rót rượu nhận lỗi với mọi người mà.
- Không cần đâu, có ông ở đây thì tôi không thoải mái.

Dương Tử Mi không khách khí đuổi ông ta ra.

- Ông chỉ có trách nhiệm xì tiền mà thôi.

Trong lòng Lý Nhất Nguyên trầm xuống, nhưng cũng không dám nói thêm gì, cứ thế ngượng ngùng đi ra ngoài, trong lòng cực kỳ căm hận.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 422: Khiến ông ghê tởm (1)

Lý Nhất Nguyên đương nhiên không cam lòng ngậm bồ hòn như vậy, ông ta hết sức tức giận đi xuống nhà bếp, thấy những món ăn sắp được đưa đến phòng đặc biệt liền nhận lấy rồi phun nước miếng lên trên.

- Hừ, là bọn bay ép tao, tao cho bọn bay ăn nước miếng của tao!

Lý Nhất Nguyên cười khẩy nham hiểm, đưa đĩa thức ăn lại cho nhân viên phục vụ.

- Tiểu nha đầu, tên Lý Nhất Nguyên kia nhổ nước miếng lên đồ ăn của mấy người kia.

Tuyết Hồ dùng tâm ngữ nói chuyện với cô.

Dương Tử Mi hơi nhú nhú mày, bấm đốt ngón tay tính tính, ghê tởm đến mức muốn nôn ra.

Quả đúng là cái tên xấu xa!

Lúc này nhân viên phục vụ bưng đĩa cá hấp hoa quế kia vào.

- Gọi Lý cục trưởng vào đây giúp tôi!

Dương Tử Mi nói.

- Sư điệt, gọi cái tên ghê tởm ấy vào làm gì?

Ngọc Chân Từ kêu lên.

- Sư thúc, ông ta vừa làm ra một chuyện đáng ghét.

- Chuyện gì?

Dương Tử Mi thấy ánh mắt mọi người hướng về mình, nếu mình còn nói ra có lẽ mọi người sẽ không còn khẩu vị ăn cơm nữa.

Hay là đừng nói ra nữa!

Đĩa Ngọc Chân Từ vừa định gấp đến đĩa cá thì bị Dương Tử Mi ngăn lại,

- Sư thúc, đừng ăn cái này.

- Sao vậy?

Ngọc Chân Từ khó hiểu.

Dương Tử Mi lôi sư thúc qua một bên, thì thầm nói, hơn nữa còn dặn là đừng nói cho mọi người nghe, tránh làm mọi người mất ngon.

- Ông ta muốn làm chuyện ghê tởm với chúng ta, vậy để chúng ta làm chuyện ghê tởm ngược lại đi.

Ngọc Chân Từ vừa nghe liền tức muốn chết.

Lúc này, cục trưởng Lý bước vào, cúi đầu khom lưng hỏi:

- Đại sư, xin hỏi mọi người còn chuyện gì muốn dặn dò tôi sao?

- Ông đi ra đây, tôi với ông nói chuyện.

Ngọc Chân Từ bung đĩa cá hoa quế rồi ôm vai Lý Nhất Nguyên đi ra bên ngoài, nói với một bạn anh em Phi Long hội:

- Các anh em, lại đây lại đây, mỗi người nhổ một ngụm nước miếng lên đây, cục trưởng Lý kính yêu của chúng ta muốn ăn nước miếng của trăm người đó.

Mấy người Phi Long hội vừa nghe xong đương nhiên hiểu rõ ý của ông, mọi người cùng phụt một tiếng, phun nước miếng đầy lên trên đĩa cá quế hoa.

- Cục trưởng Lý, mời ông!

Ngọc Chân Từ nhún ông ta ngồi vào ghế rồi đặt đĩa cá trước mặt.

Lý Nhất Nguyên nhìn đĩa cá phủ đầy nước miếng, cảm giác muốn nôn cứ lộn nhào như sóng biển trong ruột gan, lúc này mới hiểu ra bọn họ đã biết chuyện mình nhổ nước miếng vào.

Ông ta không hiểu nổi, hành động mình vừa mới làm ngay cả nhân viên phục vụ còn không thấy, sao bọn họ lại biết được?

- Ông đừng nghĩ cái thủ đoạn kia của ông có thể qua mắt được sư diệt thần thông quảng đại của tôi, muốn bọn tôi ăn nước miếng của ông? Hừ, có mà ông ăn của chúng tôi ấy! Lập tức ăn hết, một chút thịt cũng không được bỏ sót lại, nếu không, hê hê...

Ngọc Chân Từ nhìn chòng chọc vào đáy quần của ông ta, ngón tay làm thành hình cái kéo.

Lý Nhất Nguyên sợ đến mức vội vàng kẹp chặt cả hai chân vào.

Với tư cách một người đàn ông, quan trọng nhất chính là cái nơi đó, nếu không cương được mà trở thành thái giám, đấy sẽ là một chuyện cực kỳ sỉ nhục.

Ông ta hận đến quặn ruột.

Ông ta đã biết rõ, cái đám này đều không phải người thường, sao mình lại non nớt giờ trò trả thù sau lưng chứ?

- Đại sư, đại sư, tôi... tôi nhận lỗi với ngài, không ăn có được không? Tôi xin tạ lỗi, sau này tôi không dám nữa.

Ông ta vội kéo chân Ngọc Chân Từ cầu xin tha thứ.

- Không ăn không có cửa nhé! Ngọc Chân Từ tôi đã nói ra lời nào thì sẽ không bao giờ thu lại đâu.

Ngọc Chân Từ lạnh lùng nói.

Thứ thức ăn ghê tởm như vậy, Lý Nhất Nguyên sao có thể nuốt trôi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 423: Khiến ông ghê tởm (2)

Các anh em có muốn không, có muốn đút hán ăn không!

Ngọc Chân Từ nói to.

Hai người của Phi Long hội đứng dậy, mỗi người một bên bắt lấy tay Lý Nhất Nguyên.

Ngọc Chân Từ cầm lấy đĩa, gắp một miếng có nhiều nước miếng nhất, lặng lẽ cười:

- Cục trưởng Lý, ông cũng lớn mật thật, lại còn muốn ông đây đích thân đút ông ăn nữa chứ!

Lý Nhất Nguyên mím chặt môi không chịu mở ra.

Ngọc Chân Từ là người trong giang hồ, tất nhiên sẽ có cách làm ông ta mở miệng.

Ngón tay Ngọc Chân Từ nhấn vào một huyệt vị trên cằm ông ta.

- Aaaaaaaa!

Lý Nhất Nguyên la lên một tiếng, mở miệng ra.

Ngọc Chân Từ cường chế nhét miếng cá kia vào miệng ông ta rồi đóng miệng ông ta lại, đe dọa:

- Nuốt vào!

Lý Nhất Nguyên muốn phun ra nhưng huyệt vị ở miệng đã bị Ngọc Chân Từ bịt lại, biết mình không thể phun ra được nên chỉ có thể gắng gượng nuốt xuống, ruột gan lộn tung phèo như sóng biển bên trong.

- Lý cục trưởng, còn muốn tôi dứt cho nữa không?

Ánh mắt Ngọc Chân Từ lạnh lùng áp sát tới ông ta hỏi.

Lý Nhất Nguyên vội vàng lắc đầu:

- Ngài ơi, đại sư ơi, sau này tôi không dám nữa, tôi... xin ngài... tha cho tôi...

- Tự ngoan ngoan ăn một miếng, tôi sẽ bỏ qua cho ông! Nếu không, tôi sẽ dứt cho ông ăn hết cả đĩa.

Ngọc Chân Từ ra hiệu cho hai người kia buông Lý Nhất Nguyên ra.

Lý Nhất Nguyên sàu khổ nhìn đĩa cá kia, ông ta biết rõ kiểu đạo sĩ hung thần ác sát như Ngọc Chân Từ này chắc chắn nói được là làm được.

Nếu để cho Ngọc Chân Từ biết ông ta nghĩ mình là một tên đạo sĩ giả, chắc chắn một đĩa đầy cá sẽ vào mồm ông ta hết.

Lý Nhất Nguyên gấp một miếng cá, ép mình ăn, sau đó điên cuồng chạy vào WC phun ra.

Ngọc Chân Từ nhìn thấy vậy cũng không tởi, bảo phục vụ ném đĩa đồ ăn kia đi.

Lý Nhất Nguyên trong WC phun xong, thật càng nghĩ càng tức giận!

Ông ta sống đến ngàn này rồi, đã bao giờ nhục như vậy đâu?

Hơn nữa ông ta còn đứng trước mắt bao nhiêu người, cả ánh mắt của nhân viên phục vụ quen thuộc, bị người ta ép ăn đồ ăn đã bị phun nước miếng vào.

Mặt mũi ông giờ phải giấu ở đâu?

Ông ta nuốt không trôi chuyện này!

Dù có chết cũng phải xả được con tức này!

Ông ta nghĩ ngợi rồi cảm ra một tấm danh thiếp trong túi, gọi cho số trên đấy.

- Một nghìn vạn, giúp tôi xử lý một người!

Lý Nhất Nguyên thấp giọng nói qua điện thoại.

Bên kia đường dây là tổ chức ám sát của thành phố B, tấm danh thiếp này là do ông ta sau một lần đi bắt tội phạm vô tình có được.

Ông ta cũng lên giây kìm, đề phòng sau này có việc cần dùng tới.

Lý Nhất Nguyên không hề nghĩ hôm nay lại có việc cần tới.

Đối phương sáng khoái đáp ứng ngay.

Lý Nhất Nguyên nói cho đối phương nghe đặc điểm của Dương Nhất Mi, chỉ có điều không nói thân phận cho bọn họ biết, ông ta sợ đối phương không chịu nhận nhiệm vụ.

Bên kia nghe nói là chỉ cần giết một nữ sinh trung học, lại còn nhận được thù lao cao như vậy, đương nhiên sáng khoái nhận nhiệm vụ này.

Sau khi Lý Nhất Nguyên nói chuyện xong, súc miệng vài cái, trong lòng cũng khoan khoái hơn.

Đồ ăn đã được dọn lên hết cho Dương Tử Mi, tất cả đều là thức ăn nổi tiếng ngon nhất của Thủy Hương Lâu.

- Cậu có muốn ăn cơm không?

Dương Tử Mi hỏi Tuyết Hồ.

- Ủ, lâu rồi chưa ăn thử đồ ăn nhân gian, nhìn sơ cũng không tệ lắm nhĩ, cho tôi miếng đi.

Tuyết Hồ trả lời.

Dương Tử Mi gọi phục vụ đem lên một chiếc ghế trẻ em, thả Tuyết Hồ lên đó, gấp một ít thức ăn bỏ vào cái đĩa trước mặt nó.

- Dương tiểu thư, con chó con của cô là chó gì vậy, sao tôi chưa thấy bao giờ nhĩ?

Mộ Dung Vân Thanh thấy Tuyết Hồ dễ thương với trông hơi lạ thì thắc mắc.

Người ta không phải chó nhỏ nhé, Tuyết Hồ đảo mắt nhìn anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 424: Tuyết hồ ham ăn

Nó không phải là chó, là Tuyết Hồ.

Dương Tử Mi thấy Tuyết Hồ không vui như vậy, cô quay sang nghiêm túc giải thích với Mộ Dung Vân Thanh.

- Tuyết Hồ?

Mộ Dung Vân Thanh nhìn con hồ ly trắng như tuyết trước mặt đầy hiếu kỳ, anh ta cảm giác hai mắt hồ ly giống như mắt người vậy, vừa có linh khí vừa có tình cảm.

- Đúng vậy.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Đáng yêu thật!

Mộ Dung Vân Thanh buông lời tán thưởng.

- Tôi cũng muốn mua một con Tuyết Hồ làm thú cưng.

Tuyết Hồ nhin không được liếc anh ta vài cái nữa, nói thầm trong lòng, Tuyết Hồ đi mua có cửa mà so với ta?

Dương Tử Mi nghe được lời thì thầm của Tuyết Hồ, cô vỗ vỗ đầu nó ý bảo nó không cần so đo với Mộ Dung Vân Thanh.

Tuyết Hồ gật gật đầu, kêu cô đưa đĩa cho nó.

Lần này đến lượt Dương Tử Mi kinh ngạc, cô còn tưởng rằng hiện thân bây giờ của nó là hồ ly thì nó cũng sẽ cúi đầu vục vào bát ăn giống như những loài động vật bình thường khác chứ không phải dùng đĩa ăn.

Tuy cô không nói ra nhưng Tuyết Hồ cũng đoán được hoài nghi trong lòng cô, hừ lạnh:

- Cậu nghĩ tôi là động vật không tiến hóa đấy à?

- Ha ha...

Dương Tử Mi không nhìn được cười hai tiếng, vươn tay lấy một đôi đũa trên mặt bàn đưa cho nó.

Vậy mà nó thật sự dùng móng vuốt cầm đũa hết sức linh hoạt, động tác gấp đồ ăn lên cực kỳ nhanh nhả, mọi người xung quanh nhìn thấy chỉ biết trợn mắt há mồm.

- Con tiểu hồ ly này phản trời hắt, lại có thể dùng đũa còn tốt hơn ta, quá đáng sợ!

Ngọc Chân Từ từ trước đến nay luôn dùng đũa không chuẩn, thấy chỉ là một con hồ ly nhỏ mà lại có thể dùng đũa, cảm thấy thế giới quá sức vi diệu.

Tuyết Hồ ngẩng đầu, mắt liếc ông ta cười khinh thường.

Nhìn biểu cảm của nó cực kỳ giống người như vậy, mọi người lại giật mình.

- Dương tiểu thư, hồ ly của cô là linh vật hả?

Mộ Dung Thanh Vân hỏi.

- Đúng vậy.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Chỉ số thông minh của nó rất cao.

- Cô nuôi nó từ nhỏ sao?

- Không phải, tôi nhặt được nó trên núi.

- May mắn thật.

Mộ Dung Thanh Vân hâm mộ.

Dương Tử Mi cười cười, đúng là vận khí của cô tốt lắm mới có ngày hôm nay.

Có lẽ ông trời trên cao cũng thương cô một mình hiu quạnh giữa thế gian nên mới muốn tặng cho cô đồ tốt.

Nghĩ đến đây, từ tận đáy lòng cô dâng lên một niềm biết ơn.

- Ủ, hương vị của mấy món này không tồi đâu, tiểu nha đầu, múc tôi một chén canh coi.

Tuyết Hồ hóa thành một con cáo tham ăn, vừa ăn xong đã gọi Dương Tử Mi múc canh cho nó.

Dương Tử Mi hứng thú múc một chén canh, xong rồi còn bỏ cái muống nhỏ lên.

Thế mà nó lại cảm muống húp từng ngụm canh rất ưu nhã đoan trang, dáng người nhỏ bé kia thật giống mấy phu nhân thời trung cổ.

- Chị, chị quên em rồi sao?

Tiểu Thiên vừa tỉnh ngủ, thấy trước mặt là một bàn đầy đồ ăn ngon cũng trở nên tham ăn, kêu la bất mãn.

Dương Tử Mi chuẩn bị một bộ chén đũa đặt lên vị trí ghế trống bên cạnh.

- Còn có ai đến nữa sao?

Mộ Dung Thanh Vân hỏi.

- Không còn ai đến nữa cả, chén đũa này là chuẩn bị cho quý tôi nuôi.

Dương Tử Mi không hề giấu diếm.

Quý nuôi?

Mộ Dung Thanh Vân vô cùng băn khoăn, rốt cuộc thứ này là gì vậy chứ.

Anh ta kinh ngạc nhìn, hóa ra đĩa đồ ăn đủ cả sắc lẫn vị đều bị biến thành thức ăn không vị không nhiệt, lúc này mới hiểu ra, quý nuôi rốt cuộc là cái gì.

La Anh Hào ở bên cạnh này giờ chỉ nhìn mà không lên tiếng, vô cùng kinh ngạc.

Sự thông thái của Tuyết Hồ, đối với thói quen huấn luyện chó quân đội của anh ta cũng không hề khiến anh ta kinh ngạc gì.

Thế nhưng cô lại còn nuôi quý, thật sự làm người ta sờn hết cả tóc gáy.

Thật sự không biết trong cơ thể nhỏ nhắn của cô ta rốt cuộc chứa sức mạnh thần kì gì.

Chương 425: Vậ mà cũng có đồ đệ

Điện thoại của La Anh Hào vang lên, anh ta vừa thấy số trên điện thoại thì về mặt lập tức trở nên nghiêm túc, nhanh chóng nhấc máy, nói vài câu rồi đưa điện thoại cho Ngọc Thanh:

- Đạo trưởng, thiếu soái Tường có chuyện muốn nói với ông.

Ngọc Thanh nhận lấy điện thoại, thần nhiên lên tiếng:

- Từ Lương, là bản đạo đây.

Dương Tử Mi vừa nghe thấy cái tên Từ Lương này, lỗ tai ngay lập tức dựng lên, nhưng khoảng cách lại xa quá, lại thêm hai tên Tiểu Thiên với cả Tuyết Hồ dùng tâm ngữ cãi nhau khiến cô càng không nghe rõ, chỉ nghe sư phụ nói đơn giản một câu:

- Ủ, thiếu tá La tiếp bản đạo, không có việc gì cả, không cần quan tâm

Bên kia điện thoại hình như tiếp tục nói cái gì đó, Ngọc Thanh hơi mất kiên nhẫn:

- Bản đạo phải ăn cơm rồi.

Nói xong, ông cúp máy không chút khách khí, giống như không muốn nói chuyện với bên kia nữa vậy.

Thấy thái độ này của sư phụ, Dương Tử Mi cảm thấy không cam tâm thay cho tên Từ Lương gì gì đó.

Ngọc Thanh đưa điện thoại cho La Anh Hào.

- Sư phụ, Từ Lương kia là ai vậy?

Dương Tử Mi không nhịn được hỏi.

- Là một đồ tôn trên danh nghĩa.

Ngọc Thanh trả lời.

Đồ tôn trên danh nghĩa?

Hê hê, thế chẳng phải là vai vế nhỏ hơn mình sao?

Xem đáng về La Anh Hào, quyền lực của Từ Lương kia ở thủ đô hẳn là rất lớn, chắc cũng phải tầm cỡ thái tử gì đó.

Hê hê, muốn được gặp một lần quá đi.

- Sư phụ, vậy người kia gọi con là gì?

Ánh mắt Dương Tử Mi xảo quyết hỏi.

- Tất nhiên là sư cô rồi.

Ngọc Chân Từ bên kia trả lời.

Sư cô? Ha ha, thú dị thiệt!

Không biết Từ Lương kia gọi một người nhỏ hơn anh ta rất nhiều tuổi là sư cô thì đầu xỏ xuống mấy vạch đen nhí. La Anh Hào ngồi đây đã thấy mặt mày xám ngoét rồi.

- Không phải sư cô mà là sư phụ.

Ngọc Thanh ngồi bên cạnh giải thích:

- Ngày đó khi bản đạo đồng ý nhận cậu ta làm đồ tôn, trên danh nghĩa có từng nói qua, nếu bản đạo có đệ tử thì xem như đó là sư phụ của cậu ta. Bản

đạo chỉ có một đệ tử là Nữu Nữu, tất nhiên sẽ là sư phụ của cậu ta.

- Cái gì?

Dương Tử Mi trừng lớn mắt, kinh ngạc muốn phun ra.

Mà La Anh Hào đang xối một miếng com vào miệng, nghe thấy lời này, thì nghẹn lại.

Ngọc Chân Tử vỗ vỗ lưng giúp anh ta phun nắm com đó ra, sau đó La Anh Hào dừng lại một chút, há miệng cười ha hả rất không phù hợp với tính cách và thân phận của anh ta, cười đến độ nước mắt nước mũi gì cũng thi nhau chảy ra.

Anh ta cười thế này cũng thu hút sự chú ý của mọi người, ai cũng đều ngạc nhiên nhìn, còn nghĩ tại sao lại cười đã man như thế.

- Thiếu tá La, cậu không sao chứ?

Mộ Dung Vân Thanh nghi hoặc hỏi.

- Chưa bao giờ thấy cậu cười như vậy cả.

- Ha ha, tôi không sao hết, tôi chỉ buồn cười quá thôi.

La Anh Hào còn tưởng có thể kiềm chế mình lại, thế nhưng càng nghĩ càng buồn cười, không sao dừng được. Trong đầu anh ta hiện lên hình ảnh thiếu soái Tướng vô cùng cung kính gọi Dương Tử Mi mới mười lăm tuổi là sư phụ...

- Cái tên này...

Ngọc Chân Tử thấy hắn cười không ngừng, lắc đầu, lại nhìn về phía Ngọc Thanh nói:

- Sư huynh, huynh thật là, đệ tử không nhận lại nhận đồ tôn, xem ra tuổi tác cậu ta không nhỏ?

- Cũng không lớn lắm, 28 tuổi.

Ngọc Thanh trả lời.

Đầu Dương Tử Mi đầy vạch đen:

- Sư phụ, đệ tử có thể lớn hơn sư phụ nhiều vậy sao? Thế thì hơi ác đó.

- Đây là vấn đề vai vế, không phải là vấn đề tuổi tác, dù nó có tám mươi tuổi cũng phải gọi con là sư phụ mà thôi.

Ngọc Thanh nghiêm túc.

Dương Tử Mi mỉa máo.

- Ha ha

La Anh Hào vốn vừa yên tĩnh một chút, nghe thấy thế lại nhin không được tiếp tục cười ha hả, cười đến độ bụng đau luôn, hoàn toàn mất đi phong thái thiếu tá uy nghi nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 426: Thiếu soái tướng

La Anh Hào vừa cười, vừa nhanh chóng trốn ra ngoài, vào nhà vệ sinh gọi điện cho Tướng Tử Lương.

- Thiếu soái Tướng... Ha ha...

Cậu ta vừa mới nói được mấy chữ đã nhin không được cười lớn.

- Thiếu tá La, có chuyện gì mà buồn cười đến vậy?

Tướng Tử Lương ở đầu dây bên kia không thể tưởng tượng nổi một người luôn cung kính như La Anh Hào lại dám cười ngả ngớn với mình như vậy.

- Ha ha... Chuyện này... Ha ha...

La Anh Hào cũng biết thái độ của mình không đúng, nhưng anh ta thật sự không thể nhịn được, đúng là uống phí hai mươi năm được huấn luyện nghiêm khắc.

Nhưng đối với anh ta, chuyện này đúng thật là chuyện buồn cười nhất trên đời.

Tướng Tử Lương kiên nhẫn chờ anh ta cười xong, giọng điệu lạnh lùng không có một chút tình cảm nào:

- Thiếu tá La.

- Vâng thưa thiếu soái Tướng, ha ha...

La Anh Hào cố gắng kiềm chế tiếng cười của mình lại:

- Tôi phải báo cho anh một việc, ha ha...

- Nói!

Nếu bây giờ anh ta đứng trước mặt Tướng Tử Lương, có lẽ Tướng Tử Lương đã một tay bóp cổ anh ta rồi.

- Chuyện là... Thiếu soái Tướng, anh nhớ chuẩn bị sẵn tâm lý nhé.

- Đừng có dài dòng! Nói!

Tướng Tử Lương bắt đầu bức mình rồi, anh ta ghét nhất kiểu nói chuyện giống đàn bà này.

- Thiếu soái Tướng, anh có... sư phụ.

La Anh Hào vừa nghĩ đến cô gái trẻ tuổi như Dương Tử Mi, lại nghĩ đến dáng vẻ của Tướng Tử Lương, cuối cùng không nhịn được lại tiếp tục cười.

- Sư phụ? Ông tổ cho tôi nhận sư phụ rồi sao?

Tướng Tử Lương vô cùng kích động.

- Đúng vậy, đạo trưởng thu nhận một đệ tử, vừa rồi tôi nghe đạo trưởng nói đệ tử đó chính là sư phụ của anh, ha ha.

La Anh Hào cười lớn.

- Cười mẹ gì!

Nghe La Anh Hào dám dùng giọng điệu này nói về sư phụ của mình, Tướng Tử Lương liền nổi giận:

- Còn cười nữa tôi bắn chết cậu.

La Anh Hào nhận ra cậu ta đã giận, sợ đến nỗi cố nín cười.

- Sư phụ tôi là người như thế nào, nói mau.

Tướng Tử Lương khẩn trương muốn biết sư phụ của mình rốt cuộc là người như thế nào.

Nếu không phải bây giờ đang có nhiệm vụ phải làm, anh ta nhất định sẽ bay đến đấy.

- Tôi nói, nhưng anh không được kích động đâu đó. Sư phụ của anh là một thiếu nữ mới mười lăm tuổi, ha ha...

La Anh Hào nói xong liền che di động lại cười tiếp.

Đầu dây bên kia lập tức rơi vào im lặng.

La Anh Hào thật sự rất muốn thấy người nổi tiếng bình tĩnh như thiếu soái Tướng lúc phát hiện ra sư phụ của mình là thiếu nữ mười lăm không biết sẽ trông như thế nào.

Chỉ tiếc, cách một cái điện thoại thì không thể thấy được gì.

Im lặng một hồi mới có tiếng Tướng Tử Lương từ điện thoại bên kia truyền đến:

- Thiếu tá La, sư phụ của tôi thật sự là một thiếu nữ mười lăm tuổi sao?

- Tất nhiên là thật rồi, có lý nào tôi lại dám lừa thiếu soái anh chứ.

La Anh Hào cẩn thận hỏi thử:

- Thiếu soái, cô ta thật sự là một cô gái mười lăm tuổi đấy. Đừng nói anh sẽ gọi cô ta là sư phụ thật đấy nhé.

- Cái gì mà thật hay giả? Cô ấy là đệ tử của ông tổ thì đương nhiên là sư phụ của tôi, bất kể tuổi tác giới tính.

Tướng Tử Lương nghiêm túc.

- Hả?

Phản ứng của Tướng Tử Lương vượt xa khỏi dự kiến của La Anh Hào.

Tướng Tử Lương sẽ không xem trọng tiểu bối đến vậy chứ?

Còn nữa, La Anh Hào thật sự không hiểu. Với thân phận của Tướng Tử Lương, việc gì phải nhận đạo sĩ làm sư phụ chứ?

- Tôi cho cậu một ngày, lập tức thu thập hết hình ảnh, tư liệu của sư phụ, sắp xếp lại rồi gửi cho tôi.

Tướng Tử Lương ra lệnh.

- Vâng!

La Anh Hào nào dám trái lệnh?

Thái độ của Tướng Tử Lương cũng đã vậy rồi, anh ta cũng không thể cười được nữa. Sau khi nói tạm biệt với Tướng Tử Lương xong, anh ta vội vàng gọi điện cho điều tra viên lợi hại nhất trong quân đội, bảo người đó thu thập toàn bộ tin tức có liên quan đến Dương Tử Mi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 427: Một chỗ không tề

La Anh Hào về lại chỗ ghế.

Dương Tử Mi nghi ngờ nhìn anh ta:

- Thiếu tá La, anh vừa đi đâu vậy?

- Gọi điện thoại cho đồ đệ của cô đó.

La Anh Hào không chút giấu diếm:

- Thân là cấp dưới của cậu ta, tất nhiên tôi phải báo cáo công tác cho cậu ta một chút rồi.

- Vậy sao, nhưng mà tôi thấy anh cười đắc ý, hơi giống ăn trộm rồi đấy.

Dương Tử Mi nhướn mày.

La Anh Hào nhe răng, cúi đầu bới cơm, lại bắt đầu cười.

Dương Tử Mi cũng mờ mịt không hiểu, anh ta muốn cười thì để cho anh ta cười.

Mọi người ăn được một lúc, Ngọc Thanh bắt đầu mệt mỏi, quay đầu nói với Dương Tử Mi:

- Nữ Nhi, chúng ta về thôi.

- Vâng, sư phụ.

Dương Tử Mi đứng dậy.

La Anh Hào và Mộ Dung Vân Thanh vội vàng đứng dậy tiễn ba người về, sau đó cũng đem người của mình trở về.

Lúc Lý Nhất Nguyên thanh toán, quẹt thẻ xong cũng phải hơn tiền triệu, ông ta tức đến ói máu, lại gọi điện thoại giục sát thủ mau giết chết Dương Tử Mi đi. Ông ta không muốn buông tha cho loại người này sống trên đời thêm một phút nào nữa.

Vừa đẩy cửa chính vào nhà thì một luồng không khí tươi mát đã ập đến, Dương Tử Mi nhin không được mở lớn miệng hít thở mấy ngụm:

- Nhà vàng nhà bạc cũng không tốt bằng cái ổ chó của mình.
- Tiểu sư diệt, con nói vậy là không được rồi. Chỗ này mà gọi là ổ chó à?

Ngọc Chân Tử trợn trắng mắt, sau đó cũng nhắm mắt hít mấy ngụm không khí.

Tuyết Hồ từ trong lòng Dương Tử Mi nhảy xuống, tung tăng nhảy khắp phòng rồi lại nhảy trở lại tay cô:

- Tiểu nha đầu, nơi này tốt đó, linh khí không khác với huyết động mà tôi cư trú cho lắm đâu.
- Ha ha, phải vậy không? Chỉ có điều linh khí nơi này đều là được đưa đến, theo thời gian cũng sẽ nhanh chóng tan đi, lúc ấy sẽ không khác gì với nhà bình thường nữa.

Dương Tử Mi giải thích.

- Hóa ra là như vậy.
- Tuyết Hồ, trước đây động của cậu ở đâu?

Dương Tử Mi hiểu kỳ hỏi.

- Chờ có cơ hội tôi sẽ dẫn cậu đi đến đó dạo một lần, hoặc là cậu ở trong đó ba năm, năm năm, vô cùng có lợi đó.
- Cậu có thể tu luyện thành yêu, có phải là vì hấp thụ linh khí ở chỗ đó lâu năm hay không?
- Không phải, tôi vừa ra đời đã định là linh vật, sau này trải qua một khoảng tiến hóa mới có thể trở thành yêu đội lột người.

Tuyết Hồ trả lời.

- Thật là tốt.

Dương Tử Mi hâm mộ:

- Tôi cũng muốn trở thành yêu, có thể bắt từ, trẻ mãi không già.
- Cậu cũng không khác yêu là mấy đâu.

Tuyết Hồ cười nhạt.

- Tại sao lại nói như vậy?
- Xem duyên phận đi.

Nhìn thấy xích đu ở đằng kia, Tuyết Hồ vọt qua như tên bắn, nhảy lên xích đu, tự mình đứng lên đu đưa mạnh muốn chết.

- Yêu mấy ngàn năm mà còn chơi cái xích đu yếu ớt này.

Tiểu Thiên khinh thường.

- Ha ha, Tiểu Thiên nói như vậy không sợ sẽ bị nó ăn mất sao?

Dương Tử Mi cố ý trêu chọc.

Tiểu Thiên vừa nghe đến đấy lập tức ngậm miệng lại.

Dương Tử Mi vào phòng giúp sư phụ bày đồ này đồ kia ra, sau đó lại ra ngoài đỡ sư phụ vào.

- Sư phụ, từ nay người sẽ sống trong phòng này, như vậy được không?

Ngọc Thanh đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt. Toàn bộ phòng này đều trang trí dựa theo phòng trên núi mà bố trí, vừa tao nhã vừa đơn giản. Ngọc Thanh vươn tay xoa đầu của cô, trong mắt tràn ngập vẻ hiền từ:

- Nữu Nữu, con có lòng như vậy, sư phụ rất thích.
- Sư phụ thích thì tốt rồi, sau này cứ để Nữu Nữu hiếu kính người.

Khóe mắt Dương Tử Mi hơi ướt, giọng nói nghẹn ngào.

Số ngày còn lại của sư phụ không nhiều, cô hi vọng thời gian này có thể dùng khả năng tốt nhất của mình để hiếu kính sư phụ, để sư phụ yên tâm ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 428: Mệnh trời không thể làm trái

Tuy biết rõ người sống trên đời này, sinh lão bệnh tử vốn là quy luật tự nhiên, nhưng đây là sư phụ mà cô yêu thương nhất, cô không có cách nào chấp nhận được chuyện này.

- Nữu Nữu, sư phụ sống trên đời có thể thu nhận được một đệ tử như con đã đủ rồi, ta cũng không có tâm nguyện gì nữa cả, con không cần đau lòng như vậy.

Thấy nước mắt cô lại bắt đầu dâng lên, Ngọc Thanh đương nhiên biết cô đang nghĩ đến chuyện gì, bèn lên tiếng an ủi.

- Nhưng mà, Nữu Nữu còn chưa hiếu thuận đủ với sư phụ.

Dương Tử Mi nghẹn ngào, ánh mắt cầu xin Ngọc Thanh:

- Sư phụ, có thể để con nghịch thiên cải mệnh cho người một lần nữa được không?
- Ta không cần, Nữu Nữu, nếu con còn có ý nghĩ làm trái mệnh trời như vậy, có lẽ sư phụ sẽ hồn bay phách tán mất.

Ngọc Thanh chặn lại.

Gương mặt Dương Tử Mi tràn ngập đau khổ. Nếu nghịch thiên cải mệnh, có bị trời trách phạt cô cũng không sợ, chỉ sợ lại liên lụy đến sư phụ.

Cô cũng từ bỏ ý định giúp sư phụ kéo dài mệnh sống.

- Nữu Nữu, con ngồi xuống đây nào, để sư phụ nói con nghe về đệ tử của con.

Ngọc Thanh ngồi xuống ghế bành.

- Vâng ạ.

Dương Tử Mi ngồi xuống ghế dựa phía trước sư phụ.

- Đệ tử của con tên là Tường Tử Lương, là con trai duy nhất của nguyên thủ đương nhiệm. Cậu ta từng được vì sư cứu, hơn nữa vì sư còn dạy bảo cậu ta một thời gian, cách đối nhân xử thế của cậu ta cũng không có gì phải chê trách. Nhưng mệnh cậu ta lại không hợp làm đệ tử của ta, nên ta mới để nó làm đệ tử của con, cũng là đồ tôn của ta. Hơn nữa ta cực kỳ không thích cha của nó, cũng không hy vọng con qua lại với nó.

Ngọc Thanh phân phó.

Lần trước nghe La Anh Hào nói “thái tử” gì đó cô cũng đoán được sư phụ có liên quan với người của đế đô, không hề nghĩ đến người đó lại là con trai của nguyên thủ. Đúng là xứng với hai chữ “thái tử”.

Bình thường xem TV, cô nhìn thấy vị nguyên thủ kia không ít lần, thoạt nhìn ông ta có vẻ rất hòa ái, không hề có dáng vẻ kiêu ngạo khinh người. Cô không rõ vì sao sư phụ lại có ý căn dặn như vậy.

Huống chi người này là nguyên thủ, dân quên như cô đào đâu ra cơ hội mà có chuyện gì với ông ta chứ.

- Thăng bé Tử Lương kia cũng rất hiếu thuận với ta. Ngày đại nạn của sư phụ, con gọi nó đến đây một lát đi. Dù sao nó cũng là đồ đệ của con, đồ tôn của ta.

Ngọc Thanh nói tiếp.

- Vâng.

Dương Tử Mi gật đầu, lòng nặng như bị đá đè, vô cùng khó chịu.

- Tuy rằng nó lớn tuổi hơn con, thân phận, địa vị cũng tính là cao, nhưng con phải nhớ kỹ con là sư phụ nó, chỉ có nó hiếu kính con.

Ngọc Thanh nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu trả lời, trong lòng lại cảm thấy vô cùng kỳ quái.

- Ngoan lắm Nữu Nữu, con ra ngoài đi, sư phụ mệt rồi.

Ngọc Thanh vươn tay xoa đầu cô.

- Vâng, sư phụ nghỉ ngơi đi ạ.

Dương Tử Mi rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Nước mắt vốn đọng trong khóe mắt cuối cùng không thể kìm được nữa, trào ra khỏi mi.

Sư phụ, sư phụ, sư phụ...

Cô nhìn cửa phòng, kêu vài tiếng. Cô rất sợ ngày đó đến.

Tuyết Hồ chơi xích đu đã xong rồi nhảy xuống, chạy lại phía cô. Thấy khóe mắt cô đầy nước như vậy liền vươn cái móng vuốt xù lông của nó ra lau nước mắt cho cô:

- Nhóc con, chuyện gì làm cậu đau lòng như vậy?

Dương Tử Mi lập tức kể cho nó nghe đại nạn của sư phụ.

- Sinh mệnh trên đời đều đã được định sẵn, hưởng hồ sư phụ của cậu vượt quá tuổi bình thường của đời người, cậu không cần phải quá đau lòng như vậy.

- Tôi biết, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện sư phụ sẽ vĩnh viễn rời xa mình thì tôi lại đau lòng.

Hai mắt ngập nước của cô nhìn Tuyết Hồ:

- Tuyết Hồ, cậu là yêu ngàn năm, có biện pháp nào giúp được tôi không?

- Cái việc thay đổi vận mệnh trái ý trời này, loại yêu quái như chúng ta càng không thể thử dù chỉ một lần, bằng không sẽ bị sét đánh.

Tuyết Hồ ngẩng đầu nhìn trời.

- Haiz...

Ý trời không thể làm trái, Dương Tử Mi thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 429: Thiếu soái tướng gọi sư phụ

Thiếu soái Tướng, về cơ bản tôi đã thu thập xong tư liệu về sư phụ của anh rồi, anh mở mail ra đi.

La Anh Hào vừa hăng hái nhấn chuột mở tư liệu về Dương Tử Mi ra, vừa lại gọi điện thông báo cho Tướng Tử Lương.

- Được, cậu vất vả rồi.

Tướng Tử Lương mau chóng mở máy tính ra, ngay đầu hòm thư chính là thư của La Anh Hào, anh ta lập tức mở ra.

Thứ đập vào mắt đầu tiên là một tấm ảnh.

Trong ảnh là một thiếu nữ khoảng mười lăm tuổi mặc đồng phục xanh trắng của trường trung học Nam Thành, khuôn mặt thanh lệ, làn da trắng nõn, nụ cười nhẹ nhàng. Giữa hai hàng lông mày cô có một chấm đỏ, trong đôi mắt như lấp lánh ánh sao, khí chất bức người.

Người này... chính là sư phụ của mình?

Anh ta nhìn cô gái trong ảnh đầy kinh ngạc.

- Hê hê, thiếu soái Tử của tôi ới, có thấy tấm hình đó chưa? Tấm hình này tôi phải vất vả lắm mới trộm được trong kho hồ sơ của trường cô ấy đấy, tôi cũng không dám chụp lên cô ấy tấm nào.

La Anh Hào cười trộm.

- Rồi, tôi thấy rồi. Cô ấy học trường nào?

- À, là trường Trung học Nam Thành ở thành phố A. Lần trước thi thử cô ấy còn đứng đầu cả khóa, áp đảo người thứ hai tuyệt đối.

- Ồ!

Tướng Tử Lương xem phần dưới tư liệu một chút, chất vấn:

- Vì sao không có tư liệu trước khi đến trung học Thành Nam học?

- Trước khi vào học ở trung học Thành Nam cô ấy vẫn ở trên núi tu luyện cùng với ông tổ của anh, lúc cấp dưới của tôi đến Dương thôn thu thập tư liệu, người trong thôn đều nói lúc cô năm tuổi hình như gặp phải chuyện ngoài ý muốn dẫn đến gân cốt đứt đoạn, toàn thân tê liệt. Vì vậy đạo trưởng mới đưa cô ấy lên núi để trị liệu.

La Anh Hào trả lời.

Gặp chuyện ngoài ý muốn?

Rất cuộc là gặp chuyện ngoài ý muốn gì mà lại làm một đứa nhỏ đứt đoạn gân cốt, tê liệt toàn thân chứ?

Bị thương nặng đến vậy sao?

Nghĩ đến năm ấy, một tên thần kinh thô như Tướng Tử Lương lại cảm thấy đau lòng, giống như bị một sợi dây nhỏ nhẹ kéo.

- Thiếu soái, sư phụ của anh bây giờ còn nổi danh khắp thành phố A là một nữ thầy tướng, rất nổi tiếng, hơn nữa một quẻ bói còn đáng giá nghìn vàng.

La Anh Hào vừa nhìn Dương Tử Mi vừa kích động nói với Tướng Tử Lương:

- Tôi còn hỏi giúp anh một việc, cô ấy có nuôi một con hồ ly rất có linh tính. Con hồ ly đó ăn cơm thì đòi đĩa, ăn canh thì dùng muỗng nhỏ, biểu cảm thì giống người, đôi mắt trắng hiền người, đúng là yêu nghiệt. Và lại cô ấy còn nuôi một con quỷ làm thú cưng, từ trên xuống dưới toàn là chuyện thần bí như vậy, thiếu soái, tốt nhất anh đến xem cô ấy thử đi, ha ha.

Anh ta xúi Tướng Tử Lương đến gặp Dương Tử Mi là vì anh ta chờ mong khoảnh khắc Tướng Tử Lương cung kính cúi đầu gọi Dương Tử Mi một tiếng sư phụ, nhất định là vô cùng hay ho.

- Được.

Tướng Tử Lương thần nhiên lên tiếng, lật xem tư liệu về Dương Tử Mi xong thì nhìn lại ảnh chụp của Dương Tử Mi lần nữa, ánh mắt dừng ở nụ cười hờ hững trên khóe môi của cô.

Nụ cười như vậy có lẽ do vô số tang thương lắng đọng tạo thành.

Cô ấy cùng lắm chỉ mới mười lăm tuổi, cho dù có từng trải qua chuyện ngoài ý muốn cũng không nên cười như vậy.

Còn nữa, sâu trong ánh mắt của cô ấy là thần nhiên, đau lòng và xót xa, mang vẻ từ bi thương xót giống như Bồ Tát trong chùa.

Anh nhìn mà trái tim hơi run lên, ngón tay vì luyện võ lâu năm mà hơi thô ráp cách một màn hình máy tính nhẹ nhàng chạm vào ánh mắt, khóe môi của cô.

- Sư phụ...

Anh cúi đầu kêu một tiếng, không hề cảm thấy khó nói chút nào, thậm chí còn mang theo một thứ tình cảm mà nỉ non.

Dương Tử Mi đang ngồi xích đu cùng với Tuyết Hồ bỗng nhiên lớn tiếng hắt xì một cái.

Cô nghi hoặc nhìn trời, không lạnh mà, vì sao mình lại hắt xì chứ?

Chương 430: Sát thủ phải sợ

Mấy ngày rồi chưa về nhà, Dương Tử Mi chuẩn bị về thăm người thân một chuyến.

Ban đầu cô không định mang theo Tuyết Hồ, nhưng nó không chịu, mặt dày mày dạn nói nếu Tiểu Thiên đi thì nó cũng phải đi cùng.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ đành phải ôm theo nó ra ngoài.

Xe bus của thành phố A thường xuyên đông đúc chật chội, nhất là những lúc chạng vạng như thế này. Dù sao đi đường cũng mất đến hai mươi phút thế nên cô lựa chọn đi bộ.

Đi được một đoạn, bỗng nhiên cô cảm thấy có một ánh mắt nhìn chăm chăm sau lưng mình, hình như còn mang theo cả sát ý.

Cô hít mát lại, cúi đầu vuốt ve bộ lông mượt mà của Tuyết Hồ:

- Tuyết Hồ, cậu biết có người theo dõi chúng ta đúng không?
- Ừ, một gã đàn ông cách cậu khoảng hai mươi mét.

Tuyết Hồ lười biếng hí hai mắt lại:

- Sát thủ loại này mà cũng muốn giết cậu, thật đúng là không biết lượng sức mình.
- Trên người hần có súng không?

Dương Tử Mi hỏi:

- Tôi không biết súng là cái gì hết.
- Ngốc thật, súng mà cũng không biết.

Tiểu Thiên không nhịn được cười nhạo.

- Trên người tên kia đúng là có một khẩu súng, còn có thêm một con dao bén nữa.

Dương Tử Mi nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Người kia bắt gặp ánh mắt của cô nhưng lại không hề lùi bước, hần chỉ hơi cúi đầu tránh ánh mắt cô, vờ như mình chỉ là người đi đường.

Dương Tử Mi hơi nheo mắt nhìn hần, chỉ thấy có mấy chục oan hồn người chết đang đeo đuôi sau lưng hần. Thân thể hần rắn chắc như người đã được huấn luyện bài bản, nhịp chân đi vừa ổn vừa trầm, hơn nữa khoảng cách giữa hai người vẫn luôn được duy trì khoảng một mét, không chênh lệch quá nhiều.

Người này hần là xuất thân từ lính đánh thuê!

Rốt cuộc là ai thuê người đến ám sát mình vậy?

Cô là thầy tướng, tuy có thể tính ra phúc họa cát hung của người khác nhưng lại không thể tính ra chuyện của bản thân mình.

Cái này gọi là thầy tướng tính người không tính mình.

Một tay của người kia rút trong túi quần, đương nhiên là đang nắm một khẩu súng ngắn bên trong.

Súng là loại vũ khí nguy hiểm, dù có là người võ công cao cường thì đứng trước nó vẫn lực bất tòng tâm.

Dương Tử Mi thật sự không thích có người đi theo sau như vậy.

Cô nhìn bốn phía, cả người lóe lên như ảo ảnh, lén vào một con hẻm nhỏ bên cạnh trước mặt.

Tên sát thủ kia thấy cô đột nhiên lén vào trong hẻm phía trước, lông mày giật giật. Lĩnh cảm nghề nghiệp đã cho hần biết, đối phương đã phát hiện ra hần

rồi.

Cô dù sao cũng chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi, hấn cũng không quá bận tâm, chỉ muốn tìm thời cơ chính xác để giết cô.

Hắn đuổi theo vào trong hẻm, tìm kiếm hình bóng cô khắp xung quanh, bất chợt nghe thấy âm thanh cô vang lên:

- Tìm tôi sao?

Hắn cả kinh, quay đầu lại, tay siết súng thật chặt, chờ thời cơ thích hợp sẽ rút ra.

Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cô đã đứng phía sau, cách hấn bốn mét. Một bàn tay trắng trẻo, thon dài, xinh xắn đang vuốt ve con hồ ly giống hệt một con chó đang nằm trong lòng. Nụ cười của cô lạnh nhạt, mí mắt hạ xuống. Con người đen như mực, lấp lánh ánh sao đang thần nhiên nhìn hấn, giống như đang nhìn một người quen vậy.

Đáng lẽ hấn ta không cần phải sợ một thiếu nữ như vậy, nhưng không biết tại sao từ khi làm cái nghề này đến nay, đây là lần đầu tiên cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng hấn. Thậm chí nó còn khiến hấn căng thẳng đứng đây, từng thớ thịt căng cứng, bàn tay cầm súng trong túi quần hơi run run một chút, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi...

Môi cô mang theo ý cười chậm rãi tiến đến gần hấn...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 431: Ông biến đi đi

Ánh đèn đường nhuộm một màu vàng cam sáng chói trên chiếc váy trắng của cô, gió đêm nhẹ nhàng thổi lay động nhẹ mép váy, cuốn đi hương nước hoa nhẹ nhàng như mùi lan nơi cô.

Nét cười của cô càng đậm càng khiến hấn cảm thấy bối rối, một sự bối rối không thể lý giải thành lời.

Hơn 20 năm lăn lộn làm sát thủ, hấn có một trực giác rất mạnh đối với những đối thủ mạnh hơn mình, hấn có thể cảm nhận được một cách hết sức rõ ràng sát ý của đối phương.

Tuy nhiên, hấn không hề cảm nhận được bất cứ sát ý nào từ cơ thể của cô. Bất giác hấn rung mình, cảm giác cô giống như thiếu nữ La Sát bước ra từ Tu La Quỷ thành.

Trong trạng thái cực kỳ căng thẳng, hấn vùng tay rút súng, chĩa vào cô:

- Cầm động đây!

- Ồ!

Dương Tử Mi dừng lại một bước, thần nhiên đáp trả.

Cô nhìn hấn bằng ánh mắt u tối, như thể khẩu súng trong tay hấn chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

- Mà là Dương Tử Mi?

Hấn bỗng thấy câu hỏi vừa đưa ra thật dư thừa.

- Uhm, tôi là Dương Tử Mi. Ông muốn giết tôi, đúng không?

Giọng nói Dương Tử Mi thần nhiên, có phần ung dung, như thể đang thương lượng một chuyện gì đó, nụ cười mỉm càng sâu hơn.

- Ai cho mày cười!

Hấn hung tợn dọa nạt.

Nhìn cô cười, hấn tự nhiên cảm thấy chính mình giống như một con mồi đang bị kẻ khác ngắm bắn chứ không phải cô.

- Ủm!

Dương Tử Mi lại đáp lại một tiếng, lần này cô không cười nữa.

Cô vừa ngưng cười, toàn thân cô giống như được bao phủ một lớp băng hàn, một luồng hơi thờ lãnh lẽo, mãnh liệt tràn ngập trong không trung, như thể mùa đông khắc nghiệt đang đến gần.

Nhìn hần không hề giống đang đối mặt với cô một chút nào, tay hần nắm chặt súng.

Cổ tay hần bỗng nhiên lạnh ngắt, cả cánh tay cứng đờ không cử động được, súng trong tay rớt xuống đất.

Hần kinh hãi, cúi người xuống dùng tay còn lại nhặt súng lên.

Hần vừa cầm lên nhắm bắn thì cánh tay lại trở nên đông cứng, súng lại rơi xuống đất...

- Ấy, sao lại không bắn?

Dương Tử Mi ngạc nhiên hỏi.

Khuôn mặt cô lại bắt đầu hiện ra nụ cười sát ý khiến hần kinh hãi.

- Mà... mà... biết vu thuật?

Những năm gần đây, hần vào sinh ra tử từ Bắc vào Nam, gặp gỡ hiểu biết cũng nhiều, nên cũng biết một ít cái gọi là vu thuật.

Trong số đồng bọn của hần, có một tên cũng từng là vu sư.

- Đúng vậy, lẽ nào ông không biết sao? Trước khi muốn giết, ông nên tìm hiểu kỹ về tôi mới phải.

Dương Tử Mi nheo mắt cười:

- Nếu không thì ông vẫn chưa thực sự được coi là một sát thủ đầu.

Sắc mặt hần ngày một tối đi.

Lúc trước, toàn bộ tin tức về Dương Tử Mi mà hần thu thập được, thì cô chỉ là một học sinh cấp hai bình thường, không hề có ai nói là cô còn biết vu thuật.

Chẳng trách, chủ mưu tìm mọi cách để ám sát nó.

Hóa ra, cô vốn dĩ không phải là nữ sinh đơn giản bình thường. Hần thấy mình thật sơ suất, nếu biết sớm, thì hần bắn cô nhân lúc cô không chú ý trên đường rồi.

- Nói đi. Ai thuê ông giết tôi?

Dương Tử Mi lạnh lùng hỏi.

- Tao không biết.

Là một sát thủ chuyên nghiệp, đương nhiên phải có nguyên tắc của riêng mình, dù có thế nào cũng không được nói ra thông tin của người thuê.

Mối quan hệ giữa người thuê và kẻ được thuê vốn dĩ là sự hợp tác trong bóng tối. Hần căn bản không biết ai là ông chủ, hần chỉ biết đối tượng cần phải giết.

-Ồ. Vậy ông biến đi được rồi.

Dương Tử Mi thấy rằng hần thật sự là không biết, có hỏi nữa cũng chỉ mất công. Lát nữa cô còn phải về nhà nên cô không muốn lãng phí thời gian đối với loại người này.

- Biến đi? Chứ không phải chết sao?

Tên sát thủ còn chưa kịp phản ứng, bỗng trở nên kinh hãi, rồi bỗng nhiên toàn bộ đầu hần giống như bị bom dội, nổ tung. Một tràng tiếng nổ vang lên từ đó, rồi cuối cùng biến thành một khoảng không...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 432: Con dao găm

Tên sát thủ đã biến thành kẻ ngốc, điên điên khùng khùng nhảy trên đường, từ trong người rút xuống một con dao găm.

Dương Tử Mi đi ngang qua, nhặt khẩu súng nhỏ và con dao găm lên.

Sợ người khác nhìn thấy súng, cô liền nhanh tay bỏ vào bao đựng tiền mang bên mình, rồi tỉ mỉ nhìn ngắm con dao găm.

Con dao mỏng nhưng thật sắc và sắc bén. Cô muốn thử xem con dao có đúng lợi hại như lời đồn thổi không, bèn đặt vài cọng tóc lên trên, thổi thổi nhẹ nhàng, quả đúng là mấy cọng tóc đứt thật.

Dao tốt!

Cô reo lên thích thú!

- Con dao này nặng mùi máu quá, thổi chết đi được.

Tuyết Hồ lên tiếng.

- Ừm. Tôi đoán con dao này cũng đã từng nhuộm máu cả trăm người rồi.

Dương Tử Mi đương nhiên có thể nhận ra mùi sát khí nồng nặc của con dao, tuy nhiên cô lại đang cần một vũ khí lợi hại như thế.

Nhớ lần trước, lúc đánh nhau với quý hàng sư, hẳn không hề bị ảnh hưởng bởi âm sát khí, vậy nên cô cần phải có một vũ khí trực tiếp sát thương đối phương.

Con dao găm này tuy nhỏ nhưng cực kỳ sắc bén. Hơn nữa, nó có một lượng âm sát khí nhất định, có thể trở thành vũ khí bí mật của cô, dùng để đối đầu quân địch khi cần thiết.

Tuy nhiên, cô vẫn mong có thể tìm được một con dao tốt hơn thế, một con dao giống như tháp sắt nhỏ, có cảm ứng đối với riêng cô.

Con dao này hiện tại không hề có bất kỳ cảm ứng nào với cô. Suy cho cùng, nó cũng chỉ là một ngoại vật mà thôi.

Cô liền niệm thần chú, ngón tay vẽ bùa lên con dao, phong tỏa âm sát khí, rồi bỏ con dao vào túi.

- Tiểu nha đầu, cậu lúc nào cũng mang một cái túi bên trong đựng đồ, thật là phiền phức!

Tuyết Hồ nhìn cái túi nặng trĩu đựng đầy bảo vật của cô, trầm thi.

- Tôi cũng hết cách rồi. Trong này đều là những đồ vật quan trọng, nếu không mang chúng theo thì tôi cảm thấy không yên tâm.

Dương Tử Mi vừa nói vừa vỗ vỗ cái túi của mình.

Tuyết Hồ chỉ biết lắc đầu, không nói nên lời.

Dương Tử Mi về đến nhà.

Mọi người vừa hay ăn cơm xong. Thấy cô lại gần, mọi người đều giật mình.

- Con về rồi à? Con ăn cơm chưa? Nội làm cơm cho con ăn nhé.

Nội vừa nhìn thấy cô, liền vui mừng kéo cô lại hỏi tới tấp.

- Con ăn rồi.

Dương Tử Mi nín bả nội ngồi xuống

- Con về khi nào vậy? Đạo trưởng vẫn khỏe chứ?

Dương Thanh hỏi.

- Con vừa về hôm nay, sư phụ vẫn khỏe, chỉ là...

Cứ nghĩ tới đại nạn sắp xảy ra với sư phụ, cô lại không giấu nổi nỗi buồn.

- Lúc nào cũng chỉ biết có sư phụ, sư phụ, chẳng biết quan tâm đến ông nội gì cả.

Ông nội cô ngồi ngay bên cạnh hút thuốc trách móc.

- Ông nội, ông làm sao vậy?

Dù sao thì ông cũng là ông ruột mình, dù đôi lúc Dương Tử Mi cũng cảm thấy ông thật phiền phức.

- Ông mày sắp chết đói đến nơi rồi đây này. Đẹp cái ông thầy nổi tiếng của mày sang một bên đi. Người gì mà một đồng cũng không có. Giờ muốn mời mấy ông bạn đồng hương uống trà mà không một xu dính túi!

Ông lạnh lùng nói.

- Nội à! Lần trước con đã đưa cho nội hai ngàn rồi mà!

- Hai ngàn mà làm được cái gì, ăn một bữa cơm là hết sạch. Người ta mời ăn cơm, là phải cả vạn, có mỗi ông nội mày keo kiệt.

Ông nội phồng mang trợn mắt đầy tức giận.

Xem ra, ông nội đã bị nhiễm cái thói ăn bám của chốn thành thị này rồi.

Khi còn ở trong thôn, do hoàn cảnh nghèo khó mà ngay đến một đồng cũng phải tiết kiệm dùng trong nửa tháng, vậy mà bây giờ ông học đòi người ta, ăn bữa cơm là cả vạn đồng.

Đúng là hiện tại cô không thiếu tiền, nhưng dù sao đó cũng là tiền của cô, bản thân cô cũng phải sử dụng hết sức tiết kiệm. Hơn nữa, cô còn phải đi làm tư thiện, tu nhân tích đức để một ngày nào đó có gặp khó khăn còn được trời thương, chứ không phải chỉ biết tiêu xài một cách lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 433: Ông nội, ông cần học cách cảm ơn

Vậy nội cần bao nhiêu tiền?

Dương Tử Mi lạnh lùng hỏi ông nội.

- Nữ Nữ, con làm cho nội một cái thẻ tín dụng đi, nội xài bao nhiêu nội lấy bấy nhiêu. Con dù gì cũng đâu có thiếu tiền. Con hào phóng với nội một chút cũng chính là giữ thể diện cho con thôi.

Giọng ông nội không có một chút gì gọi là thương lượng, chỉ là ra lệnh.

Dương Tử Mi cau mày.

- Cha, sao cha lại có thể ra yêu cầu như vậy với Nữ Nữ? Tiền của Nữ Nữ cũng không phải từ trên trời rơi xuống, nó cũng chẳng phải đào được vàng được bạc, sao cha lại có thể bắt con bé đối đãi với cha như thể nó là đại gia vậy?

Dương Bách thấy Dương Thanh bỗng dưng dám chỉ trích mình thì vô cùng giận dữ:

- Dương Thanh, mày dám ăn nói với cha mày như thế sao? Bản thân mày cũng là kẻ bất tài vô dụng, không thể nuôi nổi cha mày. Giờ tao nhờ đến cháu gái cũng không được hay sao?

Dương Tử Mi hết sức giận dữ khi nghe ông nội nói cha mình như vậy:

- Muốn sống sung sướng thì ông nội tự dựa vào bản thân mình đi, con không có tiền. Sau này, con chỉ có thể đưa cho ông một tháng nhiều nhất 500 đồng mà thôi.

- Cái gì? Đưa tao 500 đồng? Nữ Nữ mày đang bỏ thí cho ăn xin đấy à?

Dương Bách đập mạch xuống bàn, trợn mắt đầy tức giận.

Dương Tử Mi thản nhiên cười:

- Nếu bỏ thí cho ăn xin thì con chỉ cho 10 đồng thôi, nếu ông nội không cần con cũng không ép, con càng tiết kiệm được tiền.

- Loạn rồi, loạn hết rồi. Bản thân thì ăn ngon mặc đẹp, tiền của rừng rinh mà hóa ra lại là đứa bất hiếu, để cho người thân phải sống khổ sở, lẽ nào mày

không sợ bị sét đánh hay sao?

Dương Bách đập bàn tức giận.

Dương Thanh mặt biến sắc

Dương Tử Mi làm nghề bói toán, tức là đã làm việc trái ý trời. Cha cô cả ngày luôn lo lắng, không biết con gái mình có vì thế mà chịu quả báo hay không. Vậy mà giờ đây, ông nội lại chửi rủa cô như vậy...

- Cha, cha đang nói gì vậy? Trên trái đất này, còn ai có thể hiểu thuận như Nữ Nữ? Không có Nữ Nữ, nhà ta có ngày hôm nay sao? Lòng tham của cha quả thật không đáy, cha như vậy sẽ làm hại Nữ Nữ cha biết không?

Dương Thanh nói.

- Ông đúng là quá đáng quá rồi, vì tiền mà có thể nguyên rủa cháu gái mình. Sau này, một đồng cũng đừng đưa cho ông ấy.

Bà nội cũng tức giận mắng ông.

Hoàng Tú Lệ ngày thường ở nhà rất hiền lành, dịu dàng, có phần sợ Dương Bách, ấy vậy mà khi nghe ông la mắng con gái mình, cũng giận đến chảy nước mắt. Bà nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt đầy áy náy.

Dương Tử Mi nhìn Dương Bách không nói nên lời.

Kiếp trước, gia đình cô tan nát, lưu tán khắp nơi. Ngày ngày cô chỉ ước ao có được có một gia đình đầm ấm, thế nên kiếp này, cô hi vọng mọi người đều có thể sống với nhau một cách vui vẻ, hòa thuận, dù cô không thích ông nội nhưng vẫn cố gắng hiểu thuận, đáp ứng yêu cầu của ông, để cho ông vui vẻ

Nhưng cô không ngờ ông nội cô từ khi nào đã biến thành kẻ lòng tham không đáy.

Hơn nữa khi nói chuyện, ông còn động chạm vào điều mình tối kỵ.

Lẽ nào trên thế gian này cô lại có một người ông như vậy hay sao?

Cô không thể tiếp tục để ông nội hành xử như vậy, cô quyết định hủy đi tư cách là một thành viên trong câu lạc bộ người già của Hạ Quốc Huy của ông, để tránh ông kết giao với đám người vừa có quyền vừa có lực trong hội, khiến ngay cả bản thân mình làm gì cũng không biết.

Về vấn đề tiền tiêu vật, cô vẫn chỉ đưa 500 đồng, nếu ông không bằng lòng thì một đồng cô cũng không cho.

Trên đời này, luôn có những người giống như ông nội cô, quen với việc được người khác đối xử tốt, cho rằng đó là việc đương nhiên mà người khác phải làm với mình, chỉ cần thấy họ đối xử khác đi một chút là lập tức chỉ trích họ không tốt, như thể là họ mắc nợ ông vậy.

Đây quả là một loại suy nghĩ đáng sợ!

Trên đời này, đến ngay cả cha mẹ ruột cũng chưa chắc đã đối tốt với mình.

Cho nên, nếu người khác đối tốt với mình thì mình nên cảm ơn, cảm ơn họ tốt với mình. Dù họ có lạnh lùng với mình thì mình cũng phải cảm ơn, vì họ đã không giết chết mình, haha.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 434: Chị gái muôn năm

Dương Bách thấy mọi người đều đối đầu với mình thì tức giận đập bàn, vứt tẩu thuốc, bực bội bỏ đi.

- Nữ Nữ, đừng để ý đến ông nội con, ông ấy quá đáng lắm rồi, đến đây bà nội coi con có gầy đi không nào.

Bà nội thấy sắc mặt cô thay đổi liền vội vàng kéo tay cô, vuốt ve khuôn mặt, nhìn cô trĩu mến nói:

- Đúng là gầy đi thật. Con ăn nhiều thịt vào, vẫn đang trong giai đoạn phát triển đấy, ăn mỗi rau thì không đủ dinh dưỡng đâu.

- Bà nội, con ăn uống đầy đủ mà, sư phụ con cũng đâu phải là người ăn chay liên tục đâu.

Thấy bà nội quan tâm mình như vậy, tâm trạng không vui lúc nãy của cô cũng biến mất. Quay sang thấy cha vẫn còn đang bực bội, mẹ thì rung rung nước mắt, cô nói:

- Cha mẹ, công việc kinh doanh ở tiệm bánh mì thế nào rồi ạ?

Nhìn thấy vẻ mạnh mẽ, cứng cỏi của con gái, Hoàng Tú Lệ liền gạt đi nước mắt, nở nụ cười, nói với con:

- Ừm, kinh doanh cũng ổn định, khá tốt. Khách hàng gần xa đều khen bánh mì rất ngon.

Đôi mắt Hoàng Tú Lệ bừng sáng lên khi nói về tình yêu đối với bánh mì.

Bà rất thích làm bánh, hơn nữa ngày ngày kiếm được không ít tiền đối với bà mà nói là một sự khẳng định giá trị của bản thân, và cũng giảm gánh nặng cho con gái của bà.

Thấy mẹ vui, Dương Tử Mi cũng cảm thấy vui:

- Không biết chừng một thời gian nữa mẹ có thể mở chuỗi cửa hàng luôn đấy.

- Haha, mẹ con làm gì có bản lĩnh đến thế.

Mẹ có thể quản lý tốt một cửa hàng là Ok lắm rồi.

Hoàng Tú Lệ cười.

- Em có thừa bản lĩnh.

Dương Thanh ngồi bên cạnh, vỗ nhẹ lưng vợ mình nói thêm:

- Về phương diện này em thực sự có tài, lúc trước anh không biết nên hay phản đối em, để em chịu nhiều thiệt thòi.

- Em không cảm thấy thiệt thòi.

Hoàng Tú Lệ ngước mắt lên nhìn chồng:

- Có thể cùng anh sinh ra những đứa trẻ dễ thương như Nữu Nữu là em đã thấy thật sự hạnh phúc rồi.

Dương Thanh nhìn Hoàng Tú Lệ, hai người chỉ nhìn nhau thôi mà cảm giác hòa hợp, thân thương đến lạ.

Dương Tử Mi cảm thấy hạnh phúc biết bao khi thấy cha mẹ mình như vậy.

Ông nội có hành xử vô lý đến cỡ nào cũng không quan trọng, quan trọng là tình cảm của cha mẹ cô dành cho nhau.

Như vậy là đủ rồi.

- Chị ơi, lần trước em thi đứng nhất lớp đó chị!

Dương Tử Hi cầm bài thi đưa chị coi.

- Ngữ văn, toán, tiếng anh đều đứng nhất lớp! Haha, giờ thì không ai dám coi thường học sinh chuyển trường đến từ vùng quê nữa rồi.

- Tử Hi thật lợi hại!

Dương Tử Mi xoa đầu em mình.

- Chị ơi, đây là giống chó gì vậy, em ôm một xiu được không?

Ánh mắt của Dương Tử Hi không rời khỏi Tuyết Hồ đang nằm trong lòng chị gái, đầy thích thú. Cũng chính vì vừa rồi xảy ra tình huống khiến cả nhà không vui nên cô chưa kịp nói ra.

- Em cũng muốn ôm

Hai đứa sinh đôi Tử Lôi, Tử Vân cũng chạy tới, kêu riu rít.

- Đừng để chúng động vào tôi, tôi không phải là chó.

Tuyết Hồ cảnh cáo Dương Tử Mi:

- Trừ cậu ra, tôi không thích ai ôm tôi cả.

Dương Tử Mi giọng gao nói với mấy đứa nhỏ:

- Nó tên Tuyết Hồ, nhưng nó không thích bị người khác ôm, ai ôm là nó cắn, nên mấy đứa chỉ ngắm thôi nhé.

Nghĩ đến việc bị cắn, Tử Hi liền vội vàng rút tay lại.

- Chị, em cũng rất muốn nuôi một con thú cưng mà lúc nào cũng chỉ theo em.

Dương Tử Hi mắt lưu luyến không rời Hồ Tuyết:

- Đáng yêu quá!

- Được, đợi mấy đứa dọn về nhà mới, đất rộng hơn, chị sẽ đưa mấy đứa đi cửa hàng thú cưng, để mỗi đứa chọn một con.

Dương Tử Mi vừa cười vừa nói.

- Chị Mi muôn năm!

Tử Hi, Tử Lô, Tử Vân đồng thanh reo lên.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của mấy đứa nhỏ, Dương Tử Mi cảm thấy thật vui, sự việc không vui mà ông nội gây ra lúc này cũng vì thế mà tan biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 435: Ông nội mất tích rồi

Nữu Nữu, tối nay ngủ lại đây với mẹ nhé. Lâu lắm rồi hai mẹ con không ngủ cùng nhau.

Hoàng Tú Lệ nhìn Dương Tử Mi đầy hi vọng.

Nhìn thấy mẹ năn nỉ, Dương Tử Min nở lòng nào từ chối, chỉ có điều, luồng khí trên cơ thể cô không thích hợp để mẹ cô gần gũi, chứ đừng nói đến việc ngủ chung giường.

- Tú Lệ à, Nữu Nữu lớn bằng từng này rồi, không nên ngủ chung giường với em, nhưng mà Nữu Nữu, đêm nay con ngủ lại đây đi, ngủ một mình.

Dương Thanh nói với Tú Lệ. Ông hiểu rõ sự khó xử của Dương Tử Mi.

Ánh mắt của Hoàng Tú Lệ trông thật buồn.

Nhìn thấy ánh mắt đượm buồn của mẹ, trong lòng Dương Tử Mi cũng rất khó xử.

Cô rất muốn mình giống như hồi bé, được ngủ chung giường với mẹ. Mẹ vừa nhẹ nhàng quạt mát, vừa dịu dàng vuốt tóc mình để mình được ngủ yên.

Chỉ tiếc, giờ cô không thể.

Dù đau khổ, cô vẫn kiên quyết nói:

- Mẹ, con rất muốn ngủ cùng mẹ, nhưng trước giờ con toàn ngủ một mình, sợ không quen. Nhưng đêm nay con sẽ ngủ ở nhà, không về nhà bên kia nữa.

- Được.

Hoàng Tú Lệ mặc dù có chút thất vọng, nhưng nghe cô nói tối nay sẽ ngủ ở nhà thì liền vui mừng trở lại.

- Vậy để mẹ đi nấu chè cho con ăn. Con lâu lắm không ăn món đó rồi.

- Cảm ơn mẹ.

Dương Tử Mi nhìn dáng mẹ đứng lên đi vào trong bếp mà khóe mắt cay cay.

Có lẽ nó thật sự ứng với cách nói “ngủ tệt tam khuyệt”, nên cô mặc dù có thể ở cạnh người thân nhưng lại không thể gần gũi với họ, số mệnh cô chỉ có thể đơn độc một mình.

Sau khi ăn chè xong, cả nhà ngồi tán gẫu cả ngày.

- Nữu Nữu, 11 giờ hơn rồi, ông nội con vẫn chưa về...

Dương Thanh ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, lo lắng nói.

Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy bất an, lo lắng ông nội xảy ra chuyện.

Đã khuya lắm rồi, người đi đường cũng thưa dần, ông nội đứng ra phải về rồi mới phải.

- Nữu Nữu, coi xem ông nội con đang ở đâu.

Bà nội sốt ruột nói.

Dương Tử Mi lắc đầu đầy bất lực:

- Con không xem được cho người thân.

- Để cha ra ngoài tìm.

Dương Thanh đứng dậy:

- Có lẽ ông cũng không đi đâu xa lắm.

- Con cũng đi.

Dương Tử Mi đứng dậy.

Hoàng Tú Lệ cũng cùng đi, chỉ con lại bà nội ở nhà trông mấy đứa nhỏ.

- Tuyết Hồ, cậu có biết ông nội tôi đang ở đâu không?

Đã tìm hết một lượt mà cũng không tìm thấy bóng dáng ông nội, Dương Tử Mi lòng như lửa đốt, lo lắng ông nội xảy ra chuyện.

- Khí tức ở nơi này hỗn loạn quá, tôi cũng không có cách nào cảm nhận được hơi thở của ông ấy.

Tuyết Hồ nói một cách đầy bất lực.

Dương Tử Mi chỉ còn biết gọi điện nhờ Mộ Dung Vân Thanh giúp đỡ.

Muốn tìm kiếm một người ở thành phố X nào đó, thì nhờ Mộ Dung Vân Thanh giúp đỡ vẫn tốt hơn là nhờ cảnh sát. Dù sao từng góc ngách của một thành phố anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Mộ Dung Vân Thanh chưa nghe Dương Tử Mi nói hết câu đã nhận lời ngay, lập tức phát đi tin tức.

Những người bên dưới nhận lệnh cũng liền lập tức hành động, bắt đầu tìm kiếm khắp các con phố lớn nhỏ.

Tìm kiếm cả một đêm mà không hề có tin tức gì của ông nội.

Cả nhà Dương Tử Mi lòng như lửa đốt.

Dương Tử Mi có chút ân hận. Khi ông nội bỏ đi, cô không hề ngăn lại mà để tùy ông đi.

Nếu ông nội thật sự xảy ra chuyện thì cô cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Dương Thanh nhận thấy con gái đang tự trách bản thân mình, liền vỗ vỗ vai cô nói:

- Nữu Nữu, ông nội bỏ đi, không phải lỗi của con, con cũng đừng lo lắng quá. Có lẽ ông nội trốn ở nhà một người bạn nào đó, cố tình khiến chúng ta lo lắng mà thôi.

- Cha, con chỉ sợ nhờ mà...

Dương Tử Mi áy náy nói:

- Điều là do con không tốt, đứng ra thái độ của con phải mềm mỏng hơn.

- Là do ông nội con không tốt, không phải do con. Haiz, con đã lớn bằng từng này rồi, lẽ nào chuyện đó lại nghĩ không thông?

Dương Thanh lắc đầu.

- Chị ơi, chị có thể nhờ sư phụ chị giúp xem xem.

Tiểu Thiên nhắc cô.

Đúng rồi, sao mình lại ngốc thế chứ, mình là người thân, không thể xem cho ông nội, nhưng sư phụ thì không phải.

Pháp lực của sư phụ mặc dù không cao bằng cô, nhưng cũng thuộc hàng cao thủ, có thể đại khái đoán được vị trí cũng như điểm lành điểm dữ của ông nội.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 436: Giận dữ

Dương Tử Mi trở về nhà.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đã thức dậy luyện công.

Ngọc Thanh luôn duy trì thói quen thức dậy vào 5 giờ sáng để luyện công, bất kể mưa gió cũng không thay đổi.

- Nữ Nhi, xảy ra chuyện gì mà sắc mặt con lo lắng vậy?

Ngọc Thanh vừa nhìn thấy liền hỏi.

- Sư phụ, giúp con bói một quẻ, ông nội con mất tích rồi.

Dương Tử Mi kể lại sự việc tối qua cho sư phụ của cô nghe.

- Cái ông lão này đúng là, già từng ấy tuổi rồi còn như con nít không hiểu chuyện. Nữ Nhi đừng lo lắng, để ta xem.

Ngọc Thanh dừng việc luyện công, lấy ra ba đồng tiền cổ bằng đồng, ông dựa vào ngày sinh tháng đẻ của Dương Bách bắt đầu thôi diễn.

Tuy nhiên, kết quả thôi diễn cũng rất hỗn loạn.

- Nữ Nhi, có lẽ con đang làm ảnh hưởng đến việc sư phụ thôi diễn, con đi ra ngoài một lát đi.

Ngọc Thanh thấy Dương Tử Mi đang nhìn ông một cách đầy lo lắng, hơn nữa trong khi cô chăm chú nhìn xuống, thì đồng tiền luôn biến động một cách bất thường.

- Dạ

Dương Tử Mi cảm thấy có lẽ bản thân đang làm ảnh hưởng đến từ trường của đồng tiền, nên cô đi ra ngoài, chờ đợi đầy nôn nóng.

Một lát sau, Ngọc Thanh bước ra, nói với cô:

- Ông nội con có lẽ bình an vô sự.

Dương Tử Mi vui mừng:

- Vậy sư phụ có xem được ông nội đang ở đâu không ạ?

- Khoảng hơn 40 km về phía Đông Nam.

Ngọc Thanh đáp lời.

- 40 km phía Đông nam?

Dương Tử Mi tính toán phương vị một lúc:

- Đó chẳng phải là Dương gia thôn của nhà con sao? Lẽ nào ông nội về thôn rồi?

- Nếu như không làm, thì rất có thể có khả năng đó.

Ngọc Thanh gật đầu đáp:

- Về tìm xem sao.

- Vâng ạ!

Dương Tử Mi nhanh chóng bước ra và bắt một chiếc tắc xi, vội vàng đi tới Dương gia thôn.

Quả nhiên, cô vừa về đến đầu thôn thì nhìn thấy thím Lan ở bên cạnh. Vừa nhìn thấy cô, bà liền chanh chua mở miệng ca thán:

- Ấy dô, chẳng phải là Nữu Nữu nhà Dương Bách hay sao? Bữa nay gọi giang thành đạt rồi, về ngược đãi ông nội, đuổi ông nội về nhà, đúng là đồ bất hiếu.

Dương Tử Mi nhìn xuống, không để ý đến bà.

Xem ra, đúng là ông nội quay về thôn thật rồi, hơn nữa, còn nói xấu cô với người trong thôn.

Cô lắc đầu bất lực, quay về ngôi nhà cũ của mình.

Cửa mở ra, cô bước vào, gọi ông nội nhưng không ai đáp trả. Điều thuốc lão trong phòng khách rõ ràng cho thấy có người vừa mới hút thuốc.

Có lẽ người đó đã chuẩn ra ngoài rồi.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho cha cô và thông báo ông nội đã về thôn rồi.

Vốn dĩ hôm qua, sau khi Dương Bách tức giận bỏ đi, vừa hay ông gặp người trong thôn tên Dương Gia Lượng đi lấy hàng, liền theo xe của anh ta quay về thôn. Ông chỉ muốn khiến Dương Tử Mi lo lắng một phen, sau đó sẽ ra điều kiện, buộc cô phải làm một chiếc thẻ tín dụng để ông có thể rút tiền.

Dương Thanh nghe xong liền nổi giận.

Tối qua, mọi người không ai ăn uống gì hết, lòng như lửa đốt đi tìm ông cả đêm, đi tìm khắp cả thành phố thì ông lại thản nhiên chạy về thôn, đúng thật là quá đáng.

- Nữu Nữu, dù sao cũng biết ông nội bình an rồi, con đừng quản ông nữa, để ông một mình ở lại thôn được rồi.

Dương Thanh nói với Dương Tử Mi:

- Nữu Nữu, con quay về đi, qua vài ngày nữa, cha lại đến thăm ông để tránh ông lại ép buộc con.

- Vâng, cha.

Dương Tử Mi tìm đến nhà ông ba. Từ xa cô nhìn thấy ông mình đang ngồi tán gẫu.

Nhìn thấy ông bình an, cô cũng không muốn chào hỏi làm phiền, liền lẳng lặng ngồi xe trở về.

- Ấy dô, tôi nói này tứ gia, tôi vừa nhìn thấy Nữu Nữu nhà ông về đây đấy.

Thím Lan nhìn Dương Bách, giọng oang oang:

- Sao ông còn ở đây? Nó không đưa ông về thành phố phụng dưỡng à?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 437: Chẳng có gì là kinh thiên động địa

Có thấy Nữu Nữu về không? Giờ nó đang ở đâu rồi?

Dương Bách vừa nghe tin liền gấp gấp hỏi.

Ông đang đợi Dương Tử Mi quay lại năn nỉ ông về.

Bởi vì ông biết Dương Tử Mi là đứa hiếu thuận, tuyệt đối không bao giờ bỏ mặc ông.

Nào ngờ, lần này ông đoán sai rồi!

Lần này, Dương Tử Mi tuyệt đối không dung túng cho ông nữa, ngay đến Dương Thanh là người dễ mềm lòng cũng không dung túng ông, bởi vì lúc trước chính ông đã nguyên rủa Dương Tử Mi sẽ bị sét đánh, chính điều này đã chạm đến giới hạn chịu đựng của Dương Thanh.

Dương Bách về đến nhà, đang định đưa bản mặt cho Dương Tử Mi thấy.

Nào ngờ ông tìm một vòng không thấy người đâu.

Ông đi tìm người để hỏi, họ nói Dương Tử Mi bắt xe về thành phố rồi.

Ông tức giận lại tiếp tục đi khắp nơi nói xấu Dương Tử Mi, nói cô không biết hiếu thuận với ông nội, để ông một mình ở lại trong thôn, tự sinh tự diệt.

Ông quyết định, nếu Dương Tử Mi không đích thân đến, cúi đầu nhận lỗi và hứa sẽ cho làm cho ông một chiếc thẻ tín dụng có thể rút tiền thì ông sẽ nhất quyết ở lại trong thôn, để cho cô bị người khách chỉ trích là kẻ bất hiếu.

Nào ngờ, ông đợi ngày qua ngày mà không thấy cô tới.

Ông hằng ngày ở nhà quen làm đại lão gia, bình thường việc nhà không biết, đều do vợ ông làm.

Bây giờ ăn cơm chỉ biết đến quán ăn gần nhà. Ấy thế mà quần áo cũng không biết giặt, vứt toàn bộ vào trong chậu, ngâm nước.

Toàn bộ tiền ông mang theo bên người cũng không nhiều, chỉ có 500 tệ. Lúc đầu ông cứ đinh ninh Dương Tử Mi sẽ qua đón về, nên cũng không cần tiết kiệm, bữa nào cũng ăn cá, ăn thịt. Qua hai ngày, tiền tiêu hết sạch, đành qua nhà bên mượn tạm.

Lúc đầu, họ nghĩ Dương Tử Mi cháu ông ở thành phố làm ăn phát đạt, có thể trả nợ nên họ cho ông mượn.

Nhưng vài ngày sau đó, họ phát hiện có gì đó không đúng, nên một đồng cũng không cho ông mượn nữa. Nhìn thấy ông, họ thậm chí còn đuổi đi, bởi vì ông vừa hôi vừa bẩn, ruồi nhặng bay đầy mình.

Hơn nữa, lúc trước vì muốn ngụy tạo một thân thế giàu sang, ông ngày nào cũng khoác lác với những người trong thôn về việc ông sống ở thành phố ăn uống, hưởng thụ như thế nào, ông cũng kết giao toàn với những người có thể, có quyền.

Mọi người lúc đầu nghe còn thấy mới mẻ, sau nghe nhiều rồi đâm ra thấy ghét.

Huống hồ, có một số người trong thôn, bởi vì kiến thức ít nên lòng dạ cũng hẹp hòi, nhìn thấy rõ ràng cuộc sống của Dương Bách chỉ như mình, thậm chí không bằng mình, mà lại có thể dựa vào một đứa cháu gái nơi thành phố để hưởng thụ, họ liền nảy sinh đố kỵ, trong lòng âm thầm mong ông gặp phải chuyện không may, tốt nhất là không ai quan tâm, để ông tự sinh tự diệt.

Dương Bách cũng dần dần nhận ra sự bài xích và niềm vui thích khi thấy ông gặp họa của mọi người đối với ông.

Ông cũng không chuẩn đi đâu nữa, ngày ngày ngồi dưới cái cây cạnh cửa hút thuốc, đợi Dương Tử Mi, đợi người tới.

Ngày nào ông cũng chửi cô bất hiếu!

Dương Thanh vẫn luôn giữ liên lạc với người em họ ở trong thôn, nhờ anh ta để mắt đến tình trạng của Dương Bách. Dương Thanh thấy cũng đã đến lúc rồi, liền cầm 2000 tệ quay về thôn.

Vừa nhìn thấy con trai, đôi mắt ảm đạm của Dương Bách bỗng sáng lên, ấy vậy mà ông vẫn giả bộ tức giận, lạnh lùng nói:

- Cái đồ bất hiếu, mày quay lại đây làm gì? Mày với con gái mày cứ sống sung sướng đi, để lão già này một mình chết ở đây được rồi.

Dương Thanh nhìn cha không nói nên lời:

- Cha, lẽ nào cha còn chưa hiểu? Cha được ăn sung mặc sướng, được người khác kính trọng, đều là nhờ Nữ Nhi Nữ?

- Cháu gái hiếu thảo, kính trọng ông nội là điều không có gì phải bàn cãi, chưa bao giờ tao gặp phải đứa cháu bất hiếu như thế, vứt ông nó một nơi không thèm quan tâm.

Dương Bách tức giận nói:

- Mày cũng khỏi cần quan tâm đến tao, tao thà chết ở đây, để tao xem con bé có ung dung mà sống nổi không, xem nó có bị sét đánh không!

Một lần nữa nghe thấy những lời nói đó, tim Dương Thanh liền đập mạnh, đứng phắt dậy, chỉ lấy ra 1000 tệ đặt lên bàn:

- Con chưa từng thấy một người ông nào nguyện rửa cháu mình như thế! Cha đã thích ở đây đến vậy thì cha cứ ở đi, sau này mỗi tháng con đến một lần. Trong thôn này, một tháng dùng 1000 tệ là đủ rồi, những người già khác, nhiều nhất cũng chỉ được cho 300 tệ mà thôi.

Thực ra, có những người già, dùng nói đến 300 tệ, đến một tháng 100 tệ cũng còn không có.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 438: Làm ơn mắc oán

Sư phụ, con bỏ mặc ông nội không quan tâm như vậy có đúng không?

Dương Tử Mi hỏi Ngọc Thanh đây bắt an:

- Con như vậy có phải là bất hiếu không?

- Nữu Nữu, để sư phụ kể cho con nghe câu chuyện “Làm ơn mắc oán”.

Ngọc Thanh buông một tiếng thở dài.

- Vâng, sư phụ, thầy nói đi ạ.

- Ngày xưa, có hai gia đình là hàng xóm của nhau, quan hệ bình thường khá tốt. Trong đó có một hộ vì biết làm ăn nên khá giả hơn hộ kia.

Hai hộ gia đình này không hề có bất cứ mối oán hận gì, tuy nhiên, ông trời năm đó nổi giận, giáng xuống tai họa, khiến đồng ruộng hoa màu thất thu. Hộ nghèo hơn không thu hoạch được gì, chỉ biết nằm đó chờ chết. Lúc này, hộ khá giả hơn mua được rất nhiều lương thực, liền nghĩ ngay đến người hàng xóm, bèn đưa gạo qua, cứu giúp lúc nguy cấp.

Hộ nghèo hơn cực kỳ cảm kích, cho rằng đây chính là ơn cứu mạng, giúp họ vượt qua thời khắc khó khăn nhất, họ liền đi cảm tạ người hàng xóm. Trong lúc nói chuyện, hộ nghèo nói vẫn chưa gieo hạt giống của mùa sau, hộ giàu hơn liền khẳng khái nói:

- Hay là thế này, chỗ tôi lương thực vẫn còn nhiều, anh lấy một đấu mang về đi.

Hộ nghèo ngàn lời cảm tạ người hàng xóm và mang gạo về.

Về đến nhà, anh em trong nhà nói một đấu gạo này thì làm được cái gì, ngoài để ăn ra, căn bản không đủ để gieo giống cho sang năm, cái tên giàu có này cũng thật quá thể đáng, đúng lý có nhiều tiền như vậy thì nên cho chúng ta ít lương thực với ít tiền, chứ cho có xiu lương thực thế này, đúng thật là đồ xấu xa.

Câu chuyện truyền đến tai hộ nhà giàu, họ vô cùng tức giận, trong lòng nghĩ mình rõ ràng đã cho nhiều lương thực đến vậy, không cảm thấy biết ơn còn coi mình như kẻ thù, đúng không phải là người. Do đó, quan hệ hai gia đình vốn dĩ tốt đẹp giờ trở thành có chết cũng không chịu qua lại.

Ngọc Thanh kể xong câu chuyện, nhìn Dương Tử Mi và hỏi:

- Nữu Nữu, con đã hiểu câu chuyện chưa?

Dương Tử Mi gật gù đầu.

Ý nghĩa của câu chuyện là ở chỗ: nếu trong hoàn cảnh hoạn nạn, bạn giúp đỡ người khác một chút ít thì họ sẽ cảm kích bạn.

Nhưng nếu bạn cứ tiếp tục làm như vậy thì đột nhiên một ngày mà bạn không giúp họ nữa, họ sẽ quay sang hận bạn, hơn nữa sẽ hận bạn cả một đời!

Cũng giống như người được nhận sự cứu tế, nhận quen rồi thì sau này luôn nghĩ vì được người khác cứu trợ là lẽ đương nhiên, họ sẽ không bao giờ suy nghĩ đến việc tự mình sẽ làm cái gì, tự mình sẽ phải lao động để có cái ăn.

Nếu sau này bạn phát hiện ra họ đã khôi phục khả năng lao động, không cứu tế họ nữa thì họ sẽ quay sang thù hận bạn.

Nguyên nhân là do: đối phương đã mặc định lòng tốt luôn giúp đỡ của bạn là một lẽ đương nhiên. Đó chính là “làm ơn mắc oán”.

Chỉ ra rằng, việc bạn giúp đỡ người khác sẽ hình thành cho họ tính ỷ lại, từ cảm kích trở thành điều đương nhiên, cuối cùng trở thành thù hận.

Đây cũng chính là thái độ của ông nội. Nhớ lần đầu tiên cô đưa ông 300 tệ làm tiền tiêu vặt, ông rất vui mừng, nói cô hiểu chuyện lại còn hiếu thảo.

Giờ đây, một tháng đưa 2000 tệ, ông cũng thấy không đủ, vẫn còn đòi làm thẻ tín dụng rút tiền vô hạn. Nếu không đưa thì ông cho rằng cô đang ngược đãi ông, rồi xem cô như kẻ thù mà chửi rủa.

Bởi vậy mà lần này, cô cần phải thật kiên quyết, mạnh mẽ cho đến khi ông nội tình ngộ mới thôi.

Dương Bách tính tình ương ngạnh, nhưng chỉ có 1000 tệ, tiêu hết trong vòng một tuần nên chịu không nổi.

Ngày ngày đến quán ăn cơm, ngoài việc tiêu tiền nhiều thì đồ ăn không ngon, không bằng vợ và con dâu ở nhà nấu hợp ý mình. Ông còn phải tự giặt quần áo, tự dọn dẹp nhà cửa, nhưng vấn đề then chốt là, ngày nào cũng bị người trong thôn giễu cợt, khiến một người ưa thể diện như ông, lòng tự tôn gặp phải sự đả kích. Và cũng từ đó, ông bắt đầu nghĩ về lòng tốt của Dương Tử Mi.

Cả một gia đình có thể sống tốt đều là nhờ cô cháu gái. Ông vào tới trong thành, không bị đám lão già có quyền có lực khinh bỉ mà còn được lời kéo cũng chính là nhờ cô.

Vậy mà chỉ vì cô là con gái, ông chưa bao giờ đối tốt với cô, chỉ biết đưa ra yêu cầu đối với cô.

Hơn nữa, con trai cũng nói với ông, Nữ Tử giúp người ta xem bói kiếm tiền, đó là hành động làm trái ý trời, khả năng lớn sẽ bị trời phạt. Tiền mà cô kiếm được không hề dễ dàng, cô phải mang cả mạng sống ra cá cược mới có được.

Thế mà ông còn nguyên rủa cô sẽ bị sét đánh, ông thấy mình thật quá đáng!

Nghĩ một hồi, sắc mặt ông cũng đỏ cả lên, tự mình chửi mình là lão hồ đồ!

Chẳng may cháu gái thật sự xảy ra chuyện gì, thì ông cũng giống những lão già trong thôn kia, chứ đâu được như hiện tại, ít nhất mỗi tháng cũng có 1000 tệ.

Tuy nhiên, lòng tự tôn không cho phép ông hạ mình đi nhận lỗi. Nhưng cuối cùng, ông chịu không nổi bèn lầm lũi lên xe quay về thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 439: Nhất định phải tiêu diệt nó

Chúng mày làm việc cái kiểu gì thế? Không phải đã hứa là trong vòng hai ngày sẽ tiêu diệt nó sao? Sao giờ này vẫn thấy nó sống nhớn nhoe ra đấy?

Mấy ngày nay, cứ tốt đến là trong đầu Lý Nhất Nguyên lại bắt đầu xuất hiện ảo giác, hắn nhìn thấy những người mà trước đây hắn từng giết chết đến đòi hắn trả lại mạng, khiến hắn không ngủ được, luôn trong tình trạng nghi thần nghi quỷ, tính khí cũng trở nên vô cùng nóng nảy.

Tình hình con trai hắn cũng tương tự, hai cha con chẳng khác gì trúng phải tà.

Xảy ra tình trạng này, người đầu tiên mà hắn nghĩ tới chính là những hành động của Dương Tử Mi.

Con nha đầu đó đã cướp đi miếng cơm mà hắn kiếm, khiến hắn phải nuốt không biết bao nhiêu là sự si nhục, lại còn dùng tà thuật với hắn. Hắn thật sự không muốn thấy cô xuất hiện trên cõi đời này một giây phút nào.

Hắn vốn tưởng rằng, sát thủ đã giết chết cô, nào ngờ lại thấy cô ung dung tự tại dạo chơi trên đường, do đó, hắn lập tức gọi điện đến trung tâm môi giới sát thủ chửi chửi nó một trận.

- Thật xin lỗi ngài, sát thủ mà chúng tôi cử đi tự nhiên hóa điên mất rồi, dẫn tới không hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng ngài yên tâm, dù sao chúng tôi cũng đã nhận đảm nhiệm nhiệm vụ này thì nhất định sẽ hoàn thành. Trong hai ngày tới, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức cử ra sát thủ giỏi nhất đi giải quyết con bé.

Đối phương trả lời.

- Thằng đó hóa điên rồi à? Lẽ nào chúng mày bình thường toàn thuê sát thủ bị bệnh tâm thần?

Lý Nhất Nguyên nổi giận đùng đùng.

- Vốn dĩ hắn không phải là bệnh nhân tâm thần, mà là một sát thủ đầy đủ tư cách, vượt qua vòng tuyển chọn của đội ngũ sát thủ, chỉ là không hiểu tại sao tự nhiên bị điên.

Đối phương giải thích.

Lý Nhất Nguyên nghe vậy, trong lòng lập tức chùng xuống, hần đoán ra ngay nhất định là do Dương Tử Mi đã động tay chân.

Không ngờ, con nha đầu này cũng có bản lĩnh như thế, dám biến một sát thủ to cao vạm vỡ thành một tên ngốc.

Như vậy hần càng khẳng định, mấy ngày gần đây hần và thằng con trai luôn gặp phải ma quỷ cũng là do cô làm, nếu không thì đã không như thế.

- Nhất định phải tiêu diệt nó!

Lý Nhất Nguyên liền cung cấp cho đối phương toàn bộ thông tin liên quan đến thân phận của Dương Tử Mi, để họ có thể đưa ra được đối sách tốt nhất.

- Thầy tướng? Chẳng qua cũng chỉ là một con nha đầu mười lăm tuổi, hiểu biết chút ít, nhưng cũng chỉ thuộc dạng hời hợt. Sát thủ của ta biến thành ngốc, ngẫu nhiên cũng là tai nạn thôi.

Giọng điệu đối phương tỏ vẻ khinh miệt.

- Mày đừng coi thường nó, năng lực của nó phải lớn lắm đấy, nếu không sao ở đây nó lại nổi tiếng đến vậy. Tao còn bị nó khiến đêm nào cũng gặp ma, tao đoán nó biết vu thuật.

Lý Nhất Nguyên nghiêng răng nói:

- Tao sẽ trả thêm tiền, nếu mày có thể giết chết nó, tao sẽ trả thêm năm ngàn tệ!

- Ngài đã nói trịnh trọng như vậy thì như này đi, tôi sẽ xin thêm viện trợ!

Đối phương đáp lời.

- Ừm, mong rằng trong hai ngày này, không còn nhìn thấy nó thông dong trên đường nữa.

Lý Nhất Nguyên gác máy, đầu lại cảm thấy nhức. Hần thấy có chút sợ hãi khi nghĩ đến tên sát thủ bị điên kia, hần liền gọi một tên cảnh vệ vào:

- Mày có biết quanh đây có vị thầy tướng giỏi nào không?

- Em nghe nói ở thành phố A có một vị nữ thầy tướng rất lợi hại, bói toán, đoán mệnh, xem phong thủy đều rất linh, nếu cục trưởng muốn xem có thể tới Mặc Hiến trên đường Brunei đặt hẹn trước.

- Đừng có nói với tao về con bé đó!

Vừa nghe nhắc đến Dương Tử Mi, Lý Nhất Nguyên liền thấy đau đầu, đập bàn đầy tức giận.

Tên cảnh vệ sợ hãi run rẩy, không hiểu do đâu mà cục trưởng lại tức giận đến vậy.

- Ngoài nó ra, còn ai khác không?

Lý Nhất Nguyên điều chỉnh lại tâm trạng, tiếp tục chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 440: Thầy tướng mất ký ức

Ừm, chuyện này, ngày trước có một vị đại sư Giang Mông Nhiên, nhưng sau này phát hiện hóa ra là một tên lừa đảo, bị Mộ Dung Văn Thanh đánh gãy tứ chi, vứt ra bãi hoang rồi. Bây giờ, ngoài mấy cái sạp của mấy bà thầy bói bên đường thì không còn nghe nói ai lợi hại cả.

Tên cảnh vệ vội vàng nói.

- Ngoài thành phố của chúng ta ra, thì những thành phố khác không có hay sao?

- Ôi, cái này em không biết, để em gọi điện thoại cho anh họ, anh ấy có vẻ tin máy thứ này hơn em nên thế nào cũng biết.

Tên cảnh vệ nghĩ một lúc rồi vội vàng nói.

- Nhanh gọi đi!

Lý Nhất Nguyên thúc giục.

Tên cảnh vệ cuống quýt gọi điện thoại cho anh họ, hần nói chuyện một hồi rồi gác máy, vui mừng nói với Lý Nhất Nguyên:

- Cục trưởng, anh họ em nói rằng, ở thành phố B vẫn còn một vị thầy tướng rất lợi hại, tên là đại sư Lý Đường Nghĩa, từ trước đến nay luôn là người quyền cao phú quý bậc nhất của thành phố B, có lẽ mình tìm đúng người rồi. Cục trưởng, ngài từ trước đến giờ chẳng phải là không bao giờ tin vào ma quỷ hay sao? Sao bây giờ lại muốn tìm thầy tướng vậy?

- Cút!

Lý Nhất Nguyên quát lên!

Tên cảnh vệ sợ quá, vội vã đi ra ngoài.

Lý Đường Nghĩa ở thành phố B?

Hần hình như đã từng nghe qua cái tên này, không biết người này có giúp gì được cho hần không?

Bất luận thế nào, cũng phải lập tức đến đó xem sao. Nỗi khổ khi cứ tới đến bị đám oan hồn, ma quỷ ám lấy khiến hần không chịu nổi nữa rồi.

Thành phố B.

Lần trước, Lý Đường Nghĩa từ thành phố A quay về thì phát hiện ra trong đầu mất đi ký ức của một ngày, không ngày nào là ông không vắt óc suy nghĩ làm sao để nhớ ra chuyện ngày hôm đó.

Ông luôn cảm giác như có ai đó nhét một đồng bóng vào trong đầu mình, chèn ép, làm biến mất từng đoạn ký ức trong ông. Hơn nữa, điều ông cảm thấy sợ hãi chính là ông phát hiện, trí nhớ của ông ngày một kém đi, thường không quên cái này thì cũng quên cái kia.

Ông vỗ vỗ đầu mình một cách vô cùng ảo não.

Lẽ nào bản thân ông giống những người khác, mắc bệnh đãng trí của người già?

Đây quả thật là một điều kinh khủng.

Những ngày này, ông đều nỗ lực đi tham gia các hoạt động có thể giúp ích trong việc phòng tránh bệnh mất trí nhớ ở người già, tuy nhiên, hình như không có hiệu quả.

Điều này khiến ông ngày một lo sợ, ông sợ một ngày nào đó sẽ biến thành kẻ tàn phế, bị người khác ruồng bỏ.

Ông gọi điện cho Việt Dương:

- Sư huynh, khi nào huynh trở về? Đệ sợ đệ sắp mắc bệnh đãng trí của người già rồi.

- Đường Nghĩa, tối qua lúc huynh thôi diễn cho đệ, phát hiện ra mệnh của đệ có một kiếp, tuy nhiên, số kiếp này rất kỳ lạ, kết quả hiện ra giống như một đám mây mù không nhìn thấy tiền đồ.

Sư huynh đáp lời.

Lý Đường Nghĩa hoảng hốt:

- Lẽ nào định mệnh khiến đệ bị bệnh mất trí nhớ của người già thật sao?

- Đừng quá lo lắng, tháng sau là ngày giỗ của sư phụ, huynh cũng muốn quay về bái tế sư phụ, đến lúc đó huynh sẽ giúp đệ xem lại.

- Cảm ơn sư huynh.

Lý Đường Nghĩa gác máy, tâm trạng càng thêm nặng nề.

Sư huynh bói quẻ chưa bao giờ sai, huynh ấy bói ra kết quả như vậy thì có thể khẳng định, bản thân ông không còn hy vọng gì nữa rồi.

Ông tự vỗ vỗ lồng ngực, nhìn chiếc la bàn được sơn màu đen sáng bóng đặt trên bàn, hình như đã có chuyện gì đó xảy ra với chiếc la bàn, nhưng ông không thể nào nhớ nổi.

Ông cầm la bàn lên, theo thói quen đi lên sân thượng, theo dõi chiêm tinh và từ trường cát khí.

Chiếc kim la bàn đột nhiên quay loạn xạ, sau đó khôi phục lại bình thường.

Trong đầu ông giống như bị điện giật, cảm giác thật mơ hồ. Có lẽ việc ông mất đi ký ức có liên quan đến việc kim la bàn quay hỗn loạn.

Nhưng suy cho cùng thì đó là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 441: Phá pháp thất bại (1)

Lý Nhất Nguyên dự tính sẽ chỉ ra năm vạn để xem bói rồi chạy đi tìm Lý Đường Nghĩa.

Đến nơi thì thấy Lý Đường Nghĩa mặc một thân áo dài lụa màu trắng, chân đi giày đế mềm, mặt mũi hồng hào, một tay cầm cái la bàn nhìn có vẻ cổ kính, tay khác cầm ba đồng tiền bằng đồng, đôi mắt dài mảnh như thẻ hiệu thấu hết thấy nhìn ông ta chăm chăm.

Đây mới là dáng điệu của một vị thầy tướng số chính hiệu chứ. Con bé láo xược Dương Tử Mi kia mà là thầy tướng số sao, thật đúng là...

Lý Nhất Nguyên khúm na khúm núm chào Lý Đường Nghĩa một câu sau đó ngồi xuống trước mặt ông ta.

- Ông Lý, xin hỏi ông muốn hỏi chuyện gì?

Lý Đường Nghĩa giọng điệu vừa xa lánh vừa lãnh đạm, mang theo dáng vẻ cao cao tại thượng.

Lý Đường Nghĩa hiểu rất rõ thế nào mới là một cao nhân thực sự. Dù ông ta vốn dĩ không phải là người lạnh lùng cao ngạo gì, nhưng để kéo dài khoảng cách giữa mình và người đến xem bói, khiến họ có cảm giác như thể đến quỳ lạy cúng bái, ông bắt buộc phải giả vờ thế này.

Nếu không, càng thân thiết nhiệt tình càng khiến người ta nghi ngờ năng lực của mình. Ví dụ như mấy tên thần côn (*) ở bên đường ấy, cứ ra sức lôi kéo mời chào khách, kết quả người ta tưởng lừa đảo chẳng thêm tin.

- Tôi thấy mình cứ như kiểu trúng vu thuật ấy, muốn nhờ ông xem giúp tôi xem có thể giải được không.

Lý Nhất Nguyên nói một cách khản thiết.

- Vu thuật?

Lý Đường Nghĩa quan sát ấn đường của Lý Nhất Nguyên một cách cẩn thận, thì phát hiện quả nhiên mặt ông ta được bao phủ bởi một lớp sát khí màu đen.

Đột nhiên ông nghĩ đến bản thân mình, có phải chuyện ông bị mất trí nhớ cũng có liên quan đến vu thuật không?

Lý Nhất Nguyên liền kể lại đầu đuôi câu chuyện xảy ra giữa mình và Dương Tử Mi

- Thầy tướng số đó là một bé gái khoảng mười lăm tuổi sao?

Lý Đường Nghĩa nghe xong có hơi bất ngờ.

- Đúng vậy, sự phụ của nó nhìn thì có vẻ giống một tiên nhân đạo sĩ, cơ mà, ông sư thúc thì nhìn như một kẻ giả mạo. Kể từ khi có xung đột với bọn họ, là cứ tôi đến tôi với con trai tôi như kiểu thấy quỷ đến đòi mạng mình vậy. Thật quá đáng sợ, nể mặt tất cả đều là người một nhà, cùng mang họ Lý, xin ông hãy giúp tôi, tiền nong bao nhiêu không quan trọng.

Lý Nhất Nguyên van nài.

Lý Đường Nghĩa lâm vào trầm mặc thật lâu.

Theo lý mà nói, một đứa con gái sẽ không thể có công lực thế này được. Ông duỗi ngón tay ra, khẽ điểm lên ấn đường của Lý Nhất Nguyên, quả nhiên, lập tức cảm thấy ngón tay tiếp xúc với ấn đường có chút lạnh lạnh. Căn cứ vào tình trạng ảo giác mà Lý Nhất Nguyên đã miêu tả, thì chắc ông ta đã bị trúng Ngũ Quỷ Truy Hồn Trú rồi.

Nhưng lại chẳng nhìn thấy dấu phù chú nào trên người ông ta cả. Chẳng lẽ, đứa bé đó cũng biết vẽ bùa vô hình để dẫn sát khí vào não người khác giống sư huynh?

Không thể nào!

Ông nhọc công khổ sở học suốt hơn năm mươi năm mà chẳng thu được chút thành quả gì, chút công lực của ông ta chẳng tính là gì cả.

Hắn là do lão đạo sĩ kia.

- Đại sư, sao vậy? Có thể giúp tôi không?

Lý Nhất Nguyên thấy Lý Đường Nghĩa cúi đầu suy tư thì lại càng sốt ruột, ông ta gửi gắm biết bao nhiêu hy vọng vào Lý Đường Nghĩa.

- Để tôi thử xem

Lý Đường Nghĩa lấy mấy dụng cụ như thanh kiếm gỗ đào, giấy vàng, chu sa, bút lông ra, bắt đầu lập đàn làm pháp.

- Phụt...

Lý Đường Nghĩa phun ra một ngụm máu tươi, kiếm gỗ đào trong tay nứt thành hai mảnh, ngay cả kim chỉ nam trong la bàn cũng bắt đầu hỗn loạn, tiền đồng rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng...

Ông mặt trắng xanh suy yếu ngồi phịch xuống đất, nguyên khí bị thương một cách trầm trọng.

Tình huống như kiểu này, từ khi xuất đạo ông ta chưa gặp bao giờ. Rất rõ ràng, đạo hạnh của người thi pháp không chỉ cao hơn ông ta gấp mười lần, mà ít nhất cũng phải ngang với sư huynh của ông.

(*) Thần côn: Thầy bói, thầy đồng mang nghĩa xấu

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 442: Phá pháp thất bại (2)

Lý Nhất Nguyên nhìn cũng hoa hết cả mắt, đầu óc như nổ tung lăn đùng ra ngất trên đất. Đợi đến lúc ông ta tỉnh lại thì đã không thấy Lý Đường Nghĩa ở bên cạnh nữa.

Lý Nhất Nguyên xoa xoa cái đầu sưng vù từ từ đứng lên rồi lập tức đi tìm Lý Đường Nghĩa.

Khi ông ta tìm đến nơi thì bị một đệ tử của Lý Đường Nghĩa cản lại nói:

- Sư phụ tôi bị thương rồi, xin ông Lý cứ về trước đi.

- Bị thương? Tại sao vậy?

Lý Nhất Nguyên lơ mơ nhớ ra, trước khi mình ngất đi hình như đã thấy Lý Đường Nghĩa phun ra một đồng máu thì phải.

"Chẳng lẽ trong lúc trừ tà đã bị thương?"

Điều ông ta không biết là, Lý Đường Nghĩa không phải chỉ bị thương bình thường, mà là tổn thương nguyên khí, ít nhất phải mất hai ba tháng mới hồi phục được.

- Thế ông ấy đã trừ hết vụ thuật trên người tôi chưa?

Ông ta sốt ruột hỏi.

Người đệ tử kia của Lý Đường Nghĩa lắc lắc đầu:

- Sư phụ bảo ông ấy bất lực, xin ông hãy về cho. Cách duy nhất là đành chờ đến tháng sau, khi đại sư bá của chúng tôi quay về thì mới nói tiếp được.

- Cái gì? Bất lực? Một tháng sau?

Lý Nhất Nguyên kêu ầm lên.

Giờ ông ta đang bị mấy con quỷ kia hành sắp điên đến nơi rồi, đợi thêm tháng nữa ông ta không điên mới lạ đấy. Thế nên cũng chẳng nghĩ gì buột miệng chửi:

- Tưởng cao nhân thế nào, hoá ra còn không đấu lại cả một con oắt con. Đúng là đám lừa đảo.

Vị đệ tử của Lý Đường Nghĩa tức tím mặt, lập tức đuổi ông ta ra ngoài.

- Sư phụ, ông ta đi rồi.

Người đệ tử kia bước vào phòng điều dưỡng trong nội đường, cung kính khom lưng lễ phép thưa lại với Lý Đường Nghĩa.

- Ủ, con cũng đi ra đi. Máy ngày này, con cứ làm canh gà hầm hồng sâm cho ta uống, đừng để bất kỳ ai đến làm phiền ta.

Lý Đường Nghĩa gật gật đầu.

- Vâng thưa sư phụ.

Người đệ tử đó nói xong liền đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Lý Đường Nghĩa xoa xoa lồng ngực đau đớn, cũng may lúc này ông tay không cố sức làm phép, nếu không sẽ không chỉ đơn giản là bị tổn thương nguyên khí đâu, mà sẽ thực sự trở thành kẻ tàn phế đứt hết kinh mạch đấy.

Sau khi điều tức một lúc, ông mới lấy điện thoại gọi cho sư huynh mình, kể lại toàn bộ sự việc cho ông ấy nghe.

- Thật không ngờ trên đời này huynh còn gặp một đối thủ kỳ phùng địch thủ. Đệ cứ nghỉ ngơi đi, đợi huynh xử lý xong việc sẽ về trước nửa tháng.

Sư huynh hẳn nghe xong, lập tức nói.

- Sư huynh, huynh phải cẩn thận đấy.

Lý Đường Nghĩa nói thẳng với sư huynh mình, người hạ chú Lý Nhất Nguyên tuyệt đối không đơn giản.

Xưa nay vì có pháp lực cao thâm nên sư huynh ông ta có chút kiêu ngạo tự đại, cộng thêm mấy năm gần đây ông ấy lại bị quyền thế sắc đẹp mê hoặc, có thể đã bỏ bê việc tu luyện cũng nên.

Ông ta hơi lo lắng vị sư huynh được sư phụ tâm đắc là thiên tài này sẽ xảy ra tình trạng pháp lực suy giảm.

- Sư huynh, đệ nghĩ rằng chuyện đệ mất trí nhớ ở thành phố A có khả năng là do vụ thuật gây ra. Có lẽ cũng do một người làm, chỉ không biết đứa bé gái hay là lão đạo sĩ mà thôi.

Lý Đường Nghĩa nói.

- Một đứa bé gái thì mạnh đến thế nào chứ? Chắc chắn là lão đạo sĩ kia.

Sư huynh ông trả lời.

- Đúng, đệ cũng nghĩ như vậy. Chỉ tiếc là giờ đệ bị thương, nếu không đệ muốn đích thân đến thành phố A lần nữa để xác nhận.

Lý Đường Nghĩa nói.

- Đệ cứ nghỉ ngơi đi, ở thành phố A sư huynh vẫn còn một số người thân cận, đợi lát nữa sẽ bảo họ đi điều tra thân phận của hai người kia. Trực giác sư huynh mách bảo, sự xuất hiện của bọn họ cũng có liên quan đến sư huynh.

Sư huynh ông đáp lại.

- Không phải chứ? Giờ sư huynh đang ở Mỹ, sao có liên quan gì đến bọn họ được?

Lý Đường Nghĩa kinh ngạc nói.

- Mười năm trước, sư huynh đã từng phá một Thất Sát Trận, lúc đó trận pháp có hơi quái dị, có chút non tay, lại có linh lực nhất định. Vì phá giải trận pháp đấy mà lần đầu tiên trong đời khiến sư huynh bị thương. Do vậy cũng không dùng biện pháp phòng phản phệ nữa mà trực tiếp khiến đối phương bị phản phệ lại. Theo lý mà nói thì mức độ phản phệ đủ lớn sẽ khiến kẻ đó tàn phế hoặc thậm chí mất mạng. Huynh hơi nghi ngờ, có lẽ bọn họ đến thành phố A là để tìm huynh báo thù.

- Sư huynh, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Lý Đường Nghĩa kinh hãi hỏi.

- Hừ!

Vị sư huynh hừ lạnh một tiếng, không nói nhiều nữa mà cúp máy luôn.

Chương 443: Trục thiên đã trở về

Dương Tử Mi đang tưới cây ở sân sau thì đột nhiên nghe thấy tiếng gào của sư thúc Ngọc Chân Từ vọng từ cửa vào:

- Cậu là ai thế hả? Sao lại tự tiện xông vào nhà người ta? Cút ra ngoài mau!

Tiếp đó cô lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ông ấy:

- Ôi tiểu sư đệ ơi, cứu với! Sư thúc con sắp bị người ta đánh chết rồi đây này!

Nghe vậy cô liền vội vàng quăng vôi hoa sen xuống, chạy ra ngoài. Ra đến nơi thì thấy một người đàn ông dáng vẻ mệt mỏi phong trần, đôi mắt đỏ rực, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

Long Trục Thiên một tay nhấc cổ Ngọc Chân Từ lên, thấy cô ra thì vứt ông ta sang một bên, bước vội về phía trước, không nói không rằng duỗi tay ôm chặt cô vào lòng, không để hở kẽ nào.

- Mi Mi...

Cầm anh cọ cọ vào đỉnh đầu Dương Tử Mi, giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo chút nỉ non như người trong mộng:

- Anh về rồi đây.

- Dạ.

Dương Tử Mi thấp giọng dạ một tiếng, nằm gọn trong lồng ngực nóng hổi của anh, duỗi tay ôm chặt lấy vòng eo vững chắc kia, tham lam hít lấy mùi hương đặc biệt chỉ có trên người anh. Cô ôm chặt lấy anh, cứ như thể ôm trọn cả thế giới trong tay.

Dù kiếp này cô có rất nhiều thứ, nhưng vì chuyện kiếp trước, nên cô vẫn chỉ là một đứa trẻ thiếu thốn cảm giác an toàn, lúc nào cũng lo được lo mất.

Chỉ khi ở bên cạnh Long Trục Thiên, cô mới cảm thấy thế giới thực sự tồn tại, trái tim cô mới yên bình không còn bất an.

- Ê ê ê! Cậu nói xem cậu là ai hả? Sao lại ôm tiểu sư đệ nhà tôi thế hả? Mau bỏ nó ra ngay

Bị quăng sang một bên, Ngọc Chân Từ thấy Long Trục Thiên ôm chặt lấy Dương Tử Mi thì lập tức bò dậy chửi ầm lên.

- Ôn quá đi mất!

Long Trục Thiên ngẩng đầu, hét vào mặt ông ta một tiếng.

Bị Long Trục Thiên hét cho một trận, Ngọc Chân Từ run run, cơ mà rất nhanh đã lấy lại dũng khí, xắn xắn tay áo lên nói:

- Đừng tưởng rằng cậu cao to mà tôi sợ nhé. Mau bỏ tiểu sư đệ nhà tôi ra, nếu không cậu không xong với tôi đâu.

Nói xong, ông ta lao như bò điên về phía Long Trục Thiên...

Long Trục Thiên ôm lấy Dương Tử Mi khẽ né một cái...

Ngọc Chân Từ đâm vào không khí liên lao đảo vài cái, suýt chút nữa ngã sấp mặt xuống đất. Sau khi bò dậy, ông ta lại tiếp tục xông lên kiểu liều mạng đến nơi.

Dương Tử Mi thấy vậy vừa bức vừa buồn cười, mở miệng nói:

- Sư thúc, đừng quậy nữa. Đây là người đàn ông của con.

Ngọc Chân Từ đơ cả người:

- Người đàn ông của con? Con bé thế mà đã có người yêu rồi á?

- Đúng vậy!

Dương Tử Mi nói với Long Trục Thiên:

- Đây là sư thúc của em, anh đừng trách ông ấy.

- Anh biết.

Long Trục Thiên rầu rĩ trả lời.

Lúc này anh mới vào cửa, nhìn thấy Ngọc Tử Chân liền biết lão đạo sĩ thời này chắc chắn có quan hệ với Dương Tử Mi, nếu không anh đã quăng ông ta ra đường lâu rồi.

Nhưng mà, anh thực sự rất buồn bực, đây rõ ràng là thế giới riêng của anh và Dương Tử Mi, hai người vừa mới gặp mặt, còn chưa được thể hiện tình cảm đã bị lão sư thúc dờ hoi này phá đám rồi.

- Chúng ta vào phòng đi.

Anh sầm sập nói một câu, cong lưng nhắc bổng Dương Tử Mi lên bế kiệu bế công chúa, đi như bay vào phòng.

Ngọc Chân Tử đứng chờ người ra ở phía sau, sau đó liền vội vã đi tìm Ngọc Thanh:

- Sư huynh! Chuyện gì thế này! Con bé nhà huynh mới bé thế mà đã có người yêu là thế nào? Thế thì sẽ bị phá mất công lực mất!

Ngọc Thanh chẳng thèm ngẩng đầu lên nói:

- Con bé sẽ tự biết kiềm chế.

- Bọn nó vào phòng rồi kia kìa! Trai đơn gái chiếc, nhìn mắt bọn nó, cứ như kiệu cũi khô gặp lửa ấy, chạm vào cái thôi là cháy điên cuồng cho mà xem! Làm thế nào bây giờ?

Ngọc Chân Tử lo lắng không thôi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 444: Được ôm em là chuyện hạnh phúc nhất trên đời

Đệ nghĩ nhiều đấy thôi. Con bé tự biết mình nên làm gì, không nên làm gì mà.

Ngọc Thanh nhếch mắt nhìn ông ta nói:

- Nếu cậu ta đã về rồi, thì sau này đệ hãy đến sau nhà tịnh tâm tu luyện cùng huynh đi. Bớt làm phiền bọn nó lại.

- Thế cũng được á? Ôi sư huynh, không ngờ huynh sống thoáng thế đấy.

Ngọc Chân Tử liếc mắt nhìn Ngọc Thanh một cái khinh bỉ, nhưng cũng không nói gì nữa, tiếp tục tập pháp thuật dẫn âm khí mà Dương Tử Mi đã dạy mình.

Long Trục Thiên bế Dương Tử Mi vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi:

- Cuối cùng chúng ta cũng có không gian riêng rồi.

- Trời ơi xấu hổ, vẫn có người đang nhìn kia.

Tiểu Thiên nghe vậy vội vội che mặt lại. Dương Tiểu Mi bất lực, vội vàng thi triển pháp thuật, che hết ngũ quan của Tiểu Thiên lại, để nó đỡ phải nghe trộm.

Long Trục Thiên bế Dương Tử Mi thẳng đến giường, đang định nằm xuống thì đột nhiên có một cái bóng trắng nhảy ra từ trong chăn.

- Cái gì thế này?

Khi Long Trục Thiên thấy một thứ giống như con hồ ly trắng đang chớp chớp đôi mắt to tròn, bộ dạng chăm chú nghiên cứu nhìn anh, không khỏi thấp giọng chửi thầm.

"Mi mới là cái thứ gì ấy. "

Tuyết Hồ nằng thằm trong lòng, quan sát Long Trục Thiên một cách chăm chú.

Thì ra người đàn ông của con nhóc trông thế này à? Ủ' được, không tệ!

Cơ mà, sao trên người anh ta lại có luồng khí tức đặc biệt không giống với con người nhỉ?

Còn chưa đợi nó nghiên cứu xong, Dương Tử Mi đã xách nó ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, không cho nó vào nữa.

"Con bé chết tiệt!"

Tuyết Hồ dơ vuốt đập đập cửa.

Dương Tử Mi thân nhiên, mở cửa ra cảnh cáo:

- Ra chỗ khác chơi, cậu mà còn làm phiền tôi nữa tôi đuổi cậu đi đấy.

- Đồ trọng sắc khinh bạn!

Tuyết Hồ bắt mặn lắm bần:

- Sao mà quá đáng thế không biết?

- Tôi quá đáng thế đấy!

Dương Tử Mi liếc nó một cái rồi bước vào phòng. Long Trục Thiên ngồi trên giường, lòng cứ rầu rĩ mãi thôi.

Anh cứ cảm thấy con hồ ly đó không tầm thường, đôi mắt đó giống hệt mắt người cứ nhìn anh chăm chăm, cứ như thể nhìn thấu linh hồn mình vậy.

Dương Tử Mi hơi xấu hổ ngồi xuống cạnh anh, rất chủ động vươn tay ra ôm lấy cổ anh, chớp chớp đôi mắt đen tròn, dè dặt hỏi:

- Anh khó chịu à?

- Ủ!

Long Trục Thiên cố ý xụ mặt, ồm ồm nói.

Anh rất thích bộ dạng rũ mắt nghe lời, cẩn thận dõ dành mình của Dương Tử Mi, nên liền giả bộ như đang giận.

- Thế phải làm thế nào mới được bây giờ?

Đương nhiên là Dương Tử Mi nhìn ra anh đang giả bộ, nên cũng cố ý giả vờ than thở rầu rĩ bắt lực hỏi anh.

Long Trục thiên duỗi tay ra, chỉ vào mặt mình, ý là bảo cô chỉ cần hôn một cái là anh ta sẽ hết giận.

Dương Tử Mi lại cố ý không hiểu gì, duỗi tay chọt chọt vào mặt anh, đáng vẻ ngây thơ vô số tội kêu lên:

- Chẳng lẽ lúm đồng tiền của anh sâu hơn sao? Mau, cười cái cho em xem nào.

Long Trục Thiên nhìn đôi mắt giảo hoạt của cô, không chịu nổi nữa, duỗi tay dùng lực ôm cả người cô vào lòng, để cô dính sát vào người anh...

Dương Tử Mi hoảng loạn, sau đó nhảy dựng lên như thể chú hươu bị động, khuôn mặt đỏ bừng lên say động lòng người.

Thịch! Thịch! Thịch!

Cả hai người dựa vào nhau, nghe rõ từng tiếng tim đập loạn xạ, từng tiếng một gõ thẳng vào lòng từng người.

Cả hai bắt đầu im lặng. Họ cứ lặng lẽ ôm lấy nhau, chẳng ai muốn nói gì, sợ phá vỡ niềm hạnh phúc chân thực giờ khắc này...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 445: Em cũng yêu anh

Hai người ôm nhau ngủ cả một đêm vô cùng thoải mái.

Ngày hôm sau, theo thói quen, Dương Tử Mi thức dậy vào lúc sáu giờ.

Lúc tỉnh dậy thì thấy đầu mình vẫn gối lên tay của Long Trục Thiên, cả người như con mèo Ba Tư, cuộn tròn lại nằm bên cạnh anh, còn một cánh tay vững chắc của anh thì đặt lên trước ngực cô.

Trên đời này không còn gì hạnh phúc và vui sướng hơn việc mỗi sáng thức dậy mở mắt ra là thấy anh nằm ngay cạnh mình.

Cô nhẹ mở mắt, ngắm nhìn khuôn mặt vẫn đang ngủ say của Long Trục Thiên. Nhìn cả trăm lần cũng không thấy chán.

Cho dù có nhìn góc nào, cô cũng vẫn cảm thấy anh là người đàn ông quyến rũ và đẹp trai nhất.

Có lẽ đã lâu lắm rồi anh không được ngủ ngon một giấc, mãi đến giờ vẫn đang chìm trong mộng đẹp, khe khẽ hít thở, bờ môi mỏng nhẹ giương lên.

Dương Tử Mi thấy đôi môi hồng hồng của Long Trục Thiên nhẹ hé, đột nhiên thấy có chút lười khô miệng đắng, không kìm được đưa lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc của mình.

Muốn hôn một cái quá đi! Lòng cô đang gào thét điên cuồng.

Bình thường lúc hai người ở cạnh nhau, vì sợ thân thiết quá sẽ gây ra phản ứng thái quá, không thể khống chế được nên lần nào Long Trục Thiên cũng chỉ dùng môi cạ nhẹ lên đỉnh đầu với trán của cô một tí là thôi.

Mỗi lần như thế, cô đều thấy rất ảo não, lòng thầm trách anh một trận, sao không gần thêm chút nữa chứ? Cô cũng biết là anh lo cho cô, sợ cô bị phá công.

Nhìn, nhìn thôi!

Cô âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, duỗi ngón tay chạm nhẹ lên mặt anh, từ cặp mày, đôi mắt, cái mũi đến cái miệng.

Ừ, gió bụi Mạc Bắc cộng thêm vẻ thành thực và phong sương trên mặt anh, khiến anh càng có vị đàn ông hơn. Chỉ không biết, khoảng thời gian vừa rồi anh sống thế nào.

Đột nhiên, hàng lông mi đen rậm của anh khẽ run run.

- Anh tỉnh rồi à?

Cô thấp giọng hỏi.

- Không.

Anh trả lời, nhưng lại không mở mắt, nói một câu khiến cô suyt ngất:

- Anh là người đẹp ngủ trong rừng.

- Có phải muốn hoàng tử đến hôn một cái cho tỉnh không?

Dương Tử Mi nhe răng hỏi.

- Đúng vậy.

Long Trục Thiên đáp.

Dương Tử Mi ngửa đầu lên, hôn nhẹ một cái lên trán anh, nhưng lòng lại hồi hộp như thể đang hôn trộm vậy.

Tuy hai người đã rất thân thuộc, nhưng mỗi lần muốn hôn anh, cô đều rất hồi hộp, tim cứ như cây cung lúc nào cũng có thể sẵn sàng rời khỏi nỏ.

"Đúng là ngây thơ."

Cô kêu thào một tiếng trong lòng.

Long Trục Thiên vẫn chưa mở mắt, nói tiếp:

- Anh là hoàng tử ếch.

- À, thế thì em sẽ là công chúa đến giải cứu anh.

Dương Tử Mi chớp chớp mắt, cúi đầu thom một cái lên mí mắt anh, lướt nhẹ một cái rồi thôi.

Nhưng Long Trục Thiên vẫn chưa mở mắt.

- Giờ anh lại là gì nữa đây?

Dương Tử Mi chờ anh, xem anh có thể nói ra nhân vật chờ được hôn trong truyện nữa không.

- Anh là đàn ông!

Đột nhiên Long Trục Thiên nói, cánh tay thô chắc giờ lên, kéo cả thân thể yếu ớt nhỏ nhắn của cô lại, để cả người cô áp sát vào lồng ngực anh, một tay siết chặt vòng eo mềm mại của cô, một tay vuốt ve mái tóc dài đen nhánh kia.

Mặt hai người dính sát vào nhau...

Bóng hình đối phương in hằn vào đáy mắt, đang dần dần phóng to lên. Tim Dương Tử Mi lại đập thành thịch.

- Tốt quá!

Long Trục Thiên đột nhiên ôm chặt lấy cô, nói một cách cảm thán:

- May mà không phải là mơ.

- Vâng, em cũng thấy thật tuyệt!

- Anh yêu em

Đột nhiên, Long Trục Thiên đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào con ngươi đen bóng của cô, chân thành nói.

Tim Dương Tử Mi lại đập thành thịch, niềm vui sướng hạnh phúc chảy dạt dào trong lòng cô như sóng thủy triều

Cô không nhận được nữa, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, sau đó nhả ra, ánh mắt mang theo chút mơ màng nhìn anh:

- Em cũng yêu anh.

Bỗng nhiên, cả người Long Trục Thiên co cứng lại, hít thở nặng nề, đáy mắt xẹt qua chút nhẩn nhẩn...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 446: Không thể mê hoặc người khác như thế được

- Dậy... thôi!

Long Trục Thiên đẩy cô ra rồi ngồi dậy:

- Anh đi tắm chút.

Dương Tử Mi nằm trên giường, phẫn nộ nhìn lên trời một cách bất lực, hai chân dậm dậm xuống giường một cách đau khổ.

Đây là cái đạo lý gì thế này?

Đã cho cô trọng sinh rồi thì sao không cho cô về cái thời lớn tuổi tí chứ?

Nếu giờ mà là mười tám tuổi thì tốt biết bao!

Thực sự không hiểu, tại sao gần gũi trước thời hạn lại phá công? Chẳng lẽ cô tu luyện Đồng Tử Công sao?

Cô thực sự có cảm giác muốn chạy tới bóp chết sư phụ mình.

Sau khi tắm rửa xong, Long Trục Thiên liền đi ra, tay cầm một cái khăn tắm, lau lau mớ tóc ướt, người mặc một cái áo choàng ngủ màu đen, lồng ngực vững chắc lộ ra ngoài.

Bộ dạng này, muốn gọi cảm thể nào là gọi cảm thể đó.

Dương Tử Mi thấy cô đã hoàn toàn bị vẻ đẹp của anh mê hoặc mất rồi, nên nằm lì trên giường đấm đấm kêu than:

- Quay vào nhà tắm ăn mặc quần áo gọn gàng vào ngay cho em, không được mê hoặc người ta như thế. Đúng là khổ quá mà!

Thấy cô như vậy, Long Trục Thiên không nhịn được bật cười.

Chỉ tiếc Dương Tử Mi không nhìn thấy nụ cười sùng ái yêu chiều của anh dành cho mình, nếu không sẽ càng đau khổ.

Long Trục Thiên ngồi xuống cạnh cô, vỗ vỗ cái lưng đang quay về phía mình của cô:

- Em cũng đi tắm nước lạnh cho sáng khoái đi!

Dương Tử Mi bất lực, tức tốc nhảy dựng lên, chẳng nhìn anh lấy một cái, lạo nhạo đi tắm một trận nước lạnh.

Quả nhiên, sau đó tất cả đều bình thường trở lại. Chẳng trách lần nào xúc động cô nhóc đó cũng chạy vào phòng tắm, thì ra là để dập tắt cơn lửa nóng trong người.

Sau khi tắm xong, Dương Tử Mi ăn mặc gọn gàng đi ra ngoài, nhưng lại thấy Long Trục Thiên đã cởi áo ngủ ra, mặc bộ áo sơ mi quần tây mà cô đã chuẩn bị trước đó, ngồi trước bàn mờ đồng giấy ra xem xem.

- Xem gì vậy?

Cô qua đó hỏi.

Anh đưa tay ôm lấy eo cô, để cô ngồi lên đùi mình, chỉ chỉ tờ giấy nói:

- Ủm, đây là bản đồ anh tìm thấy ở Mạc Bắc, em xem thử đi.

Đây là một tấm bản đồ cũ được làm bằng da dê.

Nhưng mà, Dương Tử Mi vừa nhìn cái đã lập tức nhận ra tấm bản đồ này giống y hệt tấm bản đồ trên tấm lụa vàng của mình. Chỉ là, tấm bản đồ này đã có từ lâu, phía trên đều mang vết tích của đồ cổ xa xưa.

- Em cho anh xem một thứ giống cái này.

Cô trượt từ trên đùi anh xuống, lấy ra một cái túi nhỏ mà mình hay để bên mình, móc ra một cái hộp ngũ giác, một tấm bản đồ và một tấm thẻ gỗ.

- Anh nhìn xem hai tấm bản đồ này có giống nhau không?

Dương Tử Mi để tấm vải lụa vàng và tấm giấy da dê vào một chỗ.

Long Trục Thiên quan sát một cách kỹ càng, sau đó hơi hơi kinh ngạc hỏi:

- Giống y hệt nhau! Mi Mi, em tìm thấy nó ở đâu vậy?

Dương Tử Mi lập tức kể lại chuyện đã xảy ra trước kia một cách tóm tắt cho anh nghe, nhưng mà, không hề nhắc tới trận ác chiến với vị hàng quý sư cùng với chuyện con rối đột nhiên phát nổ. Chỉ chọn mấy chi tiết nghe không quá nguy hiểm để kể, để anh đỡ phải lo lắng.

Long Trục Thiên nghe xong, đầu tiên là cầm tấm thẻ gỗ lên, tỉ mỉ quan sát:

- Không sai, đây chắc là tấm thẻ gỗ mà mấy thị vệ hay đeo.

- Điều khiến em không hiểu là, tại sao tấm bản đồ này lại được giấu trong chiếc hộp do người Nhật Bản làm ra chứ?

Dương Tử Mi hoài nghi nói.

- Có lẽ lúc đó người Nhật Bản phát hiện ra tấm bản đồ, biết rằng bên trong đó chắc chắn ẩn giấu một bí mật to lớn, nên mới sao chép lại, giấu trong chiếc hộp gỗ này.

Long Trục Thiên lại lật qua lật lại cái hộp ngũ giác bằng gỗ quan sát một cách kỹ càng, ngón tay khẽ sờ sờ vào hoa văn trên chiếc hộp:

- Anh đã từng thấy hoa văn kiểu này trên tấm bản đồ ở Mạc Bắc. Nhưng mà, lúc anh cảm thấy nó rất bình thường nên cũng không để ý gì nhiều.

- Chẳng lẽ... đây không phải là trùng hợp? Gia tộc của anh sẽ không có quan hệ huyết mạch gì với người Nhật Bản chứ?

Dương Tử Mi cau mày hỏi.

Chương 447: Có được yêu quái như vậy, còn cầu gì hơn

Không biết.

Long Trục Thiên lắc lắc đầu.

- Bây giờ anh chỉ muốn biết, rốt cuộc ký hiệu phần mộ trong tấm bản đồ này là cái gì.

Vậy là Dương Tử Mi nói lại những gì sư phụ cô từng chứng kiến cho anh nghe.

Nghe xong, con mắt đen trầm của Long Trục Thiên hơi sáng bừng lên:

- Lê nào đây chính là phần mộ tổ tiên của gia tộc nhà anh?
- Hoàn toàn có khả năng, nếu không sẽ không có những hình vẽ này.

Dương Tử Mi khẽ chạm tay vào thẻ bài gỗ đào.

- Anh có còn nhớ những hình vẽ mà anh từng thấy không? Lúc đầu anh dựa vào đâu mà kết luận nó có liên quan đến anh?
- Nó xuất hiện trong giấc mộng của anh.

Long Trục Thiên nhìn cô nói:

- Những hình vẽ này vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của anh, lúc thật lúc giả, vì vậy nên anh cũng không dám xác định, đây rốt cuộc là chuyện gì.
- Thì ra là vậy.

Trước đây Dương Tử Mi vẫn luôn lo lắng chuyện này, anh giấu hết toàn bộ thông tin về mình, không chịu để lộ chút nào là do anh chưa chắc chắn nên mới vậy.

- Anh có biết cha ruột của anh là ai không?

Dương Tử Mi không nhận được hỏi anh.

Long Trục Thiên nghe vậy khẽ nhíu mày. Thấy mày anh nhíu lại, tim Dương Tử Mi đau như bị đâm một lỗ vậy.

Cô áy náy nhìn anh:

- Em xin lỗi, em không nên hỏi chuyện này.

Long Trục Thiên mím mím môi, đưa tay vuốt vuốt tóc cô:

- Không sao đâu, vì anh cũng thực sự không biết cha ruột của mình là ai cả. Đến cả mẹ ruột của mình, giờ cũng chỉ là chút ký ức mơ hồ.
- Toàn bộ ký ức đã mất đi của anh đã quay lại chưa?

Dương Tử Mi đau lòng hỏi.

Long Trục Thiên gật gật đầu:

- Về cơ bản thì đã nhớ gần hết. Nhưng mà anh chỉ lưu luyến nhất đoạn ký ức chúng ta ở cạnh nhau, một thế giới chỉ có riêng hai ta.
- Vâng.

Đối với Dương Tử Mi, đó chẳng phải cũng là đoạn ký ức tuyệt vời nhất của cuộc đời cô sao?

- Nhưng, không sao cả. Sau này chúng ta cũng sẽ vẫn hạnh phúc.

Cô cúi tay nắm lấy tay anh, nhẹ giương đôi mắt kiên định lên nhìn anh nói.

- Ủ.

Long Trục Thiên duỗi tay ôm lấy cô vào lòng.

Hai người lại rơi vào trầm mặc.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa ục ục, Dương Tử Mi nghe thấy liền vội vàng chạy ra khỏi lòng Long Trục Thiên, ra mở cửa với vẻ mặt bức xúc, lúc mở ra thì phát hiện đó là Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn, chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn Dương Tử Mi, đáng thương như chú chó con bị bỏ rơi, khiến người khác thấy thương vô cùng.

Vốn dĩ Dương Tử Mi muốn mắng nó một trận, nhưng khi thấy bộ dạng này của nó thì lại không nổi, khom lưng xoa đầu nó hỏi:

- Sao vậy?

- Cô là người xấu! Bất tôi đứng một mình ở ngoài cả đêm qua uống gió tây bắc!

Tuyết Hồ ai oán khóc lóc kể lể.

- Được rồi! Trước kia lúc cậu chưa biết tôi không phải cũng một mình uống gió tây bắc sao?

Dương Tử Mi khinh bỉ nhìn nó một cái.

- Cái đó không giống!

- Có gì mà không giống? Nhiều nhất thì cũng chỉ quay lại như trước mà thôi.

- Quay lại như trước? Trước khi quen một người, và sau khi quen một người, rồi sau đó lại trở về cuộc sống một mình thì cảm giác sẽ giống nhau sao? Thế giờ tôi mà giết chết người đàn ông của cô, để cô trở về cảnh cô đơn như trước thì cô vẫn thấy giống nhau à?

Tuyết Hồ kêu ầm lên.

Tuy lời nói của nó có chút không sùng miện, nhưng cũng không phải không có lý. Đúng vậy, sau khi có một người bên cạnh rồi lại bị mất đi, thì cảm giác sẽ hoàn toàn khác biệt.

Sau này, cô tuyệt đối sẽ không thể chịu đựng được cảm giác mất đi Long Trục Thiên.

- Không cho phép cậu làm hại anh ấy.

Dương Tử Mi cảnh cáo Tuyết Hồ.

Cô biết Tuyết Hồ pháp lực cao cường, nếu nó muốn giết chết một người, thì sẽ dễ như trở bàn tay.

- Cô yên tâm. Tuy tôi không thích anh ta, nhưng anh ta là người của cô, nên tôi sẽ không hại anh ta đâu. Thậm chí còn bảo vệ anh ta ấy chứ.

Tuyết Hồ liếc mắt nhìn cô một cái, nói:

- Tôi là yêu quái nghìn năm chứ không phải loài người nhỏ mọn tự tư tự lợi thích đồ kị.

- Được rồi! Cậu là một con yêu quái cao thượng, một con yêu quái đơn thuần, một con yêu quái vĩ đại!

Dương Tử Mi nghe rồi nói.

- Đây là đương nhiên!

Tuyết Hồ có chút kiêu ngạo ngẩng ngẩng đầu:

- Có được con yêu thế này bên cạnh, cô còn cầu gì hơn nữa.

Dương Tử Mi bắt lực thật rồi.

Xem ra, người và yêu giống nhau, đều thích tự sướng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 448: Bản đồ o giác (1)

Bé tôi đi, tôi muốn ở cùng mấy người. Yên tâm đi, tôi đảm bảo sẽ không quấy rầy hai người đâu, tôi là một con yêu quái có phẩm chất đấy.

Tuyết Hồ vênh mặt lên, đôi mắt to như viên ngọc linh động hoạt bát nhìn Dương Tử Minh một cách đáng thương.

Ôi cái tên này!

Dương Tử Mi hoàn toàn không thể để con tiểu hồ ly thích giả đáng yêu trước mặt với mỹ nam cổ đại phong thần như ngọc ở cùng nhau được.

Nhưng cô vẫn dang tay ra.

Tuyết Hồ thấy vậy vui sướng nhảy vào lòng cô, cuộn mình trong đó, tham lam hít lấy mùi hương cơ thể cô:

- Cô mà không ôm tôi nữa là tôi sẽ tác thờ mà chết đấy.

- Bớt phóng đại đi.

Dương Tử Mi ôm lấy nó rồi đi vào phòng.

Long Trục Thiên đang quan sát hai tấm bản đồ một cách tỉ mỉ, nhích mắt lên thì thấy con tiểu hồ ly trong lòng Dương Tử Mi:

- Là con vật này gõ cửa à?

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Vứt nó sang một bên.

Long Trục Thiên nói một cách đầy bá đạo.

Dương Tử Mi nghe vậy liền đặt Tuyết Hồ lên bàn.

Long Trục Thiên lại ôm cô đặt lên đùi mình.

Tuyết Hồ thấy cảnh này, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, thực sự chỉ muốn cắn một phát vào mặt Long Trục Thiên.

Nhưng mà tức thì tức thôi. Nó đã hứa với Dương Tử Mi rồi, phải bảo vệ người mà cô yêu như bảo vệ cô. Vậy nên nó chỉ có thể nén giận trong lòng, tro mắt nhìn hai người họ tình chàng ý thiếp, còn mình thì buồn bã u mê.

- Mi Mi, em hãy nhìn kỹ hai tấm bản đồ này đi, hình như chúng khác nhau.

Long Trục Thiên nói, giọng điệu mang theo chút hưng phấn.

Dương Tử Mi nhìn một cách cẩn thận:

- Em không thấy có gì khác nhau cả. Chỉ thấy một cái thì cũ, một cái thì mới thôi. Còn đâu tất cả các nét vẽ trên bản đồ đều giống nhau mà.

- Nhìn bên ngoài thì như vậy.

Long Trục Thiên đặt tay cô lên tấm bản đồ da dê:

- Em sờ thử xem, cảm xúc như thể có huyền cơ vậy.

Dương Tử Mi nhắm mắt lại, ngón tay sờ sờ lên tấm da dê một cách chăm chú, lúc đó đầu cô liền hiện ra hình ảnh một rặng núi rất rõ ràng, mà hình ảnh này, có hình dạng ngôi sao năm cánh.

Cô đang định cảm nhận thêm chút nữa thì đột nhiên trong đầu xuất hiện một cảnh hoa đào, hoa rơi từng đóa, bốc hơi thành một luồng khí độc rực rỡ bảy sắc cầu vồng, cứ như thể một lớp sương mù màu hoa đào phủ lên đất vậy, huyền ảo và mỹ miều vô cùng.

Bỗng nhiên, cô thấy hoa mắt chóng mặt, chẳng nhìn thấy gì ngoài một sắc hồng trải rộng.

Không hay rồi!

- Đào Hoa Chương!

Cô kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng mờ mắt ra, sắc mặt trắng bệch, miệng hít lấy hít để từng ngụm khí, nhưng vẫn thấy đầu mình ong ong, cứ như thể bị ngấm khí độc thật vậy.

- Mi Mi, em sao thế?

Long Trục Thiên thấy cô thế này liền vội hỏi.

Còn Tuyết Hồ thì nhảy qua, đặt vuốt mình lên mạch đập của cô, bắt đầu truyền chân khí của mình cho cô.

Lúc này đầu óc Dương Tử Mi mới thanh tỉnh lại đôi chút.

Cô lẳng lặng nhìn tấm da dê trước mặt, nhìn bề ngoài thì chẳng có gì thật, nhưng tại sao lại khiến cô rơi vào ảo giác như vậy chứ?

Chẳng lẽ, tấm bản đồ này có độc?

- Mi Mi, lúc này em nói Đào Hoa Chương, nó là cái gì cơ?

Long Trục Thiên hỏi cô.

Về Đào Hoa Chương, thì vẫn có một cách nói rất mơ hồ về nó: Đào Hoa Chương, nhìn xa thì như một lớp sương mù màu hồng đào, gió thổi không tan, đến tận mấy tháng sau mới tự tan biến, nếu ai không may rơi vào Đào Hoa Chương, thì không chỉ da mà cả xương cốt cũng sẽ bị ăn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 449: Bản đồ o giác (2)

Dương Tử Mi kể lại ảo giác vừa xuất hiện trong đầu cho Long Trục Thiên nghe.

Tuyết Hồ cũng nghe, nghe xong thì lập tức đưa cái mũi hồng hồng ướt ướt của mình qua ngửi ngửi tấm bản đồ da dê một lượt, sau đó lắc đầu nói với Dương Tử Mi:

- Bản đồ không có độc, chắc là có người đưa vu thuật vào đây rồi.

- Vu thuật?

Dương Tử Mi nhìn tấm bản đồ một cách quái dị, cô mới chỉ chạm nhẹ tay vào mà đã suýt nữa bị nhốt trong Đào Hoa Chương, loại vu thuật này đúng là quá mạnh rồi.

Long Trục Thiên cũng thử nhắm mắt lại, duỗi tay ra sờ sờ. Vừa chạm vào, não anh cũng bắt đầu hiện ra một cảnh tượng.

Nhưng mà, cảnh mà anh nhìn thấy khác hẳn so với cảnh Dương Tử Mi đã nhìn. Thứ anh nhìn thấy không phải là Đào Hoa Chương, mà là hơn mười cái quan tài bằng gỗ được đặt nằm cạnh nhau.

Tổng cộng có mười bốn cái, trong đó có hai cái quan tài màu đen trầm được bao quanh bởi mười hai chiếc còn lại, tạo thành tư thế bảo vệ sát sao.

Anh nhìn thấy rất rõ, trên mỗi cái quan tài đều có một lớp hoa văn đặc biệt, giống y như lớp hoa văn trên thẻ bài gỗ đào.

Khi Long Trục Thiên đang muốn nhìn rõ thêm tí nữa, thì đột nhiên có vô số thanh kiếm được bắn ra từ tứ phía, lao thẳng về phía anh.

- Trục Thiên...

Dương Tử Mi hét lên trong kinh hãi, vội tay lên đỉnh đầu anh một cái.

Lúc này Long Trục Thiên mới mở mắt ra, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Ban này có một thanh kiếm đâm trúng cánh tay anh, Long Trục Thiên có thể cảm nhận nỗi đau xuyên da thịt đó một cách rõ ràng.

Anh cúi đầu nhìn vào chỗ bị đâm trong ảo giác trên cánh tay, thì thấy ở đó có một vết máu đỏ tươi...

Bây giờ Long Trục Thiên mới kể hết những gì mình thấy cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nghe xong thì bị dọa cho kinh hãi.

Cô vẫn luôn cho rằng mình có chút hiểu biết về pháp thuật là đã lợi hại lắm rồi, giờ gặp phải thể loại vụ thuật dùng ảo giác để giết người như thật này thì cảm thấy mình đúng là gặp phải đại nhân vật rồi.

Éch ngồi đầy ghế, câu này rất hợp với cô lúc này. Dương Tử Mi đưa tay sờ vào vết đỏ hồng trên tay Long Trục Thiên, sau khi được cô xoa xoa một lúc, vết đỏ hồng đó liền biến mất.

- Không đau nữa rồi.

Long Trục Thiên nắm lấy tay cô, nghĩ lại vẫn hơi rùng mình nói:

- Nếu không phải lúc này em gọi anh kịp thời, thì chắc anh đã bị đâm chết từ lâu rồi.

- Máy cổ quan tài mà anh nói đến giống y hệt những gì sư phụ đã thấy. Không biết lúc đó sư phụ có gặp phải cơ quan kiểm trận như thế này không, chúng ta đi hỏi đi.

Dương Tử Mi kéo Long Trục Thiên lên và nói.

- Ủ.

Long Trục Thiên gật gật đầu:

- Anh về lâu vậy rồi mà vẫn chưa đi chào hỏi sư phụ, xấu hổ quá.

- Không sao đâu, sư phụ không trách anh đâu.

Dương Tử Mi thấy anh nói vậy thì an ủi.

Hai người nắm tay nhau đang định rời đi, thì Tuyết Hồ chạy đuổi theo rồi nhảy vào lòng Dương Tử Mi, bắt khẩn nói:

- Con nhóc chết tiệt! Sao lại quên tôi được hả?

- Cậu không quên tôi là được rồi.

- Hừ!

Tuyết Hồ hừ lạnh một tiếng, sau đó lại tự an ủi bản thân:

- Anh ta chẳng qua chỉ nắm tay cô mà thôi, tôi còn nằm trong lòng cô kìa. Á há há, mình vẫn được hưởng nhiều hơn.

Dương Tử Mi bất lực.

- Không được ôm nó trước mặt anh.

Long Trục Thiên cảm thấy con hồ ly này rất không bình thường, vậy nên vừa thấy nó nhảy vào lòng Dương Tử Mi anh liền thấy bức mình.

- Chuyện này... Anh đừng bảo là anh ghen với cả một con vật nhé?

Dương Tử Mi không khỏi xấu hổ hỏi.

- Đúng vậy.

Ấy thế mà Long Trục Thiên lại chẳng hề phủ nhận, thẳng thắn thừa nhận mình không chịu được cảnh này.

- Cậu nghe thấy chưa? Anh ấy không thích tôi ôm cậu, cậu tự đi đi.

Dương Tử Mi nói với Tuyết Hồ.

- Còn lâu!

Tuyết Hồ bám chặt vào ngực Dương Tử Mi không chịu buông.

Long Trục Thiên thấy thế liền duỗi tay xách đuôi nó lên nhìn nhìn, sau đó nói một câu buồn bực:

- Lại còn là con đực nữa chứ, sau này càng không được bế.

Dương Tử Mi cảm thấy thật là ngàn chám.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 450: Tay nắm chặt tay

Tuyết Hồ tức đến nổi xù cả lông. Nó giơ chân sau lên đập đập, đập trúng cổ tay của Long Trục Thiên.

Bị nó đập trúng, Long Trục Thiên cảm giác như bị cả tấn búa đập vào vậy, cả tay vô lực buông lỏng.

Tuyết Hồ thấy thế liền nhảy ra khỏi tay anh, treo tót lên một nhánh cây, ôm chặt lấy đuôi mình, nhìn anh hét lên một cách đáng thương và phẫn nộ:

- Gã đàn ông nhà cô đúng là tên biến thái!

Dương Tử Mi nghe xong chỉ biết chỉ chỉ tay, nhả mày nhìn nó một cách bất lực.

- Sức mạnh của nó cũng khá đấy chứ.

Long Trục Thiên lắc lắc cánh tay bị đá trúng, bực mình nói với Dương Tử Mi.

- Chuyện này... nó là linh vật mà, nên tất nhiên sức mạnh sẽ không tầm thường.

Dương Tử Mi cảm thấy thật xấu hổ giải thích.

- Là con vật đáng ghét thì có!

Long Trục Thiên liếc mắt Tuyết Hồ đang đứng trên cây, nói.

- Anh mới là cái đồ đáng ghét! Cả nhà anh đều là đồ đáng ghét!

Tuyết Hồ tức đến nổi dựng hết lông lên, nhìn từ xa giống y như một chú chó chow chow.

Dương Tử Mi thấy bộ dạng tức giận đến xù lông của nó, liền không nhịn được ôm bụng cười phá lên.

Xem ra, sau này đối tượng cãi nhau với nó không phải Tiểu Thiên nữa, mà sẽ thay bằng Long Trục Thiên rồi.

Còn Tiểu Thiên, sau khi được hóa giải phong ấn, nhìn thấy Tuyết Hồ bị Long Trục Thiên chọc tức đến phát điên thì cười như lác lè, không ngừng kêu to:

- Anh rề vạn tuế!

Anh rề?

Dương Tử Mi nghe thấy nó gọi vậy tim liền đập thình thịch, gò má đỏ ửng lên, cô khẽ liếc mắt nhìn Long Trục Thiên một cái.

Thì thấy anh cũng đang nhìn mình.

Ánh mắt hai người khẽ chạm nhau. Tuy không có sét đánh tóe lửa, nhưng tim họ cứ rung rung như thể ai đó bắn súng bên trong vậy.

Long Trục Thiên đưa tay, nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Dương Tử Mi. Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, nắm chặt không rời..

Bây giờ Dương Tử Mi mới hiểu, vì sao những đôi yêu nhau đi trên phố lại cứ nắm lấy tay nhau không rời rồi, đó là bởi vì mạch máu của ngón tay gắn liền với trái tim.

Tay nắm chặt tay sẽ càng khiến tim thêm gần nhau.

Tuyết Hồ thấy cảnh này lại càng tức hộc máu, giơ vuốt che kín mắt lại chẳng thèm nhìn nữa, trong lòng còn không ngừng mắng Dương Tử Mi trọng sắc khinh bạn, chỉ biết có mỗi Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi quay đầu nhìn nó cười một cái, cũng chẳng thèm để ý nữa mà cùng Long Trục Thiên chạy đi tìm sự phụ.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đang tu luyện ở sau nhà.

Dương Tử Mi và Long Trục Thiên đến thì thấy cảnh này nên đứng yên một bên, đợi đến khi sư phụ mình phun ra một ngụm khí vẫn đục, thu hồi đan điền thì mới đi qua, cung kính chào ông:

- Chúc sư phụ buổi sáng tốt lành!

Long Trục Thiên cũng cung kính khom lưng chào một tiếng:

- Xin chào sư phụ, con là Long Trục Thiên. Con đã muốn đến chào sư phụ lâu rồi nhưng vẫn không có cơ hội, xin sư phụ lượng thứ.

Ngọc Thanh nhìn Long Trục Thiên, đánh giá anh một lúc. Với hơn một trăm năm kinh nghiệm nhìn người của ông, Long Trục Thiên cho ông một cảm giác rất kỳ lạ, nhưng lạ ở điểm nào thì ông lại không nghĩ ra được.

Nhưng mà, vì trước đó Dương Tử Mi đã kể sơ qua tình hình của anh cho ông nghe nên ông cũng không quá kinh ngạc.

- Ủ, chào cậu!

Ngọc Thanh nhàn nhạt gật đầu.

Thấy hai đứa đứng cùng nhau, một cao lớn lạnh lùng như kiếm tuốt khỏi vỏ, một lại kiêu diễm xinh đẹp mềm mại, nhìn có vẻ rất xứng đôi vừa lứa.

Nữ Nhiu có thể tìm được một người yêu thương mình ông cũng lấy làm vui mừng.

Thân làm sư phụ, chung sống với cô đã mười năm, đương nhiên ông cũng biết cô chịu ảnh hưởng của kiếp trước nên luôn không có cảm giác an toàn. Bên ngoài nhìn vào thì có vẻ như một người sắt đá lạnh nhạt, nhưng trên thực tế thì lại như một đứa trẻ yếu đuối và mịt mù trong tâm.

Mà người đàn ông đang đứng trước mặt ông dường như có thể cho cô cảm giác có thể dựa dẫm ý lại. Nếu như vậy thì khi ông chết đi cũng sẽ yên tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 451: Lấy lòng sư phụ, sư thúc

Riêng Ngọc Chân Từ thì lại rất có thành kiến với Long Trục Thiên, nên vừa nhìn thấy anh, ông đã tức đến dựng râu trợn mắt, hừ mạnh một cái:

- Thăng nhóc thối tha, tôi là sư thúc của Nữ Nhiu, mau đến chào hỏi đi.

Ấy vậy mà Long Trục Thiên lại chẳng hề tức giận.

Anh đi đến trước mặt Ngọc Chân Từ, khom lưng cung kính nói:

- Sư thúc, con xin lỗi, hôm qua con có hơi lỗ mãng, mong người bỏ quá cho.

- Hừ! Muốn tôi tha thứ á? Thế thì phải thể hiện chút thành ý chứ.

Nói xong Ngọc Chân Từ bày ra bộ dạng huênh hoang.

- Sư thúc, người đừng được đằng chân mà lân đằng đầu nhé.

Dương Tử Mi liếc ông một cái khinh bỉ.

- Phi phi! Con nhóc thối tha này! Vì một thằng đàn ông mà đi nói sư thúc con thế à? Sư thúc con buồn lắm con biết không?

Ngọc Chân Từ cố ý xụ mặt làm như thể mình đang tức lắm rồi ấy.

Long Trục Thiên thấy vậy liền móc từ trong túi ra một quyển sách cũ nát, nhìn có vẻ đã có lịch sử khá lâu đời đưa cho Ngọc Chân Từ:

- Sư thúc, đây là chút thành ý của tiểu bối.

- Lôi một quyển sách cũ nát ra mà bảo có thành ý á? Thành ý của cậu rẻ mạt quá đấy!

Ngọc Chân Từ lầm bầm, nhận lấy cuốn sách một cách miễn cưỡng.

Nhận xong ông mở cuốn sách ra xem với vẻ mặt đầy ghét bỏ, lật lật hết trang này sang trang khác, càng lật mắt ông càng sáng rực lên, cứ như thể nhìn thấy bảo vật vậy:

- Tên nhãi nhà cậu tìm thấy cuốn Thoái Phở này ở đâu vậy?

- Con biết sư thúc là truyền nhân của Đàm Gia Thoái, nên thấy tặng người cuốn sách này là thích hợp nhất. Cuốn sách này con lấy trộm từ tầng thư các ở Thiếu Lâm Tự ra đây.

Long Trục Thiên nói một cách thân nhiên, đáng vẻ như chuyện có thật vậy.

- Sao cậu lại biết tôi là truyền nhân của Đàm Gia Thoái?

Ngọc Chân Tử vừa giờ cuốn Thoái Phở quý giá đã thất truyền từ lâu, vừa kích động hỏi Long Trục Thiên.

Xem ra quyển Thoái Phở này của anh đã hoàn toàn mua chuộc được Ngọc Chân Tử rồi.

- Mi Mi nói với con ạ.

Long Trục Thiên nói, yêu chiều nhìn Dương Tử Mi một cái.

- Tiểu sư diệt tốt với thúc quá. Mọi người cứ nói chuyện đi nhé, thúc đi xem sách đây.

Nói rồi Ngọc Chân Tử cầm cuốn Thoái Phở ngồi chồm hồm sang một bên ngâm cứu. Lần này Long Trục Thiên lại đến trước mắt Ngọc Thanh, móc một cái bình sứ nhỏ màu trắng ngọc ra đưa cho ông:

- Sư phụ, đây là quà gặp mặt của tiểu bối, xin vui lòng nhận cho.

- Cậu khách sáo quá. Tiểu bối gặp trưởng bối, lẽ ra nên để trưởng bối tặng quà gặp mặt mới đúng.

Tuy Ngọc Thanh nói vậy, nhưng cũng không giấu ẩn tượng tốt của mình về Long Trục Thiên, đưa tay nhận lấy chiếc bình sứ.

- Trục Thiên, trong đây là cái gì thế?

Dương Tử Mi hiếu kỳ hỏi

- Bên trong là đan dược được chế từ tuyết liên Thiên Sơn ngàn năm, nhân sâm ngàn năm và đầu quạ ngàn năm. Nếu sư phụ ăn vào, phỏng chừng sẽ tăng thêm mười năm tuổi thọ.

Long Trục Thiên trả lời.

- Thật sao?

Dương Tử Minh trợn mắt hỏi.

Đại hạn của sư phụ sắp tới, chuyện này đối với cô mà nói là một chuyện cực kỳ kinh khủng. Trước đây cô đã từng nói chuyện điện thoại với anh, không ngờ anh lại nhớ, tìm được một viên đan dược quý giá thế này.

- Nghe nói viên Cửu Hoàn Đan này trên đời chỉ có hai viên duy nhất.

Đến cả một người vẫn luôn lạnh nhạt như Ngọc Thanh cũng phải khẽ nhú mày mở thử nắp bình sứ ra.

Bình vừa mở ra, một mùi thơm lập tức tỏa ra bốn phía, khiến ai ngửi vào cũng thấy tinh thần thoải mái phấn chấn.

Ngọc Thanh nhìn nhìn chiếc bình rồi lại đập nắp lại, đưa nó cho Dương Tử Mi:

- Đại hạn của bản đạo đã đến, cho dù có dựa vào viên Cửu Hoàn Đan này để kéo dài mạng sống thì nhiều nhất cũng chỉ được một năm rưỡi thôi. Không cần lãng phí thế đâu. Nữ Nữu, con giữ nó đi, sau này sẽ có lúc cần dùng.

- Không đâu sư phụ.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Đây là quà Trục Thiên tặng người, người mà không nhận anh ấy sẽ buồn lắm. Cho dù chỉ có thể giúp người kéo dài tuổi thọ thêm một năm rưỡi, con cũng đã vui lắm rồi. Bởi vì con có thể ở bên cạnh sư phụ nhiều thêm chút nữa. Sư phụ, người hãy ăn nó đi.

- Người là vị sư phụ mà Mi Mi quý trọng nhất, xin người đừng để cô ấy tổn thương.

Long Trục Thiên cũng nói.

Ngọc Thanh nghe vậy thì nhẹ thở dài một hơi, đem cất chiếc bình sứ vào đạo bảo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 452: Thất tình kiếm trận (1)

Dương Tử Mi kéo một cái ghế qua ngồi bên cạnh Ngọc Thanh, kể lại chuyện lúc nãy mà cô và Long Trục Thiên đã gặp phải cho sư phụ mình nghe.

Ngọc Thanh nghe xong thì khẽ kinh ngạc.

Ngọc Chân Từ đứng ở một bên lắng nghe, lập tức cảm thấy hứng thú:

- Còn có cả chuyện siêu việt thế này cơ à? Cho sư thúc sờ thử xem nào.
- Sư thúc, một khi ảo giác xuất hiện, nếu người phát hiện có nguy hiểm thì hãy mở mắt ra ngay lập tức, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Dương Tử Mi lo lắng nói.

- Biết rồi mà. Sư thúc con có phải trẻ con đâu.

Ngọc Chân Từ sốt ruột trả lời, ngồi sang một bên cứ giục Long Trục Thiên mau mau mở mắt bản đồ da dê ra.

Long Trục Thiên mở mắt bản đồ ra...

Theo đó, Ngọc Chân Từ cũng nín thở nhắm mắt lại, duỗi tay chậm chậm sờ vào tấm bản đồ, sờ một lúc lâu cũng chẳng có cảm giác gì.

- Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ nó khinh thường thúc sao? Cứ sờ mãi mà chẳng thấy gì cả.

Ngọc Chân Từ âm ức kêu oai oái.

- Sư đệ, có thể là do đệ chưa đủ tinh tâm.

Ngọc Thanh nói xong liền bỏ phát trần sang một bên:

- Để huynh thử xem.

Sau đó ông liền nhắm mắt lại, ngón tay sờ tấm da dê một cách tỉ mỉ một lúc, nhưng sau cũng mở mắt ra lắc lắc đầu:

- Chẳng có chút cảm giác gì cả.

Ngọc Chân Từ bức xúc:

- Hai đứa con sờ thì ảo giác liền xuất hiện, nhưng hai người chúng ta sờ lại vẫn chỉ là một tờ giấy trắng, chán chết đi được.
- Có lẽ nó chỉ có tác dụng với những ai liên quan thôi.

Long Trục Thiên đứng một bên lên tiếng.

- Ừ.

Dương Tử Mi cũng cho là như vậy, cô nhìn sư phụ nói:

- Đúng rồi sư phụ, trước kia người đã từng đến khu vực trung tâm của hầm mộ, có nhìn thấy mười bốn cỗ quan tài đó, thế có phải người cũng gặp phải mấy loại kiếm trận hung hiểm kia không?
- Ừ đúng.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Đó là Thất Tình Kiếm Trận, lúc đấy cũng may sư phụ biết cách phá giải, nên cũng không sao cả. Nếu ta mà không hiểu cách phá thì dù có thần thông quảng đại đến cỡ nào, thân thể linh hoạt đến cỡ nào cũng sẽ phải chôn thân trong trận pháp ấy.

- Sư phụ, Thất Tinh Kiếm Trận là gì vậy?

Dương Tử Mi hỏi ông, trong lòng lại càng cảm thấy bản thân mình thật nông cạn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 453: Thất tinh kiếm trận (2)

Long Trục Thiên đứng một bên trầm ngâm im lặng, sau nhìn Ngọc Thanh, nói:

- Sư phụ, có thể dạy con cách phá trận được không? Con muốn vào thế giới ảo ấy một lần nữa.

Ngọc Thanh gật đầu, bắt đầu dùng bày Bát Quái Trận bằng nhánh cây với Ngọc Chân Tử, giải thích cho anh nghe bí mật biến hóa và vị trí cửa sinh của trận pháp.

Về phương diện này, Long Trục Thiên có ngộ tính cực cao, chỉ nói một chút đã hiểu ngay.

Còn Dương Tử Mi từ nhỏ đã học mấy thứ bát quái âm dương ngũ hành này nên càng dễ hiểu. Chỉ là, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ tu luyện kiếm pháp, phòng chừng đến lúc cần dùng thì cô cũng chỉ thuộc lý thuyết thiếu cơ sở thực tế mà thôi.

Song, những biến đổi của kiếm pháp này thật lợi hại, tuy chỉ được tạo ra từ nhánh cây nhưng Dương Tử Mi vẫn có thể nhìn thấy sức mạnh tấn công của chúng một cách rõ ràng.

Chẳng trách Long Trục Thiên lại bị thương trong ảo giác được.

Nếu không phải kịp thời tỉnh lại, thì có lẽ đã bị một trăm linh tám thanh kiếm này đâm cho thùng như nhím rồi.

- Trục Thiên, cậu có sẵn nền tảng về kiếm pháp không?

Ngọc Thanh giải thích xong liền hỏi một câu cực kỳ mấu chốt.

Long Trục Thiên gật đầu:

- Bắt đầu từ lúc nhỏ, ông ngoại con đã dạy con kiếm pháp, đến năm mười ba tuổi, mới phát hiện dù kiếm pháp có cao siêu đến đâu cũng không bằng một viên đạn, vậy là con bỏ không học nữa.

- Tuy rằng sự xuất hiện của vũ khí nóng đã giáng một đòn chí mạng vào vũ khí lạnh, nhưng không thể thay thế được hoàn toàn. Tu luyện kiếm pháp, ngoài tác dụng tấn công phòng ngự ra còn có thể tu tâm dưỡng tính.

Ngọc Thanh nói.

- Sư phụ, con chưa bao giờ thấy người dùng kiếm.

Dương Tử Mi đứng một bên rầu rĩ nói.

- Sư huynh từng đấu kiếm thất bại dưới tay người khác, nên lúc đó đã thôi sẽ không bao giờ dùng kiếm nữa. Tiểu sư đệ à, thúc nói cho con biết nhé, kiếm pháp của sư phụ con tuyệt lắm đấy.

Ngọc Chân Tử hóng hót vào.

- Thật à?

Mắt Dương Tử Mi sáng rực lên:

- Sư phụ! Có phải người cũng giỏi như mấy người trong phái Võ Đang rồi Toàn Chân Giáo được viết trong mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp không?

- Phụt! Sư huynh! Huynh không nói cho tiểu sư đệ nghe về sư môn của chúng ta sao?

Ngọc Chân Tử phụt cười.

- Thế là ý gì ạ?

Dương Tử Mi không hiểu bèn hỏi.

Trước nay sư phụ chưa bao giờ kể cho cô nghe về truyền thừa của sư môn.

- Sư phụ của chúng ta cũng chính là sư tổ của con, trưởng môn thứ chín mươi của phái Võ Đang, con nói xem, mình thuộc giáo phái nào?

- Gì cơ?

Dương Tử Mi hết sức kinh ngạc:

- Thực sự có phái Võ Đang sao? Thế sư phụ sư thúc, sao hai người không ở trên núi Võ Đang?

- Hơ! Giờ ngoài mấy người chúng ta ra, thì trên thực tế phái Võ Đang đã biến mất từ lâu rồi.

Ngọc Chân Tử cười nói:

- Năm đó phá cái gì mà Tử Cự ấy, nên đã bị hủy diệt hết rồi.

Dương Tử Mi nghe xong mà bất lực.

Đó là thời kỳ chính đạo bị diệt, cô cũng không thể xen vào.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Long Trục Thiên đã dùng nhánh cây để vót thành hình thanh kiếm, bắt đầu múa máy ở bên cạnh, thu hút sự chú ý của Dương Tử Mi.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử cũng ngừng nói, bắt đầu quan sát anh...

Cơ thể của Long Trục Thiên cường tráng nhanh nhẹn, chân khí nồng đậm, tuy chỉ cầm một thanh kiếm giả bằng gỗ, nhưng cũng khiến người ta cảm nhận được từng trận gió phát ra khi anh khua kiếm, lá trên cây cũng bị thổi rụng là tả.

Dương Tử Mi không hiểu gì về kiếm pháp hết, nhưng cũng bị phong thái của anh hấp dẫn.

Đúng là soái ca!

Từng động tác đá chân khua tay, xoay tròn hay bay lên không trung...

Tất cả đều khiến tim cô đập thình thịch như chú nai nhỏ.

- Ô? Kiếm pháp mà cậu ta đang múa chẳng phải là của phái Võ Đang chúng ta sao?

Sau khi nhìn một lượt, Ngọc Chân Tử kinh ngạc kêu lên:

- Hình như sư phụ đã từng nói chỉ có mình sư thúc biết bộ kiếm pháp này mà. Sao cậu ta lại biết? Chẳng lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 454: Lại sắp tham gia hội chợ đấu giá cổ vật

Không phải sư thúc. Sư thúc đã mất từ lâu lắm rồi, có lẽ chỉ là một đệ tử bên ngoài được sư thúc dạy thôi.

Ngọc Thanh lắc lắc đầu.

- Ôi. Dù thế nào thì cậu ta cũng là đệ tử của phái chúng ta.

Ngọc Chân Tử hưng phấn nói.

Ngọc Thanh nghe vậy thì khẽ cười, vuốt vuốt cằm.

Long Trục Thiên ngừng múa kiếm, nhìn về phía Ngọc Thanh.

- Bắt đầu từ hôm nay cậu hãy luyện kiếm pháp của bốn môn cùng tôi đi.

Ngọc Thanh nói với Long Trục Thiên.

Đôi mắt của Long Trục Thiên khẽ sáng rực lên:

- Cảm ơn sư phụ
- Sư phụ, con cũng muốn học kiếm pháp.

Dương Tử Mi đứng cạnh cũng xen vào:

- Giờ càng ngày con càng cảm thấy mình nên học thêm chút võ thuật nữa. Nếu không thì con quá yếu.

Thực ra điều cô muốn hơn là được luyện kiếm cùng Long Trục Thiên.

- Được. Kiếm pháp tốt nhất để phá Thất Tinh Kiếm trận là kiếm pháp có cả hai thái cực, cần hai người phối hợp. Nếu con có thể luyện thì quá tốt.

Ngọc Thanh gật gật đầu.

Dương Tử Mi vui mừng khôn xiết, chớp chớp mắt nói:

- Chúng con không phải trẻ con nữa, không muốn cứ mỗi lần luyện tập là phải dùng nhành cây đầu. Cho chúng con dùng kiếm thật đi.
- Phải tìm được thanh kiếm tốt nhất đã.

Bây giờ chỗ nào cũng nghiêm cấm buôn bán đao kiếm, huống hồ giờ đa phần toàn là kiếm nghệ thuật, muốn kiếm tốt trừ phi tìm được đồ cổ.

Dương Tử Mi đang suy nghĩ xem nên đi đâu mua kiếm thì đột nhiên điện thoại reo, cô mở ra xem thì thấy Tống Huyền gọi đến.

- A lô thầy Tống.

Lâu lắm rồi không gặp Tống Huyền, lúc nghe thấy giọng anh, Dương Tử Mi thấy rất vui:

- Chị Thanh Mai đã đỡ chưa ạ?
- Cô ấy đỡ hơn rồi.

Tống Huyền trả lời.

- Thế thì tốt, thầy Tống tìm em có chuyện gì thế?
- À, Tiểu Mi, ngày mai thành phố B có một phiên hội chợ đấu giá, anh muốn hỏi em có muốn đi cùng không?

Tống Huyền hỏi.

Dương Tử Mi nghe xong vô cùng hứng thú trả lời:

- Muốn chứ! Mai mấy giờ vậy? Em đi với thầy.
- Sáu giờ tối ngày mai, anh đến đón em.

Tống Huyền thấy Dương Tử Mi bảo cũng muốn đi tham gia đấu giá nên rất vui.

Anh biết, tuy kiến thức của Dương Tử Mi về đồ cổ còn chưa được phong phú, nhưng cô rất nhạy cảm với mấy món đồ kiểu này, chưa bao giờ đánh giá sai món nào cả.

Cho nên nếu đưa cô đi cùng thì anh sẽ không lo rước phải đồ rơm hoặc mua phải đồ tuần táng kém may mắn.

Trước đây Dương Tử Mi đã từng tham gia đấu giá cổ vật một lần, những người ở đó ai cũng đều mặc đồ cổ trang cả.

Ngoài bộ quần áo cổ trang lần trước Tống Huyền mua cho mình ra, Dương Tử Mi chẳng có bộ nào khác ngoài quần áo mặc bình thường, cho nên mới gọi điện cho mẹ của Hạ Muội:

- Cô ơi, tối mai cháu định đi thành phố B tham dự hội chợ đấu giá cổ vật, trong tiệm của cô có bộ cổ trang nào hợp không?
- Ha ha! Đúng dịp quá! Nhà thiết kế của tiệm cô vừa mới may một bộ lễ phục dựa theo số đo của cháu đấy. Cô đang định gọi điện cho cháu, hỏi xem cháu có muốn qua thử không đây.

Cô Hạ cười cười nói.

Dương Tử Mi nghe xong thì vui sướng đáp:

- Cháu cảm ơn cô nhé! Đúng là nắng hạn gặp mưa rào. Lát nữa cháu qua thử ạ.

- Ha ha, đừng cảm ơn cô, cháu phải cảm ơn thợ thiết kế Ly ấy. Từ sau khi cậu ta thấy cháu là bắt đầu điên cuồng thiết kế quần áo cho cháu. Cậu ấy bảo quần áo của mình phải để cháu mặc mới thể hiện được giá trị thiết kết.

- Ha ha, vậy cháu cảm ơn cậu Ly nhé.

Dương Tử Mi cười nói.

- Tiểu Mi, nghe Hạ Muội nói đã mấy ngày cháu không đi học rồi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Cô Hạ thân thiết hỏi.

- Cháu cảm ơn cô, không có chuyện gì to tát đâu ạ. Cháu về quê mấy hôm ấy mà.

Sự quan tâm của cô Hạ khiến Dương Tử Mi rất cảm động.

Ba người nhà họ Hạ đối xử với cô rất nhiệt tình thành tâm, cô thực sự rất biết ơn họ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 455: Thử quần áo

Dương Tử Mi mang theo cả Tuyết Hồ đi thẳng đến tiệm quần áo của cô Hạ.

Lúc đến đã thấy cô Hạ và Hạ Muội đang đợi cô trong đó rồi.

- Tử Mi!

Hạ Muội vừa thấy Dương Tử Mi đến là lao như bay tới, kéo tay cô nói:

- Đồ đáng ghét! Mấy ngày nay đi đâu thế hả? Còn chẳng thèm lên lớp nữa chứ, nhớ bạn chết mất!

- Tớ về quê mấy hôm ấy mà. Sao bạn lại ở đây?

Gặp Hạ Muội, Dương Tử Mi cũng thấy rất vui.

- Mẹ tớ nói cậu sắp tới nên tớ cũng đến luôn, không thì không biết tìm bạn ở đâu mới được cơ.

Hạ Muội nói.

- Tớ chuẩn bị thứ hai đi học lại đây.

- À đúng rồi! Tuần sau là bắt đầu đợt thi thử thứ hai đấy, cậu phải đi thi để giành vị trí đầu bảng nhé.

Hạ Muội dặn dò cô.

- Lại kiểm tra á?

Đợt thi thử nhất cô đứng vị trí thứ nhất thì còn cảm thấy vui vui, giờ chẳng có chút hứng thú gì với kỳ thi nữa rồi, cũng chẳng quan tâm đến vị trí nhất nhì gì nữa.

- Đúng vậy! Đợt thi thử này rất quan trọng đấy, đây là buổi thi thử trước kỳ thi giữa kỳ, vị trí cũng căn cứ vào chỗ ngồi ở kỳ thi giữa kỳ, bạn phải đến đây, nếu không lúc thi thật rồi không tìm được chỗ ngồi là toi luôn.

Hạ Muội nói.

- Được.

Hạ Muội nhìn về phía Tuyết Hồ phía sau người Dương Tử Mi, hai mắt lập tức sáng rực lên:

- Đây là thú cưng bạn nuôi à? Đáng yêu quá! Tớ muốn sờ quá.

Nói xong cô ngồi xuống, đang định sờ thì Tuyết Hồ nhảy dựng lên, chui vào lòng Dương Tử Mi, không cho Hạ Muội sờ vào người.

Dương Tử Mi khó xử nói với Hạ Muội:

- Nó không thích bị người khác sờ, bạn thích thì nhìn là được rồi.

- Hu hu...

Hạ Muội chán nản bĩu môi, nhưng cũng không sờ vào người Tuyết Hồ nữa, chỉ nhìn nó một cách triu mến thôi, cô nghĩ có lẽ mình cũng phải nuôi một chú chó bé bé đáng yêu như này mới được.

- Tiểu Mi, qua đây thử quần áo đi.

Cô Hạ lấy ra một bộ lễ phục màu trắng rồi gọi Dương Tử Mi đến thử.

Bộ lễ phục này được may theo phong cách cực kỳ đơn giản của nhà thế kế Ly, vải hoa ren được gắn bên vạt áo, chất vải là sa tanh trắng thuần, đôi chỗ còn điểm xuyết thêm vài cánh hoa hồng, bên trái hông còn cột một cái đai ruy băng nơ bướm màu đen buông thõng xuống.

- Bộ lễ phục đẹp quá!

Hạ Muội thấy bộ lễ phục liền mở miệng khen:

- Tử Mi mà mặc bộ này vào thì sẽ đẹp lắm cho mà xem.

- Vốn dĩ bộ lễ phục này được may theo số đo của Tử Mi mà.

Cô Hạ cười cười đưa bộ quần áo cho Dương Tử Mi:

- Cháu đi mặc thử đi.

- Cháu cảm ơn cô ạ.

Dương Tử Mi đón lấy bộ quần áo rồi mang vào phòng thử đồ, cởi ra mặc thử thì thấy rất vừa người, rất thoải mái.

Sau khi mặc xong, cô bước ra ngoài. Cô Hạ và Hạ Muội nhìn thấy Dương Tử Mi bước ra thì sáng mắt lên.

- Oa! Đẹp quá đi mất! Nhìn bay bổng linh động thật đấy!

Cô Hạ xoay xoay người cô, tấm tắc khen.

Dương Tử Mi ngắm nhìn mình trong gương cũng cảm thấy rất vừa ý.

Bộ quần áo này được may rất tỉ mỉ kỹ càng, hoàn toàn làm nổi bật nên đặc điểm khí chất của cô, khiến cô có cảm giác như mình bỗng chốc như biến thành công chúa vậy.

- Mang giày nào!

Cô Hạ lấy ra một đôi giày cao gót đính đá đen, thiết kế của nó cũng cô cùng đơn giản, đưa cho cô mang vào.

Sau khi mang giày vào, Dương Tử Mi lại càng lộng lẫy.

- Hừm, trang sức đi kèm không hợp rồi.

Cô Hạ nhìn tấm thẻ gỗ đào màu đen tuyền và viên ngọc đựng hồn phách của Tiểu Thiên trước ngực Dương Tử Mi lắc lắc đầu:

- Đến lúc đó cháu tốt nhất không nên đeo trang sức, nếu có đeo thì cũng chỉ nên đeo ngọc trai thôi.

Dương Tử Mi đưa tay sờ sờ tấm thẻ gỗ đào với viên ngọc có Tiểu Thiên bên trong.

Tiểu Thiên không vui nói:

- Chị à, chị không được vứt bỏ em đâu đấy. Bất luận thế nào em cũng phải ở cạnh chị cơ.

Hồn phách của Tiểu Thiên vẫn luôn nhờ vào khí tức của cô để gia tăng linh khí, nên cô cũng sẽ không tùy tiện để nó rời xa mình đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 456: Có thể tham lam chút được không

Còn cả thẻ bài gỗ đào này nữa, thứ này do chính tay Long Trục Thiên đeo cho cô, nên cô càng không nỡ tháo nó ra, tuy nhìn thì đúng là không hợp với bộ quần áo thật.

Thấy cô có chút khó xử, cô Hạ đành thờ dài một hơi, chọn lấy một tấm khăn lụa màu trắng, buộc cẩn thận lên cổ cô:

- Nếu con không muốn tháo chúng xuống, thì hãy dùng cái khăn lụa này che đi, nếu con không sợ nóng.

- Dạ.

Tuy cái khăn lụa này nhìn có vẻ làm màu vô ích, nhưng so ra thì vẫn hơn thẻ bài gỗ đào và miếng học kia nhiều.

- Để tôi biến thành cái khăn cho.

Tuyết Hồ ngồi bên cạnh nói một câu.

- Hờ? Cậu còn biết biến thành hình cái khăn nữa cơ à?

- Không biết! Tôi chỉ biết biến thành người, nên mới ghen tị với cái khăn kia đấy.

- Ha ha!

- Dù sao đi đâu cô cũng đều phải mang theo tôi hết, đừng có đưa cái gã nhỏ mọn thô bạo kia theo.

Tuyết Hồ tức tối nói.

- Anh ấy sẽ không đi đâu.

Dương Tử Mi biết Long Trục Thiên sẽ không đến những nơi như vậy đâu, huống hồ từ sau khi sư phụ dạy anh kiếm quyết, anh đã hoàn toàn bị mê hoặc rồi.

Còn cô thì vừa mới luyện được tí đã thấy hết hứng thú, có lẽ là vì đó không phải là kiếm thật.

- Mẫn Cương, cậu đến rồi à?

Dương Tử Mi quay đầu thì nhìn thấy Mẫn Cương mặc một thân sơ mi trắng quần tây đi từ cửa vào, mấy ngày không gặp, hình như anh gầy hơn thì phải, có lẽ do chuyện của công ty nên lao lực quá độ.

Mẫn Cương vừa vào đã thấy cô mặc một bộ lễ phục màu trắng thuần, thanh nhã phiêu dật, trên môi mang theo ý cười nhàn nhạt, trông cô cứ như tiên nữ đạp mây bước ra từ trong tranh vậy.

Anh hơi ngơ ngác tim như ngừng đập khoảng một lúc, đến hít thở cũng ngừng lại.

Đẹp quá!

Anh ngơ ngẩn nhìn cô, quên cả hô hấp, hoàn toàn mất đi tri giác.

Đây là lần đầu tiên cô bị anh nhìn một cách nóng bỏng như thế, nên mặt Dương Tử Vi hơi ửng hồng, khóe môi nhẹ mang theo ý cười, chủ động chào hỏi anh:

- Mẫn Cương, cậu đến đây à?

Lúc này Mẫn Cương mới phục hồi tinh thần, vội vàng thu lại ánh nhìn của mình, gật gật đầu:

- Ủ, Hạt Muội nói cậu sẽ đến đây nên tớ đến xem thử.

- Tử Mi à, bạn không biết đâu, Mẫn Cương đã từng chạy đến tận lớp chúng ta để nhìn chỗ bạn ngồi, thế mà bạn lại không đi học. Anh ấy thất vọng đã

man ấy.

Hạ Muội ở bên cạnh, vẻ mặt mờ ám nói.

- Tớ... Tớ có chút việc muốn tìm cậu ấy đấy mà.

Dường như sợ bị hiểu lầm nên Mẫn Cương đã vội vàng thanh minh.

- Ha Ha! Có chuyện gì được cơ chứ? Cái vẻ mặt kia của cậu có đũa ngọc cũng sẽ nhận ra là cậu đang nhớ bạn ấy nhé.

Hạ Muội nghe răng treu chọc.

Mẫn Cương khẽ đỏ mặt, trốn tránh ánh mắt của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhìn anh, gò má cũng hơi đỏ lên.

Cô biết tuy kiếp này cô không yêu Mẫn Cương, nhưng vẫn có chút quyến luyến không thể không chế được, cô vẫn rất thích ngắm nhìn anh.

Cô cũng biết, thái độ mập mờ này sẽ vô cùng tàn khốc với Mẫn Cương.

Nhưng mà, cô không thể dừng việc tiếp cận anh được.

Có lẽ, là do cô quá ích kỷ, và quá tham lam.

Cô thầm thở dài một hơi, bước vào phòng thay đồ, cởi bộ lễ phục xuống, mặc lại quần áo bình thường lên, xong xuôi đâu đấy mới mở cửa bước ra.

Dường như Hạ Muội nhìn ra không khí giữa hai người có chút lạ nên mới âm thầm kéo Dương Tử Mi qua một bên, hỏi:

- Bạn không thích Mẫn Cương à?

- Thích.

Dương Tử Mi trả lời cô.

- Cậu ấy cũng thích bạn, hai người nhìn rất xứng đôi vừa lứa, hay là cứ đến với nhau đi.

Hạ Muội khích lệ cô.

- Nhưng không phải kiểu thích kia.

Dương Tử Mi giải thích:

- Tớ đã có người yêu rồi, sau này đừng nói những câu như vậy nữa.

- Không phải chứ? Là ai đã cướp đi trái tim thiếu nữ của bạn thế? Mẫn Cương đáng thương quá!

- Có cơ hội sẽ giới thiệu cho bạn.

Dương Tử Mi không muốn nói đến chuyện này quá nhiều, nhếch miệng nói.

Thấy vậy, Hạ Muội cũng thức thời không hỏi nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 457: Sẽ kiếm lớn đấy

Sau khi tạm biệt Hạ Muội xong, Dương Tử Mi và Mẫn Cương đi ra khỏi tiệm quần áo, chuẩn bị đến công tư Thiên Bách Độ.

- Cậu có muốn ngồi ghế sau không?

Thì ra lúc Mẫn Cương đến đây vẫn dùng chiếc xe đạp cũ mà anh thích.

Dương Tử Mi nhìn về phía ghế sau chiếc xe, khẽ cười, lắc lắc đầu:

- Không cần đâu, tớ đi bộ được rồi.

Trong mắt Mẫn Cương khẽ xẹt qua chút thất vọng.

Anh biết vì sao cô không chịu ngồi lên xe mình rồi, đó là vì cô đã giữ lời hứa với một người khác.

Vậy nên anh cũng không lên xe nữa, mà dắt xe đi bộ cùng cô.

Thời gian ở cạnh nhau không nhiều, nên anh chỉ muốn tranh thủ trân trọng khoảnh khắc này thôi.

- Đây là chó cậu nuôi à? Là loại gì vậy?

Mẫn Cương nhìn Tuyết Hồ đang nằm trong lòng Dương Tử Mi, nghĩ chủ đề nói chuyện.

Tuyết Hồ nghe anh nói xong thì phát điên, nó thực sự không hiểu, sao con người của thế giới này cứ nhìn thấy nó là lại hỏi Dương Tử Mi nó là giống chó gì chứ?

Nó là hồ ly mà, hồ ly đấy nhé!

- Không phải là chó, mà là hồ ly.

Dương Tử Mi cũng cảm nhận được tiếng hò hét đầy phẫn nộ phát ra từ tận đáy lòng của Tuyết Hồ, nên đã giải thích cho Mẫn Cương.

- À? Tớ còn tưởng nó chỉ là giống chó Phốc sóc nhìn giống hồ ly cơ. Ở nhà tớ cũng có một con nhưng không giống con này, cứ tưởng là khác giống.

Mẫn Cương kinh ngạc hỏi:

- Hồ ly có nghe lời ngoan ngoãn như chó không?

- Nó ngoan và nghe lời hơn tất cả các giống chó.

Dương Tử Mi nghĩ chắc lúc này Tuyết Hồ đang điên lắm rồi, nên đuổi tay sờ sờ đầu nó nói.

Mẫn Cương thấy rất rõ con hồ ly này đã nhìn anh một cái khinh bỉ, còn lè lè lưỡi, thậm chí còn giơ móng lên thể hiện sự bất mãn của mình cơ.

Xem ra, con hồ ly này còn hiểu tiếng người hơn con chó Phốc nhà anh nhiều.

- Lần sau tớ sẽ mang chó nhà mình đến cho chúng nó chơi với nhau nhé, hai đứa nó giống nhau thật đấy, không khéo còn có thể trở thành bạn tốt.

Mẫn Cương nói.

Tuyết Hồ nghe xong lại tức đến xù lông, bắt nó chơi với một con chó tầm thường á? Thật là sỉ nhục một con hồ ly ngàn năm như nó quá mà.

Nó nhìn Mẫn Cương một cái khinh thường, chẳng thèm để ý đến anh, cuộn tròn lại trong lòng Dương Tử Mi rồi đánh một giấc.

Thế giới loài khiến thực sự quá nhạt nhẽo với yêu quái.

- Đúng rồi. Tử Mi, tớ đã mua lại mảnh đất kia rồi, hơn nữa còn mua được với giá hời nữa chứ. Giá của mảnh đất đó giờ đã tăng đến 8000 đồng một mét vuông rồi. Lúc nó mới có 2000 đồng một mét vuông, chủ đất đã muốn bán gấp, tớ mới nói cái ông ấy còn chẳng kịp trả giá đã ký luôn hợp đồng chuyển nhượng rồi.

Mẫn Cương nói.

- Thế thì tốt quá. Qua vài năm nữa thì nơi đó sẽ trở thành của quý đấy, đến lúc nó phải đến mấy vạn một mét vuông, rồi chúng ta sẽ chẳng cần làm gì, chỉ dựa vào mảnh đất ấy thôi là đã có thể kiếm bộn tiền rồi.

Dương Tử Mi hí hóp mắt cười nói.

- Giờ đó vẫn là khu mới mở rộng, tạm thời mọi người vẫn chưa nhìn ra giá trị của nó, nhưng cha tớ đã nhìn ra rồi, nên thẳng tay đi vay một khoản để mua mấy mảnh liền.

Mẫn Cương tiếp lời.

- Hà?

Dương Tử Mi hơi kinh ngạc.

- Ông ấy nói ông ấy tin vào mắt nhìn của cậu.

Mẫn Cương cười nói:

- Vậy nên mới dốc hết vốn liếng ra vậy đấy.

- Thế thì ông ấy kiếm lớn rồi! Ha ha!

Dương Tử Mi cười lớn, cô là người đến từ tương lai, nên rất hiểu tất cả những thay đổi sắp sửa xảy ra này.

Xem ra, Dương Thanh Hoa rất biết nhìn xa trông rộng.

- Tử Mi, ngày mai thành phố B có buổi bán đấu giá đồ cổ, tớ chuẩn bị đi cùng ông mình đến đó, đưa cả La Bạch đi nữa, xem có gian trưng bày gốm sứ Thanh Hoa không để nó học hỏi đôi chút. Cậu muốn đi không?

Mẫn Cương hỏi:

- À, thầy Tống cũng nói với tớ rồi. Tớ định đi với thầy ấy nên mới qua tiệm cô Hạ mua lễ phục đấy.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Thế thì tốt quá! Đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở thành phố B nhé.

Mẫn Cương rất vui mừng nói:

- Đi theo thầy Tống cậu đã học được không ít kiến thức về đồ cổ, đến lúc đó, phải giải đáp thắc mắc giúp tớ đấy nhé!

- Được thôi!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 458: Chế tác thanh hoa

Sau khi đến công ty, hai người họ thấy hai anh em La Thanh La Bạch đang đeo tạp dề, cúi đầu ủ rũ làm phôi gốm.

Vì hai anh em họ quá chăm chú nên không thấy Dương Tử Mi đến.

Dương Tử Mi nhìn hai anh em họ làm gốm, cũng rất hiếu kỳ đứng một bên hỏi Mẫn Cương:

- Nguyên liệu để làm ra loại gốm này có khác gì mấy nguyên liệu làm gốm bình thường không?

Nghe thấy giọng của cô, lúc này La Bạch mới ngẩng đầu lên cười với cô:

- Tử Mi đến chơi à?

- Ủ, mọi người cứ làm đi, đừng để ý đến tôi.

Dương Tử Mi nói xong, tiện tay lấy một cái ghế ra ngồi.

- Muốn làm giống thì bắt buộc phải dùng nguyên liệu giống y hệt gốm cổ mẫu, nếu không sẽ không đạt được thành quả cao. Mà đất để nặn phôi này, phải dùng đất giống với đất Ma Thương thời Nguyên, thế mới có thể tạo ra sản phẩm gốm Thanh Hoa vừa mềm nhẵn, vừa mềm mại, nhưng không quá chặt, không quá lỏng, tiết diện của gốm cũng có kẻ hờ đặc trưng rõ ràng. Khi vẽ gốm cũng phải làm y như tiêu chuẩn đã đặt ra của người xưa.

Mẫn Cương ngồi bên cạnh giải thích cho cô hiểu.

- Đất Ma Thương có khó tìm không?

Dương Tử Mi hỏi.

- Giờ đã rất khan hiếm rồi.

Mẫn Cương cười khổ nói:

- Giá gần như đất cát cổ ấy. Ngoài đất Ma Thương này ra, thì mực vẽ cũng cực kỳ khó tìm. Lúc đó, số màu vẽ dùng để vẽ gốm sứ Thanh Hoa cũng toàn nhập khẩu từ Iran về. Những nguyên liệu này, đã vô cùng khan hiếm vào cuối thời Minh Thanh, không thể nhập khẩu được nữa. Cha tớ có sai người đi Iran thu mua, nhưng cũng chỉ có thể mua được chút ít từ tay của những người làm thủ công mỹ nghệ.

- Thì ra đã cạn kiệt đến vậy rồi. Vậy sao các cậu còn mở công ty?

Dương Tử Mi hỏi, đương nhiên cô biết nguyên liệu để làm lại gốm Thanh Hoa rất khan hiếm, nhưng không ngờ lại khó tìm đến vậy, không có nguyên liệu thì sao duy trì được công ty?

- Chỉ có thể phân gốm thành hai loại thôi. Đất Ma Thương và mực Tô Ma Lý Thanh hàng thật giá thật sẽ được dùng để chế tạo ra gốm sứ Thanh Hoa loại một, còn những loại khác, thì chỉ có thể dùng các thành phần để tạo ra loại mực và đất gần giống Ma Thương và mực Tô Ma Lý Thanh thôi. Nhưng mà cái này cũng không dễ pha chế đâu, chỉ riêng việc mua màu nhuộm về pha là đã tốn tiền hơn dùng phần trắng rồi, hơn nữa còn phải không vi phạm luật.

Mẫn Cương giải thích một cách rõ ràng tỉ mỉ.

- Vậy đã tạo ra thành phẩm nào chưa?

Dương Tử Mi rất có hứng thú với chuyện này nên hỏi Mẫn Cương.

- Vừa làm xong một cái bát Thanh Hoa, nhưng La Bạch bảo đã thất bại rồi.

Mẫn Cương nói.

- Đúng, là sản phẩm thất bại. Lúc tô màu, tay hơi run nên vẽ hồng mất rồi.

La Bạch bắt lực nói.

- Không sao đâu, em chỉ xem thôi.

Mẫn Cương lấy một cái bát sứ Thanh Hoa từ trong phòng làm việc ra một cách cẩn thận.

Đối với La Bạch, tuy đây chỉ là sản phẩm thất bại, nhưng với Mẫn Cương, đó lại là cái bát đầu tiên kể từ ngày anh mở công ty, nó có ý nghĩa rất to lớn với anh.

Dương Tử Mi nhận lấy cái bát.

Cảm giác khi sờ vào cái bát này rất tốt, trơn nhẵn như ngọc, độ mềm mịn rất cao, bất luận là vẽ ngoài hay hoa văn, để bát hay lớp men đều giống y hệt sứ Thanh Hoa thời Nguyên.

Nếu cô không quan sát một cách hết sức tỉ mỉ thì chắc cũng chẳng nhìn ra đây không phải là bát cổ thật.

Hoa văn trên cái bát này cũng được vẽ một cách xuất sắc, tinh tế thanh lệ, cứ như thể màu xanh tươi nhạt của bầu trời sau cơn mưa vậy, khiến người ta cảm giác thật vui vẻ thoải mái, thích đến nỗi không muốn rời tay.

- Nét vẽ hồng ở đâu vậy?

Dương Tử Mi cố gắng tìm chỗ vẽ bị hồng mà La Bạch nói, nhưng không tài nào tìm được.

- À, ở đây này. Nó nằm ở một chỗ rất khó quan sát.

Mẫn Cương chỉ vào phần cánh hoa của một bông hoa trên cái bát.

Quả nhiên trên cánh hoa đó, có một nét vẽ nhỏ xíu lướt qua, nhưng nếu không nhìn cẩn thận thì chắc chắn sẽ không nhìn ra, hơn nữa lỗi này cũng không hề ảnh hưởng gì đến cảm quan của cả bông hoa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 459: Nhà họ Mẫn bị cháy

- Anh La Bạch ơi! Máy hình vẽ này đều là anh vẽ à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Đúng vậy.

La Bạch gật gật đầu:

- Bọn tôi chỉ mô phỏng gốm sứ theo thời cổ, chứ không làm đồ dờm. Vì thế tất cả những hình vẽ trên sản phẩm đều do tôi tự nghĩ ra.

- Đẹp lắm đấy!

Dương Tử Mi nhìn La Bạch bằng ánh mắt khâm phục, khen ngợi nói.

Được cô khen, La Bạch có hơi xấu hổ đáp lại:

- Dương tiểu thư mới giỏi. Tôi có ngày hôm nay đều nhờ cô đã cứu tính mạng tôi.

- Hi hi, anh không phải cảm ơn đâu. Tôi cứu mạng anh là để anh bán mạng kiếm tiền cho tôi mà. Hai chúng ta chẳng nợ gì nhau cả.

Dương Tử Mi cười nói.

- Tôi vẫn thấy mình hơi kém đấy.

La Bạch nói:

- Vừa được sống tiếp, lại vừa được tự do theo đuổi sở thích của mình. Làm cho ngành thủ công mỹ nghệ của nhà họ La chúng tôi vinh quang sáng lạng. Hơn nữa, giám đốc Mẫn cũng nói tôi có thể ký tên mình lên mỗi sản phẩm sứ Thanh Hoa.

Đối với một người nghệ nhân, không gì quan trọng hơn việc có thể ký tên của mình lên mỗi sản phẩm do chính tay họ tạo ra, đó là sự khẳng định giá trị và tên tuổi của bản thân.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cương bằng con mắt tán thưởng:

- Cách làm này của anh rất đúng. Sau này La Bạch chắc chắn sẽ trở thành một bậc thầy thủ công nổi tiếng.

- Có thể có được một bậc thầy thủ công như anh ấy, là niềm vinh hạnh của Thiên Bách Độ bọn tớ.

Mẫn Cương cười nói:

- Thiên Bách Độ chúng tôi đều dựa cả vào anh La Bạch đấy nhé.

La Bạch nghe vậy thì hơi xấu hổ cười cười một cái, rồi tiếp tục nặn đất sét, nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc quên mình.

Dương Tử Mi cũng không làm phiền anh nữa, cô cầm chiếc bát sứ Thanh Hoa kia vào phòng Mẫn Cương ngồi, nói mấy chuyện liên quan đến công ty và tài chính với anh.

- Mẫn Cương, cậu vất vả quá, ngày nào cũng phải vừa quản lý công ty, vừa phải đi học.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cương nói.

Mẫn Cương nghe xong thì lắc đầu nói:

- Không đâu. Tớ cảm thấy đây là những ngày vui vẻ và hạnh phúc nhất đời mình. Chẳng một chút nào cả.

Thấy ánh mắt anh xẹt qua tia sáng lấp lánh, Dương Tử Mi biết những lời anh nói là thật.

Khoảnh khắc khổ cực nhất của một người không phải là lúc có nhiều việc nhất, mà là lúc người ấy vô tâm chán nản, không có bất kỳ việc gì để làm.

Huống chi, anh còn có mục tiêu và kế hoạch của riêng mình.

So ra thì Dương Tử Mi mới thấy thật hổ thẹn.

Trên thực tế cô mới là kẻ vô công rồi nghề, mặc kệ cho nước chảy bèo trôi, chẳng có kế hoạch gì cả.

Lúc sau Mẫn Cương nhận được một cú điện thoại từ nhà, sau khi bắt máy, sắc mặt anh lập tức thay đổi, vội vã đứng dậy nói:

- Tử Mi, tớ phải về nhà một chuyến. Phòng bảo vật của ông anh bị cháy rồi.

Dương Tử Mi khẽ nhủ này, nhớ lại lời cảnh báo mình đã nói với Mẫn Ngọc Lâm trước đó.

Xem ra, ông ấy không hề để tâm đến lời nói của cô, chẳng chịu áp dụng bất kỳ phương pháp phòng chống hỏa hoạn nào cả.

- Không ai bị làm sao chứ?

Dương Tử Mi quan tâm hỏi.

- Ông tớ bị thương nhẹ, nhưng mấy thứ trong phòng bảo vật đều là tâm huyết của ông, chắc là ông sẽ đau lòng lắm.

Mẫn Cương vừa nói vừa đi ra ngoài. Dương Tử Mi cũng đi theo anh.

Mẫn Cương đang gấp nên cũng chẳng đi xe đạp nữa mà gọi thẳng một chiếc taxi đến, Dương Tử Mi cũng lên xe theo anh:

- Tớ cũng muốn đi xem có thể giúp được gì không.

- Cảm ơn cậu.

Mẫn Cương nhìn cô đầy cảm kích rồi giục tài xế nhanh chóng lái xe.

Khi vừa đến nhà họ Mẫn, hai người đã thấy rất nhiều người vây xung quanh, xe cứu hỏa và xe cảnh sát cũng đã đậu ở ngoài.

Lửa đã được dập tắt từ lâu.

Dương Tử Mi và Mẫn Cương xuống xe rồi chạy thẳng vào trong nhà.

Vào đến nơi, chỉ thấy Mẫn Ngọc Lâm đang ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt đờ đẫn, còn Mẫn Thanh Hoa và Hoàng Tịnh Nhân đang ngồi bên cạnh an ủi.

Tâm huyết cả đời bị phá hủy, dù là ai đi chăng nữa thì đây cũng là sự đã kích vô cùng to lớn.

Dương Tử Mi đi đến bức tường đã bị lửa thiêu rụi cháy xém của phòng bảo vật, về cơ bản cả phòng đều đã bị cháy hết, không biết số cổ vật trong đó bị cháy nhiều hay ít, nếu không thực sự rất đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 460: Tuyệt hồ thần kỳ

Dương Tử Mi sử dụng thiên nhãn để điều tra nguyên nhân vụ cháy. Vụ cháy này không phải do nổ cầu chì, cũng không phải sét đánh, mà là do người khác cố ý phóng hỏa. Bởi vì, vào lúc xảy ra hỏa hoạn, hình như cô thấy một bóng người màu đen chạy lướt ra ngoài.

Còn về phần người đó là ai thì cô cũng không nhìn rõ. Thiên nhãn của cô chỉ có thể xem một đoạn quá khứ ngắn và mờ nhạt.

Cho nên khi thấy cảnh này, cô đã vội vàng bấm đốt tay tính toán, quả nhiên bói ra quẻ tượng có người cố tình phóng hỏa.

Mẫn Ngọc Lâm trông thấy cô thì run run đứng dậy, đi về phía cô một cách vô lực, vẻ mặt hối hận nói:

- Tiểu Mi, tất cả đều tại lúc đầu ông không chịu nghe lời khuyên của cháu, không chịu để ý gì đến phong thủy, để phòng hỏa hoạn cho nên hôm nay mới...

- Ông à, cổ vật trong căn phòng đó đều cháy hết rồi sao?

Dương Tử Mi nhìn gương mặt bỗng chốc già đi cả chục tuổi của Mẫn Ngọc Lâm, thân thiết hỏi han.

- Bị cháy mất hơn một nửa.

Mẫn Ngọc Lâm nói xong, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Sau đó ông dẫn Dương Tử Mi đến căn phòng chứa những cổ vật vừa được chuyển ra.

Đến nơi thì thấy mấy món cổ vật vốn được Mẫn Ngọc Lâm bảo quản một cách cẩn thận giờ hầu như đã cháy đen thui, đến cả ba cái đỉnh đời Thương mà ông thích nhất cũng cháy đen, nhìn thảm thương vô cùng.

Mẫn Ngọc Lâm nhìn thấy chúng, lòng lại đau như cắt, máu nhỏ đầm đìa.

- Ê nhóc, với mức độ này thì tôi có thể phục hồi được đấy.

Tuyết Hồ đang nằm trong lòng cô bỗng thò đầu ra nói.

- Thật sao?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

- Ừ, tôi có loại pháp lực này mà. Cô đưa ông ta ra chỗ khác đi, cứ bảo cô có thể khôi phục lại số đồ cổ này cho ông ấy là được.

Tuyết Hồ nói.

Nghe xong, Dương Tử Mi vội nói với Mẫn Ngọc Lâm:

- Ông ơi, cháu có thể dùng pháp thuật để phục hồi mọi thứ về nguyên trạng giúp ông, nhưng ông phải ra ngoài một lúc cơ.

Mẫn Ngọc Lâm nghe cô nói thì nửa tin nửa ngờ:

- Thật sao?

Dương Tử Mi gật gật đầu:

- Ông cứ tin cháu đi.

- Tiểu Mi, cháu muốn ông trả thù lao cho cháu bằng gì đây?

Mẫn Ngọc Lâm đã quen với việc buôn bán trao đổi nên thuận miệng hỏi.

- Ê nhóc, cô cứ bảo mình lấy cái chuông kia là được.

Tuyết Hồ chỉ chỉ cái chuông to bằng nắm tay đã bị cháy đen thui, không thể nhìn ra của thời nào và chất liệu gì nữa.

- Há?

Dương Tử Mi không hiểu sao Tuyết Hồ lại cần cái chuông đó, nhưng nếu nó đã nói vậy thì chắc chắn có lý do riêng.

Thế là Dương Tử Mi chỉ về phía cái chuông kia, khẽ nói với Mẫn Ngọc Lâm:

- Sau khi làm xong chuyện, cháu chỉ cần ông trả thù lao bằng cái chuông kia thôi.

- Cái này à?

Mẫn Ngọc Lâm nhắc cái chuông lên, nói:

- Thứ này không đáng tiền đâu, Tiểu Cương mua nó ở hội chợ đồ cổ chứ không phải đồ vật.

- Không sao, cháu thích nó.

Dương Tử Mi đáp lại một cách nhẹ nhàng.

Mẫn Ngọc Lâm còn tưởng cô thực sự cô không cần thù lao, chỉ tiện tay chọn lấy một món đồ để ông đỡ phải khó xử thôi.

Nên ông cảm kích nhìn cô rồi nói:

- Được!

- Vậy sau khi ra ngoài ông nhớ đóng cửa lại nhé.

Mẫn Ngọc Lâm lập tức đi ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

Nhưng mà, ông vẫn không tin tưởng lắm, sao có thể chỉ dựa vào vài loại pháp thuật để khôi phục lại những món đồ đã bị cháy rụi được chứ? Có phải là trảo thần tróc yêu đâu.

Sau khi Mẫn Ngọc Lâm ra ngoài, Tuyết Hồ mới nhảy ra khỏi lòng Dương Tử Mi, biến thành hình người. Nó vung tay áo lên một cái, toàn bộ căn phòng bị bao phủ bởi kết giới, cho dù bên ngoài có hỏa nhãn kim tinh cũng không thể thấy được tình hình bên trong.

Dương Tử Mi thấy Tuyết Hồ biến thành hình người, mặc một thân quần áo cổ trang trắng ngần phiêu diêu bay bổng, rực rỡ đến nỗi khiến cô mờ hết cả mắt.

Tuyết Hồ cười với cô một cái, cảm giác cả căn phòng đều sáng rực lên, cứ như thể có hàng ngàn bông hoa đào đang thi nhau nở rộ vậy.

Tên yêu nghiệt này!

Dương Tử Mi khẽ mắng thầm trong lòng một câu.

Tuyết Hồ đưa tay tạo kết ấn, một vệt sáng màu trắng nhạt bắn ra từ ngón tay cậu ấy, quét qua những món cổ vật bị cháy rụi kia.

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, những món cổ vật đó lập tức phục hồi lại dáng vẻ ban đầu, thậm chí nhìn còn bóng bẩy hơn trước.

Thật thần kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 461: Nhấn trữ vật (1)

Sau khi biến mọi thứ trở về nguyên trạng, Tuyết Hồ nhìn Dương Tử Mi với vẻ mặt tranh giành công trạng, nói:

- Sao? Tôi giỏi lắm đúng không?

- Giỏi quá đi mất! Đúng là hóa củi mục thành bảo bối.

Dương Tử Mi tấm tắc khen.

- Nên là cô đừng có vì tên đàn ông nhỏ nhen kia mà vút bỏ tôi, tôi hứa dụng lắm đấy, nấu com giặt giũ làm ấm giường, cái gì cũng biết.

Tuyết Hồ luyên thuyên một hồi.

Dương Tử Mi nghe đau cả đầu, khinh bỉ nói:

- Hình như tôi chưa thấy cậu giặt quần áo nấu com bao giờ thì phải. Toàn thấy lăn lộn trên giường thôi.

- Đây là tại cô không cho tôi biến thành hình người đấy chứ, làm tôi chẳng có cơ hội mà thể hiện bản thân.

Tuyết Hồ âm ỉc nói:

- Chẳng lẽ tôi lại để nguyên hình dạng hồ ly đi giặt quần áo nấu com à? Nhờ đâu bộ lông xinh đẹp tuyệt trần này của tôi bị bẩn thì sao?

Dương Tử Mi cảm thấy thật ngàn chướng:

- Giờ cậu mau biến về hình dạng hồ ly đi. Tôi không muốn người khác phát hiện ra cậu rồi bắt cậu vào phòng thí nghiệm để nghiên cứu đâu.

- Khó chịu quá đi!

Tuyết Hồ lầm bầm một tiếng, thoát cái đã biến trở lại hình dạng một chú hồ ly lông lá đáng yêu nhảy tót vào lòng cô.

Kết giới của căn phòng cũng được phá bỏ.

Dương Tử Mi ra mở cửa, gọi Mẫn Ngọc Lâm vào:

- Ông ơi! Có thể vào được rồi!

Mẫn Ngọc Lâm nghe cô gọi thì nửa tin nửa ngờ đi vào, đến khi nhìn thấy số cổ vật đã trở lại nguyên vẹn, không hề có dấu vết bị lửa thiêu cháy, thậm chí còn sáng bóng và đẹp hơn lúc đầu thì lập tức đưa tay lên dụi dụi mắt. Sau khi chắc chắn đây không phải là mơ, ông xúc động đến lệ nóng tuôn trào.

- Tiểu Mi! Cảm ơn cháu! Cảm ơn cháu!

Mẫn Ngọc Lâm biết ơn cô sâu sắc.

- Ông không cần cảm ơn đâu, cháu có lấy thù lao mà.

Dương Tử Mi hí hóp mắt cười.

- Đúng rồi! Chiếc đồng hồ này giờ là của cháu.

Mẫn Ngọc Lâm đưa chiếc đồng hồ trước đó cho cô, lại lấy thêm một cái trụ đồng ra, nói:

- Cái này, cũng tặng cháu đấy.

- Không cần đâu ạ. Ông ơi, cháu chỉ cần cái đồng hồ này thôi.

Dương Tử Mi xua xua tay, nhận lấy chiếc đồng hồ không biết được làm từ chất liệu gì kia.

Khi cô vừa cảm nó lên tay, lập tức có một cảm giác kỳ lạ truyền đến, sinh ra phản ứng hết như lúc cảm thép sắt nhỏ vậy.

- Đây là loại đồng hồ gì thế?

Dương Tử Mi hỏi Tuyết Hồ.

- Sau này cô sẽ biết. Dù sao thì cứ cất cẩn thận vào.

Tuyết Hồ tỏ vẻ thần bí nói.

- Được thôi.

Dương Tử Mi cất chiếc đồng hồ vào trong chiếc túi bách bảo của mình.

Đồ trong túi ngày càng nhiều, chẳng tiện gì cả.

Dương Tử Mi vỗ vỗ cái túi, nhẹ thở dài một hơi.

- Đúng là phiền phức. Nếu cô mà có nhẫn trữ vật như tôi thì có phải đỡ hơn không.

Tuyết Hồ nói.

- Nhẫn trữ vật? Đó là cái gì?

Dương Tử Mi hiểu kỳ hỏi.

- Đó là một loại nhẫn có thể cất trữ được rất nhiều thứ bên trong, không gian rộng lớn vô biên.

Tuyết Hồ giờ vuốt mình lên cho cô xem.

Dương Tử Mi nhìn thì thấy trên vuốt của Tuyết Hồ đúng là có một cái nhẫn nhỏ màu đen thật.

- Đây... chính là nhẫn trữ vật mà cậu nói đó hả?

Dương Tử Mi hoài nghi hỏi.

- Đúng vậy.

- Cái nhẫn nhỏ thế mà cũng đựng được đồ sao? Đừng có đùa.

Dương Tử Mi thấy chẳng đáng tin gì cả.

- Sao mà không được? Chỉ cần là đồ của tôi thì nhét được hết, ví dụ như quần áo để tôi mặc mỗi khi biến thành hình người này.

- Ồ!

Dương Tử Mi vẫn chưa tin:

- Thế cậu cất cái này đi cho tôi xem nào.

Nói xong, Dương Tử Mi lấy từ trong túi ra một đồng tiền cổ.

- Tặng tôi hả?

- Ủ' tằng cậu.

Tuyết Hồ nhận lấy đồng tiền cổ, ngay lập tức nó biến mất khỏi vuốt của cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Tả Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 462: Nhẫn trữ vật (2)

Thế cất cái túi này đi cho tôi đi, tôi ngại đeo quá.

Dương Tử Mi nói rồi bỏ cái túi của mình ra.

- Không phải đồ của tôi thì không cất được đâu.

Tuyết Hồ từ chối nói:

- Đợi lúc nào không có người, tôi lấy bảo vật trong đây ra cho mà xem.

- Được!

Dương Tử Mi nóng lòng muốn xem thử xem cái nhẫn đó có thực sự thần kỳ như thế không nên vội nói tạm biệt với Mẫn Ngọc Lâm, bảo mình phải về nhà.

- Tiểu Mi, đợi ông sắp xếp lại phòng bảo vật xong, cháu đến xem phong thủy hộ ông được không?

Lần này Mẫn Ngọc Lâm đã hoàn toàn tin tưởng Dương Tử Mi, thấy cô muốn đi vội nói với theo.

- Được ạ! Đến lúc đó ông cứ bảo Mẫn Cương báo cho cháu là được.

- Cảm ơn cháu Tiểu Mi. Thực sự rất cảm ơn cháu. Nếu không có cháu thì chắc ông chết mất.

Mẫn Ngọc Lâm nhìn căn phòng chứa toàn cổ vật đã trở lại như cũ, cảm kích mãi không thôi.

- Không cần khách sáo thế đâu ông.

Dương Tử Mi vừa muốn rời đi thì hai vợ chồng Mẫn Thanh Hoa và Mẫn Cương bước vào, khi họ nhìn thấy số cổ vật hoàn hảo không tì vết lập tức kinh ngạc nhìn chăm chăm Dương Tử Mi:

- Chuyện gì thế này?

- Tiểu Mi giúp cha đây.

Mẫn Ngọc Lâm vui sướng nói:

- Coi như nhặt lại được cái mạng già này của cha rồi.

Mẫn Cương nhìn Dương Tử Mi, khó hiểu hỏi:

- Cậu làm thế nào vậy?

- Pháp thuật.

Dương Tử Mi cố làm ra vẻ huyền bí nói:

- Đây cũng không phải chuyện gì quá khó.

Mọi người nghe thấy hai chữ pháp thuật thì lập tức không nói gì nữa.

Suy cho cùng thì trong suy nghĩ của họ, pháp thuật là sự tồn tại siêu việt khó tin, đến cả việc đuổi ma diệt yêu còn làm được thì mấy chuyện kỳ quái kiểu này cũng không có gì là lạ.

Vì Dương Tử Mi đang nóng lòng muốn xem chiếc nhẫn trữ vật kia của Tuyết Hồ nên cũng không muốn ở lại nữa, liền tạm biệt người nhà họ Mẫn rồi đi luôn.

- Tớ tiễn cậu.

Mẫn Cương vội vàng nói.

- Không cần đâu, cậu ở lại xử lý mọi chuyện giúp ông đi, tớ muốn đi một mình.

Dương Tử Mi từ chối anh.

Thấy cô từ chối, Mẫn Cương cũng không nói gì nữa, chỉ dặn cô đi đường cẩn thận.

Sau khi rời khỏi nhà họ Mẫn, Dương Tử Mi không về thẳng nhà, mà đưa Tuyết Hồ đến một con đê tương đối hẻo lánh.

- Mau lên! Mau cho tôi xem sự thần kỳ của chiếc nhẫn trữ vật đi.

Dương Tử Mi sốt ruột bảo.

Nhưng cô còn chưa kịp nói xong đã có một đồng đồ hiện ra trước mắt mình, ngoài mấy thứ châu báu như trân châu mã não hạt xoàn đá quý ra thì còn có đủ loại dược liệu quý hiếm như nhân sâm ngàn năm, thủ ô linh chi... Ngay cả sợi tóc rụng ra từ đầu cô cũng ở trong đấy.

- Cái nhẫn này có thể chứa được nhiều đồ thế cơ à?

Dương Tử Mi khó tin hỏi.

- Ừ, nhét nữa cũng vẫn được.

Tuyết Hồ gật đầu trả lời:

- Pháp lực của tôi mạnh, nên không gian của chiếc nhẫn này ít cũng phải to bằng tòa nhà kia kia.

Dương Tử Mi kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng, tòa cao ốc lớn trước mặt kia cao chừng mười tám tầng, cất đồ trong đấy có mà vô số kẻ.

Rốt cuộc đây là loại nhẫn gì? Sao mà thần kỳ thế?

Quá đôi tò mò nên cô bảo Tuyết Hồ tháo xuống cho xem.

- Không được đâu, nó đã gắn liền với máu thịt trên tay tôi rồi, không gỡ xuống được.

Tuyết Hồ lắc đầu nói.

Nghe vậy, Dương Tử Mi chỉ đành nhấc tay của cậu ta lên nhìn nhìn, tỉ mỉ quan sát chiếc nhẫn đó, nhưng vẫn không thấy nó thần kỳ chỗ nào.

- Cô có thích cái này không? Thích thì cầm lấy, không là tôi cất đi đây.

Tuyết Hồ chỉ vào thứ đó hỏi.

- Thích hết, nhưng mà tôi không muốn cái túi của tôi nặng thêm nữa, cậu cứ giữ lấy đi.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ồ!

Tuyết Hồ đáp lại, rồi khẽ giơ vuốt lên, những bảo vật kia lại biến mất một cách kỳ diệu. Dương Tử Mi thấy mà ghen tị, cũng rất muốn có một chiếc nhẫn trữ vật như thế.

Cô vừa ngưỡng mộ vừa dò kỹ nhìn chăm chăm vào cái nhẫn trên tay Tuyết Hồ, chỉ hy vọng mình cũng có một cái, thế thì gọn gàng biết bao, ra ngoài chẳng phải mang theo cái túi rắc rối này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 463: Tâm sự của bà

Phải tìm chiếc nhẫn này ở đâu bây giờ?

Dương Tử Mi túm Tuyết Hồ lên hỏi:

- Có phải chỉ yêu tộc bọn cậu mới có không?

- Cô cũng sắp thành yêu rồi!

Tuyết Hồ chớp chớp mắt nói:

- Nếu có duyên thì chắc cô cũng sẽ có được nó.

- Ha ha! Tôi là nửa người nửa quỷ.

Dương Tử Mi cười khỏ nói:

- Có lẽ, còn chẳng là gì nữa cơ.

- Cô là chính cô.

Tuyết Hồ đưa móng vuốt vỗ lưng cô:

- Đừng tự coi nhẹ mình như thế, về bề ngoài như thế nào cũng chẳng quan trọng.

Dương Tử Mi nhếch miệng cười cười, bế cậu ta lên:

- Đi thôi! Về nhà thôi!

Nhưng Dương Tử Mi không về nhà chung mà về nhà ở quê.

Ông cô vừa thấy cô về đã vội tránh ánh mắt của cô, cúi đầu hút thuốc.

Thế thành viên câu lạc bộ người già của ông bị Dương Tử Mi bẻ mất, giờ ông chỉ có thể loanh quanh trong sân nhà như trước, trong người còn vài đồng tiền lẻ, tính ra chưa đến năm mươi đồng.

Về chuyện bị Dương Tử Mi cầm cản, ông cũng không còn căm ghét cô như trước, chỉ thầm trách hành vi sai trái ngày đó của mình, để bây giờ cả nhà chẳng ai thêm để ý đến ông, ngay cả vợ mình cũng không muốn bắt chuyện.

Ông đã hoàn toàn mất đi tiếng nói trong nhà.

Dù vậy, Dương Tử Mi vẫn chào ông một câu rồi mới ngồi xuống cạnh bà mình.

- Nữu Nữu, bà có chuyện muốn nói với con.

Nói rồi bà kéo tay Dương Tử Mi vào phòng, về mặt vô cùng thần bí.

- Có chuyện gì vậy bà?

Trước nay Dương Tử Mi chưa từng thấy bà mình thế này bao giờ, nên rất hiếu kỳ hỏi.

- Nữu Nữu à, tối qua bà nằm mơ thấy người nhà mình ở thủ đô.

Đột nhiên mặt bà có chút bi thương:

- Trong mơ, bà thấy anh trai bà sắp mất. Tự nhiên bà nhớ họ quá.

- Vậy thì về thủ đô thôi bà. Con đi với bà.

Dương Tử Mi nắm lấy tay bà mình:

- Tuy con không biết sao lúc đầu bà lại đến đây, nhưng bà à, chỉ cần bà muốn quay về, con nhất định sẽ đi cùng bà.

- Không được, không được đâu! Con sắp thi rồi mà.

Bà lắc đầu nói:

- Bà cũng không muốn lắm, hơn nữa, bà...

Nói đến đây bà cô lại ngập ngừng.

- Bà à, con còn nửa tháng nữa là thi cấp ba. Hay là đợi con thi xong rồi con đưa bà đi nhé.

Dương Tử Mi nói.

- Bà không muốn về nữa.

Trong mắt bà cô hiện lên chút ưu thương, bàng hoàng:

- Họ sẽ không chịu nhận bà nữa đâu. Lúc đầu bà làm nhục gia tộc, mới bị đuổi đi.

- Tại sao ạ?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

Cô thực sự không hiểu, một người vừa lương thiện vừa hiền thực như bà cô, có thể làm ra chuyện gì khiến cả gia tộc ô nhục chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì?

- Bà...

Khuôn mặt của bà cô hơi đỏ lên, tay vò vò góc áo, cứ muốn nói lại thôi.

- Bà, bà nói đi. Con với bà có gì mà phải giấu?

Dương Tử Mi khuyên bà mãi.

- NỮ NỮ, bà không muốn nói...

Bà cô cúi đầu, mắt ươn ướt.

Thấy vậy Dương Tử Mi khẽ thở dài, duỗi tay ôm lấy vai bà:

- Được rồi! Đợi khi nào bà muốn nói thì hãy kể với con nhé.

Bà cô nghe xong khẽ gật đầu.

Dương Tử Mi nhìn gương mặt già nua chất phác của bà mình, có chút ngẩn ngơ.

Cô thực sự rất muốn biết tại sao bà lại rời bỏ thủ đô phồn hoa, từ bỏ gia tộc quyền quý để đến Dương gia thôn xa xôi hẻo lánh và lấy một người chẳng ra gì như ông cô vậy?

Chẳng lẽ là vì thật lòng yêu ông sao?

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy giữa ông và bà không hề có tình yêu, đó chỉ là tình cảm chung sống lâu ngày của hai vợ chồng thôi.

Nhưng nhìn thì có vẻ bà vẫn thực sự muốn về nhà, chỉ là bà lo người thân không chịu nhận thôi.

Cho nên, bà mới chôn vùi nỗi nhớ quê nhà xuống tận đáy lòng.

Nếu có cơ hội đi thủ đô, cô nhất định phải tìm hiểu xem bà mình là người nhà họ nào.

- NỮ NỮ, chuyện lúc nãy bà nói với con, con đừng kể lại với ông nhé.

Bà cô ngẩng đầu nhìn cô nói.

- Vâng ạ.

Dương Tử Mi gật đầu, còn lâu cô mới đi nói với một người cố chấp như ông mình, để đỡ lăm chuyện xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 464: Bám riết cũng tốt

Sắp đến sáu giờ rồi.

Dương Tử Mi chuẩn bị thay lễ phục, chờ Tống Huyền đến đón cô cùng đi thành phố B.

Thay lễ phục xong, cô cho xoa mái tóc dài đen như mực xuống, chỉ dùng hai chiếc kẹp thủy tinh kẹp tóc, thoát nhìn nhẹ nhàng tự nhiên lại xinh đẹp.

Cô vừa định quàng theo một chiếc khăn lụa thì Tuyết Hồ ở bên cạnh nói:

- Nói thật nhé, trời nóng như vậy mà cậu lại quàng khăn lụa, trông kì kì thế nào ấy.

Dương Tử Mi cũng thấy kì kì.

Nhưng...

Cô sờ sờ lên thê bài gỗ đào cùng mặt dây chuyền của Tiểu Thiên, nếu hai thứ này lộ ra ngoài, còn kì quái hơn ấy.

- Chị ơi, nếu không thì chị hãy để em vào trong túi đi.

Tiểu Thiên nói:

- Em không muốn vì em mà chị không đẹp hoàn hảo.

- Để em vào trong túi, em sẽ nghẹt chết đó.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Tuyết đôi không được.

Cô ném khăn sang một bên:

- Hoàn hảo hay không, cũng không quan trọng, dù sao chị cũng không phải đi thi hoa hậu, như vậy là được.

- Kỳ thật, như vậy cũng rất đặc biệt.

Tuyết Hồ ở bên cạnh nói:

- Cứ như vậy đi, không cần quàng cái khăn kia nữa.

Dương Tử Mi gạt đầu, bỏ một vài thứ quan trọng vào túi xách, những bảo vật khác, để ở nhà cũng không sao, có Long Trục Thiên và sư phụ ở nhà, cũng không lo bị mất trộm.

Dương Tử Mi ăn mặc gọn gàng, ôm Tuyết Hồ đi ra ngoài.

Long Trục Thiên đang luyện kiếm, thấy cô, hai mắt sáng lên.

Anh bỏ thanh gươm trong tay xuống, đi tới, túm đuôi Tuyết Hồ ném sang một bên, ôm lấy cô, thì thầm bên tai:

- Em đẹp quá!

Dương Tử Mi hơi hơi đỏ mặt thẹn thùng.

- Không muốn để em đi ra ngoài!

Long Trục Thiên nói, hai cánh tay lớn ôm chặt thắt lưng cô.

- Vậy không được, em đã đồng ý với thầy Tống rồi.

Dương Tử Mi tuy rất lưu luyến cái ôm của anh, nhưng việc nên làm vẫn phải làm.

- Hay là anh đi với em?

Dương Tử Mi nháy mắt nhìn anh ta hỏi.

Long Trục Thiên buông lỏng tay:

- Em đi là được rồi, anh không thích nơi có nhiều người.
- Ha ha, em biết anh sẽ nói như thế mà, vậy em đi nhé.

Dương Tử Mi kiễng mũi chân hôn lên má anh:

- Chuyên tâm luyện kiếm, đừng quá nhớ em.
- Ừ.

Long Trục Thiên gật đầu đồng ý, hai má ửng đỏ, hít thở nặng nề.

Dương Tử Mi cười cười, đón lấy Tuyết Hồ đang tức giận vì bị Long Trục Thiên ném sang một bên, chào hỏi sư phụ sư thúc rồi đi ra ngoài cửa đại Tổng Huyền.

- Người đàn ông của cậu càng ngày càng quá đáng, lần nào cũng ném tôi như vậy.

Tuyết Hồ tức giận nói.

- Sao cậu không tránh đi?
- Tôi cũng không hiểu sao mỗi lần ở trước mặt anh ta thì mình lại như một con hồ ly bình thường.

Tuyết Hồ dùng móng vuốt gãi đầu.

- Tôi thật sự không chịu nổi nữa.
- Chịu không được cũng phải chịu.

Dương Tử Mi vuốt lông nó:

- Ai bảo cậu muốn ở cùng tôi chứ?

Tuyết Hồ không nói gì nhìn cô.

Đúng vậy, ai bảo mình bám riết muốn ở với cô ấy chứ?

Nhưng có điều, nó cảm thấy rất thích thú khi ở cùng với cô.

Tuy rằng nhiều lúc ảm ức, nhưng so với mấy ngàn năm trước vẫn tốt hơn nhiều, rõ ràng cảm giác được sự tồn tại của mình, chứ không giống như đất đá trên đường.

Có lẽ đây chính là niềm vui của thế giới loài người.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 465: Sát thủ theo dõi

Dương Tử Mi ôm lấy Tuyết Hồ chờ ở cửa.

Sáu giờ, xe của Tổng Huyền không sai một phút đi đến trước mặt cô, dường như căn đúng giờ để tới.

Tổng Huyền xuống xe.

Hôm nay anh vẫn mặc trang phục đời Đường màu xanh mà anh yêu thích, thoạt nhìn rất nho nhã lịch thiệp.

Thấy trang phục lộng lẫy của Dương Tử Mi, anh nheo mắt tán thưởng:

- Tiểu Mi hôm nay thật xinh đẹp.

- Cảm ơn thầy Tổng, thầy cũng rất phong độ! Dương Tử Mi cười nói.

Hai người nhìn nhau cười, đáy mắt long lanh rực rỡ.

Cửa kính bên ghế phụ từ từ hạ xuống, Lâm Thanh Mai thò đầu ra, cười với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, mau lên xe đi.

- Vâng, chị Thanh Mai.

Dương Tử Mi cười, cúi người ngồi vào ghế sau.

Lâm Thanh Mai búi một búi tóc lịch sự tao nhã, mặc sườn xám màu xanh cùng màu với Tống Huyền, bụng bầu hơi nhô lên, ý cười điềm tĩnh nhàn nhạt.

- Tống Huyền, em ngồi sau với Tiểu Mi.

Lâm Thanh Mai nói với Tống Huyền.

Tống Huyền mở cửa cho cô, khom người tháo dây an toàn.

Lâm Thanh Mai xuống xe, ngồi vào ghế sau với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi dựa sát vào cô, thuận tiện cầm cổ tay kiểm tra mạch cho cô.

Nhịp đập bình thường ổn định, cho thấy em bé trong bụng phát triển bình thường, thân thể mẹ cũng rất tốt.

- Sao rồi?

Lâm Thanh Mai khẩn trương hỏi.

- Rất tốt.

Dương Tử Mi nhìn bụng cô đang lớn dần, cô cảm thấy sinh mệnh nhỏ bé phát triển bên trong kia, thật là thần kì.

Nhớ tới lần đỡ đẻ ở thôn Nhạc gia, khi đưa bé rời khỏi thân thể người mẹ, cô ôm lấy đứa bé vừa lọt lòng, khi đứa bé cất tiếng khóc đầu tiên, cô kích động như chính mình sinh đứa bé đó vậy.

Nghe cô nói rất tốt, Lâm Thanh Mai cũng yên lòng, trên mặt hiện lên nụ cười ôn nhu trìu mến yêu thương của người làm mẹ.

Niềm vui sướng này rất ấm áp, giống như ánh sáng mặt trời chiếu vào tim cô.

Tống Huyền quay đầu nhìn Lâm Thanh Mai, đáy mắt đầy ắp yêu thương.

Lâm Thanh Mai cũng nâng mắt nhìn anh ta cười nói:

- Lái xe đi.

- Ừ.

Tống Huyền gật gật đầu:

- Ngồi vững nhé.

- Được rồi.

Lâm Thanh Mai khoác tay Dương Tử Mi nói:

- Có Tiểu Mi bên cạnh, em không sợ gì hết.

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi cười cười, sau đó khởi động chân ga, chuyển tâm lái xe.

Nhìn sự ăn ý giữa vợ chồng Tống Huyền và Lâm Thanh Mai, tâm tình Dương Tử Mi cũng vô cùng vui vẻ, cao hứng vì hai người này.

Mỗi người đều có số mệnh tình yêu hôn nhân của mình.

Mình đối với Tống Huyền, cũng chỉ là người thoáng qua mà thôi.

Về sau, cô chỉ thuần túy là học trò của anh, không cần gánh vác gánh nặng tâm lý.

Chiếc xe chạy vèo vèo trên đường cao tốc đi đến thành phố B.

- Tiểu nha đầu, có người đang theo dõi.

Tuyết Hồ được Dương Tử Mi ôm lên tiếng.

- Há?

Trực giác nhạy cảm khiến cô cảm nhận được một luồng sát ý.

Cô quay đầu, chỉ thấy hai chiếc xe tải màu đen, bên trong có họng súng đang thò ra.

Cô hơi cau mày, con người chìm xuống.

- Thầy Tổng, dừng xe, cho em xuống xe.

Dương Tử Mi lo lắng sẽ ảnh hưởng tới Tổng Huyền và Lâm Thanh Mai, vội vàng kêu lên.

- Tiểu Mi, làm sao vậy?

Tổng Huyền nghi hoặc hỏi.

- Hồ ly của em muốn xuống đi vệ sinh.

Dương Tử Mi lo lắng sẽ dọa đến Lâm Thanh Mai, không muốn nói ra tình hình thực tế, chỉ lấy Tuyết Hồ làm cớ.

Tổng Huyền vừa nghe, vội vàng rẽ rồi ngừng lại ở ven đường.

Dương Tử Mi nhanh chóng xuống xe, nói với Tổng Huyền:

- Thầy Tổng, thầy lái xe đi trước đi, đừng dừng lại.

- Vì sao vậy?

Tổng Huyền khó hiểu hỏi.

Dương Tử Mi chỉ vào hai chiếc xe tải phía sau, ngón tay tả hình súng, ý ám chỉ có sát thủ theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 466:Ồ, thú vị

Tiểu Mi, nhanh lên xe đi!

Tổng Huyền nôn nóng nói:

- Nguy hiểm!

- Thầy Tổng, thầy yên tâm, thầy đưa chị Thanh Mai rồi đi trước đi.

Dương Tử mi nháy mắt nói.

Tổng Huyền quay đầu nhìn Thanh Mai còn đang mờ mịt, nghĩ một chút, rồi gật đầu:

- Vậy em cẩn thận!

- Vâng!

Dương Tử Mi vẫy tay với anh ta, ý bảo anh ta mau lái xe.

Tổng Huyền chần chờ một chút, sau đó khởi động chân ga, lái xe đi.

Đám sát thủ ở đằng sau vốn định theo kế hoạch chờ qua đoạn đường có tình hình giao thông nguy hiểm mới động thủ, nhưng thấy xe đột nhiên dừng lại, một mình Dương Tử Mi đi xuống, sau đó chiếc xe để lại cô rời đi.

Đây chẳng phải là ông trời đang giúp bọn họ sao?

Dù lúc trước ông chủ đã dặn dò, lần này hành động phải cẩn thận, đối phương không phải người tầm thường, mà là một thầy tướng nổi tiếng.

Vì vậy nhiệm vụ lần này phải đi bốn sát thủ, trong đó có hai tên sát thủ thuê từ nước ngoài về.

Khi bọn họ thấy ảnh chụp Dương Tử Mi đều cảm thấy ông chủ phóng đại vấn đề.

Dù là thầy tướng thì sao?

Có thể tránh thoát được viên đạn của họ sao?

Mỗi người bọn họ đều là tay súng thiện xạ trong ngành, thực hiện nhiệm vụ ám sát chưa từng thất bại.

- Ai tới trước?

Tên sát thủ đầu tiên hỏi.

- Cô gái này cũng rất xinh đẹp, tao thật sự không nỡ ra tay.

Tên thứ hai nói.

- Tao cũng vô cùng thương hương tiếc ngọc.

Tên thứ ba nói.

- Để tao.

Sát thủ cuối cùng giật giật ngón tay:

- Mặc kệ nó là ai, trong mắt tao, nó chính là một món tiền.

- Xinh như vậy, thoạt nhìn vẫn là xử nữ, giết như vậy thật đáng tiếc, chỉ bằng chúng ta bắt lại vui vẻ chút, rồi chà đạp đến chết?

Một tên sát thủ ánh mắt mê đắm nhìn chằm chằm Dương Tử Mi nói.

- Ý hay.

Ba người khác tán thành, chỉ cần người chết, tiền cũng đã lấy, ông chủ sẽ không truy cứu mình giết cô ta như thế nào.

Làm sát thủ, cũng như đang vui đùa đi trên sợi dây sinh tử, vì vậy, chỉ cần rảnh là chúng theo đuổi từ sắc, hưởng lạc.

Bởi vì chúng không biết, ngay sau đó liệu chúng có còn sống trên đời hay không.

Hai chiếc xe đi về phía Dương Tử Mi.

Lúc này, trên đường cao tốc không còn chiếc xe nào khác, đúng là thời điểm thích hợp để ra tay.

Nhưng dù có xe đến, thì cũng không có gì, bọn chúng có đủ kinh nghiệm chạy trốn.

Xe cách Dương Tử Mi khoảng hai mét thì dừng lại.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ, đứng yên bất động, nhìn hai tên sát thủ nhảy trên xe xuống.

Cấp bậc của hai tên này, vừa thấy là biết cao hơn so với hai tên lần trước ám sát cô.

Nhưng ánh mắt bọn chúng nhìn cô vô cùng đáng ghét, dường như muốn lột quần áo trên người cô xuống.

- Em gái, đi theo bọn anh đi, bọn anh sẽ làm cho em sung sướng hưởng thụ lạc thú!

Sát thủ đầu tiên cười dâm đãng nói.

- Vậy sao?

Dương Tử Mi thân nhiên lên tiếng:

- Tôi không có hứng thú hường lạc.

- Ha ha, thú vị! Nhưng bọn anh có hứng thú!

Tên kia nói xong, thò tay ra muốn bắt lấy Dương Tử Mi, đột nhiên cảm thấy tay chợt lạnh, toàn bộ cánh tay cứng đờ

Một tên khác cũng ra tay, kết quả cũng cứng đờ, không thể động đậy.

- Anh em, không được rồi, nha đầu kia dùng tà thuật, chúng ta trực tiếp giết chết thôi.

Một tên cảm giác có điều gì đó không đúng bèn nói, lên đạn súng trên tay, nhắm vào Dương Tử Mi.

Khi đạn trong họng súng của hắn sắp bắn ra, thì một bóng trắng trong lòng cô chạy vọt ra...

Cả chiếc xe giống như hộp diêm, bay lên không trung, rầm một tiếng, rơi xuống đường, nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 467: Khách sạn hạng nhất

Không đợi sát thủ trong chiếc xe tải còn lại kịp phản ứng, chỉ thấy một bóng trắng vọt tới đó, sau đó chiếc xe đột nhiên trôi dạt đi một cách kì lạ, rồi xuống đoạn đường dốc, phát nổ ầm ầm.

Dương Tử Mi nhìn thấy thì vô cùng ngạc nhiên.

Cô thật sự không ngờ, Tuyết Hồ bình thường nhìn ngoan ngoãn mềm mại, lại có hành vi bạo lực đến vậy.

Hai tên còn lại đang bị cứng đờ kia, nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt há mồm, bọn họ còn nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Bọn họ vừa mới đây rõ ràng nhìn thấy một bóng trắng lông xù bay về phía xe tải, sau đó xe liền trôi dạt đi như bị đẩy ra ngoài.

Đó rốt cuộc là cái gì?

Tuyết Hồ tranh công, trở về trong lòng Dương Tử Mi, chớp hai mắt đen bóng nhìn cô:

- Sao hả? Thấy tôi lợi hại chưa?

- Quá lợi hại, sao cậu có thể tạo ra lực mạnh đến thế?

Dương Tử Mi tán thưởng.

- Ha ha, cái này chẳng đáng kể gì.

Tuyết Hồ dương dương đắc ý:

- Cho dù là một căn nhà, tôi cũng chỉ cần động tay một cái là nó sẽ bị phá hủy.

- Vậy trình độ của cậu, chẳng phải tương đương với bom nguyên tử sao?

Dương Tử Mi tuy biết nó là yêu, nhưng không ngờ, nó lại mạnh đến mức như vậy.

- Bom nguyên tử là gì?

- Một thứ có thể huỷ diệt trời đất.

- Không hiểu.

Tuyết Hồ lười biếng nhắm mắt nói:

- Hai người kia cậu xem rồi xử lí đi, cho dù không giết chết họ, cũng phải làm mù mắt họ mới được, thật sự là tôi rất không thích ánh mắt của bọn họ.

Lần này nói chuyện, nó không dùng tâm ngữ để trao đổi với Dương Tử Mi.

Hai sát thủ kia thấy một con hồ ly biết nói chuyện, sợ tới mức chân nhũn cả ra.

Đây... là yêu quái gì?

- Mắt đương nhiên không thể giữ lại, còn về người, tôi không thích phạm sát giới, Vẫn là thói quen cũ, làm bọn họ trở nên ngốc nghếch là được.

- Nếu đã vậy, để tôi ăn linh hồn của bọn họ là được, lâu rồi không được nếm vị của hồn phách.

Tuyết Hồ nói xong, thân hình nhỏ màu trắng nhảy lên, xẹt qua đỉnh đầu hai người kia.

Chỉ trong nháy mắt, nó lại trở về trong lòng Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi thấy rõ ràng hồn phách hai người kia bị nó hút lấy, sau đó nuốt trọn vào trong bụng.

Tiểu Thiên sợ chết khiếp, che mặt kêu la:

- Tuyết Hồ biến thái quá, thật đáng sợ.

- Còn nói ta biến thái, ta nuốt cậu luôn.

Tuyết Hồ nói.

- Đừng mà, chị ơi, cứu em.

Tiểu Thiên run rẩy kêu.

- Ha ha, nào đừng loạn nữa, chúng ta mau đi thôi, cảnh sát sắp tới rồi.

Dương Tử Mi liếc hai người biến thành người vừa ngốc vừa mù, nói.

Cũng đúng lúc này, Tống Huyền lái xe trở lại.

Thấy cô bình an vô sự, cũng thở phào một hơi:

- Tiểu Mi, mau lên xe!

Dương Tử Mi lên xe, phát hiện Thanh Mai không ở đó, nghi hoặc hỏi:

- Chị Thanh Mai đâu?

- Anh bảo cô ấy đợi ở trạm xăng phía trước, thực sự không yên tâm để em một mình.

Tống Huyền nhìn hai cái xe bị cháy ở trên đường dốc, còn có hai kẻ ngốc ở bên đường:

- Em làm à?

Dương Tử Mi cười nhạt nói:

- Lái xe đi, chị Thanh Mai đang sốt ruột chờ.

Tống Huyền thấy cô không muốn nói nhiều, cũng không hỏi thêm, lái xe đi, đón Lâm Thanh Mai ở trạm xăng, phóng đến hội đấu giá đồ cổ ở thành phố B.

Hội đấu giá này được tổ chức ở khách sạn Tiểu Thiên Nga nổi tiếng.

Khách sạn Tiểu Thiên Nga này được xem như là thương hiệu của thành phố B, là khách sạn năm sao hàng đầu thế giới, hơn nữa còn được liệt vào top năm mươi khách sạn xin nhất cả nước, là sự lựa chọn hàng đầu của những thương nhân quốc tế đến thành phố B, nhận được rất nhiều danh tiếng, thậm chí đã được tiếp đón nguyên thủ nước ngoài.

Đây là nơi mà dân thường thành phố B chỉ có thể ngược nhìn từ xa.

Cũng giống như Dương Tử Mi kiếp trước, họ không bao giờ nghĩ mình có cơ hội vào trong cái nơi giống như dành cho thần thánh này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 468: Xem lông mày đánh giá nữ nhân

Nhà khách Tiểu Thiên Nga có thiết kế đình viện độc đáo, vừa tráng lệ xa hoa, vừa trang nhã cổ kính.

Quả thật là một nơi tuyệt vời!

Dương Tử Mi cảm thấy mình giống Lưu Mỗ Mỗ tiến vào vườn nhà quan, dùng một đôi mắt không thể nào xem hết được.

Quan trọng nhất là, phong thủy nhà khách này vô cùng tốt.

Cô đã nghiên cứu kĩ trên tiên chỉ, trong đó “đắc thủy chi lợi” là ưu thế địa lí lớn nhất.

Sông Cảnh Giang từ phía Tây thành phố B sau khi chảy vào bờ cát, phân thành hai nhánh, chảy tới hướng Đông, Nam, hình thành tam thủy hội tụ nhau ở phía Đông Bắc, vây quanh kết cấu nhà khách Tiểu Thiên Nga.

Từ góc độ phong thủy “đĩ thủy vi tài”, cái thế “tam thủy quy đường” này đã thu hết tài vận.

Về mặt bố cục bên trong, nhà khách Tiểu Thiên Nga cũng vô cùng chú trọng phối hợp nội thủy và ngoại thủy, trong nội đình nhà khách còn đặc biệt bố trí một thác nước nhân tạo rất lớn, gọi là “cổ hương thủy”.

Thông qua màn che hỗ trợ bằng thủy tinh, nó dường như hòa thành một màu với sông Cảnh Giang bên ngoài, khiến người ngồi trong phòng như hòa mình vào trong nước.

Xa xa từ bờ bên kia nhìn sang, xe cộ chậm chậm đi trên chiếc cầu được thiết kế đặc biệt dẫn vào trong nhà khách Tiểu Thiên Nga, bởi vì đường đi trong phong thủy học lấy “Thủy” làm tiền đề, cũng được coi là một loại bố cục “Dẫn thủy”.

Nhà khách Tiểu Thiên Nga được thủy đắc trợ, đương nhiên hưng thịnh phát đạt.

Tổng Huyền dẫn Lâm Thanh Mai, cùng Dương Tử Mi đi tới hội đấu giá ở tầng ba, đưa ba tấm thư mời cho bảo vệ.

Hai bảo vệ này được tuyển chọn rất tốt, cho dù là chiều cao, vẻ ngoài hay khí chất đều thuộc nhóm thần tượng và nhóm thực lực, họ mặc một bộ đồng phục vô cùng điển trai, lần lượt đứng ở hai bên cửa, quả thực rất đẹp mắt.

Bảo vệ nhìn kĩ thư mời, khom người vừa định cho bọn họ vào, nhìn thấy Tuyết Hồ trong lòng Dương Tử Mi, có chút khó xử nói:

- Xin lỗi, quý cô, không được mang thú nuôi vào!

- Anh yên tâm, nó rất ngoan, sẽ không chạy lung tung.

Dương Tử Mi tự nhiên không nỡ bỏ lại Tuyết Hồ, mở miệng nói.

- Thật ngại quá, đây là quy định, mong quý cô tuân thủ!

Bảo vệ kia đáp.

- Đây là loại người gì vậy? Đến một nơi cao cấp như hội đấu giá đồ cổ, lại còn mang theo chó cảnh, quả là quái dị, quá vô ý thức.

Giọng phụ nữ sắc nhọn rất khinh thường đột nhiên vang lên.

Dương Tử Mi quay mặt qua, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cũng thật nóng bỏng, người nọ mặc một bộ lễ phục màu trắng gần giống với lễ phục của Dương Tử Mi, có điều, bên hông cô ta mang theo hoa hồng lớn màu đỏ, trên cổ là dây chuyền kim cương sáng lóa.

Hơn nữa, dáng người cô ta đẹp, bộ lễ phục kia mặc lên, vừa thuần khiết vừa quyến rũ.

Dương Tử Mi với dáng dấp nữ sinh chưa phát triển hết, hoàn toàn không thể so sánh.

Đi cạnh cô ta là một người đàn ông mặc một bộ vest cao quý, có vẻ là kẻ ăn chơi.

Anh ta đánh giá Dương Tử Mi, cười nói với cô gái:

- Bộ lễ phục của em cũng khá giống người ta đấy!

- Hừ!

Cô gái kia hừ lạnh một tiếng:

- Giống thì sao? Bộ đồ này của em là do nhà thiết kế Italia nổi tiếng Đại Duy thiết kế, còn của cô ta, thì không biết là bản nhái của nhà thiết kế tầm thường nào, sao có thể so sánh được?

- Đúng vậy, cho dù giống nhau như đúc, cũng không thể sánh với ngọc nữ ngày thơ hiện đại là em.

Chàng trai kia cười vỗ bả vai cô gái, ánh mắt lại liếc Dương Tử Mi.

- Vâng...

Cô gái kia có vẻ thẹn thùng dựa vào chàng trai, ngữ khí yếu điệu:

- La thiếu gia, anh thật là, khen người ta như vậy, người ta sẽ xấu hổ đấy.

Dương Tử Mi nghe xong bỗng thấy buồn nôn.

Cô nhìn kĩ cái gọi là tướng mạo ngày thơ ngọc nữ, phát hiện lông mày cô ta có chút hỗn loạn, cho dù đã kẻ lông mày rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự lệch lạc xiêu vẹo.

Xi, còn ngày thơ ngọc nữ cái nổi gì?

Dương Tử Mi không nhịn được cười.

Muốn phân biệt một cô gái, có phải là xử nữ ngày thơ hay không, đơn giản nhất là nhìn vào lông mày mà đánh giá. Thông thường, lông mày của xử nữ đều dài tự nhiên, mỗi sợi từ trong ra ngoài đều tập trung mọc chỗ xương mày, không mọc ngược mọc lệch.

Người mà lông mày mọc ngược mọc lệch, thậm chí lung tung, sao có thể là ngọc nữ ngày thơ?

Nếu thế thì không biết cô ta đã từng ăn nằm với bao nhiêu người?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 469: Vào trong hội trường

Thấy khỏe môi Dương Tử Mi gọi lên một nụ cười lạnh đầy trào phúng, cô gái kia miễn cưỡng nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lạnh lùng, nũng nịu nói với La thiếu:

- La thiếu, cô ta hình như đang cười nhạo anh đấy, thật là đáng ghét.

La thiếu nhìn thoáng qua Dương Tử Mi, không biểu hiện một chút tức giận nào mà chỉ đưa ngón tay trêu chọc trên mặt nữ nhân kia một chút:

- Đi thôi, anh đường đường là La Anh Kinh, sao lại phải so đo với một đứa nhóc chứ? Thế thì quá mất mặt rồi! Mà em cũng thiệt là, em chính là minh tinh Lam Lạc nổi tiếng của thành phố B, đừng hạ thấp mình như thế.

Nói xong anh ta cất bước đi vào trong.

Lam Lạc liếc Dương Tử Mi một cái, rồi cũng nhanh chân đuổi theo anh ta.

Dương Tử Mi nhún vai, cô cảm thấy thật khó hiểu.

Cô cũng không trêu chọc cô ta, không hiểu sao cô ta lại chướng mắt cô như vậy?

- Tiểu Mi, làm sao đây?

Tổng Huyền khó xử nhìn Tuyết Hồ ở trong lòng Dương Tử Mi:

- Có thể đưa nó đi gửi ở chỗ nào không?

- Tiểu nha đầu, nếu nơi này không cho hồ ly đi vào, vậy để tôi biến thành người là được!

Tuyết Hồ nói với Dương Tử Mi.

- Cậu không có thư mời thì làm sao đi vào?

- Thật là, tôi chính là yêu tinh pháp lực cao cường, còn cần tới thư mời để đi vào sao?

Tuyết Hồ nói:

- Cậu bỏ tôi xuống, tôi sẽ tìm một cơ hội để lên vào, cậu đi trước đi.

- Cậu làm được không?

- Đương nhiên được rồi.

Tuyết Hồ tràn đầy tự tin nói

Dương Tử Mi thả Tuyết Hồ xuống, nói với Tống Huyền:

- Đi thôi, để nó đi chơi đi, chúng ta vào trước.

Tống Huyền nhìn Tuyết Hồ cực kỳ dễ thương như đám lông xù trên mặt đất:

- Nếu để nó tự do đi chơi, anh sợ sẽ có người ôm nó đi mất. Hay là, cứ tìm người chăm sóc nó.

- Không sao.

Dương Tử Mi kéo cánh tay Lâm Thanh Mai lại:

- Đi thôi, nếu còn không đi chúng ta sẽ muộn mất.

Tống Huyền thấy Tuyết Hồ cũng không phải là thú cưng bình thường, Dương Tử Mi có thể yên tâm với nó như vậy khẳng định là nó có chút tài năng, sau đó cũng theo bọn họ vào trong.

Tuy rằng ở thành phố B Tống Huyền quen biết không ít người, nhưng dù sao nơi này cũng không phải thành phố A, thân phận của anh cũng không có nhiều người để tâm.

Ngược lại, có không ít ánh mắt dính trên người Dương Tử Mi, trông cô bé thoát nhìn rất thuần khiết. Không nói đến khuôn mặt như tranh vẽ của cô, chỉ cần khí chất xuất thần không nhiễm một hạt bụi như Tiểu Long Nữ cùng làn da trắng ngần nõn nà kia cũng làm cho người ta mê đắm không rời mắt.

Minh tinh ngọc nữ Lam Lạc mới vừa rồi chường mắt cô như vậy cũng là vì cực kỳ ganh ghét Dương Tử Mi có làn da đẹp hơn cô ta, bởi lẽ cô ta nổi tiếng trong giới này, cũng là do có làn da đẹp.

- Đây là con gái nhà ai vậy? Còn ít tuổi mà đã có dáng dấp xinh đẹp như thế kia, khi lớn lên, không biết sẽ còn khuynh nước khuynh thành đến mức nào.

Có người bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Bữa tiệc hôm nay, bề ngoài là buổi đấu giá đồ cổ, nhưng đây cũng là tiệc dành cho hào môn thế gia, một thư mời cũng gần mười vạn, hơn nữa, không phải có tiền là mua được, quan trọng là phải có thân phận và địa vị.

- Bên cạnh cô ta chính là danh gia đồ cổ ở thành phố A, Tống Huyền tiên sinh, phỏng chừng cũng là người Tống gia.

Có người đáp.

Ngoài một số ít người đến đây để xem xét học tập đánh giá các loại đồ cổ, thì cũng có không ít công tử con nhà đại gia, tùm năm tùm ba lại với nhau, mỗi khi nhìn thấy cô gái nào đi vào, lại ngấm từ đầu đến chân, bình phẩm bàn tán, xem xét phân tích xem người kia có phù hợp với khẩu vị của mình không.

Hôm nay tới tham gia, các tiểu thư thực nữ hoặc minh tinh cũng có tâm tư như thế, bởi vậy ai cũng mặc trang phục lộng lẫy, ai cũng trang điểm cực kỳ xinh đẹp, mục đích chính là muốn hấp dẫn ánh mắt người khác.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 470: Bị người đổ ky

Mà mình tình ngọc nữ Lam Lạc mới nổi đương nhiên cũng trở thành tiêu điểm của sự chú ý, cộng thêm bạn trai bên cạnh là một trong bốn thiếu gia nổi danh nhất của thành phố B, La Anh Kinh, hai người vừa đi vào lập tức giống như ngôi sao sáng, hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Lam Lạc như một bông hoa Hồ Điệp kiều ngạo, cách ăn mặc cực kỳ cao quý, thanh lịch, ngây thơ, vui vẻ hưởng thụ cảm giác được mọi người chú ý.

Chỉ tiếc, cảm giác vui vẻ của cô ta chỉ duy trì trong nháy mắt, thì ngay lập tức bị Dương Tử Mi đi vào phá vỡ.

Dương Tử Mi đi vào trong, tuy không rực rỡ chói lóa, nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác cô tựa như một đám mây trắng ở cuối chân trời, thu hút ánh mắt, con tim, làm người ta bất giác chăm chú nhìn cô, cứ như nhìn thấy Bạch Ngọc, cảm giác mát lạnh thấm tận đáy lòng.

Dương Tử Mi mặc dù chỉ mới là một cô bé chưa tiếp xúc với quá nhiều người, nhưng do tu luyện khí thuật, nên thân thể tự nhiên luyện ra được một loại khí chất thờ ơ lạnh nhạt, không sợ hãi bất kỳ thứ gì.

Đối diện với vô vàn ánh mắt có tâm tư khác nhau, cô chỉ dùng con mắt nghề nghiệp thân nhiên nhìn lướt qua, sau đó quay mặt thấp giọng đùa giỡn với Lâm Thanh Mai.

Ánh mắt cô rất lãnh đạm, nhưng người nào bị ánh mắt đó quét qua, đều có cảm giác khác thường, cứ như chạm phải ánh mắt dò xét của một vị nữ vương vậy, ẩn chứa một loại áp lực vô hình.

Những người đang có mặt ở hội trường, ai cũng có địa vị cao, là người nhận được sự tôn sùng, rất ít khi vì một ánh mắt của người khác mà cảm thấy áp lực.

Nhưng ánh mắt của cô gái này lại mang đến áp lực cho bọn họ.

Ánh mắt cô cực kỳ có tính xuyên thấu, giống như có thể lập tức nhìn thấu linh hồn của họ.

Nhưng khi ánh mắt đó rời đi, nhìn kỹ lại thì nó không khác gì ánh mắt của một cô bé, trong suốt rõ ràng, lại tựa như chứa đựng tia sáng rực rỡ của các vì sao, khiến nó đọng đầy ánh sáng và linh khí.

Nhìn kỹ khuôn mặt cô, cũng không phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng các đường nét vô cùng dịu dàng tinh tế, nhất là lông mày có một chấm chu sa hồng, khiến cô có vài phần mỏng lung, tựa như Tinh Linh ẩn hiện trong làn sương mờ.

Vì thế, có người quen biết với Tổng Huyền nhện không được đi tới chào hỏi, cố ý hỏi thăm thân phận của Dương Tử Mi.

- Là học trò của tôi.

Tổng Huyền đối với ai cũng trả lời như vậy.

- Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ, tuổi còn nhỏ đã có khí độ như vậy, có điều cô bé là con cái nhà ai thế?

Có người tiếp tục tìm hiểu.

- Chỉ là con cái nhà bình thường mà thôi.

Tổng Huyền thân nhiên trả lời, đồng loạt giới thiệu bọn họ cho Dương Tử Mi làm quen.

Dương Tử Mi cũng vui vẻ chào hỏi từng người, không kiều ngạo cũng không siểm nịnh, thần thái lạnh nhạt tự nhiên, vẫn luôn duy trì loại cảm giác hờ hững xa cách.

Loại khí chất này càng khiến người khác muốn suy đoán thân phận của cô.

Con cái sinh ra ở nhà bình thường sẽ không có khí chất như thế.

Khẳng định là đến từ một danh môn nào đó, chẳng qua là Tổng Huyền không nói mà thôi.

Mọi người nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy Dương Tử Mi trở thành tâm điểm chú ý của mọi người khiến Lam Lạc tức điên, cô ta phát hiện ánh mắt La Anh Kinh cũng hay nhìn về phía Dương Tử Mi.

Lúc trước La Anh Kinh vì theo đuổi cô mà hoa tươi, rượu ngon, nhẫn kim cương, thứ gì cũng không thiếu. Cô cũng giả bộ rụt rè một lúc, bày ra tư thế ngọc nữ của mình, duy trì cự ly như gần như xa với anh ta, cuối cùng vào đêm qua, ở tiệc sinh nhật cô, anh ta vì cô mà vùng tiền như rác bao trọn cái du thuyền xa hoa để chúc mừng cô, cô mới ồm ồm đồng ý kết giao với anh ta.

Kỳ thật, cô đã sớm muốn dựa vào vị kim chủ như La Anh Kinh, chẳng qua cô cũng biết nếu quá dễ dàng chiếm được thì đàn ông cũng không quý trọng.

bởi vậy cô mới dùng chiêu lật mềm buộc chặt.

Hôm nay, cô vốn có ý định dùng vẻ đẹp cùng sức hấp dẫn của mình để trở thành tiêu điểm của nơi này, đương nhiên cũng sẽ hấp dẫn nhiều ánh mắt của đám đàn ông khác.

Cô muốn lợi dụng những ánh mắt này để gia tăng cảm giác tồn tại của bản thân trong mắt La Anh Kinh, khiến anh ta ghen tuông, có như thế anh ta mới càng thêm quý trọng cô.

Ai biết được kế hoạch này lại bị nha đầu Dương Tử Mi phá vỡ, cô ta lại hấp dẫn được ánh mắt của La Anh Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 471: Giành chỗ ngồi

Mục đích tham gia buổi triển lãm đồ cổ lần này của Tống Huyền và Dương Tử Mi không phải là để xã giao kết bạn, mà thật sự là đến để xem đồ cổ.

Bởi vậy nên bọn họ nhanh chóng thoát ra khỏi cuộc dò hỏi, đi vào khu triển lãm đồ cổ.

Lần này Tống Huyền cũng đưa tới năm món đồ cổ, nhưng tất cả đều khá bình thường, trong đó có hai món là do anh mua lại từ Dương Tử Mi.

Những món đồ cổ trên quầy triển lãm không có món nào là tuyệt phẩm, bởi vậy nên Dương Tử Mi chỉ ngắm một lúc là hứng thú đã bay mất.

Nhưng đối với người say mê đồ cổ như Tống Huyền thì mỗi một món ở đây đều đáng để cho anh giám định tỉ mỉ và nghiên cứu thường thức.

Khi anh trông thấy Dương Tử Mi và Lâm Thanh Mai đã hết kiên nhẫn, anh liền tìm một chỗ cho hai người ngồi nghỉ ngơi.

- Thầy Tống, buổi đấu giá đồ cổ lớn như vậy nhưng sao không có bảo bối gì đặc biệt thế?

Dương Tử Mi nhện không được hỏi.

- Nghe nói lần này có mấy món rất thần bí, nhưng đang ở trong phòng đấu giá, chúng tôi sẽ lấy ra cho mọi người xem, sau đó thì bắt đầu đấu giá. Còn những món triển lãm này thì chỉ là vật thứ cấp. Ai thích món nào thì cứ báo giá lên, sau đó chờ đến cuối cùng xem món đồ đó sẽ thuộc về ai.

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Em có thích món nào không?

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Không. Em không có nhiều tiền lắm, chờ mấy món thần bí xuất hiện rồi tính sau.

- Ừ.

Tống Huyền ra hiệu mời cô và Lâm Thanh Mai đi nghỉ ngơi.

Dương Tử Mi kéo Lâm Thanh Mai đi nghỉ ngơi, cô trông thấy bên cạnh có hai cái ghế mây, vừa định ngồi xuống thì có người hét lên:

- Không được phép ngồi, đó là chỗ tôi muốn!

Dương Tử Mi ngược mắt lên nhìn, hóa ra lại là “ngọc nữ” ngây thơ Lam Lạc.

- Ai tới trước thì được quyền ngồi trước, đây không phải nhà cô, cái ghế này cũng không được ghi nó là của cô.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

- Nhưng đây là chỗ tôi nhìn thấy trước!

Lam Lạc kéo La Anh Kinh vẫn luôn không nói tiếng nào đến, ả chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng nói:

- La thiếu gia, người ta mệt mỏi quá rồi, người ta muốn ngồi chỗ đó.

- Bên kia còn có phòng trống kia.

La Anh Kinh đưa mắt nhìn Dương Tử Mi, sau đó lại quay sang nhìn Lam Lạc nói.

- Em không thích! Người ta thích ngồi ở đây cơ, phong cảnh ở đây rất đẹp, ngồi ở đây thoải mái hơn.

Lam Lạc kháng nghị.

- Tiểu Mi, chúng ta đi qua bên kia ngồi đi.

Lâm Thanh Mai từ trước đến nay đều là người không thích gây chuyện, hôm nay cô đã nhìn thấy hết mọi việc, cô cũng hiểu Lam Lạc đang tìm đủ mọi cách để gây hấn với Tử Mi, vì để tránh xảy ra xung đột không cần thiết, cô đành khuyên nhủ Dương Tử Mi.

- Không!

Dương Tử Mi cũng quật cường kháng nghị.

Đối với người mình quan tâm, cô còn có thể nhường nhịn, nhưng đối với loại người luôn tìm đủ mọi cách để khiêu khích cô, cô sẽ không nhường nửa li.

Huống chi cô cũng không biết tại sao Lam Lạc lại gây sự với cô, cô không phải là Phật tử, không có lòng từ bi lớn lao như thế để nhường nhịn.

Cô kéo một cái ghế cho Lâm Thanh Mai, còn mình thì an vị ở trên chiếc ghế mà Lam Lạc nhìn trướng.

Lam Lạc tức giận tới mức dậm chân, chớp mắt hai cái rồi uất ức nói với La Anh Kinh:

- La thiếu gia, có phải anh không còn thích người ta nữa rồi không?

La Anh Kinh vươn tay nheo nheo mắt ả:

- Tất nhiên là thích rồi.

Đùa gì thế, hần đã tốn bao nhiêu tiền đầu tư cho cô ta như vậy, còn chưa chính thức thu lại được, sao hần có thể để cô ta bỏ đi chứ.

Không chơi được ngọc nữ ngây thơ này thì sao hần có thể xứng với cái danh một trong tứ đại công tử ở thành phố B chứ?

Nhưng hần cũng không phải là người không có mắt, dựa vào nhiều năm lăn lộn và kiến thức tích góp từ nhỏ tới giờ, trực giác nói cho hần biết, Dương Tử Mi không phải là người hần có thể đụng vào.

Khi không biết rõ bối cảnh của Dương Tử Mi, hần tuyệt đối sẽ không vì một con hát mà đắc tội với người không nên đắc tội.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 472: Con hát muốn trèo cao

Nếu thích người ta thì sao anh không giúp người ta? Người ta là bạn gái của anh mà! Người ta mất hết mặt mũi thì cũng chẳng khác gì anh mất hết mặt mũi...

Lam Lạc không biết suy nghĩ trong lòng La Anh Kinh, tiếp tục ý rằng mình được cung chiều mà kiêu ngạo nói.

Nghe ả ta “người ta” liên tục như vậy, Dương Tử Mi nuốt chút nữa nôn hết cơm tối qua.

- Chỉ là một cô bé, em so đo với người ta làm gì? Em còn như vậy là anh sẽ không thích em nữa đâu, mấy ngày nay em chỉ biết nhõng nhẽo.

La Anh Kinh xụ mặt nói.

Lam Lạc vừa nghe xong thì bỗng im bật, sau đó giả bộ ngây thơ hồn nhiên rộng lượng:

- Đúng vậy, La thiếu gia nói rất đúng, chỉ là một cô bé không hiểu chuyện thôi mà, không cần phải so đo với cô ta.

Cô ta uyển chuyển kéo La Anh Kinh rời đi.

Lúc rời đi, ả ta đột nhiên quay đầu lại, hung hăng trừng Dương Tử Mi một cái.

- Chị, con nhỏ này thật ghê tởm.

Tiểu Thiên tức giận nói.

- Ha ha, đúng vậy, nhưng không cần lo, chị không muốn phải so đo với người đoán mệnh.

Dương Tử Mi cười nói.

- Há? Chị sắp ra tay với cô ta à?

Tiểu Thiên kinh ngạc hỏi.

- Loại người như cô ta thì có gì đáng để chị phạm sát nghiệp? Lúc này chị nhìn mặt cô ta thì phát hiện cô ta bị đoán mệnh, có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử trong vòng một tháng.

Dương Tử Mi nói.

- Hóa ra là bị đoán mệnh, vậy cứ để cho cô ta phách lối đi, chị đúng là không cần phải so đo với cô ta.

Tiểu Thiên nhìn xung quanh:

- Sao cái tên Tuyết Hồ kia vẫn chưa tới? Có khi nào không vào được không?

Dương Tử Mi cũng đưa mắt nhìn xung quanh, thật sự là không có bóng dáng của Tuyết Hồ, không biết bây giờ cậu ta đi đâu rồi.

Cậu ta sẽ không diện đồ cổ trang mà đi vào chứ?

Mặc dù hôm nay là buổi đấu giá đồ cổ, cũng có không ít người mặc đồ hóa trang, nhưng không ai mặc cái loại cổ trang phiêu dật như tiên đâu.

Huống chi dung mạo của cậu ta còn yêu nghiệt như vậy, chỉ cần cậu ta vừa xuất hiện, tuyệt đối sẽ hút mắt hơn tất cả mọi thứ.

Dương Tử Mi đang nói chuyện phiếm với Lâm Thanh Mai, bỗng ngoài cửa có một đám người mặc vest đi vào, che chắn trước sau để bảo vệ một người.

Đôi mắt của cô chợt sáng ngời.

Xem ra cô có thể gặp lại người quen cũ rồi.

Lúc này, cô nghe thấy Lam Lạc mừng rỡ kêu ầm lên ở cách đó không xa:

- La thiếu gia, Hoắc tiên sinh đến rồi, chúng ta lại chào hỏi đi.

- Em quen Hoắc Văn Hoa à?

La Anh Kinh hỏi.

- Có gặp nhau một lần, chắc ông ấy vẫn còn nhớ em.

Trong bữa tiệc rượu ngày đó, vì muốn hấp dẫn sự chú ý của đại phú hào Hồng Kông, Lam Lạc đã cố ý ngã xuống trước mặt ông ấy, đổ rượu đỏ lên đồ của ông ấy, sau đó lại giả bộ hoảng sợ như con thỏ nhỏ phạm phải sai lầm, không ngừng nói lời xin lỗi.

Hoắc Văn Hoa cũng không trách cứ cô, ngược lại còn hỏi cô tên gì.

À cho rằng sau đó ông ấy sẽ gọi điện cho ả, nhưng chờ một thời gian rất lâu sau vẫn không thấy gì, điều này làm ả cảm thấy rất không cam tâm.

Bây giờ gặp lại một lần nữa, ả không tin ông ta có thể quên ả.

Huống chi ả cũng muốn biểu hiện ra sự hấp dẫn của mình ở trước mặt La Anh Kinh, chứng minh ả còn có thể trèo lên cái cây to Hoắc Văn Hoa này.

Bởi vậy, ả cười tủm tỉm cầm một ly rượu đỏ đi tới trước mặt Hoắc Văn Hoa, giả bộ ngây thơ vô tội rồi lại bày ra vẻ nũng nịu quen thuộc chào hỏi:

- Hoắc tiên sinh, xin chào!

Hoắc Văn Hoa giương mắt nhìn ả, nhàn nhạt gật đầu một cái theo phép lịch sự.

Thấy Hoắc Văn Hoa gật đầu với mình, Lam Lạc lại càng cao hứng hơn, thậm chí còn mang theo một chút đắc ý, tự cho là Hoắc Văn Hoa có ấn tượng rất sâu với mình.

Vì vậy ả tiến lên thêm một bước, muốn tới gần ông ấy thêm nữa.

Chương 473: Gặp lại hoắc văn hoa - linh serly

Không ngờ bên cạnh Hoắc Văn Hoa có một người mặc vest màu đen, khuôn mặt lạnh lùng, xem ra là vệ sĩ, anh ta vươn tay ra ngăn cản ả:

- Tiểu thư, mời lui ra phía sau!

- Hoắc tiên sinh...

Lam Lạc uất ức lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt mở to giả bộ đáng thương nhìn Hoắc Văn Hoa:

- Ngài không nhớ em sao?

Những người xung quanh đều dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Hoắc Văn Hoa và Lam Lạc.

Theo tư duy bình thường của bọn họ, tất nhiên họ sẽ cho rằng Lam Lạc đã từng có mối quan hệ nào đó với Hoắc Văn Hoa.

Sắc mặt La Anh Kinh cũng khẽ thay đổi.

Lam Lạc là bạn gái của hắn, nhưng bây giờ ả bạn gái này lại dùng tư thái kia để đi nói chuyện với một người đàn ông khác.

Quả thực là làm hắn mất hết cả mặt mũi.

Con điểm thôi tha! Giả bộ ngây thơ con mẹ mày chứ!

Hắn trầm mặc trong lòng.

Đầu óc Lam Lạc vốn dần dần, sao có thể nghĩ được nhiều như vậy?

Ả chỉ ngây thơ cho rằng, nếu ả có thể chứng minh mình có quen biết với Hoắc Văn Hoa thì có thể gia tăng độ quan trọng trong lòng La Anh Kinh, nhưng không ngờ ả đang tự giảm nhẹ giá trị của mình.

Hoắc Văn Hoa nhàn nhạt nhìn ả một cái:

- Tiểu thư này nhìn rất quen, nhưng ngại quá, Hoắc mỗ đã già nên có hơi lẩn thẩn, rất dễ quên, nên không nhớ nổi tiểu thư là ai.

- Em là Lam Lạc nè, tháng trước em có sơ ý làm đổ rượu lên quần áo của ngài đó.

Lam Lạc vội vàng giải thích.

- À, nhớ rồi.

Hoắc Văn Hoa nhàn nhạt đáp lại một câu.

- Ngại quá, Lam tiểu thư, bây giờ Hoắc mỗ khá bận, chờ tôi rảnh rồi sẽ liên lạc với cô sau nhé.

- Được, nhất định phải liên lạc nha.

Có được câu trả lời của Hoắc Văn Hoa, Lam Lạc thỏa mãn đi về bên cạnh La Anh Kinh, tranh công với hắn:

- La thiếu gia, Hoắc tiên sinh nói rảnh thì sẽ liên lạc với em đấy, hí hí.

La Anh Kinh dùng ánh mắt chán ghét để liếc ả một cái.

Còn tưởng rằng ả ngây thơ trong sáng, hóa ra cũng chỉ là một con điểm đu bám đại gia thôi, làm lãng phí biết bao nhiêu tiền đầu tư của hắn.

Lam Lạc thấy Dương Từ Mi đang nhìn mình thì ả càng lớn tiếng hơn:

- Thật không ngờ một đại phú hào như Hoắc tiên sinh lại còn nhớ tới mình, thật sự là quá may mắn.

Nghе ả nói như thê, Dương Tử Mi đang uống trà suýt chút nữa phun ra.

Cô đã từng gặp vài kẻ không có não, nhưng chưa từng thấy ai không có não như vậy!

Xem ra IQ của ả đã dồn hết xuống ngực rồi!

Giọng nói của Lam Lạc quá lớn, Hoắc Văn Hoa tất nhiên cũng đã nghe thấy, ông nhúu mày liếc nhẹ về phía Lam Lạc. Khóe mắt ông trông thấy Dương Tử Mi, cảm thấy hơi quen mắt, ông bèn nhìn thêm vài lần, khi trông thấy nốt chu sa giữa trán cô, ông liền lập tức nhận ra, hai mắt ông sáng lên, bước nhanh về phía trước.

Lam Lạc thấy Hoắc Văn Hoa đi về phía bên này thì tưởng rằng ông ấy muốn kiểm mình, ả lập tức bày ra vẻ rụt rè hồi hộp chờ đợi.

Không ngờ Hoắc Văn Hoa lại đi về phía Dương Tử Mi.

- Tiểu Mi, đúng là cháu rồi! Thật là vui quá, không ngờ cháu cũng tới đây!

Hoắc Văn Hoa vui mừng nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi vẫn ngồi đó, cười cười nói:

- Ha ha, có thể gặp được Hoắc tiên sinh ở đây, cháu cũng rất vui.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Dương Tử Mi tuổi còn nhỏ, khi gặp trưởng bối có địa vị như Hoắc Văn Hoa, theo lý là phải lập tức đứng dậy lễ phép chào hỏi mới đúng.

Nhưng nhìn bộ dạng của cô và Hoắc Văn Hoa thì dường như Hoắc Văn Hoa đang cố lấy lòng cô.

Người lúc trước đoán cô xuất thân từ hào môn hiển hách bắt đầu phần khích, âm thầm nghĩ mình thật là có mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 474: Không quan tâm hơn thua

La Anh Kinh cũng cảm thấy may mắn vì lúc này mình không vì Lam Lạc mà đắc tội với Dương Tử Mi, xem ra lai lịch của cô gái này đúng là không bình thường, nếu không thì Hoắc tiên sinh Văn Hoa sẽ không có thái độ tôn sùng như thế.

Bình thường, cho dù là bí thư hay thị trưởng, khi nhìn thấy Hoắc Văn Hoa, họ đều rất cung kính, bởi vì ngoại trừ việc là một thương nhân đầu tư lớn mạnh, ông ta còn có một bối cảnh rất phức tạp.

Mà Lam Lạc đầu óc ngu si lại vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, ả còn tưởng rằng Hoắc Văn Hoa nhìn trúng vẻ đẹp trẻ tuổi của Dương Tử Mi, bởi vậy ả khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Thì ra Hoắc tiên sinh là lolicon! (*)

La Anh Kinh chán ghét nhìn ả một cái,

- Đừng có nói lung tung làm mất hết thể diện.

- Em làm mất thể diện lúc nào? Không phải anh đã nói em là trân châu sáng chói sao, có em ở bên cạnh làm bạn là khiến cho anh có thêm vẻ vang sao?

Lam Lạc kêu lên.

La Anh Kinh thật sự là hồi hận đến xanh ruột, sao mình lại có thể dẫn một con đàn bà nào tàn như vậy đến tham gia bữa tiệc này chứ?

Loại đàn bà này chỉ thích hợp để dè trên giường thôi!

Lam Lạc rất không cam lòng, tay cầm hai ly rượu đỏ, ả lại đi về phía Hoắc Văn Hoa, cất giọng nói mềm mại cắt đứt câu chuyện của Hoắc Văn Hoa và Dương Tử Mi:

- Hoắc tiên sinh, em có thể mời ngài uống một ly hay không?

Loại người như Hoắc Văn Hoa đã quen với việc chuyên quyền độc đoán, ông ghét nhất là bị chen ngang khi đang nói chuyện.

Nhưng vì có tu dưỡng nên ông vẫn không nổi giận, chỉ là giọng điệu đã giảm xuống rất thấp:

- Lam tiểu thư, Hoắc mỗ đang bận, xin đừng quấy rầy!

Sau đó, Lam Lạc bị vệ sĩ bên cạnh Hoắc Văn Hoa kéo qua một bên.

Lam Lạc thấy ông ta lạnh nhạt với mình nhưng vừa nhìn thấy Dương Tử Mi thì lại lộ ra nụ cười hòa ái, ả cảm thấy rất không công bằng, siết chặt ly rượu trong tay, ả rất muốn đổ hết rượu lên đầu Dương Tử Mi, xem cô ta còn cười như thế nào được.

- Hoắc tiên sinh, nếu như ông bận thì không cần để ý đến cháu nữa.

Dương Tử Mi nhàn nhạt nói với Hoắc Văn Hoa.

- Không bận, không bận, cho dù bận đi nữa thì cũng không thể bỏ lơ Tiểu Mi.

Hoắc Văn Hoa vội vàng nói.

- Ha ha, Hoắc tiên sinh quan tâm cháu quá rồi.

Dương Tử Mi cười cười hỏi:

- Hoắc tiên sinh, không phải ông là người mở buổi đấu giá này chứ?

- Ha ha, Tiểu Mi đoán đúng rồi.

Hoắc Văn Hoa cười rộ lên,

- Ông đã bảo Tổng tiên sinh đưa thư mời cho cháu, vốn tưởng rằng cháu không có thời gian đến đây, nhưng không ngờ cháu lại đến thật, ông rất là vui.

- Tiệc vui lớn như vậy, cháu tất nhiên là phải góp mặt rồi, nghe nói trong phòng đấu giá có món đồ thần bí, cháu đang rất mong đợi đây.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ha ha, ông cũng đang mong đợi đây, Tiểu Mi, ông để cho cháu một vị trí khách quý, cháu cứ qua đó ngồi là được rồi.

Hoắc Văn Hoa cười nói.

- Dạ, cảm ơn Hoắc tiên sinh.

- Ông còn có việc bận, không thể nói chuyện với cháu nữa, chờ xong buổi đấu giá hôm nay, chúng ta lại gặp mặt, ông có rất nhiều chuyện đang cần Tiểu Mi chỉ dẫn đây.

- Dạ, chào ông.

Hoắc Văn Hoa dẫn vệ sĩ rời đi.

Dương Tử Mi nhìn theo bóng lưng của ông một chút rồi lại ngồi xuống, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, tiếp tục tán gẫu với Lâm Thanh Mai, cô cũng không bối vì được Hoắc Văn Hoa ưu ái mà thay đổi cảm xúc.

Không quan tâm hơn thua, tính tình lạnh nhạt.

Người lúc này vẫn luôn quan sát cô âm thầm đánh giá, càng ngày hần càng cảm thấy bối cảnh sau lưng cô rất không ổn.

Chẳng lẽ cô là công chúa đến từ Đế Đô?

Trong đầu La Anh Kinh cũng xẹt qua suy nghĩ như vậy.

La gia hần đã được xem như là thế gia danh môn ở thành phố B rồi, nhưng phụ nữ trong nhà hần chẳng có ai có thể tu luyện được khí chất thần thái như cô.

Trừ khi là do hoàn cảnh tạo nên!

(*) Lolicon: Tại Nhật Bản, thuật ngữ này được dùng để nói về những người có sự chú ý đặc biệt đến những cô gái (đa phần là các bé gái) trẻ hoặc một cá nhân.

Chương 475: Oan gia vốn ngõ hẹp

Hoắc Văn Hoa vừa rời đi, lập tức có không ít thanh niên anh tuấn mang theo mục đích đến gần Dương Tử Mi, cho dù là cố tỏ ra bảnh bao hay là cố tỏ ra phong độ thì bọn họ cũng chỉ có một mục đích, đó là dò xét thân phận và bối cảnh của cô, xem bản thân có thể hấp dẫn được cô hay không.

Đối với những người này, Dương Tử Mi chỉ cười nhạt, lịch sự đáp lại rồi lại lạnh lùng giữ khoảng cách.

Điều này càng khiến cho cô có vẻ thần bí khó lường.

- Gì, đùa gì thế, cô ta xuất thân từ danh môn à?

Trong đám người, Dương Tử Mi lại nghe thấy một giọng nữ quen thuộc đang cười nhạo.

Cô nhìn về phía phát ra âm thanh, lại là Mộ Dung Nghiên.

Vốn tưởng rằng Mộ Dung Nghiên chuyển trường rồi thì hai người họ sẽ không còn gặp lại nữa chứ.

Nhưng không ngờ, oan gia vốn ngõ hẹp.

Mộ Dung Nghiên mặc một bộ lễ phục mỏng màu vàng, cô ta đang nói chuyện với đám bạn gái bên cạnh:

- Cô ta á hả, trước kia là bạn cùng lớp với tôi, tôi biết rõ cô ta mà.

Mọi người vừa nghe thấy câu này thì đều vênh tai lên.

Nhất là Lam Lạc, á vội vàng đến gần Mộ Dung Nghiên hỏi:

- Cô ta là ai vậy?

- Ha ha, mọi người đừng tăng bốc cô ta. Danh môn gì chứ? Công chúa gì chứ? Đúng là nực cười! Mười tám đời tổ tông nhà cô ta đều là nông dân, gia đình bình thường, nhưng ý là mình có tài tiên tri nên lừa dối mọi người thôi.

Mộ Dung Nghiên cười nhạo.

Kể từ khi cô bị buộc phải chuyển trường, cô đã hận Dương Tử Mi thấu xương rồi.

Bây giờ thì chú cô không có ở đây nên cô đã quên hết lời dận dò của ông ấy, bắt đầu lộ ra bản tính càn rỡ, cô thấy Dương Tử Mi trở thành tiêu điểm của sự chú ý thì cảm thấy rất khó chịu.

- Thật sao?

Lam Lạc vừa nghe vậy thì cực kỳ vui sướng.

Lúc này nghe thấy lời nghị luận của mọi người, á cũng ý thức được rằng lai lịch của Dương Tử Mi có thể không đơn giản, bởi vậy trong lòng có chút sợ, á sợ sẽ bị Dương Tử Mi trả thù.

Nhưng bây giờ nghe thấy Mộ Dung Nghiên nói như vậy, lòng của á đã bình tĩnh hơn rồi.

Thì ra cũng chỉ là một con nhò nhà quê mà thôi, có cái gì đâu mà phải kiêng kị?

- Tất nhiên là thật rồi, nhà cô ta có ai, ở chỗ nào, tôi đều biết rõ mười mươi.

Mộ Dung Nghiên cười nhạo, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cười cười.

Cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ đối với xuất thân của mình, cô càng không muốn giả mạo làm hậu nhân của danh môn gì đó.

Nếu Mộ Dung Nghiên đã giúp cô trình bày thì cũng tốt, cô có thể được yên tĩnh rồi, miễn cho đám người rần rết kia tới gần, lại phải làm mình nói ra

những lời khách sáo.

Lam Lạc vội đem những thông tin mà cô ta nghe được từ Mộ Dung Nghiên, sau đó thêm mắm thêm muối nói cho La Anh Kinh nghe, nói xong cô ta còn khinh bỉ:

- Còn tưởng rằng là ai? Hóa ra cũng chỉ là một nữ thầy bói đi lừa gạt mà thôi. Còn nhỏ mà cứ thích giả thần giả quỷ, em nghĩ mãi mà không ra, tại sao ông Hoắc lại bị cô ta lừa gạt chứ?

La Anh Kinh không trả lời, anh ta chỉ im lặng suy nghĩ và nhìn mọi người hoặc giễu cợt hoặc khinh bỉ nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi giống như là người ngoài cuộc, cô tiếp tục uống trà nói chuyện với Lâm Thanh Mai, không hề để những lời nói kia vào trong lòng, ánh mắt trong suốt luôn hờ hững như mây trôi.

Đột nhiên anh ta nghĩ rằng, chưa biết bối cảnh sau lưng cô thế nào, nhưng bản thân cô đã là một bối cảnh cường đại rồi, còn những bối cảnh khác chỉ là đồ trang trí thêm cho cô thôi.

Lúc này, Tống Huyền đi tới:

- Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, chúng ta chuẩn bị đi vào thôi.

- Vâng.

Dương Tử Mi đỡ Lâm Thanh Mai đứng dậy, gạt đầu, đi theo Tống Huyền vào hội trường đấu giá.

Hội trường đấu giá được trang trí rất hoa lệ, phong cách cao cấp, hội trường đấu giá ở thành phố A kia vốn chẳng bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 476: Đừng trêu chọc thầy tướng

Tống Huyền dẫn Dương Tử Mi và Lâm Thanh Mai đi về phía hàng ghế khách quý đầu tiên.

Dương Tử Mi vừa ngồi xuống thì nhìn thấy một người đàn bà ăn diện lộng lẫy ở bên cạnh, bà ta khinh thường nói thầm:

- Gái nhà quê mà cũng có thể ngồi ghế khách quý, buổi đấu giá này mất giá quá.

Dương Tử Mi quay sang nhìn bà ta một cái.

Toàn thân bà ta từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương chói lóa, trên ngón tay đeo ba chiếc nhẫn kim cương to như trứng bồ câu, bộ đồ bà ta đang mặc chắc cũng phải hơn trăm vạn tệ.

Cô dùng Thiên Nhân nhìn tư liệu của bà ta, hóa ra là phu nhân Lý Mai của đồng sự trưởng tập đoàn thực phẩm lớn nhất thành phố B, hèn chi cả người cứ toát ra mùi vàng.

- Ha ha, phu nhân cũng xuất thân từ nông thôn mà?

Dương Tử Mi chớp mắt cười nói:

- Thôn Lý Gia ở sông Tây, mười tuổi mới bắt đầu học tiểu học, còn chưa học hết cấp ba, mười ba tuổi vào thành phố làm giúp việc, mười sáu tuổi thông đồng với chủ nhân bốn mươi tuổi rồi mang thai, tiếp đó bày mưu hãm hại người vợ của chủ nhân, sau mới có thể ngồi thẳng trên chiếc ghế phu nhân của đồng sự trưởng hôm nay.

Cô nói với vẻ mặt hời hợt, nhưng mỗi một câu lại như một tia sấm sét đánh mạnh lên đầu Lý Mai.

Bà ta nhìn Dương Tử Mi với một ánh mắt kinh hãi:

- Cô... Cô là ai?

- Tôi là tôi, là một cô gái nhà quê mà thôi.

Dương Tử Mi chớp chớp mắt:

- Không giống như những người khác, mùi bùn đất còn chưa rửa sạch mà đã bắt đầu khinh bỉ và phủ nhận nơi mình sinh ra rồi.

Sắc mặt Lý Mai thay đổi rõ rệt, vừa sợ vừa giận.

Trong đây không có ai biết bối cảnh của bà ta, bà ta vẫn luôn tuyên bố với mọi người rằng: mình là cháu gái của một ông Lý ở thủ đô.

Mà cũng vì vậy nên chồng bà ta mới có mặt mũi để đứng ở trong này.

Bây giờ lại bị Dương Tử Mi vạch trần, lật hết tất cả các lá bài tẩy của mình, cô còn nói không sai một chữ nào.

Nhất là khi nói đến chuyện lập mưu hãm hại người kia, bà ta lại càng run rẩy hơn.

Chuyện này bà ta vẫn cho là thần không biết quỷ không hay, nhưng không ngờ Dương Tử Mi lại biết rõ ràng như vậy.

Chẳng lẽ cô ta điều tra mình?

- Cô nói bậy!

Lý Mai bật đứng dậy.

- Thật không biết là loại người gì, ngồi ở đây mà còn nói lung tung, đúng là làm mất thân phận của tôi quá!

Nói xong, bà ta thờ phỉ phỉ ngồi xuống hàng ghế phía sau.

Dương Tử Mi cười nhạt.

Bà ta tốt nhất là nên rời đi đi, mùi nước hoa sặc sỡ và mùi son phấn nồng đậm kia thật sự là làm cho khứu giác của cô khó chịu.

- Chị, đúng là quá đã, có người đàn bà kia ngồi bên cạnh, thật sự là em không chịu nổi.

Tiểu Thiên vỗ tay tỏ ý vui mừng.

- Tiểu Mi.

Tổng Huyền ở bên cạnh nói:

- Khiêm tốn một chút, đừng gây ra quá nhiều rắc rối.

- Dạ, thầy Tổng.

Dương Tử Mi cũng muốn khiêm tốn an phận mà, cô cũng đâu có muốn đụng tới ai, nhưng người ta cứ đến trêu chọc cô thì cô biết làm thế nào?

Chẳng lẽ muốn cô im lặng nghe nể chịu đánh sao?

Hội trường đấu giá bắt đầu được lấp đầy.

Vị trí của La Anh Kinh và Dương Tử Mi cách nhau một cái ghế, chính là chỗ Lý Mai đã ngồi lúc này.

Bên cạnh anh ta không có Lam Lạc.

Lúc này trước khi đi vào hội trường, anh ta đã khéo léo nói lời chia tay với Lam Lạc rồi.

Lam Lạc bị đá kích mạnh, ả lập tức nhào vào lòng một tay phủ thương khác đã thềm thường ả từ lâu, hiện giờ đã an vị ở sau lưng Dương Tử Mi.

Hai mắt ả ta phóng ra lửa nhìn chăm chăm vào Dương Tử Mi, ả ta cảm thấy La Anh Kinh bỏ rơi ả nhất định là vì anh ta đã nhìn trúng Dương Tử Mi.

Nếu không, người ngồi bên cạnh ả bây giờ không phải là một gã trung niên béo ục ịch, mà là La Anh Kinh đẹp trai tài giỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 477: Cữu nhãn thiên châu nghìn năm (1)

Chị, con nhỏ đang sau sát khí nặng nề quá!

Tiểu Thiên nói với Dương Tử Mi.

- Không sao, chị không muốn so đo với một người sắp chết.

Dương Tử Mi thản nhiên nói.

- Đúng vậy.

Tiểu Thiều thoải mái nhìn xung quanh.

- Cái tên Tuyết Hồ kia sao còn chưa tới nữa?

- Ừ, bây giờ còn chưa xuất hiện nữa, đúng là khó hiểu.

Dương Tử Mi cũng hơi sốt ruột, mặc dù Tuyết Hồ có yêu lực, nhưng dù sao nó cũng là yêu, nếu nó gặp phải người bắt yêu thì làm sao đây?

Nghĩ đến đây, lòng cô hơi nặng nề.

- Chị, chị lo lắng nó sẽ gặp người bắt yêu lần nữa sao?

Tiểu Thiên dường như hiểu được suy nghĩ của Dương Tử Mi, hỏi.

- Ừ.

- Vậy chị có muốn đi ra ngoài tìm xem không?

- Chờ thêm một lúc nữa, nó là yêu hồ ngàn năm, chắc không dễ bị bắt như vậy đâu.

Dương Tử Mi nói:

- Có lẽ tên kia muốn dùng một cách đặc biệt để xuất hiện không biết chừng.

- Chắc vậy.

Tiểu Thiên gật đầu.

Buổi đầu giá bắt đầu, Hoắc Văn Hoa lên chủ trì mở đầu, sau đó ông ta đi xuống, trước mắt bao người, ngồi xuống bên cạnh cô.

Một cô gái đoan trang mặc sườn xám màu đen, vẻ mặt sắc sảo đi ra, nhẹ nhàng chào hỏi mọi người, sau đó cô gái đứng bên cạnh bàn đầu giá, cầm cây búa nhỏ đặt qua một bên.

Đây là chuyên gia đầu giá nổi tiếng nhất thành phố B - Liễu Thanh Thanh, nghe nói cô ta rất giỏi kích động thúc đẩy, có thể bán một thứ bình thường với giá trên trời.

Sau đó, lại có hai cô gái mặc sườn xám đỏ mạ vàng xẻ cao, để lộ ra đôi chân thon dài, dáng người cực kỳ bốc lửa, mặt mỉm cười, mang đôi giày cao gót ưu nhã bước ra.

Người đầu tiên bưng một cái khay gỗ từ đàn tao nhả, trên khay trùm một miếng vải tơ màu vàng, đó là món đồ đầu giá thứ nhất.

Cô gái đặt cái khay lên bàn đầu giá, sau đó đứng qua một bên với một cô gái khác.

- Các vị khách quý, thời khắc mọi người trông chờ đã đến, sau đây là món đồ cổ thần bí thứ nhất, mọi người chuẩn bị cho tốt nhé!

Giọng nói của chuyên gia đầu giá lưu loát yêu kiều, đủ rõ ràng.

Ánh mắt của mọi người liên tục tập trung vào vật ở dưới lớp khăn tơ.

Con người ai cũng đều hiếu kỳ, đều tràn đầy hứng thú với thứ mình không biết.

Chuyên gia đầu giá ra vẻ thần bí một lúc rồi giơ cánh tay trắng nõn lên.

Khăn tơ được kéo xuống, một viên trân châu màu nâu đen lấp lánh như bạc hiện ra.

Người bình thường chỉ thấy nó giống như những viên trân châu khác thôi.

Nhưng ở trong mắt Dương Tử Mi, viên trân châu kia đang tỏa ra hào quang may mắn rực rỡ.

Là một vật cực kỳ may mắn!

Đây rốt cuộc là vật gì vậy?

- Thiên Châu!

Có người lên tiếng nói.

- Không sai, tôi tin chắc các vị cũng đã nhìn ra đây là một viên Thiên Châu!

Chuyên gia đấu giá thoáng dừng lại, sau đó kích động nói:

- Nhưng nó không phải là một viên Thiên Châu bình thường, đó là một viên Cửu Nhân Thiên Châu nghìn năm. Cửu Nhân tượng trưng cho sự vận chuyển của chín hành tinh đang tồn tại trong tự nhiên, bao gồm sự vận chuyển của vũ trụ và tư duy của con người, biến yếu thành mạnh, Cửu Nhân Thiên Châu đại diện cho chín thừa công đức, tăng cao sự từ bi, quyền uy hiển hách, lợi ích rất lớn, là viên châu trân quý nhất trong các loại Thiên Châu, phong thái tôn quý chí cao vô thượng, có thể giúp người sở hữu nó nhanh chóng gạt hái được thành công trong sự nghiệp, tiêu trừ hết mọi tai ương! “Cửu” cũng là cảnh giới tượng trưng cho sự rộng lớn vô hạn, không thể vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 478: Cửu nhân thiên châu nghìn năm (2)

Thiên Châu?

Dương Tử Mi nhớ cô đã từng đọc tư liệu về nó trong một cuốn sách.

Thiên Châu là một loại đá quý hiếm có, là một trong bảy loại đá được cất giữ cẩn thận. Nơi phân bố chủ yếu là Tây Tạng, phía đông Tây Tạng, Bu-tan, bang Xích Kim Ấn, kéo dài đến lãnh thổ Himalaya. Loại đá này được lưu truyền đến nay cũng đã nhiều năm rồi.

Trong truyền thuyết, Thiên Châu là “bảo vật của thiên thần”, sau đó rơi xuống nhân gian, được tộc Tạng phát hiện, bởi vậy người Tạng vẫn luôn cho rằng Thiên Châu là “đá trời ban”.

Thiên Châu có năng lượng từ trường rất lớn, là lá bùa hộ thân quý báu nhất trong tộc Tạng, bọn họ tin rằng, chỉ cần đeo Thiên Châu và thành tâm cúng dường thần linh là sẽ có thể tiêu trừ nghiệp chướng, đạt được phúc báo, phòng ngừa bệnh tật và ma quỷ cám dỗ, hơn nữa còn có thể tăng cường thể lực, gia tăng tài phú, vận văn.

Mà trong các loại Thiên Châu, Cửu Nhân Thiên Châu là trân quý nhất, là vua của Thiên Châu, hội tụ chín thừa công đức, đại diện cho uy thế quyền khuyh thiên hạ và sự từ bi phổ độ chúng sinh, có thể tiêu trừ tất cả tai ương.

Lúc trước, khi công chúa Văn Thành gả cho Tùng Tấn Kiên Bô có mang theo một pho tượng Phật, trên tượng Phật được khảm rất nhiều trang sức, mà ở trên mũ tượng chính là ba viên Cửu Nhân Thiên Châu bất mất.

Dương Tử Mi nghiêng tức nhìn viên Thiên Châu kia, hai mắt cô sáng lên.

Lúc này, có người đứng lên đặt câu hỏi:

- Nghe nói Cửu Nhân Thiên Châu chỉ có hai viên ở trên thế giới, một viên là ở trên tượng Phật Thích Già Mưu Ni của chùa Đại Chiêu, còn viên kia thì đã bị mất tích. Viên Thiên Châu này chắc không phải là viên đến từ chùa Đại Chiêu kia chứ?

Anh ta vừa dứt lời, mọi người liền bàn tán xôn xao, đưa ra các loại nghi vấn.

Chuyên gia đấu giá kiên nhẫn nghe mọi người bàn luận xong, sau đó cười nhạt nói:

- Mọi người ngồi ở đây ai cũng đều tin rằng, vật phẩm đấu giá ở chỗ chúng tôi tuyệt đối là hàng thật, không phải là đồ dỏm. Viên Cửu Nhân Thiên Châu này không phải là viên đến từ chùa Đại Chiêu, còn nó có phải là viên đã bị mất tích kia không, chuyện này phải nhờ mọi người phán đoán rồi! Nhưng tôi khẳng định một câu, tuyệt đối không phải đồ giả! Bây giờ tôi sẽ ra giá để thúc đẩy buổi đấu giá lên cao trào, giá khởi điểm của viên Thiên Châu này là năm trăm vạn, mỗi một lần tăng giá là một trăm vạn, mời các vị ra giá!

Buổi đấu giá này có một quy định, sau khi chốt giá thì phải lập tức thanh toán, nếu như đổi ý thì phải bồi thường ba mươi phần trăm tổng giá trị sản phẩm, còn vật phẩm sẽ rơi vào tay người đấu giá đứng thứ hai.

Bởi vậy, nếu không phải là quá dư tiền thì tất cả mọi người đều rất cẩn thận khi ra giá.

- Sáu trăm vạn!

Hoắc Văn Hoa ngồi bên cạnh Dương Tử Mi là người đầu tiên ra giá.

Người khác không biết viên Thiên Châu này có thật hay không, nhưng Dương Tử Mi thì có thể nhìn ra.

Cô cũng rất muốn viên Thiên Châu may mắn kia, nếu để cho sư phụ đeo, tuyệt đối có thể kéo dài tuổi thọ, thân chết sẽ không thể đến nhanh như vậy.

Nhưng mà cô không có tiền.

Hai tòa nhà kia đã ngốn hết toàn bộ tài sản của cô, bây giờ cô chỉ còn một trăm vạn, nếu biết hôm nay có vật may mắn như thế thì cô đã đem bán hết đồng đồ cổ ở nhà rồi.

- Bảy trăm vạn!

Tổng Huyền cũng bắt đầu ra giá.

Ông ấy thấy đôi mắt Dương Tử Mi sáng lên khi nhìn thấy viên Thiên Châu kia là có thể hiểu được, viên Thiên Châu kia tuyệt đối là đồ thật.

- Tám trăm vạn!

La Anh Kinh cũng bắt đầu ra giá.

Anh ta không tin Thiên Châu có công năng thần kỳ như vậy, nhưng từ nhỏ đã lăn lộn giữa phụ nữ, anh ta hiểu rõ lòng dạ của đàn bà, nên tất nhiên anh ta cũng nhìn ra Dương Tử Mi rất thích viên Thiên Châu này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 479: Giá trên trời

Chín trăm vạn!

- Một nghìn vạn!

...

- Ba nghìn vạn!

Hoắc Văn Hoa kêu lên.

Nghe thấy mấy chữ này, không ít người bị đau tim.

Ba nghìn vạn đó nha!

Hơn nữa còn chưa biết viên Thiên Châu kia có phải là đồ thật hay không.

Có không vài người muốn ra giá nhưng nay đã im lặng hết.

- Ba nghìn một trăm vạn!

Một giọng nữ vang lên, là Lý Mai!

Bà ta nghe chuyên gia đấu giá nói về những công hiệu thần kỳ của viên Cửu Nhân Thiên Châu kia, hơn nữa Hoắc Văn Hoa cũng đã tham gia đấu giá, bởi vậy bà ta đang chờ đợi.

Khi thấy những người khác đã im lặng, bà ta bắt đầu đấu giá với Hoắc Văn Hoa.

Đấu giá với Hoắc Văn Hoa có thể chứng minh tài lực của bà ta, điều này làm thỏa mãn lòng hư vinh của bà ta.

- Em cũng muốn có viên Thiên Châu kia.

Lam Lạc làm nũng với phú thương đang đặt tay lên đùi mình.

Ban đầu ả vốn xem thường viên Thiên Châu chả có gì đặc sắc kia, cảm thấy nó còn không bằng một viên kim cương, ả không có hứng thú với nó, nhưng vừa nghe thấy giá trị của nó lên tới ba nghìn một trăm vạn thì hai mắt ả bắt đầu tỏa sáng.

Không cần thứ tốt nhất, chỉ cần thứ đắt tiền nhất.

Ai ngờ phú thương kia lại lắc đầu.

- Giá cạnh tranh quá cao, không đáng. Chờ sau khi kết thúc, anh sẽ mua cho em một viên kim cương lớn.

- Không, em không muốn!

Lam Lạc đẩy tay ông ta ra.

- Trừ khi anh mua viên đá đó cho em, không thì đừng tới gần em!

Phú thương kia nhìn ả từ trên xuống dưới rồi rút tay về, cười nói:

- Cô không đáng giá cao như vậy!

- Ông.. Nói vậy là có ý gì?

Lam Lạc tức giận hét lên, điều này làm phiền đến những người đang ngồi xung quanh, ai cũng nhìn ả như nhìn một con quái vật.

- Chả có ý gì cả, cái giá của cô cao lắm cũng chỉ năm mươi vạn mà thôi.

Phú thương chẳng chút nề mặt nói:

- Tôi là thương nhân, sao có thể làm ra chuyện lỗ vốn như vậy.

- Ông.. Ông..

Lam Lạc mất hết thể diện ở trước mặt mọi người, ả nâng bàn tay lên đánh về phía phú thương.

Má phú thương bị đánh trúng, ông ta tức giận đứng dậy, đưa tay tát Lam Lạc một cái.

Lam Lạc mắng chửi ông ta giống như một mụ đàn bà chanh chua, không còn bộ dáng ngọc nữ ngày thường nữa.

Bảo vệ đi vào, mời hai người họ ra ngoài..

Mọi người lắc đầu, ở nơi tao nhã như này mà lại xảy ra chuyện như thế, quả thật là không có văn hóa.

La Anh Kinh rụt rụt cổ, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã đá con đàn bà kia, nếu không người mất mặt bây giờ đã là anh ta rồi.

Mang theo người phụ nữ không thích hợp cũng giống như phụ nữ mang trang sức không thích hợp vậy, rất là mất phẩm chất.

Anh ta lại nhìn về phía Dương Tử Mi.

Anh ta phát hiện cô vẫn đang nhìn chăm chăm vào viên Thiên Châu, không để ý gì đến chuyện vừa xảy ra, trên mặt cũng không có một chút hả hê nào.

Tổng Huyền và Lâm Thanh Mai cũng thế.

Lúc mọi người đang bàn luận về chuyện của Lam Lạc thì hai người kia vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, tư thái không quan tâm của mình.

Có lẽ là, vật hợp theo loài, người chia theo nhóm.

Xem ra sau này mình không thể tùy tiện chọn những con hát ngực to mà óc như trái nho nữa.

- Có xảy ra một chút sự cố, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì, chúng ta tiếp tục buổi đấu giá thôi..

Giọng nói của chuyên gia đấu giá vang lên:

- Lúc này vị phu nhân kia đã ra giá ba nghìn một trăm vạn, còn ai ra giá nữa không?

Cả hội trường đều yên lặng.

- Ba nghìn một trăm vạn lần thứ nhất.

Chuyên gia đấu giá gõ búa nói.

- Ba nghìn một trăm vạn lần thứ hai.

- Ba nghìn hai trăm vạn!

Hoắc Văn Hoa lại ra giá.

- Ba nghìn ba trăm vạn!

Lý Mai sốt ruột, tiếp tục ra giá.

...

- Năm nghìn vạn!

Hoắc Văn Hoa kêu lên.

Mọi người âm thầm hít một hơi.

Năm nghìn vạn, quả thật là cái giá trên trời để mua một viên Thiên Châu không biết có thật hay không, rốt cuộc có đáng giá không?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 480: Hả, thẻ bài gỗ đào

Lý Mai sốt ruột, bà ta không dám ra giá nữa, sợ bị chông máng chết, nên bà ta chỉ có thể ngừng ra giá.

Cuối cùng Hoắc Văn Hoa đã dùng năm nghìn vạn để mua viên Thiên Châu kia.

- Chúc mừng ông Hoắc đã có được món đầu tiên của chúng ta!

Chuyên gia đấu giá vui mừng, vật bán ra giá càng cao thì phần trăm hoa hồng của cô càng lớn.

Nhưng thật không ngờ, chủ đầu tư cho buổi đấu giá lần này là Hoắc Văn Hoa lại mua món đồ thứ nhất với giá trên trời như vậy, nhất thời bầu không khí cạnh tranh đã được đẩy lên cao.

Cô gái mặc váy đỏ cúi người, cẩn thận cất viên Thiên Châu vào cái hộp gấm trên khay gỗ từ đàn, sau đó đưa cho Hoắc Văn Hoa.

Hoắc Văn Hoa nhận lấy hộp gấm đi xuống.

Dương Tử Mi tiếc nuối nhìn theo.

Tiền tài không phải là vạn năng, nhưng không có tiền là không được nha.

Cô muốn tặng cho sư phụ một viên Thiên Châu như vậy, nhưng lại không được.

Hoắc Văn Hoa thu hết màn thờ dài tiệc nuôi của cô vào mắt, ông cười cười.

Vật đấu giá thứ hai lên sàn, đó là một cái bát sứ Nguyên Thanh Hoa rất quý, lẳng lẳng nằm ở trên cái khay gỗ từ đàn, tản ra khí chất lạnh lạnh như một người phụ nữ tao nhã.

Đây là bát sứ Nguyên Thanh Hoa, đường kính dài 7.1cm, cao khoảng 1,5cm, độ dày 1cm, lớp sứ nung vừa phải, bên ngoài bát vẽ Bát Đại Mã thường thấy trong các đồ sứ Nguyên Thanh Hoa, giữa mỗi con ngựa có một khoảng cách nhất định, màu sứ tinh khiết xinh đẹp lộ ra một vòng ánh sáng xanh, nhìn tổng thể rất bắt mắt.

Điểm đặc sắc nhất chính là hình vẽ bên trong bát, có hai vị ẩn sĩ, thân thể hơi béo, để râu, thần thái nhẹ nhàng, họ đội mũ và mặc trang phục thời Đường, hai chân ngồi xếp bằng, chén đĩa bày ra trước mặt, trong chén có điểm tâm hoặc là thịt, có một đôi đũa và một cái ly cao để ở bên cạnh, ngoài ra còn có một lọ gia vị nữa, tay họ cầm một bầu rượu. Hình vẽ này rất sống động, làm người ta cứ phải ngẩn nhìn mãi.

Nhìn thấy bát sứ Nguyên Thanh Hoa, Dương Tử Mi lại nhớ tới Mẫn Cương và La Bạch.

Hôm qua cậu ta nói sẽ dẫn La Bạch tới, nhưng bây giờ vẫn chưa thấy đâu, chắc là trong nhà có việc không thể đến rồi.

- Đây là bát sứ Nguyên Thanh Hoa “Thái Bạch say rượu” nung trong lò Quan Diêu từ thời Nguyên do danh gia La Nhất Đạo làm ra, trên đời này chỉ có ba cái, giá khởi điểm là năm mươi vạn, mỗi một lần tăng giá là mười vạn!

Chuyên gia đấu giá nói.

- Sáu mươi vạn!

Cô còn chưa dứt lời thì bên dưới đã có người hét giá.

- Bảy mươi vạn!

- Một trăm năm mươi vạn!

Đằng sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, là Mẫn Cương, không biết cậu ta đến từ bao giờ.

Ánh mắt của Mẫn Cương vừa đúng lúc chạm vào cô, cậu ta cười cười gật đầu chào hỏi cô.

Mà La Bạch bên cạnh cậu ta thì đang nhìn chăm chăm vào cái bát sứ Nguyên Thanh Hoa kia tràn đầy kích động, giống như hận không thể bay lên ôm nó vào lòng vậy.

La Nhất Đạo.

Dương Tử Mi nhớ lại người đã tạo ra bát sứ Nguyên Thanh Hoa, xem ra đó là tổ tông của La Bạch rồi, bởi vậy anh ta mới kích động đến thế.

Không có ai ra giá nữa, cái bát này thuận lợi được chốt.

La Bạch mừng rỡ như điên, cẩn thận nhận lấy cái bát kia, nhìn như si như say, trong lòng đầy mãn nguyện.

Buổi đấu giá lại tiếp tục, thêm một vật phẩm xuất hiện.

Khi cô nhìn thấy chuyên gia đấu giá kéo chiếc khăn tơ kia xuống, để lộ ra vật phẩm trong khay, cô kích động đến mức suýt chút nữa đứng bật dậy.

Trong khay gỗ tử đàn là một thẻ bài gỗ đào!

Mà thẻ bài kia chính là thẻ bài gỗ đào mà Long Trục Thiên đã làm mất ở Châu Phi!

Thậm chí, trên thẻ bài kia còn treo một sợi dây đỏ, có nút thắt trừ tà, là do chính tay cô tự thắt.

Thật không ngờ nó lại xuất hiện ở chỗ này, đúng là ngoài dự liệu.

Cô kích động đến mức cắn cắn ngón tay của mình, sợ mình bị ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 481: Buổi đấu giá lạ đời

Chuyên gia đấu giá cầm thẻ bài gỗ đào lên, ra vẻ thần bí khó lường:

- Các vị, đây là vật phẩm đến từ một bộ tộc thần bí tại Châu Phi, được chế tác từ gỗ đào, nhưng chúng tôi không thể dùng kỹ thuật khoa học hiện đại để kiểm tra tuổi của nó, trên mặt gỗ có khắc ký hiệu thần bí, phía sau ký hiệu này chắc chắn là một câu chuyện xưa, nếu các vị thích thì xin mời ra giá, giá khởi điểm là mười vạn, mỗi một lần tăng giá là một vạn!

Mọi người nhìn thẻ bài gỗ đào kia, cảm thấy hơi quen mắt nhưng lại không nhớ đã trông thấy nó ở đâu, ngoại trừ La Anh Kinh.

La Anh Kinh vẫn luôn để ý tới Dương Tử Mi, kể cả trang sức trên người cô, bởi vì cách ăn mặc của cô thật sự là không ăn nhập với nhau.

Anh ta xoay mặt nhìn về phía cổ của Dương Tử Mi.

Quả nhiên, ở trên cổ cô là một thẻ bài gỗ đào tương tự, cũng treo dây đỏ, cũng kết nút thắt.

Thẻ bài gỗ đào màu đen treo trên cần cổ thon dài trắng mịn của cô càng tỏa ra hào quang thần bí.

Trong ánh mắt của cô tràn đầy kinh ngạc và kích động.

Chẳng lẽ thẻ bài gỗ đào kia có huyền cơ à?

La Anh Kinh chợt cảm thấy hứng thú, lúc mọi người còn đang tự hỏi có nên vỗ tay hay không thì anh ta đã trực tiếp giờ bằng giá:

- Năm trăm nghìn!

- Há?

Lần đầu tiên kêu giá mà anh ta đã tăng lên gấp năm lần, chuyện này khiến mọi người kinh ngạc ồ lên, không hiểu tại sao anh ta lại làm như vậy.

La Anh Kinh tất nhiên là có ý định của mình.

Cứ nhích lên một vạn thì quá phiền phức, hơn nữa cũng dễ khiến người khác kêu giá theo, bởi vì giá tăng ít thì cũng đồng nghĩa với áp lực không lớn, nhưng chỉ một lần kêu giá mà đã tăng gấp mấy lần thì sẽ tạo áp lực rất lớn cho người khác, khiến họ muốn cạnh tranh cũng không nổi.

- Năm trăm mười nghìn.

Dương Tử Mi giờ bằng đầu giá.

Mặc kệ thế nào cô cũng phải lấy được thẻ bài gỗ đào kia về, bởi vì đó chính là bùa hộ thân của Long Trục Thiên.

Nếu như lần này xảy ra sai sót, thì không biết lần sau đến bao giờ mới có thể gặp lại.

La Anh Kinh nhìn cô một cái, lại kêu giá:

- Một triệu!

Dương Tử Mi tức giận đến mức muốn lật bàn. Cái tên La Anh Kinh kia rốt cuộc muốn cái gì?

Dương Tử Mi nhìn Tống Huyền xin giúp đỡ:

- Thầy Tống, thầy cho em mượn tiền đi, về nhà em đưa mấy món đồ cổ trả cho thầy.

Tống Huyền gật đầu:

- Được.

- Một triệu một trăm nghìn.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng tăng giá, cô không phải là tỷ phú tiền tài đầy nhà, cô là người nghèo nên không thể phung phí.

La Anh Kinh cười ranh mãnh với cô một cái, tiếp tục giờ bằng giá:

- Hai triệu!

Anh ta điên rồi!

Mọi người đều nhìn anh ta như nhìn một con quái vật, nghĩ mãi mà không hiểu tại sao anh ta lại vung một số tiền trên trời để mua một thẻ bài gỗ đào như vậy, chẳng lẽ tấm gỗ kia có huyền cơ gì à?

Hoắc Văn Hoa cũng thấy thẻ bài gỗ đào trên cổ Dương Tử Mi.

- Dương tiểu thư, cháu cứ kêu giá đi, không đủ thì ông cho cháu mượn!

Hoắc Văn Hoa không hổ danh là lão hồ ly lăn lộn trên thương trường nhiều năm, bản lĩnh thấy rõ lòng dạ con người đúng là hạng nhất.

Dương Tử Mi cảm kích nhìn ông.

Cô cũng không muốn thiếu nợ nhân tình nhiều đến vậy.

Nhưng cô nhất định phải có được thẻ bài gỗ đào đó!

Tìm chuyên gia đấu giá run rẩy, lúc đầu cô ta cho rằng thẻ bài gỗ đào kia cao lắm cũng chỉ đến ba mươi vạn thôi, nhưng không ngờ giá đã tăng đến hai trăm vạn rồi.

- Hai triệu lần thứ nhất!

Cô ta hưng phấn kêu lên:

- Có ai kêu giá cao hơn nữa không?

Nghĩ đến hậu thuẫn mạnh mẽ Hoắc Văn Hoa, Dương Tử Mi cũng lười suy nghĩ nhiều, cô trực tiếp giơ bảng giá lên:

- Ba triệu!

- Wow!

Đằng sau lại truyền tới tiếng kêu kinh ngạc, nhiều người bắt đầu hoài nghi thẻ bài gỗ đào kia có thể không tầm thường, nếu không hai người kia sẽ không đấu giá một cách lạ đời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 482: Giá cả tiếp tục tăng cao

Ba triệu năm trăm nghìn!

La Anh Kinh tuy nhiều tiền nhưng cũng không phải là vùi nước trong lu hết rồi lại đây, nên anh ta cũng bắt đầu có áp lực rồi.

- Năm triệu!

Lý Mai kêu lên.

Bà ta thấy Dương Tử Mi rất muốn lấy thẻ bài gỗ đào kia, cộng thêm La Anh Kinh nữa, nên bà ta cũng hoài nghi thứ kia có thể là bảo bối tuyệt thế gì đó.

Lông mày Dương Tử Mi giật giật mấy cái.

Cô là người nghèo nha!

Cho dù có Hoắc Văn Hoa cho mượn tiền, nhưng dù sao cô cũng phải có khả năng trả thì mới dám mượn chứ!

- Năm triệu năm trăm nghìn.

Tống Huyền kêu giá.

Bầu không khí bắt đầu gay cấn rồi!

Ngay cả chuyên gia đấu giá Liễu Thanh Thanh cũng nảy sinh hứng thú với thẻ bài gỗ đào trên khay kia.

Với kinh nghiệm đấu giá nhiều năm, cô ta chưa bao giờ thấy lần đấu giá nào như lần này.

Dương Tử Mi biết Tống Huyền đấu giá là vì cô, nên cô cảm kích nhìn thầy ấy một cái.

- Năm triệu tám trăm nghìn!

La Anh Kinh không cam lòng, tiếp tục kêu giá.

- Năm triệu chín trăm nghìn.

Lý Mai cũng kêu giá theo.

- Sáu triệu!

Hoắc Văn Hoa đấu giá.

Dương Tử Mi cảm thấy đầu mình phình ra rồi.

- Bảy triệu!

Không biết Lý Mai có bị lừa đá vào đầu không, bà ta tiếp tục kêu giá.

Hoắc Văn Hoa nhìn về phía Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, cháu rất thích thẻ bài gỗ đào đó sao?

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Bảy triệu năm trăm nghìn!

Hoắc Văn Hoa kêu giá.

La Anh Kinh cũng bắt đầu nổi điên, anh ta nghiêng răng:

- Mười triệu!

Cả hội trường nổ tung.

Nhiều người suýt chút nữa đứng bật dậy để nhìn xem thẻ bài gỗ đào kia rốt cuộc có mị lực gì mà có thể từ mười vạn lên đến một nghìn vạn như thế, hơn nữa hình như giá cả còn có xu thế đang tăng lên.

- Mười... mười triệu! Có ai ra giá nữa không?

Chuyên gia đấu giá bởi vì kích động mà giọng nói trở nên run rẩy hơn.

Thẻ bài gỗ đào kia thật sự là một con ngựa ô khiến người ta kinh ngạc!

- Mười một triệu!

Lý Mai tiếp tục kêu giá.

La Anh Kinh nhìn Dương Tử Mi rồi lại nhìn thẻ bài gỗ đào kia.

Mặc dù anh ta muốn dùng thủ đoạn này để được giải nhân đề ý, nhưng không ngờ giá đã được đẩy cao đến mức vượt qua tài lực của anh ta rồi.

Vì vậy anh ta dừng lại.

- Mười một triệu lần thứ nhất, có ai kêu giá nữa không?

Chuyên gia đấu giá kêu lên.

Mọi người đều im lặng.

Hoắc Văn Hoa nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi lắc đầu, ra dấu bỏ cuộc, cô không thể thiếu người ta nhiều tiền như vậy.

Kế hoạch bây giờ của cô là để Lý Mai lấy được thẻ bài gỗ đào kia, sau đó dùng một vài phương pháp để lấy thẻ bài gỗ đào kia về là được rồi, không cần phải đốt tiền trong đây.

- Mười một triệu lần thứ hai!

Chuyên gia đấu giá lại kêu lên.

Lý Mai nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không có ai kêu giá nữa, bà ta đầu tiên là đắc ý, sau đó là sợ sệt.

Đó là mười một triệu đấy!

Lỡ như mình mua phải một vật vô dụng về thì lão chồng già không đuổi mình ra khỏi nhà mới là lạ.

- Tôi... Tôi có thể đổi ý không?

Bà ta nhấc tay hỏi.

- Có thể đổi ý, nhưng bà phải bồi thường năm mươi phần trăm tổng giá trị sản phẩm.

Chuyên gia đấu giá mỉm cười trả lời.

- Là sao? Tôi phải bồi thường bao nhiêu tiền?

Lý Mai hỏi.

- Bà phải bồi thường năm triệu năm trăm nghìn, hơn nữa bà sẽ không được nhận vật phẩm này.

- Gì? Tôi đã không mua rồi mà vẫn phải trả nhiều tiền như vậy à?

Lý Mai kêu lên.

Đằng sau bàn tán xôn xao.

Không ít người bắt đầu khinh bỉ bà ta.

- Thật bó tay, nếu không muốn thì đừng kêu giá cao như vậy, không biết bà ta đang nghĩ gì?

- Đúng vậy, rõ ràng là đang quấy rối mà, đường đường là phu nhân của đồng sự trưởng tập đoàn AM mà lại đổi ý ở trong hội trường đấu giá, thật sự là quá bất ngờ

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 483: Yêu nghiệt xuất hiện

Nghe mọi người khinh bỉ, mặt Lý Mai đỏ lựng lên, dừng lại một lát, bà ta nói với chuyên gia đấu giá:

- Tôi không đổi ý nữa!

Chuyên gia đấu giá nở nụ cười, tiếp tục gõ búa nhỏ:

- Mười một triệu...

Cô ta vẫn chưa nói xong thì ở phía xa bỗng truyền tới một giọng nam dễ nghe, giống như thanh âm đến từ trên trời:

- Hai mươi triệu!

Mọi người quay đầu lại nhìn.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, Dương Tử Mi cũng quay đầu lại.

- Chị, là Tuyết Hồ kia!

Tiểu Thiên vui mừng kêu lên.

Tên yêu nghiệt Tuyết Hồ kia lại mặc một bộ vest màu xanh ngọc, áo sơ mi tơ tằm trắng, tóc dài đã biến thành tóc ngắn, tùy ý bung xõa ở phía sau, cậu ta đã vô tình biến thành tiêu điểm lóa mắt trong hội trường.

Cho dù là nam hay nữ, già hay trẻ, khi trông thấy cậu ta đều bị phong thái điên đảo chúng sinh kia hấp dẫn, không ngừng tán thưởng ở trong lòng.

Liễu Thanh Thanh xưa nay vẫn luôn bình tĩnh cũng bị giật mình, nhìn Tuyết Hồ đến xuất thần.

Sau khi hoàn hồn, cô ta vội vàng gõ chiếc búa nhỏ trong tay, giọng nói kích động mà uyển chuyển:

- Hai mươi triệu! Có ai ra giá nữa không?

Lý Mai thấy cuối cùng cũng có người đề giá của mình xuống, bà ta vội thở dài một hơi.

Không có ai lên tiếng.

- Hai mươi triệu lần thứ nhất.

- Hai mươi triệu lần thứ hai.

- Nếu như không có ai ra giá nữa, vậy thì thẻ bài gỗ đào này sẽ thuộc về vị tiên sinh kia.

Chuyên gia đấu giá kích động nói.

Vẫn không có ai lên tiếng.

Ánh mắt của mọi người đã bị Tuyết Hồ hấp dẫn, bây giờ không còn ai quan tâm đến thẻ bài gỗ đào kia là cái gì nữa rồi.

- Hai mươi triệu lần thứ ba!

Chuyên gia đấu giá gõ mạnh búa xuống bàn, mỉm cười nói:

- Chúc mừng tiên sinh, anh đã thắng lần đấu giá này, xin mời thanh toán.

Tuyết Hồ di chuyển hai chân thon dài đi lên phía trước.

Mỗi bước chân của cậu ta như có một đóa hoa sen nở rộ, khiến những người bên cạnh như bị mê hoặc, không dám thở mạnh, giống như chỉ cần phát ra một tiếng vang thôi là sẽ quấy nhiễu đến cậu ta.

Tuyết Hồ đi lên sân khấu đấu giá, móc ra một nắm kim cương từ trong túi áo để lên bàn, cậu ta nhìn chuyên gia đấu giá nói:

- Ngại quá, tôi không có tiền mặt, chỉ có kim cương thôi, có thể dùng thay thế không?

Mọi người kinh ngạc nhìn mở kim cương trên mặt bàn, đếm sơ qua cũng có khoảng mười viên, mỗi viên đều trên một trăm cara, giá trị ít nhất là năm trăm vạn.

Nhìn mở kim cương lóe sáng trước mắt, chuyên gia đấu giá kinh ngạc đến mức miệng không khép lại được.

Buổi đấu giá nào cũng có những việc lạ xảy ra, nhưng lần này thì hơi nhiều, mà việc một lần móc ra một nắm kim cương để thay thế cho tiền mặt thì càng là lạ của lạ.

Nhưng dù sao cô ta cũng là một chuyên gia đấu giá có kinh nghiệm phong phú.

Cô ta nhanh chóng đè nén sự kinh ngạc của mình, cười nhẹ nói:

- Xin tiên sinh chờ một chút, tôi phải hỏi ông chủ của chúng tôi đã!

- Được.

Tuyết Hồ hơi gật đầu, sau đó quay đầu nheo mắt cười với Dương Tử Mi.

Nụ cười của cậu ta khiến mọi người trong hội trường càng thêm ngất ngây.

Rất nhiều người đã từng cho rằng, câu thơ “nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc” chỉ là một câu nói quá, trên đời này làm gì có mỹ nhân cười đẹp đến mức nghiêng thành đổ nước chứ.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười của Tuyết Hồ, mọi người đều không hận mà cùng nghĩ đến cụm từ “ngiên thành đổ nước”.

Chuyên gia đấu giá đi xuống hỏi ý kiến của Hoắc Văn Hoa.

- Bạn của cháu à?

Hoắc Văn Hoa xoay mặt hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Mời chuyên gia giám định trang sức ra xem kim cương là thật hay giả, nếu là thật thì tiếp tục đấu giá kim cương.

Hoắc Văn Hoa nói.

- Dạ, Hoắc tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 484: Yêu nghiệt cười

Chuyên gia đấu giá lại bước lên sân khấu, thông báo lại chuyện này với Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ không có ý kiến gì.

Ở đây có vài chuyên gia giám định trang sức nổi tiếng được mời lên giám định kim cương, ai cũng nói đây là kim cương thật.

Kim cương bình thường mà lớn như thế thì rất ít thấy.

Bởi vậy nên chúng được mang đi đấu giá.

Chỉ cần bán được bốn viên là đã có hai mươi triệu rồi.

- Tiên sinh, còn mấy viên dư lại, ngài có muốn đấu giá luôn hay không?

Chuyên gia đấu giá hỏi Tuyết Hồ.

- Không.

Tuyết Hồ lấy tiền có được từ đấu giá kim cương trả cho ban tổ chức, sau đó cầm lấy thẻ bài gỗ đào đi đến trước mặt Dương Từ Mi, cậu ta đưa cho cô rồi nói:

- Bé con, cho này!

Mọi người lại được mở rộng tầm mắt thêm một lần nữa.

Cái này giống như câu chuyện cổ tích vậy, một chàng trai yêu nghiệt không biết từ đâu xuất hiện, móc ra một nắm kim cương đôi tiền chỉ để khiến giai nhân cười.

Chàng trai kia rốt cuộc là ai?

Mọi người đều suy đoán.

Nhưng mà không ai biết.

- Có thể cho tôi mượn vị trí này không?

Tuyết Hồ xoay mặt nói với Hoắc Văn Hoa:

- Tôi muốn ngồi cùng cô ấy.

Cậu ta nói như vậy vốn là không có lễ phép.

Nhưng cậu ta nói rất thẳng thắn, không có một chút vắn vể giả tạo, hơn nữa ánh mắt của cậu ta trong suốt như một đứa trẻ.

Hoắc Văn Hoa là một thương nhân khôn khéo, tất nhiên ông cũng đã nhìn ra Tuyết Hồ không phải là người tầm thường, ông không nói gì, chỉ đứng lên rồi cười nói:

- Cậu Tuyết, mời ngồi.

Tuyết Hồ mừng rỡ ngồi xuống bên cạnh Dương Từ Mi.

- Bé con, có vui không?

Tuyết Hồ cong mắt nhìn Dương Từ Mi, mỉm cười hỏi.

- Có, vừa vui vừa sợ.

Dương Từ Mi vuốt ve thẻ bài gỗ đào kia, cô lò mò cảm thấy tấm thẻ ở trước ngực mình đang rung động.

Tốt quá, cuối cùng cũng tìm được nó rồi.

Cô còn tưởng rằng sẽ không còn gặp lại nó nữa chứ.

Kiểm được nó, chắc Long Trục Thiên cũng vui lắm.

- Thứ này là của bạn trai cậu phải không?

Tuyết Hồ hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

Bởi vì sự xuất hiện của Tuyết Hồ mà cả hội trường xôn xao ầm ĩ, nhờ có vật đầu giá tiếp theo mà mọi thứ mới có thể ổn định trở lại.

Vật đầu giá kế tiếp là một ấm trà từ sa thuộc triều Minh.

Dương Tử Mi không có hứng thú nhưng Tống Huyền thì có, tốn hết tám mươi vạn để mua nó.

Mấy món tiếp theo cũng không có gì lạ, lần lượt được người ta mua đi.

- Bé con, tôi có rất nhiều kim cương, cậu thích cái nào thì cứ nói, tôi mua cho cậu.

Tuyết Hồ nói với Dương Tử Mi.

- Ừ, nhưng bây giờ thì vẫn chưa có.

Dương Tử Mi có chút tiếc nuối vì Tuyết Hồ tới hơi trễ, nếu không cô đã có tiền mua viên Cửu Nhân Thiên Châu kia rồi.

Cô đã từng thấy tài sản trong nhẫn trữ vật của cậu ta, ngoại trừ kim cương ra thì còn một thứ đáng giá nữa.

- Tiếp theo, là món vật thần bí cuối cùng của chúng tôi!

Chuyên gia đầu giá cố ý lên giọng, mang theo kính động muôn phần.

Mọi người kiêng chân mong đợi.

Lần này cô gái phụ lễ không bung cái khay gỗ từ đàn ra nữa, mà là một cái hộp gỗ hình chữ nhật, hai người khiêng ở hai đầu cho thấy vật đó rất nặng.

Thiên Nhân của Dương Tử Mi có thể nhìn thấy, miếng vải màu vàng ở đằng kia dường như đang kiểm chế một thứ gì đó lóe lên ánh sáng, thậm chí cô còn cảm nhận được khí lạnh sắc bén xuyên qua da thịt.

Bên trong rốt cuộc là vật gì nhỉ?

Cô bắt đầu trông chờ.

Những người khác cũng vậy, nhất là những người vẫn chưa mua được thứ mình muốn.

- Xem ra tôi sắp phải bán một mớ kim cương nữa rồi.

Tuyết Hồ cười nói.

- Sao cậu biết tôi muốn vật kia? Dương Tử Mi nhử mày hỏi.

- Cậu nhất định sẽ muốn.

Tuyết Hồ nói chắc chắn:

- Bởi vì đó là thứ mà cậu đã muốn từ lâu.

Nghe cậu ta nói như vậy, Dương Tử Mi càng thêm nóng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 485: Danh kiếm kinh thế

Hai cô gái đặt cái hộp gỗ lên bàn rồi lui ra phía sau ba thước.

Chuyên gia đấu giá Liễu Thanh Thanh cầm một cây gậy dài một thước, ra vẻ nghiêm trọng nói với mọi người:

- Đây là một vật rất không bình thường, xin mọi người lưu ý!

Thấy biểu cảm này của cô ta, mọi người lại càng hưng phấn hơn.

Chuyên gia đấu giá chậm rãi dùng cây gậy vén lớp khăn tơ lên.

Hai luồng sáng màu đỏ chột lóe, hộp gỗ bỗng nhiên phát sáng, mang theo luồng khí lạnh lẽo.

Nhưng hiện tượng này chỉ xảy ra trong nháy mắt thôi, sau đó đã trở lại bình thường.

Vật phẩm trong hộp gỗ kia là hai thanh kiếm.

Trong đó có một thanh lớn màu đỏ thẫm, một thanh nhỏ màu đỏ nhạt, cùng nằm song song với nhau trong hộp gỗ, mặc dù hào quang đã được thu liễm nhưng vẫn khó có thể che giấu khí lạnh có thể lao tới bất cứ lúc nào.

Âm sát khí trên hai thanh kiếm kia cũng cực kỳ đậm, không biết nó đã uống máu bao nhiêu người, thu hết bao nhiêu hồn phách.

Đối với người bình thường, hai thanh kiếm này tuyệt đối là vũ khí hung ác, không có ai có thể chống đỡ được âm sát khí của nó.

Nhưng đối với Dương Tử Mi, nó có thể trở thành pháp khí đặc tâm ứng thủ (*) của cô.

Sắp tới Long Trục Thiên sẽ học kiếm quyết với sư phụ, đúng lúc đang thiếu một thanh kiếm.

Mà hai thanh kiếm kia dường như là Uyên Ương Âm Dương Kiếm, một thanh thích hợp cho Long Trục Thiên dùng, một thanh thích hợp cho Dương Tử Mi, hai người sẽ dễ tu luyện kiếm pháp Thái Cực Lưỡng Nghi hơn.

Hai mắt La Anh Kinh cũng bắt đầu phát sáng lên.

Từ nhỏ hắn đã say mê với kiếm, trong nhà cũng sưu tầm không ít các thanh kiếm đến từ các quốc gia trên thế giới.

- Xin hỏi, ở đây có ai nhận ra hai thanh kiếm này không ạ?

Chuyên gia đấu giá dò hỏi.

Không một ai lên tiếng.

- Mặc dù mọi người không nhận ra nó, nhưng chỉ cần là người có chút tri thức là sẽ biết tên của nó, đây là danh kiếm cổ đại rất thần bí.

Chuyên gia đấu giá dừng một chút rồi lại nói:

- Càn Tướng - Mạc Tà!

- Càn Tướng - Mạc Tà?

Mọi người vội hít vào một ngụm khí lạnh.

Đúng vậy, ngoại trừ loại nảo tàn như Lý Mai thì ngay cả đứa trẻ học lớp ba cũng biết đến tên của hai thanh kiếm này.

Truyền thuyết liên quan đến Càn Tướng - Mạc Tà có nhiều không xuể, cực kỳ bí tráng.

Riêng quá trình đúc luyện ra nó cũng đã tràn đầy vẻ bí tráng đậm máu rồi.

Nghe nói Càn Tướng là thanh kiếm được tạo ra cho Quân chủ, cho dù như thế nào cũng phải đạt đủ tiêu chuẩn của Quân chủ.

Vợ của ông ta - Mạc Tà, đã dùng thân nhảy vào lò lửa, trong nháy mắt trời đất chấn động, hai thanh đoản kiếm lơ lửng tỏa ra ánh sáng thần thánh ở trên lò luyện vỡ vụn. Càn Tướng đỏ thẫm, đầu lưỡi kiếm có một vòng tròn màu trắng, Mạc Tà đỏ nhạt, đầu lưỡi kiếm có một vòng tròn màu đen.

Hai thanh kiếm một hùng một thụ, một dương một âm, điều kỳ diệu chính là, cho dù dùng cách gì để chia cách thì Càn Tướng - Mạc Tà cũng sẽ trở về bên nhau.

Dương Tử Mi kinh ngạc nhìn hai thanh kiếm kia, tâm trạng kích động sục sôi.

Thanh kiếm này được đúc từ máu thịt và linh hồn của con người, âm sát khí và linh khí vốn không thể so được.

- Tuyết Hồ, tôi phải có được chúng!

Dương Tử Mi kích động nói với Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ liếc cô một cái:

- Tôi biết ngay mà.

La Anh Kinh nghe Dương Tử Mi nói cô cũng phải lấy được hai thanh kiếm kia, trái tim anh ta lập tức chìm xuống.

Đối với Dương Tử Mi, tuy anh ta muốn làm cho cô cười, nhưng anh ta thích hai thanh cổ kiếm kia hơn.

Anh ta cũng muốn bọn chúng!

(*) Đắc tâm ứng thủ: muốn sao được vậy, ý bảo có thể giúp Dương Tử Mi hô mưa gọi gió.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 486: Say mê binh khí

Giá khởi điểm của Càn Tượng - Mạc Tà là ba triệu! Mỗi một lần tăng giá là một triệu!

Giá khởi điểm không cao, không có ai bất mãn với cái giá này cả.

Thời đại vũ khí lạnh đã trôi qua rất lâu rồi, bây giờ, các loại vũ khí trải qua lễ rửa tội của máu và lửa đã trở thành vật sưu tầm nghệ thuật đẳng cấp của các tỷ phú, doanh nhân thành đạt.

Và cũng năm đó, tại buổi đấu giá được tổ chức vào mùa xuân của các phần tử trí thức ở Hồng Kông, có một thanh đao do Càn Long ngự chế, vỏ đao mạ vàng có khắc dòng chữ “Thiên Tự Thập Nhất Hào”, đó chính là Bảo Đẳng Yêu Đao được bán với giá bốn mươi sáu triệu lẻ bốn trăm nghìn đô la Hồng Kông, nó đã tạo ra kỷ tích về đao kiếm cổ có mức giá cao nhất thế giới. Nghe nói người mua là một vị doanh nhân bất động sản nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Thanh Bảo Đẳng Yêu Đao này, cho đến bây giờ, là thanh yêu đao duy nhất được tìm thấy do Càn Long ngự chế. Càn Long hạ chỉ lập ra ba tổ chức gọi là Thiên, Địa, Nhân, chế tạo ra chín mươi thanh đao. Trải qua bốn mươi bảy năm, cuối cùng công cuộc chế tác cũng hoàn thành, hiện nay, đa số những thanh đao này đều được đặt ở Cổ Cung Bắc Kinh hoặc trong viện bảo tàng ở Đài Bắc.

Bảo Đẳng Yêu Đao đã giữ mức giá kỷ lục suốt một năm.

Tháng 6 năm 2007, Pháp đã tổ chức một cuộc đấu giá các tác phẩm nghệ thuật, một thanh kiếm mạ vàng được cho là Napoléon đã từng sử dụng qua, được bán với giá cao hơn giá quy định gấp 3 lần, tức là bốn triệu tám mươi một nghìn Euro (gần năm mươi triệu nhân dân tệ), trở thành một kỷ lục mới về vũ khí lạnh có mức đấu giá cao trên thế giới.

Hiện tại, thanh yêu đao do Càn Long ngự chế kia đang được đấu giá ở nước Đức, và được định giá là sáu mươi triệu Euro.

Giá cả kinh người đã nói rõ giá trị của đao kiếm không chỉ ở kỹ thuật đúc chế và vẻ bề ngoài, mà còn có người chế tạo và “câu chuyện xưa” của nó.

Hai thanh kiếm này quả thực chính là giấc mơ của những người thích sưu tầm đao kiếm.

La Anh Kinh quyết định, cho dù phải dốc hết của cải, anh ta cũng phải có được hai thanh kiếm này.

Vài người thích sưu tầm vũ khí cũng có suy nghĩ này.

Dương Tử Mi nhìn Hoắc Văn Hoa, đây là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của cô.

Hoắc Văn Hoa nhìn thấy suy nghĩ trong đầu cô, ông ấy bỗng xua xua tay, tỏ vẻ ông ấy không cần Càn Tượng - Mạc Tà.

Thứ nhất, ông ta không phải là người yêu thích đao kiếm, nên không có niềm say mê cuồng nhiệt với những thứ này.

Thứ hai, ông ta là một người mê phong thủy, nên đối với Càn Tượng - Mạc Tà đầy bi tráng và sát khí, ông ta tránh còn không kịp nữa là.

Thấy đối thủ số một về tiền tài không thích món này, cô đã yên tâm hơn một chút.

Cô xoay mặt hỏi Tuyết Hồ:

- Cậu có đủ tài lực để mua hai thanh kiếm kia không?

- Yên tâm đi, kim cương trên châu mã não không đủ thì tôi còn có dược liệu trân quý, tôi chắc chắn rằng ở đây có rất nhiều người có hứng thú với việc kéo dài tuổi thọ hơn là hai thanh kiếm kia.

Tuyết Hồ bình tĩnh nói.

Đúng vậy, đối với người có tiền có quyền, không có gì trân quý hơn tính mạng của họ.

Chỉ cần Tuyết Hồ lấy ra Nhân Sâm ngàn năm gì đó của cậu ta, thì tuyết đối sẽ hấp dẫn hơn Càn Tượng - Mạc Tà.

La Anh Kinh bắt đầu kêu giá ba nghìn năm trăm vạn.

Dương Tử Mi tạm thời không kêu giá, cô đang đợi đến lúc cuối cùng.

Lúc giá cả đã tăng lên đến một triệu, có vài người đã bỏ cuộc, cô mới giờ búng giá lên:

- Một trăm năm mươi triệu!

Cái giá này vừa ra, mọi người ở phía sau bắt đầu bạo động.

Đối với Càn Tượng - Mạc Tà, cho dù cái giá này chưa phải là cao nhất nhưng mọi người vẫn thờ dài cảm thán.

Đôi mắt của La Anh Kinh bắt đầu đỏ lên, anh ta cắn răng tiếp tục kêu giá một trăm tám mươi triệu.

Anh ta còn chưa có chính thức tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, muốn lấy tiền thì phải ngửa tay xin cha anh ta, đây đã là cái giá lớn nhất mà anh ta có thể chịu được rồi.

Trong lúc đấu giá, ngoài Dương Tử Mi ra còn có hai thương nhân giàu có khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 487: Đối thủ cạnh tranh thần bí

Hai trăm triệu!

Lúc Dương Tử Mi nói ra ba chữ này, mí mắt của cô đã giật mấy cái, tim cũng đập nhanh hơn rồi.

Mặc dù kiếp này cô có tiền, nhưng trên tâm lý cô vẫn là người nghèo chính hiệu, hai triệu đồng kia cô còn chưa hiểu được khái niệm của nó nữa là.

Tuyết Hồ đưa tay vỗ vỗ lưng cô, đôi mắt xanh thăm yên tĩnh nhìn cô, không muốn cô lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Tim Dương Tử Mi đã ổn định hơn đôi chút.

Lúc này đã có người ra giá hai trăm hai mươi triệu rồi.

Khán đài phía sau bắt đầu bạo động.

Có thể được chứng kiến cổ kiếm thần thoại được đấu giá trên trời cũng là một loại hạnh phúc.

Mặc dù bọn họ không có tham gia, nhưng trái tim vẫn đập điên cuồng vì giá cả được tăng lên, chuyện này sẽ trở thành một đề tài để bọn họ khoác lác trong những bữa tiệc sau này.

- Một tỷ!

Tuyết Hồ giơ bảng giá kêu lên.

Dương Tử Mi tròn tròn hai mắt nhìn cậu ta, trong lòng hò hét, đừng có đốt tiền như vậy mà.

Tuyết Hồ nhún nhún vai, cười cười với cô:

- Quá lâu, chả có ý nghĩa gì, chỉ bằng kết thúc sớm một chút.

- Woa!

Mọi người gần như muốn bật dậy kêu lên.

Một tỷ, đây tuyệt đối là cái giá trên trời, bởi vì say mê mà lại mua hai thanh kiếm này, có đáng giá không?

La Anh Kinh hưng hăng liếc Tuyết Hồ một cái, không dám ra giá nữa.

Những người khác cũng im lặng không lên tiếng.

- Một tỷ! Còn ai ra giá nữa không?

Chuyên gia đấu giá chưa bao giờ vui mừng như vậy, kích động kêu lên.

Từ khi cô ta ra nghề đến nay, đây là lần đầu giá cao nhất mà cô ta nhận được.

Không có ai lên tiếng.

- Một tỷ lần thứ nhất.

- Một tỷ lần thứ hai.

- Một tỷ mốt!

Đang sau vang lên một trận sấm.

Mọi người quay đầu lại nhìn.

Người ra giá là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc vest đen, dáng người hơi thấp, khuôn mặt bình thường, đang giơ bảng giá lên.

Mọi người ở đây không ai biết ông ta, cũng không biết ông ta xuất hiện từ lúc nào.

Ông ta bình thường đến nỗi quăng vào một đám người là không thể nào tìm được.

Điểm mấu chốt là, bộ vest trên người ông ta nhìn có vẻ rất bình thường, cao lắm cũng chỉ mấy ngàn tệ một bộ thôi.

Ở trên người ông ta, căn bản là không tìm được một chút dấu vết nào của người giàu có.

Một tỷ mốt!

Ông ta có thể trả nổi hay sao?

Có phải bị điên rồi tới đây quấy rối không?

Có người đặt ra câu hỏi như vậy, bao gồm cả chuyên gia đấu giá.

Nhưng nếu có thể đi vào nơi này, nơi có bảng tên là hội trường đấu giá thì sau lưng hẳn là có hậu thuẫn.

- Hai tỷ.

Tuyết Hồ kêu giá.

Mọi người lại ồ lên, dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn Tuyết Hồ đang cười khuyếch thành kia.

Người đàn ông mặc vest đen lập tức gọi điện thoại, sau đó giơ bảng giá lên:

- Hai tỷ mốt.

Nhìn ông ta có vẻ như không có Càn Tướng - Mạc Tà là không được.

Dương Tử Mi tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô mở Thiên Nhân ra để nhìn ông ta, xem xem ông ta là thần thánh phương nào, lại dám giành Càn Tượng - Mạc Tà với cô.

Thông tin hiển thị, ông ta chỉ là người bình thường mà thôi.

Mà khi cô muốn điều tra sâu thêm về tin tức của ông ta thì phát hiện, tất cả đã bị phong tỏa, giống như ở sau lưng ông ta có một cao thủ điền khiển không cho cô dò xét ông ta vậy.

Cô muốn dùng sức mạnh để phá giải nhưng lại bị ngăn cản, nếu tiếp tục thì sẽ bị tổn thương nguyên khí, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

Xem ra người ở sau lưng ông ta tuyệt đối là đồng đạo của mình.

Cũng chỉ có người đồng đạo mới muốn hai thanh cổ kiếm nặng âm sát khí như vậy, trong lúc đấu pháp, có vũ khí lợi hại thì lực công kích sẽ càng mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Tán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 488: Bảo tàng của tuyết hồ

Cho dù là người nào trong đồng đạo thì cũng là một sự uy hiếp đối với Dương Tử Mi.

Bởi vậy cô nói với Tuyết Hồ:

- Tuyết đối không thể để người khác lấy được Càn Tượng - Mạc Tà.

Tuyết Hồ gật đầu, tiếp tục giơ bảng giá:

- Ba tỷ!

Mọi người nghe xong thì không ồ lên nữa mà ngược lại hít vào một hơi, nhìn trân trân vào Tuyết Hồ.

Chuyên gia đấu giá nhớ tới những viên kim cương của cậu ta, còn khoảng năm viên, tổng giá trị là hơn hai nghìn vạn mà thôi, vì vậy cô ta nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Anh Tuyết, ba tỷ đó phải có sáu trăm viên kim cương mới đủ.

Tuyết Hồ đứng dậy, đi lên sân khấu, nhàn nhã móc ra một đồng đồ để lên trên bàn.

Chuyên gia đấu giá mở to mắt, miệng mở to không khép lại được.

Tất cả mọi người ở đây cũng không để ý tới hình tượng phong độ nữa, họ đều đồng loạt đứng dậy, muốn nhìn xem Tuyết Hồ lấy ra cái gì.

Ngay cả Hoắc Văn Hoa cũng đi lên xem.

Nhìn thấy những món đồ kia, ông ta liền cảm thấy mình thật là nghèo khổ.

Trên bàn là kim cương, trân châu, mã não, phi thủy cực phẩm, khoảng chừng vài trăm cái, nhưng những thứ này chẳng đáng là gì, thứ mấu chốt chính là nhân sâm hình người, thủ ô và hai đóa hoa sen tuyết tràn đầy mùi thơm.

Người thấy mùi của nhân sâm, thủ ô và hoa sen tuyết, ông ta liền cảm thấy đầu óc trở nên thanh tỉnh hơn, thân thể cũng thoải mái hơn, giống như thoáng cái đã trẻ ra mười tuổi.

Nhân sâm trăm năm ông ta đã nếm qua nhưng chưa có hiệu quả như vậy.

Nhưng nhân sâm này còn có tay có chân có mắt có mũi, giống y như một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, không biết phải tốn bao nhiêu năm mới có thể thành hình như vậy.

- Thứ này là gì mà thơm vậy? Người thấy thật thoải mái.

Mùi hương kia tràn ngập cả hội trường, làm cho tất cả mọi người đều trở nên thoải mái.

- Đây là nhân sâm ngàn năm!

Tuyết Hồ tùy tiện nhặt một cây nhân sâm lên, tiếng nói bay bổng đầu độc người khác:

- Có thể khởi tử hồi sinh, nếu người mỗi ngày, ít nhất là trừ hết bách bệnh, kéo dài tuổi thọ thêm mười năm. Không biết một cây nhân sâm này trị giá bao nhiêu vậy?

- Cậu Tuyết, cậu muốn đấu giá nhân sâm sao?

Hai mắt Hoắc Văn Hoa tỏa sáng nhìn chăm chăm, không ngừng hít lấy hít để mùi nhân sâm, hỏi.

- Ừ.

Tuyết Hồ gật đầu:

- Nhưng tôi muốn chốt xong Càn Tướng - Mạc Tà rồi mới bắt đầu đấu giá nhân sâm. Ông Hoắc, ông đánh giá sơ xem, những thứ này của tôi đáng giá bao nhiêu tiền?

- Ít nhất là mười tỷ.

Hoắc Văn Hoa nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Có thể cao hơn nữa.

Vật chết cho dù hiếm có đến cỡ nào thì cũng chỉ là vật chết, ở trong mắt người đam mê, đó là bảo khố, nhưng đối với người khác, nó cũng chỉ là một món đồ vật mà thôi.

Nhưng vật có thể tiêu trừ bách bệnh, kéo dài tuổi thọ thì lại khác, đó chính là mơ ước của toàn nhân loại, hơn nữa còn là vật chỉ có thể bất ngờ bất gặp chứ không phải muốn là có.

Những năm gần đây, tài sản của Hoắc Văn Hoa càng ngày càng nhiều, nhưng áp lực cũng càng ngày càng lớn, sức khỏe càng ngày càng kém, hằng năm ông ta đều phải tốn một số tiền lớn để mua thuốc quý về dùng, nhưng hiệu quả cũng không cao, mỗi ngày vẫn phải chịu đau đớn.

Ví dụ như dạ dày, mặc dù có bác sĩ dạ dày giỏi nhất giúp đỡ nhưng vẫn không thể giúp ông ta ăn ngon ba bữa một ngày.

Lại ví dụ như giấc ngủ, uống hết thuốc bổ tốt nhất nhưng vẫn không thể khiến ông ta chìm vào giấc ngủ, phải chịu đau đớn khi bị mất ngủ.

Vào độ tuổi của ông ta, sức khỏe quan trọng hơn tiền tài.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 489: Chiến thắng với mức giá trên trời

Hoắc Văn Hoa mong muốn có được nhân sâm, thủ ô, sen tuyết, còn lớn hơn Dương Tử Mi mong muốn Càn Tướng - Mạc Tà nữa.

- Tiếp tục đấu giá đi!

Hoắc Văn Hoa nóng lòng nói với chuyên gia đấu giá.

Chuyên gia đấu giá khẽ gật đầu.

Hôm nay trong quá trình đấu giá lại xảy ra gián đoạn, chắc chắn là những chuyên gia đấu giá cùng lứa với cô ta chưa bao giờ gặp tình huống này.

Cô ta có một dự cảm, buổi đấu giá hôm nay sẽ tạo ra một ấn tượng mạnh trong sự nghiệp của cô ta, để sau này cô ta nhớ lại cũng sẽ vỗ bàn kinh ngạc.

- Ba tỷ lần thứ nhất, có ai ra giá nữa không?

Cô ta lên tiếng.

Người đàn ông mặc vest đen lo lắng gọi điện thoại, sau đó giờ bảng giá lên:

- Năm tỷ!

Mọi người sợ hãi, ánh mắt tập trung ở trên người Tuyết Hồ, họ muốn xem xem cậu ta còn có thể ra giá bao nhiêu nữa.

- Mười tỷ!

Tuyết Hồ không thèm nhú mồm, thốt lên con số khiến cả hội trường khiếp sợ.

Người mặc vest đen hết hồn nhìn Tuyết Hồ, không nói lời nào.

- Mười tỷ lần thứ nhất.

Chuyên gia đấu giá hào hứng hô lên, phần trăm lợi nhuận của lần này là một triệu, cô ta phát tài rồi.

Không có ai lên tiếng.

- Mười tỷ lần thứ hai.

- Mười tỷ lần thứ ba.

Chuyên gia đấu giá hưng phấn đập búa nhỏ,

- Thành giá! Chúc mừng anh Tuyết đã lấy được thần kiếm kinh thế Càn Tướng - Mạc Tà!

Mọi người đầu tiên là im lặng, sau đó cùng hít một ngụm khí lạnh, vỗ tay!

- Làm phiền tiểu thư giúp tôi đấu giá những thứ này đủ mười tỷ!

Tuyết Hồ nói với chuyên gia đấu giá, sau đó đóng nắp hộp Càn Tướng - Mạc Tà lại, đi đến trước mặt Dương Tử Mi, đưa cho cô.

Dương Tử Mi vừa đau lòng cho một trăm triệu vừa vui sướng nhận lấy Càn Tướng - Mạc Tà.

Mười tỷ bây giờ chỉ là một con số đối với cô mà thôi.

Nhưng nếu đổi mười tỷ thành tiền mặt bày ra trước mặt cô, chắc chắn cô sẽ chọn tiền chứ không chọn kiếm.

- Hai người bọn họ rốt cuộc là ai? Có mối quan hệ như thế nào?

Mọi người lại bắt đầu suy đoán thân phận của Tuyết Hồ và Dương Tử Mi.

Trên đời này, cho dù là người giàu có nhất cũng không thể tùy ý móc ra mấy trăm vật trang sức như vậy, càng không thể tùy tiện quăng ra nhân sâm ngàn năm, thú ô và sen tuyết.

Với khí chất của Tuyết Hồ, hoàn toàn là một người thoát tục không nhiễm một chút bụi trần.

Còn Dương Tử Mi, cho dù da trắng bầm sinh như bé gái thì cũng không thể toát lên ánh huỳnh quang như ngọc được.

Rốt cuộc bọn họ đến từ phương nào?

Hay là đến từ thế ngoại?

Có người cả gan suy đoán.

Hoắc Văn Hoa hưng phấn chờ đợi chuyên gia đấu giá bán các viên kim cương, trân châu, mã não, tổng cộng thu được ba tỷ.

Cuối cùng cũng đã đến lượt nhân sâm lên sàn.

Ông ta ra giá mười tỷ.

Nhưng cũng có người kêu giá, cuối cùng ông ta phải dùng ba mươi tỷ mới có thể lấy được nhân sâm, lúc đó ông ta mừng như thu được chí bảo.

Tuyết Hồ còn lại một đóa sen tuyết và một cây thú ô.

Đủ mười tỷ rồi!

Còn dư lại, cậu ta yên lặng thu vào nhẫn trữ vật.

- Thứ cần mua đã mua rồi, đi thôi!

Tuyết Hồ nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi gật đầu đứng dậy.

Hoắc Văn Hoa lại đuổi theo, móc ra cái hộp Cửu Nhân Thiên Châu, nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, khoan đã.

Dương Tử Mi dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng vào cái hộp kia.

Cửu Nhân Thiên Châu này cô cũng muốn có.

- Tiểu Mi, cái này cho cháu!

Hoắc Văn Hoa đưa cái hộp cho cô,

- Nhờ cháu nói với cậu Tuyết Hồ tặng cho ông thêm một đóa sen tuyết nữa được không, không cần nhiều, chỉ một đóa là đủ rồi.

Dương Tử Mi ngược mắt nhìn Tuyết Hồ.

Ngón tay Tuyết Hồ khẽ nhúc nhích, một đóa sen tuyết thơm ngát xuất hiện ở trong lòng bàn tay của cậu ta.

Hoắc Văn Hoa mừng rỡ nhận lấy:

- Cảm ơn, cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 490: Phù phiếm không vui

Thầy Tống, chúng em đi trước nha, thầy và chị Thanh Mai không cần chờ em đâu.

Nghĩ thấy Tuyết Hồ không thích hợp để lộ thân phận, nên không tiện đi chung với Tống Huyền, Dương Tử Mi xoay mặt nói với Tống Huyền.

- Ủ.

Tống Huyền nhìn cô và Tuyết Hồ một cái, cũng không hỏi nhiều.

Dương Tử Mi và Tuyết Hồ vừa đi ra khỏi hội trường đấu giá, liền có không ít ánh đèn flash hướng vào bọn họ, rất nhiều ký giả đang chờ đợi để được đưa tin về quý nhân vừa trả giá trên trời này.

Dương Tử Mi và Tuyết Hồ rất nhanh đã bị phóng viên vây quanh hỏi han.

Trên mặt Tuyết Hồ bắt đầu xuất hiện vẻ lạnh lùng, không kiên nhẫn.

Cậu không thích bị làm phiền như vậy, càng không muốn bị chụp hình ở trước mặt người khác.

Công danh lợi lộc hào nhoáng đã không còn chút hấp dẫn nào đối với cậu nữa, ngoại trừ Dương Tử Mi.

Cậu giơ tay lên, dẫn theo Dương Tử Mi, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, bọn họ đã nhanh chóng rời khỏi.

Đám phóng viên ngạc nhiên tìm kiếm bốn phía, phát hiện ngay cả cái bóng cũng không có, nên chỉ có thể hồ nghi xem ảnh mình vừa chụp được.

Sau đó bọn họ kinh ngạc phát hiện rằng, hề là ảnh chụp có liên quan đến Dương Tử Mi và Tuyết Hồ đều bị lóe sáng, không thấy rõ mặt người.

Hơn nữa, Dương Tử Mi đã nói trước với Hoắc Văn Hoa, nhờ ông ta hỗ trợ không chế truyền thông, đừng để bọn họ tung ra bất cứ tin tức nào liên quan đến cô và Tuyết Hồ.

Bởi vậy, ngoại trừ tin đồn đây là buổi đấu giá kỳ lạ nhất từ trước tới nay, thì không có một cơ quan truyền thông nào đưa tin chi tiết, thậm chí ngay cả cổ kiểm Càn Tướng - Mạc Tà cũng không được nhắc đến, nhưng chuyện này bị nhiều người truyền miệng, càng truyền càng nói quá, cuối cùng đã thổi Tuyết Hồ và Dương Tử Mi là thần tiên hạ phàm.

Đám phóng viên mặc dù đã để vượt mắt Tuyết Hồ và Dương Tử Mi, nhưng họ vẫn không bỏ qua cho Tống Huyền cùng Lâm Thanh Mai.

Dương Tử Mi là học trò của Tống Huyền, nên ông ấy phải là người biết rõ cô nhất rồi.

Nhưng Tống Huyền sau khi nghe ký giả hỏi thì chỉ cười mà không nói gì, điều này càng tăng thêm tính thần bí về Dương Tử Mi.

Nếu như không phải thủ trưởng ra lệnh, không cho phép bọn họ truy hỏi chuyện của Dương Tử Mi nữa, thì có lẽ bọn họ đã lật tung các con đường ở thành phố A, bóc hết toàn bộ chuyện lớn nhỏ của cô lên rồi.

- Sư phụ, Càn Tướng - Mạc Tà đã bị người khác lấy đi, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Bên bờ sông đầy gió, người đàn ông mặc áo vest đen đã đấu giá với Tuyết Hồ lúc này lo lắng gọi điện thoại.

- Không sao, Thanh Vân, con chỉ cần tra dò lai lịch của bọn họ cho thầy là được rồi, sớm muộn gì cũng có một ngày, thầy sẽ lấy lại hai thanh kiếm kia.

Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói âm trầm phủ đầy sương lạnh.

- Là do Thanh Vân vô dụng.

Thanh Vân tự trách mình.

- Mười tỷ đó chúng ta có bán hết tài sản cũng không đủ, con không cần phải tự trách mình, bây giờ cái chúng ta cần không phải là tiền bạc, mà là năng lực, chúng ta cứ chờ xem bọn họ có đủ năng lực để thu phục hai thanh kiếm yêu Càn Tướng - Mạc Tà hay không, hừ, đến lúc đó, thầy sẽ bắt bọn họ rút mười tỷ cho chúng ta, mời chúng ta lấy hai thanh kiếm đi, ha ha...

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười đắc ý âm trầm.

Sống lưng Thanh Vân lạnh buốt, vội vàng nói:

- Sư phụ anh minh!

- Không sao đâu, bây giờ lập tức đi thu thập tư liệu của bọn họ cho thầy, mười ngày sau thầy sẽ trở về!

- Vâng, sư phụ.

Thanh Vân cúp điện thoại, chạy xe đến nhà Lý Đường Nghĩa.

- Thanh Vân, chú không mua được Càn Tướng - Mạc Tà à?

Lý Đường Nghĩa nhìn đôi tay trống rỗng của anh ta, nghi ngờ hỏi.

Thanh Vân bèn kể lại mọi chuyện ngày hôm nay.

- Xem ra đôi nam nữ kia rất không tầm thường!

Lý Đường Nghĩa bắt đầu sắp xếp quẻ bói, kết quả lại là thiên cơ hỗn độn, khiến ông ta bị tổn thương nguyên khí một lần nữa, phun ra vài ngụm máu, nằm ngênh ra ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 491: Kiếp nạn thứ ba

Tuyết Hồ, cậu mới đi cắt tóc sao? - Thấy tóc Tuyết Hồ hơi rối, đầu tóc ngắn theo thời trang Hàn quốc, Dương Tử Mi không nhịn được xoa đầu cậu ta.

- Không phải! - Tuyết Hồ hất đầu lên, mái tóc đen như mực dài đến đầu gối lại hiện ra.

Dương Tử Mi căng thẳng nhìn xung quanh, may là không có người.

Tuyết Hồ búng nhẹ lên mũi cô, cười nói:

- Thật là ngốc, ngoài cậu ra, tôi không cho ai thấy bộ tóc dài của tôi cả

- Vậy à.

Dương Tử Mi sờ mũi, thấy trên tay cậu ta cầm thanh kiếm Mạc Tà, thỏn thức nói:

- Thật không ngờ, Tuyết Hồ cậu lại là một người giàu có như vậy, sau này tôi không phải lo ăn lo mặc rồi.

- Ha ha, bây giờ mới biết được tôi có gì tốt sao? - Tuyết Hồ cười ranh mãnh nói.

- Ủ ừ, câu thật sự rất tốt. - Dương Tử Mi gật đầu.

Con người màu xanh của Tuyết Hồ bỗng nhiên lóe lên tia u ám:

- Nhưng mà, nhóc con, tôi phải rời khỏi cậu vài ngày.

Trong lòng Dương Tử Mi trầm xuống:

- Vì sao? Chẳng lẽ cậu không muốn ở lại bên tôi?

- Không phải vậy, tôi sắp gặp kiếp nạn thứ ba khi tu luyện thành người! Tôi phải đi tìm một chỗ tránh nạn.

Tuyết Hồ nhìn cô nói:

- Đợi sau khi kiếp nạn này qua rồi, tôi sẽ quay trở lại gặp cậu, làm sủng vật của cậu.

Nhìn gương mặt của Tuyết Hồ, Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Mấy ngày qua, cô đã quen với việc có một hồ ly nhỏ nhảy qua nhảy lại trong lòng mình.

Bây giờ, nó lại muốn bỏ đi!

Một cảm xúc sợ hãi sự xa cách giống như cỏ dại, từ từ lan tràn khắp cả người.

- Cậu có thể trải qua kiếp nạn này không? - Dương Tử Mi lo lắng hỏi.

Tuyết Hồ xoa đầu cô, tươi cười nói:

- Đương nhiên là có thể. Cho dù là không thể thì cũng không sao cả, chỉ là tôi bị đánh thành nguyên hình mà thôi.

- Bị đánh thành nguyên hình là sao?

- Chính là trở về hình dáng hồ ly, mất hết linh lực, muốn có linh lực để biến thành người một lần nữa, thì phải tu luyện thêm ngàn năm nữa. - Tuyết Hồ không để tâm nói.

- Sẽ không chết chứ? - Điều Dương Tử Mi lo lắng nhất chính là điều này.

Xa cách, cô vẫn có thể chịu đựng được, nhưng không chịu được người hay vật mà mình để ý chết đi, không bao giờ có thể gặp lại.

- Đương nhiên là không.

Tuyết Hồ nhìn vào mắt cô, bỗng nhiên nở nụ cười vui sướng:

- Ha ha, nhóc con, có phải cậu đang lo lắng cho tôi không?

- Đương nhiên là tôi lo lắng cho cậu rồi. - Dương Tử Mi trả lời.

- Vậy cậu có yêu tôi không?

- Thích cậu.

- Vậy sao.

Tuyết Hồ có vẻ thất vọng:

- Thật mất mặt, rõ ràng tôi tốt hơn Long Trục Thiên kia rất nhiều, tại sao cậu cứ yêu anh ta mà không yêu tôi?

- Số trời đã định. - Dương Tử Mi mỉm cười nói.

- Được rồi.

Tuyết Hồ cúi đầu:

- Chúng ta không nói đến vấn đề đau lòng này nữa, sau hôm nay, tôi sẽ đi, hôm nay chúng ta cứ chơi đùa thỏa thích đi, đừng về sớm như vậy, nếu không người đàn ông keo kiệt kia của cậu lại ném tôi sang một bên, làm tôi vô cùng buồn bực.

- Được.

Dương Tử Mi gật đầu, nhìn thành phố B xa lạ:

- Tuy rằng thành phố A cách thành phố B không xa, nhưng mà em chưa từng đến đây.

- Vậy để tôi đi dạo cùng cậu, cậu muốn đi đâu, mua gì, tôi sẽ chiều theo cậu. - Tuyết Hồ nói như một đại gia.

Dương Tử Mi mỉm cười, lại cảm thấy càng buồn hơn, bởi vì cô bỗng nhiên nhớ tới những gì ghi trong sách cổ, trong đó ghi rằng, khi yêu quái muốn tu luyện thành người thì phải trải qua ba kiếp nạn, mỗi lần đều vô cùng đau nhức như đang đâm vào tim, nhất là lần thứ ba, gần như là cửu tử nhất sinh, nhưng không hề nói, nếu không qua được, thì sẽ bị đánh về nguyên hình.

Tuyết Hồ, khi cậu đối mặt với kiếp nạn lần thứ ba này, sẽ đau đớn đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 492: Đêm đen gió lớn

Dương Tử Mi và Tuyết Hồ đi khắp nơi, nhưng không có hứng thú với bất kì thứ gì, đừng nói đến muốn mua thứ gì.

Tuyết Hồ cũng trở nên ít nói hơn thường ngày rất nhiều

Thình thoảng Tiểu Thiên lại chọc cười, nhưng vẫn không thể thay đổi không khí được.

- Không cần đau lòng!

Tuyết Hồ ôm lấy bà vai Dương Tử Mi, con người màu lam nhìn vào mắt cô:

- Tôi nhất định sẽ quay về.

- Được, tôi không đau lòng.

Dương Tử Mi cười miễn cưỡng.

Đúng vậy, cô không muốn đau lòng, nhưng mà không thể khống chế được mình.

Cô ghét sự chia ly, càng chán ghét hơn là chia ly mà không thể biết được.

Biết rõ như thế là không tốt, sẽ làm Tuyết Hồ thêm buồn, nhưng cô vẫn không thể giấu đi.

Tuyết Hồ nhìn cô, môi mím hơi động, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Cậu giơ tay sờ tóc cô, bỗng nhiên biến thành hồ ly, nhảy vào trong lòng cô.

Dương Tử Mi ôm lấy con hồ ly trắng như tuyết, thân hình nho nhỏ, trong lòng lại thêm đau đớn.

Cô vuốt ve bộ lông mềm mại kia, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cậu ở dưới tán cây.

- Đi xe về thành phố A đi!

Móng vuốt của Tuyết Hồ vỗ lên mu bàn tay cô:

- Tuy thành phố B rất đẹp, nhưng bây giờ cậu lại không có tâm tư thưởng thức, trở về sớm thì tốt hơn.

- Được.

Dương Tử Mi vẫy một chiếc xe taxi, ôm Tuyết Hồ ngồi vào, nói với tài xế đi thành phố A.

Xe đi dọc trên đường cao tốc...

Ba người Dương Tử Mi, Tuyết Hồ, Tiểu Thiên không ai nói gì.

Trước đó, Tiểu Thiên vẫn sợ Tuyết Hồ muốn chết, mỗi ngày đều muốn nó rời đi, bây giờ nó đột nhiên đi, cậu bé lại cảm thấy rất buồn.

Tuyết Hồ đi rồi, không có ai cãi nhau với cậu bé.

Quan trọng là, vì việc Tuyết Hồ rời đi mà Dương Tử Mi rất đau lòng.

Xe chạy được nửa đường, đến một nơi tương đối hoang vu thì đột nhiên dừng lại.

- Không hay rồi, xe gặp trục trặc.

Tài xế kêu lên, quay đầu nhìn thoáng qua Dương Tử Mi, trong mắt lóe lên tia sáng khác thường.

Dương Tử Mi vẫn cúi đầu sờ lông của Tuyết Hồ, không phát hiện ra ánh mắt bất thường của anh ta, chỉ nghĩ đơn giản là xe bị trục trặc, cũng không để ý nhiều, mở cửa xe đi ra ngoài.

Tài xế đến gần cô, trong tay cầm một cái cờ lê lớn, trên mặt lộ ra vẻ đáng khinh, giọng nói âm trầm

- Cô bé, bây giờ xe hỏng rồi, chúng ta lại rất buồn chán, hay là chúng ta làm chuyện gì có ý nghĩa chút đi?

Dương Tử Mi liếc nhìn anh ta, nhìn thấu suy nghĩ của anh ta.

Thật không ngờ, mình lại gặp phải một người tài xế không có lương tâm.

- Không có hứng thú.

Dương Tử Mi sờ lông Tuyết Hồ, thản nhiên nói:

- Nếu anh không muốn chết, thì tốt nhất đừng làm gì quá đáng.

- Ha ha, cô bé, lớn giọng thật đấy, với bộ dạng như thế này, mà có thể làm gì được tao? Bây giờ là ban đêm gió lớn, cho dù tao có ném xác của mày ở đây, cũng không ai biết được.

Tài xế cười dâm dăng, giờ cờ lê lại gần chỗ cô:

- Nếu không muốn chết, thì ngoan ngoãn hầu hạ tao, để cho tao yêu thương mày thật tốt.

- Đúng vậy, ban đêm gió lớn, nếu ném xác đi, quả thật không ai biết được.

Dương Tử Mi sờ lông Tuyết Hồ, không để ý nói:

- Tuyết Hồ, cậu nói xem, chúng ta nên làm thế nào?

- Vậy thì ném xác đi, nhìn thật phiền lòng.

Tuyết Hồ lên tiếng.

Nghe sùng vật trong lòng cô nói chuyện, tài xế hoảng sợ, lùi về sau một bước, lo lắng hỏi:

- Ai? Là ai đang nói chuyện?

- Là tôi.

Tuyết Hồ lười biếng đuôi lưng:

- Đừng ồn ào, tôi rất mệt, mau lái xe đi.

Lúc này tài xế mới thấy rõ, quả thật là sùng vật giống như một con hồ ly ở trong lòng cô gái kia nói.

Hắn run lên hỏi:

- Mày... Mày là yêu quái?

- Đúng vậy.

- A...

Tài xế sợ hãi la lớn, bỏ xe lại, điên cuồng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bồi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 493: Nhà xây trên ngôi mộ (1)

Tài xế chạy mất rồi, chúng ta cũng không biết lái xe, làm sao bây giờ?

Dương Tử Mi nghe lời nói của Tuyết Hồ thì cười khò:

- Chẳng lẽ bây giờ chúng ta phải đi bộ về?

Tuyết Hồ nhảy xuống từ trong lòng cô, biến thành hình người:

- Vậy thì từ từ đi đi.

- Còn hơn một trăm km nữa đó.

Dương Tử Mi đỏ mặt hỏi:

- Với tốc độ của chúng ta, phải đến sáng mai mới tới nơi.

- Sáng mai thì sáng mai, tôi với cậu cùng nhau đi!

Tuyết Hồ chưa bao giờ bướng bỉnh như vậy.

Dương Tử Mi nhìn cậu ta, nhớ đến ngày mai cậu ta sẽ đi, nếu có thể ở cùng với nhau nhiều một chút, cũng là việc tốt.

Hai người cùng nhau đi.

Một người mặc váy trắng, một người mặc một đồ cổ trang màu trắng, tóc cả hai đều dài đến eo, sử dụng khinh công, xinh đẹp, lúc ẩn lúc hiện, lướt nhanh như gió.

Đôi lúc có vài chiếc xe đi ngang qua bọn họ, đều cho là đang gặp quỷ, sợ đến mức đạp ga chạy như điên.

Mỗi khi nhìn thấy một chiếc xe bị dọa chạy đi, Dương Tử Mi không nhịn được cười, cảm giác giả ma giả quỷ dọa người thật là vui.

- Nhóc con, để tôi hát cho cậu nghe nhé!

Tuyết Hồ thấy cuối cùng cô cũng cười thì nheo mắt cười nói.

- Được thôi!

Dương Tử Mi vui vẻ đồng ý.

Giọng nói của Tuyết Hồ rất dễ nghe, giống như âm thanh từ trên trời, khi hát lên nhất định rất hay.

Tuyết Hồ hăng giọng hát lên.

Dương Tử Mi càng nghe càng cảm thấy bài hát rất quen, không nhịn được hỏi:

- Cậu đang hát tiếng gì vậy?

- Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết là, trong Hồ tộc của tôi vẫn luôn lưu truyền ca khúc cổ này.

Tuyết Hồ trả lời.

- Bài hát này tôi nghe rất quen, hình như đã nghe ở đâu đó rồi.

Dương Tử Mi vắt óc suy nghĩ.

- Trừ khi là do người đàn ông nhà cậu hát, nếu không, không ai có thể hát.

Tuyết Hồ nói.

- Đúng đúng đúng, anh ấy từng hát một bài ru ngủ giống vậy.

Dương Tử Mi ngân nga giai điệu của bài ru kia.

- Tôi cũng hát được.

Tuyết Hồ nhẹ giọng hát lên.

Giọng hát của cậu ấy khác với giọng hát trầm thấp, từ tính của Long Trục Thiên, giọng hát mềm mại như ẩn như hiện, ngân nga, khác biệt, đặc sắc, thực sự có tác dụng ru ngủ.

Tiểu Thiên lập tức chìm vào giấc ngủ.

Dương Tử Mi cũng bắt đầu ngáp, muốn tìm giường ngủ.

Tuyết Hồ dừng hát, nhìn cô hỏi:

- Có phải bài này hay không?

Dương Tử Mi gật đầu:

- Hình như là vậy.

- Vậy thì người đàn ông của cậu ít nhất có một nửa huyết thống của chúng tôi, nếu không, trên người anh ta sẽ không có hơi thở khiến tôi cảm thấy quen thuộc như vậy.

Tuyết Hồ nói.

- Nửa người nửa yêu?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

- Rất có thể, nhưng tôi lại không tìm thấy dấu vết yêu quái trên người anh ta, dù sao thì, anh ta khiến cho tôi có cảm giác rất kỳ lạ.

Tuyết Hồ nói.

Dương Tử Mi kể lại chuyện xảy ra trên thẻ bài gỗ đào nói cho Tuyết Hồ biết, sau đó lấy thẻ bài gỗ đào đưa cho Tuyết Hồ:

- Cậu có thể nhìn ra được anh ấy có chỗ nào khác thường sao?

Tuyết Hồ không lấy thẻ bài gỗ đào, lắc đầu nói:

- Không biết, có rất nhiều chuyện, có lẽ là do số mệnh.

Ngón tay Dương Tử Mi sờ lên hoa văn trên thẻ bài gỗ đào, đúng vậy, có thể đây là số mệnh, nếu không thì sẽ không có chuyện mất ở châu Phi, rồi lại ngàn dặm xa xôi trở về trong tay cô.

Hai người cứ đi mãi, thấy có một ngôi nhà ở ven đường, đèn sáng, bên trong truyền ra tiếng ồn ã.

Dương Tử Mi giương mắt nhìn, chỉ thấy trên tòa nhà phủ đầy âm khí và sát khí.

Nhìn kỹ lại, phát hiện ra hướng cửa của ngôi nhà này càng kỳ lạ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 494: Nhà xây trên ngôi mộ (2)

Thông thường, cửa nhà cho người ở phải xây theo hướng nam, như thế thì người trong nhà mới có thể hấp thu được dương khí đầy đủ.

Mà ngôi nhà nhìn qua có ít nhất trăm năm lịch sử này lại có cửa lớn hướng về phía đông bắc.

Theo phong thủy thì phía đông bắc chính là nơi của ma quỷ.

Chỉ khi xây mộ cho người chết mới xây hướng về phía đông bắc

Cô lại nhìn địa hình bốn phía, bên trái là dãy núi cao như một con rồng đang nằm, phía sau có một gò đất như một con hổ, chính là địa hình Long Hổ được nói trong phong thủy, phong thủy này rất thích hợp để xây mộ.

Ở một nơi như vậy mà lại thấy được một ngôi nhà lớn thế kia thì thật là kỳ lạ.

- Chúng ta đến xem thử.

Dương Tử Mi nói với Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ biết bệnh nghề nghiệp của cô lại tái phát, liền biến thành một con hồ ly, nhảy vào trong lòng cô.

Dương Tử Mi đến trước cửa ngôi nhà kia, cảm nhận được âm khí và sát khí ngày càng nồng đậm.

Cửa lớn mở ra, từ bên ngoài nhìn vào, thấy bên trong đang lập đàn tế, có vài đạo sĩ đang hành lễ cúng bái đuổi ma.

Nhìn thấy những đạo sĩ kia, Dương Tử Mi không nhịn được cười.

Bọn họ đều là những đạo sĩ giả không có tý pháp lực nào cả, trong miệng niệm chú ngữ cũng không phải là chú ngữ, chỉ là nói lung tung, không có chút tác dụng xua đuổi âm khí và sát khí nào.

Ngược lại, từ dưới đất, âm khí và sát khí càng lúc càng đậm, giống như sắp nổi giận.

Đi xem nào nhiệt nào!

Quả nhiên, không lâu sau, những đồ vật ở trên bàn đều rung lên, ngọn nến bị thổi tắt, tấm lụa vàng bị thổi bay.

Những người đạo sĩ kia cảm thấy lạnh run người, dường như có thứ gì đó đang xé rách người họ.

Bọn họ sợ đến mức ném luôn cả thanh kiếm gỗ đào trong tay.

Ai biết được, kiếm gỗ đào đột nhiên bị gãy.

- Quỷ...

Những đạo sĩ giả kia sợ đến mức ném hết những đồ trong tay, chật vật chạy ra xe bỏ trốn.

Chủ nhà đuổi theo, kêu lớn:

- Đạo trưởng, đạo trưởng, các vị sao vậy?

- Ngôi nhà của ông thật sự có quỷ, tha lỗi cho chúng tôi không có năng lực, chúng tôi đi đây.

Chiếc xe tải vội vàng chạy đi.

- Có quỷ mới gọi các người đến bắt quỷ mà...

Người chủ nhà kêu to.

- Hãy đi mời cao nhân khác đi, chúng tôi chỉ là những đạo sĩ giả, là kẻ lừa đảo mà thôi!

Bên trong xe tải có một đạo sĩ nhô đầu ra, lớn giọng nói.

Chủ ngôi nhà:

...

Dương Tử Mi:

...

Những tên lừa đảo đó cũng thật thẳng thắn, Dương Tử Mi đen mặt.

Chủ nhà cúi đầu mắng vài tiếng, vừa định xoay người vào nhà thì thấy Dương Tử Mi đang đứng một bên, hoảng sợ lùi lại mấy bước.

Nhìn kĩ lại, nhận ra cô là một cô gái trẻ xinh đẹp, trong lòng cũng bình tĩnh lại, nghi hoặc hỏi:

- Cháu gái, cháu là ai? Đêm hôm khuya khoắt thế này sao lại ở đây?

- Cháu là thầy tướng!

Dương Tử Mi háng giọng nói:

- Vừa mới đi ngang qua chỗ này, phát hiện ở đây âm khí rất nhiều, cảm thấy khả nghi, cho nên đến đây xem thử.

- Thầy tướng?

Chủ nhà nhìn cô từ trên xuống dưới, thấy cô mặc một bộ lễ phục xinh đẹp, giống như một cô công chúa vừa mới dự một buổi tiệc nào đó, làm sao có thể là thầy tướng?

Cháu gái, đừng lừa bác, bác đang buồn muốn chết, cháu cũng thấy đó, những tên đạo sĩ mà bác mời đến điều là lừa đảo, tuổi cháu còn nhỏ, cần gì phải đến đây lừa đảo làm gì?

Chủ nhà cười khỏ nói với cô:

- Nếu cháu cần tiền gấp, bác có thể cho cháu mượn.

Dương Tử Mi nhìn gương mặt bác ấy, thấy vận mệnh trước đây vô cùng tốt, nhưng mà gần đây lại có một chút âm khí và sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 495: Nhà xây trên ngôi mộ (3)

Bác ơi, bác vẫn luôn ở đây à?

Dương Tử Mi tò mò hỏi.

- Đúng vậy, từ khi sinh ra đến bây giờ bác vẫn luôn ở đây, rốt cuộc cháu muốn gì?

Bởi vì chuyện ma quỷ phá phách mà chủ nhà rất phiền lòng, không có nhiều thời gian lãng nhãng với cô, đang suy tính phải đi mời một vị đạo sĩ thật đến.

- Ha ha, bác à, cháu không muốn gì cả.

Thấy bác ấy không có lòng tin với mình, Dương Tử Mi cũng không còn cách nào:

- Chỉ là bây giờ trời đã tối rồi, một mình cháu cũng không dám đi ngoài đường, bác có thể cho cháu ở nhờ một đêm được không à?

Chủ nhà nhìn cô, rồi lại nhìn trời đã tối đen, thờ dãi nói:

- Cháu gái, mấy ngày nay, ngôi nhà này của bác đều có ma quỷ phá phách, mỗi tối khi bác đi ngủ, đến khi tỉnh lại, đều phát hiện bác ngủ dưới đất, bác đã đưa con cháu mình đi ở nhờ nhà bạn cả rồi. Cháu ở trong này cũng không tiện lắm, cháu cố đi thêm một km nữa, ở đó có một cái thôn, bác sẽ nói cho cháu biết chỗ anh họ của bác.

Thấy bác ấy lương thiện, ôn hòa, cũng không thấy người gặp khó khăn mà đẩy vào hoàn cảnh nguy hiểm, Dương Tử Mi càng quyết tâm giúp đỡ bác ấy.

- Bác ơi, không sao đâu ạ, cháu không sợ, bây giờ đã khuya lắm rồi, làm phiền người khác cũng không tốt, bác cũng không cần chuẩn bị cho cháu cái gì cả, cháu chỉ cần một chỗ ngồi đến khi trời sáng là được ạ.

Dương Tử Mi thật sự rất tò mò, vì sao ngôi nhà này lại xây trên mảnh đất có phong thủy hợp với việc xây mộ như vậy.

Theo lý thuyết, người sống khi ở đây nhất định sẽ gặp nhiều chuyện không may, nhưng vận mệnh của chủ nhà này khá tốt, sự nghiệp hưng thịnh, con cháu cũng đều có tiền đồ rất tốt.

Rốt cuộc thì chuyện này là như thế nào?

Cho nên, dù thế nào, cô cũng muốn tìm hiểu phong thủy ở đây kỳ lạ ở chỗ nào?

Chủ nhà bắt đầu đi gạt đầu:

- Được rồi, nếu cháu không sợ, vậy thì vào đi.
- Cảm ơn bác.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ đi vào.

Đi vào phòng khách, thấy chính giữa phòng khách chính là “Long nhãn” (*), nơi hộ tụ tinh hoa của trận thế phong thủy này.

Phong thủy này chính là “Thượng thủy tàng phong” (*), hướng đi của phong thủy đều rất rõ ràng, có một phần lớn phong thủy bảo địa (*) tạo thành thành hình rồng, cho nên trung tâm của nó được gọi là “Long nhãn”.

Nhưng mà, đó là đối với mộ phần mà thôi.

Vấn đề chính là, đây là nhà cho người ở.

- Ngôi nhà này xây được bao lâu rồi ạ?

Dương Tử Mi phát hiện kết cấu ngôi nhà tương đối cũ.

- Được xây từ thời của ông nội bác, ít nhất đã qua một trăm năm mười năm rồi.

Chủ nhà trả lời.

- Mọi người vẫn luôn ở đây?

- Đúng vậy, ông nội bác từng lập lời dạy, con cháu đều phải ở trong nhà này, nhưng mà, con cái của bác ở bên ngoài đều có sự nghiệp, cũng có nhà riêng, bình thường chỉ có ngày nghỉ mới về ở được vài ngày, chỉ có bác luôn ở đây. Trước kia vẫn bình an, nhưng không hiểu gần đây bị sao, bắt đầu có ma quỷ phá phách, cho dù là ai, khi đi ngủ cũng bị chuyển xuống dưới đất...

Trên mặt chủ nhà tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Dương Tử Mi lại càng tò mò.

Trước kia, tại sao ông nội bác ấy lại xây nhà ở đây, hơn nữa còn có lời dạy phải có người ở đây.

Xem ra, người này có rất nhiều kiến thức về phong thủy.

- Bác ơi, bác có biết hướng của ngôi nhà này và phong thủy ở đây đều chỉ thích hợp để xây mộ thôi không?

Dương Tử Mi hỏi.

Chủ ngôi nhà vừa nghe, sắc mặt hơi thay đổi:

- Cháu nói cái gì?

Nhìn bộ dạng của bác ấy, chắc là không biết.

(*) Long nhãn: mắt rồng.

(*) Thượng thủy tàng phong: gió ẩn ở thượng lưu.

(*) phong thủy bảo địa: mảnh đất có phong thủy tốt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 496: Nhà xây trên ngôi mộ (4)

- Cháu gái, ở đây vừa mới làm phép, rất bừa bãi, cháu tìm chỗ nào ngồi đi, để bác đi thu dọn một chút.

Chủ nhà nhìn mặt đất vút đầy đồ, bất đắc dĩ nói.

- Vâng ạ!

Dương Tử Mi ngồi xuống một cái ghế, phát hiện đồ dùng trong nhà đều được làm từ gỗ sưa vô cùng quý giá, trên những đồ vật đó đều toát ra hơi thở cổ kính, nhìn kỹ lại, những đồ này đều được làm từ thời Minh Thanh.

Gỗ sưa chủ yếu được trồng ở tỉnh Hải Nam của Trung Quốc, là loài cây quý ngang với cây Tử Đàn, bởi vì gỗ của cây sưa cực kỳ chắc chắn, cho dù nóng hay lạnh cũng không bị biến dạng, không bị nứt, không bị cong vênh, có tính dẻo dai, thích hợp để làm các vật dụng gia đình, như là ghế đầu ba chân, độ uốn lượn rất nhiều, chỉ có thể dùng gỗ sưa để làm, những loại gỗ khác khó có thể làm được.

Gỗ sưa là loại gỗ tốt được dùng chủ yếu làm đồ dùng gia đình, bởi vì nó có màu vàng kim tron bóng, chất gỗ mịn, hoa văn mềm mại, tỏa ra mùi thơm dễ ngửi, khiến cho các thợ thủ công thời Minh Thanh rất yêu thích.

Đồ làm từ gỗ sưa nổi trội chứ không giống như bình thường, cho dù là nghệ thuật, thẩm mỹ, từ góc độ của những người trong nghề cũng không thể nào bắt bẻ, được xem là đồ dùng cao cấp. Gỗ sưa không phát ra tiếng động lớn, thớ gỗ bằng phẳng, như ẩn như hiện, đường vân uyển chuyển như tiên, hoa văn như “mặt quỷ” lại càng quý.

Bởi vì thời Minh Thanh, gỗ sưa bị khai thác quá mức, trở nên vô cùng khan hiếm, thậm chí có nguy cơ bị tuyệt chủng.

Bây giờ giá của gỗ sưa ngang bằng với giá vàng, mà ở thời Minh Thanh, gỗ sưa còn quý hơn vàng.

Mỗi một vật dụng làm từ gỗ sưa, trên thị trường đều có giá trên trời.

Dương Tử Mi thật không ngờ, trong một ngôi nhà cũ kỹ như vậy, lại có thể có đầy đủ đồ dùng làm bằng gỗ sưa, thật đúng là giàu có.

- Bác ơi, những đồ dùng này đều là do tổ tiên truyền lại ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

- Đúng vậy, từ khi bác bắt đầu nhớ được thì đã có những đồ dùng này rồi. Sao vậy? Cháu cũng có thể nhìn được giá trị của những đồ dùng đó sao?

Chủ nhà quay đầu nói.

- Vâng ạ, đều làm từ gỗ sưa quý giá, bác biết rõ giá trị của chúng sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Biết chứ, mấy ngày trước còn có người muốn mua hết tất cả những thứ đó với giá mười triệu, nhưng đây là đồ mà tổ tiên bác truyền lại, có nhiều tiền hơn cũng không thể mua được.

Mười triệu?

Dương Tử Mi cười cười, nếu bây giờ mang đi đầu giá, chỉ với một cái ghế đầu ba chân làm từ gỗ sưa từ thời nhà Minh, đã có giá trên hai mươi triệu.

Tất cả những đồ này, ít nhất cũng phải hơn cả tỷ.

Nếu cô ở trong ngôi nhà cũ kia, mà có một bộ đồ dùng làm từ gỗ sưa như vậy, thì thật là tốt.

- Bác ơi, cháu ra giá một tỷ, hơn nữa còn giúp bác giải quyết việc ma quỷ ở đây, bác có thể bán một ít đồ dùng này cho cháu được không ạ?

Dương Tử Mi nhin không được hỏi.

- Một... tỷ?

Tuy hoàn cảnh của chủ nhà tương đối khá giả, nhưng không phải là người giàu có, nghe cái giá như vậy thì hoảng sợ, có chút lắp bắp hỏi.

- Vâng, một tỷ, bao gồm luôn cả việc giải quyết vấn đề ma quỷ ở đây.

Dương Tử Mi gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở cây cột ngay giữa phòng khách, nhận ra có điểm bất thường, ngẩng đầu nhìn lên trên, thì thấy trên nóc

nhà có trận đồ hình ngũ giác.

Nhìn kỹ lại, hình như là hình sao năm cánh, chỉ có điều trước đó ở nhà họ Nhạc không thấy loại kết giới hình sao năm cánh như vậy.

Xem ra đã bị phá hỏng!

Nhìn kỹ lại, ngay giữa ngôi sao năm cánh đó, bên dưới âm khí không ngừng tỏa ra, lan sang bốn phía.

Hắn là trước đây, năm cây cột này được xây dựng tạo thành kết giới để ứng phó với âm khí và sát khí này.

Rốt cuộc đây là cách bày trí phong thủy gì?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 497: Nhà xây trên ngôi mộ (5)

Nếu là sao năm cánh, vậy chắc có liên quan đến âm dương thuật của Nhật Bản.

- Bác ơi, cháu gọi điện cho sư phụ cháu một chút.

Dương Tử Mi không biết nhiều về thuật Âm Dương, do đó nên muốn hỏi sư phụ.

Chủ ngôi nhà có vẻ kinh ngạc:

- Sư phụ cháu là ai?

- Đạo trưởng Ngọc Thanh.

Dương Tử Mi cười nói, sau khi cô nói ra tên của sư phụ, cũng không hy vọng chủ ngôi nhà có thể biết.

- Đạo trưởng Ngọc Thanh, chính là đạo trưởng đang ở trên Dương Sơn của thành phố A?

Chủ ngôi nhà đứng dậy hỏi.

- Bác biết sư phụ của cháu sao?

Dương Tử Mi nghi ngờ hỏi.

- Con trai cả của bác từng bị trúng tà suýt chết, là nhờ đạo trưởng Ngọc Thanh cứu nó.

Chủ ngôi nhà kích động nhìn cô nói:

- Đạo trưởng Ngọc Thanh vẫn khỏe chứ?

- Vâng, sư phụ cháu vẫn rất khỏe.

Dương Tử Mi khẽ gật đầu.

- Thật quá tốt, ngày mai ta sẽ đi theo cháu đến thăm hỏi ngài ấy.

Chủ ngôi nhà vì quá kích động nên pha cho Dương Tử Mi một bình trà Long Tỉnh.

Dương Tử Mi uống mấy ngụm trà, đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại.

Tuy rằng bây giờ là ba giờ sáng, nhưng cô biết rõ, đây là thời gian sư phụ tỉnh dậy luyện công.

Quả nhiên, điện thoại reo một lúc, người nghe máy là sư phụ.

Cô nói lại tình hình ở đây cho sư phụ nghe.

- Nữu Nữu, đó là huyết trung tâm.

- Huyệt trung tâm là gì ạ?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi, cô chưa bao giờ nghe thấy từ này trong phong thủy.

- Huyệt trung tâm là một huyệt phong thủy trong âm dương thuật của Nhật Bản, âm dương sư cho rằng tất cả mọi vật trong trời đất là do âm và dương tạo thành, con người cũng không ngoại lệ, khi nào một người đạt được sự cân bằng tuyệt đối trong âm dương sẽ sống lâu, vô cùng có phúc.

Nhưng một người từ khi sinh ra đến khi chết đi, dương khí và âm khí luôn luôn biến đổi, ví dụ như khi mới sinh, dương lớn hơn âm, khi đối mặt với cái chết thì âm lớn hơn dương, hoàn toàn không thể đạt được sự cân bằng tuyệt đối, cho nên một số âm dương sư nghĩ ra biện pháp này, sử dụng âm khí của người chết cân bằng với dương khí của người sống, đạt được sự cân bằng trong âm dương.

Nếu sư phụ đoán không sai, nhất định dưới ba tác đất ở đó có chôn người chết!

Ngọc Thanh giải thích tỉ mỉ.

- Có chôn người chết? Thảo nào con thấy có âm khí và sát khí không ngừng từ vị trí Long nhãn tràn ra.

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi:

- Nhà ở được xây dựng trên mộ, chẳng phải là điều đại kỵ của phong thủy sao ạ? Nhưng con thấy vận mệnh của họ rất tốt, ngoại trừ gần đây bị dính chút vận đen, nhưng vẫn rất tốt, chẳng lẽ đây chính là kết quả của việc cân bằng âm dương sao? Đúng là thuật pháp thần kỳ. Sư phụ, bọn họ vẫn ở đây hơn trăm năm rồi, đều bình an vô sự, sát khí và âm khí của những vong hồn phía dưới không ảnh hưởng gì đến họ, nhưng sao gần đây lại xuất hiện tình huống như vậy? Hơn nữa, con thấy là mấy cây cột kia được làm thành kết giới ngũ mang tinh, hoàn toàn không có ánh sáng, giống như một bó cục chết.

- Vậy thì chắc là mất trận quan trọng dùng để trấn áp những vong hồn đó đã bị phá hỏng rồi.

- Vậy ạ? Thế mất trận này ở đâu ạ?

- Dùng huyệt trung tâm nhất định ở trên “Long nhãn” ba trượng có đặt một chiếc gương đồng cổ mới có thể trấn áp được chủ của ngôi mộ đó, không để cho nó quấy phá. Hơn nữa, cái gương đồng cổ đó chính là mất trận quan trọng nhất, nó mà bị động vào, thì trận pháp sẽ bị phá hủy.

- Hóa ra là như vậy, để con xem cái gương đồng cổ ấy có còn không?

Dương Tử Mi cúp điện thoại, sau đó xoay người đi vào phòng.

Chủ nhà thấy cô đi vào, hơi căng thẳng hỏi:

- Cháu gái, đạo trưởng Ngọc Thanh có nghe máy không?

Dương Tử Mi gật đầu:

- Bác ơi, cháu muốn lên xà ngang xem một chút được không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 498: Nhà xây trên ngôi mộ (6)

- Xà ngang? Cháu muốn lên xà ngang làm gì?

Chủ nhà khó hiểu hỏi.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn lên xà ngang, ở trên “Long nhãn” khoảng ba trượng, chắc hẳn đó là chỗ đặt gương đồng cổ.

- Sư phụ cháu nói lên xem thử, có thể đó là nguyên nhân chính khiến ngôi nhà này bị ma quỷ phá phách.

Dương Tử Mi chuyển lời của sư phụ.

Vừa nghe thấy là do đạo trưởng Ngọc Thanh dẫn dò, chủ nhà lập tức không còn nghi ngờ gì nữa, vội vàng nói:

- Vậy cháu đợi một chút, để bác đi lấy cái thang đến đây.

- Không cần phiền phức như vậy đâu ạ, cháu nhảy lên là được.

Dương Tử Mi đặt Tuyết Hồ lên ghế, cầm lấy dải lụa vàng mà những tên đạo sĩ già kia để lại, vung lên quần lấy xà ngang.

Dùng sức nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống xà nhà.

Nhìn động tác kinh người của cô, chủ nhà tròn mắt há hốc mồm, xoa xoa mắt mình:

- Cháu gái, cháu biết khinh công à?

- Vâng ạ, là sư phụ dạy cho cháu.

Nếu như trong lòng chủ nhà, đạo trưởng Ngọc Thanh có sự tồn tại tương đối mạnh mẽ, vậy thì cô cứ dùng sư phụ làm lá chắn. .

Chủ nhà nhớ đến dáng vẻ tiên phong đạo cốt của đạo trưởng Ngọc Thanh, nếu như Dương Tử Mi là đệ tử của ngài ấy, nhất định cũng là người có tài, cho nên không nói gì nữa.

Trên xà ngang rất sạch sẽ, đến mạng nhện cũng không có, hình như vừa mới được quét dọn.

Cô tìm một lượt, hoàn toàn không nhìn thấy cái gương đồng cổ nào cả, vì vậy nhảy xuống.

- Bác ơi, bác có dọn dẹp trên xà ngang đúng không ạ?

Cô hỏi.

- Đúng vậy, tháng trước, bác thấy son ở trên đó hình như bị bong tróc, sợ là có sâu mọt, nên gọi người đến son lại.

- Vậy có nhìn thấy một cái gương đồng nào trên đó không ạ?

- Gương đồng? Bác cũng không rõ, người quét son không nói gì cả, lúc đó bác hơi bận, cũng không trông coi họ làm.

Chủ nhà nghi hoặc nói.

- Vậy bác đi hỏi người kia thử đi.

Dương Tử Mi thở dài, khó trách linh hồn bên dưới lại ra ngoài quậy phá như vậy, đó là do gương đồng cổ dùng để trấn áp nó đã không còn.

Nếu là như vậy thì, người nhà này đâu chỉ đơn giản bị quỷ ném khỏi giường.

Hơn nữa, phong thủy cân bằng âm dương đã trở thành thuận âm, ảnh hưởng đến sức khỏe và vận mệnh của họ, cuối cùng thì nhà tan cửa nát.

Vong hồn ở dưới đó đã bị trấn áp hơn trăm năm, chắc là đã rất tức giận, bây giờ có thể thoát ra, đương nhiên là muốn đuổi cả nhà này đi.

- Để bác đi hỏi thử xem.

Chủ nhà thấy cô hơi khác thường, biết là chuyện này rất nghiêm trọng, cũng không để tâm đến việc đã khuya, vội vàng gọi điện cho thợ son tường.

Đợi một lúc lâu, điện thoại mới được kết nối, bác ấy bị mắng mấy câu, sau đó hỏi.

- Không có, cái gì cũng không thấy!

Đối phương một mực nói.

- Thật sự không có sao? Có thể là cậu không cẩn thận ném đi mất rồi?

- Không có! Mẹ nó, đã khuya khoắt rồi mà còn gọi điện thoại, có cho người ta ngủ hay không đây!

Người son tường đó tức giận cúp điện thoại.

Tính tình của chủ nhà tương đối ôn hậu, mờ mịt nhìn điện thoại một lúc, sau đó mới nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhũn mày, hỏi ngày son xà ngang là ngày nào, sau đó bấm đốt tay tính.

Kết quả tính được cái gương đồng cổ kia đã bị người son trộm mất.

Sự thật là, ngày đó khi người làm công đang son trên xà ngang thì phát hiện ra trên đó có một gương đồng cổ, nảy lòng tham, lặng lẽ giấu đem về nhà, sau đó anh ta bán cho tiệm đồ cổ, lời được một trăm năm mươi nghìn, chuyện này khiến anh ta ngủ cũng cười đến tỉnh.

Thấy chủ nhà hỏi đến chuyện cái gương đồng cổ, nghĩ rằng lúc đó không có ai phát hiện, cho nên một mực nói rằng không thấy.

Cậu ta là người làm công ở bên ngoài, lo lắng sợ bị chủ nhà phát hiện, cho nên không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy, đánh thức những người trong nhà, nhanh chóng thu dọn đồ đạc

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 499: Nhân lúc cháy nhà đi hôi của

Cháu gái, rốt cuộc cái gương đồng cổ đó tác dụng gì?

Chủ nhà khó hiểu hỏi.

Dương Tử Mi cũng không nói dối bác ấy, cô nói rõ ràng tất cả tình hình trong nhà cho bác ấy nghe.

Chủ nhà nghe xong, mặt bị dọa đến trắng bệch, vô lực ngồi trên ghế.

Bác ấy không thể nào chấp nhận được, người nhà mình, lại sinh sống trên một ngôi mộ.

Thảo nào thường ngày có rất nhiều thầy phong thủy đến nói hướng nhà của bác ấy có vấn đề, nhưng đều bị bác ấy đuổi đi.

Bởi vì từ khi ông nội bác ở đây, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, ngay cả khi đất nước xảy ra rối loạn, những nhà giàu có khác đều gặp nạn, chỉ có nhà họ là vẫn bình an vô sự, có thể thấy được là nhờ phong thủy tốt.

Nếu không, ngày đó ông nội sẽ không lập tổ huân (*) muốn bọn họ phải ở lại đây.

Nhưng bác ấy không ngờ được, tất cả mọi chuyện đều là do hấp thụ âm khí của người chết mà có được.

Quả là đáng sợ!

- Cháu gái, chuyện cháu nói đều là sự thật?

Chủ nhà run rẩy hỏi.

- Nếu không tin, bác có thể đào ba tấc đất ở dưới này lên.

Dương Tử Mi chỉ vào Long nhãn ở vị trí trung tâm, nói:

- Nhưng mà, nếu bác đào thật, phong thủy của tòa nhà này sẽ hoàn toàn bị hủy, sau này, nơi này không thích hợp để ở. Nhưng nếu bác không muốn đào lên, cháu sẽ nghĩ cách giúp bác tìm một cái gương đồng cổ đến trấn áp những vong hồn ở dưới một lần nữa, khôi phục lại như trước.

Chủ nhà lắc đầu:

- Bác... Không chấp nhận được sống trên chỗ của người chết, không biết thì thôi, bây giờ biết rồi thì...

- Nếu bác thật sự muốn bỏ ngôi nhà này, để những vong hồn kia tự do, thì chỗ này sẽ là một ngôi mộ, về sau cứ vào ngày mười lăm, bác hãy đến đây bái tế, bọn họ sẽ phù hộ cho nhà bác.

Dương Tử Mi cũng không đồng ý lắm, thuật Âm Dương này được xây dựng trên sự thống khổ của những vong hồn

Đó là một hành vi rất thiếu đạo đức.

- Chuyện này...

Chủ nhà có chút do dự.

Cho dù thế nào, thì đây chính là nhà của tổ tiên bác ấy, là nơi bác ấy lớn lên, mỗi một nơi đều chứa đầy kỉ niệm, hơn nữa, còn có lời dạy bảo của ông nội.

Nếu bỏ ngôi nhà này đi, quả thật không đành lòng.

Dương Tử Mi thân nhiên cười:

- Bác tự quyết định đi, nếu bác chưa tin tưởng cháu, có thể cho người đào lên xem thử.

Chủ nhà cúi đầu không nói.

- Đêm nay cháu tạm thời giúp bác trấn áp những vong linh kia, bác hãy đi ngủ một giấc trước đi.

Dương Tử Mi nhìn thấy trên bàn có bút lông chu sa và giấy vàng, cầm bút lông lên, vừa tĩnh tâm đọc chú ngữ, vừa vẽ bùa Trấn Hồn.

Chủ nhà đứng ở một bên nhìn, thấy động tác của cô rất có trật tự, thậm chí còn lưu loát hơn cả đạo trưởng Ngọc Thanh ngày đó.

Sau đó, bác ấy còn thấy, những bùa chú trên mặt giấy vàng, lóe lên kim quang.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng bác ấy vẫn kinh ngạc.

Vẽ xong bùa chú, Dương Tử Mi lại nhảy lên xà ngang, dán mảnh giấy vàng lên đó.

Trong nháy mắt, chủ nhà cảm thấy nhiệt độ trong phòng tăng lên mấy độ, không còn âm u như thường ngày.

Chẳng lẽ, cô cũng giống như đạo trưởng Ngọc Thanh, có pháp lực cao cường?

Thật ra, bác ấy đã sai rồi, bây giờ pháp lực của Dương Tử Mi cao hơn Ngọc Thanh rất nhiều.

Nếu như Ngọc Thanh muốn có được kết quả như cô, phải tốn rất nhiều công phu, bởi vì vong hồn bị trấn áp đã lâu, oán khí rất nhiều.

- Đại... sư...

Chủ nhà không còn dám tùy ý gọi cô là cháu gái hay cô gái nữa, vẻ mặt vô cùng kính trọng, lời nói mang theo sự cung kính:

- Cảm ơn.

- Không cần đâu ạ!

Dương Tử Mi cười .

- Nếu bác thật sự muốn cảm ơn cháu, có thể suy nghĩ đến việc bán mấy đồ dùng này với giá một tỷ, nhưng mà, nếu bác không bán cũng không sao, cháu không lấy đồ mà người khác yêu thích.

- Việc này... Bác muốn thương lượng với mấy đứa con trai một chút.

Chủ nhà do dự nói.

- Được, cháu chờ tin tức của mọi người.

Dương Tử Mi nhú mày, tin rằng bọn họ nhất định sẽ bán.

Bởi vì ngôi nhà này có vấn đề, cản trở đến con đường sau này của con cháu, việc làm ăn bị tuột dốc không phanh, bây giờ đang rất cần tiền.

Ha ha, không biết bây giờ cô có phải là người nhân lúc cháy nhà đi hôi của không đây?

Nhưng mà trên thị trường, cái giá của đồ dùng làm từ gỗ sưa cũng khoảng chừng đó, không phải là thiệt thòi cho họ.

(*) Tổ huấn: lời răn dạy của tổ tiên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 500: Pháp chú ẩn thân

- Bác ơi, nếu quyết định bán mấy đồ dùng kia, nhớ gọi điện cho cháu.

Dương Tử Mi còn phải đi sớm, không muốn chờ ở đây.

Chủ nhà nhìn đại sảnh vẫn còn sợ hãi, mặc dù sợ nhưng cũng ngại giữ Dương Tử Mi ở lại, gật đầu, đưa cô ra ngoài.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ, tiếp tục đi.

Phía đông dần dần hiện lên những tia sáng trắng.

Tuyết Hồ nhảy ra khỏi lòng cô, biến thành hình người, giơ tay sờ tóc cô:

- Nhóc con, đã đến lúc rồi, tôi phải đi đây.

Bỗng chốc Dương Tử Mi cảm giác đau lòng, cô không nhận được căn tay, nước mắt nhanh chóng trào lên, như có người cầm dao, đâm từng dao vào tim cô, rất đau, rất khó chịu.

- Cho cậu này!

Trong tay Tuyết Hồ cầm một cái túi, bên trong khá nặng.

- Cái gì vậy?

Dương Tử Mi nhận lấy, cúi đầu mở ra, thấy bên trong đều là bảo vật của Tuyết Hồ, còn có vài dược liệu trân quý.

- Tuyết Hồ, cậu cho tôi hết thế này, sau này cậu bổ sung linh khí như thế nào? Tôi không cần.

Dương Tử Mi trả túi lại cho cậu ta.

Tuyết Hồ không lấy, vuốt tóc cô, thân nhiên cười:

- So với tôi thì cậu cần những thứ này hơn, việc tu luyện của cậu bây giờ khó có thể đột phá được cảnh giới kia, đó là do không có đồ bổ để dùng, dùng những thứ này sẽ rất tốt, nhưng mà những ngày sau sẽ không thể tu luyện cùng với cậu rồi.

Hai mắt Dương Tử Mi rung rung, gật đầu:

- Tôi sẽ tu luyện thật tốt!

- Nhất định phải tu luyện thật tốt, chỉ khi nào cậu trở nên mạnh mẽ, mới không ai có thể bắt nạt được cậu.

Tuyết Hồ nhìn cô nghiêm túc nói.

- Được.

Dương Tử Mi ngen ngào, gật đầu.

- Vậy tôi đi đây!

Tuyết Hồ dang hai tay, ôm lấy cô:

- Hẹn gặp lại!

Nói xong, cả người cậu hóa thành hư ảnh, nhanh chóng biến mất trước mắt Dương Tử Mi.

Mặt trời từ từ nhô lên từ phía đông...

Nhìn hướng cậu biến mất, hai mắt cô nhòa đi.

- Chị ơi, không cần phải đau lòng, sau này chị còn có Tiểu Thiên mà, Tuyết Hồ nhất định sẽ trở về nhanh thôi.

Tiểu Thiên an ủi cô.

- Ừ.

Dương Tử Mi lau nước mắt, hai chân chết lạng bắt đầu bước đi.

- Chị, bỗng nhiên em nhớ ra một câu chú ngữ, để em dạy cho chị nha, rất hay đó.

Tiểu Thiên nói.

- Là chú ngữ gì vậy?

Dương Tử Mi không có tâm trạng hỏi.

- Là chú ngữ ản thân.

Tiểu Thiên hưng phấn nói:

- Mới vừa rồi, em đột nhiên nhớ ra câu chú ngữ này, không biết có hiệu quả hay không?

- Vậy à?

Nếu là lúc bình thường, Dương Tử Mi nhất định sẽ vô cùng hưng phấn đối với chú ngữ này, nhưng bây giờ, cô vẫn còn chìm trong nỗi buồn về chuyện Tuyết Hồ rời đi, cho nên cũng không có hứng thú.

- Chị ơi, mau chuẩn bị tinh thần!

Tiểu Thiên la lên:

- Nghe thật kĩ nha.

- Được.

- ㄣ#@..... %%@%*amp;#@@@!

Tiểu Thiên nói ra câu chú ngữ.

Dương Tử Mi lập tức nhớ kỹ.

- Chị ơi, phải niệm ba lần mới có hiệu lực, chị thử xem.

Tiểu Thiên nói.

Dương Tử Mi niệm ba lần, chỉ tiếc là bây giờ không có người thứ ba, không biết đã ản thân thành công chưa?

- Chị ơi, ở đằng trước có trạm xăng, chị đi đến đó thử xem.

Tiểu Thiên hưng phấn nói.

- Nhưng mà, Tiểu Thiên à, chú ản thân này giải trừ như thế nào?

Dương Tử Mi hỏi.

- Chuyện này, em cũng không biết nữa, chắc là dựa vào pháp lực cao thâm bao nhiêu, pháp lực càng cao, thời gian ản thân càng dài, pháp lực thấp, thời gian ản thân sẽ ngắn.

- Như vậy thì thật không an toàn, nếu như chị không muốn ản thân, lại không có cách giải trừ chú ngữ, vậy thì phải làm sao?

Dương Tử Mi nói.

- Chuyện này...

Tiểu Thiên gấp đến muốn khóc:

- Vậy để em cố gắng nhớ lại xem.

Tuy là nói như vậy, nhưng Dương Tử Mi vẫn muốn thử xem pháp chú ản thân này có ích hay không?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 501: Nói dối long trục thiên

Trên đời này, chắc là mọi người ai cũng muốn mình có thể tàng hình, có thể thấy được chuyện mình muốn xem mà không ai có thể nhìn thấy mình.

Giống như con trai, muốn tàng hình đi vào nhà tắm của con gái, nhìn lên con gái tắm.

Kiếp trước Dương Tử Mi cũng đã từng muốn mình có thể tàng hình.

Hi vọng có thể tàng hình, có thể đi trộm tiền ngân hàng, có thể đi trộm được thức ăn ngon, lên vào trong khách sạn để ngủ, không cần phải ngủ ngoài đường, có thể tàng hình đi theo sau Mẫn Cương, lên ngồi ở ghế phó lái, nhìn cậu mà không cần che giấu.

Dương Tử Mi niệm chú ngữ ba lần, đi đến trạm xăng, đi qua người nhân viên đang ngủ gà ngủ gật ở đó.

Người nhân viên kia không có phản ứng nào.

Chẳng lẽ cô đã tàng hình rồi?

Cô thử quơ tay trước mặt nhân viên đó mấy lần.

Người kia vẫn không có phản ứng gì.

- Không nhìn thấy tôi sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Em gái, đừng làm loạn, mới sáng sớm mà làm gì vậy? Không có việc gì thì đi ra chỗ khác đi!

Nhân viên kia đột nhiên lên tiếng.

Dương Tử Mi hoảng sợ:

- Anh có thể nhìn thấy tôi?

- Thật là, cô là quỷ à, sao tôi lại không nhìn thấy!

Hình như người nhân viên này vừa mới ngủ dậy, tức giận nói.

Dương Tử Mi ngạc nhiên, vội vàng bỏ đi.

- Tiểu Thiên, chú ngữ này không có hiệu quả! Người khác có thể thấy chị!

Dương Tử Mi mắng.

- Ô ô, em không biết tại sao không có hiệu quả, chị niệm nhiều hơn một chút chắc là được.

Về mặt Tiểu Thiên đau khổ.

Dương Tử Mi lại niệm chú ngữ lần nữa.

- Chị ơi, chị xem, kia không phải là xe của anh Trục Thiên sao?

Tiểu Thiên chỉ vào một chiếc xe Hummer đang chạy trên đường.

Dương Tử Mi nhìn lại, quả nhiên là biển số xe của Long Trục Thiên.

Cô hào hứng vẫy tay...

Theo lý thuyết, chắc là Long Trục Thiên có thể nhìn thấy cô.

Nhưng mà, cái xe kia không dừng lại trước mặt cô mà vẫn đi thẳng về phía trước.

Chuyện gì vậy?

Sao lại không nhìn thấy cô?

Dương Tử Mi vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Long Trục Thiên.

- Mi Mi, em đang ở đâu?

Long Trục Thiên hỏi.

- Em đang ở ven đường, vừa mới thấy anh lái xe qua, anh mau quay xe lại đây đi.

Dương Tử Mi nói.

- Em đang ở ven đường? Anh vẫn luôn nhìn đường nhưng đâu có thấy em.

Long Trục Thiên nghi ngờ hỏi.

- Em đang đứng ở chỗ nào?

- Ở ngay trước trạm xăng, em chờ anh!

- Được, để anh quay xe lại!

Long Trục Thiên cũng không quan tâm đường này không được quay đầu xe, đánh tay lái quay xe lại.

Đến trước chỗ trạm xăng như lời Dương Tử Mi nói, lại không thấy người đâu.

Dương Tử Mi đang vô cùng cao hứng vẫy tay với Long Trục Thiên, lại thấy anh đang tìm kiếm khắp nơi, hình như không nhìn thấy cô.

Chẳng lẽ... Bây giờ cô đang tàng hình?

Nghĩ đến khả năng này, trên mặt Dương Tử Mi lộ ra vẻ ranh mãnh, nhìn Long Trục Thiên đang nôn nóng tìm kiếm mình.

Bỗng nhiên, gương mặt anh trở nên bất an, kinh hãi:

- Mi Mi, em sao vậy? Em không bị sao chứ? Anh có thể cảm nhận được hơi thở của em, em...

- Em không sao, chỉ là đã chết rồi, biến thành ma!

Dương Tử Mi cố ý để giọng nói của mình trở nên như có như không.

Long Trục Thiên nghe vậy, trong tim vang lên tiếng rã rã, đó chính là tiếng cõi lòng tan nát, trong nháy mắt, mặt trắng bệch như tờ giấy, đồ đầy mồ lạnh, gương mặt như già đi mười mấy tuổi.

Nhìn thấy anh như vậy, Dương Tử Mi biết mình đã đùa quá trớn rồi.

Cô vội vàng ôm lấy anh:

- Trục Thiên, không sao đâu, là em đang lừa anh thôi, em không chết!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 502: Hôn sâu

Cảm nhận được cái ôm ấm áp của cô, trong lòng Long Trục Thiên không còn hoảng hốt nữa.

Nhưng mà, anh vẫn không nhìn thấy cô, cơ thể lại có thể cảm nhận được nhiệt độ từ da thịt của cô.

- Mi Mi, rốt cuộc là sao? Vì sao anh không nhìn thấy em?

Long Trục Thiên nôn nóng hỏi.

- Ha ha, Tiểu Thiên dạy em chú tàng hình, em đang tàng hình.

- Tàng hình?

Trong lòng Long Trục Thiên bình tĩnh lại, sau đó nổi giận đứng lên, dựa vào cảm giác, dùng lực đánh vào hông cô, lớn giọng nói:

- Em có biết, em làm anh sợ muốn chết hay không hả?

Dương Tử Mi áy da một tiếng, sờ mũi, tủi thân nhìn Long Trục Thiên.

Đây là lần đầu tiên anh lớn tiếng mắng cô.

Nước mắt không nhịn được dâng lên.

Vẫn cho rằng mình đang tàng hình, anh không thể nhìn thấy mình tui thân như thế nào, không nhịn nữa mà mím môi khóc.

Ngay lúc này, thuật tàng hình của cô biến mất.

Long Trục Thiên vừa kịp nhìn thấy tất cả chuyện này.

Trong lòng tê dại, cảm thấy vừa rồi mình hơi lớn tiếng, hai tay dang ra, ôm cô vào lòng:

- Xin lỗi, Mi Mi, xin lỗi...

- Không cho anh lớn tiếng với em như vậy!

Dương Tử Mi vui đầu trong lòng anh, tui thân nói:

- Được, sau này sẽ không bao giờ vậy nữa.

Long Trục Thiên nâng đầu cô lên, con ngươi đen thăm thăm nhìn dâu vào mắt cô:

- Nhưng mà, sau này không cho phép em dọa anh như vậy nữa!

- Vâng ạ!

Dương Tử Mi gật đầu:

- Không làm như vậy nữa.

Khi cô vừa nói cô đã chết, cô thấy được anh lập tức vô cùng đau đớn.

Quả thật hoàn toàn là lỗi của cô.

Nếu như có một ngày nào đó anh cũng dọa cô như vậy, lòng cô cũng sẽ đau đớn không khác gì anh.

Long Trục Thiên đột nhiên cúi đầu, đôi môi cực nóng bao phủ lên đôi môi hơi lạnh của cô.

Lần này, anh không hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước như trước nữa.

Đầu lưỡi mạnh mẽ cạy hàm răng của cô ra, tiến vào trong miệng cô, giống như người đang khát đi trên sa mạc, điên cuồng, mạnh mẽ hút lấy hương thơm của cô, đuổi theo cái lưỡi dính hương của cô.

Đầu óc Dương Tử Mi trống rỗng, hai mắt mở lớn, nhìn gương mặt của anh ở ngay trước mắt dường như quên cả thở.

Long Trục Thiên cảm nhận được cô đang căng thẳng, anh hơi buông ra, trầm giọng nói:

- Ngốc, nhắm mắt lại!

Dương Tử Mi bây giờ đã ngây ngốc, nghe lời anh nhắm hai mắt lại.

Long Trục Thiên lại ấn môi xuống, nhưng mà không có mạnh mẽ như lúc nãy, mà rất dịu dàng, ngậm lấy đôi môi anh đào của cô, chậm rãi đẩy mạnh đầu lưỡi vào.

Dương Tử Mi không tự chủ đáp lại.

Nhưng mà, kinh nghiệm ở mặt này của cô rất kém, không tới một phút, giống như sắp chết, không thể thở được.

Long Trục Thiên đành phải buông cô ra, nhìn gương mặt cô đỏ lên, đang thở hổn hển.

- Thật là quá ngốc!

Long Trục Thiên ôm cô vào lòng, tay vuốt lên cái lưng không ngừng phập phồng của cô, giúp cô ổn định lại cảm xúc.

Dương Tử Mi dựa vào lồng ngực anh, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ, có chút hỗn loạn của anh, cắn môi, trong miệng cô giống như có mật ong, rất ngọt.

Vị ngọt này, từ miệng, lan tràn đến trong lòng, làm cho hai tay cô tự nhiên ôm chặt lấy vòng eo của anh, không một kẻ hở.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 503: Thẻ bài gỗ đào quay về

Lúc này Long Trục Thiên lại có phản ứng.

Anh kìm chế bản thân, hơi đẩy cô ra, đôi mắt nóng bỏng nhìn cô, giọng nói hơi khàn gọi tên cô:

- Mi Mi...

- Vâng.

Dương Tử Mi đáp lại bằng giọng mũi.

- Thật muốn em nhanh chóng được mười tám tuổi!

Dương Tử Mi trào nước mắt:

- Em cũng muốn vậy!

- Còn đến ba năm nữa, thật là lâu quá!

Long Trục Thiên vô cùng đau thương!

Dương Tử Mi càng muốn khóc.

Thật sự là quá lâu!

Nếu bọn họ có được cỗ máy thời gian thì thật tốt, cô và Long Trục Thiên sẽ xuyên việt đến năm cô mười tám tuổi, không cần phải đè nén bản thân nữa.

Trời ạ!

Có thể ban cho tôi một cỗ máy thời gian không?

Trong lòng cô hét lớn.

Không ngờ, trong không trung bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, hình như cô nghe được một giọng nói:

- Cô nghĩ thật là hay!

Cô giật mình, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trên trời không một gợn mây.

- Có phải vừa rồi có tiếng sấm không?

Cô không nhận được hồi Long Trục Thiên.

- Không nghe thấy.

Long Trục Thiên khó hiểu trả lời, không biết tại sao đột nhiên cô lại hỏi vậy.

- Tiểu Thiên, em có nghe thấy không?

Dương Tử Mi không tin đó chỉ là ảo giác của mình, quay sang hỏi Tiểu Thiên.

- Em không nghe thấy cái gì hết.

Tiểu Thiên che mắt nói:

- Chỉ nghe thấy tiếng tim đập của anh và chị thôi.

Dương Tử Mi ngêch mặt.

Vậy thì, chắc là cô bị ảo giác thôi.

Bởi vì trời đã sáng, trên đường cũng nhiều xe hơn, tro bụi bay mù mịt, một số tài xế xấu tính đi ngang qua họ, cố ý nhấn còi xe làm ồn.

- Chúng ta về thôi!

Long Trục Thiên ôm lấy eo cô.

- Vâng.

Dương Tử Mi gạt đầu, mở cửa xe ngồi vào trong.

Lúc này Long Trục Thiên mới phát hiện thiếu đi Tuyết Hồ, hỏi:

- Con hồ ly kia đâu? Đi lạc đường rồi à?

- Đi rồi!

Vừa nhắc đến Tuyết Hồ, ánh mắt Dương Tử Mi lại âm trầm.

- Khi về anh sẽ mua cho em mấy con chó nhỏ để em nuôi.

Vừa nghe thấy Tuyết Hồ đã đi, trên mặt Long Trục Thiên ra vẻ vui sướng:

- Mấy con chó nhỏ đáng yêu hơn con hồ ly kia nhiều.

Dương Tử Mi đỏ mặt hỏi.

Nếu Tuyết Hồ nghe được những lời này, nhất định sẽ xù lông.

- Lần này tham gia hội đấu giá có thu hoạch gì không?

Long Trục Thiên nghiêng đầu nhìn cái túi trong tay cô, cho rằng túi đồ đó là đồ mua được từ hội đấu giá.

- Đúng rồi, em tìm được thẻ bài gỗ đào của anh, không ngờ nó lại xuất hiện ở hội đấu giá, thật là thần kỳ.

Dương Tử Mi lấy thẻ bài gỗ đào từ trong túi ra.

Long Trục Thiên mở to hai mắt:

- Làm sao có thể? Anh làm mất ở Châu Phi mà!

- Theo lý thuyết thì không có khả năng tìm được, vậy mà lại tìm được, chỉ có thể giải thích là trời định nó thuộc về anh.

Dương Tử Mi kéo anh lại gần, đeo thẻ bài gỗ đào lên cổ anh.

Sau khi thẻ bài gỗ đào đeo lên cổ Long Trục Thiên, trên thẻ bài lóe lên một tia sáng đỏ.

Thẻ bài gỗ đào trên cổ Dương Tử Mi cũng lóe lên một tia sáng màu xanh, đáp lại nhau.

Mọi việc chỉ xảy ra trong chốc lát rồi biến mất.

Hai người nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Cùng lúc đó, thẻ bài gỗ đào trên cổ Mẫn Cương cũng lóe lên, mang theo sự rung động hưng phấn.

- Đúng rồi, em còn đấu giá được bảo kiếm Can Trương và Mạc Tà!

Dương Tử Mi mở túi đựng hộp gỗ để kiểm cổ.

Nhìn thấy hai thanh kiếm màu đỏ thẫm và hồng nhạt nằm trong hộp gỗ, đáy mắt Long Trục Thiên lóe lên sự kích động cuồng nhiệt.

Người đàn ông nào mà không yêu thích vũ khí lạnh, tôn sùng tinh thần thượng võ, Long Trục Thiên cũng không ngoại lệ.

Chương 504: Sự thật làm người ta sụp đổ

Cho anh xem!

Long Trục Thiên muốn lấy kiếm nhưng lại bị Dương Tử Mi ngăn lại.

- Hai thanh kiếm này vẫn còn sát khí rất nặng, không gian trong xe rất nhỏ, không thích hợp lấy ra! Đợi sau khi chúng ta về hãy xem!

Dương Tử Mi đóng hộp gỗ lại.

Ánh mắt Long Trục Thiên quẩn luyến nhìn hộp gỗ, khởi động xe chạy như bay về.

- Đúng rồi, Trục Thiên, sao anh lại lái xe đến đây tìm em? Chẳng lẽ anh biết em không có xe về?

Dương Tử Mi hỏi.

- Ủ, sư phụ nói, thầy Tổng của em cũng thật là, chở em đến, lại không chở em về.

Long Trục Thiên oán trách nói.

- Không liên quan đến thầy Tổng, là em nói thầy ấy về trước, định đi dạo quanh thành phố B một chút, ai biết được trên đường gặp phải tên tài xế vô đạo đức kia.

Dương Tử Mi giải thích.

- Xảy ra chuyện gì? Tài xế kia muốn làm gì em?

Toàn thân Long Trục Thiên lập tức tỏa ra khí lạnh và sát khí.

- Ha ha, người bình thường thì có thể làm gì em?

Dương Tử Mi cười rộ lên:

- Nếu ông ta giờ trò với em, chính là ngại mình sống quá lâu rồi!

- Không thể tha thứ được. Em không giết hẳn chứ?

- Em dọa hấn một trận, ha ha.

Dương Tử Mi cười nói:

- Em sẽ không vì người như thế mà phạm vào sát nghiệp.

- Ủm!

Trở lại thành phố A, vừa vào nhà, Long Trục Thiên lập tức muốn xem hai thanh Can Tương và Mạc Tà.

Dương Tử Mi cầm tháp sắt nhỏ, mở hộp gỗ ra.

Long Trục Thiên cầm lấy kiếm Can Tương.

Ánh mặt trời chiếu rọi lên thân kiếm.

Một tiếng than nhẹ rầu rĩ phát ra từ thanh kiếm, ánh nắng chiếu lên thanh kiếm đỏ sẫm phản xạ lại vô số ánh sáng.

Hai mắt Long Trục Thiên đau xót, thanh kiếm trên tay đột nhiên như một con rồng, tràn đầy sức mạnh.

“Tranh” một tiếng, tuột khỏi tay anh, rơi xuống đất.

Hai mắt Long Trục Thiên vô cùng đau đớn, lập tức lấy hai tay che lại.

Dương Tử Mi thấy không bình thường, vội vàng hỏi:

- Mắt anh bị sao vậy?

Long Trục Thiên mở hai tay ra, mở mắt, lại phát hiện ra, trước mắt chỉ một màu tối đen, không nhìn thấy được cái gì cả.

Thấy con người của anh không có tiêu cự, Dương Tử Mi hoảng hốt, vội vàng lấy ngón châm châm cứu cho anh.

Nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Long Trục Thiên vẫn không thể nhìn thấy được gì, hơn nữa, bởi vì bị kích thích bởi ánh sáng, liên tục chảy nước mắt.

Dương Tử Mi luống cuống, dẫn anh vào trong phòng khách ngồi.

Long Trục Thiên nhắm mắt lại, lấy tay mát xa nhẹ nhàng trên mí mắt.

- Thử mở mắt lần nữa đi!

Dương Tử Mi căng thẳng nói.

Long Trục Thiên mở mắt ra, vẫn không thể nhìn thấy gì.

- Mù rồi?

Dương Tử Mi hoảng sợ, vội vàng gọi sự phụ và sự thúc đến.

Ngọc Thanh kiểm tra đôi mắt Long Trục Thiên thật tỉ mỉ:

- Không thấy có bất cứ sự tổn thương nào, chắc là do đột nhiên bị ánh sáng chiếu vào kích thích, dẫn đến mù tạm thời.

- Thật sự là mù tạm thời ạ?

Dương Tử Mi không yên lòng hỏi.

- Vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra đi.

Ngọc Chân Tử đứng một bên nói:

- Kiểm tra xem, có bị tổn thương đến mắt không?

- Vâng ạ.

Dương Tử Mi gật đầu, nói với Long Trục Thiên:

- Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút, được không?

- Anh không đi bệnh viện.

Long Trục Thiên từ chối:

- Anh không thích chỗ đó.

- Không thích cũng phải đi, nếu mà mắt anh thật sự bị thương, sẽ bị mù đấy.

Dương Tử Mi khuyên bảo.

Long Trục Thiên vẫn lắc đầu.

- Vì sao không thích đi bệnh viện?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi.

- Anh... Sợ tiêm!

Long Trục Thiên ghen lời, cuối cùng cũng nói ra câu này.

Dương Tử Mi đồ mồ hôi.

Một người đàn ông không sợ dao đâm, không sợ đạn bắn, vậy mà lại sợ tiêm?

Sự thật này thật khiến cho người ta sụp đổ

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Tán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 505: Người nào đó sợ tiêm

Theo như lời anh vừa nói thì sao lại không sợ ngân châm của em?

Dương Tử Mi đỏ mặt hỏi.

- Ngân châm không giống với tiêm vào mông..

Long Trục Thiên xấu hổ nói:

- Anh... Sẽ xi.

Dương Tử Mi lại càng đỏ mặt hỏi nhiều hơn.

Ngọc Chân Từ nghe thấy vậy, cười lẫn lộn trên đất, ngay cả một cao nhân biết kiểm chế như Ngọc Thanh cũng lộ ra ý cười, lồng ngực phập phồng, hình như là đang ghen đến nội thương.

- Chỉ làm kiểm tra thôi, không cần tiêm, nếu thật sự phải tiêm, em sẽ làm cho anh, sẽ không đau chút nào.

Dương Tử Mi dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ con nói với Long Trục Thiên.

- Em nói thì phải làm!

Long Trục Thiên đứng dậy:

- Vậy chúng ta đi bệnh viện.

Sợ tiêm, đối với một người đàn ông như anh là một chuyện rất mất mặt, đây là bóng ma trong lòng anh trước kia, không biết tại sao như vậy, cũng không thể vượt qua nỗi sợ này.

Đi đến bệnh viện, đến khoa mắt kiểm tra, bác sĩ kết luận rằng do đột ngột gặp ánh sáng mạnh, làm cho màng giác mạc bị thương, cần phải tiêm thuốc, sau đó nghỉ ngơi hai ba ngày thì sẽ không sao.

Nghe được chữ tiêm, cả người Long Trục Thiên chấn động, bàn tay đang nắm tay Dương Tử Mi lạnh đi.

Nghe nói không có vấn đề gì lớn, Dương Tử Mi cũng bình tĩnh lại.

Thấy đầu ngón tay anh lạnh đi, môi hơi run, Dương Tử Mi mới tin, thật sự là anh sợ tiêm.

Trước đây anh đã trải qua chuyện gì mà lại sợ tiêm như vậy?

Dương Tử Mi nắm chặt tay anh:

- Đừng sợ, có em ở đây.

Long Trục Thiên miễn cưỡng và xấu hổ cười, lần này đã ném hết mặt mũi đi rồi.

- Có phải anh rất yếu đuối không?

Anh không nhận được hỏi.

- Ha ha, không phải đâu, không ngờ anh lại sợ tiêm, cảm thấy anh rất đáng yêu, trước kia cứ nghĩ anh là một người không sợ gì cả.

Dương Tử Mi cười nói.

Đáng yêu?

Long Trục Thiên đỏ mặt hỏi.

Từ này với anh, vô cùng khác biệt, vậy mà bây giờ anh lại bị đặt chung chỗ với nó.

Y tá cầm kim tiêm đi vào.

Tuy rằng Long Trục Thiên không nhìn thấy được, nhưng có thể cảm nhận được y tá đang đến gần.

Toàn thân anh căng cứng, nắm chặt lấy tay Dương Tử Mi, hơi thở dồn dập:

- Mi Mi, em làm đi!

- Được.

Dương Tử Mi buồn cười nhìn anh căng thẳng, thật sự còn sợ tiêm hơn cả em gái của cô.

- Y tá, để tôi tiêm cho anh ấy!

Dương Tử Mi đứng dậy nói với y tá.

- Vì sao?

Đương nhiên y tá sẽ không tùy tiện đưa kim tiêm cho người khác làm.

- Anh ấy sợ tiêm, muốn tôi tiêm cho anh ấy.

Dương Tử Mi ghé vào tai y tá, nói nhỏ.

Y tá kinh ngạc nhìn Long Trục Thiên, một người cao lớn, cường tráng, anh tuấn như vậy mà lại sợ một chuyện nhỏ như tiêm thuốc sao?

Hơn nữa, cô ấy thấy anh đẹp trai hơn cả mình tính, còn muốn tự tay tiêm cho anh!

- Không được! Tôi không thể không có trách nhiệm như vậy!

Cô y tá kiên quyết từ chối:

- Hơn nữa, cô cũng không biết cách tiêm.

- Tôi biết.

Đừng đùa nha, tất cả kinh mạch, huyết vị cô đều rõ như lòng bàn tay, y thuật khó như châm cứu cô còn học được thì đừng nói đến chuyện nhỏ này.

- Để cho cô ấy làm!

Long Trục Thiên lên tiếng:

- Nếu không, tôi sẽ đi!

- Chuyện này...

Cô y tá thấy Long Trục Thiên bỗng nhiên lạnh mặt, bộ dạng người sống chờ lại gần, ý nghĩ háo sắc lúc trước rút về.

Dương Tử Mi lấy một trăm tệ, nhét vào túi áo của y tá:

- Cô y tá, nhờ cô một chút, tính tình của anh ấy có chút kỳ quái, không thích người lạ tới gần, hơn nữa bây giờ mắt anh ấy có vấn đề, tính tình nóng nảy, nếu mà cô đắc tội với anh ấy, anh ấy...

Y tá hơi run:

- Là hai người muốn tự làm, nếu có vấn đề gì xảy ra tôi sẽ không chịu trách nhiệm.

- Được, Cô lấy đủ lượng thuốc là được rồi.

Dương Tử Mi vui mừng, trong lòng mong chờ được tiêm giúp anh một mũi, để xem anh bị dọa ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 506: Chơi trò tiêm thuốc

Mau còi quần ra!

Dương Tử Mi cầm kim tiêm, dùng giọng điệu y tá nói với Long Trục Thiên.

Cơ thể Long Trục Thiên hơi cứng lại, trên mặt hiện lên vẻ ngại ngùng.

Dương Tử Mi nín cười, lại dùng giọng của một cô gái mầm non nói với trẻ nhỏ:

- Ngoan, tiêm xong rồi chị cho em ăn đường.

Long Trục Thiên vẫn hơi run, nhưng hình như có cảm giác hưng phấn.

Anh không nhìn thấy Dương Tử Mi, nhưng trong đầu lại tưởng tượng ra cô đang mặc một bộ đồ màu trắng của y tá, trên đầu đội chiếc mũ y tá đáng yêu.

Nghĩ như vậy, anh bắt đầu liên tưởng xa xôi, nhìn thấy cô mặc đồng phục ấy thật hấp dẫn, hô hấp trở nên bất thường.

Dương Tử Mi thấy anh thờ dòn dập, tưởng rằng anh đang sợ, càng buồn cười hơn, lại không biết, người đàn ông này đã sớm suy nghĩ bằng nửa người dưới, yy cô không biết bao nhiêu lần.

- Còi ra!

Dương Tử Mi tiếp tục ra lệnh:

- Nếu không còi, em sẽ còi ra đó!

- Em còi đi!

Long Trục Thiên nằm trên giường bệnh, vô lực nói.

Thấy vậy, Dương Tử Mi cũng không khách khí nữa, hơn nữa, bây giờ cô đang trêu đùa anh, nên lập tức đưa tay ra kéo quần lót của anh tũ xuống.

Nhẹ nhàng bôi cồn lên...

Cảm nhận được cồn lạnh lẽo, ý niệm yy trong đầu Long Trục Thiên lập tức biến mất, bắt đầu sợ hãi, cả người căng cứng, các cơ trên mông cũng cứng lại.

Dương Tử Mi giờ kim tiêm lên, tiêm vào.

- Mẹ oi...

Long Trục Thiên bỗng nhiên kêu lên, cả người run rẩy.

Cái kim tiêm kia đang đâm vào người anh thì đột nhiên bị gãy.

Dương Tử Mi hoảng sợ, vội vàng dùng nội lực lấy nửa đoạn kim tiêm bị gãy ra, nhìn thấy cô y tá đứng một bên đang hoảng sợ, cảm thấy may mắn vì người tiêm cho anh là cô, nếu không khi kim tiêm bị gãy, cô ấy cũng không biết làm sao cả.

- Trục Thiên, anh phải tiêm lại, kim tiêm bị gãy rồi.

Việc Long Trục Thiên sợ tiêm đã hoàn toàn vượt xa suy nghĩ của cô, đầu cô đầy mờ hồi.

- Anh... sợ!

Long Trục Thiên vất vả nói.

- Anh bị đạn bắn cũng không sợ, vì sao lại sợ việc tiêm thuốc nhỏ nhậ này?

Dương Tử Mi thật sự rất khó hiểu.

- Không biết.

Long Trục Thiên ngهن đồ cả mặt.

- Vậy anh ngủ một giấc đi!

Dương Tử Mi thật sự không còn cách nào khác, dùng ngón châm đâm vào huyệt ngủ của anh.

Long Trục Thiên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dương Tử Mi nói y tá đổi kim tiêm để tiêm lại cho anh.

- Mẹ ời, con sợ, đừng đi, mẹ...

Long Trục Thiên bỗng nhiên nói mê, trên mặt hiện ra vẻ hoang mang, sợ hãi như một đứa trẻ bị lạc đường, cả người hơi cuộn tròn lại.

Nhìn thấy anh như vậy, trong lòng Dương Tử Mi đau xót.

Rất cuộc mẹ anh đã làm gì với anh?

Sao lại khiến anh sợ như vậy?

Cô đột nhiên hận người phụ nữ không có trách nhiệm kia.

Bà ta khiến Long Trục Thiên vừa sinh ra đã không có cha, khiến anh phải chịu sự kỳ thị, châm chọc của người khác, thậm chí trong lòng lại có bóng ma với việc tiêm thuốc như vậy.

Cô nhìn cái vòng tay thủy tinh màu xanh trên tay.

Gia Cát Nguyệt nói, đây là vật mà trước kia mẹ của Long Trục Thiên đeo, Tuyết Hồ nói, chỉ có bộ tộc của họ mới có thủy tinh màu xanh.

Cha của Long Trục Thiên là Yêu tộc, còn mẹ anh là ời?

Dương Tử Mi vừa nghĩ, vừa rút kim tiêm ra, đưa cho y tá, ra hiệu cho cô ta ra ngoài.

Y tá đi ra ngoài, Dương Tử Mi ngồi xuống bên giường Long Trục Thiên, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh, giúp anh lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 507: Không hay rồi, sắp bị phát hiện

Long Trục Thiên ngủ một giấc rồi tỉnh lại.

Hai mắt bị bịt kín, không nhìn thấy được gì, nhưng có thể cảm nhận được sự ảm áp của Dương Tử Mi, đầu anh đang được cô ôm lấy.

Thảo nào trong mơ, hình như thấy mình đang ở trong lòng mẹ.

- Mi Mi...

Anh nhẹ giọng gọi tên cô, trong lời nói tràn đầy tình cảm

- Hả? Anh tỉnh rồi?

Đêm qua, thê bài gỗ đào trước ngực Long Trục Thiên xảy ra biến hóa, khiến nhiệt độ cơ thể anh tăng cao, còn nhiệt độ cơ thể cô thì bị lạnh đi.

Cô không ngủ, nhìn biến hóa trên thê bài gỗ đào từ khi nó xuất hiện đến khi kết thúc, cả người giống như vừa được tẩy rửa, cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Bây giờ anh cảm thấy như thế nào?

Dương Tử Mi hỏi.

Long Trục Thiên rời khỏi lòng cô, đuổi người dậy:

- Ủ, thật thoải mái.

- Tối hôm qua thẻ bài gỗ đào lại có phản ứng.

Dương Tử Mi nói:

- Em cũng cảm thấy rất thoải mái, giống như vừa được tẩy rửa vậy.

Long Trục Thiên giờ tay lấy miếng vải ở trên mắt xuống, cảnh vật trước mắt dần dần hiện rõ.

Anh vui mừng:

- Anh có thể nhìn thấy rồi.

- Vậy sao? Nhanh vậy à? Không phải bác sĩ nói phải qua ba bốn ngày nữa sao?

Dương Tử Mi lại gần kiểm tra đôi mắt anh, phát hiện đúng là đã bình phục.

- Chẳng lẽ là tác dụng của thẻ bài gỗ đào?

- Nó có thể khiến anh chết đi sống lại, khôi phục lại đôi mắt bị thương chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

Trên mặt Long Trục Thiên lộ vẻ vui mừng, hưng phấn ôm lấy Dương Tử Mi:

- Vậy là anh không cần phải tiêm nữa!

Dương Tử Mi nghe thấy:

- Chúng ta về nhà đi! Mùi của bệnh viện rất khó ngửi.

Long Trục Thiên đứng dậy, vuốt quần áo nói.

Dương Tử Mi gật đầu.

Cô cũng rất ghét mùi của bệnh viện.

Sau khi đóng tiền viện phí, hai người nắm tay nhau, chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện.

- Tử Mi!

Phía sau truyền đến tiếng kêu vui mừng của Hạ Muội.

Ngay lập tức, Hạ Muội như một cơn gió chạy đến chỗ bọn họ, đôi mắt hạnh nhìn Long Trục Thiên từ trên xuống dưới một lượt, cười xấu xa, mập mờ nói:

- Là bạn trai của bạn sao? Còn không giới thiệu đi?

Dương Tử Mi cười ngượng ngùng, nói với Hạ Muội:

- Ủ, đây là bạn trai của mình, Long Trục Thiên.

- Em là Hạ Muội, là bạn của Tử Mi! Thật vui khi được biết anh!

Hạ Muội hưng phấn tự giới thiệu mình, vươn tay ôm lấy bả vai Dương Tử Mi:

- Bạn giỏi lắm! Bạn trai của bạn thật là đẹp, còn có khí chất nữa!

- Ha ha, không cho bạn để ý đến anh ấy nha!

Dương Tử Mi nói đùa.

- Gì vậy! Bạn nghĩ Hạ Muội mình là kẻ hèn hạ đi cướp bạn trai của bạn mình sao!

Hạ Muội liếc mắt nhìn cô:

- Mình đang mừng cho bạn thôi!

- Biết rồi!

Dương Tử Mi nấn bóp gương mặt trong sáng của Hạ Muội.

- Tử Mi, anh ta bao nhiêu tuổi?

- 25 tuổi.

- Ô, lớn hơn bạn đến mười tuổi nha, ha ha, không ngờ, bạn lại thích đàn ông lớn tuổi!

Hạ Muội cười nói.

Dương Tử Mi đỏ mặt, nếu cô cộng tuổi của mình ở kiếp trước, với tuổi ở kiếp này, thì cô đã 43 tuổi rồi.

Long Trục Thiên thì 25 tuổi.

So với 43 tuổi, quả thật là một bé trai.

- Người nhà cậu có biết không?

Hạ Muội hưng phấn hỏi.

Là một học sinh trung học, đối với chuyện tình cảm nam nữ rất tò mò, cho dù là cô gái như Hạ Muội.

- Tạm thời không biết.

Nếu để cho cha biết quan hệ giữa mình và Long Trục Thiên thân mật như vậy, chắc hẳn sẽ nổi điên, đánh gãy chân mình mất.

- Vậy mà bạn còn công khai nắm tay nhau đi trên đường như vậy? Mình nói với bạn nha Tử Mi, thành phố A không lớn, đi hết một vòng không đến một tiếng, đến khi bạn bị cha bạn thấy, bạn sẽ chạy không thoát đâu.

Hạ Muội liếc mắt nhìn cô nói.

Đang nói, phía sau truyền đến tiếng nói:

- Nữu Nữu, sao con lại ở đây?

Dương Tử Mi vừa nghe thấy, trong lòng run lên, vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 508: Nhật bảo vật

Dương Tử Mi vội vàng thả tay Long Trục Thiên ra, quay đầu lại, ngượng ngùng cười:

- Cha...

Dương Thanh nhìn cô, sau đó nhìn Hạ Muội và Long Trục Thiên:

- Bọn họ là ai vậy?

- Chào chú Dương, cháu là bạn học của Tử Mi, Hạ Muội.

Hạ Muội vội vàng cất tiếng ngọt ngào:

- Anh ấy là anh họ của cháu!

- Chào trò Hạ Muội!

Dương Thanh quen làm chủ nhiệm lớp, gặp một người học sinh giống con gái mình, không tự chủ lộ ra vẻ mặt chủ nhiệm lớp.

Dương Tử Mi nháy mắt ra hiệu với Long Trục Thiên, ý muốn anh phối hợp.

- Chào chú, cháu là Long Trục Thiên!

Đây chính là cha của Dương Tử Mi, về mặt và giọng nói của Long Trục Thiên đều vô cùng cung kính.

- Chào cháu! Chú là cha của Dương Tử Mi, Dương Thanh.

Dương Thanh đánh giá Long Trục Thiên, ông cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không biết không đúng ở đâu.

Ông không thể nào ngờ được, con gái mới mười lăm tuổi của mình sẽ yêu một người con trai lớn hơn cô đến mười tuổi, do đó, cũng không nghĩ đến chuyện này.

- Cha, sao cha lại ở đây?

Để tránh xấu hổ, Dương Tử Mi cố ý nói sang chuyện khác.

- À, đi giao hàng, có người đặt bánh ngọt, cha mang tới.

Dương Thanh giờ chiếc bánh ngọt trong tay lên nói.

- Cha, cha đưa địa chỉ cho con, để con mang đi giúp cha!

Dương Tử Mi nhanh nhẹn lấy bánh ngọt trên tay Dương Thanh:

- Cha về giúp mẹ đi ạ!

- Con có rảnh không?

Dương Thanh hỏi.

- Con rảnh ạ.

- Vậy được rồi, địa chỉ đây.

Dương Thanh đưa cho cô một tờ giấy, dặn dò cô một chút rồi đi.

Nhìn cha đã đi xa, Dương Tử Mi thở phào nhẹ nhõm.

- Ha ha...

Thấy cô căng thẳng, Hạ Muội cười lớn:

- Còn tưởng bạn không sợ trời không sợ đất, hóa ra bạn cũng sợ cha bạn.

- Đó là chuyện bình thường.

Chỉ có yêu, mới sợ hãi.

Cô yêu cha mình, không muốn cha đau lòng vì mình, cho nên mới sợ hãi.

Cô ngẩng đầu, áy này nhìn Long Trục Thiên nói:

- Tuổi của em còn nhỏ, không thích hợp giới thiệu thân phận của anh, anh không ngại chứ?

- Anh hiểu mà.

Long Trục Thiên xoa đầu cô:

- Chúng ta đi giao bánh ngọt đi.

- Vâng!

Dương Tử Mi vui vẻ đáp, nhìn Hạ Muội:

- Hạ Muội, bạn đi đâu?

- Mình à...?

Hạ Muội chớp mắt, nghĩ nghĩ:

- Vốn định vor vét tiền của hai người mời mình đi ăn com, nhưng mà, vẫn là không nên làm bóng đèn quấy rầy thế giới của hai người, mình về nhà học bài, hai người cứ đi giao bánh đi.

- Được, ngày mai gặp ở trường!

- Từ Mi, ngày mai bạn nhất định phải đến trường thi đó!

Hạ Muội dẫn dò.

- Nhất định rồi!

Dương Tử Mi đáp lời.

Hạ Muội vẫy tay chào rồi đi.

Dương Tử Mi cũng không còn dám nắm tay Long Trục Thiên đi nữa, thật sự giống như lời Hạ Muội nói, thành phố A không lớn.

Hai người dựa vào địa chỉ, tìm đến chỗ người đặt bánh.

Vừa đi đến gần, không biết sao mà một cái lư hương bị ném ra, rơi ở dưới chân cô.

- Thật là, sao có thể ném đồ bừa bãi như vậy?

Dương Tử Mi nói thầm, định duỗi chân đá cái lư hương kia vào đồng rác ở bên cạnh, đột nhiên phát hiện, trên lư hương phủ một tầng vật khí (*) màu vàng.

Pháp khí tốt?

Cô như nhặt được báu vật, khom người nhặt nó lên.

- Nhặt thứ rác rưởi này làm gì?

Long Trục Thiên khó hiểu.

- Ha ha, là đồ tốt.

Dương Tử Mi thổi tro bụi trên mặt lư hương, lấy khăn tay ra lau chùi, phát hiện nó được làm từ đồng thau, từ vật khí có thể đoán được, là đồng thau thời Tây Hán.

(*) vật khí: hơi thở, linh khí của đồ vật.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 509: Vui vẻ một lúc

Dương Tử Mi nhấn chuông.

Cửa mở ra, giọng nói giận dữ của một người phụ nữ vang lên:

- Là ai vậy?

Nhìn bộ dạng của cô ta, chắc là vừa cãi nhau với chồng.

Dương Tử Mi ra hiệu cho Long Trục Thiên đưa bánh ngọt đến:

- Đây là nhà của Lam Thu Yển phải không ạ, đây là bánh mì ốc tú lệ, là bánh ngọt mà nhà chị đặt.

- Chúng tôi đặt bánh ngọt?

Sắc mặt người phụ nữ hơi bình tĩnh lại, nhận lấy bánh ngọt, nghỉ một chút, đôi mắt vẫn đang nổi giận đột nhiên sáng lên:

- Tôi chính là Lam Thu Yên, chắc là cho chồng tôi đặt.

- Vậy tốt rồi, xin ký nhận.

Dương Tử Mi đưa tờ giấy ký nhận cho cô ta.

Lam Thu Yên ký tên của mình.

- Cô ơi, hai người không cần cái lư hương này ạ?

Dương Tử Mi giờ cái lư hương lên hỏi.

- Chỉ là một món đồ bị hư, không cần, nếu cháu muốn thì lấy đi.

Lam Thu Yên không kiên nhẫn nói, sau đó cầm bánh ngọt, thân mình vắn vẹo, đóng cửa lại.

Dương Tử Mi nhún vai.

Nếu không cần, vậy thì cô lấy, ai bảo hai vợ chồng bọn họ cãi nhau ném đồ đi làm gì?

Từ xưa đến nay, mỗi lần vợ chồng bất hòa thì lại tổn của, quả là không sai.

Dương Tử Mi vui mừng cầm lấy cái lư hương còn bản kia, xem như là báu vật, khiến Long Trục Thiên khó hiểu, hỏi xem rốt cuộc nó là đồ cổ gì?

Dương Tử Mi giải thích cho anh nghe.

- Ha ha, em thật sự rất may mắn, chỉ đi giao bánh ngọt thôi mà cũng có thể nhặt được đồ cổ.

Long Trục Thiên không nhịn được cười nói.

- Đúng vậy, em thật là may mắn.

Dương Tử Mi chưa đắc ý được bao lâu, đã thấy có một người đàn ông trung niên đuổi theo ở phía sau:

- Thật ngại quá, em gái à, đó là lư hương của nhà tôi, vừa rồi vợ tôi nổi giận mới ném đi, bây giờ tôi muốn lấy nó về.

Dương Tử Mi đang vui vẻ lập tức chìm xuống.

Xem ra, lời nói trên đời này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí không sai, bây giờ người ta muốn lấy đồ của mình về, uống công cô vui vẻ một hồi.

- Chú ơi, cháu rất thích cái lư hương này, vậy đi, chú ra giá đi, bán cái này cho cháu, được không ạ?

Đồ tốt như vậy, Dương Tử Mi không nỡ buông tay, cô còn định sau khi xây nhà xong, sẽ dùng nó để thờ cúng Bồ Tát trấn trong nhà.

Người đàn ông lắc đầu:

- Không được, đây là đồ do tổ tiên bác truyền lại.

- Thật sự không được sao ạ?

Dương Tử Mi thử hỏi:

- Ra giá cao cũng không được ạ?

Người đàn ông kia ngẫm nghĩ:

- Cũng không phải là không được, vợ chú lúc nào cũng không thích nó, cảm thấy nó vướng víu, chú định mang nó đến tiệm đồ cổ giám định, xem có phải là đồ cổ hay không, nếu là đồ cổ, chú sẽ dựa vào giá đồ cổ để bán.

Người đàn ông này rất khôn khéo, thấy Dương Tử Mi vô cùng yêu thích, nên nghi ngờ giá trị của cái lư hương này, vì thế mở miệng nhắc đến đồ cổ.

Dương Tử Mi cười cười:

- Nếu là đồ cổ, chú muốn bán bao nhiêu tiền?

- Nếu là đồ cổ, ít nhất cũng phải bấy nhiêu con số!

Người đàn ông vươn ra một ngón tay.

- Một nghìn?

Dương Tử Mi hỏi.

Người đàn ông lắc đầu:

- Là mười nghìn! Cháu phải đưa cho chú ít nhất là mười nghìn, chú sẽ bán cho cháu.

- Được rồi, vậy thì mười nghìn!

Dương Tử Mi lười trả giá với ông ta.

- Thật sao?

Người đàn ông kia không tin vào tai mình:

- Cháu thật sự trả mười nghìn?

- Vâng. Cháu cũng không biết nó có phải là đồ cổ hay không, nhưng mà, rất thích hợp làm lư hương nhà cháu, mười nghìn thì mười nghìn.

Dương Tử Mi gật đầu.

Người đàn ông kia nghe thấy thế, đầu tiên là vui mừng, sau đó nhanh chóng giật lại chiếc lư hương trong tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 510: Tổ chất gian thương

Người đàn ông cầm lư hương trong tay, bắt đầu đổi ý:

- Đây nhất định là đồ cổ, cứ để chú đến tiệm đồ cổ giám định trước, nếu không, chú sẽ bị lỗ.

- Được rồi, nếu như giám định được nó không phải là đồ cổ, cháu chỉ đưa cho chú nhiều nhất là hai nghìn tệ.

Dương Tử Mi tùy ý nói:

- Hoặc là, bây giờ cháu đưa cho chú mười nghìn. Tự chú chọn đi.

Người đàn ông kia bắt đầu rối rắm.

Rốt cuộc thì cái lư hương này có phải đồ cổ không thì ông ta cũng không biết, chỉ biết từ khi còn nhỏ đã thấy nó ở trên bàn thờ.

Tổ tiên ông ta cũng không phải là gia đình giàu có, theo lý thuyết, chắc cũng không phải là đồ cổ truyền lại.

Cho dù là vậy, cũng chỉ có thể bán đi.

Thấy Dương Tử Mi tùy ý như vậy.

Ông ta lại lo lắng, nếu như giám định nó không phải đồ cổ, vậy thì ông ta không lấy được mười nghìn tệ rồi.

Rốt cuộc thì phải làm sao đây?

Dương Tử Mi kéo Long Trục Thiên đi.

Thứ đồ cổ này, là để kiểm tra mắt nhìn và sự táo bạo.

Xem thử người đàn ông kia có mắt nhìn và táo bạo hay không?

Nếu ông ta chịu bỏ qua mười nghìn tệ, đến tiệm đồ cổ giám định, thì ông ta có thể kiếm được mấy trăm nghìn.

Nếu không bỏ qua, thì cô đã lời trong vụ buôn bán này.

Cô đi chưa đến mười bước, người đàn ông kia đã đuổi theo:

- Ai da, tôi nói này em gái, tôi bán lỗ vốn cái lư hương này cho em đó, hai mươi nghìn tệ.

- Mười nghìn.

Dương Tử Mi tuyệt đối không cho ông ta tăng giá.

Một khi tăng giá, nhất định ông ta sẽ nghi ngờ giá trị của món đồ cổ này.

- Mười lăm nghìn.

- Mười nghìn, cháu nói chú này, chú muốn bán thì bán, không bán thì thôi, chúng cháu phải về nhà, đừng lãng nhăng nữa.

Dương Tử Mi không kiên nhẫn nói.

Người đàn ông kia cắn răng:

- Mười nghìn thì mười nghìn, mau đưa tiền mặt đây.

Dương Tử Mi nhờ Long Trục Thiên lấy mười nghìn tệ từ trong túi ra.

Người đàn ông kia đưa cái lư hương cho cô.

Cầm mười nghìn tệ mới tinh trong tay, người đàn ông kia vui sướng đến chảy nước miếng.

Thật là tốt, ông ta lại có tiền đi đánh bạc rồi, không cần phải đi lấy lòng vợ nữa, may mà vừa rồi mình thông minh, nghe thấy vợ nói có một đôi nam nữ trẻ tuổi nhìn có vẻ có tiền lấy cái lư hương bị hỏng kia đi, ông ta lập tức nghi ngờ, nghi mình vừa ném báu vật đi, do đó mới vội vàng đuổi theo.

Bây giờ đã có được mười nghìn tệ!

Ông ta lập tức cầm mười nghìn này đi đến tiệm cắt tóc mại dâm, vui chơi thỏa thích, sau đó sẽ đến sòng bạc...

- Ha ha, em nhận ra là em không có số mệnh lấy được đồ không chính đáng, rõ ràng là nhặt được, kết quả phải bỏ ra mười nghìn.

Dương Tử Mi cầm lư hương nói.

- Nhóc com, em cũng có tố chất làm gian thương đấy.

Long Trục Thiên cầm cái lư hương:

- Vừa bản, vừa nặng như vậy, để anh cầm cho.

Dương Tử Mi lè lưỡi:

- Chúng ta đến phố Văn Lai đi. Để thầy Tống thanh tẩy nó giúp em, nhân tiện giám định giá trị và niên đại của cái lư hương này.

- Được.

Mặc dù Long Trục Thiên rất nôn nóng muốn về xem thanh kiếm Can Tương, nhưng thấy cô hưng phấn như vậy, cho nên nghe theo lời cô.

Thật ra Dương Tử Mi cũng biết anh nóng lòng muốn dùng kiếm, nhưng lại lo sẽ xảy ra chuyện gì đó, cho nên cố ý kéo anh đi.

Đi đến phố Văn Lai.

Những người buôn bán nhỏ ở trên đường đều biết Dương Tử Mi, thấy cô đi cùng một người đàn ông cao lớn đẹp trai, khí chất lạnh lùng, không dám chào hỏi với cô.

Dương Tử Mi thì không hề kiêu ngạo, nhìn thấy người quen thì nhiệt tình chào hỏi.

Có người bạo dạn hỏi:

- Tiểu Mi, anh ta là ai vậy?

- Ha ha, là bạn trai tôi.

Dương Tử Mi nghe rằng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 511: Tống huyền gặp rắc rối rồi

Bạn trai cậu à? Vậy nam sinh thanh tú lần trước kia không phải bạn trai cậu sao?

Dương Tử Mi biết bọn họ vừa nói là Mẫn Cương, căng thẳng quay qua nhìn Long Trục Thiên một cái, phát hiện mặt anh quả nhiên phủ đầy ghen tuông, vội vã giải thích:

- Các cậu hiểu lầm rồi, đó chỉ là bạn học của tớ, không phải bạn trai, đây mới là bạn trai tớ.

Nói xong, cô kéo tay Long Trục Thiên, dựa đầu vào bờ vai anh.

Long Trục Thiên ánh mắt ấm hơn nhiều, đưa tay ôm eo cô, tỏ rõ quyền sở hữu.

- Nữu Nữu, cháu đang làm gì vậy? Ngang nhiên ôm ấp con trai?

Bên kia truyền đến tiếng hừ hừ của ông nội.

Dương Tử Mi hoảng sợ, nhìn qua, thấy ông mặt đen lại, dựng cây gậy, râu tức giận đến run rẩy, rất giống một con sơn dương.

Dương Tử Mi sợ tới mức nhanh chóng tách ra một khoảng cách với Long Trục Thiên, ngượng ngùng kêu một tiếng:

- Ông, sao ông lại ở đây?

- Sao ông lại không thể ở đây?

Dương Bách đi ra, hai mắt trừng lớn nhìn Long Trục Thiên.

Ánh mắt Long Trục Thiên vừa đảo, ông lập tức sợ hãi quay mặt nhìn Dương Tử Mi, ngữ khí kích động nói:

- Cháu gái, cháu mới bao nhiêu tuổi? Đã có bạn trai? Người ta có phải là nhằm vào tiền của cháu không? Cháu đừng ngây thơ như thế rồi mắc mưu bị lừa!

Dương Tử Mi xấu hổ, đây đúng là suy nghĩ thông thường của ông, chỉ nghĩ đến tiền.

- Ông, người ta có nhiều tiền hơn con.

Dương Tử Mi xấu hổ đáp.

- Nhiều tiền hơn cháu?

Dương Bách vừa nghe, hai mắt lập tức sáng lên, quan sát Long Trục Thiên từ trên xuống dưới, phát hiện khí chất của anh thật không phải gia thế tầm thường:

- Là con của đại gia nào?

- Ông..

Dương Tử Mi nhủ thầm:

- Ông đừng có hỏi nhiều nữa, đây là hai nghìn đồng, ông cầm lấy đi mua chút đồ đi. Trong hôm nay đừng gặp con nhé.

Dương Bách nhận tiền, trong lòng vui như hoa nở, miệng lại lẩm bẩm lẩm nhảm:

- Có hai nghìn đồng mà đã muốn đuổi ông? Ông sẽ mách cha cháu, xem cha dạy dỗ cháu thế nào.

- Ông, ông dám nói cho cha con nghe, sau này con không cho ông một xu nào nữa.

Đối phó với ông, Dương Tử Mi cũng không tuân theo vô điều kiện như hồi trước, hơn nữa, cô cũng biết điểm yếu của ông là ở tiền.

Dương Bách vừa nghe, quả nhiên kinh ngạc,:

- Được được được, ông sẽ không nói, cháu yên tâm đi, chỉ cần là người giàu, yêu sớm cũng được.

Nói xong, ông nhanh chóng rời đi, sợ Dương Tử Mi hối hận, lấy lại tiền.

Nhìn bóng lưng ông nội rời đi, Dương Tử Mi bất đắc dĩ lắc đầu, cùng với Long Trục Thiên, chạy đến Mặc Hiên.

Còn chưa đến Mặc Hiên, đã thấy phía trước có một đồng người vây lại, đang cãi nhau gì đó.

Cô đi qua đó, phát hiện trong đó có mấy người mặc đồng phục công thương, đang chất vấn Tống Huyền, những người vây quanh cũng đang bàn tán xôn xao.

- A, thật không ngờ, Tống Huyền này lại ngang nhiên mua đồ giả, uổng công chúng ta bình thường tin tưởng cậu ta như vậy, thật nghi ngờ cái cậu ta gọi là giám định miễn phí, cũng là giả, muốn kiếm chác từ đó.

- Đúng vậy đúng vậy, trước đây mọi người nói, đến Mặc Hiên mua đồ cổ, là trăm phần trăm hàng thật, không ngờ, lại trộn một nửa đồ giả, lợi dụng lòng tin của chúng ta với cậu ta để kiếm tiền, quá xấu xa mà.

- Tôi phải nhanh chóng quay về xem ngọc bội tôi mua ở đây có phải hàng giả không.

- Tôi cũng về xem!

...

Nghe thấy những lời bàn tán, lại nhìn khuôn mặt vốn nho nhã ôn nhuận của Tống Huyền xuất hiện vẻ khốn cùng lo lắng, đang không ngừng giải thích gì đó với mấy nhân viên công thương.

Mà người ta lại mất điếc tai ngo, chỉ liên tục đặt câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bói Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 512: Vu oan hãm hại

Dương Tử Mi rẽ vào trong cửa hàng, gặp Lâm Thanh Mai mặt đầy lo lắng, vội vã hỏi:

- Chị Thanh Mai, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lâm Thanh mai vừa nhìn thấy cô, như người chết đuối vớ được cọc, một tay túm lấy cánh tay Dương Tử Mi, nói dồn dập:

- Tiểu Mi, em giúp bọn chị nghĩ cách với, hôm qua có người đến tiệm mua một ấm pha trà Tử Sa Lục Vũ triều Thanh, hôm nay lại đưa nhân viên công thương đến, còn có phòng thẩm định đồ vật, nói Mặc Hiên bọn chị buôn hàng giả, phải kiểm tra, mà những người thẩm định kia sau khi kiểm tra đồ cổ của bọn chị xong, sau đó tuyên bố, tám mươi phần trăm là đồ giả, tuyên bố này thật là oan uổng...

Nghe Lâm Thanh Mai kể rõ mọi chuyện, con người Dương Tử Mi hơi rụt lại.

Năng lực giám định đồ cổ của Tống Huyền cao, làm người cao thượng, chưa từng có ý làm hàng giả hàng nhái kiếm tiền, cho dù có đồ giả cũng là do thấy ấy không thể giám định ra được.

Nhưng, Dương Tử Mi đã giúp thầy lựa chọn, lấy ra hết những hàng nhái cao cấp không có vật khí, những thứ bày bán trong cửa hàng, tuyệt đối là hàng thật, cái ấm pha trà Tử Sa Lục Vũ triều Thanh kia, đã do cô đích thân kiểm định, sao có thể là đồ giả?

Rõ ràng, có người cố ý muốn hãm hại Tống Huyền, hãm hại Mặc Hiên.

- Chị Thanh Mai, chị đừng lo, không làm chuyện xấu không sợ nửa đêm quỷ gõ cửa, thầy Tống nhất định sẽ không sao đâu.

Dương Tử Mi vỗ vỗ vai Lâm Thanh Mai, giúp chị ổn định tinh thần:

- Em sẽ giúp thầy Tống, chị ngồi xuống đã, lo lắng quá không tốt cho em bé.

- Ủ.

Nhìn ánh mắt Dương Tử Mi, tâm trạng Lâm Thanh mai cũng ổn định hơn nhiều, ngồi xuống ghế.

- Chị Thanh Mai, ai đã mua ấm trà Tử Sa?

- Chính là người đàn ông áo phông màu xanh.

Lâm Thanh Mai chỉ một người mặc áo phông xanh, nhìn qua khá béo, tóc rẽ đôi, mang bộ dạng một người đàn ông trung niên đeo kính cận.

Người đàn ông kia khí chất có một loại đáng khinh, ánh mắt giấu sau kính mờ hồ bất định.

Dương Tử Mi ghét nhất chính là loại người như thế này, đây vốn dĩ không phải loại người nữ bỏ ra mấy chục vạn mua đồ cổ, trong này chắc chắn có giờ trò.

Cô mở thiên nhãn ra xem ông ta.

Hoàng Lược, bốn mươi lăm tuổi, lông bông không nghề nghiệp, cả ngày bày trò lừa gạt, cũng có bối cảnh nhất định.

Cô lại dùng thiên nhãn xem việc xảy ra hôm qua.

Chỉ thấy ông ra sau khi mua xong ấm trà Tử Sa từ trong Mặc Hiên ra, lén lút đi vào một toà nhà văn phòng, cùng một người khác trao đổi một thứ nhìn giống ấm trà Tử Sa, trong tay còn cầm một chồng tiền.

Còn về người kia là ai, Dương Tử Mi không nhìn được rõ, bởi vì thiên nhãn của cô, chỉ có thể giới hạn xem được đoạn ngắn người ta hoạt động, và cũng không thể xem quá nhiều, nếu không, não sẽ xung huyết dẫn đến choáng váng.

Có điều, thế này cũng đủ rồi.

Hoàng Lược kia rất rõ ràng là bị người ta sai khiến, mua đi ấm trà Tử Sa thật, trao thành đồ giả, sau đó vụ oan hãm hại Tống Huyền, còn có sở công thương kiểm định, phỏng đoán cũng cùng bị một người sai khiến.

Dám ngang nhiên hãm hại Tống Huyền, cô nổi giận, con người hơi co lại.

Lúc này, xe cảnh sát cũng đến mấy cái. Cảnh sát vừa xuống xe, hỏi rõ ai là Tống Huyền, ko nói hai lời, trực tiếp còng tay thầy ấy, đưa thầy ấy lên xe cảnh sát.

- Tống Huyền...

Lâm Thanh Mai cuống lên, đứng dậy, muốn đuổi theo, ai ngờ động thai khí, bụng lập tức đau đớn, “á” một tiếng, che bụng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra.

Dương Tử Mi nhanh chóng đỡ chị ngồi dậy, giúp chị trấn an thai khí.

Lâm Thanh Mai dịu lại, sợ hãi bắt lấy tay Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, Tống Huyền bị bắt rồi, chị muốn nhờ em đưa chị về nhà mẹ đẻ, để chị báo cha và anh chị nghĩ cách.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 513: Lệ khí

Chị Thanh Mai, em có thể đưa chị về nhà mẹ đẻ, nhưng chị mà đi, thì cửa hàng này...

Cô còn chưa nói xong, đã trông thấy nhân viên công thương bắt đầu dán giấy niêm phong rồi.

- Các anh đang làm gì vậy?

Lâm Thanh Mai lo lắng hỏi, không còn bộ dáng yếu điệu thực nữ ngày thường.

- Cửa hàng này nghi ngờ buôn bán hàng giả phi pháp, bên trong vẫn còn một số đồ vật nguồn gốc không rõ ràng, phải niêm phong.

Một nhân viên công thương mặt hầm hầm nói to.

Sắc mặt Lâm Thanh Mai xanh mét.

- Chị Thanh Mai, chị đừng lo lắng, em tin chuyện này sẽ giải quyết nhanh thôi.

Dương Tử Mi nhìn thấy Lâm Thanh Mai lo lắng bất an, sợ lại gây nguy hiểm cho đứa nhỏ trong bụng:

- Càng những lúc như thế này, chị lại càng phải bình tĩnh quan sát đại cục, nếu chị mà xảy ra chuyện gì, thầy Tổng sẽ càng lo lắng, bất luận chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng bằng em bé trong bụng.

Lâm Thanh Mai vuốt vuốt cái bụng hơi nhô lên, bất đắc dĩ gật gật đầu, lấy điện thoại ra, gọi điện cho cha mình.

Nhà họ Lâm tuy được tính là nhà có tiếng ở thành phố A, nhưng cũng chỉ là dòng dõi thư hương, không có các chỗ chống chân vững chắc, cùng lắm thì cũng chỉ đi điều tra xem đầu đuôi chuyện này là như thế nào.

- Chị Thanh Mai, chị chịu khó nghỉ ngơi đi, em sẽ không để thầy Tổng và Mặc Hiên xảy ra chuyện đâu, việc chị phải làm bây giờ, chính là chăm sóc tốt cho em bé, không được để xảy ra bất cứ chuyện gì.

Dương Tử Mi vẽ một bùa an tâm cho cô.

- Tiểu Mi, vậy bọn chị dựa cả vào em!

Lâm Thanh Mai cũng dần dần bình tĩnh lại, biết bản thân lo lắng như một con ruồi không đầu, căn bản không có tác dụng gì.

Thời gian này, cô cũng đã thấy có rất nhiều người nhờ Dương Tử Mi xem bói xem phong thủy, không ít người trong số họ là những nhân vật có máu mặt ở thành phố A, quan hệ của cô nhờ đó mà mở rộng hơn rất nhiều.

Đúng rồi, Dương Tử Mi biết xem bói!

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lâm Thanh Mai, cô vội túm lấy tay Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, em mau gieo cho Tổng Huyền một quẻ, xem xem anh ấy lần này lành dữ thế nào.

Dương Tử Mi gật gật đầu, bắt đầu bấm tay.

Quẻ tượng hiện là đại hung, tuy nhiên, cuối cùng có thể biến nguy thành an.

Cho dù quẻ tượng hiện ra biến nguy thành an, trong lòng Dương Tử Mi vẫn không thoải mái lắm.

Tổng Huyền là người rộng lượng cao quý, nhìn tướng mạo đã thấy một đời bình an, bây giờ lại đột nhiên bị người ta vu oan hãm hại vào tù, thật là quá đáng.

- Chị Thanh Mai, quẻ tượng nói biến nguy thành an, thầy Tổng không có chuyện gì đâu, chị đừng lo lắng.

Dương Tử Mi không nói về đại hung của quẻ, chỉ trực tiếp nói về sau.

- Thật sao?

Lâm Thanh Mai hai mắt sáng lên, bừng lên hi vọng.

- Vâng, chị chịu khó ở nhà tĩnh dưỡng, bây giờ em đi nghỉ cách, em chắc chắn sẽ đưa Thầy Tổng bình an vô sự về cho chị, còn nữa...

Dương Tử Mi nhìn nơi bị dán giấy niêm phong, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo:

- Em sẽ khiến mấy người đó, phải quỳ để xé từng tờ giấy niêm phong này xuống!

- Tiểu Mi, em tuyệt đối đừng manh động rồi làm ra chuyện phạm pháp!

Lâm Thanh Mai thấy thần thái cô không bình thường, vội kéo cô nói:

- Cứ từ từ.

Dương Tử Mi ngăn không cho nước mắt chảy ra, mỉm cười nói với Lâm Thanh Mai:

- Vâng, chị Thanh Mai, em sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu.

Cô bên ngoài tuy nói vậy, nhưng, nỗi ức ghen không kìm chế được bộc phát ra ngoài.

Cho dù vẫn luôn tu luyện đạo khí thuật nhưng, chỉ cần động đến người cô quan tâm, khí chất vốn lạnh nhạt của cô sẽ biến đổi, trở nên nổi loạn, sát khí rất đậm.

Long Trục Thiên vẫn quan sát tất cả.

Anh vươn tay, nắm lấy bàn tay hơi nắm chặt của cô.

Bàn tay nhỏ nhắn cô được bao bọc bởi bàn tay lớn ấm áp của Long Trục Thiên, lệ khí trên người Dương Tử Mi dần tan đi, cô quay lại cười với anh:

- Chúng ta đến cục cảnh sát trước đã.

- Ừ.

Long Trục Thiên gật đầu, kéo tay cô đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 514: Gia Cát Nguyệt

Trục Thiên, chuyện này anh thấy sao?

Dương Tử Mi hỏi Long Trục Thiên.

- Em thấy thế nào, thì anh thấy như vậy. Long Trục Thiên nói với cô:

- Anh tuyệt đối sẽ không để thầy Tống xảy ra chuyện.

Nghe được lời này, Dương Tử cảm thấy vô cùng ấm áp.

Anh ấy quan tâm người mà cô quan tâm!

Một tình yêu như vậy là cô mãn nguyện lắm rồi!

Ngay lúc này, điện thoại Long Trục Thiên kêu lên, anh ấn máy nghe:

- Ừ, tôi ở thành phố A, cậu đang ở đâu?

- Là ai vậy? Dương Tử Mi nghe thấy anh nói chuyện vô cùng thoải mái, bèn tò mò hỏi.

- Gia Cát Nguyệt.

Long Trục Thiên trả lời.

- Tôi cũng ở thành phố A, bây giờ rảnh không? Kiểm cậu và Dương Tử Mi đi chơi, được không?

Bên kia điện thoại, Gia Cát Nguyệt hỏi.

- Thầy của Mi bị người ta vu oan hãm hại bắt đi rồi, bọn tôi chuẩn bị đi đến cục cảnh sát một chuyến, tạm thời không rảnh.

- Ồ? Cậu đưa Tử Mi nghe máy một lát.

Gia Cát Nguyệt kinh ngạc nói.

- Cậu muốn làm gì? Long Trục Thiên quát lên.

- Tán tỉnh cô ấy đó!

Gia Cát Nguyệt cố ý cười xấu xa.

Mặt Long Trục Thiên đen lại:

- Không cho!

- Hehe, cậu nói không cho thì không cho chắc!

Gia Cát Nguyệt tiếp tục trêu đùa.

- Cút!

Long Trục Thiên quát ầm lên, sau đó ngắt điện thoại.

Bên kia điện thoại, Gia Cát Nguyệt bị tiếng quát ầm ầm kia làm cho chói tai, nghe răng, nhún nhún vai, thấp giọng mắng:

- Quỷ ghen tuông!

Nói xong, mắt phượng của anh ta hơi nhú nhú, rồi cười vỗ tay nói:

- Thú vị, bây giờ mình qua đó, cho cậu ta ghen một phen!

Anh ta lên chiếc xe Maybach màu trắng muôi trần của mình, nhấn chân ga phóng thẳng đến cục cảnh sát.

Vừa mới đến cửa cục cảnh sát, Gia Cát Nguyệt đã nhìn thấy cảnh sát trên xe đang lùi kéo một người đàn ông nhỏ nhả mặc trang phục thời Đường màu xanh, động tác thô lỗ.

Anh ta thấy rõ ràng người đàn ông kia chính là người dạy Dương Từ Mi kiến thức đồ cổ - Tống Huyền!

Thảo nào bọn Dương Từ Mi lo lắng như vậy.

Gia Cát Lượng sớm đã tìm hiểu rõ ràng tất cả các thông tin liên quan đến Dương Từ Mi, nên anh ta biết, vị trí của Tống Huyền vô cùng quan trọng trong lòng Dương Từ Mi.

Anh dừng xe, gọi một cuộc điện thoại.

- Cục trưởng Trần phải không?

Giọng nói của anh ta mang theo một vẻ lạnh lùng, lười nhác, kiêu ngạo.

- Cậu Gia Cát, xin chào xin chào, tôi chính là Trần Vĩ!

Cục trưởng cục cảnh sát Trần Vĩ vừa nhìn thấy màn hình điện thoại sáng lên cái tên kia, lập tức tỉnh táo tinh thần, giống như thấy Phật quang, vội vã khom lưng cúi đầu.

- Tôi có việc muốn tìm hiểu một chút.

Gia Cát Nguyệt thân nhiên nói:

- Tôi bây giờ đang ở bên ngoài cục cảnh sát.

- Vậy à? Thế cậu đợi chút, tôi lập tức đi ra tiếp đón!

Trần Vĩ mau chóng chỉnh lại trang phục mũ nón, đưa theo vài cảnh sát vội vã ra cửa, nhìn thấy Gia Cát Nguyệt một thân màu trắng biêng nhác dựa vào xe hút thuốc, lập tức tiến lên tiếp đón:

- Cậu Gia Cát, mời vào trong ngồi!

Gia Cát Nguyệt nâng mi mắt liếc xéo ông ta một cái, sai bước đi vào, tiến vào văn phòng cục trưởng.

Trần Vĩ vội vàng pha loại trà ngon nhất mời anh ta.

Gia Cát Nguyệt có bệnh sạch sẽ, cho dù mùi trà không tệ lắm, nhưng nhìn thấy cốc trà, bèn nhú nhú mày, không uống hớp nào, trực tiếp vào thẳng vấn đề:

- Vừa rồi ở bên ngoài, tôi thấy các ông bắt một người quen của tôi, không biết anh ta rốt cục đã gây ra chuyện gì?

- Người quen của cậu?

Trần Vĩ sắc mặt hoảng hốt:

- Là người nào? Tôi lập tức cho người thả cậu ta ngay.
- Tổng Huyền, ông chủ tiệm đồ cổ Mặc Hiền ở phố Văn Lai.
- Cái gì?

Trần Vĩ vừa nghe, mặt xuất hiện vẻ chần chừ khó xử phức tạp, nôn nóng hỏi:

- Cậu quen biết với anh ta? Quan hệ hai người đến mức nào rồi?
- Nói đúng ra, anh ta là người quen của người tôi quen.

Gia Cát Nguyệt nói.

Trần Vĩ hơi nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 515: Hơi khó xử lí

Cậu Gia Cát, Tổng Huyền kia chỉ là người quen của người quen, cũng không gọi là quen mà? Anh ta và cậu không có quan hệ thân thiết lắm đúng không?

Trần Vĩ thăm dò hỏi.

- Anh ta và tôi không thân thiết lắm, sống chết của anh ta cũng không phải việc của tôi.

Gia Cát Nguyệt bộ dạng không quan tâm nói.

Trần Vĩ nghe xong, lại càng nhẹ nhõm thở ra:

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt!
- Nhưng mà...

Gia Cát Nguyệt dừng một chút:

- Thế nhưng, anh ta và bạn tôi có quan hệ rất thân, mà bạn tôi và tôi cũng có quan hệ rất thân.

Trần Vĩ trước đầu tiên không có phản ứng, chỉ hơi giật mình, nhưng đến khi hiểu hết hàm ý của câu nói, mới toát hết mồ hôi lạnh.

Anh ta mặt đầy chờ mong nhìn Gia Cát Nguyệt:

- Cậu Gia Cát, chuyện này cậu có thể mở một mắt nhắm một mắt, coi như chưa nhìn thấy gì được không?
- Với Tổng Huyền mà nói, tôi có thể mở một mắt nhắm một mắt mở, nhưng bạn tôi thì không thể, mà tôi lại không thể mặc kệ bạn tôi. Cục trưởng Trần, ông nói xem, tôi nên làm thế nào? Ông có thể chỉ cho tôi biết không?

Gia Cát Nguyệt mặt bất đắc dĩ nhìn Trần Vĩ, bộ dạng này, thật đúng là giống khiêm tốn xin thỉnh giáo.

Mồ hôi lạnh trên người Trần Vĩ toát ra càng nhiều, mặt cười càng khó xử:

- Ông nội tôi ơi, tôi cũng chỉ là làm theo lệnh của người khác, làm việc giúp người ta, cậu xem...
- Ông nội?

Gia Cát Nguyệt sắc mặt hơi biến đổi, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ai là ông nội ông? Tôi không thèm có đứa cháu như ông!
- Tôi sai rồi, tôi sai rồi, cậu là cậu Gia Cát, tôi nên và miệng...

Nói xong, ông ta thật sự tát một cái vào miệng mình, hơn nữa lực còn mạnh, đánh xong mồm miệng lập tức đỏ lên.

Gia Cát Nguyệt mắt kiên nhẫn gõ gõ bàn:

- Đừng diễn khổ nhục kế trước mặt tôi, ông nói đi, Tống Huyền kia nên làm như thế nào mới phải? Mau lên cho tôi, nếu không, đợi bạn tôi đến, đến lúc đó tôi cũng không bảo vệ được ông.

- Cái gì?

Trần Vĩ vừa nghe, mặt đen phẫn nộ:

- Bạn cậu lai lịch thế nào?

- Lai lịch còn lớn hơn tôi, cho dù cậu ta có trực tiếp cầm súng bắn chết ông, cũng không ai có thể làm gì cậu ấy.

Gia Cát Nguyệt nhìn xa xăm nói:

- Tôi thấy ông đã từng làm việc cho chú tôi, xử lý giúp không ít chuyện cho nhà Gia Cát, cũng không nhẫn tâm nhìn ông chết, cho nên mới sớm bảo ông hiểu chuyện biết phải làm gì.

Trần Vĩ nghe xong, hai chân mềm nhũn, đầu lảo lồi lại, nước mắt ròng ròng hỏi:

- Người kia... rốt cục là ai?

- Người đằng sau sai khiến ông là ai?

Gia Cát Nguyệt nghịch chiếc nhẫn trên ngón tay, không bận tâm hỏi.

- Cậu Gia Cát, người đứng sau chính là chủ của cậu, nếu như không phải chủ cậu, tôi dám tùy tiện bắt người sao?

Trần Vĩ trầm thiết nói.

Gia Cát Nguyệt khoé mắt giật giật, thần sắc ngưng trọng:

- Là chủ tôi yêu cầu ông bắt người? Không thể nào, chủ tôi hiện đang ở trên thủ đô, vốn dĩ không thể có bất cứ liên quan đến người như Tống Huyền được. Tôi nói này cục trưởng Trần, ông dám tùy tiện lấy thanh danh chủ tôi ra dọa người, để chủ tôi biết được, ông còn có thể sống được sao?

- Cậu Gia Cát, tôi nào dám như vậy? Thật sự là chủ cậu đích thân gọi điện thoại bảo tôi làm vậy. Tôi là do một tay chủ cậu đề bạt, ở đây đã hai năm, cũng sắp được thăng chức rồi, lời của ông ấy, chính là mệnh lệnh của tôi.

Trần Vĩ lau mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch nói.

Gia Cát Nguyệt trầm kêu phiền phức rồi.

Chính chủ mình muốn bắt người, mà mình lại đến đây đòi thả người, quả thực là chuyện tức cười.

Anh ta nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi điện cho chủ mình, nhưng lại gọi mãi không được, chắc chủ ấy đang họp.

Tống Huyền rất quan trọng với Dương Tử Mi, Long Trục Thiên nhất định sẽ không bỏ mặc không quan tâm chuyện của anh ta, đặc tội với cậu ta thì sẽ không có chuyện gì hay cả.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 516: Mục tiêu là ai

- Cục trưởng Trần, tôi tạm thời không thể gọi được cho chủ tôi, nhưng, tôi cảnh cáo ông, trước hết ông tốt nhất đừng động đến người tên Tống Huyền kia, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Gia Cát Nguyệt hơi khó chịu đứng dậy nói:

- Cảm ơn cậu Gia Cát nhắc nhở, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho anh ta!

Trần Vĩ vội vàng nói.

- Ngoài chú tôi ra, còn có ai muốn Tống Huyền gặp chuyện? Mục đích rốt cuộc là vì sao?

Gia Cát Nguyệt ánh mắt sắc bén, ép Trần Vĩ:

- Tôi nghĩ, ông ít nhiều cũng biết một chút nội tình chứ nhỉ?

- Tôi không biết, tôi thật sự không biết, ngoài chú cậu ra, còn có bí thư đảng ủy thành phố, chủ tịch tỉnh cũng hạ lệnh, mục đích hình như chính là muốn hãm hại Tống Huyền phải ngồi tù, bị phá sản!

Trần Vĩ vội vã nói.

Gia Cát Nguyệt nhíu mày.

Tống Huyền này rốt cuộc đã đắc tội với ai mà khiến cho người ta muốn xử anh ta như vậy?

Một thương nhân đồ cổ nhỏ bé, đáng để bị người ta có ý “quan tâm” vậy sao?

Lúc này, Long Trục Thiên và Dương Tử Mi cũng đứng lúc đến ngoài văn phòng cục trưởng, nghe thấy lời này.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn Long Trục Thiên, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Tống Huyền trước giờ đều làm điều thiện giúp người, kinh doanh đang hoàng, khả năng đắc tội người ta rất ít.

Rốt cuộc là đụng chạm đến đại thần phương nào, mà khiến cho những nhân vật tai to mặt lớn trong thành phố, trong tỉnh thậm chí cả trên thủ đô cũng hạ lệnh bắt người, muốn đẩy anh ta vào con đường chết?

Cô lại bắt đầu bấm tay.

Ngoài việc có thể thấy được Tống Huyền có thể biến nguy thành an ra, những nguyên nhân khác dẫn đến chuyện này đều không thấy được, vô cùng mơ hồ.

Thầy tướng trước giờ đều không thể tính ra những việc có liên quan đến bản thân, lẽ nào việc của Tống Huyền, có liên quan đến mình?

Chắc chắn là vậy!

Rốt cuộc là vì sao?

Lẽ nào là vì buổi đấu giá ở thành phố B?

Cô lập tức nghĩ đến La Anh Kinh, người đã cùng tranh chấp đấu giá với mình.

Hắn là công tử của tứ đại gia tộc thành phố B, gia thế rất lớn, nhưng, người đắc tội hắn là mình, không phải Tống Huyền, tại sao lại nhằm vào Tống Huyền?

Hơn nữa, theo cô được biết, La Anh Kinh tuy phong lưu mê gái, nhưng là người trắng đen rõ ràng, không phải là loại người gian tà hãm hại sau lưng.

Nếu không phải La Anh Kinh, vậy là ai?

Trong đầu nghĩ đến người đàn ông mặc vest đen, bề ngoài bình thường, nhưng mình không thể tìm được thông tin nào từ trên người gã.

Gã ta khi đó có bộ dạng đắc thắng khi giành được Can Tương Mặc Tà, cuối cùng vẫn thua một đồng bảo vật của Hồ Tuyết.

Là gã ta sao?

Nhưng tại sao muốn nhắm vào Tống Huyền?

Dương Tử Mi thật là nghĩ nát óc cũng không ra.

- Vào thôi!

Long Trục Thiên đưa tay xoa xoa cái đầu đầy nghi hoặc của cô, sau đó giơ chân lên, một chân đá bay cửa văn phòng cục trưởng, dọa cho Trần Vĩ và Gia Cát Nguyệt bên trong sợ hết hồn.

Gia Cát Nguyệt nhìn bộ mặt trầm lạnh của Long Trục Thiên, thầm kêu thôi xong rồi.

Trần Vĩ hồi phục tinh thần, nhanh chóng lấy lại uy nghiêm của cục trưởng, sửa sang lại mũ, nghiêm khắc quở trách:

- Anh là ai? Ngang nhiên dám đá cửa cục cảnh sát! Người đâu!

Anh ta còn chưa nói xong, Long Trục Thiên đã thò tay ra, tóm lấy cổ ông ta, quăng qua một bên, thấp giọng quát:

- Lập tức thả Tổng Huyền ra!

Trần Vĩ bò dậy, vừa muốn nói tiếp, bị Gia Cát Nguyệt ngăn lại:

- Cục trưởng Trần, ông vẫn nên yên tĩnh chút đi, ông lớn này không phải người anh có thể đắc tội, anh ta cũng chính là bạn của tôi.

Trần Vĩ vừa nghe, lập tức câm miệng.

Ông ta không biết Long Trục Thiên có lai lịch gì, nhưng nhiều năm lăn lộn trên quan trường, cũng giúp ông ta có mắt nhìn người nhất định.

Người đàn ông trước mắt này khí chất phi thường, giống như là guom sắp tuốt sắp ra khỏi vỏ, nhưng ánh mắt lạnh buốt kia, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm chết người ta.

Thật sự là ông lớn không thể đắc tội mà!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 517: Sao phải chứng minh

Lập tức thả Tổng Huyền ra!

Tay Long Trục Thiên nắm thành quả đấm, đấm lên mặt bàn.

Chiếc bàn gỗ chắc chắn kia, bị chịu một lực rất mạnh, đổ sập xuống.

Trần Vĩ trợn mắt há mồm, nhìn Long Trục Thiên giống như nhìn một vị thần, lưng đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như nắm đấm của vị đại gia này đập vào đầu mình, há không phải sẽ vỡ tung như quả dưa hấu sao?

Thực ra, Long Trục Thiên không phải cố ý muốn dọa ông ta, mà là bởi vì thấy Gia Cát Nguyệt ngang nhiên can thiệp vào đây, nghĩ tới trước đó cậu ta gọi điện nói muốn tán tỉnh Dương Tử Mị, lập tức nộ khí tăng vọt, nắm tay cũng dùng lực hơn.

- Tôi... tôi... tôi...

Giọng Trần Vĩ run rẩy, thật lâu sau không nói nên lời.

Lúc này, có mấy cảnh sát trong tay cầm súng xông vào, hòng súng đen ngòm nhắm vào Long Trục Thiên.

- Cục trưởng, ngài không sao chứ?

Một viên cảnh sát vội vã chạy đến, đỡ hai chân run rẩy của Trần Vĩ, nôn nóng hỏi:

- Có nên bắt anh ta lại?

- Bỏ súng xuống, mau bỏ súng xuống!

Trần Vĩ vội vã kêu lên.

Viên cảnh sát đang cầm súng kia, đột nhiên cổ tay chợt lạnh, cả cánh tay cứng lại, súng trên tay lập tức rơi xuống đất.

Đó là Dương Tử Mị gây ra.

Cô vô cùng ghét người khác nhắm súng vào Long Trục Thiên!

- Các cậu làm gì vậy? Mau nhặt súng lên rồi ra ngoài!

Trần Vĩ thấy thuộc hạ của mình đến súng cũng cầm không vững, ông ta thật mất mặt, vội vàng nói.

Dương Tử Mi thu hồi âm sát khí.

Mấy tên cảnh sát kia thấy cánh tay có thể hoạt động, vội vàng khom lưng nhặt súng lên.

Ra bên ngoài, bọn họ đều nghi hoặc hỏi:

- Vừa rồi các anh cũng giống tôi, tay chợt lạnh, sau đó cánh tay bị cứng lại?

Những người khác lần lượt gật đầu.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ chúng ta trúng tà trúng tà tập thể?

- Không thể nào? Chắc anh ta dùng ám khí gì đó.

- Có thể, cậu xem cái bàn trong văn phòng cục cũng bị đập vỡ rồi, cục trưởng giống như rất sợ hãi, không biết có lai lịch gì.

- Thôi, không phải việc của chúng ta, chúng ta cứ tránh xa một chút, tránh liên lụy.

...

- Mau thả Tống Huyền!

Long Trục Thiên nhìn thấy đôi mắt Gia Cát Nguyệt cứ nhìn Dương Tử Mi, trong lòng khó chịu, không muốn ở lâu trong này nữa.

- Nhưng..

Trần Vĩ do dự nói.

- Không nhưng nhị gì hết!

Long Trục Thiên lại đưa tay nhắc anh ta lên:

- Ai sai ông làm chuyện này, bảo hắn ta tìm tôi, tôi là Long Trục Thiên!

Cổ Trần Vĩ rụt lại, trong đầu không ngừng quay cuồng.

Long Trục Thiên?

Nhà họ Long?

Ở trên thủ đô hình như không có gia tộc nào họ Long mà lại lợi hại như này?

Nhưng hảo hán không chịu thiệt trước mắt!

Nếu anh ta nói muốn gánh họa, vậy để anh ta chịu đi, bản thân bây giờ đang bị uy hiếp, anh ta đoán được có người sai khiến, cũng có thể hiểu được.

- Được được được! Tôi lập tức thả người!

Ông ta vội vàng nói.

Long Trục Thiên buông ông ta ra.

Trần Vĩ đầu đầy mồ hôi, đưa bọn họ ra ngoài.

Gia Cát Nguyệt đứng lên đi cùng.

Đến chỗ tạm giam của cục cảnh sát, Dương Tử Mi nhìn thấy Tống Huyền ở trong đó, trong mắt tuy đầy nghi hoặc, nhưng thần thái vẫn bình tĩnh nhô nhô như cũ, nổi bật lên giữa đám người đang bị tạm giam trong đó, những người kia đều mang tâm trạng lo lắng bất an.

- Thầy Tống..

Dương Tử Mi bước nhanh đến, nắm song sắt gọi.

- Tiểu Mi, sao em lại đến đây?

Tổng Huyền nghi hoặc nhìn cô, cùng Trần Vĩ, Long Trục Thiên và Gia Cát Nguyệt phía sau.

- Thầy Tổng, chúng ta ra ngoài đi!

Dương Tử Mi quay đầu nhìn Trần Vĩ, lạnh lùng nói:

- Mau mở cửa, để thầy Tổng ra.

Trần Vĩ vội vàng kêu người mở cửa.

Tổng Huyền hoang mang đi ra:

- Tiểu Mi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh được chứng minh trong sạch rồi sao?

- Thầy vốn trong sạch mà.

Dương Tử Mi đáp:

- Sao phải chứng minh?

- Vậy anh tạm thời không ra ngoài.

Tổng Huyền nhìn thấy bộ dạng Trần Vĩ, trực giác nói cho anh biết, đằng sau chuyện này không đơn giản, anh không muốn liên lụy Dương Tử Mi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bối Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 518: Vận số đại hung

Thầy Tổng...

Dương Tử Mi lo lắng:

- Ngồi chờ đợi trong này thì có gì tốt? Vừa loạn vừa bản.

Cô quay sang nhìn những đối tượng tình nghi khác cũng đang bị giam ở đây, có người đáng vẻ hung ác đáng khinh, trước kia cô cũng đã từng trải qua hoàn cảnh bị giam cầm như thế này, chỗ kia thậm chí còn bản thủ hơn ở đây, chuột, gián chạy qua chạy lại như trảy hội.

Người như Tổng Huyền, sao có thể chịu nổi hoàn cảnh như thế này?

- Tiểu Mi à, anh cũng không muốn bị giam giữ trong này, nhưng, khi chưa điều tra rõ chân tướng sự việc, anh không muốn ra ngoài.

Tổng Huyền có chấp nói.

- Còn tìm ra chân tướng gì nữa? Chân tướng chính là thầy bị người ta vu oan hãm hại.

Dương Tử Mi bất bình đáp lại:

- Hơn nữa, người hãm hại thầy lần này, không đơn giản, làm liên can đến cả những nhân vật quan chức trong thành phố, trong tỉnh, thậm chí đến cả nhà Gia Cát ở trên thủ đô!

Tổng Huyền vừa nghe xong, khuôn mặt ôn nhu kia dần dần biến sắc, sau đó làm bầm trong miệng:

- Làm sao có thể như vậy được?

- Sao mà không thể cơ chứ?

Dương Tử Mi với tay kéo Trần Vĩ đang đứng ở một bên đi ra.

Trần Vĩ đáng người cao lớn, chiều cao ít nhất cũng phải 175cm, cân nặng 75kg, ông ta làm sao có thể nghĩ tới, mình thế mà lại giống như một con gà, bị cô gái nhỏ bé trước mắt dễ dàng nhắc lên như vậy.

Cái tình huống này...

Thật sự là quá dọa người.

Rất cục hôm nay anh ta gặp phải những ai đây?

- Mau khai hết những điều ông biết ra đây!

Dương Tử Mi lạnh giọng nói, hàn ý trong lời nói kia, khiến ông ta có cảm giác mình đang đứng giữa tiết trời mùa đông lạnh giá vậy, như con gà bị lột sạch da, hơn nữa, cái miệng ông ta dường như cũng không không chế được, muốn thành thật khai hết ra.

Vậy là ông ta kể lại toàn bộ chuyện bí thư chủ tịch tỉnh tới qua, lại còn cả chuyện ông chú Gia Cát Nguyệt gọi điện thoại cho ông ta.

Tổng Huyền nghe xong, cả người bỗng nhiên hơi run run.

Anh chỉ là một thương nhân nhỏ bé, ngoài việc quen biết với bí thư thành phố A, những người khác anh không biết họ là ai, càng không có chuyện có liên quan gì với họ.

Tại sao đột nhiên mình lại trở thành mục tiêu cho bọn họ nhắm vào hãm hại?

- Thầy Tổng, dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta cứ quay trở về rồi bàn bạc tiếp. Một mình thầy bị giam giữ ở đây, em sợ...

Dương Tử Mi khuyên nhủ.

Tổng Huyền lắc đầu:

- Vậy thì anh càng không thể đi ra khỏi đây.

- Thầy Tổng, tại sao? Nếu tiếp tục như thế này thầy sẽ gặp nguy hiểm mất, lỡ xảy ra chuyện mờ ám ngoài ý muốn, dẫn đến bị bệnh thần kinh, thì phải làm thế nào?

Tổng Huyền chỉ là một thư sinh, không biết chút võ nào, nếu như có người muốn hại chết thầy ấy, không phải có vô vàn biện pháp hay sao?

- Chuyện mờ ám?

Mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía cô, không hiểu nó có ý nghĩa gì.

Dương Tử Mi nhẹ rằng.

Chuyện này vài năm sau nữa mới xảy ra, bọn họ bây giờ vẫn chưa thể hiểu được, cô cũng không muốn giải thích nhiều, nhưng những việc bản thân ngoài ý muốn xảy ra ở đồn giam giữ, nhiều không đếm xuể.

Cô tuyệt đối sẽ không để Tổng Huyền tiếp tục mạo hiểm ở trong này.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, Tổng Huyền đều rất quan tâm chăm sóc cô, hơn nữa ở kiếp này, thầy cô, anh em, bạn bè, chính thầy ấy là người phát hiện ra cô, giúp cho cô lần đầu tiên có cảm giác được tự tin.

Thầy Tổng đối với cô mà nói, vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức, cô không cho phép bất cứ ai động đến một sợi tóc của thầy ấy.

- Tiểu Mi, nếu anh không ở trong này, em sẽ gặp nguy hiểm đấy!

Tổng Huyền nhìn Dương Tử Mi nói:

- Không có chuyện gì đâu, anh tin, trên đời này vẫn còn thiên lý.

Ông trời có mắt, ở hiền gặp lành, ác giả ác báo.

Nghe được câu nói này, Dương Tử Mi rất muốn cười vang lên.

Trong thời đại này, thiên lý chính đạo sớm đã bị đảo lộn rồi, đám người có quyền có thế kia muốn anh chết, anh nhất định phải chết, còn thiên lý cái chó gì!

Hiện tại không phải thời điểm năm 2013 thịnh hành internet, weibo, con người cũng như con kiến vậy, tùy ý bị người ta bóp chết, cũng không ai biết chẳng ai hay.

Cô cúi xuống bấm đốt ngón tay xem vận mệnh của Tổng Huyền, lại phát sinh biến hóa, chuyển biến sang vận số đại hung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Trọng Sinh: Thiếu Nữ Bôi Toán Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

